

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

முக்கிய அறிவித்தல்

பொதுநூலகம், நல்லூர் பிரதேசசபை
கொக்குவில், நல்லூர்

நீங்கள் எடுத்துச் செல்லும் புத்த
கத்தில்கூறுதல்' வெட்டுதல் கிழிதல்,
அழித்தல். அழுக்குப்படிய விடல்மற்
றும் ஊறுபாடுதல்களைச் செய்ய
வேண்டாமெனக் கேட்டுக் கொள்கி
றோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும்
பொழுது இப்படியான குறைபாடுக
ளைக் கண்டால் நூலகப் பொறுப்பா
ளருக்கு உடன்தெரிவிக்கவும். அல்லா
விடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்த
கம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக்
கருதப்படுவதுடன், ஊறுபாடுகளுக்கு
நூலகப் பொறுப்பாளரினால் விதிக்
கப்படும் தண்டத்தை நீங்கள் ஏற்க
வேண்டியநிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்

L. 7402 ✓

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

இந்த நூற்றாண்டின்
ஈழத்துச் சிறுகதைகள் -
இரண்டாவது தொகுதி.

7402

தொகுப்பாசிரியர்கள் :
யோ. சுந்தரலட்சுமி.
செ. யோகநாதன்.

முதற்பதிப்பு—வைகாசி 94

சத்யபாரதி—10

ஈழத்துப் படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு
உந்து சக்தியாய் விளங்கிய,
படைப்பாளி கே. டானியலுக்கும்
கவிஞர் சுபத்திரனுக்கும்

விற்பனையுரிமை :

கார்த்தளகம்

4, முதல் மாடி, ரகிசா கட்டிடம்,
834, அண்ணாசாலை, சென்னை-600 002.
தொலைபேசி—834505.

‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’—இந்த நூற்றாண்டின்
ஈழத்துச் சிறுகதைகள்-இரண்டாவது தொகுதி /
தொகுப்பாசிரியர்கள் : யோ. சுந்தரலட்சுமி
செ. யோகநாதன் / உரிமை : கதை ஆசிரியர்களது.
வெளியீடு : / சத்தியபாரதி பதிப்பகம், கோடம்பாக்கம்
சென்னை 600 024 /
அச்சுப்பதிவு : சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி,
24, பொன்னுசாமி தெரு, சென்னை-14
பக்கங்கள் 143 / விலை : நூறு ரூபாய்.

இந்தத் தொகுதி...

ஈழத்து இலக்கியம் இன்றைக்கு உலக அளவில் விரிந்து பரவியுள்ளது என்பது மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றல்ல. பூமிப்பந்தெங்கும் ஈழத்துத் தமிழர்கள் இந்த வேளையிலே சிதறிப்போய் வாழ்கிறார்கள். வாழ்கிற இடங்களில் எத்தனையோ அல்லல்களுக்கிடையேயும் தமது கலாசார உணர்வுகளை அவர்கள் கூடியவரை வெளிப்படுத்தி வருகிறார்கள். இப்பகுதிகளில் எத்தனையோ சஞ்சிகைகளும், நூல்களும் புதிது புதிதாக வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இது ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சியல்ல. நீண்ட நெடுங்கால கலாச்சார வளர்ச்சியின் தொடர்ச்சியே இது. இன்றைக்கு ஈழத்து இலக்கியப் போக்கினது ஒரு பரிணாம வளர்ச்சியாக புலம் பெயர்ந்த இலக்கியமென்ற பிரிவே தோன்றியுள்ளது.

ஒட்டு மொத்தமாக எடுத்துப் பார்க்கின்ற போது ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியம் செம்மையும் செழுமையும் நிறைந்ததாகவே அன்றிலிருந்து இன்று வரை வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆயினும்

இது சரியான முறையில் வெளியே அறியப்பட்டிருக்கவில்லை.

ஈழத்து இலக்தியம் பற்றி பரவலாக இன்று பேசப்படுகின்றது. ஆனாலும் அதன் உண்மையான வளர்ச்சித் தன்மைபற்றி ஒரே பார்வையில் அறிந்து கொள்வதற்கு - படைப்பிலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரை முழுமையான ஒரு தொகுதி இதுவரை உருவாக்கப்படவில்லை. அந்தக் குறையைத் தீர்க்கும் விதத்தில், 'இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' என்ற தலைப்பில் ஐந்து தொகுதிகளை வெளியிடத் திட்டமிட்டுள்ளோம். அதன் முதல் தொகுதி 'வெள்ளிப் பாதசரம்.' இரண்டாவது தொகுதி, இந்த 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து'

முதல் மூன்று தொகுதிகளும் 1930-90 காலப்பகுதிச் சிறுகதைகளைக் கொண்டிருக்கும். நான்காவது தொகுதி புலம் பெயர்த்த எழுத்துக்களையும், ஐந்தாவது தொகுதி ஈழத்தின் சிறந்த குறுநாவல்களையும் கொண்டிருக்கும்.

ஈழத்துப் படைப்பிலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உழைத்த அனைவரையும் இந்தத் தொகுதிகளில் இடம்பெறச் செய்ய விரும்புகிறோம். போக்கு வரவு, தபால்சீர்கேடு என்ற இன்னல்களிடையே இத்தொகுதியை வெளிக்கொணருவதிலுள்ள சிரமம் யாவரும் அறிந்ததே. இத்தொகுதிகள் சிறப்பாக அமைய எல்லா எழுத்தாளர்களின் ஒத்துழைப்பையும், ஆலோசனையையும் எதிர்பார்த்துள்ளோம்.

இந்தத் தொகுதி வெளியிடுவதற்கான முயற்சியை மேற்கொண்டபோது பல எழுத்தாள நண்பர்கள் நேரிலும் கடிதத்திலும் தமது பாராட்டுதல்களையும் ஆலோசனைகளையும் தெரிவித்தார்கள். இந்தத் தொகுதியில் இடம் பெறும் தகுதி படைத்த பல படைப்பாளிகளுக்கு தனியாகத் தொகுதி எதுவும் வெளிவரவில்லை. சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலுமே அவர்களின் ஆக்கங்களைத் தேடி எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இது அவ்வளவு இலகுவானதாகவும் இருக்கவில்லை.

தொகுதிகளின் பொருளடக்க அமைப்பில் வாசகர்களின் செனகரியத்துக்காக ஒரு கால ஒழுங்கு முறை பின்பற்றப்பட்டிருக்கிறது. இதைத் தவிர எழுத்தாளர்களது ஆக்கங்கள் வேறெந்த ஒழுங்கு முறையிலும் இத்தொகுதிகளில் வரிசைப்படுத்தப்படவில்லை என்பதையும் இங்கே தெரியப் படுத்துகிறோம்.

இத்தொகுதியில் இடம்பெறும் வெகுசிலர் விரல் விட்டெண்ணக் கூடிய கதைகளை எழுதியுள்ளதோடு, பின்னர் எழுதாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அவர்களின் பங்களிப்பு முழுமையானதாக அமையாவிடினும் முக்கியமான ஒன்றுதான். இழப்புக்கும் உரியது அவர்கள் தொடர்ந்து எழுதாமல் போனது.

ஈழத்தின் எல்லாத் திசையிலுமிருந்து எழுதும் படைப்பாளிகள் இத்தொகுதியில் இடம் பெறுகிறார்கள். பிரதேச இலக்கியச் செழுமை நிறைந்த இவர்களின் படைப்புகள் பன்முகப்பட்டவை என்பது மட்டுமல்ல, நாம் பிரமிக்கவும் செய்கின்றவை.

படைப்பாளிகள் பற்றிய குறிப்புகளை கூடிய வரை திரட்டியிருக்கிறோம். இவற்றில் ஏதாவது விடுபாடு இருப்பின் படைப்பாளிகள் தயவு கூர்ந்து அதைத் தெரிவிக்கவும். அடுத்த பதிப்பில் நிவர்த்தி செய்வோம்.

ஒரு தொகுப்புநூலை வெளியிடுவதிலுள்ள சிரமம் இவ்வளவு பெரிதாக இருக்குமென்று நாங்கள் நினைத்திருக்கவில்லை. ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்திற்கு அர்ப்பணிப்போடு பங்களிப்புச் செய்த எவருமே விடுபட்டு விடக்கூடாதென்று நாங்கள் கருதுகிறோம். பல ஆண்டுகால இடைவெளியின் பின்னர் சில சிறுகதையாளர்களின் எழுத்துக்கள் பற்றி, இன்றைய வாசகர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்கும் அபிப்பிராய வித்தியாசங்கள் கூட இருக்கலாம். ஆனால் தமது காலப் பின்னணியில் அவர்கள் எழுதிய எழுத்துக்களை அந்தக் காலத்தின் பிரதிபலிப்பாக, பிசிறற்ற குரலாக நாம் அடையாளங்காணுகின்றோம். அவர்களின் அந்தப் பங்களிப்பை அங்கீகரிக்க வேண்டியது பொறுப்புள்ள வாசகர்களினதும் படைப்பாளிகளதும் கடமையென்றே நாம் கருதுகின்றோம்.

தமிழில், 'கதைக்கோவை' (அலையன்ஸ் வெளியீடு) முதல், 'இந்த நூற்றாண்டின் தமிழ்ச் சிறுகதைகள்' (கலைஞன் வெளியீடு) வரை மிகக் குறைவான தொகுப்பு நூல்களே வெளியாகியுள்ளன. ஈழத்தைப் பொறுத்தவரை முழுமையான தொகுப்பு நூல் இதுவரை வெளியாகவில்லை. இந்தத் தொகுப்புக்கான முயற்சிகளைத் தொடங்கியபோது,

தமிழ்ச் சிறுகதைத் தொகுப்பு நூல்களுக்கு ஒரு முன்னுதாரணமான நூலாக எமது தொகுப்பை வெளிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற பேராசை எங்கள் மனத்திலே நிறைந்திருந்தது. இதனால் மேனாடுகளில் வெளியான பல்வேறு விதமான திரட்டு நூல்களை நாம் தேடிப் படித்தோம்.

இத்தொகுதிகள் எமக்கு மிகப் பிரமிப்பை உண்டாக்கிய அதே வேளையில், எதிர்பாராத மகிழ்ச்சியினையும் தந்தன. நாம் ஒரு கதைத் தொகுப்பினைத் தொகுப்பதற்கு எந்த விதமான அடிப்படைத் தகுதிகளையும் நியாயங்களையும் தேவையென்று கைக்கொண்டோமோ அதே தகுதிகளையும் நியாயங்களையும் உலகின் பிரசித்தி பெற்ற தொகுப்பாளர்களும் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதுதான் அந்த மகிழ்ச்சி.

எவ்வளவோ நாட்களாகத் தேடி அலைந்து, டெர்மொட் பொல்ஜர் (Dermot Bolger) தொகுத்த 'The Picador Book of Contemporary Irish Fiction' என்ற நூலைப் பெறமுடிந்தது. பொல்ஜர், ஐரிஸ் இலக்கியத்தின் புத்தொளி. நாடகாசிரியர். நாவலாசிரியர். பதிப்பாளர். பத்திரிகையாசிரியர். இன்று வாழ்கின்ற தலை சிறந்த அறிவாளி.

அவருடைய பெருமிதமும் சீற்றமும் அறிவாற்றலும் உறுதியும் கலந்த முன்னுரையில் தனது போர்க்குணமிக்க மக்களின் படைப்புத் திறனை அவர், அவர்களின் பல்வகைப்பட்ட வாழ்வின் ஊடாக எடுத்துச் சொல்கிறார். அந்த வார்த்தை

கள் ஈழத்து இலக்கியத்துக்காக சொல்லப்பட்டன போல நாம் திகைப்படைகிறோம்.

“ஐரிஷ் மக்கள் யாருக்கும் மானசீகமாக வேனும் அடிமையானவர்களல்ல. எழுநூறு ஆண்டு கால அடிமைத்தனத்துக்கு எதிராக அவர்கள் நின்றிருக்கிறார்கள். அப்போது அவர்களின் கலை, கலாச்சாரம் சிதைவுண்டது. ஆயினும் அதை அவர்கள் தமக்குள்ளே ஊதி ஊதி எரியவைத்தார்கள்... இப்போது பார்க்கிறபோது தம்மைச் சுற்றி பிரமாண்டமாக தொகையளவில் நிற்கிற ஐரோப்பிய இலக்கியத்திற்கும், ஆங்கில இலக்கியத்திற்கும் எதிரே வலிமையுடனும் செழுமையுடனும் நிற்கிறது இளமையான ஐரிஸ் இலக்கியம்” என்று சொல்கிறார் அவர்.

‘இந்த நூற்றாண்டின் ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ளைத் தொகுப்பதற்கு போல்ஜரையும் நாம் துணையாகக் கொண்டிருக்கிறோம்.

□

ஒரு கால ஒழுங்கு முறைக்கூடாக ஈழத்தமிழ் மக்களின் வாழ்வு, பண்பாடு, நெறிமுறைகள், அலங்கள், போராட்டங்கள் என்பனவற்றை இத் தொகுதியிலுள்ள கதைகள் பதிவு செய்திருக்கின்றன. 1930—1990 காலப்பகுதியின் வாழ்க்கைதான் இந்தக் கதைகளின் அடிநாதமாயிருக்க வேண்டுமென்பதினை, இந்தக் கதைகளை தேர்வு செய்த

போது நாங்கள் முதல் தேவையாக மனதில் நிறுத்தியிருந்தோம்.

பாரம்பரிய ஈழத்துத் தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே வாழ்கிற தமிழ் மக்களின் வாழ்வு, பண்பாடு, பேச்சு வழக்கு, தனித்தன்மை என்பனவற்றை அவர்களது கதைகள் அழகுறப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

ஆற்றலும் வசீகரமும் எதிர்க்குரலும் நிறைந்த மலையக எழுத்து, இத்தொகுதியில் முதன்மைப் பட்டிருக்கின்றது. மலையகக் காட்சியையும் கருத்தையும் காலத்தையும் வெகு யதார்த்தமாகவும் கலைத்துவம் பொங்குகிற உயிர்ப்புடனும் பதிவு செய்து வருகிற புதிய தலைமுறை எழுத்தை, சென்ற தலைமுறை எழுத்தோடு ஒன்றாக இத்தொகுதியில் காண முடிகிறது.

உலக நாடுகளிலும், ஈழத்திலும் வாழ்கிற ஈழத்து எழுத்தாளர்களை இத்தொகுதியின் முழுமைக்கு உதவும்படி அழைக்கிறோம். தொடர்பு சாதன வசதிக்குறையே இவ்வேண்டுகோளுக்குக் காரணம். தங்களது சிறந்த கதைகளையும், இலக்கிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளையும் எமது அடுத்த தொகுதிகளுக்கு அனுப்பித்தர வேண்டுமென அன்போடு வேண்டுகிறோம்.

இத்தொகுதி சிறந்த முறையில் உருவாக நூல்களையும், இதழ்களையும் பல விபரங்களையும் தந்துதவியவர் தமிழக நாவலாசிரியர் சி. ஆர். ரவீந்திரன். தனது ஈழத்து எழுத்தாள நண்பர் செம்பி

யன் செல்வன்' அவ்வப்போது அனுப்பிய ஆக்கங்
களை பொக்கிஷமாக காத்து வைத்திருந்து எனக்
குத் தந்தவர் இவர். இவர் போன்றே படைப்புக்
களை உதவிய நா. சோமகாந்தன், பத்மா சோம
காந்தன், மூத்த பத்திரிகையாளர் எஸ். எம். கார்
மேகம், நாவலாசிரியர் தெளிவத்தை ஜோசப்
ஆகியோருக்கு எமது நன்றி. 'கொழுந்து' அந்தனி
ஜீவா வின் ஒத்தாசைக்கும் ஆர்வத்துக்கும் விசேஷ
மாகப் பாராட்டும் நன்றியும் கூற வேண்டும்.

நூலுருவாக்கத்திற்கு ஒத்தாசை புரிந்த மறவன்
புலவு க. சச்சிதானந்தன், செ. கணேசலிங்கன்,
'பாரிஸ் ஈழநாடு' எஸ். குகநாதன், ஜேர்மன்
சரவணபவன், அச்சகத்தினர், உதவியாளர்
மாரியப்பன் ஆகியோருக்கு எமது பாராட்டுகள்
உரியன.

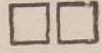
சென்னை-24

வைகாசி 1994

யோ. சுந்தரலட்சுமி.

செ. யோகநாதன்.

இந்த நூற்றாண்டின்
ஈழத்துச் சிறுகதைகள் -
இரண்டாவது தொகுதி.
ஒரு கூடைக் கொழுந்து.

உள்ளே...

சம்பந்தன்

துறவு. 19.

விதி 31.

அ. செ. முருகானந்தன்

பழையதும் புதியதும். 50.

காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை. 57.

பித்தன்

பாதிக் குழந்தை. 67.

தாம்பத்தியம். 77.

செ. கணேசலிங்கன்.

பாதை, 91.

அக்காவிற்கு அன்பளிப்பு, 103.

‘நவம்’

நந்தாவதி 115.

சு. வே.

மண்வாசனை. 133.

இ. நாகராஜன்

'கடன்'. 146

அருள் செல்வநாயகம்

அம்மன் அருள். 158.

என். எஸ். எம். ராமையா

தீக்குளிப்பு. 176.

ஒரு கூடைக்கொழுந்து. 188

அ. முத்துலிங்கம்

கோடை மழை, 204.

அக்கா 216.

நா. சோமகாந்தன்

நிலவோ நெருப்போ? 226.

ஆகுதி. 237.

'நந்தி'

நூலைப்போல. 258.

பதுங்கு குழி. 268,

என். கே. ரகுநாதன்

நிலவிலே பேசுவோம். 282.

கனவு. 288

கே. வி. நடராஜன்
விடிவு. 302,

பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை
காப்பு. 321.

மன்னிப்பாரா?. 329.

பொ. தம்பிராசன்
மீண்டும் காலைவரும். 340

பாலு மகேந்திரா
வடிகால். 356.

அ. ஸ. அப்துல் ஸமது.

சாணைக்கூறை, 370.

எனக்கு வயது பதின்முன்று. 378.

அன்னலட்சுமி ராஜதுரை
உரிமை. 387.

மருதூர்க்கொத்தன்.
அதர். 403.

‘சாரல்நாடன்’
கால ஓட்டம். 416.

நெல்லை க. பேரன்
கவிதை அரங்கேறும் நேரம். 429.

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்

மோகம். 436

நயீமா சித்தீக்

வாழ்க்கையின் சுவடுகள் 445.

‘மலரன்பன்’

கோடிச்சேலை. 455.

திக்குவல்லை கமால்

குருட்டு வெளிச்சம். 467.

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம். 474.

நீர் கொழும்பூர் முத்துலிங்கம்

ஒரு மகன் தன் தாயைத்

தேடுகின்றான். 484.

மு. சிவலிங்கம்,

என்னைப் பெத்த ஆத்தா. 500.

‘குந்தவை’

இணக்கம். 513.

‘மொழிவரதன்’

மேக மலைகளின் ராகங்கள். 530

மாத்தனை. பெ. வடிவேலன்

பிஞ்சு உலகம். 543.

கோகிலா மகேந்திரன்
சடப்பொருள் என்றுதான்
நினைப்போ?. 554.
பட்டங்கள் மீண்டும் பறக்கும். 561.

கவிதா
துகம். 572.

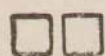
மொயின் சமீம்.
புண்ணியத்தின் பாதுகாவலர்கள். 587,

கே. கோவிந்தராஜ்
கப்பல் எப்பங்க?. 593.

ரஞ்சகுமார்
காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும். 604

ஃபெளஸியா யாஸீன்
திர்க்கப்படாத நியாயங்கள். 625.

பாலரஞ்சனி சர்மா
மாற்றம். 636.

‘சம்பந்தன்’

1938-ம் ஆண்டு, ‘தாராபாய்’ என்ற சிறுகதையை ‘கலைமகள்’ பத்திரிகையில் எழுதி எழுத்தாளராக அறிமுகமானவர் க. தி. சம்பந்தன்.

ஈழத்துச் சிறுகதை முன்னோடிகளான மூவரில் இவர் ஒருவர். மற்ற இருவரான சி. வைத்தியலிங்கமும், ‘இலங்கையர்கோனு’ம் உறவினர்கள். இவர்கள் இருவரினதும் நண்பர் ‘சம்பந்தன்.’

1938ம் ஆண்டிலிருந்து இன்று வரை இவர் இருபது கதைகள் வரையே எழுதியிருக்கின்றார். அவை, ‘கலைமகள்’, ‘கிராம ஊழியன்’, ‘ஈழ கேசரி’, ‘மறுமலர்ச்சி’ ஆகிய இதழ்களில் வெளி

யாகின. பிற்காலத்தில் கதைகள் எழுதுவதை விட்டு கவிதைகள் எழுதவாரம்பித்தார்.

தமிழ், வடமொழி இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த பரிச்சயம் கொண்டவர். தனது இலக்கியக் கொள்கை பற்றி இவர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

‘சமுதாயத்தின் உயிர்நிலையைக் காப்பாற்றி வளர்த்த, வளர்க்கின்ற, வளர்க்கும் கலையே இலக்கியம். வாழவேண்டும் என்பது சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவிற்கு சமுதாயத்தை வாழ்விக்கும் இலக்கியமும் அவசியமாகும்’

1967ம் ஆண்டில், செம்பியன் செல்வனு’ம், ‘செங்கை ஆழியானு’ம் சேர்ந்து, ‘விவேகி—சம்பந்தர் சிறுகதை மலர்’ ஒன்றினை வெளியிட்டார்கள். இதில் ஐந்து கதைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. இதைத் தவிர இவரது எந்தத் தொகுப்பும் இதுவரை வெளியாகவில்லை.

இவரது கதைகள் பற்றிய ‘செம்பியன் செல்வனி’ன் விமர்சனம் இது :

‘இவரின் கதாபாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தத்துவார்த்த உருவங்களாகவே பிரதிபலிக்கின்றன. மானிட வாழ்வும், பிரபஞ்ச பூத இயக்கங்களும் அவற்றிடையே நிகழும் தொடர்புகளும் தொடர்பின்மை போன்ற மயக்கங்களும் இவரின் கதைகளிலே கதாபாத்திரங்கள் மூலம் அலசப்படும்.’

இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்த ‘சம்பந்தன்’, இப்போது லண்டன் மாநகரில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.

துறவு

அவர் நிமிர்ந்திருந்தார். அவருக்குப் பின்புறமாகச் சற்று விலகி அந்தப் பாலசந்நியாசி உட்கார்ந்திருந்தார். பக்கத்தில் நின்ற ஆலமரம் வானத்தை மறைப்பது போல எங்கும் பரந்து வளர்ந்து கிடந்தது. சற்றுத் தொலைவில், அவர்களுக்கு எதிரில் நெருப்பு ஒரு மனித உடலைக் கழுவித் துடைத்து உண்டுகொண்டிருந்தது. அப்படி எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பின் ஒளி வெகுதூரம் வரைக்கும் இருளைத் துரத்தி விரட்டியது. பிரமாண்டமான அந்த ஆலின் விழுதுகளின் நிழலும் அடிமரத்தின் நிழலும் பூதாகாரமாக எதிர்த்திசையில் படுத்துக் கிடந்தன.

இரண்டொரு நரை கண்ட பெரியவரின் கம்பீரமான முகமும், அடர்ந்து கறுத்த ரோமங்கள் பிரகாசிக்கும் இளையவரின் ஒளி நிறைந்த முகமும் தெளிவாகத் தெரிந்தன. பெரி

யவர் கண்களைப் பாதி மூடியபடி இருந்தார். மற்றவரோ அகல விழித்த படி எதையோ கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்.

எங்கும் நிசப்தம் நிலவியது. மரணத்தின் நிழல் படிந்த நிசப்தம் அது. அக்கினி அந்த உடலுடன் விறகையும் சேர்த்துத் துடைப்பதனால் உண்டான சப்தங்கள், அங்கே நிலவிய அமைதியை இடையிடையே மாசுபடுத்திக் கொண்டிருந்தன,

வாழுகிற மனிதனால் பெரிதும் அஞ்சி வெறுக்கப்படுகிற. கடைசியில் அவனுக்கு அடைக்கலம் தந்து ஆறுதல் செய்கிற இடம் அது. வேறு வகையில்-அளவில்-நிலையில் இன்பதுன்பங்களை மாறி மாறி அனுபவித்த தசை நரம்பு எலும்பு முதலிய எல்லாமே துகளாகி அந்த மண்ணின் உருவை ஏற்றுக் கொண்டு தாமும் அதுவாகி ஐக்கியமாகி விட்டன.

ஒரு காலத்தில் யாரோ இரண்டு பகையரசர்களின் படைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதி நிர்மூலமான இடமும் அது தானாம். அகால வேளைகளில் குதிரைகள் ஓடுகிற கணைக்கிற சத்தங்கள், யானைகள் பிளிறுகிற பேரொலிகள், வெட்டு குத்து கொல்லு என்ற இரக்கமற்ற குரல்கள், வேதனை தோய்ந்த மரண தாகத்தில் எழுகின்ற சோக மயமான ஓலங்கள் எல்லாம் கலந்து கேட்கும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

அது மயானம்; இடுகாடும் சேர்ந்த மயானம். பேய்கள் தங்கள் விருப்பம்போல் விளையாடி மகிழும் இடம். எங்கே திரும்பினாலும் நிர்மானுஷ்யத்தின் சுவடுகள் தெரிந்தன.

பெரியவர் கண்களைத் திறந்து உற்றுப் பார்த்தார். எதிரில் அந்த உடல் கருகிச் சுருண்டு வெடித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. தீக்கொழுந்து எழுந்தும் அடங்கியும் வளைந்து நெளிந்தும் வேறு வேறு திசைகளில் குதித்தும் காற்றுடன் சேர்ந்து தானும் விளையாடியது.

திடீரென்று மேலே உறங்கிக் கிடந்த பறவைகளின் அவலக் குரல்கள் எழுந்தன. கூகை ஒன்று, எங்கிருந்தோ வந்து கொத்தியும் கிழித்தும் அவற்றைக் கொன்று தள்ளியது. அபாயத்தை எதிர்பார்த்திராத அந்த ஏழைப் பறவை

கள் செயலற்று ஒவ்வொன்றாக கீழே விழுந்தன. யமனாகி வந்த கூகை அங்கிருந்து பறந்து சென்ற பிறகும், வெகு நேரம் வரைக்கும் அந்தப் பறவைகளின் துன்பக் குரல்கள் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

நடுநிசி ஆகிவிட்டது. அதுவரை ஓங்கி எரிந்த நெருப்பு மெல்ல மெல்ல அடங்கித் தழலுருவாயிற்று. மறுபடியும் சப்த நாடிகளையும் ஒடுங்கச் செய்யும் அந்தப் பேயமைதி. சுற்றிலும் இருள் இருளை விழுங்கி அதையே உமிழ ஆரம்பித்தது.

பெரியவர் திரும்பிப் பின்னால் உட்கார்ந்திருந்த இளந் துறவியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவருக்கே அது ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அந்த வைராக்கிய புருஷனின் குழந்தை முகம் எதிரில் கிடந்த தழல்போல என்றும் இல்லாத ஒளியுடன் விளங்கியது.

“குழந்தாய்!” என்று அவர் தம்மை மறந்து கூப்பிட்டார்.

இளையவர் எழுந்து முன்னால் வந்தார். பெரியவர் கேட்டார். “இங்கே எதைக் காண்கிறாய்.”

சிறிது தாமதித்தே பதில் வந்தது. “கால ருத்திரனது நர்த்தனத்தையே காண்கிறேன் சுவாமி.”

கேட்டவர் சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு, “இனிப் புறப்படுவோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார்.

இருவரும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். குற்றுவிராய்க் கிடந்த ஏதோ ஒருபறவையைச் சர்ப்பம் ஒன்று சிரமப்பட்டு விழுங்கியபடியே நகர்ந்து வழி விட்டது.

கிழக்கிலிருந்து வந்தவர்கள் வடக்கு நோக்கிச் சென்றார்கள். பெரியவர் முன்னாகவே நடந்தார். எங்கும் வளர்ந்து கிடந்த நாணல்கள் அவர்களின் பாதங்களைத் தொட்டுத் தொட்டு மீண்டன. பாதையோ வளைந்து வளைந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. இளையவர் அடிக்கடி வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே நடந்தார். அது நிர்மலமாகி ஞானிகளின் மனம்போலத் தெளிந்திருந்தது. கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் பெரியவர் திரும்பி நின்று, “அப்பனே, உனக்குத் தூக்கம் வரவில்லையா?” என்று கேட்டார்.

“இப்பொழுது இல்லை, சுவாமி.”

“பசி?”

“அதுவும் இல்லை.”

மறுபடியும் அவர்கள் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். இரண்டு நாழிகைத் தூரத்தில் அந்த ஒற்றையடிப் பாதை அகன்ற ஒரு சாலையில் போய் முடிந்தது. அந்தச் சாலையின் ஓரங்களில் பெரிய பெரிய மரங்கள் வளர்ந்திருந்தன. இடையிடையே மாளிகைகள் போன்ற வீடுகளுந் தெரிந்தன.

அவர்கள் நிற்காமலே தொடர்ந்து நடந்தார்கள். ‘இது எங்கே போகிறது’ ‘நாம் எங்கே போகிறோம்?’ என்ற விசாரம் அவர்களைத் தொடவில்லை. மேலும் சில நாழிகைத் தூரம் நடந்து சென்றார்கள். திடீரென்று பெரியவர் வழியை விட்டு இறங்கி ஒரு வீட்டின் முன்புறத்திலே மரம் ஒன்றைச் சுற்றிக் கட்டிபுருந்த மேடையை அடைந்து படுத்துக் கொண்டார். மற்றவரும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்று அவரது காலடியில் சரிந்தார்.

புலருவதன் முன் இளையவர் எழுந்து உட்கார்ந்தார். மிகச் சமீபமாக யாரோ ஒரு பெண் திற்பதைக் கண்டதும் அவர் நன்றாக ஊன்றிப் பார்த்தார். வைகறையின் மங்கிய

ஒளியிலே அவளது தோற்றம் யாரோ ஓர் அணங்கு நிற்பது போல இருந்தது. பிரபஞ்சத்தின் எந்த விசாரமுமே அணுகாத அவரது உள்ளத்தில் அது பெரிய ஆச்சரியத்தையே உண்டுபண்ணியது. அதனால் அவர் அவளையே பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருந்தார். கம்பீரமான அவரது தோற்றமும் பால் வடியும் முகமும் அவளையும் தன்னை மறந்த நிலையில் நிற்கச் செய்தன.

அந்தச் சமயத்திலேதான் பெரியவர் கண்களைத் திறந்தார். இந்த எதிர்பாராத காட்சி அவரை அதிரும்படி செய்யாவிட்டாலும் சிந்திக்கத் தூண்டியது. சிறிது நேரம் வரை அவர்கள் இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், “அப்பனே, இவள் யார்?” என்று கேட்டார். இளையவர் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் அவள் திரும்பி நின்று பேசினாள்: ‘சுவாமி, தாங்கள் வரப் பெற்றதனால் பெரிய பாக்கியசாலி ஆனவள் இவள்.’

அவர் மௌனமாக இருந்தபடி அவளை உற்றுப் பார்த்தார். அப்போதும் அவளே தொடர்ந்து பேசினாள்: “சுவாமி, ஏதோ புண்ணிய வசத்தால்தான் இங்கே தங்கி இந்த இடத்தைப் புனிதமாக்கிவிட்டீர்கள். கொஞ்சம் எழுந்து உள்ளே வருகிறீர்களா?”

அவள் நிலத்தில் விழுந்து வணங்கினாள். பெரியவர் கையை மேலே தூக்கி உயர்த்தி ஆசீர்வதித்தார். மற்றவரோ சும்மா இருந்தபடியே இருந்தார். அப்பொழுது அவள் கண்கள் இருவரையும் மாறி மாறி மன்றாடின.

அவள் யாசித்ததை நிராகரிக்க அவர் விரும்பவில்லை. உடனே எழுந்து அந்த வீட்டை நோக்கி நடந்தார். அவர்கள் உள்ளே நுழையு முன்பே அவள் ஓடிச் சென்று ஆசனங்களை இழுத்து விட்டு “உட்காருங்கள்” என்று வணங்கி நின்றாள். இருந்தவர் மற்றவரையும் உட்காரும்படி சமிக்ஞை செய்து விட்டு எல்லாப் பக்கங்களையும் ஒரு முறை பார்த்தார். திடீரென்று அவரது முகத்தில் சொல்லமுடியாத ஒருவித வேறுப்பின் நிழல் படிந்தது.

அவள் இதை உணர்ந்ததும் மிகுந்த பணிவுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்: “சுவாமி பாவிகளுக்கு ஒரு நாளும் விமோசனம் கிடைக்காதா?”

இந்த வார்த்தைகள் காதில் விழுந்ததும் அவர் கருணை நிறைந்த கண்களால் அவளைப் பார்த்து. “நீயும் உட்கார்.” என்று ஓர் ஆசனத்தைக் காண்பித்தார். அவள் உட்கார் விரும்பவில்லை. மேலும் ஒரு புறமாக ஒதுங்கி நின்றாள்.

பெரியவர் பேசினார்: “தவறு செய்தவர் தாமாகவே அதை உணர்ந்து பச்சாத்தாபப்படுவதே மிகச்சிறந்த பிராயச்சித்தமாகும்.”

“சுவாமி, என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் இந்த விதி பொருந்துமா?”

இப்பொழுது தெளிவான குரலில் அவர் பதில் கேட்டது. “குழந்தாய். உனக்குத்தான் இது முற்றும் பொருந்தும். வாழ்க்கை எல்லோருக்கும் எப்பொழுதுமே நிதானமான பாதையில் செல்வதில்லை. மனம் சந்தர்ப்பவசத்தால் பல தடவைகளில் குழியில் தள்ளிவிடுகிறது. குழந்தை நடக்கப் பழகும் போது எத்தனை தடவை விழுந்து விழுந்து எழும்புகிறான் என்பதை நீ அறியாயா?”

“மறுபடியும் எழுந்திருக்க முடியாதபடி விழுந்து விட்டால்-?” பெருமூச்சின் நடுவே அவள் இப்படிக் கேட்டாள்.

அவர் ஒரு மாதிரி சிரித்தபடியே பதில் சொன்னார்: “குழந்தையின் மானிடத்தாய் அல்லவே லோகநாயகி.”

அவள் ஓடி வந்து அவர் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள். மற்றவரோ எல்லாவற்றையும் கவனித்தபடியே பின்னால் உட்கார்ந்திருந்தார்.

பிறகு அவள் பெரியவரையே பார்த்து, “சுவாமி, ஒரு பொழுதுக்காவது இங்கே தங்கிச் செல்லவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டு உள்ளே போனாள். அப்பொழுது அவர்

மற்றவரைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “அப்பனே, எழுந்திரு போகவேண்டும்.”

ஒருவர் பின் ஒருவராக அவர்கள் வெளியே சென்றார்கள்.

அவள் ஓடி வந்து பார்த்தபோது அந்தத் தெருவையே கடந்து அவர்கள் மறைந்துவிட்டார்கள்.

3

எதிர்பாராத வகையில் பெரியவர் வேகமாக நடந்தார். அவரது மனம் நிலை கொள்ளாமல் தடுமாறியது. அந்த நிலையிலும் ‘ஏன் இது?’ என்று தமக்குள்ளே கேட்டும் பார்த்தார். காரணம் தெரியவில்லை.

‘அங்கே நுழைந்தாயே, அதனால்தான்.’

இது அவர் உள்ளத்தின் ஒரு கோணத்திலிருந்து எழுந்த குரல்.

‘பாவத்தின் பயங்கர அந்தகாரம் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தில் அவள் அப்படி ஓர் ஆகாத பண்டமா?’ உள்ளேயிருந்து மற்றொரு குரல் இப்படிக் கேட்டது. பின்னால் தொடர்ந்து வரும் மற்றவரை ஒருமுறை திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அவர் மறுபடியும் முன் போலவே நடக்க ஆரம்பித்தார். இப்படிச் சிக்கலான மனநிலை அவரை முன்னும் சில சமயங்களில் கலங்கச் செய்ததுண்டு. அப்போதெல்லாம் அதனதற்கு உரிய காரணங்களை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார். இன்று அது முடியவில்லை. விரும்பி முயன்றும் அது வெளிவர மறுத்தது.

அவர் முகத்தில் லேசாக வேர்வை அரும்பியது. தமக்குள் பேசிக்கொண்டே நடந்தார்; ‘இந்த உலகத்திலிருந்து விடுபட்ட வாழ்வில் எத்தனையோ வருஷங்கள்

கழிந்துவிட்டன. நித்திரை, உணவு என்ற இன்றியமையாத வற்றையே கட்டுப்படுத்தி மனத்தை மடக்கி வழி நடத்தி னேன். எத்தனை சோதனைகளைச் செய்து பார்த்தாயிற்று! எல்லாவற்றிலும் சித்தி லேசாகக் கிட்டியது. இன்றோ இது பெரிய புதிராகவே இருக்கிறது. அடிமனத்தில் - எங்கோ ஒரு மூலையில் என் சக்திக்கு எட்டாத ஆழத்தில் ஏதோ ஒன்று அழகிக் கிடக்கிறது.'

ஒரு பெருமூச்சுடன் திரும்பிப் பார்த்தார். இளையவரது முகம் வழக்கம்போலவே பிரகாசத்துடன் விளங்கியது.

“குழந்தாய்!”

அந்தக் குரலில் அன்பு அமுதாகி, கடலாகிப் பொங்கி வழிந்தது.

“சுவாமி!” என்று உடனே பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்தார் மற்றவர்.

“களைப்படைந்தாயோ என்று பார்த்தேன்; அவ்வளவு தான்”

மறுபடியும் அவர்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராக நடந்தார்கள். அவர்களுக்கு நடுவில் மௌனம் நிலைத்திருந்தது. கிராஞ்ச தூரம் சென்றதும் தெருவின் ஓரத்தில் நின்று ஒரு மரத்தின் நிழலில் அவர் போய் உட்கார்ந்தார். இளையவரும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்று ஒரு பக்கத்தில் ஒதுங்கினார்.

பெரியவருடைய மனத்தில் மற்றவரைப் பற்றிய நினைவுகள் திடீரென்று முளைத்தன. உடனே அவர் கேட்டார்: “குழந்தாய், நீ என்னை அடைந்து பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இல்லையா?”

“ஆம்” என்று தலையை அசைத்தார் இளையவர்.

“இதுவும் ஒரு வகையில் நம்மைப் பாதிக்கக் கூடிய உத்தந்தானே? இதை நீ உணரவில்லையா?”

மற்றவர் பதிலின்றி மௌனத்தில் மூழ்கியிருந்தார்.

“உனக்குப் பக்குவ நிலை கைவந்து விட்டது. இனியும் நீ என் இறக்கைகளுக்குள் உறங்க வேண்டியதில்லை.”

இளையவர் பிறகும் பேச்சின்றியே இருந்தார். சிறிது பொறுத்து மறுபடியும் பெரியவரே பேசினார்.

“அப்பனே, இனி நீயும் நானும் பிரிந்துவிடவே வேண்டும்; அல்லது இரண்டு பேருமே பெரிய நஷ்டத்தை அடைவோம்.”

இளையவர் எழுந்து கூப்பிய கரங்களுடன் அவர் பக்கமாகச் சென்று விழுந்து வணங்கினார்.

“குழந்தாய், உன்னை ஆண்டவன் ஆசீர்வதிப்பானாக!”

அவர் கண்களை முடியபடி எழுந்து நின்றார். அவருடைய குரல் கரகரத்தது. மற்றவர் குனிந்து அவருடைய பாதங்களைத் தொட்டுப் பல முறை கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு தெருவில் இறங்கினார்.

4

தெருவில் இறங்கிய இளையவர் ஒருமுறை கூடத் திரும்பிப் பாராமலே நடந்து கொண்டிருந்தார். அவரது நடையில் எது இல்லாவிட்டாலும் நிதானம் இருந்தது. எல்லாவற்றிலிருந்தும் விடுபட்ட தெளிவு இருந்தது.

அந்த உருவம் கண்களை விட்டு மறையும் வரையும் நின்றபடியே பார்த்துக்கொண்டு நின்றபெரியவர் தாய்போல மாறி “ஐயோ வெயில் கடுமையாக எரிக்கிறதே!” என்று அங்கலாய்த்தார். பிறகு தாமும் தொடர்ந்து போக எண்ணியவர் போல அந்தத் திசையில் வேகமாக நடந்தார். சிறிது தூரம் சென்றதும் ஏனோ மறுபடியும் திரும்பி வந்து அந்த மரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்தார்.

இளையவர் இருந்த இடம் சூனியமாகிக் கிடந்தது. ஆனால் மண்ணில் அவர் காலடிகள் நன்றாகத் தெரியும்படி பதிந்திருந்தன. அந்த அடையாளங்கள் ஏதோ அருமையான பொக்கிஷங்கள் போல அவருக்கு இருந்தன. வெகு நேரம் வரையில் அவற்றையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அதில் ஏதோ ஆறுதல் இருப்பது போலப் பட்டது. நடுவில், ‘இனி ஒருபோதும் சந்திக்க மாட்டேனா?’ என்ற கேள்வி எழுந்ததும், தடுமாறி எழுந்து நின்று அவர் போன திசையைப் பார்த்தார். பிறகு அங்கும் இங்குமாக நடக்க ஆரம்பித்தார். அப்போதெல்லாம் அந்த அடையாளங்கள் அழிந்துவிடாதபடி விலகி விலகியே நடக்க வேண்டுமென்று அவருக்குத் தோற்றியது.

‘இந்தப் பாசம் இவ்வளவு தூரம் என்னைப் பாதித்துவிட்டதே’ என்ற ஏக்கமும் அவருக்கு அடிக்கடி உண்டாயிற்று.

‘அன்றைக்கே, அவன் வந்தபோது, “இது வேண்டாம். மறுபடியும் கட்டுப்படாதே” என்று எச்சரித்த என் அந்தராத் மாவின் குரலை நான் கெளரவிக்கவில்லை. “சுவாமி, எனக்கு வழி காட்டுங்கள்” என்று வந்தவனை எப்படித்தான் போ என்று தள்ள முடியும்? வா என்று ஏற்றுக் கொண்டேன். அவன் நிழலாகி வளர்ந்தான். இந்த நிலையிலும் அவனைப் பார்த்து மனம் களித்தேன். ஆனால் இன்று?’

அவர் நீண்ட ஒரு பெருமூச்சுடன் கிளம்பி வந்த வழியால் நடந்தார். இப்பொழுது அவரது நடையில் வேகம் இல்லை. நிதானமும் இருக்கவில்லை. தகித்துக்கொண்டிருந்த வெயில் கூட அவரை அவசரப்படுத்தவில்லை. மெல்ல மெல்ல ஊர்ந்து சென்றார். பாரம் ஏறிய மனநிலையை அவரது முகம் எடுத்துக்காட்டியது.

வழியில் ஜனங்கள் போனார்கள்; வந்தார்கள். அவர்களுக்குள் அவனும் இருக்கலாம் என்பதுபோல அவர் கண்கள் எல்லோரையும் ஆராய்ந்தன. ‘இனி வேண்டாம்’ என்று சில சமயங்களில் கண்களை மூடிக்கொண்டும் நடந்தார்.

வர வர அவருக்கு நடப்பதே பெரிய சிரமமாக இந்தது. ஆயினும் நிற்காமலே சென்றார். அந்தச் சமயத்திலேயே, காலையிலே தாம் எந்த வீட்டிலிருந்து கிளம்பி ஓடினாரோ அந்த வீட்டின் எதிரில் வந்துவிட்டதைத் தெரிந்து கொண்டார். நடப்பதை நிறுத்திவிட்டு அந்த மரத்தின் அடியில் இருந்த மேடையைப் பார்த்தார். எதிரில், “சுவாமி, வாருங்கள்” என்று வேண்டியவாறே அவள் ஓடி வந்தாள். அவர் இப்பொழுது அசைய வில்லை. கண்களை அகல விழித்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். பிறகு தாமாகவே இறங்கி உள்ளே சென்றார்.

மற்றவரைப் பிரிந்ததனால் உண்டாகிய தாகம் மெல்ல மெல்லத் தணிவதுபோல அவருக்குப் பட்டது. அப்பொழுது அவள் பேசினாள். “சுவாமி, எப்படியும் ஒரு நாளைக்கு உங்களைச் சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருந்தது. ஆனால், அது இன்றைக்கே சித்தியாகும் என்று எண்ணவே இல்லை. நான் பெரிய பாக்கியம் செய்தவள்.”

“அம்மா இது ஜன்ம ஜன்மாந்தரங்களின் தொடர்பாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா? உன்னுடைய இடத்தில் எப்படியோ எனக்கும் ஆறுதல் உண்டாகிறது.”

அவர் உள்ளே புகுந்து ஓர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார்.

“சுவாமி, மறுபடியும் போய்விட மாட்டீர்களே...?”

அவள் உண்மையாகத்தான் இப்படிக்கேட்டாள்.

“போ என்று தள்ளினாலும் முடியாத நிலையில் இப்பொழுது இருக்கிறேன்.”

காலில் விழுந்து வணங்கியவள் எழுந்து உள்ளே சென்றாள். அவர் அதற்குள் அதிலேயே அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார். பிறகு அவர் கண்களைத் திறந்தபோது முற்றும் எதிர்பாராத தோற்றத்தில் அவள் எதிரில் நின்றாள்.

“அம்மா, இது என்ன கோலம்?”

அவர் ஆச்சரியத்தோடு இப்படிச் கேட்டார்.

அவள் இதற்குப் பதில் சொல்லாமலே தன் கருத்தைச் சொன்னாள்: “சுவாமி, இவையெல்லாம் இனித் தங்களைச் சேர்ந்தவையே. விருப்பம் எதுவோ அப்படிச் செய்யுங்கள்.”

அவர் அதிர்ந்து போய், சோர்வடைந்த கண்களை உயர்த்தி, அவளைப் பார்த்தார்.

அதற்குள் அவள் வெளியே இறங்கி தடத்து கொண்டு இருந்தாள்.

விதி

உள்ளே களியாட்டுக்களும் கேளிக்கைகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆயிரக் கணக்கான ஜனங்கள் அதிலே கலந்து சந்தோஷமாகக் காலத்தைக் கழித்தார்கள். அங்கிருந்து வரும் ஆரவாரமும் சிரிப்பும் தெருவுக்கு அப்பாலும் வெகு தூரம் வரைக்கும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் தெருவில்...? ஏழைப் பிச்சைக்காரர்களின் கூட்டம். போல் சாரால் துரத்தப்பட்டு ஓடுவதும் ஒளிந்துகொண்டு திரும்புவதுமாக அந்தக்கூட்டம் நிலை தடுமாறி அடிக்கடிக் கலைந்து கூடிக்கொண்டிருந்தது. அதிலே பெண்களும் கிழடுகளும் குழந்தைகளும் கலந்திருந்தார்கள். அவர்களைக் கூர்ந்து பார்ப்பதற்கும் அங்கே ஒருவரும் இல்லை. யாராவது வெளியே புறப்படும் போதுமட்டும், “ஐயா! ஏழைக்கு ஒரு செப்புக் காசு கொடுங்கள்; கோடி புண்ணியம் கிடைக்கும்”

என்ற ஏழைகளின் சோகம் நிறைந்த ஒலிகளே தெரு தெருக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ஜனங்களிற் சிலர் வெளியே வந்தார்கள். சில பிச்சைக்காரர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து ஓடினார்கள். “அம்மா! ஏதாவது கொடுங்கள்; பசிக்கிறது” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது. “சீ நாயே! தூரப்போ” என்ற பதிலே அதற்குக் கிடைத்தது. மறுபடியும், “அம்மா”, “ஐயா” என்ற குரல்கள். அதற்கு, “ஐயையோ! சகிக்க முடிகிற தில்லையே. இந்த அரசாங்கமாவது இவர்களைக் கொன்று விட்டால் என்ன? தெருவிலே கிளம்ப முடிகிறதில்லை, தொலைத்து போங்களேன்” என்ற இனிமையான வரவேற்பு மட்டும் கேட்டது.

ஒருவர் பின் ஒருவராகப் போன அத்தனை பேரும் திரும்பி விட்டார்கள். இப்படியே பல ஆயிரம் பேரிடம் கேட்டுக் கேட்டு அவர்களுக்கு ரோஷமும் மானமும் போய்விட்டன. “கேட்டால், ‘இல்லை போ’ என்றால் நாங்கள் போய்விடுகிறோம். எதற்காக இத்தனை வசவுகள்? ஆமாம்; ஒருவரிடத்திலும் பிச்சில்லை. எங்கள் விதி செய்விக்கிறது” என்ற ஒரு பெண் குழந்தையின் கீச்சுக் குரல்மட்டும் தனிமையிலே கேட்டது. அதற்குள்ளே பிச்சைக்காரர் தெருக் கோடியிலே மறைந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவன் அந்த இடத்தைவிட்டு அசையவில்லை. இதுவரை எவ்வளவோ நேரமாக அங்கே சுற்றிச் சுற்றி அலுத்துப் போனான். அற்பப் புழுவைப் போலவே ஜனங்கள் அவளைத் தூரத் தள்ளினார்கள். சிலர் மட்டும், “உன் ஆட்கள் எங்கே ஒளிந்து நிற்கிறார்கள்? நோவாமற் சாப்பிட இப்பொழுதே கற்றுக் கொண்டாயே; போடி நாயே!” என்று சுடும்படிப் பேசினார்கள். இந்தப் பேச்சுகள் ஏழைக் குழந்தையின் இருதயத்தைக் கசக்கி விட்டன. வருகிறவர்கள் போகிறவர்கள் எல்லோரையும் பார்க்கப் பார்க்க அவளுக்கு எரிச்சலும் அழகையும் வந்தன. யாரையும் பிச்சை கொடுங்கள் என்று கேட்கவும் மனம் வரவில்லை. ஒன்றும் கிடைக்கா விட்டால் என்ன செய்வதென்

றும் தெரியவில்லை. ‘அம்மா வீட்டிலே என்ன செய்கிறாளோ? ஜூரம் எப்படி அடிக்கிறதோ?’ என்ற எண்ணங்களும் அவளது ஸ்படிகம்போன்ற உள்ளத்தை அழுக்கிக் கொண்டிருந்தன.

பேசாமல் நின்றவள் தனக்கு எதிரிலே வந்த மனிதரைப் பார்த்தாள். அவரும் அவளையே கவனித்துக்கொண்டு வருவதாகத் தெரிந்தது. துணிவாக இரண்டு கைகளையும் அவருக்கு முன்பு நீட்டினாள்; ஆனால் தலை நிமிரவில்லை. அவருக்கு இது ஆச்சரியமாகவே இருந்தது. அந்தச் சிறிய கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “அம்மா, உனக்கு என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார். பெரிய மனிதர் எவரும் இப்படிப் பேசினதை அவள் கேட்டதில்லை. ஆவல் நிறைந்த கண்களால் அவரைப் பார்த்தாள். ஏனோ குழந்தையின் கண்கள் கலங்க, வாயிலும் பேச்சு வராமல் துடித்தது. “அம்மா! உனக்கு என்ன வேண்டும்? என்னிடம் பயப்படாமற் சொல்லு. தடுமாறாதே” என்று அவர் மறுபடியும் கேட்டார். அப்போதுதான் அவள் பேச்சு வெளியே கேட்டது.

“யாரைக் கெஞ்சினாலும் உதைக்க வருகிறார்கள். ஏதாவது பிச்சை கொடுங்கள், ஐயா.”

“நீ யாரம்மா? உன் பெயர், ஊர் என்ன?”

“ஐயா! நான் ஒரு பிச்சைக்காரப் பெண்ணென்று தெரியவில்லையா? என் பெயர் சாந்தி. எங்களுக்கு அந்த ஆற்றோரக் கிராமம்.”

“அப்படியானால் உனக்கு அம்மா இல்லை?”

“அம்மா காயலாகக் கிடக்கிறாள். நான் போகலாமா என்று கேட்டபோது விடமாட்டே னென்று தடுத்தாள். சொல்லாமல் மற்றவர்களோடு ஓடி வந்து விட்டேன். இனி எல்லோரும் போய் விடுவார்கள். ஏதாவது கொடுங்கள்; நானும் போக வேண்டும்.”

“அம்மா சாந்தி! உன்னைத் துணையோடு அனுப்பி வைக்கிறேன். என் வீட்டுக்கு வருகிறாயா?”

சிறிது நேரம் வரை அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. பிறகு, “ஐயா! எல்லோரும் என்னைக் கண்டால் அடித்து விரட்டுகிறார்கள். நீங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யாமல் நல்லவராக இருக்கிறீர்கள்?” என்று அவள் கேட்டாள். இதைக் கேட்டதும் அவரும் சிறு குழந்தையாகி விட்டார். ஆவலோடு இரண்டு கைகளாலும் அவளை அணைத்துக்கொண்டு முத்தமிட்டுப் பரவசமானார். பிறகு, “சாந்தி! நீ குழந்தையாயிற்றே? உன்னைக் கண்டால் எல்லோருக்கும் பிடிக்குமல்லவா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம் வீட்டுக்கு அவளை இட்டுச் சென்றார். குழந்தைக்கு எல்லாம் புதுமையாகவே இருந்தது. அவள் சந்தோஷத்தால் அழுதுவிட்டாள். “நீ இனிமேல் பிச்சைக்குப் போகவே கூடாது. என்ன வேணுமானாலும் நான் தருகிறேன்; ஏனம்மா?” என்று அவர் கேட்ட போது சாந்தி சந்தோஷத்தோடு தலையை ஆட்டினாள். கொஞ்ச ரூபாய்களை அவளது துணியிலே முடிந்து துணைக்கு ஓர் ஆளையும் அனுப்பி வைத்தார். திடீரென்று ஏற்பட்ட பாசம் அந்தக் குழந்தையைப் பிரியவிடாமல் இழுத்தது.

சாந்தி தங்கள் குடிசையைக் கண்டதும் மான்போலக் குதித்துக்கொண்டு உடன் வந்த மனிதனையும் கவனிக்காமல் உள்ளே ஓடிவிட்டாள். மனமுடைந்து நோயோடு கிடந்த அந்த ஏழைத் தாயின் முகம் அவளைக் கண்டதும் மலர்ந்தது. தன் பலமற்ற கைகளைத் தூக்கி, “வா என் செல்வமே! இத்தனை நேரம் எங்கே போனாய்?” என்று கேட்டாள். ஒன்றும் பேசவில்லை. துணியில் இருந்த முடிப்பை அவிழ்த்து அம்மாவிடம் கொடுத்தாள். “அம்மா! விதி நம்மைக் கொன்றுவிடும் என்றாயே? இன்று பார்த்தாயா?” என்று நடந்த எல்லாவற்றையும் சொன்னாள். அந்தப் பிச்சைக் காரக் குடிசையில் ஈசுவரனது கருணையைப் பற்றிய பேச்சுக்களே அன்றைக்கு முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

2

ஒன்பது அல்லது பத்து வருஷங்களுக்கு முந்தி இருக்க
லாம். இன்றைக்கு எல்லோராலும் பிச்சைக்காரியென்று
கருதப்படுகிறவள் அளவில்லாத செல்வத்தில் மிதந்து
கொண்டிருந்தாள். அவளிருந்த வீடு இன்றைக்கும்
நகரத்தின் மத்தியிலே கம்பீரமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்
கிறது. அப்போது உடம்பில் ஏதாவது சிறிய கோளாறு
ஏற்பட்டாலும் டாக்டர்கள், “நான்”, “நீ” என்று வந்து
குவிந்து விடுவார்கள். “உடம்பு எப்படியம்மா?” என்று
தினமும் நூறு தடவை கேட்டுப்போவதற்கும் அநேகர் இருந்
தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு?... “இது என் விதி.
யாரையும் குறை சொல்வதற்கில்லை.” என்று அவள் தானே
அடிக்கடி சொல்லிக்கொள்வாள். பதினைந்து வயசாக
இருக்கும் போதும் அவளுடைய தாய், “பிரபா! என்
செல்வமே!” என்று அவளைத் தன் மடிமீது எடுத்து
அணைத்துக்கொண்டு தாலாட்டியது உண்டு. “கோமளமே”
“குலவிளக்கே” என்று கொண்டாடின தாய் எங்கே? அந்த
மாளிகையிலே அழியாத சோகத் திரைக்குள்ளே மயங்கிக்
கிடந்து தவிக்கின்றாளோ? யார் அறிவார்? இவற்றை
யெல்லாம் நினைக்க நினைக்கப் பிரபாவதியின் உள்ளம்
சோர்ந்து கண்களில் நீர்நிறைந்துவிடும். அப்பொழுதெல்
லாம், “விதி செய்விக்கிறது” என்ற வார்த்தைகள் மட்டும்
மெல்லப் பிறந்து அவளது வாய்க்கருகிலேயே தேய்ந்து சூன்ய
மாகி விடும். இதைக் கேட்டுப் பழகினதாலேதான் குழந்
தையும், பிச்சைக்காரர்களை ஜனங்கள் பேசித் துரத்திய
போது, “விதி செய்விக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டு
நின்றாள்.

பிரபாவதி சிறு பெண்ணாக இருந்தபோது உலகம்
அவளைக் கண்போலக் கருதி வளர்த்தது. எல்லோருக்கும்
அவள் உயிர். பெரிய இடத்துக் குழந்தை அல்லவா? ஆனால்
அவளுக்கு உயிர்போன்ற வேறு ஆத்மாவும் இருந்தது. அந்த

ஹரிஹரன் இப்பொழுது எங்கே என்பதும் அவனுக்குத் தெரியாது. தான் இத்தனை இழிந்த நிலைக்கு வந்ததும் மாசற்ற அந்த மனிதனாலேதான் என்பதை அவன் நினைத்துப் பார்ப்பதே இல்லை. இளமையில் எப்படியெல்லாம் கலந்து விளையாடினார்கள்! பட்சிகள் போலக் கவலையின்றிப் பறந்தார்கள். அப்போது குழந்தைகளின் சிநேகந்தானே என்று எல்லோரும் கருதியிருந்தார்கள். புஷ்பங்களைப்போல அவர்களையும் பருவம் வந்து அணைந்து விட்டது. பிறகும் அவர்களது பாந்தவ்யத்தை வெட்டிவிட ஒருவரும் நினைக்கவில்லை. அவன் பெரியவளான புதிதில், “பிரபா! இப்பொழுதெல்லாம் ஏனோ ஒதுக்கத்திலே போய் விட்டாய்?” என்று அவன் கேட்டதும், தான் மௌனமாக நின்றதும், தன் மௌனத்தில் எழுந்த புதிய உணர்ச்சிகளும், அவன் தன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, “நீ எப்படி மாறினாலும் நான் உன்னைவிட்டுத் தூரத்திலே இருக்க மாட்டேன்” என்றதும் நேற்று நடந்தவைபோலவே அவன் உள்ளத்திலே எழுதியிருந்தன.

“ஹரி! இப்படி ஏன் செய்கிறாய்?” என்பதை விட்டு, “நீங்கள் இப்படிச் செய்யலாமா?” என்று அவன் பேசத் தொடங்கிய காலம் அது. அவளுடைய எண்ணங்களிலும் செய்கைகளிலுமே பழைய இயல்பு இருந்தது. வார்த்தைகள் மாத்திரம் மாறின. இம்மாறுதல் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. “பிரபா! நான் என்ன பெரிய மனுஷனா? அதிக மரியாதை செய்கிறாயே? எனக்கு இது வேண்டாம். முன்போலவே பேசு; விளையாடு. அதையே நான் விரும்புகிறேன்” என்றான். “போங்கள்; நாம் இன்னும் குழந்தைகளா? பார்த்தவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்? அப்படியானால் உங்களோடு நான் பேசமாட்டேன்” என்று அவன் பிடிவாதம் செய்தான். இந்த நாட்களில் அவர்களுடைய வாழ்விலே ஏதோ ஒன்று சூட்சுமமாக அமைந்திருந்தது. ஆனால் எல்லாவற்றிலும் ஓர் உற்சாகம் பிறந்ததேயன்றிச் சலனம் ஏற்படவில்லை. இப்படியே இரண்டு வருஷங்கள் கழிந்து விட்டன.

பிரபாவதிக்குப் பதினாறு வயசுதான் இருக்கும்; ஹரி ஹரனின் தகப்பனார் கல்கத்தாவிலே இறந்துவிட்டாரென்று செய்தி வந்தது. அங்கே அவருடைய சொத்துக்களின் மேல் வியாஜ்யங்களும் நடந்துகொண்டிருந்தன. எல்லாவற்றிற்கும் ஹரிஹரனே கல்கத்தாவுக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. ‘இந்தப் பொருளுக்காக இவனைப் பிரிந்து போக வேண்டியிருக்கிறதே!’ என்று அவன் முதலில் வருத்தப்பட்டான். மற்றவர்களும் ‘போ போ’ என்று தொந்தரவு செய்தார்கள். எப்படியும் சீக்கிரம் வந்து விடுவோம் என்று முடிவு செய்து கொண்டு புறப்பட்டான். போகும்போது, ‘‘பிரபா! நான் போக வேண்டியிருக்கிறதே! உடனே வந்து விடுகிறேன். நீ சந்தோஷமாகப் போகச் சொல்லு’’ என்று அவனைக் கேட்டான். அவள் தலையை அசைத்தாள். அந்த அசைப்பு ‘நீ போக வேண்டாம்’ என்று சொல்லுவது போலவே அவனுக்குப் பட்டது. உயிரைப் பறித்துச் செல்லும் யமனது குரல் போலக் கல்கத்தா வண்டி கூவிய சத்தம் பிரபாவதியின் காதிலே வந்து விழுந்தது.

ஹரிஹரன் கல்கத்தாவுக்குப் போய் ஒரு மாதகாலமாகி விட்டது. அப்போதுதான் பிரிவின் பயங்கரம் அவளுக்குத் தெரிய வந்தது. தனது சரித்திரம் வசையாக எழுதப்படப் போகிறதே என்று கலங்கினாள். ‘ஐயோ! அவர் வந்து விட வேண்டுமே’ என்று கவலையோடு பார்த்திருந்தாள். ஒவ்வொன்றாக மாதங்கள் ஐந்தும் கழிந்து விட்டன. ‘இனிக் கைகொடுத்து எனக்கு முன்பு நின்று பேச அவர் வர வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நம் குலமே மானக்கேட்டால் அழிந்து விடும். இதை அம்மா அறிந்தால்...’ என்றெல்லாம் நினைக்கும்போது, தான் செத்துவிட்டதாகவே எண்ணிக் கொண்டாள். எல்லாவற்றையும் எழுதி உடனே வரும்படி ஹரி ஹரனை வேண்டிக்கொண்டாள். பிறகும் ஒரு மாதம் கழிந்து விட்டது. அவனிடமிருந்து பதில்கூட வரவில்லை. கல்கத்தா

வில் அவன் இருந்தால்தானே? விதி அவனை எங்கே மறைவிலே ஒளித்து வைத்து விட்டது. 'வாழ்வின் கடைசிக் கோட்டிலே உலகம் சொல்லும் வசை என்னுஞ் சுழல்காற்றின் நடுவிலே நிற்கிறோம்' என்பதை மட்டும் அவள் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டாள். வர வர மனத்திலும் உறுதி பிறந்தது. 'அம்மாவை விட்டுப் போவதை நினைக்க முடியவில்லையே! ஆனாலும் அவர்களுக்குக் கெட்ட பெயர் வராதபடி காக்க வேண்டும்' என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஒரு நாள் நடுநிசி. வானம் மழை முகில்களாற் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. மரங்களும், கட்டடங்களும், பாதைகளும், வெறும் வெளியும் ஒன்றாக மயங்கிக் கிடந்தன. கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு பார்த்தாலும், மலர விழித்துப் பார்த்தாலும் உலகம் ஒரு மாதிரியாகவே தெரிந்தது. அடிவானத்தின் வடகோடியில் மட்டும் ஒரு நட்சத்திரம் மங்கலாகத் தெரிந்தது. தூரத்திலே சில நாய்கள் ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தன. மௌனமான இருளிலே அந்தச் சத்தம் பேய்களின் நினைவுகளைக் கொண்டு வந்தது. மரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு அவள் போனபோதிலும் ஏங்கிக் கலங்கினாள். 'எப்படியானாலும் சாவு வரட்டும். ஆனால் இறந்த எனது தேகத்தைக்கூட இந்த உலகம் கண்டுவிடக் கூடாது' என்று நினைத்துக்கொண்டு இருளோடு ஐக்கியப்பட்டு நடந்தாள்.

மனத்தின் வேகம்போல நாழிகைகளும் கழிந்துகொண்டிருந்தன. நதிக் கரைக்கு வந்து விட்டாள். மனமோ வரவரத் திடமற்றுத் தடுமாறியது. மறுபடியும் திடப்படுத்திக் கொண்டு தண்ணீருக்குள்ளே காலை வைத்தாள். முன்னால் ஏதோ ஒன்று மங்கலாகத் தெரிந்தது. உற்றுப் பார்த்தாள். அது ஒரு சிறிய படகு. எல்லா நினைவுகளும் ஒரு முறை சுழன்று தடுமாறின. 'தன்னைத்தான் கொன்றுகொள்வது மகா பாபம்; இதிலே சிக்ஹத்தியும் ஏற்படுகிறது. எப்படியோ என் உடம்பு கண்டு பிடிக்கப்பட்டால் எல்லாம் தெரிந்து விடும். கடவுளே தடுத்துப் புது வழியைக் காட்டு

கிறார்’ என்று நினைத்துப் படகை அவிழ்த்து அதிலே ஏறிக் கொண்டாள். படகு தன் இஷ்டப்படியே சில சமயம் வேகமாகவும் சில சமயம் மெதுவாகவும் ஆற்றோடு சென்றது. அப்பொழுதுதான் தனது வாழ்க்கைப் படகும் ஏதோ ஒரு திசையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதைப் பிரபாவதி உணர்ந்தாள். தான் இருக்கும் படகும், நீண்டு சல சலத் தோடும் நதியும், இருண்ட மரத்தோப்புக்களும் தனிமையிலே அவளைக் கலங்கச் செய்தன. மனம் நடுங்க உடம்பும் வேர்த்து நனைந்துவிட்டது. கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள். படகு நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு ஓடும் சத்தமொன்றே அப்போது கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

மெல்லமெல்ல வானத்தில் முகில்கள் கலைந்தன. அங்கும் இங்குமாகச் சில நட்சத்திரங்கள் கண் சிமிட்டத் தொடங்கின. அந்த நட்சத்திரங்களின் மங்கிய ஒளியிலும் அவளுடைய தேகம் பிரகாசித்தது. அப்போது நீரர மங்கைபோல நதியின் நடுவிலே அவள் சென்றுகொண்டிருந்தாள். படகும் தடுமாறிக் கொண்டே ஒரு கரையை அடைந்து நின்றது. பக்கத்திலே மணல் பரந்த நெடிய கரையைக் கண்டாள். நெருப்புப் போல ஒரு மூச்சு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து வந்த கண்ணீர்த் துளிகள் நதியின் பிரவாகத்திலே விழுந்து கலந்து விட்டன. கரையில் வந்து பார்த்தபோது வழி துறையொன்றும் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் வரை மணலில் இருந்தாள். “வாழ்வு என்ற குருரமான பாதையிலே முள்ளால் குத்துப்பட்ட புஷ்பம்போல் ஆகிவிட்டாய். விதியோ கோரப் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு பயங்கரமாகச் சிரித்தாலும் உன் மானம் அழிந்துவிடப் போவதில்லை” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாள். அப்பொழுது வைகறையும் வந்து கொண்டு இருந்தது. உற்றுப் பார்த்த போது மனிதர் நடமாடிய ஒரு சிறிய பாதை மட்டும் தெரிந்தது. அது போன வழியே தானும் யோசிக்காமல் நடந்தாள்.

பிரபாவதி முழுதும் வேறான ஓர் உலகத்தை இப்போது கண்டாள். ஆழத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த இரகசியங்களைக் கூடச் சொல்லக்கூடிய மனிதர்கள் அங்கே அகப்பட்டார்கள். ஆனால் தன் பதி, தங்களது உயர்ந்த அந்தஸ்து என்பவற்றைப்பற்றி மட்டும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அறிந்தவற்றையும் பூட்டகமாக வைத்துக் கொள்ளும்படி அவர்களை வேண்டிக் கொண்டாள். அவளுடைய பரிதாபமான நிலைமைக்காக எல்லோரும் கண்ணீர் வடித்தார்கள். தாயின் அன்பும், தோழிகளின் உருக்கமும் அங்கே காணக் கூடியவனாக இருந்தன. அலட்சியமும், அதிகாரமும் யாரிடமும் இல்லை. எல்லோரும் ஒரே குலத்தவர்கள், சமதையானவர்கள்' என்று வாழ்ந்தார்கள். ஒருகால் சச்சரவுகள் ஏற்பட்டாலும் அடுத்த நிமிஷம் அவர்களிடம் அன்பு பெருகி ஓடுவதைக் காணலாம். ஆண்களும், பெண்களும், குழந்தைகளும் பிச்சைக்குப் போய்விடுவார்கள். பிரபாவதி நேற்று வாழ்ந்த வீட்டிற்கும் அவளுக்கு இன்று கிடைத்திருக்கிற குடிசைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ, அதைவிட மேலாகவே அந்தச் சுற்றத்திற்கிடையிலும் வித்தியாசம் இருந்தது.

வர வர அவள் உடம்பில் நோவும் இளைப்பும் ஏற்பட்டன. படிப்பில்லாதவர்களானாலும் அன்போடு அநேக தாதியர்கள் உதவிக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் காட்டிய அன்பே பிரபாவின் வருத்தத்தையெல்லாம் பறந்து விடச் செய்தது. ஒரு நாள் தன் துன்பத்துக்கெல்லாம் எல்லை போன்ற ஒரு செல்வக் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தாள். பட்டின்மேல், டாக்டர்களின் மத்தியிலே பிறக்காவிட்டாலும் அழகின் ஜீவன் அந்தச் சிசுவிடம் பரிமளித்தது. குழந்தையைப் பார்த்தபோது தாயின் மனத்தில் பெரிய சாந்தி பிறந்தது. அதற்காகவே தன் பெண்ணை, “சாந்தி” என்று கூப்பிடச் சொன்னாள். நாட்கள் கழிந்து கொண்டிருந்தன. இரண்டு வருஷத்துக்கு மேல் இந்தப் புதிய வாழ்விலே அவளது தேகம் பழகிவிட்டது.

சாந்தியும் தட்டுத் தடுமாழி நடக்கத் தெரிந்த குழந்தையாகி விட்டாள்.

5

நதியில் ஜலம் நிறைந்து ஸ்படிகம் போல ஒடிக்கொண்டிருந்தது. மரஞ் செடிகொடிகள் தளிர்த்துப் பிரகிருதியின் யௌவனம் போலப் பொலிந்து விளங்கின. இளங்காற்று அவற்றிலே பட்டுச் சலசலப்பது மாயாருபினிகளான தேவ மங்கையர்கள் லதாக்கிருகத்தின் மறைவிலே நர்த்தனஞ் செய்வதுபோலக் கேட்டது. பிரபா வறண்டு போய்விட்டாள். அவளிடம் இளமையின் மோகன நாதத்தை எழுப்புகின்ற நரம்புகள் இன்னும் அறுந்து விடவில்லை. தேவகானத்தை இசைக்கக்கூடிய பொன் யாழொன்று, மீட்டுகின்ற வைணிகன் இல்லாமையால் துருப்பிடித்துக் கிடப்பது போலவே அவள் இருந்தாள். எத்தனையோ வருஷங்களுக்குமுன் அந்த யாழிலிருந்து இன்னிசையை ஒருவன் எழுப்பினான். அது உலகத்தின் மறைவிலேதான் நடந்தது. பிறகு நீண்ட தனிமையிலே அவள் அயர்ந்து போனாள். அன்று பிரகிருதியின் மாதூர்யம் அவளை அணைப்பதுபோல இழுத்து மிதித்துக் கசக்கியது. எல்லாப் பக்கத்தையும் திரும்பிப் பார்த்தாள். அங்கங்கள் ஒரு முறை பொங்கி மெலிவடைந்தன. ‘ஒருவருக்கும் தெரியாமலே தொடச் சொல்லி ஜாடை செய்தேன்; அவர் தொட்டார். பகவான் மட்டும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். என்னுடையது என்று இறுமாப்படைந்து கொண்டிருந்த திரவியத்துக்கு முன் ஒரு மலை வளர்ந்துவிட்டது. கூப்பிட்டேன், அழுதேன்; அவருக்குக் கேட்கவில்லை’ என்று வாய்விட்டுச் சொல்லிப் புலம்பினாள். பழைய சம்பவங்களெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வந்து வேதனை செய்தன. உடம்பு சோர மணலிலே சாய்ந்து விட்டாள்.

எத்தனையோ வருஷங்கள் கழிந்து விட்டன. ஹரிஹரன் இளமையும் அழிந்துகொண்டிருந்தது. அவனுக்கு மணஞ்

செய்து வைத்துவிட வேண்டுமென்று பிரயத்தனப்பட்டவர்கள், “பாவம்! அவனுடைய ஜீவன் துன்பப்படுகிறது. நாம் ஏன் இந்தக் கதைகளை எடுக்க வேண்டும்?” என்று மௌனமாக இருந்து விட்டார்கள். அவனுக்கோ மங்கிக்கொண்டே போகிற இளமையைப்பற்றிய கவலை இல்லை. விரைவிலே மரணம் வந்துவிடப் போகிறதேயென்ற பயமுமில்லை. எல்லாம் அநித்தியமாக இருந்தாலும் அவளைக் கண்டு விடலாமென்று மாத்திரம் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தான். கல்கத்தாவில் இருக்கும்போது பிரபா அனுப்பிய கடிதம் இன்னும் பத்திரமாகவே அவன் பீரோவில் இருந்தது. அதைப் பார்க்கும் போதெல்லாம், ‘இது அவள் கைபட்ட கடிதமல்லவா? அப்போது எவ்வளவு சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாளோ?’ என்று எண்ணங்களை வளர்த்துக் கொண்டே போவான். சில சமயங்களில் அந்தக் கடிதத்தை எரித்து விடவும் நினைப்பான். பிறகு, ‘அது அவளைச் சுடுவதுபோலாகும்’ என்று அஞ்சுவான்.

அவனுடைய முகத்திலே சந்தோஷத்தின் குறிகள் தோன்றியதைப் பல வருஷங்களாக ஒருவரும் காணவில்லை. அர்த்தமில்லாமலே பார்த்துப் பழகின அவன் கண்களிலே தான் அன்றைக்குச் சாந்தி அகப்பட்டாள். அந்தக் குழந்தையின் முகத்திலே அவனை ஆறுதல் செய்கிற ஒரு மாயமந்திரம் எழுதி இருந்தது. வாய், கண், முகம், நடை எல்லாம் தன் உள்ளத்தை வாடவிட்டு மறைந்துபோன பிரபாவின் ஜாடையாகவே இருக்கக் கண்டான். பிறகு குழந்தையை அவள் வீட்டுக்கு அனுப்பியபோது, தற்செயலாகக் கிடைத்த ஒரு வஸ்துவை இழந்துவிட்டது போலவே துடி துடித்து அயர்ந்து போனான். துணைக்கு அனுப்பிய மனிதன் திரும்பி வந்தவுடனே, “அவளை ஜாக்கிரதையாகக் கொண்டு போய் விட்டாயா? குழந்தை என்ன சொன்னாள்?” என்று நெடுகக் கேட்டான். அந்த வேலைக்காரனுக்கு இது பெரிய துன்பமாக இருந்தது. “அப்பா! உனக்கு அவள் வீடு தெரியுமல்லவா? விடிந்தவுடன் கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடு!” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கைக்கு

ஹரிஹரன் போனான். அங்கே காதலின் சோகம், மரணத்தின் பயம் என்ற எல்லாமாகப் படுக்கையிலிருந்து அவனைத் துடிக்கச் செய்தன. நாழிகை செல்லச் செல்லச் மயக்கங்கூட வந்து பிதற்றினான். அப்பொழுது வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு, “இப்பொழுதே வண்டியோடு போ; குழந்தையை அழைத்து வா; ஓடு” என்று அவசரமாக அவனை அனுப்பினான்.

வேலைக்காரன் வண்டியோடு உடனே கிளம்பி விட்டான். பொழுது புலருமுன் அந்த ஏழைகள் வசித்த கிராமத்திற்குள்ளே வண்டி போயிற்று. கிழக்கு வெளுப்பதற்கு முன், மங்கலான இருள் உலகத்தை மூடியிருந்த பொழுதே, குடிசையின் வாசலில் வண்டிபோய் நின்றது. “அம்மா!” என்று வண்டிக்காரன் கூப்பிட்டான். “யாரது?” என்று ஒரு குரல் கேட்டது. பிறகு சாந்தியும் அவள்தாயும் வெளியே வந்தார்கள். “குழந்தையை எஜமான் கூட்டிவரச் சொன்னார். பிறகு கொண்டுவந்து விடுகிறேன்” என்றான் அந்த வண்டிக்காரன். பிறகு, “அம்மா! இவளை எஜமானுக்கே கொடுப்பீர்களா? எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் தந்துவிடுவார்” என்று தொடர்ந்து சொன்னான். இதைக் கேட்டுப் பிரபாவதி ஆத்திரப்பட்டாள். அதனால், “சாந்தி! நீ போக வேண்டாம்” என்று ஒரேயடியாகத் தடுத்து விட்டாள். அப்போது வண்டிக்காரன் மன்றாடினான். ‘அம்மா எஜமானைப் பார்த்தால் அழுகை வருகிறது. நேற்று இந்தக் குழந்தையோடுதான் பல வருஷம் சிரிக்காத அவர், சிரித்ததைக் கண்டேன். ராத்திரியெல்லாம் அவருக்குத்தூக்கமில்லை. ‘சாந்தி எப்படியோ நீ என் பிரபாவைப்போலப் பிறந்துவிட்டாய். ஞாபகத்துக்காக உன்னையாவது உன்அம்மா எனக்கென்றே தரமாட்டாளா? அதற்காக என் செல்வம் முழுவதையுமே அவளுக்குக் கொடுக்கிறேன்’ என்று சொல்லி அழுதார்’ என்றான். பிரபாவின் தலை சுழன்றது; அப்படியே ஸ்தம்பித்து விட்டாள்.

உலகம் சூரியகாந்தியால் மலந்துவிட்டது. வண்டியும் மேடு பள்ளமான இடங்களைக் கடந்து ஒழுங்கான ஒரு பாதையிலே போய்க் கொண்டிருந்தது. வண்டிக்காரனுக்குப் பக்கத்திலே சாந்தி இருந்தாள். “அம்மா! அழாதீர்கள்; ஏல்லாம் விதியின்படி நடக்கிறது” என்ற வண்டிக்காரனது குரல் அடிக்கடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அ. செ. முருகானந்தன்

பாடசாலை மாணவனாக இருந்தபோதே எழுதத் தொடங்கியவர் அ. செ. மு. (1921) இலக்கியச் சூழல்மிக்க வீடு, அன்னையின் உற்சாகம் என்பன இவரை மிகவும் ஊக்கப் படுத்தின.

1938ம் ஆண்டில் 'ஈழகேசரி' இதழில் 'கல்வி அனுபந்தம்' என்ற புதுப்பகுதி தொடங்கப் பட்டது. அப்போது 'ஈழகேசரி' ஆசிரியராக இருந்தவர் தற்போது லண்டனில் வாழ்ந்துவரும் சோ. சிவபாத சுந்தரம். இந்தக் கல்வி அனுபந்தத்தில் கவனிப்புக்குரிய முறையில் எழுதி வந்தவர் அப்போது தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த அ. செ. மு.

1941ல் அ. செ. மு 'ஈழகேசரி' வார இதழ் ஆசிரிய குழுவில் சேர்ந்து பணியாற்றத் தொடங்கினார். காப்பிரி, பரிசு, மனிதமாடு, வண்டிற் சவாரி போன்ற கதைகளை இந்தக் காலத்திலே தான் எழுதினார் அ. செ. மு.

1940ம் ஆண்டுகளிலேயே தேசிய, அரசியல், சமுதாயப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி சிந்தித்து கேள்விகள் கேட்டு சமூகப் பிரக்ஞையோடு அனேக கதைகளை எழுதியிருக்கிறார் அ.செ.மு. அவருடைய எழுத்துக்கள் எதுவும் நூலுருப்பெறாத சூழ்நிலையிலே - அவரைப் பற்றிய அப்போதைய விமர்சனம் ஈழத்தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்தில் அவருக்கு உரிய இடத்தைப் பெற்றுத் தரத் தவறிவிட்டது.

இன்னொரு ஆர்வமுள்ள எழுத்தாளரான 'வரத'ருடன் சேர்ந்து 1943ல் 'மறுமலர்ச்சிச் சங்க'மும், 'மறுமலர்ச்சி' பத்திரிகை தோன்றவும் காரணமானார் அ. செ. மு. 'மறுமலர்ச்சிச் சங்க' தலைவராய் இவர் தேர்வு பெற்றார். இந்த இயக்கம், ஈழத்தின் இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவிற்று. புதிய எழுத்தாளர்களை உருவாக்கிற்று.

'மறுமலர்ச்சி' இதழின் தோற்றம், ஈழத்து எழுத்தாளர்களை தமிழ்நாடு முழுமையாக உணர்ந்துகொள்ள வழிவகுத்தது. 'கிராம ஊழியன்', 'கலாமோஹினி' முதலிய தமிழ்நாட்டு இதழ்கள் ஈழத்து எழுத்துக்களை வரவேற்றுப் பிரசுரித்தன.

'ஈழகேசரி'யைத் தொடர்ந்து 'மறுமலர்ச்சி', 'எரிமலை', 'சுதந்திரன்', 'வீரகேசரி' ஆகிய இதழ்களில் பணியாற்றிவிட்டு யாழ்ப்பாணம்

திரும்பினார். யாழ்ப்பாணத்தில் 'ஈழநாடு' இதழிலும் பணியாற்றினார். 'எரிமலை'யை இவரே நடத்தினார்.

கடந்த இரண்டு தலைமுறை காலமாக அ. செ. மு. நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளார்.

அ. செ. மு. ஒரு பண்பட்ட பத்திரிகையாளராக இருந்தமையினால் தமிழின் பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதினார். ஒரு நாவல், ஒரு குறுநாவல் பத்து நாடகம், விமர்சனம், ஐநூறு கட்டுரை, ஐந்து மொழிபெயர்ப்பு, வரலாறு, செய்திக் கடிதம், பத்து வானொலி நிகழ்ச்சிகள் என்று எல்லாத் துறைகளிலும் வெகு சரளமாக அவர் எழுதினார். வானொலி நாடகப் போட்டியில் பரிசு பெற்று தம்மை ஒரு சிறந்த நாடகாசிரியராகவும் நிரூபித்தார். யாழ்ப்பாடி, யாழ்தேவி, பீஷ்மன், முருகு, நீலாம்பரி, காங்கேயன், கதிரவன், மயிப்புறவம், இளவேனில், பூராடன், சோபனா, மேகலை, தனுசு, கத்தரிக்குறளி, போர்வீரன், வள்ளி காந்தன் ஆகிய புனை பெயர்களில் எழுதிக் குவித்தவர் இவர்.

'புகையில் தெரிந்தமுகம்' இவரது மண் மணங்கமழும் ஈழத்தின் தரமான குறுநாவல்களில் ஒன்று. மனிதமாடு (1986) ஒரே சிறுகதைத் தொகுதி.

இவரது இலக்கியக் கண்ணோட்டத்தை பின்வரும் இவரது வார்த்தைகளே துல்லியமாகத் தெரிவிக்கின்றன:

"...தமிழிலுள்ள கதை இலக்கியத்தில் இப்போது காணப்படும் முக்கிய குறை இதுதான்.

அதாவது இலட்சியக் கதைகள், சீர்திருத்தக் கதைகள் மிகவும் குறைவு, அத்தியாவசியமாக வேண்டப் படுவனவும் அவைதாம்: பொழுது போக்குக் கதைகள் போதுமென்றபடி ஏராளமாகச் சேர்ந்துவிட்டன. இனி அவற்றுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு எமது நாட்டை அப்படியே தூக்கிக் காட்டும் தேசத்தின் வறுமை, துன்பம், அரசியல் நிலைமை முதலியவற்றை உணர்ச்சியூட்டக்கூடிய முறையில், மாற்றக் கூடிய முறையில் சித்திரிக்கும் இலட்சியக் கதைகள் பெருகவேண்டும்...”

தமிழ்நாடு அல்லையன்ஸ் கம்பனி வெளியிட்ட ‘கதைக்கோவை’ தொகுதியிலும், ‘சிற்பி’ சரவணபவன் தொகுத்த ‘ஈழத்துச் சிறுகதைகள்’ தொகுதியிலும் இவரது சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

1973ம் ஆண்டில் தெல்லிப்பளைக் கலைப் பெருமன்றம் அ. செ. மு.வுக்கு ‘சிந்தனைச் செல்வர்’ என்ற பட்டத்தினை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

தற்போது அ. செ. மு. யாழ்ப்பாணம் அளவெட்டியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

அவரைப் பற்றி இன்னொரு சிறந்த எழுத்தாளரான ‘சொக்க’னின் மதிப்பீடு இது:

“அ. செ. முருகானந்தனின் படைப்புக்களை ஒட்டுமொத்தமாக வைத்து நோக்கும் பொழுது அவற்றில் அ. ந. கந்தசாமியின் தீவிர சிந்தனைப் போக்கினையும் மஹாகவியின் கலையழகுணர்வையும் ஒரு சேரக் காணலாம். லாகவமான ஓட்டமும் கருத்துச் செறிவும் அதே

சமயம் அழகியல் இணைவும் அமைந்த நடை ஒன்று அவருக்குக் கைவந்திருக்கிறது. பழைய இலக்கியங்களில் ஆழமான அறிவுடையவர் என்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும் அதனைத் தமது சிறுபராயத்திலிருந்து புராண படனங்கள், சமயப் பேச்சுக்கள் கல்லூரியிற் கற்ற தமிழ்க் கல்வி என்பவற்றால் கணிசமான அளவு அவர் அறிந்தேயிருக்கிறார் என்பதை அவரின் சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்கள், நாடகங்களில் வரும் மேற்கோள்கள், வாக்கிய அமைதி என்பவற்றைக் கொண்டு அறியக் கூடியதாயிருக்கிறது.

தமது சமகாலத்திலும் முன்னரும் வெளியான நவீன தமிழ் இலக்கியங்களிலே மிகுந்த பரிச்சயம் உடையவர் அ.செ.மு. என்பதற்கு அவரின் எழுத்துக்களிலே போதிய சான்றாதாரங்கள் காணக் கிடக்கின்றன. பத்திரிகையாளராய் இருந்த காரணத்தினால் தமது அடிப்படை ஆங்கில அறிவைத் துணைகொண்டு மொழிபெயர்ப்புக்கள் பல செய்ததோடு ஓரளவு ஆங்கில இலக்கியச் சிந்தனைகளையும் அ.செ.மு. உள்வாங்கியேயுள்ளார். எழுத்தின் பல துறைகளிலும் ஈடுபடவும் புதிய ஆக்கங்களை உருவாக்கவும் இந்த அடிப்படை அறிவுப் பின்னணி அவருக்குக் கைகொடுத்திருக்கின்றது.”

□

பழையதும் புதியதும்

“ஏய்! ஏய்!” என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என்பக்கம் திரும்பி, பெருமை பொங்க ஒரு கம்பீரப் பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லா யிருக்காதல்லவா?

“அவசரமில்லை, அண்ணே! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு. மாடுகள் மெள்ளப் போகட்டும். ஏது சோடி வாய்த்து விட்டது போலிருக்கே உனக்கு!” என்று சும்மா சொன்னேன். கால்மைல் தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் பாவம். நான் கூறியதை மெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். முகஸ்துதியிலே பழைய காலத்து வெள்ளை மனம் தன்னை மறந்துபோய் விடுகிறது.

ஆசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி கோணமாக இருந்துகொண்டு, “ஹும்! இதெல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி. முன்னே முன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்னிடம் நின்றன தெரியுமே? உனக்குத் தெரியாது. உனது பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறொன்றுமில்லை. எதற்கும் கைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருக்கு. எப்பேர்ப்பட்ட சண்டி மாடுகளும் கார்த்திகேசுவின் கைக்கு வந்துவிட்டால் சுட்டியன்களாகிவிடும் என்று முன்னெல்லாம் பேசிக் கொள்வார்கள்.” இப்படி ஆரம்பித்துப் பேசிக்கொண்டு போனவன் இடையில் ஒரு கணம் நிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்:

“...ம்...அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே. அந்தக் காலம்தான் மலையேறிவிட்டதே. இப்போ தம்பிமார்களுக்கு எடுத்ததற்கெல்லாம் வீட்டு வாசலிலே கார், அதிலே அவசர அவசரமாய்ப் பறந்தடித்துக் கொண்டு ஓடித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்—”

கார்த்திகேசுவின் மாடுகள் காற்கட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில் கட்டையான மனிதன் வாய்ப் பேச்சிலே அட்டகாசம் போடுவதுபோலக் கடகடவென்ற முழக்கத்தோடு குலுக்கி அடித்துக்கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. கொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மெள்ளக்கிளற ஆரம்பித்தேன். ஆனால்... அட்டா, என்ன செய்து விட்டேன்! இந்த விளையாட்டுக் குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்துபோன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டேன்!

கார்த்திகேசு தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான்: “உலகம் கீழ் மேலாகப் புரண்டுகொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளருறதற்கு காவோலைகள் விழுந்து, புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால்

ஒன்று, காவோலைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல, காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தனம்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தை விட்டு மறைந்துபோவதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்து விட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டில் விட்ட அந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும்வரை என்னால் மறக்கவே முடியாது. தாய் பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கடைசியில்! உனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப் பார், யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்த நேரமும் ‘காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை’ என்ற சத்தமாகவேதானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் காத்தியண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக்காரனுக்கு உனது பெரியம்மா கையிலே பிசைந்து தந்த சோற்று உருண்டை, இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. தம்பீ!...’’

இவ்விதம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் ‘சட்’ டென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்து வண்டியை விலக்கிக்கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது தான் கார் இன்னாருடையது என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல முழித்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடுமூச்சு ஒன்று எழுந்தது, அவனது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானோ என்னவோ. ‘சட்’ டென்று என்பக்கம் திரும்பி, ‘‘இப்போ போச்சுதே பிசாசு ஒன்று, இதுதான் என் வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப்

போட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியைக் கலைக்கப் பார்த்ததாம். முந்தி வந்த செவியைந் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப் பார்த்ததாம். நேற்று வந்த மலையாளத்தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்து விடப் பார்த்தார்கள். ஆனால்...’’ என்றான்.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தூண்டிற்று.

“என்ன நடந்தது, அண்ணே? தயவுசெய்து எல்லா வற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு’’ என்று கேட்டேன்.

வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்துவிட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேசு சற்று விபரமாகக் கதையைச் சொன்னான். “நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் கால வித்தியாசம், அவ்வளவுதான். கார் வந்தது வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான தாய்க் கிழவியைச் சாகக் கொன்றுவிடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் கார்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப்போலக் கூலிவண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனை பேர் பெரும் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள் தெரியுமோ. தளுக்கி மினுக்கித் திரியும் இந்த மோட்டார்க்கார்களைக் காணும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. அரிச்சந்திர மகாராசாவின் பூச்சக்கரக் குடையை அபகரித்து வரும்படி விசுவாமித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்... அவர்களுடைய ஞாபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பிசாசுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம்! ஆனால், எங்களுடைய மாட்டு வண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் சொத்துமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவதுமில்லை. இதையெல்லாம் யார் சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மனிதனுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் ஏன் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மனம்

பான்மை-ஊரெங்கும் பரவிக்கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் — உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தவில் வீத்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார்: “கார்த்திகேசு, இப்போ எனக்கு வந்திருக்கும் தவில்காரர் மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பழக்க மில்லையாம். என்ன செய்வது? இந்த வருஷம் போகட்டும். அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தம்பி? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினைந்து வருஷத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைதீவுக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேவுகம் போகும் வனம், வனாந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ, வெய்யிலோ மழையோ, பனியோ காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும் நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்குபெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்ற வடிவேலு நாயனக்காரரை எங்கேயோ இருந்து வந்த மலையாளத்தானும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால்

சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக் குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி வைத்தன.

ஒருநாள் காரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு அறியாத நான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்குகிறது தம்பி!

இன்னொரு நாள் வேறொரு காரியம் செய்தேன். தெருவில் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் ஒருநாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார் போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன்மீது விட்டெறிந்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் கார்மீது படவில்லை. ஓடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்கும் அநுபவம் வேண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்ப காரியங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாக்கிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத 'சவாரி'யைப் பார்த்து மேலும் கார்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தன.

நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்...

எது எப்படியான போதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தம்பி!

பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி, பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக்காரர்களும் 'மறுமலர்ச்சி' அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு எரு இழுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரிய றோட்டில் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயனக்காரரே வலியக் கூப்பிட்டு என் னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் சும்மா இருக்கப்

போகிறேன். இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒருமுறை என் சீவியத்தில் மீண்டும் கிட்டுமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. ‘கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்’ என்று வடிவேலு நாயனக்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தேன்போல இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணில வில் வெள்ளைவெளேரென்றிருக்கும் தெரு வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்...” என்று கார்த்திகேசு சட்டென்று பேச்சை மழுப்பினான்.

“அது என்ன காத்தி அண்ணே?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை, ஒரு சின்னச் சந்தேகம், தம்பி. இந்தச் சண்டை இருக்குதோ இல்லையோ, இது மடிந்த பிற்பாடு ‘பெட்ரோல் கிட்ரோல்’ எல்லாம் வந்து கார்கள் பழையபடி ஓட ஆரம்பித்து விட்டால் வண்டிக்காரர்கள் பாடு பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம், மெய்தானோ?”

இதைக் கேட்கும்போது அவனுடைய குரல் சோர்வடைந்து காணப்பட்டது.

“பயப்படாதே அண்ணே! அணுக்குண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்” என்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்ல?

(—மறுமலர்ச்சி, பங்குனி 1945)

காளிமுத்துவின் பிரஜா உரிமை

இலங்கையின் சமூகப் பொதுவாழ்வில் காளிமுத்து பிரமாத சேவைகள் புரிந்துவிட்டதாக அப்படி ஒன்றும் பிரமாதப் படுத்தவில்லை. அதனால் இலங்கை கௌரவப் பிரஜையாக அரசாங்கம் அவனை ஏற்றுக்கொள்ளவுமில்லை. ஒரு சாதாரண தோட்டத் தொழிலாளியாகத்தான் இலங்கை மண்ணில் அவன் வாழ்ந்தான்.

காளிமுத்துவின் குடும்பம் ஒரு தலைமுறையாக இலங்கையில் வாழ்ந்து மலை நாட்டை வாழவைத்து, அந்த மூதாதைகளின் வியர்வையில் செழித்து வளர்ந்துதான் இன்று ராஜகிரித் தோட்டம் கம்பீரத் தோற்றங்கொண்டு குளு குளுவென்று நிற்கிறது. ஏன், உண்மையைச் சொன்னாலென்ன மலைநாடு இன்றைக்கெல்லாம் மலைபோல நிமிர்ந்து நிற்பது இந்தியப் பாட்டாளிகளின் உழைப்பின் மீதுதான்.

பிரிட்டிஷ்காரன் இலங்கையில் கோப்பிச்செடி பயிரிடத் தொடங்கிய காலத்திலேயே காளிமுத்துவின் முற்சந்ததிகள் தோட்டத் தொழிலாளிகளாக இலங்கையில் குடியேறினார்கள்.

இலங்கைப் பிரஜாவுரிமைபற்றிய பேச்சு ஊரில் அடிபட்டபோது ராஜகிரித் தோட்டத்தை இலங்கை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறதென்றும் இலங்கைப் பிரஜைகளாயுள்ளவர்களை மட்டுமே இது வேலைக்கமர்த்துமென்றும் பிரஜாவுரிமை பெறாத இந்தியர்களை இந்தியாவுக்கே அனுப்பிவிடப் போகிறதென்றும் ஆகவே, தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஆகவேண்டிய அத்தாட்சிகள் காட்டித் தங்களை இலங்கைப் பிரஜைகளாகப் பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் காளிமுத்துவுக்குத் தகவல் கிடைத்தது.

தேர்தலுக்கு நிற்பதற்கோ அல்லது வேறு ஏதாவது அரசியல் கூத்தடிப்பதற்கோ அவன் பிரஜாவுரிமைக்கு ஆசைப்படவில்லை. அவன் கவலைப்பட்டதெல்லாம் வருங்காலச் சந்ததிகளாக விளங்கவிருக்கும் அவனது பிள்ளை குட்டிகளை எண்ணித்தான்.

காளிமுத்துவுக்கு மனைவியும் தாயும் மூன்று பிள்ளைகளுமுண்டு. குளுகுளுவென்று மலைச் சுவாத்தியத்திலே முனசிங்காவுக்கும் அப்புஹாமிக்கும் பிறந்த குழந்தைகளைப் போலக் குவாகுவா என்று கத்திக்கொண்டுதான் அவைகளும் பிறந்தன. உடலின் வலுவைப் பிழிந்து உழைத்த இத்தனை காலத்திலும் காளிமுத்துவுக்கு மிஞ்சிய தோட்டம்—சம்பாத்தியம்—இதுதான்: ஐந்து ஜீவன்கள் கொண்டதொரு பெரிய குடும்பம்.

இந்தக் குடும்பப் பளுவோடும் தளர்வடைந்த கைகளோடும் இனிமேல் இந்தியாக் கரைக்குப்போய் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? பிள்ளை குட்டிகளின் வருங்காலத்திற்குத்தான் அங்கு எந்த வழியை வகுப்பது?

ஆகவே, பிரஜாவுரிமை பெறுவதற்கான மார்க்கத்தைக் காளிமுத்து தேடத் தொடங்கினான். இதற்காக அங்கு மிங்கும் சிந்தனைகளும் ஆசைகளும் உண்டாயின. தேயிலைக் காட்டுக்குள்ளே உரிமையற்ற அநாமதேயமாக அவனது பிரேதம் புதைக்கப்படுவதை நினைத்தாலும் அவனது மனம் சற்றே வேதனைப்படத்தான் செய்தது. இத்தனை காலமாக வாழையடி வாழையாய் வாழ்ந்து பாடுபட்டபின் சாகும் பொழுதாவது வாயில்லாப் பூச்சியாகச் சாகாமல் வாக்குரிமை பெற்றுச் சாகக்கூடாதா? என்று ஒரு ஆசை அவன் மனதில் ஒரு மூலையில் இல்லாமல் போகவில்லை. ஆனால், அதை அவன் வெளியே சொல்லுவானா? ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் ஆசைக்குப் பெறுமதி.....?

காளிமுத்து படி ஏறிய இடங்களில் பிரஜாவுரிமை கிடைப்பதற்குப் போதிய அத்தாட்சிகள் காட்டவேண்டுமென்று அவனுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. மேலும் “அங்கே அவரைப் போய்க்காணு. இங்கே இந்தத் துரையைக் கண்டு பேசு” என்று அங்குமிங்குமாய்ப் பல தடவை அவனை அலைக்கழித்தார்கள். இலங்கை வரும் இந்தியர்கள் இப்படியான நிலைமைகளில் அபூர்வமான சகிப்புத்தன்மையோடு நடந்துகொள்ள மண்டபம் ‘கேம்பிலேயே’ பழகிக்கொண்டு விடுகிறார்களாதலால் காளிமுத்து பொறுமையோடு அங்கு மிங்கும் போய் அவரையும் இவரையும் பதினாறு தடவைக்கு மேல் பார்த்தான். பார்த்தும் பயனென்ன?

“அத்தாட்சி வேண்டும்; பிறப்புப் பத்திரங்கள் காட்ட வேண்டும்” என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். வெள்ளைக்காரத் தோட்ட ‘சூப்ரண்டன்’ ஆட்சியிலே அவன் அத்தாட்சிக்கு எங்கு போவான்? பிறப்புப் பத்திரங்களுக்குத் தான் எங்கு போவான்?

“ஐயா, எனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கு. கருப் பையா என்று பெயர் வச்சிருக்கோம்; எழுதிக்கொள்ளுங்கோ, எஜமான்” என்று தோட்ட ‘சூப்ரண்டன்’ கந்தோரில் போய் ஆசையோடு சொல்லும் போதே, அங்கிருக்

கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கிளார்க் துரை “என்னடா அது? கருப்பு ஐயா? எப்போடா ஐயாவானே? சின்னக் காளிமுத்து என்று சொல்லடா” என்று அதட்டி ‘சி. கா.’ மட்டும் போட்டு விஷயத்தை முடித்துவிடுவான். இந்த நிர்வாக லட்சணத்தில் அங்கே பிறப்புப் பத்திரங்களா இருக்கும்? ஆனால், பதிவு உத்தியோகத்தார்கள் என்னமோ பிறப்புப் பத்திரங்களைக் கேட்கத்தான் கேட்டார்கள். அத்தாட்சி கொண்டுவா என்று கூச்சல் போடத்தான் போட்டார்கள்.

“கைப்பூணுக்குக் கண்ணாடியிலா அத்தாட்சி காட்ட வேணும் ஐயா? அதோ பாருங்கள், எங்கள் கைபட்டு எங்க ளது சொந்த வியர்வையும் இரத்தமும் பாய்ச்சி, சந்ததி யாக நாங்கள் பயன்படுத்தி வந்த தோட்டங்களை” என்று சொன்னால் அது செவியில் ஏறமாட்டாது.

‘அதற்கு அத்தாட்சி...?’ காளிமுத்து சோர்வடைந்தான்..

‘கடல் கடந்த இந்தியரின் உழைப்பைத்தான் அரசாங்க ம் காட்டில் எறிந்த நிலவைப்போல இம்மாதிரி ஒதுக்கி விடு கிறதென்றால், அவர்கள் பகலுமிரவும் வெயிலும் மழையும் காடும் மலையும் பார்க்காமல் பாடுபட்டதெல்லாம் தான் தண் ணீரில் கரைத்த புளிபோலப் போய்விடுகிறதென்றால் அந்தத் துர்ப்பாக்கியசாலிகள் பிறப்பு, இறப்பு இல்லாத அசேதனப் பொருள்களாகவுமா ஆகிவிட்டார்கள்?’ என்று காளிமுத்து வின் நெஞ்சம் கலங்கியது.

“வாருங்கள், அத்தாட்சி காட்டுகிறேன்” என்று வாக் குப் பதிவு உத்தியோகஸ்தர்களைக் காளிமுத்து ஒரு தினம் வீட்டின் பின் பக்கமாய், தேயிலைக் காட்டுக்குள்ளே அழைத் துச் சென்றான்.

உயர்ந்து வளர்ந்த அரசங்கன்று ஒன்று அங்கேநின்றது. அதைச் சுற்றிவர உத்தியோகத்தர்களை நிற்கும்படி கேட்டுக் கொண்டு, காளிமுத்து கையோடு எடுத்துச் சென்ற கோடரி யைக் கொண்டு அதை வெட்டத் தொடங்கினான்.

காளிமுத்து உணர்ச்சி வசப்பட்டிருந்தானென்பது அவனுடைய ஒவ்வொரு காரியங்களிலும் தென்பட்ட பதட்டத்திலிருந்து தெரிந்தது. உத்தியோகஸ்தர்களுக்குக் கோடரியையும் காளிமுத்துவின் பதட்டத்தையும் பார்த்துக் கொஞ்சம் யோசனைதான். என்றாலும், பேசாமல் நின்றார்கள்.

அரசங்கன்றை அடி மரத்தோடு வெட்டி வீழ்த்தி விட்டு மண்ணுக்குக் கீழே புதையுண்டிருந்த மரத்தின் வேர்ப் பாகத்தை அவன் கிளப்பத் தொடங்கினான்.

பதிவு உத்தியோகத்தர்களுக்கு இதெல்லாம் விசித்திரமாகத் தோன்றிற்று ஆனாலும், முடிவு என்னவென்பதை அறியும் ஆவலில் பேசாமல் நின்றார்கள். ‘பிறப்புப் பத்திரங்களை ஒரு சமயம் மண்ணுக்குள்ளே புதைத்து வைத்திருக்கிறானோ? பைத்தியக்காரன்’ என்று அவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அரசமரத்தின் அடிப்பாகமும் வெளியே கொண்டுவரப்பட்டாயிற்று. நிலத்தில் மூன்று முழ ஆழத்துக்கு மேலே காளிமுத்து கிடங்கு தோண்டிவிட்டான். மேலும் தோண்டிக் கொண்டே போனான். பதிவு உத்தியோகத்தர்கள் சற்றே பொறுமை இழந்தார்கள். “யாருக்கப்பா குழி தோண்டுகிறாய்?” என்று கிண்டல் பண்ணினார்கள்.

மண்வெட்டியில் ஏதோ ஒரு கடினமான பொருள் தட்டுப்பட காளிமுத்து பரபரப்பாகவே குனிந்து மண்ணைக் கிளறி அதை எடுத்தான்; அது ஒரு கல்லு. “இது என்ன சனியன் இதுக்குள்ளே” என்று வெறுப்போடு தலையைச் சுழட்டி மேலே வீசினான். அது மேலே நின்ற உத்தியோகத்தர் ஒருவரது தலையில் லொடக்கென்று விழுந்தது. “ஏ, வெளியே ஆட்கள் நிற்பது தெரியவில்லையா?” என்று ஒரு அதட்டல்.

காளிமுத்து மேலும் கிடங்கைத் தோண்டினான். இப்பொழுது மண்ணுக்குள்ளே இன்னொன்று பளிச்சிட்டது. புழுப்போலச் சுருண்டுபோய்க் கிடந்த அதை அவன் எடுத்துக்

குலைத்தான். அதைப் பார்த்தபோது அவன் கண்கள் கலங்கின. அது ஒரு வெள்ளி இடுப்புக்கொடி. கண்ணிலே ஒற்றிக் கொண்டு மடிக்குள்ளே அதைப் பத்திரமாகச் செருகி வைத்தான்.

குழி இப்பொழுது அவன் தலையை மறைத்தது. உத்தியோகத்தார்களுக்கு நின்று கால் சோர்ந்து போயிற்று. சற்றே பின்பக்கமாக விலகி வெட்டி விழுத்திய அரசங்கன்றுக் கிளைகளின் மீது உட்கார்ந்தார்கள்.

இருந்தாற்போலிருந்து காளிமுத்து துள்ளிக் குதித்தான்.

‘இதோ அத்தாட்சி கிடைத்துவிட்டது. நான் இலங்கையின் பிரஜை. அதற்கு இதைவிட இன்னும் என்ன அத்தாட்சிகேட்கிறீர்கள்?’ என்று எங்கோ கிணற்றுள் இருந்து வருவதுபோல அவனது குரல் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்தாற்போல மண் பிடித்த பொருளொன்று வெளியே உத்தியோகத்தர் முன்பாக வந்து விழுந்தது. அவர்கள் ஆவலோடு ஓடிப் போய் அதை எடுத்துப் பார்த்தார்கள்.

அது ஒரு மனிதப் பிரேதத்தின் கை எலும்பு.

‘ஐயா துரைமார்களே, இது என்பாட்டனாரின் கை எலும்பு. எத்தனையோ வருஷங்களுக்கு முன்னே அவர்இங்கு புதைக்கப்பட்டவர். என்னை இலங்கைப் பிரஜையாக்க உங்களுக்கு இந்த அத்தாட்சி போதவில்லையென்றால் என்னை இந்த குழியிலேயே வைத்து உங்கள் கையினாலேயே தள்ளி விட்டுப் புதையுங்கள்’ என்று காளிமுத்து மறுபடியும் சத்தம் வைத்தான்.

காளிமுத்துவின் பாட்டனின் கை எலும்பை உத்தியோகத்தார்கள் கையாலெடுத்தபோது அவர்களுக்கு ரோமம் புல்லரித்தது. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தார்கள்.

‘பாவம், அவனுக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்திருக்கிறது’ என்று அவர்களில் ஒருவன் சொல்லிக் கொண்டு

வெளியேறினான். மாட்டுக்குப் பின் வால்போலச் சகல உத்தியோகத்தார்களும் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

வெட்டி வீழ்த்திய அரச மரத்தின் இலைகள் அப்போது வீசிய மலைக்காற்றுக்குச் சலசலக்கவில்லை. அவை வாடிப் போய்விட்டன.

—மாருதம், ஆனி 1983. (மறுபதிப்பு)
நவஜீனம் (1951-52), விவேகி (1967);
ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகள் (1973)
ஆகியவற்றிலும் வெளிவந்தது.

‘பித்தன்’

கிழக்குமாகாணத்தில் தோன்றிய முன்னோடி எழுத்தாளர் ‘பித்தன்’. இயற்பெயர் கே. எம். எம். ஷா.

தன் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தமிழ் நாட்டு ‘புதுமைப் பித்த’னால் கவரப்பட்டு, தன்னை ‘பித்தன்’ என்று புனை பெயரிட்டு எழுத ஆரம்பித்தவர். ‘புதுமைப்பித்த’னை நேருக்கு நேராய் சந்தித்த நிகழ்வை இன்றைக்கும் தனது மனதினுள் பெருமையோடு போற்றி மகிழ்ந்திருப்பவர்.

1930-35 காலப்பகுதியில் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட வங்க இலக்கியங்கள் இவரைப் பெரிதும் வசீகரித்தன. பங்கிம் சந்திரர், தாகூர்,

சுரத்சந்திரர், காண்டேகர் ஆகியோரின் எழுத்தில் மயங்கிய இவர், இந்தியாவைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற அவாக்கொண்டிருந்தார். இதன் விளைவாக 1940ல் யாருக்கும் தெரியாமல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, ஆறுமாத காலமாக தமிழகத்தைச் சுற்றித் திரிந்தார். அப்போதைய படைப்பாளிகளை சந்தித்துப் பழகினார்.

தமிழ்நாட்டில் இருந்தபோதே இந்திய இராணுவத்தில் சேரும் வாய்ப்பு உண்டாயிற்று. இராணுவப்பணியாக எகிப்து, பர்லஸ்தீனம், சைப்பிரஸ், ஈராக், ஈரான், பிளவுபடாத பாகிஸ்தான் ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்றார்.

1948ம் ஆண்டில் ‘தினகரன்’ இதழில் ‘பித்தன்’ன் முதற்சிறுகதையான ‘கலைஞர் தியாகம்’ வெளியாகிற்று.

‘பித்தன்’ இதுவரை முப்பது சிறுகதைகளை மட்டுமே எழுதியுள்ளார். எனினும் இதுவரை இவரது ஒரு சிறுகதைத் தொகுதிகூட வெளியாகவில்லை.

இவரது கதையைப் படித்துவிட்டு மூத்த பத்திரிகையாளரான எஸ். டி. சிவநாயகம் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தார்:

“தமிழகத்தில் புதுமைப்பித்தன் இறந்து விட்டான். இனி நம் இலங்கையில் ஒரு (புதுமைப்) ‘பித்தன்’ பிறந்து விட்டான்”

எழுபது வயதைத் தாண்டிய ‘பித்தன்’னின் இலக்கியக் கனவுகள், அவர் எண்ணிய அள

வுக்கு மெய்ப்பட்டாமற் போனதுக்கு அவரது வறுமையை, நண்பர்கள் குற்றஞ்சாட்டுவது ஏற்கத் தக்கதே.

1990ம் ஆண்டில், 'இந்த சமய கலாச்சார தமிழ்மொழி அமுலாக்கல் இராஜங்க அமைச்சு' பித்தனுக்கு பணப்பரிசில் வழங்கிக் கௌரவித்தது.

“ ‘பித்தன்’ தன் காலத்து சமுதாய வாழ்வை மிகவும் நுட்பமாகப் பார்த்து எழுதியவர், அதுமட்டுமல்ல அவருடைய மானிட நேயம் பொதிந்த எழுத்தில் வரட்சி கொண்ட மனிதர்கள் வந்தாலும் அவர்கள் ரத்தமும் சதையும் நிறைந்த யதார்த்தமானவர்கள், சாமானியமானவர்கள். அன்றாடம் கண்ணெதிரே உலவி வருபவர்கள். கால தேச இட வர்த்தமானங்களைத் தவிர்த்துவிட்டுப் பார்த்தால் இவர்கள் உலக மனிதர்கள்.

‘பித்தனி’ன் கதைகள் தொகுதியாக வரும் போதுதான் அவரைப் பற்றிய முழுமையான மதிப்பீட்டை நாம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்” என்கிறார் இலக்கிய ஆர்வலரான அந்தனி ஜீவா.

பாதிக் குழந்தை

“உலமெல்லாம் தேடினேன் ஒரு மனிதனைக்கூடக் காணவில்லை!” என்று யாராவது சொன்னால் அவனைப் பைத்தியக்காரன் என்றோ, குருடன் என்றோதான் உலகம் முடிவு கட்டும். ஆனால் மனிதனைப்போல் அலங்காரம் செய்து கொண்ட பயங்கர மிருகங்கள்தான் உலகத்தில் அதிகம் என்று சொன்னால் அதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

நல்லபாம்பு என்று சொல்வதனால் அதனிடம் விஷமில்லையென்று சொல்ல முடியுமா? அது பாம்பு, மனிதன் ஏன் படமெடுத்தாடுகிறான்? இதுதான் இன்றைய உலகத்தால் முற்றுப் பெறாமல் விடப்பட்ட வசனம் அல்லது வசனம் முடிவு பெறாத முற்றுப்புள்ளி. இது ஆண்டவனுக்குப் புரியவில்லை. மனிதர்கள் எப்படி விளங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

ஏன் மனிதனுக்குப் பகுத்தறியும் தன்மை கிடையாதா? விஷத்தை விடக் கொடியவர்கள் மனிதன் என்ற போர்வையில் நடமாடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே! ஏன்? உலகம் அத்தகையவர்களை மதித்து மரியாதை செய்கிறதே ஏன்...?

உருவமே இல்லாத ஆண்டவனைப் போல், உண்மையும் உருவற்றுப் போய்விட்டதா? எல்லாமே பைத்தியக்காரத் தனம் சீ...!

சிந்தனைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு, குடிசைக்குள் இருந்தபடியே பாதி திறந்திருந்த கதவிடுக்கால் உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தாள் சுபைதா. அவள் கண்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. உலகம் இருண்டு கிடந்தது.

இரவுப் பெண் அன்ன நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தாள். தென்றல் அவள் முந்தானையை இழுத்துப்பிடித்தாள். கருப்பு முந்தானை விரிந்து பறந்து உலகத்தை மறைத்தது. அந்தத் திறை மறைவிலே எத்தனையோ அற்புத அக்கிரமங்கள்! இன்று மட்டுமா? யுகம் யுகங்களாக நடந்து கொண்டிருக்கும் சம்பவம் இது.

சுபைதாவின் குடிசைக்குள்ளும் இருட்டுப் புகுந்துவிட்டது “விளக்கேற்ற வேண்டும்” என்று அவள் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள். அதைச் செய்ய அவளால் முடியவில்லை. கால்கள் இரண்டையும் நீட்டியபடி அந்தக் களிமண் சுவரிலே சாய்ந்து கொண்டிருந்தாள் சுபைதா. காரணம் ‘அந்த வேதனை!’ அது என்ன வேதனையோ?

வயிற்றுக்குள் தொங்கும் மற்றொரு உயிர் வெளியே குதிப்பதற்காக வழிசெய்து கொண்டிருந்தது. சற்று நேரத்துக்கு முன்புதான் ஆரம்பமாகியது அந்த வேதனை. ஆரம்ப வேதனையையே அவளால் தாங்க முடியவில்லையே!?

அப்பொழுது இரவு ஏழு மணி இருக்கும். இருட்டு அவள் குடிசைக்குள் புகுந்து வெகு நேரமாகி விட்டது. இன்னும்

விளக்கேற்றவில்லை. காரணம்! அவளால் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. சுவரில் சாய்ந்தபடியே உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அது புது அனுபவம் அவளுக்கு, தெரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு பயம், அவள் மனதைத் துவைத்துக் கொண்டிருந்தது. என்ன நேரப் போகிறது என்று அவள் உள்ளத்தில் எழுந்த கேள்விக்கு விடை கிடைக்கவில்லை. அவளுடைய துடிதுடிப்பு காலத்திற்குத் தெரியுமா? தொழிலாளியின் துன்பம் தெரியாத முதலாளியைப்போல் மெத்தையில் புரண்டு கொண்டிருந்தது, அந்த இரவு! உடல் வேதனையும் உள்ள வேதனையும் ஒன்று சேர்ந்து அவளைப் பேயாட்டமாட்டியது. நோவு அவள் உள்ளத்தைத் துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

துன்பத்திலேதான் மறைந்துபோன நாட்களின் மறந்துபோன சம்பவங்கள் வந்து மனதில் வட்டமிட ஆரம்பிக்கின்றன. இந்த அனுபவம் சுபைதாவுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது. அவளுடைய எண்ணம் வந்த வழியே திரும்பிச் செல்கிறது.

சுபைதா அந்தக் குடிசைக்கு வரும்பொழுது தனிமையாகத்தான் வந்தாள். சுபைதா வந்த சில நாட்களில் கிழவி காலை நீட்டிவிட்டாள். இப்பொழுது சுபைதா தனிமைக்கும் அந்தக் குடிசைக்கும் சொந்தக்காரியாகிவிட்டாள். இன்று இரவோ அல்லது நாளைக்கோ அவள் தனிமையை போக்க வயிற்றில் இருக்கும் குழந்தை பிறந்து விடும். இதை நினைத்த பொழுது அவள் முகத்தில் சந்தோச ரேகை மின் வெட்டியது. மறுகணம் கிழவியின் முகம் போலாகிவிட்டது. அவள் முகம் பிறக்கப்போகும் குழந்தை அவளுடையதுதான். ஆனால்! அவள் அதை விரும்பவில்லை. உள்ளம் விரும்பாத போது உடல் விரும்பாத போது அந்தக் குழந்தை அவள் வயிற்றுக்குள் உருவாகி விட்டது! அப்படியானால்? மனம் எட்டித்தாவினது ஆரம்ப காலத்திற்கு.

சுபைதா இந்த உலகத்துக்கு வந்து பதினாறு வருடங்களாகிவிட்டன. என்றாலும் எட்டு வருட வாழ்க்கைதான்

அவளுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. தாய் தந்தையர்களைப் பற்றி எதுவும் தெரிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில்தான் இருந்தாள் அவள். தாயின் மடியில் உறங்கிய குழந்தை கண்ணிக்கும்பொழுது தொட்டிலில் கிடப்பதை உணருவதைப் போல, சுபைதாவுக்கு ஞாபகம் தெரிந்த பொழுது ஹாஜியார் உமருலெப்பையின் வீட்டில் வேலைக்காரியாக இருந்தாள்.

ஹாஜியார் உமருலெப்பை அந்தக் கிராமத்துக்கே பெரிய மனிதன். பாபமும் பணமும் அவரைப் பெரிய மனிதனாக்கி விட்டது. வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுப்பதுபோல செய்த பாபங்களைத் தீர்ப்பதற்காக ஒரு முறை மக்காவுக்குப் போய் வந்தார். பிறகு திரும்பவும் அகரத்தில் ஆரம்பித்துக் கொண்டார் தனது சுபாவத்தை.

பாப மூட்டைகளைத் தாங்கிக்கொள்ள மக்கா என்ற தொரு சுமைதாங்கியை அமைத்துக்கொண்ட பிறகு பணக் காரன் பாபம் செய்யப் பயப்பட வேண்டியதில்லையல்லவா? இந்தத் தைரியத்தில் கண்மூடிக் காலம் கழித்தார் ஹாஜியார்.

வீட்டிலே மனைவி. தென்னந்தோட்டத்தில் ஒரு ஆசை நாயகி—ஊருக்குக் கடைசியிலே ஒரு கள்ளக் காதலி. இவைகளையெல்லாம்விட சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப பகல் காட்சிகள் பல. அவருடைய பணத்திற்கும் பருத்த உடலுக்கும் பணிந்து போகாத பருவப் பெண்களே இருக்க முடியாது அந்த வட்டாரத்தில்.

இப்படிச் செய்வது தவறு என்று அவர் கருதவில்லை. நாலு கல்யாணமும், நாற்பது கள்ளக் காதல்களும் வைத்துக் கொள்ள இடம் அளிப்பதாக அவர் கருத்து.

பணம் என்றால் ஹாஜியாரின் உயிர் என்று அர்த்தம். ஏழைகளின் வயிற்றில் இருக்கவேண்டியது ஹாஜியாரின் பணப்பெட்டியில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான வயல் பூமிகளை மிகவும் சுலபமாகத் தனக்குச்

சொந்தமாக்கிக் கொண்டார் அவர். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பணம் அதிகரித்ததோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சந்தானமும் குறுகிக்கொண்டே போயிற்று. பிறந்தது ஒரே குழந்தை. அதுவும் இறந்து போயிற்று.

கணவனின் கொடுமைகளைக் கண்டு மனம் பொறுக்காமலோ அல்லது பணத்தின் பாரம் தாங்காமலோ ஒரு நாள் அவர் மனைவியும் இறந்து விட்டாள். அவள் இறந்தது ஒரு பாரம் கழிந்தமாதிரி அவருக்கு! வீட்டில் தட்டிப் பேச ஆளில்லை. அவருடைய தாயார் உலகமே தெரியாது மூத்துப் போனவள். முடங்கிக் கிடந்தாள் ஒரு மூலையில் தனது கடைசி நாளை எதிர்பார்த்த வண்ணம்.

சுபைதாவுக்கு அப்பொழுது பதினாறு வயது பூர்த்தியாகி விட்டது. இளமையின் பூரிப்பில் இன்பமணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது அவள் மேனி! இஸ்லாமியப் பெண்களுக்கு இயற்கை அளித்திருக்கும் அழகு கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஆட்கொண்டிருந்தது அவளை. என்ன இருந்துமென்ன அவள் உமருலெப்பை ஹாஜியாரின் வேலைக்காரி. அவ்வளவோடு திருப்தியடைய வேண்டியவள்தான்.

நாளடைவில் ஹாஜியாரின் போக்குக் கலக்கத்தை உண்டாக்கியது சுபைதாவுக்கு. எனவே எப்படியாவது அங்கிருந்து விடுதலை பெறவேண்டுமென்று நினைத்தாள். பலன்? முதலை வாயில் இருந்து மீண்டு புலியை நாடிய கதையாகத்தான் முடியுமென்பதை உணர்ந்தாள்...! இந்தச் சமூகம் அப்படித்தான் காட்சியளித்தது அவளுக்கு.

இளமை ஒரு காந்தம். அது உமருலெப்பை ஹாஜியாரைப் போன்ற கம்பியாணிகளை இலகுவாக இழுத்துக் கொள்ளும். துருப்பிடித்துப் போன அவரது இரும்பு உள்ளத்திற்கு சுபைதாவின் பருவம் பாயும் மின்சாரம். ஆனால்! அவளது அடக்கமும் அமைதியும், அவரை அண்டவிடவில்லை.

தங்கம் சொக்கத் தங்கமாக வேண்டுமானால் அதை நெருப்பில் புடம் போட்டாக வேண்டும். ஆனால்! மனிதன் தன்னைத்தானே புடம் போட்டுக்கொண்ட பிறகு? காலமும், மனிதனைப் புடம் போட்டுப் பார்க்கிறது. மனிதன் அதை விடுத்து ஆண்டவன் விதி என்ற குப்பை கூழங்களை அள்ளித் தலையில் போட்டுக்கொண்டு திரும்பவும் சீரழிந்து போகிறான். யாத்திரை போனால் மனிதனாகலாம் என்பதை விடுத்து கடமையாலும் நேர்மையாலும் மனிதனாகலாம் என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் உமரு லெப்பை ஹாஜியார் குற்றமற்றவர்தான். ஆனால் மனச் சாட்சி மரக்கட்டையாகிவிட்ட ஹாஜியாரின் வீட்டில் ஒரு நாள்.

இரவு எட்டுமணியிருக்கும் இராச் சாப்பாட்டை தயார் செய்துவிட்டு ஹாஜியாரின் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுபைதா. மணி ஒன்பது அடித்தது. வரவில்லை. வீட்டிலுள்ள ஏனைய பகுதிகளையெல்லாம் சாத்திவிட்டு மண்டபத்துக்குள் வந்து அங்கே கிடந்த கட்டிலில் உடம்பைச் சாய்த்தாள் அவள். நேரம் ஆக ஆக அவள் கண்களைத் தூக்கம் கவ்வியது. அப்படியே உறங்கி விட்டாள்.

இரவு மணி பணிரெண்டிருக்கும். ஹாஜியார் வீட்டுக்கு வந்தார். மண்டபக் கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்த அவர் கண்கள், தூக்கத்தில் கிடந்த சுபைதாவைப் பார்த்து விட்டன. வேலை செய்த களைப்பால் தன்னிச்சையாக உறக்கத்தில் கிடந்த சுபைதாவின் சேலை அங்குமிங்குமாக விலகிக் கிடந்தது. காலத்தின் வரவால் கன்னியின் பூரிப்பில் தலை நிமிர்ந்து நின்ற அவளது மார்பகம் ஹாஜியாரின் உள்ளத்தைக் கிள்ளிவிட்டது. உழைப்பின் மிகுதியால் உரமேறிப் போன அவளது அவயவங்கள் நிலையழிந்த ஒருவித போதையை ஏற்படுத்தி விட்டன அவருக்கு. நடு இரவும் சுடு காட்டமைதியும், இச்சையின் சுறுசுறுப்பும் எல்லாமாகச் சேர்ந்து சுபைதாவின் எதிர்காலத்தை பாழ்படுத்தி விட்டன. அவள் அனாதை!

சாப்பிட்ட எச்சிலை விட்டு விட்டு எழுந்து போகும் முதலாளியைப்போல் ஹாஜியார் நடந்தார். கிணற்றடியை நோக்கி. வாயால் உமிழ்ந்ததை கையால் வாரி எடுக்கும் தொழிலாளியைப் போல தன் சேலையை வாரி உடம்பை மூடிக்கொண்டு சமயறையை நோக்கி ஓடினாள் சுபைதா. பணக்கார வீட்டில் இதுவும் ஒரு வேலைதானோ என்னவோ? ஆனால் அந்த அனுபவம் அன்று ஏற்பட்டது அவளுக்கு.

ஹாஜியார் சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்துக் கொண்டார். நீண்ட காலச் சுமையை இறக்கி வைத்த மன நிம்மதி அவளுக்கு.

சுபைதாவுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. உள்ளம் விம்மிக் கொண்டிருந்தது. கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. வெட்கமும் பயமும் கலந்த துன்பவேதனை அவளைக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

காலத்திற்கு யாரைப் பற்றியும் கவலை இல்லை. அதிர் காலை மணி ஐந்தடித்தது. ஹாஜியார் அவசர அவசரமாக எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துவிட்டு வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிக நேரம் காலை வணக்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அவள் வேலைக்காரி. அடிமை தன் கடமைகளைச் செய்ய வேண்டுமல்லவா? வெட்கத்தையும் வேதனையையும் அடுப்பங்கரைச் சாம்பலுக்குள் புதைத்து விட்டு விட்டு வேலையில் ஈடுபட்டாள்.

ஹாஜியாரின் வீட்டில் இருந்த அராபிமாதக் கலண்டரில் மூன்று தாள்கள் கிழிக்கப்பட்டு விட்டன. சுபைதாவின் அடிவயிறும் பெருத்து விட்டது! ஒரு குழந்தைக்காக ஓராயிரம் தவம் புரிந்தும் கிட்டாது மனம் ஓடிந்து போனவர்கள் எத்தனையோ பேர்? இந்த உலகத்தில். வேண்டாம் என்று சொல்லும் பொழுது வேண்டுமென்றே வாய்க்குள் திணிப்பது போல் விரும்பாத பொழுது அவள் உடலுக்குள் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது அந்தப் புது ஜீவன். அதன் உற்பத்திக்குக்

காரணமாகவும் பொறுப்பாகவும் இருந்த அந்த இரத்தம் அநீதி என்ற அழுக்கேறி அசுத்தப்படுத்தப்பட்ட கிழட்டு இரத்தம். சீ! அவள் தேகம் குலுங்கியது. சிந்தனையும் கலைந்தது.

மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தாள் சுபைதா; பாதி திறந்திருந்த கதவின் வழியாக வானத்தில் சிதறிக் கிடந்த நட்சத்திரங்கள் தெரிந்தன அவளுக்கு. பிரசவ வேதனை அதிகரித்துக்கொண்டே இருந்தது. உடல் மெதுவாக அசைந்தது “உம்மா!;” என்று முனகினாள் அவள். அதே சமயம் கதவோரத்தில் யாரோ மூச்சு விடும் சத்தம் கேட்டது. மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பி வாசலைப் பார்த்தாள், அங்கே அந்தக் கிழட்டு நாய் வாலை ஆட்டியபடி படுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த நாய் அந்தக் குடிசையைத்தான் தனது இராப் படுக்கைக்கு இடமாக்கிக் கொண்டிருந்தது. கிழவிக்கு அந்த நாய்தான் தோழன், அவள் அந்த நாளைய அன்பாகத் தடவியபடி சொல்வாள். “இந்த உலகத்தில் மனிதன விட இது எவ்வளவோ மேல்.” என்று. அந்த உண்மை சுபைதாவுக்கு இப்பொழுதுதான் தெரிந்தது.

தனிமையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு அந்த கிழ நாயின் கூட்டு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது.

இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள். ஏன்? உமருலெப்பை கூடத்தான் இருக்கிறார். அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும் தன்னுடைய இரத்தத்தில் இருந்து ஒரு புது ஜீவன் உதயமாகப் போகிறது என்று. ஆனால்! அவர் என்ன செய்து விட்டார்? இந்தக் கிழ நாயைவிட அவ்வளவு கிழமாகி விட்டாரா? இல்லையென்றால் என்னை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றி இருப்பாரா? உம்...? அவர் என்ன செய்வார்? அவர் குடியேறி இருக்கும் உலகம் அப்படி. ஏன் இந்த சமூகமும் அப்படித்தான்.

ஒன்றுக்கு பதில் இரண்டு உயிர்களைத் துன்புறுத்து வதைத் தவிர வேறு நல்ல காரியம் இந்த சமூகத்துக்குத் தெரியாது. உயிரும் உண்மையும் அற்றுப்போன இந்த சமூகம் எனது இன்றய நிலையைத்தான் ஆதரிக்கும். இவை களையெல்லாம் நினைத்து நடக்கப் போவது என்ன? அவள் ஒரு முட்டாள்.

முடிவில்லாத அந்த இரவு நீண்டு கொண்டே இருந்தது. உள்ளத்திற்கும் உடலுக்கும் வேதனையைத் தந்துகொண்டே அந்த இரவு நீண்டது. விடிந்து விட்டால் எப்படியாவது அந்த வெட்ட வெளியில் போய் படுத்துக்கொள்வாள். அங்கே சூரியனின் சுடு வெயிலும் சோலைக்காற்றும் அவனுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடும்.

பிரசவ வேதனை நிமிசத்திற்கு நிமிசம் முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது. மார்பின் மேல் ஒரு கல்லைத் தூக்கி வைத்ததுபோல் இருந்தது அவளுக்கு. வாயைத் திறந்து மூடினாள். உடலை அசைக்க முடியவில்லை. எண்ணங்கள் தடைப்பட்டன. பிணம் போலக் கிடந்தாள். இருதயம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது துண்டிக்கப்பட்ட புழுவைப் போல.

மெல்லமெல்ல உலகம் தெளிவடைந்து கொண்டிருந்தது. இருள் மங்கை தன் முந்தானையை இழுத்துத் தன்னை மறைத்துக் கொள்ள முயன்றாள். குடிசை வாசலில் படுத்துக் கொண்டிருந்த நாய் தனது நாலு கால்களையும் நீட்டி உடம்பை நெளித்தது. அப்பொழுது அதற்கு ஒரு புது வாசனை மூக்குவரை வந்து மோதியது. மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டே சுபைதாவை நெருங்கியது அந்த நாய். சுபைதா யின் படுக்கை நீரால் நனைந்திருந்தது, நாய் ஏன் முகத்தைத் தாழ்த்தி முகர்ந்து பார்த்தது. அதற்கு என்ன தோன்றி யதோ? உறுமிக்கொண்டே தன் இடத்தில் வந்து படுத்துக் கொண்டது.

சுபைதா மரக்கட்டையாகிக் கொண்டிருந்தாள். அவளது வேதனைக்கும் நீண்ட இரவுக்கும் காரணமாக இருந்த அந்த புது ஜீவன் உதயமாகிக் கொண்டிருந்தது.

குழந்தை பிறக்கும் வரை சுபைதா காத்துக் கொண்டிருக்கவில்லை, முடியவில்லை அவளால். குழந்தை பின் உதயத்துக்காக உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். ஆனால்! உயிர் அவள் பிடியிலிருந்து பாய்ந்து விட்டது! சுபைதா பிணமாகி விட்டாள். குழந்தை கழுத்தை நீட்டி உலகத்தை எட்டிப் பார்த்தது. இந்த உலகத்தைப் பற்றி என்ன நினைத்ததோ? பாதி வழியிலேயே தங்கி விட்டது! பூமியில் குதிக்காத குழந்தை வந்த வழியே போக முடியாமல் தத்தளித்தது. முடிவு...? பிறப்பதற்கு முன்பே பிணமாகி விட்டது அந்தப் பாதிக் குழந்தை!

சிருஷ்டி தத்துவத்தின் சீர் கேட்டைப் பார்த்து சிரித்திருக்க வேண்டும் அந்த நாய். அது தன் தலையைத் தூக்கி ஆகாயத்தைப் பார்த்து ஊளையிட்டது. அந்த நாயின் ஞாலோடு ஒரு மோட்டார் காரின் ஊது குழல் சத்தமும் வந்து கலந்து கொண்டது.

சிறிது நேரத்தில் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நாலைந்து கார்கள் அந்த வழியே பறந்தன. அதில் முதலாவது காரில் உமருலெப்பை ஹாஜியார் இரண்டாவது முறை மக்கத்துக்குப் போகிறார்.

(1952, 'சுதந்திரன்')

தாம்பத்தியம்

செல்லம்மாள் தனிமையில் உட்கார்ந்திருந்தாள். உலகத்தில் விருப்பு வெறுப்புகளிலெல்லாம் இருந்து விடுபட்டவளை போல் அந்த அறையில் ஒரு மூலையில் தனிமையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

செல்லம்மாளுக்கு வயது இருபத்தியெட்டு இருபத்தியெட்டு வருசம் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து விட்டதினாலோ அல்ல பத்து வருடக் குடும்பவாழ்க்கையில் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகிவிட்டதினாலோ எந்தப் பெண்ணும் உலகத்தை வெறுத்து விடமுடியாது.

செல்லம்மாளுக்கு அழகு இருந்தது. அழகுக்கேற்ற வயது இருந்தது. வயதுக்கேற்ப வாழ்க்கை வசதி இருந்தது. வீட்

டிற்குள் துள்ளி விளையாட இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தன. இத்தனைக்கும் ஆதரவாக அவள் கணவன் இருந்தார்.

கணவன் இருக்கிறாரா? இந்தக் கேள்வி மனதில் எழுந்ததும் செல்லம்மாள் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள், எதிரே வெள்ளையடித்த சுவர்தான் இருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்கு முன் அவளுடைய எட்டுவயது குழந்தை ரமணி கொண்டு வந்து கொடுத்த ஒரு சஞ்சிகை அவள் மடியில் கிடந்தது. அதைக் கையில் எடுத்தபடி சன்னல் வழியே உலகத்தைப்பார்க்க முயன்றாள், உலகம் தெரியவில்லை! மழை பெய்வதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் இருண்ட வானம்தான் தென்பட்டது. ஒரு பெருமூச்சு விட்டபடி கையில் இருந்த சஞ்சிகையை புரட்டினாள். மனம் எதிலும் ஈடுபட வில்லை. பக்கம் பக்கமாகப் புரட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது “தாம்பத்தியம்” கற்றுப் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப் பட்டிருந்த அந்தப் பெயர் ஒரு சிறு கதையின் தலைப்பு என்பது அவளுக்குத் தெரிந்தது. அது அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. குடும்ப வாழ்க்கை குலைந்து போகாமல் இருப்பதற்காக, மனதிற்குக் கடிவாளம் போட்டு வாழ்ந்த தாம்பத்தியக் கதாபாத்திரங்களைப் படித்திருக்கிறாள் அவள். ஆனால்!

சுவரிலிருந்த கடியாரத்திலிருந்து டாண்! என்று ஓசை கேட்டது. செல்லம்மாள் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள். மணி நாலரை.

மனிதன் கண்ட அறிவுப் புரட்சி அந்த மணிக் காட்டி, பத்து வருச காலமாக அந்த வீட்டில் ஒரு வினாடி கூடத் தவறாமல் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது; ஏன் அவளுடைய தாம்பத்தியமும் கடந்த பத்து வருட காலமாக எவ்வித குறையுமின்றி ஒழுங்காகத்தான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்! அவள் பார்வை அந்த நேரம் காட்டும் இயந்திரத்தில் லயித்துப் போயிருந்தது.

ஒரு நாள் அதோ அந்தச் சுவரோரம் ஒரு ஸ்டூலைப் போட்டு அதன் மேல் ஏறி நின்று அந்த மணிக்கூட்டை சுவரில் மாட்டினான் அவன் கணவர் கணேசன். அவன் ஏறி நின்ற ஸ்டூல் ஆடாமல் இருப்பதற்காக அதைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றான் அவன். மணிக்கூட்டை சுவரில் மாட்டி விட்டு கீழே இறங்கிய கணேசன் செல்லம்மாளைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

“மனைவி செயய வேண்டிய வேலை இதுதான்”

“எது?” அவள் கேட்டாள்.

“வாழ்க்கையின் அசைவுகளினால் கணவனின் கால்கள் தவறிவிடாமல் பார்த்துக் கொள்வது!”.

இதைச் சொல்லி விட்டு அவள் கன்னத்தில் தட்டினான் அவன்.

அவள் சிரித்தபடி ஸ்டூலை அப்புறப்படுத்தினாள்.

இந்தப் பழைய நினைவுகளில் செல்லம்மாளின் கண்கள் கலங்கின. அவள் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அந்த மணிக்கூட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். மணிக்கூட்டின் அந்த பன்னிரெண்டு இலக்கங்களும் பன்னிரெண்டாயிரம் வருடங்களாகத் தோன்றியது அவளுக்கு. மணிக்கூட்டின் முட்கள் அந்தப் பன்னிரெண்டு இலக்கங்களையும் நிலைக்களனாக வைத்து எதிர்காலத்தைச் சுற்றிச் சுழல்வதைப் போல, அவளுடைய மனமும் அந்த மணிக்கூட்டை நிலைக்களனாக வைத்துக் கடந்த காலத்தைச் சுற்றி வந்தது.

செல்லம்மாளுக்கு விவாகமாகி ஏழெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு தனிக் குடித்தனம் ஆரம்பித்து ஐந்தாறு நாட்களாகி யிருந்தன. ஒரு நாள் மதியச் சாப்பாட்டுக்குப் பின் வேலை எதுவும் இல்லாமல் போகவே பக்கத்து வீட்டுக்குப் பேச்சுத் துணைக்காகப் போயிருந்தாள். அன்றுமின்றும் பெண்களுக்குப் பேச்சென்றால் அப்பத்தைத் தேனில் தொட்டுச் சாப்பிடுவது போன்றது. எனவே பேச்சுப் போக்கில் நேரம் போனது.

தெரியாமல் இருந்து விட்டாள் செல்லம்மாள். அந்த வீட்டுக் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வந்த பிறகுதான் அவளால் நேரத்தை உணர முடிந்தது. அவசரவசரமாக வீட்டுக்கு ஓடி வந்து தேனீருக்கு அடுப்பில் தண்ணீரை வைத்துவிட்டு வீட்டு வேலையில் ஈடுபட்டாள். அடுப்பிலேற்றிய தண்ணீர் கொதிப்பதற்குள் அவள் கணவன் வந்ததும் அவளுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை, பரபரப்புடன் தேநீர் ஊற்றும் வேலையில் கவனம் செலுத்தினாள்.

கணேசன் அவளுடைய பரபரப்பைக் கண்டு உள்ளுக்குள் சிரித்தான். ஒன்றுமே பேசாது ஈசிச் சேரில் படுத்திருந்தான் அவள் வரவை எதிர்பார்த்து.

தேநீர் இல்லாமல் அவனைப் பார்க்க அவள் விரும்பவில்லை. காரியாலயத்தில் வேலைத் தொல்லைகளால் அலுத்துப் போய் வீடு வரும் கணவனை ஆசுவாசப் படுத்த முடியாத ஒரு மனைவி வீட்டில் இருந்து என்ன பயன்? என்று எண்ணியதில் ஏற்பட்ட பரபரப்பு கணவர் கோவித்துக் கொள்வாரோ என்ற பயம். இவைகளுக்கு மத்தியில் தேநீர் கோப்பையுடன் கணேசனிடம் வந்தாள் செல்லம்மாள். அவள் முகத்தில் வியர்வை வழிந்தது.

“வானம் இருண்டு குளிர் காற்று வீசுகிறதே! அங்கே வியர்வை வழிவது ஆச்சரியம்தான். ஆனால்! அழகாய் இருக்கிறது.” என்றான் கணேசன்.

செல்லம்மாள் முந்தானையால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“செல்வா! இப்படி உட்காரலாமே?” என்றான் அவள்.

அவள் அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

“தேநீரை விட தேவி தரிசனம்தான் முக்கியம்” என்றான் அவன்.

“பிரசாதம் இல்லையென்றால் தேவியிடம் பக்தனுக் கென்ன வேலை?” இப்படி கேட்டு விட்டு ஒரு பிஸ்க்கட்டை எடுத்து நீட்டினாள் அவள். இருவரும் தேநீர் அருந்தினர். அவளுக்கு அவன் இனித்தான். அவனுக்கு அவள் இனித்தான். இருவருக்கும் வாழ்க்கை இனித்தது.

இந்த சம்பவத்துக்குப் பிறகு மறு நாள் அலுவலகத்தில் இருந்து வரும் பொழுது ஒரு மணிக்கூடு வாங்கி வந்தான் அவள் கணவன். அந்த மணிக்கூடுதான் இன்னும் அந்தச் சுவற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மனைவி தவறு செய்யும் பொழுது அந்தத் தவறுக்குக் காரணம் என்ன? என்பதை அறிந்து மேலும் தவறு செய்யாமல் இருப்பதற்கு வழி வகுத்துக் கொடுப்பதுதான் தாம்பத்தியத்துக்கு இன்றியமையாதது, கணவனின் கடமையும் கூட. இந்தக் கடமையைக் கணேசன் அறிந்திருந்தான். அதைச் செய்தும் கொடுத்தான். அந்தச் செய்கையால்காலம் அறிந்து காரியம் செய்வது என்ற நியதி அவள் வாழ்க்கையில் நிலை பெற்றுவிட்டது. கணவனுடைய கடமை ஒருங்கு பெற மனைவிக்கும் பொறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டது. அதனால் அவளுடைய தாம்பத்தியமும் ஒழுங்கு பெற்றது.

மணி நாலரை டா...ன் என்றடிக்கும் பொழுது தேநீருடன் கணவனை எதிர்பார்ப்பாள் செல்லம்மாள். அந்த நாலரை மணிதான் அவளுடைய இன்ப வாழ்க்கையின் திறவுகோலாக அமைந்திருந்தது. காலையில் எட்டரை மணிக்குக் காரியாலயம் செல்வான் கணேசன். மதிய போசனம் ஒரு வேலைக்காரி மூலம் கிடைக்கும். திரும்பவும் நாலரை மணிக்குத்தான் வீட்டுக்கு வருவாள். அந்த இடத்தில்தான் அவர்களின் வாழ்க்கையின் இனிமை ஆரம்பமாகும். சொல்லப் போனால் அந்த நாலரை மணிதான் அவர்கள் தாம்பத்தியத்தின் தலைவாசலாக அமைந்திருந்தது. இன்றும் அந்தத் தலைவாசல் இருந்தது. ஆனால், அதைத் திறக்க அவள் இல்லை.

செல்லம்மாள் சேலைத் தலைப்பால் தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். சன்னல் வழியே வந்த குளிர் காற்று செல்லம்மாளின் பார்வையை வெளி உலகத்துக்கு இழுத்தது. திரும்பவும் தன் வெறிச்சிட்ட பார்வையை சன்னலுக்கு வெளியே ஓடவிட்டாள். அப்பொழுதுதான் மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. மழையென்றால் அவள் கணவனுக்குத் தான் எவ்வளவு பிரியம்? மழை பெய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது அவன் சொல்வான்.

“வேலை செய்யாமல் சம்பளம் தருவதற்கு யாராவது இருந்தால் மழைகாலத்தைப் போல் மகிழ்ச்சியான காலம் வேறெதுவும் இருக்க முடியாது. அதிலும் மழை பெய்யும் பொழுது அடுப்புக்கருகில் உட்கார்ந்து மனைவிக்கு ஒத்தாசை செய்தால் உடம்புக்கும் மனதிற்கும் குளிரே தாங்க முடியாது.” என்று.

அவன் சொல்லும் இந்த வார்த்தைகளிலிருந்து ஒன்றைக் கூட அவன் மறக்கவில்லை. மழை காலத்தில் அவன் வீட்டில் இருக்கும் பொழுதெல்லாம் காரமாக ஏதாவதுசெய்து கொடுப்பான். அதைத்தான் எவ்வளவு ருசித்துச் சாப்பிடுவான் அவன்.

செல்லம்மாள் கண்ணீர் மறைத்துக் கொண்டிருந்த தனது கண்களால் திரும்பவும் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். அது எப்பொழுதும் போல் தன் வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தது.

மணிக்கூடும், மனித வாழ்க்கையும் ஒட்டிப் பிறந்த இரட்டைக் குழந்தைகள். மனித வாழ்க்கையில் ஒரு வினாடி கூட மணிக்கூட்டின் உதவியின்றிச் செல்வது கிடையாது. மனிதன் தன் வாழ்க்கையையே மணிக்கூட்டிடம் தான் ஒப்படைத்திருக்கிறான்.

இதே மணிக்கூடு செல்லம்மாளின் வாழ்க்கையில் புஷ்பத் தோட்டிலில் படுத்துறங்கும் அனுபவத்தைக் கொடுத்திருக்

கிறது. ஆனால் அதே மணிக்கூடு இன்று இரத்தம் வடியும் வெட்டுக் காயத்தில் ஐடினை ஊற்றுவது போன்று எரிச்சலைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்பொழுது செல்லம்மாள் கர்ப்பிணியாக இருந்தாள். வாழ்க்கையில் முதல் அனுபவம். இனிமையானதுதான். “பிரசவம் பயங்கரமானது” என்று பலர் சொல்லியும் செல்லம்மாள் அந்த முதல் அனுபவத்தை மகிழ்ச்சியுடன் எதிர் பார்த்திருந்தாள். அவளுக்கு மாதம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுதெல்லாம் அவள் இரவில் சாப்பிடுவதில்லை. இல்லையென்று சாப்பிட்டாலோ, நெஞ்சில் கல்லை ஏற்றியது போன்ற அவஸ்தைதான். அன்றிரவு தூக்கமே இருக்காது. இது ஒரு குழந்தைக்குத் தகப்பனாகும் நாளைக்கும் கணைசனுக்குத் தெரியாமல் போனது ஆச்சரியமில்லை. ஆனால்! செல்லம்மாளும் இதை அவனுக்குச் சொல்லவில்லை. சில சமயம் செல்லம்மாள் சாப்பிடவில்லை என்று அவன் அறிந்து விட்டால் அவனும் சாப்பிடமாட்டான். எப்படியும் சாப்பிட வைத்த பிறகுதான் அவனும் சாப்பிடுவான். செல்லம்மாள் அதிகம் பிடிவாதம் செய்தால், அவனுடைய கடைசி ஆயுதம் இதுதான்.

“நான் உன் அன்புக் கணவன். உன்னைவிட ஐந்து வருடம் முந்திப் பிறந்தவன் நான் சொன்னால் நீ சாப்பிட மாட்டாயா?”

இப்படிக் கொஞ்சலும் கெஞ்சலுமாகப் பேசும் கணவனை மீற முடியாமல் சாப்பிட்டு விடுவாள். வாழ்க்கையிலே அவனை முந்திப் பிறந்த கணவன் மரணத்திலும் அவனை முந்தி விட்டானே.

செல்லம்மாள் தன் இரு கரங்களாலும் தன் முகத்தை மூடிக்கொண்டு விம்மினாள்.

“டாண்... டாண்...!”

செல்லம்மாள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். மணி ஐந்து! இந்த ஐந்து மணி அடிக்கும் பொழுது அனேகமாக அவள் கணவனு

டன் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருப்பாள். அந்த நேரம்தான் எவ்வளவு இனிமையாக இருக்கும்! வாழ்க்கையில் கழியும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மிகவும் பெறுமதியானது என்று புத்தகத்தில் படித்த ஞாபகம் அவளுக்கு. என்றாலும் வாழ்க்கையில் கழியும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மிகவும் இனிமையானது என்பதை அவளுடைய தாம்பத்தியத்தில்தான் அனுபவித்திருக்கிறாள். கடந்த பத்து வருட காலமாக இந்த ஐந்து மணி அடிக்கும் பொழுது இருந்த மன நிலை வேறு; இன்றிருக்கும் நிலை வேறு. அன்றும் இன்றும் அந்த மணிக்கூடு ஐந்து மணியை ஒரே சுருதியில்தான் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், அவளுடைய வாழ்க்கைதான் சுருதி மாறிவிட்டது! சுருதி மாறி விட்டதா? ஒரு தந்தியறுந்த அபசரம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது.

முதல் பிரசவம் ஆஸ்பத்திரியில்தான் நடைபெற வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் கணேசன். பிரசவ காலம் நெருங்கிவிட்ட சமயம் அரசாங்க அலுவலாக கணேசன் வெளியூர் போகவேண்டி வந்துவிட்டது. செல்லம்மாளுக்கு தைரியம் சொல்லிவிட்டு அவன் போய் விட்டான். அவன் போய் மறுநாள் வழக்கம்போல் மருத்துவ பரிசோதனைக் காகச் சென்றாள் செல்லம்மாள். ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகும் போதே அவள் இடுப்பு நரம்புகள் கடுத்துக்கொண்டிருந்தன. செல்லம்மாளுக்கு அதன் அர்த்தம் புரியவில்லை. வீட்டுக்கு வரும் பொழுது மணி பதினொன்றாகி விட்டது. செல்லம்மாளின் தாயார் ஏதோ கசாயம் போட்டுக் கொடுத்தாள். ஆனால், இரண்டு மணிக்கெல்லாம் பிரசவ வேதனை ஆரம்பித்து விட்டது. மருத்துவத் தாதி வந்தாள். சரியாக மணி ஐந்தடிக்கும் பொழுது குழந்தை பிறந்து விட்டது.

குழந்தை பிறக்கும் பொழுது கணேசன் இல்லை. இதை நினைத்து அந்த பிரசவ நேரத்தில் செல்லம்மாள் அழுதாள். இரண்டு நாள் கழித்து கணேசன் வந்தான். குழந்தை பிறந்து விட்டதை அறிந்து மகிழ்ச்சியுடன் செல்லம்மாளின் அறைக்குள் ஓடினான். கணவனைக் கண்டதும் செல்லம்மாளின் கண்களில் நீர் மல்கியது.

“செல்லா!” என்றான் கணேசன். அந்த அழைப்பில் எல்லாவற்றையும் மறந்தாள் அவள். அந்த அழைப்பின் இனிமையில் கண்களை மூடிக் கிடந்தாள். அவள் கண்களில் இருந்து நீர் வடிந்தது. அவன் அவள் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து குழந்தையைப் பார்த்தான். அது நன்றாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. செல்லம்மாளின் தலையை வருடிக் கொண்டே கணேசன் கேட்டான்.

“நான் உன்னைத் தனியாக விட்டு விட்டுப் போய் விட்டேன் என்று பயந்தாயா?” என்று.

அவள் பதில் சொல்லவில்லை. அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் அவள் கையை எடுத்து தன் தாடையில் வைத்து அணைத்தபடி சொன்னான்.

“நீ பயப்படக் காரணமே இல்லை. என் உயிர் உன் பக்கத்தில்தானே இருந்தது!”

அவள் தலையைச் சரித்துக் குழந்தையைப் பார்த்தாள். அவளால் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேச முடியவில்லை. அந்த இனிமையிலே அவள் வாயடைத்துப் போய் விட்டது. கணேசன் மேலும் சொன்னான்.

“உன் அன்புக்கு இன்னொரு பங்காளி தோன்றிவிட்டாள். இனி என்னை யார் கவனிக்கப் போகிறார்கள்?”

செல்லம்மாள் அவன் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள்.

இந்த இடத்தில் செல்லம்மாள் தன் எண்ணத்தை நிறுத்திக் கொண்டாள். மேலும் தெரடர்ந்தால் அவள் உள்ளம் வெடித்து விடும் போல் இருந்தது.

செல்லம்மாள் மணிக்கூட்டைப் பார்த்தாள். கண்களுக்கு தெளிவாகத் தெரியவில்லை. இருட்டு அந்த அறைக்குள் மெதுவாக வந்து கொண்டிருந்தது. யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டது. செல்லம்மாள் தன் பார்வையைக் கதவுப் பக்கம்

திருப்பினாள். அவளுடைய மூத்த குழந்தை ‘ரமணி’ வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்களே? விளக்கைப் பொருத்தட்டுமா?” என்று கேட்டாள் ரமணி.

“வேண்டாம் அம்மா! நான் பொருத்திக்கொள்கிறேன்” என்றாள் செல்லம்மாள்.

விளக்கு வெளிச்சத்தைவிட இப்பொழுது இருள்தான் அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

ரமணி வாடிய முகத்துடன் அறையைவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள். மகளிடம் செல்லம்மாள் சொன்னாள்.

“ரமணி! கதவைச் சாத்திவிட்டுப் போம்மா!” என்று.

ரமணி கதவை அடைத்து விட்டுச் சென்றாள். இருந்த வெளிச்சமும் மறைந்து இருள் எங்கும் இடம் பெற்றுவிட்டது. இப்பொழுது செல்லம்மாள் இருளுக்குள் இருளாய் ஒன்றிப் போய்விட்டாள். ஆனால்! அவளுடைய தாம்பத்தியம் எப்பொழுதோ இருளுக்குள் ஒன்றி விட்டதே!

(—1952)

செ. கணேசலிங்கன்

மாணவப் பருவத்தில் இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சியில் பங்கு பற்றி, ஈழகேசரி, வீரகேசரி மாணவர் பகுதியில் எழுதத் தொடங்கியவர். முதற் சிறுகதை 'மன்னிப்பு', 1950-ல், 'தினகரன்' இதழில் வெளியாகிற்று.

1946-ல் இலங்கையில் உருவாகிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் கருத்துக்கள் படைப்பிலக்கியத்தில் ஆழ்ந்த தாக்கத்தை உருவாக்கிற்று. அ. ஈ. கந்தசாமி, இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன் ஆகியோர் இந்தக் கருத்துக்களை பரவலாக்கி படைப்பிலக்கியங்களை உருவாக்கினர். முற்போக்கு இலக்கியத்தை ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் சித்தாந்த ரீதியாக உருவாக்குவதில் இவரது பங்கு கணிசமானது.

முதற் சிறுகதைத் தொகுதி 'நல்லவன்' (1958) மு. வரதராசனாரின் முன்னுரையுடனும், பின்னர் தொ: மு. சி, ரகுநாதன் அறிமுகத்துடன் 'ஒரே இன'மும் (1960), அகிலனின் முன்னுரையுடன் முதல் நாவல் 'நீண்ட பயண' மும் (1966) வெளிவந்தது. கலாநிதி கைலாசபதியின் நீண்ட முன்னுரையுடன் வெளிவந்த 'செவ்வானம்' தமிழகத்தில் புரட்சிகர இலக்கியத்தை அறிமுகப்படுத்திற்று, பின்னர் வெளியான, 'பேர்க்கோலம்', 'மண்ணும் மக்களும்' என்ற நாவல்கள் தமிழக நூலகங்களில் வைக்கப்படாமலும், விற்பனைக்கும் தடைசெய்யப்பட்டன. இதே வேளையில் இடதுசாரி இலக்கிய இயக்கத்திற்கு இவை உந்து சக்தி இலக்கியங்களாய் பயன்பட்டன.

பொதுவுடமை சிந்தாந்தத்தை தெளிவாகவும் எளிமையாகவும் விளக்கும் விதத்தில் 'குந்தவிக்கு கடிதங்கள்', 'மான் விழிக்கு கடிதங்கள்', 'குமரனுக்கு கடிதங்கள்' 'அறிவுக் கடிதங்கள்', 'கலையும் சமுதாயமும்', எழுதினார். பெண்ணியம் பற்றி தமிழில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத்தக்க நூல், 'பெண்ணடிமை தீர'...

இவரது எந்த நாவலும் பத்திரிகைகளில் தொடராக வந்ததில்லை. டாக்டர் மு. வ. வைப் போல புத்தமாக வந்து வாசகர்களிடையே பெருவரவேற்பைப் பெற்றவை. பட்டமேற்படிப்பு ஆய்வுக்கும், எம். ஏ. பாட நூலாகவும் இவரது நூல்கள் பயன்படுகின்றன.

'நீண்ட பயணம்*', இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது. 'சாயம்' என்ற கதை இதே பெயர் கொண்ட இலங்கைச் சிறுகதைத் தொகுதியாய் ருஷ்யனில் வெளியிடப்பட்டது.

சிங்களம் உட்பட பல மொழிகளில் இவரது கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

யாழ்ப்பாண வாழ்வை முழுமையாக வெளிப்படுத்திய முதல் ஈழத்துத் தமிழ் நாவலாக 'சடங்கு' விமர்சகர்களால் மதிப்பிடப்படுகிறது.

தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தில் அரசியல், சித்தாந்த ரீதியான பல விவாதங்களை உருவாக்கி, புதிய கருத்தோட்டத்திற்கு வழிவகுத்தவை இவரது நாவல்கள். அண்மையில் வெளியான 'இரண்டாவது சாதி', 'ஒரு பெண்ணின் கதை', 'ஒரு குடும்பத்தின் கதை' ஆகிய நாவல்கள் சரியான பெண்ணியக் கருத்துக்களை முன் வைத்து விவாதிக்கின்றன.

நவசினிமாவில் ஆர்வம் கொண்டவர். இதுவரை 18 நாவல்கள், 5 சிறுகதைத் தொகுதிகள், 6 சிந்தனைக் கட்டுரை நூல்களை எழுதியுள்ளார். 'அபலையின் கடிதம்' இவரது மொழி பெயர்ப்பு.

'குமரன்' என்ற சஞ்சிகையின் மூலம் கலை இலக்கியத்தில் புதிய சிந்தனையோட்டத்திற்கு வழி வகுத்தவர்.

இரண்டு தலை முறைகாலத்துக்கு மேலாக எழுதிவரும் இவர், தனது காலத்துப் படைப்பாளிகளோடு அன்பும் நெருக்கமும் கொண்டவர். ஆனாலும் தன் சிந்தனை சாராதவர்களோடு இவர் சமரசம் செய்து கொண்டதில்லை.

தற்போது தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

பேராசிரியர் கைலாசபதி இவரைப் பற்றி வைக்கும் மதிப்பீடு இது :

“அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் பின்னணியிலேயே கணேசலிங்கனது நாவல் விரிகிறது. இப்பின்னணியை வரலாற்று நூல்களிலன்றி நாவலிலிருந்து பெற முடிந்தமை ஒன்றே நூலின் வளத்திற்குப் போதிய சான்றாகும்...”

தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் நீண்ட பயணம் எதிர்கால வரலாற்றுடன் சங்கமமாக விருப்பது. அச்சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பெருமாற்றத்தை யதார்த்தமாகச் சித்திரிக்க நூற்றுக்கணக்கான நாவலாசிரியர் தேவைப்படுவர். அவர்கள் படிக்கும் நாவல்களில் நிச்சயமாகச் ‘செவ்வானம்’ ஒன்றாக விருக்கும்...”

பாதை

“யாரோ தேடி வந்திருக்கிறான்.”

“யாரடா அது. வேலை நேரத்தில்...”

“உங்க பெயரை மட்டும் சொன்னான். பார்த்தால் பைத்தியம் போலையும் இருக்கு. ஏதோ தட்டிச்சுத்த வந்தவன் போலவும் கிடக்கு.”

பையன் சொன்னதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. மாணேஜரிடம் சொல்லிவிட்டு, கையிலிருந்த அச் சுமையைத் துடைக்காமலே, வெளியே வந்தேன். தங்கையா நின்று கொண்டிருந்தான். என் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை. பையன் சொன்னபடியே அவன் கோலம் இருந்தது. தலைமயிர் வளர்ந்து எண்ணெய், தண்ணீர், சீப்பே படாது செம்படையாய் கிடந்தது. முகத்திலே தாடி. கிழிந்த சேட்டும் கால்

சட்டையும்த் அழுக்கேறிப் போயிருந்தன. காலிலே அறுந்து கட்டியசெருப்பு. பஞ்சத்தில் அடிபட்டவன் போல் ஒட்டி உலர்ந்து போயிருந்தான். என்னைக் கண்டதும் தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான். எதுவுமே பேசவில்லை. என் நெஞ்சம் அதிர்ச்சியால் துடித்தது. கடைசியாக அவனைப் பார்த்து மூன்று மாதமிருக்கும். அதன் பின்னர் ஏதாவது பைத்தியம் பிடித்திருக்குமா?

“என்ன தங்கையா?”

“.....”

“இது என்ன கோலம்? என்ன நடந்தது?”

“.....”

மௌனமாகவே நின்றான். தாழ்ந்த கண்களைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். கண்கள் கலங்குவதாகத் தெரிந்தது. காய்ந்த உதடுகள் அசையவில்லை.

“ஏனப்பா பேசாமலிருக்கிறாய். பேசேன். என்ன நடந்தது? சொல்லு.”

தோளை என் அழுக்குக் கரத்தால் உலுப்பினேன்.

“அண்...”

அதன் மேல் வார்த்தைகள் வரவில்லை. விம்மி விம்மி அழத்தொடங்கினான். தெருவோரமாக நிற்கிறோம் என்பதையே மறந்து விட்டான். சுறுசுறுப்பான, நெருக்கமான தெரு அது. கார்களும், லொறிகளும், சைக்கிள்களும், தள்ளுவண்டிகளும் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவற்றிற்கு ஒதுங்கி மக்கள் நடந்து கொண்டிருந்தனர்.

வெட்கம், மானம், ரோசம் எதுவுமில்லாது தெருக்கரையில் என்னோடு நின்று அவன் அழுவதை என்னால் தாங்க முடியவில்லை. வீட்டிலே எவராவது தவறியிருப்பார்களா? மனைவியும் நாலைந்து குழந்தைகளும்; பெரிய குடும்பம்; அப்படி நடந்திருந்தால் எனக்குச் செய்தி எட்டாமல்

போகாது. அவன் அழுவதைப் பார்த்து எனக்கே வெட்கமாகப் போய் விட்டது. அறிந்தவர் பார்த்தாலும்... என்ற நினைவோடு தெருவில் செல்வோரைப் பார்க்காது தலையைத் தாழ்த்திக் கொண்டேன். அவன் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தேன்.

“சீ வெட்கமில்லையா. வயது வந்த ஆம்பிளை. தெருவிலை நின்று அழுகிறாயே. இப்ப என்ன நடந்து விட்டது? சொல்லன்.”

“.....”

அவன் விம்மல் சிறிது ஓய்ந்து கொண்டு வந்தது. கண்ணீர் வடிந்து சேட்டின் அழுக்கை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஒரு பெரிய குடும்பத்துக்குத் தலைவன்... பொறுப்பாளி. நீ அழலாமா.”

“அதாலை... தான்... அழு... திட்டன்.”

கேரிய குரலில் ராகம் பாடுபவர் போல் இழுத்திழுத்துச் சொன்னான்.

“இப்ப நீ அழுகிறதுக்கு குடிமுழுகிப் போச்சா.”

“குடிமுழுகப் போகுது... அதுதான்...”

மீண்டும் நெஞ்சு அடைத்தது. வார்த்தைகள் வராது அழத்தொடங்கினான்.

“நடந்ததை முதலில் சொல்லன். ஏதாவது செய்ய முடியுமா என்று பார்க்கலாம்.”

அடக்கி வைக்கப்பட்ட துன்ப உணர்ச்சிகள் அழுகையில் ஓரளவு கரைந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்து சிறிது நேரம் பொறுத்தேன்.

“நாலு நாட்களாய் வீட்டையே போகேல்லை” கண்களை தோள் பக்கமாக துடைத்துக்கொண்டே சொன்னான்.

“ஏன் போகேல்லை?”

“போக முடியேல்லை.”

“என்னடா நீ மனுஷனே யில்லையா? பெண்சாதி பிள்ளைகள் உன்னைத் தேடி என்ன கஷ்டப்படுத்துகனோ? அங்கை போகாமல் இங்கே வாறியே.”

என் மனம் வேதனைப்பட்டது. அரசாங்கம் கூப்பனுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்கும் ஒரு படி அரிசியையாவது மனைவி குழந்தைகளோடு இருந்து கஞ்சி காய்ச்சியாவது குடிக்காமல் வீட்டைவிட்டு வெளியேறி பைத்தியக்காரன்போல் அழுது கொண்டு திரிகிறானே என்று மனம் வருந்தினேன்.

“இருக்கிற தோட்டத்திலை ராட்சதிபோல ஒருத்தி இருக்கிறாள். அவளாலைதான் வீட்டையும் போகேல்லை.”

“அவள் என்ன செய்கிறாள்?”

“பட்ட கடனையும் வட்டியையும் தரச்சொல்லி இரஷ பகலாய் தூஷணமாய் திட்டிக்கொண்டிருக்கிறாள்.”

“அதுக்குப் பயந்தா உன்னுடைய மானம், ரோசத்தைக் காட்ட வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிட்டாய்.”

“உங்களுக்குத் தெரியாதண்ணை அவள் பேசிற பேச்சை. நான் வீட்டை போவதைக் கண்ட நேரம் தொடக்கம் வெளியேறும்வரை திட்டிக்கொண்டே யிருக்கிறாள். தோட்டத் திலை இருக்கிறவங்களெல்லாம் கேட்கத்தக்கதாய் வம்பும் பேச்சாய் பேசிறாள். இரவிலை தூங்கவே முடியாது. கடன் காசு இல்லாமல் அங்கைபோய் தலையே காட்ட முடியாது.”

மீண்டும் அவன் குரல் கம்மியது. கண்கள் கலங்கியது. நாலு நாட்களாகவும் சாப்பிடாதவன் போலவே ஒட்டிப் போயிருந்தான். அவனது விரல்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன்.

“உனக்கு ரோசம் வர அப்படி அவள் என்ன பேசினாள்?”

“உன்னாலை உழைக்க முடியாவிட்டால் உன்ரை... பெண்டாட்டியை... விட்டென்றாலும் உழைச்சு கடனைத் தாடா என்று கேட்கிறாள்.”

அவனது குரல் தழதழத்தது. என் மௌனத்தைப் பார்த்து அவன் மீண்டும் தொடர்ந்தான்.

“ஒரு தடவையா... நூறு தடவை... ஆயிரந்தடவை... இப்படி எத்தனையோ விதமாகவெல்லாம் ஏசிக்கொண்டே யிருக்கிறாள். முந்தி வேலையிருந்தது. மாதம் மாதம் வட்டியைக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருந்தன். உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. அந்த பிறெஸை விட்ட பிறகு இப்ப நாலு மாதமாய் ஒழுங்காய் வேலையேயில்லை. இப்ப வட்டியையும் முதலையுமே கேட்கிறாள்.”

“நீ காலையிலேயே ஒண்டும் சாப்பிடேல்லைப்போலை கிடக்கு. பன்னிரண்டு மணியாகப் போகுது. ஏதாவது சாப்பிடுவம் வா.”

அவனை அழைத்துக் கொண்டு அண்மையிலிருந்த ஓட்டலுக்குச் சென்றேன். என் கையிலேயே பணமில்லை. அந்த ஓட்டலில் எனக்குக் கணக்கு இருந்தது. இருவருக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வரும்படி சொல்லி அனுப்பினேன், மேசையில் வைத்திருந்த தண்ணீரை அவன் ஒரே மூச்சில் குடித்து முடித்தான்.

“எல்லாமாக அவளுக்கு எவ்வளவு பணம் நீ கொடுக்க வேண்டும்?”

“வாங்கினது நூற்றைம்பதுதான். இப்ப வட்டி, வட்டிக்கு வட்டியோடை நாநூற்றைம்பது கேட்கிறாள். நூற்றுக்கு மாதம் பத்து ரூபா வட்டி.”

“இப்படி வட்டிக்குப் பணம் வாங்கிற எந்த நாணயமான வனும் உய்ய மாட்டான். எங்களைப் போன்ற தொழிலாளர்களின் இரத்தத்தையே உறுஞ்சிற மனித மூட்டைப்பூச்சிகள் இதுகள்தான்.”

சாப்பாடு வந்தது. வரண்ட நாளை தண்ணீரினால் நனைத்து ஆவலோடு சாப்பிட்டான். அவன் சோறு சாப்பிட்டே பல நாட்களாகியிருக்க வேண்டும். அவனது உணர்ச்சிகளெல்லாம் அடங்கி ஓரளவு தெளிவு பெற்றிருந்தான்.

“நாலு நாட்களாயும் எங்கே சுத்தித் திரிந்தாய்?”

“நித்திரையே வரேல்லை. தெரிந்த ஒரு சிலரிடம் கடன் கேட்டுப் பார்த்தன்...”

உணவு விக்கியது. தண்ணீர் குடிக்கும்படி சொன்னேன்; அவனால் பேசவே முடியவில்லை. கண்கள் கலங்குமளவிற்கு விக்கல் தொடர்ந்தது.

“வீட்டிலை அதுகள் பட்டினி கிடக்க நான் சாப்பிடுகிறேன். அதுதான் விக்குது.”

“ஏன் அதுகளுக்கு கூப்பன் அரிசியாதல் இருக்கும் தானே. ஏதோ இந்த அரசாங்கம் அரை வயித்தை நிரப்ப எண்டாலும் ஆளுக்கு ஒரு படி அரிசியைச் சும்மா கொடுக்குதே.”

“கூப்பனை யெல்லாம் அவளிடமே அடைவு வைத்து, இரண்டுமாத வட்டிப் பணத்திற்கு கணக்குக் கொடுத்து, நூறு ரூபா வேறாகப் பெற்றேன். அதுதான் கைச் செலவிற்கும் கள்ள விலையில் அரிசியும் வாங்கப் பயன்பட்டது.”

என் அடிவயிறே எரிந்தது. மீளவே முடியாதபடி அவளிடம் அவன் சிக்கி விட்டது தெரிந்தது. இலவசமாகக் கிடைக்கும் கூப்பன் அரிசியோடு மேலதிக அரிசி, சாமான் வாங்கி, வாடகையும் கொடுத்து சீவிப்பதற்கு மாதச் சம்பளம் பெறும் நான் படும்பாடு கொஞ்சமல்ல. நிரந்தர வேலையும் இல்லாத வேளையில் அவன் குடும்பம் படக்கூடிய துன்பங்களை என்னால் ஓரளவு உணர்ந்து பார்க்க முடிந்தது. அவனது கடனை என்னாலோ அவனது வேறு நண்பர்களாலோ கொடுத்து உதவத்தக்க நிலையுமில்லை. சதுப்புப் புறமான தோட்டத்திலே சிறு சிறு அறைகளாக மரப்பலகை

களால் அடைக்கப்பட்ட ஒரு தொழுவத்தில் அவன் குடும்பத் தோடு வாழ்ந்து வந்ததை அறிவேன். அதற்கே மாதம் இருபது ரூபா வரையில் வாடகை கொடுத்து வந்தான்.

சாப்பிடும்போதும் அவனது விரல்களில் இருந்த நடுக்கத் தைப் பார்த்தேன். அவன் ஒரு திறமையான தொழிலாளி. என்னைப் போலவே கம்பஸிட்டராக வேலை செய்தான். அவனோடு இரண்டு வருடங்களாக ஒரே பிறெஸில் வேலை செய்து வந்தேன். அவனது விரல்கள் எழுத்துக்களைச் சுறு சுறுப்பாக அடுக்குவதையும் பிரித்துக் கேஸ்களில் போடுவதையும் நானே என் வேலையையும் விட்டுப் பார்த்துப் பிரமிப்பதுண்டு. அந்த அச்சகத்தில் ஆள் குறைப்பு நடைபெற்றபோது கடைசியாகச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற காரணத்தால் நானும் அவனும் மற்றொருவரும் வெளியேற நேர்ந்தது. நான் ஒருவகையாக வேலை தேடிக் கொண்டேன். அவனுக்கு நிரந்தரமாக எங்கும் வேலை கிடைக்கவில்லை.

“உன்னுடைய நிலைமை ஓரளவு புரியுது. ஆனால் இத்தனை பணத்துக்கு எங்கேபோக முடியும்? என்னிடம் இருக்குமெண்டு வந்தாயா?”

அவன் என்னைத் தேடி வந்த நோக்கத்தை அறிவதற்காகக் கேட்டேன். என்னிடம் பணம் இருக்க முடியாது என்பதையும் அறிவான். ஐந்து பத்தென்றால் எங்காவது கைமாறிக் கொடுத்து விடலாம். அதனால் அவனுக்கு பெரிய நன்மை ஏதும் ஏற்படப் போவதுமில்லை. வீட்டுக்குப் போகும் நோக்கமில்லாது வந்திருக்கிறான். காண்பவர்களிடமெல்லாம் கடன் கேட்டு வாங்கிப் பிழைப்பவனுமல்ல அவன்.

“உங்களிட்டை எப்பிடியண்ணையிருக்கும். என் நிலையைச் சொல்லி ஆற எவரும் கிடைக்கேல்லை. உங்கள் நினைவு வந்ததும் உங்களிட்டைச் சொல்லி இதுக்கு என்ன வழியெடுக்கலாம் என்று ஆலோசனை கேட்கவே வந்தேன்.

மூன்று நாளாகப் பட்டினியிருந்தும், நான் எவருக்கும் சொல்லேல்லை. கையில் ஒரு சதம்கூட இல்லை. எங்காவது கண்டவர்கள் தாமாக வாங்கித் தந்த தேத்தண்ணியோடை தான் சீவிச்சன். தெருக்கரையில் தூங்கினேன். எல்லாருக்கும் உடம்பு சுகமில்லை என்றுதான் சொன்னேன். உங்களுக்குத்தான் உண்மையைச் சொன்னேன். ஏதாவது வழி சொல்லுங்கோ. கடலுக்கை விழுந்து தற்கொலை செய்யிறதைத் தவிர எனக்கு வேறொருவழியும் தெரியேல்லை.”

பதட்டத்தோடு சொன்னான். மீண்டும் கண் கலங்குவதிலிருந்து அவனது பேச்சின் உண்மைத் தன்மை தெரிந்தது. அவனது ‘தற்கொலை’ என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் என்னையறியாமல் ஆத்திரமே வந்தது.

“மடையா, இந்தச் சின்ன விஷயத்திற்குத் தற்கொலை செய்யப் போறியா? தற்கொலை செய்வதாலை உன் பிரச்னை தீர்ந்துவிடுமா? உன் பெஞ்சாதி பிள்ளைகளுக்குச் சோறு கிடைத்துவிடுமா?”

என் குரலில் இருந்த கடுமை அவனைச் சிறிது உலுப்பி விட்டது. ‘மடையா’ என்று நான் சொல்லியிருக்கப்படாது என்று என் நாவைக் கடிந்து கொண்டேன். ஆயினும் அந்த வார்த்தையும் சேர்ந்து அவனைச் சிறிது விழிப்படையச் செய்திருப்பதைக் கவனித்தேன்.

“என்னண்ணை, இதைச் சின்ன விஷயம் என்று சொல்லுறீங்கள். நான் இதுவரையிலேயே தற்கொலை செய்திருப்பேன். ஏதோ தப்பிப் பிழைத்து உங்கள் நினைவு வந்ததாலைதான் இங்கே வந்தேன்.”

“உயிரோடையும் வாழ்க்கையோடையும் ஒப்பிடும்போது உன் பண விஷயம் சின்ன விஷயம். நான் உனக்கு வழிகாட்டித் தருவேன். நீ மட்டும் நான் சொல்கிறபடி கேட்கவேணும்.”

“நீங்கள் ஏதாவது வழி செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையோடேதான் வந்தனான். நீங்கள் சொல்கிறபடியெல்லாம்

கேட்பேன். இந்தச் சிக்கலிலிருந்து எப்படியென்றாலும் விடுபட வேண்டும். நீங்கள்தான் என் தெய்வம். நான் சாகும்வரை உங்களை மறக்க மாட்டேன்.”

அவனது பேச்சில் அவனது அப்பாவித்தன்மை தெரிந்தது. நேர்மையாகவும் ஒழுக்கமாகவும் குடும்பத்திற்காகவே வாழ்ந்தவன். என்மேல் மதிப்பு வைத்திருந்தபோதும் தொழிற் சங்கக் கூட்டங்களுக்கோ, வகுப்புகளுக்கோ அவன் வருவதில்லை. என் கருத்தையும் முடிவையும் அவன் சிந்தனையில் ஏற்றத்தக்க வழிகள் பற்றிச் சிந்தித்தேன். அவன் சாப்பிட்ட இலையை வீசி விட்டு கையைக் கழுவிவிட்டு வந்தான்.

“பீடி குடிக்கிறியா?”

“சரியண்ணை.”

பீடியை வாங்கிப் புகைத்தான். அவன் முகத்தில் ஓரளவு நம்பிக்கை பிறப்பதைக் கண்டேன். தன் கஷ்டத்தைப் பகிர ஒருவர் கிடைத்த நம்பிக்கையாகவும் இருக்கலாம்.

“நீ தற்கொலை செய்திருந்தால் அந்தக் கொலைக்கும் பொறுப்பாளி யார்?”

அவன் பதில் கூறாது விழித்தான். நான் மேலும் கேட்டேன் :

“அதனால் உன் மனைவியும் குழந்தைகளும் மேலும் கஷ்டப்பட்டு அவர்களும் இறக்க நேர்ந்தால் அதற்கும் பொறுப்பாளி யார்?”

“அந்த ராட்சதி.”

என் கேள்வியின் அழுத்தம் அவன் கண்களை ஓரளவு திறக்கச் செய்தது. அல்லது ‘தானே’ யாவற்றிற்கும் பொறுப்பு என அவன் கூறியிருப்பான்.

“சமுதாயத்தின் பல குறைபாடுகள் காரணமாக இருந்தாலும் தற்போது நேரடியாக அந்த அரக்கிதான் உனது

அழிவுக்கும் உன் குடும்பத்தின் அழிவுக்கும் காரணமாகத் தோன்றுகிறாள். பாயிலே ஒளித்திருந்து கொஞ்ச இரத்தத்தை உறிஞ்சிவிட்டு மறையும் மூட்டைப் பூச்சியைக் கண்டதும் காலால் நசித்துவிடுகிறோம். நேரே நின்று மறைமுகமாக எமது உழைப்பையும் இரத்தத்தையும் குடிக்கும் மனித மூட்டைப்பூச்சிகளை அப்படி நசித்து விடமுடியாது. அதற்குரிய காலம் வரட்டும். அக்காலம் வரும்வரை இதுவரை இழந்த இரத்தம் போக உயிரோடு தப்புவதற்கு இருக்கும் வழியையாவது நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.”

“நீங்கள் சொல்லுறதிலை உண்மையிருக்குப் போலை தெரியுது. ஆனால் எப்பிடித் தப்புவது என்பதுதான் தெரியேல்லை.”

“நீ வாங்கின பணத்திற்கு என்ன பொறுப்புக் கொடுத்தாய்?”

“புரோ நோட்டு வாங்கினாள்.”

“அவளிடம் அடைவு பிடித்த அரிசிக் கூப்பன்கள் கனக்க இருக்குமோ.”

“தோட்டத்தில் பலபேர் அவளிடமே அடைவு பிடித்திருக்கிறார்கள். ஐம்பது அறுபதாதல் இருக்கும். ஒரு அரிசிக் கூப்பனுக்கு நாற்பது ரூபா கொடுப்பாள்.”

அவளுக்கு நல்ல வட்டி. ஒரு கூப்பனுக்கு வாரத்துக்கு ஒரு படி, மாதத்திற்கு நாலுபடி அரிசி வட்டியாகக் கிடைக்கிறது. கூப்பனுக்கு நாற்பது ரூபா கொடுத்து விட்டு மாதம் நாலுபடி அரிசியை வட்டியாகப் பெற்று விற்று விடுகிறாள். தன் வல்லமையால் பணம் பெருக்கும் இப்படியான பெருச்சாளிகளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உடனேயே அந்தப் பெருச்சாளியைப் பார்ப்பதென்றும் தக்கபாடம் படிப்பிப்பதென்றும் முடிவு செய்தேன்.

கணக்கில் எழுதி ஐந்து ரூபாவை ஒட்டலில் கடனாகப் பெற்றுக் கொண்டு தெருவில் இறங்கினேன்.

“இந்தா ஐந்து ரூபா. அரிசியும் சமையல் சாமானும் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போ. அவள் திட்டத் தொடங்கினால் ‘பொத்தடி வாய்’ என்று சொல்லு. உன்னால் சொல்ல முடியாவிட்டால் ஏச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிரு. நான் நாலு நண்பர்களோடு பின்னாலேயே வந்துவிடுகிறேன். அவளது பாஷைக்கு அதே பாஷையில் பதில் கூற எங்களால் முடியும்.”

“நீங்கள் வந்து ஏதாவது சண்டை... கிண்டை... பயமாயிருக்கு.”

“இதுக்கெல்லாம் பயந்து தற்கொலை செய்வதுதான் சரியோ? கோழை மாதிரிப் பேசாதே. நாங்கள் வந்து உன்னை அவள் முன்னே நிறுத்தி ‘வாய் பொத்தடிவேசை’ என்று சொல்லச் செய்கிறோமா இல்லையா பார்.”

“கொலை கிலை... பொலிஸ்...”

“பயப்பிடாதே. கொலை நடை பெறுமளவுக்கு ஒன்றும் நடைபெறாது. அந்த ராட்சதியை அந்த தோட்டத்திலிருந்து கலைத்து விடுவோம். இவள்தானே பெரிய திருடி. சட்டவிரோதமாக வட்டி வாங்குகிறாள்; மற்றவர்களுடைய அரிசிக் கூப்பன்களையெல்லாம் களவாக வைத்திருக்கிறாள். அதுவே பெரிய சட்டவிரோதமே. கூப்பன்களையெல்லாம் பறித்து அவரவர்களிடம் கொடுக்க வேண்டும். நீதானே வட்டிக்கு வட்டியாய் கடனெல்லாம் கொடுத்து விட்டாய். இனி ‘ஒரு பணமும் தரமுடியாது’ என்று சொல்லு. புரோநோட்டைக் கோட்டுக்குக் கொண்டு போய் பார்க்க கட்டும். நீதி எங்கள் பக்கமே இருக்கிறது. எங்கள் கோழைத் தனத்தைப் பயன்படுத்தி, அவள் நீதியையும் ஆக்கிரமித்து வைத்துக்கொண்டு உங்கள் தோட்டத்தில் புகுந்து, வியத் நாமில் புகுந்த அமெரிக்கா போல ஆட்சி செய்யப்

யார்க்கிறாள். நீ பயப்படாமல்போ. இன்று அரைநாள் வேலைதானே. நாங்கள் பின்னாலேயே வந்து விடுவோம். அந்த அரக்கிக்கு இன்று அழிவு காலம் வந்துவிட்டது.”

அவன் கண்கள் மீண்டும் பனித்தன. துன்பப்படுபவர்கள் தனித்து நிற்கவில்லை என்ற நம்பிக்கையும் தனக்குத் தக்க துணை கிடைத்து விட்டது என்ற மனிதாபிமான உணர்ச்சியும் கலந்த உணர்வு நிலையை அவன் கண்களில் கண்டேன்.

(தாமரை 1968)

அக்காவிிற்கு அன்பளிப்பு

அன்றைய பயிற்சிப் பணிகள் முடித்து முகாமிற்குத் திரும்பிய விமலாவிிற்கு நீளமான வெள்ளை உறையில் கடிதம் ஒன்று காத்திருந்தது. 'அன்புத் தங்கை விமலாவிிற்கு' என்று மட்டும் உறையில் எழுதப்பட்டிருந்தது. ஆர்வத்தோடு உடைத்தபோது ஒரு சரையுடன் நீண்ட கடிதம்.

கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள்:

அன்புத் தங்கை விமலாவிிற்கு,

நான் கொழும்புக்கு வந்து நடராசா மாமா வீட்டில் தங்கியுள்ளேன். அங்கிருந்தே இக்கடிதத்தை எழுதுகிறேன். யாழ் வருபவர் மூலம் அம்மாவிடம் இக்கடிதத்தைச் சேர்த்து விடுவதாக மாமா சொல்லியுள்ளார். அம்மா எப்படியாயினும்

உன்னிடம் கிடைக்கச் செய்வார் என்ற நம்பிக்கையுடனேயே எழுதுகிறேன்.

நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்து விளையாடி மகிழ்ந்த மண்ணிற்கு வரமுடியாத நிலையில் உள்ளேன். ஒரு மாத விடுமுறையே. குழந்தை வேறு. யாழ் வருவதற்குரிய ஒரே வழியான கிளாலிப்பாதைப் பிரயாண ஆபத்துப் பற்றி மாமா விளக்கினார். அது தவிர அங்கு வந்த பின் உரிய நாளில் திரும்புவதிலுமுள்ள பிரச்சனைகள் பற்றி நீ அறிவாய்.

நான் இங்கிருந்து புறப்படு முன் அம்மா எப்படி ஆயினும் என்னைப் பார்க்கக் கட்டாயம் வருவார் என நம்புகிறேன்.

அம்மாவையும் உன்னையும் வீட்டையும் நினைக்கும் போதே முன்னர் நாம் வாழ்ந்த பழைய பசுமை நினைவுகளெல்லாம் என் நெஞ்சில் நிழலாடுகின்றன. சிறு வயதில் சண்டைபோட்டு, அந்தச் செம்மண்ணிலே புரண்டு எழுந்த நாட்கள், அம்மாவிடம் திட்டும் அடியும் வாங்கி அழுத நாட்கள் கூட இன்று எண்ணி மகிழ்ச்சியடையும் நாட்களாகவே தோன்றுகிறது.

வீட்டை நினைக்கும்போது சிறுமிகளாக ஏறி, விளையாடிய வீட்டின் மேற்கே உள்ள மாமரம் நினைவில் வருகிறது. பறித்துச் சாப்பிட்ட மாங்காய் மட்டுமல்ல கறுத்தக் கொழும்பான் மாம்பழத்தின் சுவையையும் எண்ணிக் கலங்குகிறேன். முற்றத்தோடு நிற்கும் பலாமரம், அதன் பழமும் ருசியும் என் நாவை இன்னும் ஊறவைக்கின்றன. ஷெல் அடியிலேயோ, ஹெலியின் குண்டு வீச்சிலேயோ அவை பட்டுப் போய் விட்டனவோ தெரியவில்லை. ஜெர்மனிப்பனிக் குளிரில், 'பிரிட்ஜி' லிருந்து எடுத்துச் சாப்பிடும் பழம் எதிலும் இந்தச் சுவையை நான் கண்டதில்லை. மண் வாசனை என எங்கள் நாட்டு எழுத்தைப் பற்றிச் சொல்லுவார்களே, அவர்கள் எங்கள் மண்வளம் தரும் பழங்களின் சுவையைக் கூறுமறந்து விடுகின்றனர்.

வளவின் மூலையிலுள்ள புனியமரமும் வேம்பும் அப்படியே உள்ளனவா? கிணற்றடித் தென்னைகள் மூன்றும் கமுகுகளும் அப்படியே நிமிர்ந்து நிற்கும் என இன்னும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். எங்கள் கிணற்றுத் தண்ணீரின் ருசியை நான் எங்குமே காணவில்லை. குளோரின் தண்ணீரைக் குடித்துக் குடித்து அலுத்துப் போய்விட்டது. 'மினரல் வாட்டர்' புட்டிகளைக் குடித்தும் நாவின் ருசிக்கும் தன்மையே போய் விட்டது போல உணர்கிறேன்.

வீட்டின் பின்புறத்திலுள்ள நாலு பனைகளும் இன்னும் வானத்தை நோக்கி நிற்கும் எனவே நம்புகிறேன். அம்மா இன்னும் பனம்பழத்தில் பிளாட்டுப் போடுகிறாவோ தெரியவில்லை. பிளாட்டும் புழுக்கொடியலும் கேட்டு அம்மாவிற்கு வேறாக எழுதியுள்ளேன். ஜெர்மனியில் டின்களிலேயும் பாக் கெட்டுகளிலும் எத்தனையோ வகை சூப்புகளை விற்கிறார்கள். வெந்நீரில் போட்டுக் கலக்கிவிட்டே குடிக்கலாம். அவற்றின் விலையை இலங்கை ரூபாவில் கணக்கிட்டு நூற்றுக் கணக்கிலே வரும். ஆனாலும் அம்மா தயாரிக்கும் முகட்டை இலை போட்ட ஒடியல் கூழ்போல வரமாட்டாது. கரண்டியாலல்ல பலாவிலையை மடித்துக் குடிப்போமே. இவற்றையெல்லாம் எப்பொழுது மீண்டும் சுவைக்கப் போகிறோம். அம்மாவின் குரக்கன் புட்டும் பழைய தினைச்சோற்றையும் என் நா இன்னும் மறந்துவிடவில்லை. இனிமேல் எப்போது கிடைக்குமோ.

முருங்கைக் காய் அங்கேயும் எங்கள் ரூபாவில் நூற்றுக் கணக்கில் விலைகொடுத்து வாங்குகிறோம். எங்கள் வீட்டு முருங்கைக்காயில் அம்மா வைக்கும் கூட்டுக் கறிபோல் என்றும் வரமாட்டாது. தோட்டத்துக் கத்தரிக்காய். வெண்டிக்காய், பயற்றங்காய் மட்டுமென்ன கீரை கூட அன்றன்றே வாங்கிச் சமைக்கிறோமே அப்படியாக எங்கே கிடைக்கும். எலுமிச்சம் பழம்விட்டு அம்மா கடையும் கீரையும் நினைவில் வருகிறது.

எங்கள் கிராமத்துக்கு மின்சாரம் வரமுன்னர் அரிக்கன் லாந்தரில் நாங்கள் இரவில் பாடம் படித்தது நினைவிருக்கும். அப்போது மண்ணெண்ணெயின் தட்டுப்பாடே இருக்க வில்லை. தற்போது மைப்போத்தலில் குப்பி விளக்கெரித்துச் சமாளிப்பதை எண்ணிக் கவலைப்படுகிறேன். 'ரோச் லைட்' டிக்குக்கூட பட்டரி கிடைக்காததை அறிவேன். எங்கள் ரேடியோக்கூடத் தூசு பட்டிருக்கும்.

ஜெர்மனியில் அன்றாடம் பழகிவிட்ட டி.வி., பிரிட்ஜ், மின் காஷ் அடுப்புகள், பஸ், கார், ரெயில், டெலிபோன் வசதிகள் எதுவுமே இன்றி வாழ்வது பற்றி எண்ணிப் பார்க்க வே முடியவில்லை. இங்கே வாழ்பவரிடை சொன்னாலே நம்பமாட்டார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் இன்னும் வாழ்கிறார்களா என்றே கேட்பார்கள். எத்தனை சிரமம், சிக்கல் நிறைந்த வாழ்க்கை. எப்படித்தான் மக்கள் சகிக்கிறார்களோ என்று அடிக்கடி எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

அதே வேளை ஜெர்மனியில் மனிதர்கள் மனிதாபிமான மில்லாத பிறவிகளாகவே எனக்குத் தெரிகிறார்கள். அடுத்த வீட்டு அண்ணா முன்னர் அடிக்கடி சொல்லுவானே 'முத லாளித்துவம் மனிதர்களை யந்திரமாக்கி விடுகிறது' என்று. அதை ஜெர்மனியில் நாஸ்தோறும் பார்த்து, வாழ்ந்து அலுத்துவிட்டது. எல்லோரும் அமைதியின்றி ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆண்கள் மட்டுமல்ல பெண்களும் கூடவே. பெண்களும் உழைப்பதனால் ஓரளவு விடுதலை உணர்வு பெற்றவர்களாக உள்ளனர். அதே வேளை கணவன் மட்டுமல்ல மனைவியும் உழைக்காது அங்கு குடும்பம் நடத்த முடியாது. அதைப் புரிந்து கொள்வது கஷ்டமானதே. என்னால் கூட அதை முன்னர் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அங்கே போய் வாழத் தொடங்கிய பின்னரே அனுபவத்தில் காண முடிந்தது.

அதனால் நான் கூட அந்த யந்திர உலகோடு சேர்ந்து வேலை செய்தேன். குழந்தை பிறந்த பின்னரே தற்காலீகமாக வேலையை விட்டுவிட்டேன். குழந்தையின் பராமரிப்

புக்கு அரசு ஓரளவு உதவுகிறது. மாதந்தோறும் கிடைப்பது செலவோடு சரியாகிறது.

சில வாய்ப்பு, வசதிகளை ஒறுத்தே சிறிது சேமிக்க முடியும். இவ்வாறு சேமிக்கும் பணத்தை இலங்கை ரூபாவில் மாற்றும்போதே அதிக தொகையாகத் தெரிகிறது. ஆகவே நாங்கள் சொர்க்க லோகத்தில் வாழ்வதாக எண்ணிவிட வேண்டாம்.

ஜெர்மன் மக்களோடு, அவர்களது வாழ்க்கை முறை கலாச்சாரத்தோடு நாம் ஒன்றி வாழ முடியாது. அவர்களும் எம்மோடு நெருங்கிவரத் தயாராக இல்லை. அங்கு அந்நியப் பட்டு இரண்டாந்தரப் பிரஜை ஆகவே வாழ்கிறோம். எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லைத்தான். ஆனால் என்ன செய்வது? எமது அரசியல் நெருக்கடியில் இக்கரைக்கு அக்கரை பச்சை என ஓடி விட்டோம். இந்நிலையில் திரும்புவதென்பது அத்தனை சாத்தியமில்லை.

அப்பப்பா. அங்குள்ள பனிக்காலம் பயங்கரமானது. மனிதஇனம் ஏன் இப்படியான சுவாத்திய நிலையில் மேலும் மேலும் குடியேறுகிறது என்றுதான் புரியவில்லை. எங்கள் வீட்டுக் குந்தில் படுத்து சோழகக் காற்றின் தழுவலை அனுபவிப்பது போன்ற சுகத்தை அங்கு காணமுடியாது.

என்னுடைய குடும்ப வாழ்க்கை பற்றி நான் எதுவும் எழுதவில்லையே என நீ எண்ணலாம். அந்த விஷயத்தில் கூட நீ செய்த தியாகங்களை என்னால் எண்ணிப் பார்க்கவே முடியவில்லை!

குமாரின் அப்பாவும், புரோக்கர் பொன்னையாயும் ஜெர்மனிக்கு அனுப்புவதற்கு சாதகத்துடன் பெண் தேடியதை நீ பிறகே அறிந்தாய். அம்மா எங்களுக்குத் தெரியாது இருவரது குறிப்பும் எழுதியிருந்த கொப்பியை அப்படியே தரகரிடம் கொடுத்துவிட்டார். அம்மா எதிர்பாராதபடி அவன் உன்னுடைய சாதகமே உச்சப்பொருத்தம் என்று கூறி

ஜெர்மனிக்கு அனுப்ப உன் படம் கேட்டபோது வீட்டில் நடந்த சண்டையை நான் இன்னும் மறக்கவில்லை.

அப்பொழுதே ரியூசனுக்குப் போவதாக அம்மாவிடம் நானும் சேர்ந்து பொய் சொல்லி, நீ இயக்கக் கூட்டங்களுக்குச் சென்று வந்ததை அறிவேனே. அவ்வேளையில் படிப்பு ஒரு புறம் இருக்க, இயக்க ஈடுபாட்டு வேளையில் கலியாணம் என்று கூறி நாட்டைவிட்டு ஓடுவது என்பது கொள்கை மட்டுமல்ல மானப்பிரச்சனையாயும் இருந்ததை அறிவேன்.

அவ்வேளை கல்லூரிகள் ஒழுங்காக நடைபெறாத போதும் மேலே படிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணமே என் மனதிலும் இருந்தது. கலியாணம் அம்மாவின் பொழுது போக்கு விளையாட்டு என்றே உன் முடிவுக்கும் சார்பாக நின்றேன்.

அடுத்த மாதம் புரோக்கர் பொன்னையா வேறு இடங்களில் பெண் பார்த்துக் களைத்துப் போய் அம்மாவிடம் வந்து என் சாதகமும் பொருந்துவதாகக் கூறிப் படம் கேட்டபோது நானும் அதிர்ச்சியடைந்தேன். என் எதிர்ப்பைப் பொருட்படுத்தாது எங்களுக்குத் தெரியாதே ஏ. எல். பரீட்சை எழுதுவதற்காக எடுத்த எனது அடையாள அட்டைப் போட்டோவில் ஒன்றை அம்மா கொடுத்துவிட்டார். புரோக்கர் ஸ்டூடியோவில் போஸ்கார்டு அளவாக்கி மாமாவிடம் கொடுத்தது; ஜெர்மனிக்கு அனுப்பிய செய்தி பின்னரே அறிய முடிந்தது.

குமாருக்கு என்னைப் பிடித்துக் கொண்டது என்ற செய்தி வந்தபின் வீட்டில் நடைபெற்ற பிரச்சனைகள் பற்றியெல்லாம் நீ அறிவாய் தானே. கலியாணம் என்பது எத்தனை குரூர முறைகளில் எங்கள் சமூகத்தில் நடைபெறுகிறது. அவற்றைப்பற்றி எண்ணும்போது வெட்கப்படுகிறேன். இன்று ஏற்பட்டுவரும் போராட்டத்தோடு ஒட்டிய சமூக மாற்றத்தோடும் குடும்பங்களின் உடைவுகளோடும்

நாம் ஒரு புதிய சமுதாயத்தை எதிர்காலத்தில் அமைப்போம் என்றே நம்புகிறேன். அங்கு பணம், சாதி, சமய பேதம் சீதனக் கொடுமை, பெண்ணடிமைத்தனம் இருக்கப்படாது.

அதற்கு என்னிலும் பார்க்க நீயே துணிந்து நிற்பது கண்டு பெருமைப்படுகிறேன். பொறாமையும் அடைகிறேன்.

புரோக்கர் மூலம் சீதனப் பேச்சு வந்தது. அம்மா எங்கள் நிலைமையை விளக்கிச் சொன்னபோதும் அவர்கள் சிறிதும் இளகுவதாக இல்லை. அப்பா இறந்தபின் கிடைத்த விதவைப் பென்ஷனில் சிக்கன வாழ்வோடு எங்களை ஓரளவு படிக்கவைக்கவே அம்மாவால் முடிந்தது. வீடு வளவு போக சில நகைகள் மட்டுமே இருப்பது பற்றி விபரமாகக் கூறப் பட்டது. வீடு வளவு முழுவதையும் என் பெயரில் எழுத வேண்டும் என மாமா வற்புறுத்தியபோது கலியாணப் பேச்சை விட்டுவிடவே அம்மா எண்ணினார். ‘எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். அக்காவிடமிருந்தே முழுவதையும் எழுதுங்கள். கலியாணம் நடக்கட்டும்’ என நீ துணிச்சலோடு வற்புறுத்தி அம்மாவை இணங்கச் செய்ததினாலேயே குமாரின் அப்பா சம்மதித்தார். உனக்காகவும் அம்மா சேர்த்து வைத்த நகையாவையும் எனக்கே கொடுத்துவிடும்படியும் நீ அம்மாவை வற்புறுத்தியதை நினைவு கூர்கிறேன். ஜெர்மனிக்கு டிக்கெட் வாங்குவதையும் கடன்பட்டே அம்மா சமாளித்தார்.

பிராங்போர்ட்டில் இறங்கியபோது குமார் தன் நண்பர்கள் இருவருடன் வந்து அழைத்துச் சென்றார்.

பதிவுத் திருமணம் முடித்து தன் நண்பர்கள் சிலரை அழைத்து சிறிய ஓட்டல் ஒன்றில் தேநீர் விருந்தளித்தார். நாங்கள் குடும்பமாக வாழத் தொடங்கினோம்.

சீதனம் பற்றிப் பேரம் பேசப்பட்டது பற்றிப் பின்னர் குமாரிடம் கூறினேன். ‘பழைய பரம்பரை இருக்கும்வரை கிராமத்தில் சாதி, சீதனம், சாதகம் போன்ற பழைய வழக்கங்களை மாற்றிவிட முடியாது’ என்றுசமாதானம் கூறினார். ஜெர்மன் மார்க் நாணயத்தில் கணக்கிடும்போது மாமா

பேசிய பேரம் எதுவும் பெரிதாக இல்லை எனவும் குமார் கூறியது உண்மையே. உன்னைப் பற்றி அவர் நல்ல அபிப்பிராயமே கொண்டுள்ளார். 'நாமெல்லாம் கோழைகள். சுய நலவாதிகள்' என்றும் இடையிடை கூறுவார். நானும் பகுதி நேரமாக வேலைக்குச் சென்று உழைக்கத் தொடங்கியதும் அம்மாவிற்கு உதவுவதை அவர் தடுக்கவில்லை.

கர்ப்பகாலத்திலிருந்து குழந்தையைப் பெற்று வளர்ப்பதற்கு அங்கு தாராளமாக உதவுகிறார்கள். குழந்தை பெற்று வளர்க்க ஜெர்மன் பெண்கள் அஞ்சுகிறார்கள். அதனால் அவர்களது குடித்தொகை வளர்ச்சியடையாது தேங்கி உள்ளது. வேலைக்கு விண்ணப்பிக்கும்போது, 'அடுத்த குழந்தை எப்போது பெறுவதற்குத் திட்டமிட்டுள்ளீர்கள்?' என பல கம்பனிகள் மறைமுகமாகக் கேட்கிறார்கள். ஏனெனில் போதிய சம்பளத்தோடு கூடிய லீவு, ஓய்வு அக்காலத்திற்குக் கொடுக்க வேண்டும். குடும்பப் பெண்களால் பிரச்சனை, வீண் செலவு எனவும் முதலாளிகள் எண்ணுகின்றனர்.

இதனால் குழந்தை பெறமாட்டோம் என கருப்பையை ஸ்ரெறெலைஸ்ட் செய்து, செயலிழக்கச் செய்துவிட்டு அந்த சேர்ட்டி பிக்கெட்டுடன் வேலைக்குவிண்ணப்பிக்கும்பெண்கள் அதிகரித்து வருவதாக பத்திரிகையில் செய்தி வந்ததையும் பார்த்தேன். குழந்தை பெறுவதில் ஆண் குழந்தை, பெண் குழந்தை என்ற வேறுபாடு எங்கள் நாட்டில் இருப்பது போல அங்கில்லை. என் குழந்தைக்கு நிர்மலா எனப் பெயரிட்டுள்ளோம். குழந்தை பெறுவது புதிய அனுபவமே. அவ்வேளை பட்ட துன்பங்களை இப்போது மறந்துவிட்டேன். தற்போது குழந்தையை வளர்ப்பதிலுள்ள கஷ்டம்; அம்மா எப்படிச் கஷ்டப்பட்டிருப்பார் என்பதை இப்போது தான் எண்ணிப் பார்க்கிறேன். இரண்டு குழந்தைகளை வேறு பறி கொடுத்தார். வயிற்றில் சுமந்து துன்பத்துடன் பெற்றெடுத்துப் பறிகொடுப்பது என்றால் எத்தனை வேதனை தரக் கூடியது என்பதை இப்போதுதான் உணர முடிகிறது.

நான் ஏதோ செய்திகள் எழுத ஆரம்பித்து வேறு எதுவோ எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். நேரில் கண்டு நாட்கணக்காக இக்கதைகளையெல்லாம் உனக்குச் சொல்ல வேண்டும், உனது அனுபவம், அங்குள்ள போராட்டம் பற்றியெல்லாம் நேரில் பார்க்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசையே. ஐயாயிரம் மைல் தூரம் வந்து இருநூற்றைம்பது மைல் தூரத்தைக் கடக்க முடியவில்லையே என்ற கவலையே எனக்கு.

அடுத்த வீட்டு அன்னம், இராசக்கா, குட்டிமாமி எல்லோரையும் பார்க்க ஆவலே. என்ன செய்வது?

அம்மாவின் கடிதத்தில் எல்லோருக்கும் அன்பு தெரிவிக்கும்படி எழுதியுள்ளேன். அம்மாவைப் பார்க்கவே என் மனம் துடிக்கிறது. நான் பெற்றெடுத்த செல்வத்தைக் காட்ட வேண்டும், பழைய கதைகளெல்லாம் பேசி எல்லாப் புதினங்களும் கேட்டறிய வேண்டும் என்ற ஆவலோடு தவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

மாமா, மாமி பேத்தியைப் பார்க்க வரமாட்டார்கள் என்று அறிகிறேன். அவர்களுக்காக குமார் தந்துவிட்ட சில பொருட்களையும் அம்மா மூலமே அனுப்ப உள்ளேன். நீ விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் உனக்காக வாங்கியவையும் அம்மா மூலம் வரும். அவற்றை உன்னிடம் சேர்க்க முடியுமா என்பது பற்றிய விபரம் அறியேன். நான் முன்னர் புறப்படும்போது மாமா மாமிக்குக் காட்டித் திருப்திப்படுத்துவதற்காக நீ தந்த இரண்டு சோடிக் காப்புகளையும் கூட அம்மா மூலம் அனுப்பி வைப்பேன். அவற்றை நீ விரும்பியவாறு பயன்படுத்தலாம்.

அன்று நான் புறப்படும்போது நீலக்கல்லுப் பதித்த உன் சிமிக்கியைக் கழட்டி எனக்குப் போட்டுவிட்டு 'அக்காவுக்கு அழகாக இருக்கிறது' எனக்கூறிக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாயே, அதை நான் என்றும் மறந்து விடமாட்டேன். அன்று அப்படியான ஒரு சிமிக்கி வாங்குவதே எமக்குப் பெரிய

சிரமம். இன்று அப்படிப் பலவற்றை என்னால் வாங்க முடியும். ஆனாலும் எனக்குப் பிடித்ததாக விமான நிலையத்தில் நான் வாங்கிவந்த ஒரு சிமிக்கியை இத்துடன் அனுப்பியுள்ளேன்

அதை எடுத்து என் நினைவாகப் போட்டுக் கொள். உன்காதில் உள்ள சிமிக்கி எதுவாயினும் உன் நினைவுச் சின்னமாக நான் போட்டுக்கொள்ள விரும்புவேன். இது அக்காவின் ஆசை. அதைத் தர நீ விரும்பாவிடின் வேறு ஏதாவது உன் நினைவாக எடுத்துச் செல்வதற்கு உன் கடிதத்துடன் அனுப்பி வைப்பாய் என எதிர்பார்க்கிறேன். அக்காவின் ஆசையை தவறாது நிறைவேற்றுவாய் என நம்புகிறேன். என் முத்தங்கள். என்றும் அன்பு மறவாத அக்கா: கமலா.

கடிதத்தைப் படித்து முடிந்ததும் விமலாவின் கண்கள் கலங்கவே செய்தன. ஆயினும் சிறிது நேரத்தில் அவை காய்ந்து விட்டன. தன் உள் உணர்வுகளை மற்றத் தோழியருக்குக் காட்டிக் கொள்ளவும் அவள் விரும்பவில்லை. அவர்கள், இனி அங்கு வந்து விடுவார்கள். கடிதத்தோடு இருந்த சிறிய கவரை உடைத்தாள். பஞ்சில் சுற்றியிருந்த இரு சிமிக்கிகளும் கண்ணைப் பறிக்கும் விதமாகப் பளபளத்தன.

மகளையும் பேத்தியையும் பார்க்கும் ஆவலில் பொன்னம்மா பிரயாணத் துன்பத்தையும் ஆபத்தையுமே பொருட்படுத்தவில்லை. நெரிபட்ட பஸ் பிரயாணம். கிளாலிப் பாதையில் படகுக்காகக் காத்திருந்து, சேற்றில் நடந்து, படகு ஆட்டத்தில் குலுங்கி கரை சேர்ந்து, மீண்டும் நெருக்கடியான 'வானில்' பயணம், வவுனியா வரை.

இராணுவ 'செக்' போஸ்டை தாண்டும்வரை ஒரே நடுக்கம், நெஞ்சுப் படபடப்பு. எடுத்துவந்த புழுக்கொடிய

ஐயும் பினாட்டும் கூட கடவையில் சிங்கள இராணுவத்தினருக்கு விசித்திரமாகப்பட்டது. புரட்டிப் பார்த்தனர்.

தக்க சாப்பாடு, தண்ணீரில்லாது வரண்ட நிலையில், வாராத தலையுடன் வவுனியா ஸ்டேசனில் ரெயில் ஏறினாள். முன்னர் வாய்மூலம் அறிந்திருந்த கஷ்டத்திலும் பார்க்க அனுபவிக்கும்போது அதிக துன்பமாகவே பட்டது. எல்லோரும் படும் துன்பம்தானே நானும் படுகிறேன் என்று மனதை ஆற்றிக் கொண்டாள். கிராமத்திலிருந்து வந்த ஓரிருவர் அவளுக்கு ஓரளவு துணையாக இருந்தனர்.

அழுக்கடைந்த சேலையுடனும் வியர்வை படிந்த உடலுடனும் கொழும்பில் நடராசாவின் வீடுவந்து சேர்ந்த தாயை கமலா கட்டி அணைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள். குழந்தையைக் காட்டிப் பூரித்தாள். குளித்துவிட்டு வந்து குழந்தையைத் தூக்கும்படி கூறினாள்.

மகளுக்காக படகுப் பயணத்தின் போதும் தண்ணீர் படாது பொலிதீனில் சுற்றிவந்த பார்சலை எடுத்து வைத்து விட்டு மாற்று உடுப்புடன் பொன்னம்மா பாத்றாமுக்குச் சென்றாள். கமலா அப்பார்சலை ஆர்வத்தோடு உடைத்தாள்.

‘அன்பான அக்காவிற்கு’ என்று கமலா முன்னர் அனுப்பிய வெள்ளைக் கவரிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தது. அதை ஆவலோடு கமலா உடைத்தாள். கோடிட்ட தாளில் மடிக்கப்பட்ட ஒரு சரை. ‘அக்காவிற்கு அன்புடன் விமலா’ என எழுதப்பட்டிருந்தது. மடிப்பை ஆர்வத்தோடு விரித்தாள். ஒரு பிடி செம்மண்.

L. 7402

(1994)

‘நவம்’

இயற்பெயர் சீனித்தம்பி ஆறுமுகம் (66).
இலங்கை கிழக்குமாகாணத்தில் பிறந்தவர்.
பள்ளி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

1945ம் ஆண்டில் எழுதத் தொடங்கியவர்.
இதுவரை ஐம்பது சிறுகதைகள், இரண்டு குறு
நாவல்கள், மூன்று நாவல்கள், பல நாடகங்கள்,
நகைச்சுவை, பயணக் கட்டுரைகள் எழுதியவர்.
‘எமன்’, ‘பைரவன்’, ‘ஸ்டாம்ப்’ என்பன புனைப்
பெயர்கள்.

‘மாசில் வீணை’, தினகரன் முதல் பரிசை
யும், ‘நந்தாவதி’, கல்கி ஈழத்துச் சிறுகதைப்
போட்டி முதற்பரிசையும் பெற்றது. வீரகேசரி
வெளியீடாக ‘நிழல் மனிதன்’ வெளிவந்தது.

தெளிந்த நடை, மானிடப்பரிவு, நுட்பமான
சித்திரிப்பு என்பன இவரது எழுத்தின் தனிச்
சிறப்பு.

தற்போது தமிழ்நாட்டில் வாழ்கிறார்.

நந்தாவதி

இரவு சரியாக எட்டு மணி.

கொழும்பு, 'கோட்டைப் புகையிரத நிலைய'த்தின் முதலாவது 'பிளாட்பார்'த்தை அநாயாசமாக உதறி எறிந்து விட்டு, 'ஜம்'மென்று புகையைக் கக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டது, மட்டக்களப்பு மெயில் வண்டி.

வண்டி என்றும் போல் அன்றும் பொங்கி வழிந்தது. அந்த அம்பாரை நீர்ப்பாசன இராட்சத 'அணைத்திட்டம்', மட்டக்களப்புக்கு வந்தாலும் வந்தது; மட்டக்களப்பு மெயிலின் நிலை ஒரு பூர்ண கர்ப்பிணியின் நிலைதான்.

புறப்பட்ட ஐந்து நிமிஷங்களில், கொழும்பு நகரின் அடுத்த பெரிய ஸ்டேஷனான மருதானையை 'நொறுக்கி'க் கொண்டு கடந்து சென்றது வண்டி.

கோட்டையிலிருந்து மருதானை வரையும், கழுத்தை வெளியே நீட்டிக் கொண்டு வேடிக்கை பார்த்து வந்த நான், இப்பொழுது தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக் கொண்டு என் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினேன்.

இந்த வண்டியில், இரண்டாம் வகுப்பு 'சிலீப்பிங் காரி'ல் நான் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

எனது 'படுக்கை' எண் பதினான்கு.

எனது 'படுக்கை'க்குச் சரிநேராக மேலே இருந்தது பதின்மூன்றாம் இலக்கப் 'படுக்கை.' அது வெறுமையாகவே இருந்தது.

இரண்டே இரண்டு 'படுக்கை'களே உள்ள அந்தத் தனிப் பெட்டியில், ஏகாங்கியாக நான் மட்டும் பிரயாணம் செய்வது என்னவோ போலத்தான் இருந்தது.

'தட தட' வென்று யாரோ கதவை இடிக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண் திறந்தேன். தூக்கக் கலக்கத்தில் ஒன்றுமே புரியவில்லை. மின் விசிறி தன் பாட்டுக்குச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

'லைட்'டைப் போட்டுக் கதவைத் திறந்தேன். எதிரே ஒரு பெளத்த பிக்ஷு நின்றிருந்தார். அவருடைய ஒருகையில் அடக்கமான ஒரு தோல் பையும், மறுகையில் விசிறியொன்றும் காணப்பட்டன. பாதத்தை உயர்தர 'சிலிப்ப'ரும் தேகத்தைத் தூய மஞ்சள் அங்கியும் அணி செய்தன. முகத்தில் காந்தியும், சாந்தியும் போட்டியிட்டன. கண்களில் ஒரு கனிவு. மூக்கில் ஒரு கம்பீரம். இதழ்க்கடையில் ஒரு குறு குறுப்பு நெளிந்தது. மஞ்சள் அங்கியின் தழுவலுக்குத் தப்பியிருந்த திருவதனத்தில், தேகத்தின் சந்தன வர்ணம் பளிச்சிட்டது.

“ஆய்போவன்” என்று சிங்களத்தில் வணக்கம் கூறிக் கொண்டு நிதானமாக உள்ளே நுழைந்தார் பிக்ஷு.

பதிலுக்கு நானும் மரியாதையுடன் கைகூப்பி அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினேன்.

“மன்னிக்க வேண்டும்; உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விட்டேன், இல்லையா?” என்று ஆரம்பித்தார் பிக்ஷு.

“அப்படியொன்றுமில்லை” என்று சம்பிரதாயமாய் சொல்லி வைத்தேன் நான்.

தொடர்ந்து நானே கூறினேன்:

“தங்களைக் கொழும்பிலேயே நான் எதிர்பார்த்தேன். ‘படுக்கை’, ‘புக்’ பண்ணியிருக்கிறது. ஆனால் ஆளைக் காணாமே என்று!”

“ஆமாம்! இங்கு றாகமையில் ‘படுக்கை’, ‘புக்’ பண்ணுவது சிரமமாதலால், கொழும்புக்கு ‘டெலிபோன்’ பண்ணி அங்கிருந்தே படுக்கைக்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டேன். இப்படிச் செய்திராவிட்டால் இன்று இந்த ரயிலில் பொலநறுவைக்குப் போன மாதிரித்தான்! அப்பப்பா! என்ன கூட்டம்; என்ன நெரிசல்!” என்று அலுத்துக் கொண்டார் பிக்ஷு.

“நல்ல காரியம் செய்தீர்கள்” என்று அவருக்கு ஒரு பாராட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மேற்கொண்டு பேசுவதற்கு விஷயம் ஒன்றும் இல்லாததால் மௌனமாயிருந்தேன் நான்.

“தம்பி! தூக்கம் வருகிறதா?”

“இல்லை; தாங்கள் பேசிக்கொண்டே வரலாம்.”

“நல்லது, அப்படியானால் உங்களிடம் ஒன்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேணுமே?”

“கேளுங்கள்.”

“சிங்களவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” அமைதியாகத்தான் கேட்டார் கேள்வியை.

ஆனால் அவர் காட்டிய அமைதியை என்னால் கடைப் பிடிக்க முடியவில்லை.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில், கடந்த காலக் கறை படிந்த புண்ணான நிகழ்ச்சிகள் என் மனத்திரையில் சினிமாக் காட்டின. மொழி வெறித் திரையால் விழிகள் மறைக்கப்பட்ட சிங்களவரின் குரூர நிகழ்ச்சிகள் என் நெஞ்சில் ஊழிக் கூத்தாடின. அன்பையும், அஹிம்சையையும் போதித்த புத்த பிரானின் ‘புத்திரர்கள்’ பூதகணங்களாக மாறி மனிதக் குருதியில் நீச்சலடித்த பேய்க்காட்சி பூதாகாரமாக என்முன் தோன்றியது. நாடு முழுவதும் பரந்து கிடந்த தமிழர் கூட்டம் நாதியற்று நடுத் தெருவில் நலிவுற்று நின்ற கோரக்காட்சி என் இளம் ரத்தத்தில் சூடேற்றியது.

“தம்பீ! நான் கேட்ட கேள்வி அநாதையாக நிற்கிறதே!” என்று என் சிந்தனையை முறித்தார் பிஷு.

“கேள்வி மட்டும்தானா அநாதையாக நிற்கிறது? இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழர் நிலையும் இன்று அநாதரவாகத் தானே இருக்கிறது!” இந்தப் பதிலிலேயே அவருடைய கேள்விக்குரிய பதிலையும் அவர் கண்டிருக்க வேண்டும். தொடர்ந்த அவருடைய பேச்சிலிருந்து இந்த உண்மை நன்கு விளங்கியது.

“தம்பீ! இப்படி ஏகமாக நீங்கள் சிங்களவர்கள் மீது பழி சுமத்துவது ஒருதலைப்பட்சமானது. உதாரணமாகக் கலவர கால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்...”

நான் சற்று ‘உஷார்’ அடைந்தேன். நானே தொடங்கிச் சிங்களவர்களின் அட்டேழியத்தை பிஷுவுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த கலவரகால நிகழ்ச்சிகளை, இவரும் உதாரணத்துக்கு எடுக்கிறாரே’ என்பதை எண்ணும்போது சற்று வியப்பாக இருந்தது. என்றாலும் அவரிடம் கூறினேன்.

“இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரம் சிங்களவர்களுக்கு என்று நீங்காத, நீக்கவொண்ணாத-கறை: வடு!”

“அப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் தமிழர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்வதால், உண்மை மறைக்கப்பட்டு விடுமா?”

“தாங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?”

“உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். கசப்பாக இருக்கிறது என்பதற்காக உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்து விட முடியுமா?”

“அப்படி யென்றால்?... ”

“சிங்களவர்கள் மிருகங்கள்தாம்; ஒ த் து க் கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தமிழர்களும்...”

நான் வாய்முடி மெளனியாகும் அளவுக்குப் பிஷு பேசிக் கொண்டு போனார். வண்டியும் தன்பாட்டில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நுங்கும் நுரையுமாகக் காலுகங்கை பதினாயிரம் சுழி போட்டுப் பெருகி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நீர்ச் சுழிகளில் சிக்கிய காய்ந்த மூங்கிற் சருகுகள் படாதபாடுபட்டுப் பல்லாயிரம் கரணங்கள் அடித்து நீரோட்டத்தோடு அள்ளுண்டு கொண்டிருந்தன. கங்கையின் இருமருங்கிலும் ‘வரிசைப் பிசகாக’ ஒழுங்கற்று நின்ற காட்டுமரங்களின் கிளைகள், ஆற்றின் சீற்றத்தால் பெயர்த்தெறியப்பட்டு நீரோடு உருண்டு கொண்டிருந்தன. அதற்கு முந்திய தினம், சிவனொளிபாத மலைச் சாரலில் கொட்டிய கோர மழையின் காரணமாக அம்மலையில் பிறக்கும் காலுகங்கை, பொங்கிப் பிரவாக மெடுத்துக் கம்பீரத்தோடு அவசரப் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டிருந்தது.

‘ஹோ’ என்ற பேரிரைச்சாலாடு, எக்காளத் துள்ளலோடு, நதி சென்ற காட்சி, பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகவும் இருந்தது; பசுமையாகவும் இருந்தது.

இந்த நதிப் பெண்ணுக்கு இன்று என்ன நேர்ந்தது? என்றுமில்லாத உக்கிரத்தோடு இன்று அவள் போர்க்கோலம் பூணக் காரணம் என்ன? தண்மைக்கும், சாந்திக்கும் என்று பெயர் பெற்ற பெண்களோடு ஒப்பிடும் இந்தக் கங்கைக் கன்னிக்கு இன்று மட்டும் அப்படி என்ன ஆவேசம் வந்தது? மலைப் பாறைகளையும், மண் மேடுகளையும் கிழித்துத் துவம்ஸம் பண்ணி இப்படி ஒரே ஓட்டமாக ஓடுகிறாளே! ஊழிக் காலம் நெருங்கி விட்டதா? அல்லது...சற்று நேரத்தில் இந்நதிப் படுகையில் அசாதாரண நிகழ்ச்சியொன்றுக்குக் கட்டியம் கூறுகிறாளா? பின் ஏன் இத்துணை துள்ளல்? ஏன் இத்தனை துடிப்பு?

ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை செல்ல வேண்டும் அருணாசலம். அந்த அக்கரை 'சீமை'யில்தான் அவனுடைய பாடசாலை. மட்டக் களப்பிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மைல்களைத் தாண்டி ஆசிரியத் தொழில் புரிய வந்திருக்கிறான் அவன்.

இடம் புதிது; இனம் புதிது; இயம்பும் மொழி புதிது. இதற்குமுன் மலைநாட்டுப் பக்கம் தலைகாட்டக்கூட இல்லை அவன். தான் மட்டக்களப்பு ஆசிரியனாகப் பயின்றபோது ஆசிரிய மாணவர்களெல்லாம் ஒரு தடவை இலங்கை முழுவதும் சுற்றுப் பிரயாணம் போனார்கள். அப்பொழுதுகூட அவன் போனதில்லை. 'சிவனே' என்று கல்லூரியிலேயே இன்னும் சில மாணவர்களோடு இருந்துவிட்டான். அந்தக் 'கிணற்றுத் தவளை' மனப்பான்மையை இன்று அவன் தனக்குள்ளாகவே கடிந்து கொண்டான்.

“பேசாமல் ‘மானேஜ்மெண்ட்’ பாடசாலை ஒன்றில் இடமெடுத்திருந்தால், ஊரோடேயே, வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ராஜா மாதிரி படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கலாமே!” என்ற ‘கட்டுப் பெட்டி’ மனப்பாங்கான எண்ணமும் தலை நீட்டத்தான் செய்தது.

‘பேசாமல் வந்த வழியே திரும்புவோமா?’ என்று அவன் தீர்மானிப்பதற்குள், அக்கரைக்குச் செல்லவேண்டிய இன்னும் சில பிரயாணிகள் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அத்தனை பேரும் சிங்களவர்கள்!

வந்தவர்கள், ‘‘சிரியோ! சிரியோ!’’ என்று ‘ஒறுவ’க் காரனுக்குக் (தோணிக்காரன்) குரல் கொடுத்தனர்.

‘‘கொஞ்சம் இருங்கள். இதோ வருகிறேன்’’ என்று சிங்களத்தில் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு, அக்கரையிலிருந்த தன் சின்னஞ்சிறு குடிசையிலிருந்து வெளிப்பட்டான், தோணிக்காரன்.

வெளிப்பட்டவன் ஐந்து நிமிஷத்தில் தன் தோணியைச் செலுத்திக் கொண்டு இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

அடித்துப் புரட்டிக் கொண்டு ஆங்காரத்தோடு ஓடிக் கொண்டிருந்த நதியை ஊடுருவி அவன் வந்த அநாயாசத்தைக் கண்டபோது அருணாசலத்துக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்தது.

தோணியில் எல்லாரும் பக்குவமாய் ஏறிக் கொண்டதும், அதைச் செலுத்தத் தொடங்கினான் தோணிக்காரன். நதியின் மத்தியில் தோணி வந்ததோ இல்லையோ; எங்கிருந்தோ ஒரு பூதாகாரமான சுழி தோன்றித் தோணியையும், தோணிக்குள் இருந்தோரையும் வலம் புரியாய்ச் சுழற்றி நீருக்குள் குப்புறக் கவிழ்த்துவிட்டது! எல்லாம் மின்வெட்டும் நேரம்தான்.

அருணாசலத்தின் முக்கின் வழியாக நீர் என்ற மின்னல் ஒன்று புகுந்து அவன் மூளையைத் தாக்கியது. மூச்சுத் திணறிய அருணாசலம் நீச்சல் தெரியாத காரணத்தால், நீரின் போக்கோடு அள்ளுண்டு சென்றான். அவனுடைய அவஸ்தை, அவனுடைய தவிப்பு இவை எவற்றையுமே செய்யாத அந்தப் பயங்கர ஆறு, கொடுங் கரங்களால் அவனை உருட்டி அடித்துக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கண் விழித்த அருணாசலத்துக்கு இன்னுமொரு ‘மூச்சுத் திணறல்’ காத்திருந்தது. நீரில் மூழ்கியபோது ஏற்பட்ட மூச்சுத்திணறலை விட, இந்த மூச்சுத் திணறல் அவனை மிகவும் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது.

‘சற்றுமுன், தான் கங்கையின் மடியில் கிடந்துபட்ட அவஸ்தையைப் பார்க்கச் சகிக்காமல், கங்காதேவியே நேரில் தோன்றி என்னை மீட்டுவிட்டு இதோ நிற்கிறாளா?’ என்ற பிரமை தோன்றியது அருணாசலத்துக்கு.

உலகத்து அழகெல்லாம் ஒன்று திரண்ட ரூபலாவண்யத் தோடு, ஒரு மோகனாங்கி அவனெதிரே சொட்டச் சொட்ட நனைந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்!

ஆற்றின் முத்துநீர் அவளின் தங்க மேனியிலிருந்து இன்னமும் உலரவில்லை. பல பனிங்கு நீர்ந் திவலைகள் அவளின் சுருட் குழலில் எண்ணெய் தடவி, அவள் வனப்புக்குப் பட்டை தீட்டின. முகம் எனும் செங்கமலத்தில் சிந்திய நீர் மணிகள், அவள் கறுப்புக் கன்னங்களில் ‘கிரீம்’ தடவி ஒப்பனை செய்தன. அவள் தேகத்தில் உறவாடிய நீரோ, அவளுக்குப்பட்டு ‘வாயி’லாக அணி செய்தது.

அருணாசலம், சுற்றுப்புறச் சூழலை, ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டான். கங்கைக் கரையோரமாக உள்ள ஒரு கரும்பாறையில், தான் நனைத்தபடி படுத்திருப்பது தெரிந்தது. பக்கத்தில் அந்தப் பெண்ணைத் தவிர, வேறு மனித வாடையே தெரியவில்லை.

அருணாசலத்துக்குச் சற்று முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றொன்றாக நினைவுக்கு வந்தன. தன் எதிரில் நின்ற பெண்ணை நிமிர்ந்து நோக்கினான் அருணாசலம்.

பீதியும், பரபரப்பும் முகத்தில் தெளிய அவள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். படபடத்த அவள் கண்கள் ஷதினாயிரம் கதைகள் பேசின.

“தெங் கோமத மாத்தயா?” தனிச்சிங்களத்தில் தேன் வதையை அருணாசலத்தின் காதுகளில் பிழிந்தாள் அந்த மோகனாங்கி.

‘இசையைப் பருக மொழி அவசியமே இல்லை!’ என்ற ஒரு புது உண்மை அருணாசலத்துக்கு அப்போதுதான் வெளிச்சமாகியது.

“எனக்குச் சிங்களம் தெரியாது. இந்த இடமே எனக்குப் புதிது. வந்த இடத்தில்...” நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசினான் அருணாசலம். அப்படிப் பேசினால் தமிழ் அவளுக்குப் புரிந்துவிடும் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு!

என்ன விந்தை! அவன் நினைத்தது சரியாகவே இருந்தது. அவளுக்குத் தமிழ் புரிந்தது! கொச்சைத் தமிழில் கொஞ்சினாள்.

“அது பத்திக் காரியம் இல்லே; எனக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழ் வரும்!”

“பரவாயில்லையே! நீங்கள் நன்றாகவே தமிழ் பேசுகிறீர்கள். இந்தச் சிங்களப் பகுதியிலிருந்து கொண்டு நீங்கள் எப்படித் தமிழ் பேசப் பழகினீர்கள்?”

“அதெல்லாம் பொறகு சொல்றேன். இப்பெ ஓங்களுக்கு எப்படி இரிக்கி? அதைச் சொல்லுங்க” என்றாள் அவள்.

“ஒருவிதக் குறையுமில்லை. அது சரி, ஆபத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினது யார்?”

“ஏன் என்னெப் பார்த்தாத் தெரியலே?”

“தெரிகிறது. தெரிகிறது. ஆனால்?... ”

“இந்தப் பொம்பிலேப் புள்ளையாலே தண்ணியிலே நீந்த முடியுமா என்று சமிசயப்படுறீங்க, இல்லையா, மாத்தயா?”

அவள் கஷ்டப்பட்டுக் கூறியதிலிருந்து பல உண்மைகள் புரிந்தன அருணாசலத்துக்கு.

கங்கையில் அள்ளுண்டு சென்ற அவனை நந்தாவதி-அதுதான் அவள் பெயர் - கண்டிருக்கிறாள். உடனே நீரில் குதித்து நீந்திச் சென்று அருணாசலத்தை எமன்வாயிலிருந்து சாமர்த்தியமாக மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்! அவள் தரையில் மான்! தண்ணீரில் மீன்! பொதுவாகக் கங்கைக் கரையை அடுத்த கிராமங்களில் வாழுகின்ற ஆண்கள்-பெண்கள், குழந்தைகுட்டிகளுக்கு நீச்சல் தண்ணீர் பட்டபாடு. நதி பஞ்சணை மெத்தை.

அருணாசலம், நந்தாவதியின் குடிசைக்குச் செல்வதற்கிடையில், நந்தாவதியின் குடும்ப விவரம் முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

அப்புஹாமி—புஞ்சிநோநா தம்பதிகளின் ஒரே பெண் நந்தாவதி. இறந்த காலத்தில் சிறப்பாக இருந்த குடும்பம். இடையில் ஏற்பட்ட கால மாற்றத்தால், நிகழ்காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகிவிட்டது. இரத்தினக் கல் வியாபாரத்தில் 'டால்' வீசிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் குடும்பம், அதில் ஏற்பட்ட பாரிய நஷ்டத்தால் இன்று வறுமைக் குழியில் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தது. நந்தாவதி பக்குவமடைந்த பத்தாம் நாளிலேயே அவள் அன்னை புஞ்சிநோநா பரலோக யாத்திரையை மேற்கொண்டுவிட்டாள். இத்தனையும் போதாதென்று, சிவனொளிபாதத் தெய்வம், அப்புஹாமியின் கால் ஒன்றைக் குரூரமாகப் பறித்துக் கொண்டு அவரை நொண்டியாக்கிவிட்டது. கடந்த வருஷம் வைகாசிப் பெளர்ணமியன்று தன் இரு கால்களாலும் சிவனொளிபாத மலைக்கு ஏறிய அப்புஹாமி, உச்சிக்குச் சமீபத்திலுள்ள 'கரமிட்டிப்பான்' என்ற இடத்தில் கால் தடுக்கி விழுந்து தன் ஒற்றைக் காலைக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு முடமாகத் திரும்பினார். உயிர் பிழைத்ததே ஆச்சரியம்! இன்று அந்தத் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த குடும்பத்திற்குத் தீனி போடுவது நந்தாவதியின் துணிச்சலே!

அவர்கள் கிராமத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள ‘எலுபுளுவ’ ரப்பர்த் தோட்டத்தில் கூலியாகச் சேர்ந்து, இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி, அந்த வியர்வையை உணவாக்கும் ‘ஜால வித்தை’யைச் செய்து கொண்டு வருகிறாள் நந்தாவதி!

இந்த விவரங்களை இத்தோட்டத்தில் வேலை செய்யும், ‘மலைநாட்டுத் தமிழர்’ களிமிருந்து பெற்ற தன் ‘கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழால்’ கூறி முடிந்தாள் நந்தாவதி.

அருணாசலம், திமியாவையிலுள்ள அரசினர் சிங்களப் பாடசாலையின், தமிழ் ‘செக்ஷனு’க்கு வந்து இப்பொழுது ஐந்து வருடங்களாகி விட்டன. இந்த ஐந்து வருடங்களில் அவனிடத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள். சிங்களம் அவனுக்கு இப்பொழுது தண்ணீர் பட்டபாடு! நீச்சலில் அவனை மிஞ்ச அந்த வட்டாரத்திலேயே இப்பொழுது ஆள் கிடையாது!

இவற்றில் மட்டுமின்றி, தோற்றத்திலும் அருணாசலத் திடத்தில் ஒரு புதுமை பொலிந்தது; அவன் இங்கு வரும் போது, அவனுடைய மூக்குக்கும், மேலுதட்டுக்கும் இடைப்பட்ட பாகம் ‘மழுமழு’வென்று இருந்தது. இப்பொழுது அந்த இடத்தில் ‘கருகரு’ என்று அரும்பு மீசை அணி செய்தது. மட்டக் களப்பின் ‘கருக்கும்’ வெயிலில் கருமையாகியிருந்த அவன் மேனியில் மலைநாட்டுச் சீதளச் சுவாத்தியம், சந்தன வர்ணத்தைச் சீதனமாய் வழங்கியிருந்தது. நவரத்தினங்கள் பிறக்கும் காலுகங்கையில் நீச்சலடித்து நீச்சலடித்து அவன் மேனியே வைரம் போல் மாறியிருந்தது.

இத்தனை மாற்றங்களுக்கு மத்தியில், அவன் உள்ளத்திலும் ஒரு பெரிய மாற்றம். தன் ஒரே தங்கையும் மற்றும் அவனது தாய் தந்தையரும் இடம் பெற்றிருந்த அவனது உள்ளத்தில், நான்காவது பேர்வழியாக நந்தாவதியும்வந்து, நெருக்கியடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவள் போக்கிலும்கூடச் சில மாற்றங்கள் :

முன்னர், 'கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழ்' பேசத் தெரிந்தவள், இப்பொழுது நிறைய நிறையத் தமிழ் பேசக் கற்றிருந்தாள். திருக்குறளில்கூட இரண்டொன்று மனப்பாடம்! முன்னரெல்லாம் எத்தனைதான் கஷ்டம் தொடர்ந்தும், கண்ணீர்விடத் தெரியாதிருந்தவள், இப்பொழுது அடிக்கடி கண்ணீர் சிந்தப் பழகியிருந்தாள். அநேகமாகச் சித்திரையும், ஆவணியும், மார்கழியும் அவள் கண்ணீர் சிந்துவதற்கென்றே பிறந்து கொண்டிருந்தன. இந்த மூன்று மாதங்களிலும்தான் அருணாசலம், விடுமுறைக்காக மட்டக் களப்புக்குச் செல்வது!

பட்ட கடன், தொட்ட கடன், 'பாவியார் வயிற்றில் பிறந்த' கடன் என்று எல்லாக் கடன்களையும், இந்த ஐந்து வருடங்களில் தீர்த்துவிட்டான் அருணாசலம்.

சென்ற தையில்தான் அவனுடைய தங்கையின் திருமணம் ஒருபடியாகக் 'கல்லில் நார் உரித்தது போல' நடந்து விட்டிருந்தது. மாப்பிள்ளையும் அவனைப் போல் ஆசிரியன் தான். வெலிமடையில் வேலை பார்க்கிறான். திருமணம் முடிந்த அடுத்த மாதமே மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு போய்விட்டான். இனித் தொல்லை இல்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் தன் நெஞ்சைக் கவர்ந்த நந்தாவதியை முறைப்படி தனக்குரியவளாக்கிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!

இந்தச் சமூக நிலையில்தான் இலங்கையில் இனக் கலவரத் தீ பற்றிக் கொண்டது! நெருப்புக்கும் இலங்கைக்கும் ஒரு நீங்காத உறவு போலும்! முன்னர் ஒரு தடவை அனுமான் சுட்டுப் பொசுக்கினான். அவன் வழித்தோன்றலான மனிதர்கள் இன்று சுட்டுப் பொசுக்குகிறார்கள்!

இத்தருணத்தில் அருணாசலத்துக்கு ஊரிலிருந்து ஓர் அவசரத் தந்தி வந்தது:

'அன்னையின் நிலை ஆபத்து. உடனே புறப்படு!'

தத்தியை நந்தாவதியிடம் படித்துக் காட்டினான் அருணாசலம்.

“இந்நிலையில் நீங்கள் எப்படிப் போக முடியும்? வழியெல்லாம் வெறியர்கள் சவக்குழி தோண்டுகிறார்களே!”

“நான் இங்கு இருப்பதும் ஆபத்துத் தானே! தவிரவும், நான் ஊர் செல்லாவிட்டால் அம்மா பிழைக்கவேமாட்டாள். நான் எப்படியும் போயே தீரவேண்டும். தங்கைகூட இல்லை. மாப்பிள்ளையும் அவளும் வெலிமடையில் என்ன ஆனார்களோ?” என்று குமைந்தான் அருணாசலம்.

நந்தாவதிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை.

“நான் எப்படியும் இன்று போயே தீரவேண்டும்” என்று வெறி பிடித்தவன்போல் கத்தினான் அருணாசலம்.

அவனைத் தடுப்பதில் பயனில்லையெனக் கண்ட நந்தாவதி, மெல்ல அவனை அணுகி, “உங்களோடு நானும் வருகிறேன்!” என்றாள்.

அவள் கோரிக்கையை ஏற்கக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டான் அருணாசலம்.

அவன் உறுதியை அசைக்க முடியாதெனக் கண்ட நந்தாவதி, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், அவன் காதுக்குள் எதையோ ‘சுசுசு’த்தாள். அதைக் கேட்ட அருணாசலத்தின் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி படர்ந்தது.

அருணாசலம் இப்பொழுது அருணாசலமாகவே இல்லை! ரத்த வெறி பிடித்த ராஜாஸனாக மாறியிருந்தான். மனித இனத்தின் ஊன் குடிக்கும், ‘ஊத்தைக் குடிய’னாகத் தோற்றமளித்தான்.

மட்டக்களப்பு—பதுளைச் சாலையில், கரடியனாற்றுக் காட்டின் மத்தியில், பல குண்டர்களைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு மனிதவேட்டைக்காகப் பதுங்கியிருந்தான்.

தூரத்தே, பதுளைப் பக்கமிருந்து இருளைக் கிழித்தபடி ஒரு கார் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்தது. இதைக் கண்டுவிட்ட அருணாசலம், சாலையின் குறுக்கே கட்டையைப் போட்டு மறிக்கும்படி தன் குண்டர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான்.

இமைக்கும் நேரத்தில் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. துப்பாக்கியைத் தயார் பண்ணியபடி எல்லாரும் காட்டுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

இதோ கார் நெருங்கி விட்டது.

கரும் பூதம்போல் சாலையின் குறுக்கே கிடந்த கட்டைக் குச் சமீபமாக வந்த கார், 'கிரீச்' என்ற 'பிரேக்'கோடு நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

காருக்குள் இருப்பது, 'சீனாப் புள்ளி'யா? 'தானாப் புள்ளி'யா? என்று பார்த்துவர இரண்டு குண்டர்களை அனுப்பிவிட்டு, துப்பாக்கியை நீட்டியபடி 'ரெடி'யாக நின்றான் அருணாசலம்.

மோப்பம் பிடிக்கச் சென்றவர்கள், 'காருக்குள் இருப்பவர்கள் 'சீனாப்புள்ளி'கள்தான்' என்பதற்கு அடையாளமாகச் சீழ்க்கையடித்தார்கள். அடுத்த கணம்... 'டுமீல், டுமீல்' என்று துப்பாக்கி முழங்கி ஓய்ந்தது. எல்லாக் குண்டர்களும், 'தட, தட' என்று காருக்குச் சமீபமாக ஓடினார்கள். அருணாசலம் 'டார்ச்'சை அடித்துக் காருக்குள் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

உள்ளே...?

ஒரு கிழவர்; ஒரு பெண்; டிரைவர்-மூவரும் இரத்த வெள்ளத்தில் நீச்சலடித்தார்கள்.

அந்த மூன்று ஜீவன்களும் முக்கி முனகிய
யிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த மயானச்
யிலும் அவர்களில் யாரோ எதையோ கூற முய
யில் நின்ற அருணாசலத்துக்குத் தெளிவாய்க்

படி மரண ஓல
தழலின் மத்தி
ல்வதும் வெளி
கேட்டது.

“துவே! மகே ரத்ரம் துவே! நந்தா! ந
யழக்கப்பட்ட ஒரு கிழக்குரல் முனகியது.

ந்தாவத்தீ...”

காதைக் கூராக்கினான் அருணாசலம்.

“தாத்தே! மகே தாத்தே! தமிழ் தமிழ்”
கொடுத்தது ஓர் இனியக்குரல்.

என்று குரல்

அந்தக் குரலைக் கேட்ட அருணாசலத்தின்
குத்திட்டு நின்றன. சருமத்தைக் கிழி
வெளியே பாய்வதற்கு ஆயத்தமானது அவன்

உரோமங்கள்
த்துக்கொண்டு
நருதி.

“நந்தாவதி! என் அன்பே!” என்று அ
அருணாசலம். காருக்குள் அலங்கோலமாகக்
ரத்தமேனியை வாரி எடுத்துத் தன் மார்பில்
கொண்டான்.

லறி விட்டான்
பிடந்த அவள்
அணைத்துக்

நந்தாவதி அவன் அணைப்பில் மெய்ம்
நிலையில் இல்லை. உயிர் பிரிவதற்கிடையில்,
நோக்கத்தைக் கூறத் தொடங்கினாள்:

மறக்கக்கூடிய
தான் வந்த

“அன்பரே! விதியின் பிரகாரம் விஷயம் நட
இப்பொழுது உங்கள் நாட்டை நெருங்கிக் கெ
இன்னொரு விதியை நீங்கள் உடனடியாக மா
வேண்டும்; உங்கள் நாட்டைத் துவம்சம் பன்
இரத்தினபுரியிலிருந்து லாரிகள் மூலம் புறப்பட
சோரக் கோஷ்டி, இதற்குள் கொழும்பு மார்க்கட
நறுவைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும். அங்கு டெ
கோஷ்டியை ஜோடி சேர்த்துக் கொண்டு மட்ட
புகுவது அதன் திட்டம். இந்தச் சதித் திட்டத்தை

ந்துவிட்டது.
ாண்டிருக்கும்
ற்றியமைக்க
ாணுவதற்கு,
ட்டுள்ள நர
ாகப் பொல
ாலநறுவைக்
்களப்புக்குள்
த ரகசியமாக

அறிந்து கொள்
விரைந்து கொ
டது. என்னை
நீங்கள் இனி
போய் உங்கள்
'மளமள' வெ
போகும் விளக்

அருணாச
மின்னல் மின்ன
செயலிழந்து நி
வதியின் முச்சு
டிவரவரும் அட

பிஷு க
என்ற பேரிரை
தற்கும் சரியா

அதுவரை
பார்த்தேன். பி
“அன்னைமை
திமரென்று அ
னான்? கலவ
பயங்கர வே
என்று இயற்
கேட்டு வைத்

அவர் பதி
'விருட்'டென்
திருந்த இடத்
சிரித்து நின்ற

அவசரம்
தற்கு முயன்

ண்டு, நானும், தந்தையும் உங்களைப் பார்க்க
ண்டிருந்தோம். இடையில் இப்படி ஆகி விட்
ப் பற்றியோ, என் தந்தையைப் பற்றியோ
கவலைப்பட நேரம் இல்லை. போங்கள்.
நாட்டு மக்களை எச்சரிக்கை செய்யுங்கள்.
ன்று கூறி முடித்தாள் நந்தாவதி. அணையப்
பின் பிரகாசம் மின்னியது அவள் பேச்சில்.

லத்தின் மூளைக்குள் துப்பாக்கி வெடித்தது;
ரியது; இடிஇடித்தது; சமுத்திரம் பொங்கியது.
ன்ற அவன் மார்பில் துவண்டு கிடந்த நந்தா
ம் செயலிழந்தது! அவள் தந்தையும், கார்
பொழுதே விறைத்து விட்டார்கள்.

தையைக் கூறி முடிப்பதற்கும், வண்டி 'ஹூய்'
ச்சலுடன் பொலநறுவையை வந்து அடைவ
5 இருந்தது.

யில் கதையில் ஒன்றியிருந்த நான் மணியைப்
பின் ஜாமம் 3-30. புறப்பட எழுந்த பிஷுவிடம்
ப் பார்க்க ஊருக்குச் சென்ற அருணாசலம்,
த்தனை கொடிய வெறியனாக எப்படி மாறி
ரம் உச்சநிலையை அடைந்திருந்த அந்தப்
ளையில் அவன் எப்படி ஊருக்குச் சென்றான்?"
ரகயாகவே என்னுள் எழுந்த கேள்விகளைக்
தன்.

லே பேசவில்லை. மெதுவாகக் கீழே இறங்கி
று நடந்துவிட்டார்! ஆனால், அவர் அமர்ந்
தில் கிடந்த 'டயரி' ஒன்று என்னைப் பார்த்துச்
து!

அவசரமாக அதை எடுத்து அவரிடம் கொடுப்ப
றன் அதற்குள் அவர் மறைந்தே விட்டார்!

என்னைமீறிய ஆவலொன்று அந்த ‘டயரி’ யைப் புரட்டிப் பார்க்கத் தூண்டியது. புரட்டினேன். என்ன விந்தை! முத்து முத்தான தமிழில் அந்த ‘டயரி’ எழுதப்பட்டிருந்தது.

‘என்னதான் எழுதப்பட்டிருக்கும்?’ என்று படிக்கத் தொடங்கினேன்,

‘புத்தர் பிரானே! போதிமர நிழலில் மோனத் தவமியற்றும் புனிதத் தலைவனே! கருணைப் பெருங்கடலே! என்னை மன்னித்து விடு ஐயனே! அன்று நான் அத்தனை வெறியாட்டமாடி மனித ரத்தம் குடித்ததற்கு என் ஒரே தங்கையை இழந்து தனித்ததே காரணம். அன்னையைப் பார்க்க ஓடோடிச் சென்ற என்னை வரவேற்றது, வெலிமடையிலிருந்து வந்த அந்தப் பயங்கரச் செய்தி. கருவுற்றிருந்த என் தங்கையைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டி எறிந்து விட்டார்கள் சிங்கனவர்கள். அதனால் ஏற்பட்ட பழி உணர்ச்சி, என் உயிரை நீரிலிருந்து மீட்ட-என் நாட்டைப் பயங்கர ஆபத்திலிருந்து காத்த என் உயிரினும் இனியவளையே பலிகொண்டுவிட்டது! இதைவிடத் தண்டனை எனக்கு வேண்டியதில்லை, தேவா! அன்று என் அன்னையைக் காண, அந்த உத்தமி சொன்ன ஆலோசனைப்படி புனித மஞ்சளங்கி தரித்துத் தற்காலிக பிக்ஷுவாகி, ஓர் ஆபத்துமின்றி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தேன். இன்று அதே புனித அங்கி தரித்து நிரந்தரமாகவே உன் பக்தனாகி விட்டேன். உன் நிழலில் ஒதுங்கியுள்ள என்னை நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஞானதேவா!-அருணாசலம்.’

சு. வே.

ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த 'ஈழகேசரி' இதழின் செல்லப்பிள்ளைகளில் ஒருவர் சு. வேலுப்பிள்ளை என்ற சு. வே.

யாழ்ப்பாணம் நாவற்குழியில் பிறந்தவர். ஆசிரிய பணியாற்றியவர். பழந்தமிழிலக்கியத்திலும் பரிச்சயம் நிறைந்தவர்.

'மண் வாசனை' ஒரே தொகுதி 1972-ஆம் ஆண்டில் வெளியாகி இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது.

தன் கதைகளைப் பற்றி சு. வே :

"இக்குழந்தைகள் இம்மண்ணின் குழந்தைகள், 'இ' என்ற இந்த அண்மைச்சுட்டு எங்கள் நாட்டையும் உலகையும் ஒரு சேரச் சுட்டும் சுட்டு"

மண் வாசனை

“உஸ்..... ஸ்... அப்பாடா”

காலை முழுவதும் காட்டியும் மறைத்தும் கண்ணாம் பூச்சி ஆட்டமாடி, ஈற்றிலே வைரமுத்தரிற் கவிந்து, அவரைப் பரிபூரணமாக ஆட்கொண்டுவிட்ட களைப்பின் சொல் வடிவங்கள் அவை. அவர் தமது தோளிற் கிடந்த கலப்பை யையும் நுகத்தையும் அநாயாசமாக, ஆனால் வெகு பரிவுடன் இறக்கி, பல்லாண்டு பல்லாண்டாகக் கலப்பையும் நுகமும் கிடந்து தழும்பு கண்ட அந்தச் சுவரிலேயே சார்த்தி விட்டு, தலையிற் கட்டியிருந்த துண்டை அவிழ்த்து உதறி முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

அவர் இப்பொழுதும் வயலில் நின்றிருப்பாரானால் இன்னங் கொஞ்சநேரம் உழுதிருப்பார்; கால்கள் மாடுகளின் பின்னால், அலையலையாகச் சரிந்துகிடக்கும் உழுவுச்

சால்களில் நடக்க, அங்கிருந்து பரவும் அபூர்வமான புதுமண் வாசனையை முகர்ந்துகொண்டு, சிறுகுழந்தையைப் போலத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடை பழகியிருப்பார்; அப்பொழுது அவர் மனம் பலபல எண்ணங்களை ஓடவிட்டு, அவற்றுக்கு அருத்தமும் அழுத்தமும் கொடுக்காமல், தொட்டுத் தொடாமலும் அலைந்து திரிய, நெற்றி வியர்வை வழிந்து நெற்றிப் பொட்டைக் குளிர்வித்துக் கீழிறங்கி வாயில் நுழைந்து, வெற்றிலைச் சாற்றோடு இணைத்து புதுச்சுவை கூட்ட, அவையெல்லாவற்றையும் அநுபவித்துச் சுவைத்துக் கொண்டு உழுதிருப்பார். இரண்டு நாட்களுக்குமுன் மழை பெய்திருந்தபோதிலும் பங்குனி மாத வெயில் தன் தனித் தன்மையைக் காட்டிக் கொண்டு தழலைச் சொரிந்து தகித்தது. பாவம்! மாடுகள் களைத்துப்போய் துரை கக்கத் தொடங்கிவிட்டன. வாய் பேசாது ஏவியவற்றை முடிக்கும் அந்த எருதுகளே வைரமுத்தரின் கண்கண்ட தெய்வம், தெய்வமும் வாய் பேசுவதில்லையன்றோ? அவர் இலக்கணப் படி மாடுகள் உயர்திணைப் பொருள்கள்; அதனால் அவை களை — அவர்களை — மேலும் வருத்தாமல் அவிழ்த்து விட்டார். அவை பக்கத்திலிருந்த குளத்தை நாடிச் சென்றன.

அவிழ்த்து விட்ட மாடுகள் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. துண்டை உதறி விரித்துவிட்டு முற்றத்து மாமரத்தின்கீழ்ப் படுத்துவிட்டார் வைரமுத்தர். களைப்பு வேசிப் பெண்ணைப் போன்றது. இரண்டும் சமய சந்தர்ப்பத்துக் காகக் காத்திருந்து, முடிவிலே அவனவன் பெலனீனத்தை வாயிலாகக் கொண்டு, அவனவனை முழுதும் வசமாக்கி மயக்கிவிடும். இவ்வளவு நேரமும் எங்கோ பதுங்கிக் கிடந்த களைப்பு, அவரை முற்று முழுதாக ஆட்கொள்ள, அவர் அதனோடு புணர்ந்து, மோனநிலையிற் கிடந்து கண்களைச் சொருக விட்டு, அதைச் சுவைத்துச் சுவைத்து அநுபவித்தார். களைப்பிலே பிறந்த சோர்வை உள்வாங்கி அநுபவிப்ப தென்பது பலருக்குக் கிட்டாத ஓரீன்ப அநுபவம்.

“பூரணம்” என்று மனைவியைக் கூப்பிட்ட பின்னர் தான், தனது மோனப் பெருநிலையில் ஒரு பொள்ளல் விழுந்துவிட்டதை அவரால் உணரமுடிந்தது. ஆண்டாண்டு காலமாகக் கூப்பிட்டுப் பழகிய வாய், குரல் கொடுத்ததையும் அவராலே தடுக்க முடியவில்லை.

இத்தனை மூடுகுளையாய் இந்தக் களைப்பு எப்போது தன்னிலே கவியத் தொடங்கியது என்று எண்ணியபோது. அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. வயது ஒவ்வொன்றாக நழுவி நழுவி விழ, அந்த இடத்திலே சோர்வு வெற்றிக்கொடி நாட்டிவிடுகிறது. ‘என்ன! என்னில் இன்னும் வாலிபமா கொப்பளிக்கும்! போன, தையோடு அறுபத்துநாலு முடிந்து அறுபத்தைந்தாகி விட்டதே! காடு வா வா எனக் கூப்பிடுகிறதே. இந்தப் பருவத்திலும் வயலைப் பாராமலிருக்க மனம் கேட்டால்தானே’ என்று எண்ணிக் கொண்டார்.

“மே.....மே ஏ எ...ஏஎ” — வீட்டுக் கோடியிற் கட்டி யிருந்த தாயாடு அளபெடை சேர்த்துக் கத்தியது. பின் தாயோடு சேர்ந்து குட்டிகளும் முறைவைத்துக் கத்தின. ‘நான் வீட்டுக்கு வந்த சங்கதியை இவைகளுக்கு யார் சொன்னவர்... பாக்குக் கடிக்கிற நேரம் பொறுங்கோ...ஏ! பூரணம், இவைகளுக்கு ஒன்றும் போடவில்லையோ?’ — அவர் மனத்தளவில் ஆடுகளோடும் பூரணத்தோடும் பேசினார் வாய்விட்டுப் பேசமுடியாத அவ்வளவு சோர்வு!

அவர் அசையாமல் அண்ணாந்து கிடந்து, மீண்டும் கண்முடி மெளனியாய் எண்ணமும் நினைப்பும் மற்றதொரு நிலையில் லயித்துவிட்டார். எல்லாம் பழுத்து உதிர்ந்து, புதிய தளிர்களுக்கு இடங் கொடுத்துவிட, தப்பித் தவறிக் கிடந்த ஒரு பழுத்த மாவிலை, அவர் நெஞ்சில் விழுந்தது. அவர் திடுக்கிட்டுப் போய்க் கண்விழித்தார். கண்கள் மேலே சென்று, மாமரத்தின் பசிய இலைகளெல்லாவற்றையும் அளாவி அலைந்து சுழன்றன; கை, பழுத்த இலையை எடுத்துச் சுழற்றியது. ‘பழுத்துவிட்டால் இலையல்ல எதுவுமே விழவேண்டியதுதான். புதிய இலை வரும்வரை

யில் இருந்ததே பெருங்காரியம். ஆசைக்கும் ஓரளவு வேணும். இந்தக் காணி பூமியில் எத்தனையோ ஆண்டுகளாகப் புரண்டு ருண்டும் ஆண்டனுபவித்தும் சலிப்புத் தட்டவில்லையே! மண்வாசனை புரணத்தின் கூந்தல் மணம்போல, நெஞ்சின் நெஞ்செல்லாம் இனிக்கிறது. ஆதி தெரியாத இந்தக் குல விருட்சத்திலும் எத்தனையோ பழுத்தல் இலைகள் புதுத் தளிர்களிடம் அதை வளர்க்கும் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு, அதனடியில் வீழ்ந்து அதற்கே உரமாகிவிட்டன. உடனடியாக இரு பிள்ளைகளையும் அழைத்து, காணி பூமி, பொருள் பண்டமெல்லாவற்றையும் பங்கிட்டு ஒப்படைத்து விடவேண்டும். எப்போது காற்று வீசும்; எப்போது பழுத்தலிலை விழும் என்று யாருக்குத் தெரியும்?—இந்த எண்ணம் மின்னலாய் வெட்டி, அவரது மனத்தின் மூலம் தானத்திலே பெருஞ் சோதியை எறிக்கவிட்டு மறைந்தது.

மின்னலையடுத்துப் பயங்கரவிருள் முழு மூர்க்கத்தன மாய் வந்து அவருள்ளத்திலே உறைந்தது. மனக்கண் அந்தவிருளிற் கூர்மை யிழந்து தட்டுத்தடுமாறி ஊர்ந்தது. ஏதோ ஒருவகைத் தவிப்பு, மெல்ல மெல்லப் பெருகிப் பெருங்கடலாய் அலைமோதி, நெஞ்சச் சுவர்களைத் தாக்கியது. உள்ளத்தை இழக்குந் தவிப்பா? உள்ளதை இழக்குந் தவிப்பா? உள்ளத்திலே ஊறி ஊறி உயிருடன் கலந்துவிட்ட தன்மானத்தின் மரணாவத்தையிற் பிறந்த தவிப்பா?

‘இனி, நானும் புரணமும் யாருக்குப் பாரமாவது? மூத்தவனுக்கா? இளையவனுக்கா? ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவருக்கா? யாருக்கும் யாரும் பாரமாக வேண்டாம். படுக்கையில் விழுந்து கிடக்கிறபோது, இருவரும் வந்து எது வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும்; எங்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டு போகட்டும். இப்போது நான் யாருக்காவது பாரமாவதோ, யார் நிழலையாவது அண்டுவதோ முடியாது. ஆகவே புரணத்தாலும் முடியாது.’ இந்த எண்ணங்கள்

அவரது தவிப்பின் பயங்கரக் கொந்தளிப்பை ஓரளவு தணித்தன.

தவிப்பு அடங்கிய நிலையிலே, சந்தேக வித்தொன்று முளைத்து மகாவேகமாக வளர்ந்து, கணப்பொழுதிலே பெரு மரமாகிவிட்டது. அது நிரந்தரமாகி உண்மைத் தன்மை பெற்றுவிட்டால், அதனால் விளையும் பயனை அவர் தெளிவாக உணர்ந்தார். அந்த மனச்சாட்சியின் ஒவ்வொரு சிறு தோற்றமும் புரண்டு நெளிந்து வழக்கி ஊர்ந்து புழுக்கூட்டம் போலக் கிலுமொலுத்தது.

“முத்தவனுக்கு நிலத்திலும் பார்க்க உத்தியோகமே பெரிது. இளையவனுக்கு வியாபாரமே பெரிது. இருவரின் இந்தப் பற்றுக்களின் முடிவு நிலத்தின் பற்றின்மைதானே. ஆமாம், அவர்களுக்கு ஒன்றைத் தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட வேண்டும். ‘அடே, இங்கே பாருங்கோ, நீங்கள் சிரித்துச் சிரித்து வாழக் காரணம் உங்கள் படிப்பென்றும் வியாபாரமென்றும் நினைத்தால், நீங்கள் சுத்த மடையரே. அதற்குக் காரணம் இந்த நிலம்; இந்த நிலத்திலே பரம்பரை பரம்பரையாகச் சிந்தியவேர்வை; அதனால் ஏற்பட்ட செழிப்பு; இந்தப் பூமித்தாய் வரண்டு வெடித்துப் பாழாய்க் கொட்டாவி விட்டு, பெருமூச்சுவிட்டால் அவ்வளவுதான்; குலவிருட்சம் படவேண்டியதுதான். இதோ ஒன்றாய்க் கிடந்த நிலம் இரண்டாகி உங்களிடம் வருகிறது. இதோ உறுதிக் கடதாசி. குத்தகைக்கு விடுவேன்; வாரத்துக்கு விடுவேன்; அப்படியிப்படி என்ற பேச்செதுவும் இருக்கக்கூடாது. ஒன்றில் நீங்கள் நிலத்துக்கு வரவேண்டும்; அல்லது உங்கள் பிள்ளைகளில் ஒவ்வொருத்தன் வரவேண்டும்; அவ்வளவுதான்’ என்று அறுத்தறுத்துச் சொல்லவேண்டும். பாம்பு மாதிரி நழுவி நொழுவிப் பேசுகிற பேச்சுக்கிடமில்லை. பிறகு அவரவர்கள் வந்த வந்த வழி.’”

அவர் மனத்திலே கிடந்து நெளிந்த மனக் காட்சிகளெல்லாம் ஒன்றில் ஒன்று அடங்கி, அந்த ஒன்றில் மற்ற ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொன்றாயடங்கி ஈற்றில் எல்லாம் ஒன்றுள்

அடங்கி அந்த ஒன்றும் இல்லையாய் மறைந்தது. இந்நிலையில் அவர் மனம், ஆழ்ந்து அனுபவித்துத் தூங்குகிற குழந்தையாய், அது கனவிலே ‘நரி வெருட்டச்’ சிரிப்பது போலச் சிரித்தது; அவரும் சிரித்தார்.

“என்ன சிரிப்பு; கால் முகம் கழுவி யாச்சோ” என்ற குரல் தூங்கும் இதயத்தை அருட்டி எழுப்பி இனிமையூட்டியது. வைரமுத்தர் ஒருக்கணித்துத் திரும்பி, தலைக்குக் கையை முட்டுக் கொடுத்துக்கொண்டு பார்த்தார். பூரணம் அவரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான்.

உயர்சாதிப் பிராமணப் பெண்போல, மஞ்சளிலே சிறிது செம்மையைக் கொட்டிக் குழப்பிய நிறம்; வாட்டசாட்டமான பாரிய சரீரம்; நடக்கும்போது சதை அதுங்கிப் பிதுங்கிக் குலுங்குவதும் ஒரு கவர்ச்சியாகத்தானிருந்தது. முன் நெற்றியிலே தொடங்கி நடுவகிட்டின் இரு கரையையும் பற்றிக் கொண்டு மேலே மேலே பரவிச் செல்லும் நரை; பளிச்சென்ற முகம்; குளித்தபிறகு நெற்றியிலிட்டுக்கொண்ட ஒருசத அகலக் குங்குமப் பொட்டு; பார்த்தால் மனத்தூய்மையைப் பரவவிட்டுச் சிலிர்க்கச் செய்யும் முழுப் பொலிவு; அவள் அன்னபூரணி தான்; பூரணம் தான்.

அவள் தாமரையிலையால் மூடப்பட்ட சருவச்சட்டி யொன்றை ஒரு கையில் ஏந்திக் கொண்டு, மறு கையிலே செம்புந் தண்ணீருங் கொண்டு வந்தாள்.

அவளிலே கண்ணைப் பதித்து, மனத்தால் விழுங்கி, பின் இரண்டினாலும் அளவிட்டுப் பூரித்தார் வைரமுத்தர். எத்தனையோ ஆண்டாண்டாய், ஒவ்வொரு நாளிலும் எத்தனை எத்தனையோ முறை பார்த்துங்கூட, அவருக்கு அலுக்கவில்லை; அலுக்கப்போவதுமில்லை. இப்போது அவளைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தார். நாணம் என்றுமே நித்தியகன்னி. முதுமையின் எல்லையைத் தொட்டு நிற்பவ னிடங்கூட, தன் தனித்தன்மை மாறாமற் பரந்து திற்கும் மகாமந்திர சக்தி அதனிடமுண்டு. அது ஐம்பத்திரண்டு வயதி

லும் அவளையறியமேலே, அவள் முகத்தே செம்மை காட்டி, பதிலுக்குச் சிரித்துவிட்டு மறைந்தது.

“என்ன சிரித்துக்கொண்டு... எழும்புங்கோவன்...” அப்போதுதான் கணகணவென்ற கழுத்து மணியோசையோடு, எருதுகள், சுதந்திரமாகத் திரிந்துவிட்டு, அதுவும் சலித்துவிட உள்ளே நுழைந்தன.

“உதை இப்படி வை. மாடுகளைப் பிடித்துக் கட்டி; வைக்கல் இழுத்துப் போட்டிட்டு வா.”

“இதைத் தின்னுங்கோவன். பிறகு போய்க் கட்டினா லென்ன?”

“எனக்கென்ன அவசரம்; வாயில்லாச் சீவன்கள் பாவம்! இன்றைக்கு நல்ல களை. அவைகளைக் கட்டி ஒரு திரணை வைக்கல் போட்டிட்டு வாணை; என்றை ராசாத்தி...”

கிழவன் வாய்விட்டுச் சிரித்தான். முன்னமே நாணத்தால் ஓரளவு செம்மைச் சாயம் தோய்ந்திருந்த கிழவியின் முகம் முழுவதும் சிரித்தது.

“ச்சீ... கிழவனுக்கு வயது போனாலும் பகிடி போகாது.”

“ஓகோ, அப்ப நான் கிழவன், நீ இப்பவும் வாலைக் குமரி என்று நினைப்போ. அதுக்கென்ன போட்டு வா.”

வாயாட வாயில்லை பூரணத்துக்கு. சருவச் சட்டியையும் செம்பையும் ‘தொம்’ என்று வைரமுத்தருக்கு முன்னே வைத்துவிட்டு, மாடுகட்டப் போய்விட்டாள் கிழவி.

வைரமுத்தர் எழுந்து கால்முகங் கழுவிக்கொண்டு வந்து அதேயிடத்தில் அமர்ந்தார். பூரணம் இன்னும் வரவில்லை. மெதுவாக இலையைத் தூக்கிப் பார்த்தார். உள்ளே பழுஞ்சோறு; ஒடியற் பீட்டோடு மரவள்ளிக்கிழங்குப் பழங்கறியும் சேர்த்துத் தயிர்விட்டுக் குழைத்த கொழுகொழென்ற குழையல்; பார்க்கப் பார்க்க வாயூறியது. பசி கொழுந்துவிட்டு

எரியத் தொடங்கியது. என்றாலும் எல்லாவற்றையும் அடக்கிக் கொண்டார். அதற்குக் காரணம் இருந்தது. பூரணம் திரட்டித் திரட்டிக் கையில் வைத்தாலல்லவா அவராலே தின்ன முடியும். மூடிவைத்து விட்டு இருந்தார்.

பூரணம் கடுகடுப்போடுதான் வந்தாள்; நெற்றியிலே முத்து முத்தாக வியர்வை துளிர்த்திருந்தது. கன்னம் இரண்டிலும் வியர்வை ஆறு, கால்வாய்கள் கண்டு ஓடியது. வாளிப்மான அந்த உடலை அசைத் தெடுத்தது நெடுமூச்சு.

“இந்த வேலையெல்லாம் இனிமேல் என்னாலை ஏலாது. என்னாலை ஏலாதென்றால் உங்களாலும் ஏலாது தான். பேசாமல் ஒரு பிள்ளையோடு போயிருப்பம்” — எத்தனையோ காலமாகச் சிறுச்சிறு ஊற்றாக ஊறி உள்ளே நிறைந்து அலைமோதிய ஆசைவெள்ளம், கிழவனது ஆண்மை ஆணையிட அடங்கிக் கிடந்த அது, வேளை கிடைத்த வேளையிலே வெளியே பெருகத் தொடங்கியது.

“என்ன, அழையாவிருந்தாளிய்ப் போகச் சொல்லியோ?” — கிழவன் வேடிக்கை பண்ணினான். ஆனால், அதனுள்ளீடாகப் புருடத்துவ கம்பீரம் நிமிர்ந்து நின்றது.

“பேச்சைப் பாருங்கோ பேச்சை; இவர் பெரிய மகாராசா; கொடி, குடை, ஆலவட்டத்தோடு வந்து அழைக்க வேணுமாம். மீசை நரைச்சாலும் ஆசையும் அதிகாரமும் நரைக்கவில்லை.”

“பின்னை என்ன, உனக்கும் எனக்கும் என்ன குறையாம். நான் இராசா; நீ இராசாத்தி, அவர்கள் வந்து கூப்பிட்டபோது பார்த்துக் கொள்ளலாம்; இப்ப உனக்கோ எனக்கோ எதுவும் வந்துவிடவில்லையே.”

“ஐயையோ, மறந்து போனன். காலமை இரண்டு காயிதம் வந்தது. ஒருவேளை வரச்சொல்லித்தான் இரண்டு பேரும் எழுதியிருக்கோ என்னவோ. கொண்டு வரட்டோ” — பூரணத்தின் ஆசை வெகு முர்க்கமாக நிமிர்ந்தது. இரு

கடிதங்களையும் பற்றிக்கொண்டு, தன்னை வெளிக் காட்டியது.

“கொஞ்சம் பொறு, அதுக்கு இப்ப என்ன அவசரம். சாப்பிட்டு முடியட்டும்.” வைரமுத்தர் கிழவியின் ஆசைக் கலவைகளைப் பிரித்துப் பிரித்துத் தனிக் கூறுகளாக்கிப் பார்த்தார். கிழவனிடம் குறும்பு முளைத்தது.

“ம் கோவியாதை, உள்ளதைச் சொல்... பிள்ளைகளைப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறாயா? பேரப்பிள்ளைகளைக் கொஞ்சிச் சீராட்டவோ அல்லது சாகக்கு முந்திக் கொஞ்ச நாளைக் காவது மாமியார் அதிகாரம் பண்ணவோ... அல்லது...”

“எப்பவும் நையாண்டிதான். இன்னும் எத்தனை நாளைக்கோ. உள்ள அழகத் தொடங்கிவிட்ட இந்தப் பூசணிக்காயைப் பெருமான் எப்ப தூக்கி எறிகிறாரோ; அப்ப சளிஞ்சுபோய், வாயைப் பிளந்து கிடக்க வேண்டியதுதான். அதுக்கிடையிலை கொஞ்ச நாளைக்காவது...” பூரணம் வெம்பி வெடித்துக் கண்ணீர் சிந்தினாள். பிள்ளைகளையும் பேரப்பிள்ளைகளையும் நினைத்தபோது அவள் உள்ளத்தின் உள்ளெல்லாம் உருகி நெகிழ்ந்தது. தாய்மைத் துடிப்பு உடலணுக்கள் எல்லாவற்றிலும் ஊறியது; பழஞ்சோறு திரட்டி எடுத்த கை நடுங்கியது. அவள் உணர்ச்சிப் பெருநெருப்பிலே கருகி, ஒரு கணம் தன்னை மறந்து மூச்சிழந்திருந்து வெளி வந்தாள். அவளைக் கண்டு, வைரமுத்தரின் கண்களும் குளமாகிவிட, தனது சால்வைத்துண்டை யெடுத்துப் பூரணத் தின் கண்ணீரைத் துடைத்தார்.

“என்ன பூரணம், உன்னத்தனை பாசமும் வருத்தமும் எனக்கில்லையோ; உன்னது தாய்ப்பாசம்; அடங்காது. என்னதை அடக்கியடக்கி, குமைந்து குமைந்து பார்க்கிறேன். நினைத்தவைகளை நினைத்து நினைத்து, நினைக்க முடியாதவைகளையும் நினைத்துப் பார்த்து நான் படும் பாடு... எல்லாவற்றையும் நினைத்துப் பார்த்த பிறகு ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டன்...”

பூரணம் கண்களை அகல விரித்துக்கொண்டு, அந்தக் கண்களிலே ஆசை, இரச வோட்டமாய் ஓட, அந்தக் கண்களினாலே கேட்டாள், ‘என்ன’ என்று.

“இரண்டு பேரையும் வரச் சொல்லி இண்டைக்கே எழுதப் போறன். வந்ததும் சொத்தெல்லாத்தையும் இரண்டாய்ப் பிரிச்சு எழுதிப்போட்டு...”

கிழவனைக் கட்டியனைத்து, கொஞ்சிக் குலவவேண்டும் போல அத்தனை மகிழ்ச்சி கிழவியிலே கிளர்ந்தெழுந்தது. அதற்கு அணையிட அவள் விரும்பாவிட்டாலும், வயது அணையிட்டது.

“அதுதான் சரி, நாங்கள் வாழ்ந்தது போதும். சின்னஞ்சிறுசுகள் ஆண்டனுபவிக்கட்டும். இந்தாருங்கோ தண்ணி. சருவச்சட்டிக்கை கையைக் கழுவிப் போட்டுக் குடியுங்கோ; காயிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வாறன்.”

பூரணம் சேலைத் தலைப்பிலே கையைத் துடைத்துக் கொண்டு குடுகுடுத்தாள். அடுத்த நொடியிலே கண்ணாடிக் கூடும் இரண்டு கடிதங்களும் கொண்டு வந்தாள்.

வைரமுத்தர் கண்ணாடியைத் துடைத்து மாட்டிக் கொண்டு, ஒரு கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தார். அவர் முகத்திலே கணத்துக்குக் கணம் உணர்ச்சித் திவலைகள் அள்ளித் தெளிக்கப்பட்டன. அந்தத் திவலைகளைக் கொண்டே, கடிதத்தில் என்ன இருக்கிறதென்று கண்டு கொள்ள முயன்று தவித்தாள் பூரணம். ஈற்றில் முகத்திலே துலாம்பரமாகத் தெரிந்த வெறுப்போடு அக்கடிதத்தை மடித்து வெகு நிதானத்தோடு துண்டு துண்டாகக் கிழித்தார். படபடென அடித்துக்கொள்ளும் மனப்பறவையின் ஒரு சிறகை யாரோ வெட்டி விடுவதுபோலத் துடித்தாள் கிழவி.

“என்னவாம்...” — அவள் குரலில் ஏக்கம் குடியிருந்தது.

“இது உன் மூத்தமகன் எழுதினது. உன்ரை மூத்த பேரன் பூனாவுக்கோ எங்கேயோ விவசாயம் படிக்கப் போறானாம். இப்ப தன்னிடம் பணம் இல்லையாம்; தன்ரை பங்கை வித்துத் தரட்டாம்.”

“அதுக்கென்ன, என்ரை செல்வங்கள் படிச்ச நல்லாய் வரட்டும். அப்பனே முருகா! அந்தக் குஞ்சுகளுக்கு ஒரு குறையும் வரவிடாதை.”

“ம்... அப்படியா?”... வைரமுத்தர் கடைவாய்க்குள் சிரித்துவிட்டு மற்றக் கடிதத்தைப் படித்தார். மீண்டும் பூரணம் அவரது முகத்தில் எழுதப்படும் உணர்ச்சி வரிகளை வாசிக்க முயன்றான். கடிதத்தைப் படித்து முடித்த வைரமுத்தர் மிக மிக நிதானத்தோடு அதையும் துண்டாக்கினார். மற்றச் சிறகும் அரிபட்ட பூரணத்தின் மனப்பறவை மேலுங்கீழுந் தொங்கி அவத்தைப் பட்டது.

“என்ன” — பூரணம் ஏங்கினான்.

“இளையவன் இன்னுமொரு கடை எடுத்துவிட்டானாம். வியாபாரத்தைப் பெருக்க வேண்டுமாம்; பெருவாரியாகக் காசு தேவையாம். அதற்காகத் தன் பங்குக் காணி பூமி களைத் தரட்டாம், விற்பதற்கு.”

“இளையவன் எப்பவும் கெட்டிக்காரன்தான். பாவம், நாலு பெண்ணைப் பெற்றுவிட்டான். சம்பாதிக்கத்தானே வேணும்.”

“ம்... அப்படியா” — அதற்குமேல் எதுவும் பேசாமல், பல பல எண்ணங்களை உள்வாங்கி மனக்கல்லில் மோதி மோதிச் சிதறு தேங்காயடித்து விளையாடினார் வைரமுத்தர்.

“இப்ப என்ன செய்யப் போறியள்; எழுதுங்கோவன்.”

“எழுதத்தான் போறன்...”

“என்ன எழுதப் போறியள்?”

“உடனே வாருங்கோ என்றுதான்.”

“இப்படி எழுதுங்கோ, இந்தக் கடிதத்தை தந்தியாய்ப் பாவிச்சு உடனே வரச்சொல்லி, என்ன...”

“வேறென்ன எழுதவேணும்...”

“வாறபோது தனியே வரவேண்டாம். பெடிச்சி, பேரப்பிள்ளைகள் ஒருத்தர் தவறாமல் வரவேணும்... அதுவும் உத்துப் பதினைஞ்சு நாள் நிக்கக் கூடியதாய் வரவேணும்...”

“வேறென்ன...”

“வேறென்னத்தை நான் சொல்ல...”

“பார் பூரணம், எழுதப்போறேன்; எல்லாரும் உடனே வாருங்கோ; பெண்சாதி பிள்ளைகளோடு வாருங்கோ. பத்து நாளல்ல ஒரு மாதம் நிற்கக் கூடிய ஆயத்தத்தோடு வாருங்கோ.. ஆனால், நீயும் நானும் இருக்கிற வரையில் எதையும் விற்பதற்காக ஒருவனும் வரவேண்டாம். இந்த நிலந்தான் இந்தக் குலத் தாய். அவளை விற்றுவிட்டுக் கிடைக்கிற படிப்பும் வேண்டாம்; வியாபாரமும் வேண்டாம். நாங்கள் இப்போது யாருக்கும் எதையும் எழுதிக் கொடுக்கிற யோசனையில்லை; இப்படித்தான் எழுதப்போறன், சரி தானே...”

பூரணம் விக்கித்துப் போனான். மடை திறந்தாற் போலக் கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகியது. கண்ணீர்த் திரையி னூடாக அவள் தன் கணவனைப் பார்த்தாள்; தன் முப்பத்திரண்டு வருடக் குடும்ப வாழ்க்கையிலே கண்டிராத புதுமைக் கணவனை அவள் கண்டாள். மனம் பெருமையால் கிம்மிப் பொங்கிப் பூரித்தது :

“நான் ஒரு மடைச்சி.”

“சீ, யார் அப்படிச் சொன்னது? நீ ஒரு பெண்; என் னனைவி; இரு பிள்ளைகளின் தாய்.”

□

இ. நாகராஜன்

1948-ம் ஆண்டில் எழுத ஆரம்பித்தவர். சிறுகதை, கவிதை, காவியம், நாவல் என்பன வற்றை எழுதிய பத்திரிகையாளர். 'ஈழகேசரி', 'தமிழன்' ஆகிய இதழ்களில் பணியாற்றியவர்.

இலக்கியமே பேச்சாயும் மூச்சாயும் கொண்டதோடு இளம் எழுத்தாளரை ஊக்கு வித்தவர். கடும் இலக்கிய உழைப்பாளி, 'நிறை நிலா' சிறுகதைத் தொகுதி 1965ல் வெளியாகிற்று.

“ஒவ்வொரு நாளைப் பின்தங்கிய அனுபவமும் எழுத்தாளரின் சிந்தனைக்கு எருவாக்கப் படவேண்டுமென்பதும் என் கருத்து” என்று தனது படைப்பு நோக்கத்தை வரையறுத்துள்ளார் இ. நாகராஜன்.

கடன்

விஸ்வநாதன் அப்படியொரு பொல்லாதவனல்ல; பரமசாது. அவனது களங்கமற்ற முகமே, அவன் அகத்துக்குப் பூரணசாட்சி! குழந்தை உள்ளமும், சரளமான சுபாவமும் கொண்ட அந்த விஸ்வநாதனுக்குச் சிவபாலன் ஏன் இப்படிப் பயப்பட வேண்டும்?

இன்றைக்கு எட்டாந் திகதி...

கடந்த ஒவ்வொரு நாளும் எதிர்பார்த்து ஏமாந்து, ஒவ்வொரு இரவையும் யுகமாகக் கழித்துக் கூட்டிக்கொண்ட அந்தத் தினம் இன்று வந்துவிட்டது. முற்பணமாகப் பெற்றுக்கொண்ட தோகையை நீக்கி, எழுபதுருபா கொடுத்தார்கள். அதையும் பங்கிட்டபின் இறுதியாய் எஞ்சியுள்ள பத்துருபாவைச் சட்டைப் பையுள் வைத்துள்ளான். இதனால் நிம்மதி பெறாத அவனது உடலுக்கு ஓடிச் செல்லும் காலம் நடுக்கத்தையுமல்லவா கொடுத்துச் செல்கிறது.

இது எப்படியாகப் போகின்றதோ...

காரியாலத்தின் மணிக்கூண்டினுள் நிற்கின்ற பெரிய முள் பன்னிரண்டையும், சிறியமுள் மூன்றாம் இலக்கத்தையுந் தொட்டுக்கொண்டு சரியாகத் தொண்ணூறு பாகையாக விரிந்துகாட்டி, நேரமும் மூன்றென்று துலாம்பரமாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது.

அந்த நேரத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்ட சிவபாலன் நெஞ்சில் கடிகாரமுள் குத்திக் குதறுவது போன்ற பீதி மேவுகிறது. இன்னும் ஒருமணி நேரத்தில் வெளியேறி விட்டால் நிச்சயமாக விஸ்வநாதனின் கண்களில் இவன் பட்டுவிடவே வேண்டும்.

அப்புறம்...

நெஞ்சிற் கொழுந்துவிடும் பய உணர்ச்சியினாற் கூம்பு கிறது முகம்.

இத்தனைக்கும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பகைத்துக் கொண்டவர்கள் அல்லர். ஒருவருடன் ஒருவர் சிநேக பூர்வமாக ஒன்றிக் கலந்துகொண்டவர்கள் தான்! ஆனால்,

அவனை நினைத்துக் கொள்ளும்போது சிவபாலன் தன்னுடைய வாழ்க்கையிற் பின்னிப் பிணைந்து வரும் இல்லாமையையும் ஒரு கணம் அனைத்துக்கொள்ள வேண்டியே இருக்கிறது. எவ்வளவு தரித்திரம்! மேலுக்குப் பார்த்தால் பெரிய மனிதனாகத் தெரியும் அவனிடத்தில் எத்தனை, எத்தனை சிறுமைகளை வைத்துவிட்டான் அந்த ஈசன்!

கடந்த இரு மாதங்களுக்கு முன்பு நெருக்கடி அப்படி இப்படி என்று சொல்லி முடியாது. கழுத்தைப் பிடித்துத் தானே நெரித்துக்கொள்ளவேண்டிய ஒரு பெரிய பிரச்சினை...

“இஞ்சேருங்க!”

“என்னடி ஆத்தை!”

“காலையில் தொடங்கிச் சின்னக் குழந்தை ஒரேயடியாகக் கத்துகிறான். மாவில்லாமல் அவனுடன் காலந்தள்ள முடியாது. எப்படியென்றாலும் மாக் கொண்டுவர வேண்டும்.”

அந்த மாப் பேணியின் விலை, ஆனைவிலை குதிரை விலையாக மாட்டாது. மூன்று ரூபா பத்துச்சதம் போதும்.

அந்த மூன்று ரூபா பத்துச்சதம் இப்போதைக்கு எத்தனையோ பெறுமதி கொண்டது என்பதை அவனது நிலையில் நெருக்குப்படுபவர்களன்றி, ஏனையவர்கள் உணர்ந்து கொள்வது துர்லபம்.

மாதம் முடிந்து பத்து நாட்கள்கூட நகரவில்லை. வீட்டு வாடகை, தட்டிக்கடைக்காரனுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய விறகுப் பாக்கி, கூப்பன் கடைக்காரனுக்குள்ள சில்லறைக் கடன், எப்பவோ எடுத்துப் புதுவருஷத்துக்குப் புடைவை வாங்கியதாலும், சினிமா பார்த்ததாலும் தங்கிவிட்ட சீட்டுக் காசு. இத்தியாதி தொல்லைகளுக்கு அழுது தொலைத்து விட்டபின் சம்பளமென்று கிடைத்த நூறுரூபாயை இனி எங்கே காணுவது? மாதம் என்ற பெயரில் முப்பது நாள் கால சமுத்திரத்துள் அமிழ்ந்தது. அவனுக்கு நண்பர்கள் என்றால் அநேகர்தான். ஆனால் எல்லோரும் அனுதாப வார்த்தை சொல்லக்கூடியவர்களே தவிர, ஏதாவது கொடுத்துத் தவ வேண்டுமென்றால் நழுவிக்கொள்வார்கள்; அல்லது ‘உறவுக்குப் பகை கடன்’ என்ற பொன்மொழியை உரைத்து அதற்கு வியாக்கியானம் செய்துகொள்ளக் கூடியவர்கள். அந்த அன்பர்களின் சிநேகிதம் நிரந்தரமானதாக வேண்டுமானால் இந்தப் பொருளாதாரப் பிரச்சினையைக் கொஞ்சங்கூட அவர்களிடம் மனம்விட்டுப் பேசக்கூடாது. அப்படிப் பேசினால், அனுதாப வார்த்தைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான்.

பிள்ளைக்குப் பாலில்லை. ‘நெஸ்பிநே டின்’ ஒன்று அவசியம் எடுக்க வேண்டும்.....

“அது எடுத்தல் அவசியமே! என்னப்பா உன் குழந்தை ஆக மெலிஞ்சு நோஞ்சானாகக் கிடக்கிறது. நல்ல போஷாக் குள்ள உணவு கொடுக்க வேண்டும்” என்று கூறியவர் களுக்கு அவன் காசில்லையென்று எப்படிப் பதில் சொல்வது? உள்ளத்தில் உறைந்து நெஞ்சோடு கிளர்ந்து கொள்ளும் மானம் என்ற ஒன்று இருக்கிறதே; அதை விற்றுவிட்டால் வாழ்வு எதற்கு வேண்டும்?”

சரியாக மூன்று ரூபா பத்துச் சதம்...

“அப்பா அப்பா! போனமாதம் வாத்தியாரிடத்தில் வாங்கிய புத்தகக் காசை எப்படியானாலும் சம்பளம் போட்ட வுடன் கொண்டு வந்து தரச் சொல்லியிருக்கிறார். அதை யெப்படியென்றாலும் தந்திடுங்க.”

மூத்த புத்திர பாக்கியம் இரைந்து கத்திக் குளறி அடம் பிடித்துக் கொண்டது.

அதுக்கு எப்படித் தெரியும் தகப்பனிடம் காசில்லையென்று.

“சரியடா, பார்ப்பம்.”

பார்ப்பம் என்று அப்போதைக்குத் தப்பிக்கொண்டா யிற்று. ஆனால் விடிந்து பள்ளிக்கூடம் போகும்போதல்லவா நிலைமை தெரியும்.

“பள்ளிக்குப் போகாமல் மறித்துவிட்டால் என்ன?”

“எப்படி மறிப்பது?”

அப்பன் ஏதோ படிச்ச வெட்டிவிழுத்தி நூறு ரூபாய்க்கு அழுது தொலைக்கிறான். அந்த அறிவில் கொஞ்சமென்றா லும் பிள்ளைக்கு இருக்க வேண்டாமா?

சே! மனிதனைப் போட்டு வதைக்கும் இந்தப் பிரச்சி னைக்கு விடிவு எப்போதோ?

நைந்துபோன சட்டையை எடுத்து மாட்டிக்கொண்டு வெளியே கிளம்புகிறான்.

*

*

*

உலகத்துக்கு ஒளியுடன் வெப்பத்தையும் கொடுத்து, தன் சக்தி குறைந்து, நோயாளி போன்று முனகி நடந்து கொண்டிருந்த ஆதவன் மேற்கு வான அந்தத்திற் சரிந்து கொண்டிருக்கிறான்.

பட்டினத்தில் அடங்கிக் கிடந்த நாகரீகம் தலைதீட்டியது போல், உதட்டுச் சாயங்களும், 'நைலோன்' சாறிகளும், புதிய 'மொடல்' கார்களும் வீதியில் ரகளை செய்து கொள்கின்றன.

அந்த நாகரீகத்தை இல்லாமையென்கிற பலவீனத்தால் நகை செய்துகொண்டு நடக்கின்றான் சிவபாலன். அவனுக்குத் தேவையானது பிள்ளைக்கு வேண்டிய புட்டிப் பாலுக்கு மூன்று ரூபா பத்துச் சதத்துடன், விடிந்ததும் மூத்த புத்திர பாக்கியத்துக்குக் கொடுக்க ஐந்து ரூபாவுமே. அது மட்டும் கிடைத்து விட்டால்... மறுநாளைய வயிற்றுப்பாடு? அதற்கும் சேர்த்து வழி பண்ணினாற்றானே இப்போதைக்குச் சற்று நிம்மதியாகத் தூங்கலாம். எப்படி நிம்மதியாக இருப்பது!

கடந்த இரண்டு மாதத்துக்கு முன்... எடுத்த சீட்டுக் காசைக் கட்ட வேண்டுமே. அதற்கு...?

“என்ன சிவபாலன், சீட்டைக் கேளாத கேள்வி கேட்டு அள்ளிப் போட்டாய்! அதைக் கட்டுவதற்கு மாத்திரம் உங்களுக்குத் தெரியாது.”

புதிய நச்சரிப்பு இது. அத்தச் சீட்டுக்காரனுக்கு எத்தனையோ நாள் தவணை சொல்லியாச்சு. முதற் சீட்டுக்குரிய தவணை முடிந்து அடுத்த சீட்டுக்கும் நாள் நெருங்கிவிட்டது. அவன் எப்படிப் பொறுப்பது?

“ஒன்றா இரண்டா, பத்துத் தரம் தாறன் தாறன்” என்று சொல்லித் தட்டிக் கழித்துக் கொண்டபோதும் கொடுக்காதவரை பிரச்சினை தீரப்போவதில்லை.

ஒன்றன்பின் இன்னொன்றாகக் கொளுவிக் கொள்ளும் சங்கிலிப் பிணைச்சல் போன்ற இந்தக் கடன் பிரச்சினையை அவ்வளவோடு நிறுத்திக் கொண்ட அவன்... இப்போதைக்கு ஒரு முடிவுக்கு வந்தான்.

“ஒரு இருபது ரூபாய் கையிற் கிடைத்தால் குழந்தைக்கு பால் வாங்கலாம். மூத்தவனுடைய புத்தகக் கடனையும், சீட்டுக்கடனையும் ஒழிக்கலாம்.”

இதனை எப்படித் தீர்த்துக் கொள்வது?

நேரத்தின் விரைவுடன் போட்டி போட்டுக்கொண்டு, கங்குல் உலகைச் சுற்றிவளைந்து கொள்ள, மனிதமுனையிற் பரிணமித்து வளர்ந்த விஞ்ஞானம் கண்ட மின்சார ‘பல்புகள்’ இருளை விரட்டப் போராடி, ஒளியுமிழ்ந்ததுடன், கம்பத்தின் காலடியில் நிழலைச் சமைக்கும் போலித்தனம் உலகில் மருவுகிறது.

போலிகள், பொலிவுள்ளவர்களாக எப்படி எப்படியெல்லாமோ வாழுகிறார்கள்.

அடுத்த வீட்டுக் கந்தையாவை நினைத்துக் கொண்டாலே விஸ்வநாதனுக்குப் புரியாத புதிர். நேரத்துக்கு ஒரு வேட்டியும், சட்டையும், ‘நிஸ்லட்டும்’ கட்டுகிறான். பெண்டாட்டிக்கு டாம்பீகமான என்னவெல்லாமோ வாங்கிவந்து கொடுத்துத் திருப்திப்படுத்துகிறான்.

“அவனுக்கு எப்படி இப்படிச் செலவழிக்கக் காசு கிடைக்கிறது? என்ன மாதிரி இப்படியெல்லாம் செலவழிக்க முடிகிறது?”

ஊராரை ஒருமுறை இழுத்துத் தன்னுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்காவிடில் இந்த உலகத்துக்கு இருக்க முடியாது

போலும்! தான் தாழ்கின்றபோது மற்றவனும் தாழ்ந்துவிட வேண்டுமென்று நினைக்கும் எண்ணத்தையல்லவா சமூகம் இன்று கொண்டிருக்கிறது.

மேலே வாழ்பவனைப் பார்த்துப் பொறாமையும் அஞ்சையும் பட்டு, கீழே உள்ளவனை மிதித்துக்கொண்டு செல்வது தான் சமூகத்துக்கு இயல்பாக இருந்துவிட்டாலும், சிவபாலனுக்கும் அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இருந்ததாகக் கூற முடியாது.

தன்னுடைய நிலையை எண்ணும்போது ஊரையும் உலகத்தையும் ஒருமுறை இழுத்து வளைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று உலகம் இயங்குகிற பாதையில் அவனும் இழுபட்டுச் சென்று விடுகிறான். அவ்வளவுதான்!

குப்பையைக் கூட்டாமல் கிளறும் எண்ணத்துடன் மீண்டும் மீண்டும் புகுந்து அணுப்பிரமாண காலத்தில் நினைவுகளை மறந்துவிட்ட அவன் நடந்துகொண்டே பஸ் வண்டிச் சாலையை அடைகிறான்.

இன்று உருவெடுத்து நிற்கும் இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணுவதற்கு வேண்டியது மொத்தமாக இருபது ரூபா. இந்த இருபது ரூபாவுக்கு யாரைப் பிடித்துக் கொள்வது? பிள்ளைக்குப் பால், மூத்த பையனுக்குப் பள்ளிக்கூட காசு.. என்றோ எடுத்து ஒருமுறை மினுக்கிக் கொண்ட டாம்பீகச் செலவுக்குப் பயன்படுத்திய சீட்டுப்பணம் இவ்வளவும் உடனடியாகத் தேவை.

‘பூம் பூம்’ என்று ஓலமிட்டுக் ‘குறுக்கும் மறுக்கு’மாக வண்டிகள் ஓடி ரகளை செய்யும் வண்டிச் சாலையின் ஒருபுறம் வளர்ந்து நிற்கும் மரத்தின்கீழ் நிற்கின்றான்.

பெரிய கடைச் சந்தையிலிருந்து வருபவரும் போவோருமான ஆட்கள் கண்ணிற் படுகிறார்கள். பைகளில் எதை யாவது கொண்டும் சும்மாவும் நடந்து செல்லுகையில்

உலகில் தன்னைத் தவிர அனைவரும் வசதி உள்ளவர்கள் என்றும் மனத்திரையில் பொய்ச்சித்திரம் தீட்டுகிறான்.

விரக்தியின் எல்லைக்குச் சென்றுவிட்ட மனதின் பொருமல் அந்தர நிலையில் எதையெதையோ பற்ற முனைகிறது இயல்பு.

காரியாலயத்தில் அவனுடன் பணியாற்றும் கருணாகரன் தம்பிராசா ஆகிய நண்பர்களிடம் எதையும் எதிர்பார்க்க முடியாது. அவர்களுடைய வீட்டில் மட்டும் காசு மரம் காய்க்கிறதா? வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படிதான்.

யாரிடம் போவது?

விஸ்வநாதனின் பெயர் நினைவு இருளில் சுடராகிறது. இந்த இரண்டுங் கெட்டானான தினத்தில் மற்றவர்கள் நிச்சயம் கையையே விரித்துவிடுவார்கள்.

விஸ்வநாதன் வரும் வேளையிது; அவனை அறியாமலே கண்கள் எதிர்த்திசையை நாடுகின்றன.

கையில் சாமான் வாங்கிய கோணியுடன் வரும் விஸ்வநாதனைக் கண்டதும் கூம்பிய முகத்தில் மலர்வு தோன்றுகிறது.

விஸ்வநாதன் அவனுடன் இரண்டற இதயம் விட்டுக் கலந்து பேசும் நண்பன். இருவரும் ஒன்றாகத் தோளிற் கைபோட்டுப் பழகுவார்கள். இப்போதும் என்ன யாகத்துக்குப் போகவில்லையே... கைமாற்றாகக் கடன் கேட்பதுதான்.

கௌரவம் மிகுந்த அரசாங்கங்களே பற்றாக் குறையைத் தீர்ப்பதற்கு இன்னொரு நாட்டிடம் கடன்பட்டுக் கொள்ளும் போது இவன் சாதாரண மனித சமுத்திரத்தின் மச்சம். இதற்கேன் இவ்வளவு லஜ்ஜை? அவசரத்தில் செல்லும் விஸ்வநாதனை நடக்கவிட்டுப் பின்னே செல்கிறான். எதேச்சையாகத் திரும்பிய விஸ்வநாதன் கண்களில் சிவபாலன் தென்படுகிறான்.

பான்மை-ஊரெங்கும் பரவிக் கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் — உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தனில் வித்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சொன்னார் : “கார்த்திகேசு, இப்போ எனக்கு வந்திருக்கும் தனில்காரர் மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பழக்க மில்லையாம். என்ன செய்வது? இந்த வருஷம் போகட்டும். அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தம்பி? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினைந்து வருஷத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைதீவுக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேவுகம் போகும் வனம், வனாந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ, வெய்யிலோ மழையோ, பனியோ காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும் நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்குபெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்ற வடிவேலு நாயனக்காரரை எங்கேயோ இருந்து வந்த மலையாளத்தானும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால்

காரியாலயத்திலிருந்து வீடு செல்ல வேண்டுமானால் அந்தச் சந்தியைக் கடந்துதான் போகவேண்டும். அதனரு கில்தான் விஸ்வநாதனின் வீடு. அந்தி வேளையில் கண்டிப் பகுதியில் கடன்காரரை எதிர்பார்த்து நிற்கும் ஆபுகானிஸ் தானியர்களைப்போல விஸ்வநாதனும் சந்தியில் தன்னை எதிர்பார்த்து நிற்பானோ என்ற பீதியுடன் சிவபாலன் வருகிறான்.

கடந்த மாதத்தில் முற்பணம் வாங்கியது போக கிடைத் தது ஆக நாற்பது ரூபா. அதிலும் ஐந்தும் பத்துமாகக் கைமாற்றாக வாங்கியவர்களுக்குக் கொடுத்ததுபோக மிகுந்து கிடப்பது பத்து ரூபா.

விஸ்வநாதனுக்குக் கொடுக்கவேண்டியதோ இருபது ரூபா... கடன் என்றால் ஒரு சதமும் கடன்தான்; ஆயிரமும் கடன்தான். கம்பன், இராமனின் வாளி இராவணனின் மேனியிற் பட்டபோது உள்ள நிலையைச் சித்திரிக்குமிடத்தே இராவணனின் இதயத்துக்குப் பல உவமைகளைக் கொடுத்து இறுதியாகக் 'கடன்பட்டார் நெஞ்சம் போலக் கலங்கினான்' என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார். கம்பரும் இப்படி அவதிப் பட்டாரோ என்னவோ!

அதோ சந்தி. சந்தியை நெருங்கிவிடுகிறான் சிவபாலன். சந்தியில் இவனுக்காகக் காத்திருப்பானே...?

எட்டாந் திகதி இன்று; கொடுக்கவேண்டிய தவணை இன்று. என்ன செய்வது?

கண்ணை மறுபக்கம் இழுத்துக்கொள்ள முனைந்தபோது சந்தியை இவனாற் பார்க்காதிருக்கவும் முடியவில்லை.

அங்கே...?

யார் யாரோ வருகிறார்கள். ஆனால், விஸ்வநாதன் அங்கு இல்லை.

ஏன்?

நீண்ட பெருமூச்சுடன், சற்றுத் தைரியமாகவே நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். நிச்சயமாக அவன் இல்லை. அந்த விஸ்வ நாதனைப் பற்றியெல்லாம் நல்ல நினைவுகள் எழுகின்றன.

பாவம், கேட்டவுடன் மறுப்பின்றித் தந்துவிட்டான். எவ்வளவு நல்ல இதயம். கண்டிப்பாக மறுமாதம் கொடுப்போமென்று அப்போதைக்குத் திடப்படுத்திக் கொண்டான்.. ஆனால், அது சாத்தியமா என்பது கேள்விக்குறியாகும். குண்டுச் சட்டிக்குள் குதிரைவிடும் முயற்சிதானே இது. ஆகக்கூடிய நூறு ரூபாவுக்குள் சுற்றிச் சுழலவேண்டிய அவன் அடுத்த மாதத்தில் புதிதாகத் தோன்றும் எத்தனை எத்தனை பிரச்சினைகளுக்குத் தன்னை ஈடுபடுத்த வேண்டுமோ?

நிம்மதியை இப்போது சற்று விலைக்கு வாங்கிவிட்ட நிலையில் நடக்கிறான் சிவபாலன்.

(1961)

அருள் செல்வநாயகம்

மட்டக்களப்பு குறுமண்வெளியைச் சேர்ந்த அருள் செல்வநாயகம் பள்ளிக்கூட ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

‘கலைமகள்’ இதழில் நிறைய எழுதியுள்ளவர். இலங்கையின் இதழ்களில் அதிகமாக வரலாற்றுக் கதைகள் படைத்தவர். ‘தாம்பூலராணி’ இவரது கதைத்தொகுதி.

விபுலானந்த அடிகளாரின் சொற் பொழிவுகள், எழுத்துக்களை சலியாது தேடிக் கண்டு பிடித்து, விபுலானந்த இலக்கியங்களை பல தொகுதிகளாக வெளியிட்டவர். இவரது இந்தப் பணி என்றும் மறக்க முடியாதது.

அம்மன் அருள்

மாரிகாலம்; மார்கழி மாதம்; வழமைபோல் அடைமழை. ஆனால், மழை சோனாவாரியாகக் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது. கிழக்கு ஈழமே மாரிகாலத்தில் வழமை போலக் காணாத பெருமழை. அமைதியாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த மட்டக்களப்பு வாவியிலே ஒரு பரபரப்பு. முப்பது கல் தொலைவு நீண்டு பரந்த மட்டக்களப்பு வாவியின் நீர் மட்டம் படிப்படியாக உயர்ந்துகொண்டேயிருந்தது. அதன் பயனாக மட்டக்களப்பு வாவியிலே சுரந்த மழை வெள்ள நீர் தடம் புரண்டு ஓடலாயிற்று.

மட்டக்களப்பு வாவிக்கரையிலே இருந்த மாரி அம்மன் கோயிலைத் தொட்டாற்போல் வெள்ளநீர் ஓடலாயிற்று. மக்கள் துயர்தீர்க்கும் மாரி அம்மன், மண்டுர்க் கோட்டை முனைக் கிராமத்துக் கரையிலே தடம்புரண்டோடும் வெள்ள

ளத்தைப் பார்த்தவாறு அமைதியாகவே கொலு வீற்றி ருந்தாள்.

வெள்ளம் மாரி அம்மன் கோயிலினுள் புகுந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அர்ச்சகருக்கு. ஆகவே, அவசரம் அவசரமாகப் பூசையை முடித்துக்கொண்டு பிரசாதத் தட்டுடன் வெளி மண்டபத்தினுக்கு வந்தார்.

மழை சோனாமாரியாகப் பெய்துகொண்டிருந்தது. மட்டக்களப்பு வானியிலே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்துப் பரவுகிறது. எங்கும் வெள்ளநீர் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலையில் யார்தான் இப்பொழுது கோயிலுக்கு வரப் போகிறார்களென்ற நினைப்பு அர்ச்சகருக்கு. இருந்தாலும், முதியவரான நாகலிங்கம் மட்டும் கண்ணீர் சொரியத் தன்னை மறந்து வழிபட்டுக் கொண்டு நின்றார்.

அர்ச்சகர் வழமையாகத் தினமும் காணும் காட்சிதான் அது. எத்தனையோ ஆண்டுகளாக முதியவர் நாகலிங்கத்தை நாள் தவறாமல் மாரி அம்மன் சன்னதியில் பார்த்து வருகிறார். அர்ச்சகர் வழக்கம்போல் அவருக்குப் பக்கத்திலே பிரசாதத்தை வைத்துவிட்டு உட்கோயில் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வெளியேறினார். மாரி அம்மன் கோயில் அர்ச்சகருக்கு அவர் வேதனை! பெரியவரான நாகலிங்கத்துக்கு அவர் வேதனை! எல்லார்க்கும் அவரவர் வேதனை! இந்தப் பரந்த உலகில் வேதனையே இல்லாத மனிதன்தான் யார்?

பஞ்சடைந்த கோலம்! தலைமுழுதும் வெண்மயிர். நீண்டு வளர்ந்த வெண்ணிறத் தாடி. இடையிலே இரண்டாக மடித்துக்கட்டிய ஓர் எட்டுமுழ வேட்டி. தோளினுக்குரிய துண்டு இடுப்பிலே. இரண்டு தலைமுறைகளைப் பார்த்து விட்ட முதுமைக் கோலமானாலும், கைத்தடியின்றி நடக்கும் தெம்பு. இருந்தாலும், தளர்ந்துபோன முதுமைக் கோலம்.

இவ்வாறு தோன்றும் நாகலிங்கம் ஏழையல்ல! பரம்பரைப் பணக்காரக் குடும்பத்திலேதான் நாகலிங்கம் பிறந்

தார். அதிலும் பெற்றவர்களுக்கு ஒரேயொரு மகனாகப் பிறந்ததனால் திரண்ட சொத்தினுக்கு ஏகவாரீசானார் நாகலிங்கம்.

இளமைப் பருவத்திலே மனைவியை இழந்த நாகலிங்கம் மறுமணம் செய்துகொள்ளவேயில்லை. ஒரே பேறான தனது செல்லமகளை வளர்ப்பதிலே கால்மனைத்தையும் செலவிட்டார். அதன் பயனாகப் பொல்லாத மதுவிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். நாகலிங்கத்தின் இளமைக்காலம் அனைத்தையும் மது ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

நாகலிங்கம் மதுவுக்கே அடிமையாகிச் சதா குடித்தே அழிப்பதாக இருந்தாலும், அவரது சொத்துக்கள் கரைந்து விடாது. பல தலைமுறைகளுக்குப் போதுமானதாக அவரது சொத்துக்கள் பரவிக் கிடந்தன.

மானத்தைச் சதா பழித்துக் கொண்டிருக்கும் மாறாத வடுவுக்கு மருந்தாகத்தான் நாகலிங்கம் மதுக் குடிக்கத் தொடங்கினார். கிராமத்திலே தலைகாட்ட முடியாத அவமானம். வெளியிலே நடமாடமுடியாத வெட்கக்கேடு; ஆதலினால் குடியோடு ஐக்கியப்பட்டுச் சதா வீட்டிலே முடங்கிக் கிடந்தார் நாகலிங்கம். அதிற்றான் நாகலிங்கம் ஓரளவு அமைதி கண்டார். ஆறுதல் அடைந்தார்.

கால நீரோட்டத்தின் தாமதியாத விரைவின் பயனாகத் தான் நாகலிங்கம் சமூகத்தைப் புரிந்துகொண்டார். முதுமைக் காலத்திற்றான் உலகத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆகவே நாகலிங்கம் குடியை மறந்தார்.

பருவத்தின் எழிற்கோலத்திலே மணம் பரப்பி நின்றான் பேத்தி மரகதம். ஒரே பேறான மகளின் புதல்வியான மரகதத்தினுக்கு வாழ்வு அளிக்கமுடியாது போயிற்றே என்று வருந்தினார் நாகலிங்கம். அதன் பயனாகத்தான் மண்டூர்க் கோட்டை முனையில் அருளோடு குடிகொண்டிருக்கும் மாரி அம்மனை மட்டும் நம்பித் தினமும் வழிபட்டுக் கொண்டுவந்தார்.

நாள் தவறினாலும் முதியவரான நாகலிங்கம் மாரி அம்மன் கோயிலினுக்குச் சென்று வழிபடத் தவறவே மாட்டார். சமூகமே ஒதுக்கி வைத்துத் தந்த பழியை மாரி அம்மனாற்றான் இனித் தீர்க்க முடியுமென்பது நாகலிங்கத்தின் அசையாத நம்பிக்கை. தள்ளாடித் தளர்ந்த முதுமைக் கோலத்திலும் மாரி அம்மனை வழிபட்டுத் தன் குறையை வாய்விட்டே கூறி, அழுது கண்ணீர் சொரிவார் நாகலிங்கம்.

“குறை இரந்து வேண்டுபவர்களுடைய குறையை யெல்லாம் தீர்க்கும் மாரி அம்மனே! என்குறையைத் தீர்க்கமாட்டாயா? என் பேத்திக்கு வாழ்வளிக்க உலகமாதாவாகிய உன்னாற்றான் முடியும். இந்த ஏழைக்கு இரங்கு தாயே! இரங்கு, மாரி அம்மனே!”

என்று மாரி அம்மன் சன்னதியில் நின்று கண்ணீர் சோர வாய்விட்டே சொல்லி அழுவார் நாகலிங்கம்.

பருவமீதில் வண்ணப் பூச்சிலே எழிலாக நிற்கும் மரகதத்தினுக்குத் திருமணம் செய்ய முனைந்து மண்டுர்க்கோட்டை முனைக்கிராமத்திலே தோல்விகண்டார் நாகலிங்கம். அயல்கிராமங்களிலும் ஒருவருக்கும்பின் ஒருவர் என்ற வகையிலே எத்தனையோ வரன்களைப் பார்த்தார். முடிவிலே அனைத்தும் கைக்கெட்டியும் வாய்க்கெட்டாததாகவே போயிற்று. திரண்ட தனது பணத்தினாற்கூட மரகதத்தினுக்குத் திருமணம் செய்துவைக்க முடியாது போயிற்று நாகலிங்கத்தால். இயன்றளவும் முயன்று வரன் தேடுவதில் தோல்வி கண்ட நாகலிங்கம், பாரத்தை மாரி அம்மன்மீது போட்டார். அடியவர்களுக்கு அருள் சுரக்கும் மாரி அம்மனது அருளினை நாடினார் நாகலிங்கம். மாரி அம்மன் மீது அளவிடமுடியாத நம்பிக்கை வைத்ததனாற்றான், நாள் தவறாது அம்மனை வழிபட்டுக் குறையைத் தீர்த்து வைக்கும்படி வேண்டுவார். கருணையே உருவான மாரி அம்மன் எத்தனையோ பேர்

களுக்கு அருள் சுரக்கும்போது, இன்னும் அவள் நாகலிங்கத் தினுக்கு அருளைச் சுரக்கவேயில்லை.

தனது மனக்குறையை மாரி அம்மனிடம் கண்ணீர் சொரிய நாகலிங்கம் முறையிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கோயிலினுள் நுழைந்த துறவியான அவர் கேட்டார்.

ஒரு தடவையல்ல! பல தடவைகள் நாகலிங்கம் வாய் விட்டு அம்மனிடம் அழுத அவலக்குரலைக் கேட்ட துறவி தன்நையறியாமலே கண்ணீர் சிந்தினார்.

தன்னுடைய ஏக்கக் குரலினுக்கு இன்னொரு மனிதக் குரல் கண்ணீர்விட்டுக் கொண்டிருப்பதை வெளியே வந்த நாகலிங்கம் பார்த்தார். காவி ஆடைபுனைந்து சடாமுடி தரித்திருந்த துறவியை நாகலிங்கம் உற்றுப் பார்த்தார். எங்கோ பார்த்த முகமாக இருக்கிறதேயென்று நன்றாக உற்றுப் பார்த்தார். முற்றுந்துறந்தவராயிற்றே என்றதனால் கை எடுத்து வணங்கிவிட்டு, தனது வீட்டினை நோக்கி நடந்தார்.

நாகலிங்கம் தள்ளாடியவாறு செல்லும் கோலத்தைப் பார்த்த துறவியின் உடம்பு நடுங்கியது. அப்படியே கோயில் மண்டபத்திலே சாய்ந்துவிட்டார். அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி ஓடலாயிற்று.

கிழக்கு ஈழத்தின் தலைநகர் மட்டக்களப்பு. தலைநகரான மட்டக்களப்பினைச் சுற்றி வாவி பரந்துகிடப்பதனால், நகரப் பெயருடன் வாவி என்னும் பெயர் இணைந்து மட்டக்களப்பு வாவி என்று வழக்கமாகிவிட்டது.

மட்டக்களப்பு வாவியின் மேற்குக் கரையில் அமைந்த அழகிய ஊர் மண்டூர்க் கோட்டைமுனை. திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பச்சைப் பசேலென்ற பசுமையான வயல்வெளிகள். உழுதுண்டு வாழ்வதிலே பரம்பரையாக இன்பம் கண்டவர்கள் மண்டூர்க் கோட்டை முனைக் கிராமத்து மக்கள்.

பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் வாழும் மண்டூர்ப்பகுதியின் கேந்திரஸ்தானமாக மண்டூர்க்கோட்டைமுனை துலங்கியது. ஆகவே மண்டூர்க் கோட்டை முனையில் ஒரு கல்லூரி நிறுவப்பட வேண்டுமென்று மக்கள் அரசாங்கத்தை கோரினார்கள். அக்கோரிக்கையின் பயனாக மண்டூர்க்கோட்டை முனையில் ஒரு கல்லூரி திறக்கக் கல்வி இலாகா தீர்மானித்தது. அதன் பயனாகக் கிழக்குப் பிராந்தியக் கல்வி அதிகாரி கல்லூரி அமைப்பதற்கான காணியினைப் பார்வையிட வந்தார்.

மண்டூர்க்கோட்டையிலுள்ள பகிரங்க வீதியிலே உள்ள பல காணிகளைக் கல்வி அதிகாரி பார்வையிட்டார். அவைகள் அவருக்கு ஏற்புடையதாக இருக்கவில்லை. இறுதியாக நாகலிங்கத்தின் வீட்டினுக்கு அருகாக இருந்த காணி கல்லூரி அமைப்பதற்கு ஏற்றதாகக் கல்வி அதிகாரிக்குத் தோன்றியது.

பற்றைக் காடுகள் மண்டிக்கிடந்த அந்தப்பெரும் நிலப் பரப்புக் காணியைத் தந்துதவும்படி கல்வி அதிகாரி நாகலிங்கத்தைக்கண்டு நேரடியாகவே கேட்டார்.

வழமையான விலையைக் காட்டிலும், அதிகமான விலையென்றாலும், கொடுத்துக் காணியைக் குழந்தைகளின் நன்மைக்காக வாங்கிக் கல்லூரி நிறுவப் போவதாகத் தெரிவித்தார், கல்வி அதிகாரி.

பெரும் தனவந்தரான நாகலிங்கம், கிராமத்துக் குழந்தைகளின் உயர்கல்வியினை முன்னிட்டுக் கல்வி அதிகாரி கேட்ட காணியினைக் கொடுத்தார். பணம் பெறாமல் நன்கொடையாகவே நாகலிங்கம் காணியினைக் கையளித்தார். நாகலிங்கத்தின் வள்ளல் தன்மையை வெகுவாகப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார் கல்வி அதிகாரி.

நிலம் கிடைத்த கையுடனே கல்வி அதிகாரி நடவடிக்கைகளைத் துரிதமாகவே மேற்கொண்டார். கல்லூரிக்கான

கட்டிடங்கள் அமைக்கும் ஒப்பந்தம் கான்ட்ராக்டருடன் தயாராகியது.

கல்லூரிக் கட்டிடங்கள் அமைப்பதை மேற்பார்வை செய்யும் ஒவர்சியராக மாணிக்கத்தைக் கல்வி அதிகாரி நியமித்தார்.

கட்டிடங்களையான மாணிக்கம் கல்வி இலாகாவின் கட்டிட ஒவர்சியராகப் பதவியேற்றவுடன் கையேற்ற முதலாவது வேலைத்திட்டம், மண்டூர்க் கோட்டை முனைக் கல்லூரிக் கட்டிட வேலையாகும்.

ஒவர்சியர் மாணிக்கம் உல்லாசப் பேர்வழி. சதா மடிப்புக் கலையாத ஆடைகள். வாலிபத்தின் முறுக்கல்லவா? அதற்கான அரும்பு மீசை. களைசொட்டும் அவனது சிவந்த முகத்தினுக்குக் கருமையான அரும்புமீசை தனியோர் வசீகரத்தைக் கொடுத்தது.

செக்கச் சிவந்த மாணிக்கத்தின் மேனிக்கு அலை அலையாகச் சுருண்ட கிராப்பு தனியோர் கவர்ச்சியைக் கொடுத்தது. கடமையைக் கையேற்கவந்த மாணிக்கத்தை நாகலிங்கம் அன்புடன் வரவேற்றார். அவனுக்காகத் தன் வீட்டின்முன் அறைகளிலொன்றை ஒழித்துக் கொடுத்தார். தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்த நாகலிங்கம் வேளைக்கு உணவு கொடுக்காது விடுவாரா?

நாகலிங்கத்தின் வீட்டிலே விருந்துச் சாப்பாட்டைத் தினமும் சுவைத்துக் கொண்டு கடமை பார்த்து வந்த மாணிக்கத்தினுக்கு வீட்டிலே வளைய வந்து கொண்டிருந்த சுந்தரி பெரும் விருந்தானாள்.

சுந்தரி என்ற பெயருக்கேற்பவே செளந்தரவதியாக விளங்கினாள் சுந்தரி. சுகபோக வாழ்வும், செல்வச் சிறப்பும் குற்றமே காணமுடியாத சுந்தரியின் அழகினுக்கு மெருகு கூட்டியது.

நாகலிங்கத்தின் திரண்ட சொத்துக்காகவல்ல; சுந்தரீ
சௌந்தர அழகினுக்காக அவளை அடைய எத்தனையோ
வாலிபர்கள் துடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

எந்தச் சீதனமும் வேண்டாம். சுந்தரியை மட்டும்
தந்தாற் போதுமென்று பலர் ஒற்றைக்காலில் நிற்கவும்
செய்தார்கள்.

மனைவி மறைந்தவுடன், மகளை வளர்ப்பதிலே தன்
வாழ்க்கையைச் செலவிட்ட நாகலிங்கம், சுந்தரி கண்கலங்கப்
பொறுக்கமாட்டார். அத்தனை அன்பாகச் சுந்தரியைத்
தாலாட்டி வளர்த்தார் நாகலிங்கம். சுந்தரியைப் பற்றிப்
பலமான திட்டங்களும் தீட்டியிருந்தார் நாகலிங்கம்.

தனது திட்டங்களைச் செயலாக்க நாகலிங்கம் தரு
ணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தார். நாகலிங்கம் தேர்ந்
தெடுத்திருந்த மாப்பிள்ளை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில்
வைத்தியப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு விசேஷ பட்டம்
பெறுவதற்காக இங்கிலாந்து சென்றிருந்தான். இங்கிலாந்
திலே கல்வியை முடித்துக்கொண்டு ஊர் திரும்ப இன்னும்
ஒரே வருடம் மட்டும் இருந்தது.

இங்கிலாந்தில் மாப்பிள்ளை படிக்கும் அத்தனை செல
வையும் நாகலிங்கமே ஏற்றுக் கொண்டிருந்தார். இன்னும்
ஒரு வருடந்தான். பின்னர், மாப்பிள்ளை வந்துவிடுவான்.
மண்டுர்க் கோட்டைமுனைக் கிராமமே வியக்கத்தக்கதாகத்
திருமண விழாவை நடத்தவும் நாகலிங்கம் திட்டம் தீட்டியிருந்
தார்.

நாகலிங்கம் நினைத்துத் தீட்டிய திட்டமொன்று; நடந்த
திட்டமோ வேறொன்று.

சுந்தரியின் மோகன எழில் மாணிக்கத்தைக் காந்தம்
போல் கவர்ந்து இழுத்தது. அதேபோல் மாணிக்கத்தின்
வசீகரமான தோற்றம் சுந்தரியைக் கவர்ந்து இழுத்தது.
இருவரும் காதல் வயப்பட்டார்கள்.

பருவத்தின் பண்பிலே, வாலிப மயக்கத்திலே, காதல் என்னும் சக்தியிலே மாணிக்கமும் சுந்தரியும் இணைந்தார்கள், உள்ளத்தால் மட்டுமல்ல; உடலாலும் இணைந்தார்கள். இன்பமயமான அந்த இணைப்பு விபரீதத்தில் முடிந்தது. சுந்தரி இன்னோர் உயிரைச் சுமக்கலானாள்.

நிலைமையை நாகலிங்கம் அறிந்தபோது வெகுண்டெழுந்தார். நாகலிங்கத்தின் செல்வப் பெருக்கையும், செல்வாக்கையும் அறிந்திருந்த மாணிக்கம், தன்னை உயிருடனே சமாதி வைத்துவிடுவாரென்ற பயத்தினால் இரவோ டிரவாக ஊரைத் துறந்து ஓடினான். உத்தியோகத்தையும் உதறித் தள்ளிவிட்டு பிறந்த ஊரையும் துறந்து மாணிக்கம் ஓடினான்.

மகளின் நிலைமையினை அறிந்த நாகலிங்கம் கலங்கினார். குடும்ப கௌரவத்தினுக்கே களங்கத்தைத் தேடிவிட்டாளென்று அவர் சீறிச் சினக்கவில்லை. அரவணைத்தே உண்மையினைக் கேட்டறிந்தார்.

நடந்தது நடந்துவிட்டது. கறந்த பால் முலையில் ஒரு போதும் ஏறாதே! ஆகவே, கலங்கித்தான் ஆகப்போவது எதுவுமில்லையெனக் கண்ட நாகலிங்கம், குடும்ப கௌரவத்தைக் காக்க மாணிக்கத்தையே மருமகனாக்கிக் கொள்ளத் தீர்மானித்தார்.

மாணிக்கத்தை தேடினார், தேடினார், ஈழமெங்குமே தேடினார்! மாணிக்கம் கிடைக்கவேயில்லை.

ஊர்வாயை உலைவாயால் மூடமுடியுமா? சுந்தரியைப் பற்றிய வதந்தி காட்டுத் தீபோல் ஊரெங்கும் பரந்தது. மண்டுர்க்கோட்டை முனையைக் கடந்தும் பரவியது. குடும்பப் பழிக்கு அஞ்சி நாகலிங்கம் நடைப்பிணமானார். எங்கும் வெளியே செல்லாமல், வீட்டிலே அடைபட்டுக் கிடந்தார்.

தந்தையின் நிலையினைக் கண்ட சுந்தரி கலங்கினாள். கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள். எத்தனையோ தடவைகள் உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளவும் முனைந்தாள். அதனால் இன்னும் பழி தந்தையை வாட்டுமெனக் கருதித் தற்கொலை செய்யும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டாள். தன் வயிற்றிலே வளர்ந்துகொண்டு வரும் சிசுவுக்காக உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடைப்பிணமாக உலாவினாள். சதா கண்ணீர் சிந்துவதும், எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதுமாக இருந்தாள் சுந்தரி. அந்த ஏக்கத்திலே காலமும் விரையலாயிற்று.

காலம் விரைந்தது. சுந்தரி சுமந்த தாய்மைப் பேற்றினுக்குப் பயன் கிடைக்கும் நாளும் நெருங்கியது. ஏக்கமே உருவாகிக் கருகிமெலிந்த உடம்பாதலினால் பிரசவவேதனையைத் தாங்க முடியாது சுந்தரி தவித்தாள். கைதேர்ந்த வைத்தியரை நாகலிங்கம் வரவழைத்தார். அவரது அரும் பெரும் முயற்சியின் பயனாக, தங்க விக்கிரகம் போன்ற ஒரு பெண் மகவைச் சுந்தரி பெற்றெடுத்தாள்.

பெற்ற மகவை ஆசைதீரப் பார்த்து அன்பு முத்தமிட்டாள் சுந்தரி. அவ்வளவுதான். பிரசவ அறையிலேயே கண்களை மூடிவிட்டாள் சுந்தரி.

வைத்தியரால் சுந்தரியின் வயிற்றில் இருந்த குழந்தையைத்தான் காப்பாற்ற முடிந்தது. ஆனால், சுந்தரியைக் காப்பாற்ற அவரால் முடியாது போயிற்று.

அருமை பெருமையாக வளர்த்த மகள் இறந்த அதிர்ச்சியை நாகலிங்கத்தால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. குடும்பத்துக்குப் பழி தேடிவிட்டாள் சுந்தரி என்று அவர் என்றுமே அவளைக் கண்டித்ததில்லை.

சுந்தரியின் திருமணத்துக்காக ஏலவே பல திட்டங்கள் அவர் தீட்டியிருந்தபோதிலும், சுந்தரி மாணிக்கத்தைத்தான் மணக்கப் போகிறேன் என்று ஒரு வார்த்தை கூறியிருப்பாளே யாகில், மறுபேச்சின்றித் திருமணத்தை நடத்தி வைத்திரு

பார். சுந்தரி கண் கலங்கப் பொறுக்காதவராயிற்றே நாகலிங்கம்.

சுந்தரியின் மறைவு குடும்பப்பழியை ஓரளவு துடைத்த தென்றாலும், அவள் விட்டுச் சென்ற குழந்தை அந்தப் பழியை இரட்டிப்பாக்கவே செய்தது. குடும்பப் பழியின் மங்காத சின்னமாகவே சுந்தரியின் குழந்தை இருந்தது. அந்த வேதனை நாகலிங்கத்தை அணுஅணுவாக வதைக்க லாயிற்று. அதிலிருந்து விடுபட நாகலிங்கம் மதுவிடம் தஞ்சம் புகுந்தார்.

நாகலிங்கத்தின் மனக்கவலையைப் போக்க மதுஅரக்கன் உற்றதுணைவனாகக் கைகொடுத்து உதவினான். மதுவுக்கு நாகலிங்கம் அடிமையாகிக் கொண்டு போனது போலவே, அவரது பேத்தியான மரகதமும் வளரலானாள்.

மரகதத்தை மிகவும் கண்காணிப்புடனே, பெருமையாகப் பாராட்டி வளர்த்தார் நாகலிங்கம். தாயைப்போல் பிள்ளை என்று இராமல், மரகதம் வைராக்கியம் கொண்டவளாகவே வளர்ந்தாள். நாகலிங்கத்தை விட்டு விலகாமல், அவரது உயிர்போல் இயங்கிக்கொண்டு வந்தாள் மரகதம்.

காலம் நாகலிங்கத்துக்குத் தள்ளாத முதுமையையும், மரகதத்துக்குக் கன்னித்தன்மையையும் கொடுத்தது.

நாகலிங்கம் பேத்தி மரகதத்தினுக்கு வரன் தேடலானார். அப்பொழுதுதான் 'தகப்பன் பெயர் தெரியாதவள்' என்ற பழி அவரை மிகவும் வலுவாகத் தாக்கியது. திரும்பிய பக்கமெல்லாம், 'மரகதம் தகப்பன் பெயர் தெரியாதவள்' என்னும் வசை நாகலிங்கத்தை மோதியது. பொல்லாத அந்த வசையான பழியினை அவரது திரண்ட செல்வத்தாற் கூடத் துடைக்க முடியாது போயிற்று. அப்பொழுதுதான் நாகலிங்கம் தன்னை உணர்ந்தார். தன் சமூகத்தை உணர்ந் தார். இந்த உலகத்தை உணர்ந்தார்.

தன் பணத்தின் சக்தியில்லாத தன்மையை உணர்ந்த நாகலிங்கம் குடியைத் துறந்தார்; மதுவை மறந்தார்.

பேத்தி மரகதத்தினுக்கு இனி மனித சமூகத்தினால் வாழ்வளிக்க முடியாது. மனித சமூகத்தை நம்புவதில் எந்தவிதமான பயனுமேயில்லையெனக் கண்ட நாகலிங்கம், எல்லாவற்றிலும் வல்லவனும், உலக மாதாவுமான மாரி அம்மனை நம்பத் தொடங்கினார். மனிதனால் ஆகாத முயற்சி தெய்வத்தாற்றானே கைகூடுமென நம்பினார் நாகலிங்கம். மகத்தான அந்த நம்பிக்கையின் பயனாக மண்டுர்க் கோட்டைமுனை மக்களின் குலதெய்வமான மாரி அம்மனை நாள் தவறாது வழிபடலானார். மாரி அம்மன் சந்நிதிக்குச் சென்று தன் குறையை மாரி அம்மன் முன்வைத்து, அருள் சுரக்கும்படி நாள்தோறும் வழிபட்டுக்கொண்டு வந்தார்.

மண்டுர்க் கோட்டைமுனை மாரி அம்மன் மோயில் மண்டபத்திலே சாய்ந்த, துறவிவேடம் கொண்ட மாணிக்கம் வெள்ளத்தின் தாலாட்டுதலினால் கண்களைத் திறந்தார்.

துறவி மாணிக்கத்தின் கால்களை வெள்ளம் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் மண்டபத்தினுள் வெள்ளம் புகுந்துவிடுமெனக் கண்டதனால், துறவி மாணிக்கம் எழுந்து உள்மண்டபத்தினுள் சென்றார். மண்டபத்தினுள் வரிசையாக இருந்த தூண்களில் ஒன்றில் சாய்ந்த துறவி மாணிக்கத்தின் சிந்தனை விரிந்துகொண்டேயிருந்தது.

நாகலிங்கத்தினுக்குப் பயந்து ஓடிய மாணிக்கம் கடல் கடந்து கோடிக்கரையில் இறங்கினார். வாழ்க்கையிலே விரக்தியுற்ற மாணிக்கம் தமிழகத்துக் கோயில்களையெல்லாம் கால்நடையாகவே சென்று தரிசிக்கலானார். உணவு கிடைத்த இடத்தில் உண்டும், படுக்க நிழல் கிடைத்த இடத்தில் துயின்றும், தென்னாட்டுத் திருக்கோயில்களையெல்லாம் தரிசித்துக்கொண்டே சென்றார்.

ஓர் ஆண்டா! இரண்டு ஆண்டா! இருபது ஆண்டுகளைத் தமிழ்நாட்டுத் திருக்கோயில்களைத் தரிசிப்பதிலே செலவிட்டார். நினைத்துப் பார்த்த மாணிக்கம் அதிர்ச்சியடைந்தார். அந்த அதிர்ச்சியின் இறுதிப் பயன் அவர் சடைமுடி தரித்த துறவி!

பற்றற்ற நிலையிலே துறவியாக வாழ்ந்த மாணிக்கத்தினுக்குப் பின்னர்தான் சுந்தரியின் நினைவு எழுந்தது. அந்த நினைவும் கோயிலில் சுந்தரியைப் போன்ற மங்கைநல்லாள் ஒருத்தியைக் கண்டதனாற்றான் தோன்றியது.

ஒரு தடவை சுந்தரியை கண்களினால் காணவேண்டுமென்ற ஆசை துறவி மாணிக்கத்தினுக்கு எழுந்தது. ஆசைக்கு அணைபோட முடியாது அடிபணிந்த அவர் திரும்பவும் மண்டூர்க் கோட்டை முனைக்கு வந்தார்.

மண்டூர்க் கோட்டைமுனைக் கிராமத்தினுள் கால்வைத்த துறவி மாணிக்கத்தை முதலில் வரவேற்றது வெள்ளந்தான். ஆகவே மாரி அம்மன் கோயிலினுள் நுழைந்தார். நாகலிங்கத்தின் உருக்கமான வேண்டுகோளினையும் கேட்டார்.

கோயிலினுள் புகுந்து நிற்கும் வெள்ளத்தைக் காண வந்த பலர், துறவி மாணிக்கத்தையும் கண்டு அளவளாவினார்கள். அதன் பயனாக நாகலிங்கத்தின் நிலைமையை விசாரித்து அறிந்தார்.

உண்மையை அறிந்த துறவி மாணிக்கம், தம் மகளினுக்கு வாழ்வு அளிப்பதா? இல்லையா? என்று சிந்திக்கலானார்.

“பற்றைத் துறந்து துறவியாக நிற்கும் எனக்கு இன்னும் எதற்குப் பற்று?” என்றது மாணிக்கத்தின் மனம்.

“சுந்தரியைக் கெடுத்துக் குலப்பழியை உண்டாக்கினாய். அந்தப் பழி அவளது மகளையும் பிடித்துக்கொண்டது. அதனால் வாழ்வே கிடைக்காமல் பரிதவிக்கிறாள். பேத்தி

யின் வாழ்வைப் பொறுத்த ஏக்கத்தினால் நாகலிங்கம் சாவின் முனையில் நிற்கிறார். கடைசி காலத்தில் அவரை நிம்மதியாகச் சாகவிடவாவது உன் மகளை ஏற்றுக்கொள். தந்தை தம் மகளை ஏற்றுக்கொள்வதில் தயக்கம் எதற்கு?" என்றது மாணிக்கத்தின் மனச்சாட்சி.

மனத்துக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் ஏற்பட்ட போராட்டத்திலே, துறவி மாணிக்கம் தத்தளித்துத் தடுமாறலானார். அந்தத் தடுமாற்றம் பல நாட்கள் நீடித்தது. அவர் இன்னும் முடிவினுக்கே வரவில்லை.

தினமும் மாரி அம்மன் கோயிலுக்கு வந்து கொண்டிருந்த நாகலிங்கம், வெள்ளம் கோயிலினுள் புகுந்த பின்னர், கோயிலினுக்கு வரவேயில்லை.

“பாவம், நாகலிங்கம்! சாகக் கிடக்கிறார்” என்று அனுதாபப்பட்ட அர்ச்சகரின் குரல் பலநாள் மனப்போராட்டத்தில் உழன்று கொண்டிருந்த துறவி மாணிக்கத்தை விழிக்கச் செய்தது.

மனச்சாட்சியினுக்கு வளைந்து கொடுத்த மாணிக்கம் தீர்க்கமான ஒரு முடிவினுக்கு வந்தவராக எழுந்து நடந்தார். அவரது கால்கள் நாகலிங்கத்தின் வீட்டினுக்கு அழைத்துச் சென்றன.

நாகலிங்கம் கண்களை மூடியவாறு படுக்கையிலே கிடந்தார். பக்கத்தே மரகதம் கண்ணீர் சொரிய நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மரகதத்தைப் பார்த்தார் மாணிக்கம். உற்று நோக்கினார். சுந்தரியே நிற்பது போலிருந்தது மாணிக்கத்தினுக்கு. தாயை உரித்து வைத்ததுபோல் மரகதம் நின்று கொண்டிருந்தாள்.

நாகலிங்கத்தை உற்று நோக்கிய மாணிக்கத்தின் கண்கள் கண்ணீரைச் சொரிய, வாய் “மாமா!” என்று குழைந்தது.

பழக்கப்பட்ட குரலைக் கேட்டதுபோல் உணர்ந்த நாகலிங்கம் மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்தார்.

“நான்..... நான்.....!” என்று தடுமாறிக் கண்ணீர் சிந்தினார் மாணிக்கம்.

காவி ஆடை புனைந்து, சடாமுடி தரித்துக் கண்ணீர் சிந்தும் மாணிக்கத்தை நாகலிங்கம் உற்று நோக்கினார்.

“நான்தான் மாணிக்கம். உங்களுக்கும் சுந்தரிக்கும் கொடிய துரோகமிழைத்த மகாபாவி. உங்கள் குடும்பத்துக்குப் பழியைத் தேடித்தந்த என்னை, உங்களது கடைசி காலத்திலாதல் மன்னித்து விடுங்கள்” என்று கண்ணீர் சொரியச் சொரியக் கூறினார் மாணிக்கம்.

“மாணிக்கம்...” என்று முணுமுணுத்தார் நாகலிங்கம்.

“மாணிக்கந்தான், மாமா...”

“மாணிக்கந்தான்!... என் மரகதத்தின் தந்தை மாணிக்கந்தான்!...”

“மரகதத்தின் தந்தையான கொடியபாவி மாணிக்கம் நான்தான், மாமா!”

“தகப்பன் பெயர் தெரியாதவன் மரகதம்!... தகப்பன் பெயர் தெரியாத மரகதத்தினுக்குத் தகப்பன் வந்துவிட்டான்! என் மரகதத்தினுக்கு வாழ்வு கிடைத்து விட்டது; மாரி அம்மன் அருள் சுரந்தே விட்டாள்!”

“மாரி அம்மனது அருளேதான்!” என்று மாணிக்கத்தின் வாய் மெதுவாகக் கூறியது.

“மரகதம்!... உன் தகப்பன், அம்மா!”

“அப்பா!” என்று கதறினாள் மரகதம்.

மாணிக்கம் சிலையாக நின்று கண்ணீர் வடித்தார்.

(1960)

என். எஸ். எம். ராமையா

மலையகச் சிறுகதை முன்னோடியாகப்
போற்றப்படுபவர் என். எஸ். எம். ராமையா.
(1931—1990)

1960-களில் எழுதத் தொடங்கியவர். தனது
இலக்கியப் பணியை வானொலி நாடகத்தின்
மூலமே ஆரம்பித்தார். 'ஒரு மின்னல்', 'எதி
ரொலி', 'தலைவர் வீட்டுக் கல்யாணம்',
'தாமரைக்குளம்', 'ஞானக்கண்', 'பாலைநிலம்'
ஆகிய நாடகங்கள் இலங்கை முழுவதும் இவரை
அறிய வைத்தன.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, 'தினகரன்'
ஆசிரியராக இருந்தபோது இவரது நாடகங்க
ளால் கவரப்பட்டு சிறுகதை எழுதும்படி உற்சா

கப்படுத்தினார். அந்த வேளையில் என். எஸ். எம். ராமையா எழுதிய சிறுகதையே ஒரு கூடைக் கொழுந்து. இது 'தினகரனி'ல் 4-6-61-ல் வெளியாகிற்று.

இந்தக் கதை பரவலாகவே ஆசிரியருக்கு பெரும்புகழை உண்டாக்கிற்று. பின்னர் இவர் எழுதிய கதைகள் மலையகத்தின் பன்முகப் பட்ட வாழ்வை உயிரோட்டமாகச் சித்திரித்தன.

இவரது பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் அடங்கிய 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' 1980-ம் ஆண்டு வெளியாகி அந்த ஆண்டின் இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும் பெற்றது.

இவரது சிறுகதைகள் 'மஞ்சரி' இதழில் மறு பிரசுரம் செய்யப்பட்டன. ஆசிய நாடுகளில் தெரிவு செய்யப்பட்ட சிறுகதைகளில் ஒன்றான 'வேட்கை', 'ஆசியன் ஜர்னல்'லில் இடம் பெற்றுள்ளது. செக், சோவியத் மொழிகளில் இவரது பல கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இருபது சிறுகதைகள் வரையே இவர் எழுதியுள்ளார். ஆனால் உருவம் உள்ளடக்கம் என்பனவற்றில் முழுமை பெற்றவையாகவும், சிறந்த ஆதர்ஸ இலக்கியமாகவும் இவை மதிப்பிடப்படுகின்றன. மலையாக இலக்கியத்தின் உந்து சக்தியாகப் போற்றப்படுகின்றன.

இவரது கதைகளுக்குரிய இடம் பற்றி எம். வாமதேவன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“இவரது கதைக்கரு மனிதநேயமிக்கவை. சம்பவங்கள் ஒரு கதை நீங்கலாக (எங்கோ ஒரு தவறு) தோட்டம் என்ற வரையறைக்குள்ளே

இடம் பெறுகிறது. பாத்திரங்கள் தோட்ட வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்தவர்கள். வயது சென்றோரின் ஆசைகள், இளம் வயதினரின் காதல், பாசம், ஆக்ரோஷங்கள், சபதங்கள், மக்களின் மதநம்பிக்கைகள் என்பவையே கதைப் பண்புகளாக திகழ்கின்றன. சமூகத்து பொதுப் பிரச்சினைகள் கதைகளின் மையக் கருத்தாக இல்லையென்றாலும், அவரது பாத்திர வார்ப்புகளிலும் சம்பவ விவரணைகளிலும் அவற்றை அவதானிக்க முடிகிறது. தோட்டத்திற்கு வெளியே இம்மக்களுக்கு வாழ்க்கை இல்லை என்பதை 'முற்றுடை' என்ற கதை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. தான் கணக்கப்பிள்ளையாக இருந்ததால் இவரது கதைகள் பலவற்றில் கணக்கப்பிள்ளை ஒரு முக்கிய பாத்திரமாக வந்து போகிறார். மொத்தத்தில் கணக்கப்பிள்ளையின் பார்வையில் எவ்வாறு தோட்ட வாழ்க்கை தரிசிக்கப்படுகிறது என்பதைக் காட்டுவதாக இவரது கதைகள் அமைகின்றன.

என்.எஸ்.எம். மின் சிறுகதைகள் மலையக மண்ணின் எழுத்திற்கு என்றுமில்லாதவாறு ஒரு மதிப்பைத் தேடித்தந்தன. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைப் பிரச்சனைகளை படம்பிடித்தன. அந்த வாழ்க்கையின் அவலங்களை நெழிவு சுழிவுகளை அவர் காட்டிய விதம் அவரது எழுத்துக்கும் அவர் சார்ந்த சமுதாயத்திற்கும் ஓர் ஆளுமையைத் தந்தது. மலையகம் ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனக்குழு என்ற இன்றைய அரசியல் கோஷங்களுக்கான பலமான அடிப்படை இத்தகைய இலக்கியப்படைப்புகளிலேயே தங்கியிருந்தது.''

தீக்குளிப்பு

ரஞ்சிதம் சோர்வாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். ஏறிக்
கொண்டுவரும் வெப்பத்தால் முகம் கன்றிப்போயிருந்தது.
நெற்றியில் கசிந்து பரவியிருந்த வியர்வையில் தலைத் துண்
டையும் தாண்டி இரண்டொரு மயிர்க் கற்றைகள் 'சப்'
பென்று ஒட்டிப் போயிருந்தன. அவளுக்குப் பின்னால்
இனிப்பு விழுந்த இடத்தில் மொய்த்துப் பிரியும் ஏறும்புக் கூட்
டம் போல், கொழுந்து நிறுக்கும் இடத்தில் கூட்டம் திழு
திழுத்துக் கொண்டிருந்தது. அங்கு போனதையோ போய்த்
திரும்பியதையோ உணரும் சொரணையற்று ரஞ்சிதம்
நடந்து கொண்டிருந்தாள். எண்ணங்கள் முதல் நாள் நடை
பெற்ற நிகழ்ச்சியின் அதிர்ச்சியில் மோதி இறங்கிப் போயிருந்
தன.

இப்போதுங்கூட நினைக்கும்போது உடலே தகிக்கிறது.

ஓராண்டு காலமாக அவள் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்த
நிகழ்ச்சி, கோட்டையின் மீது கோட்டையாக வானளாவ

எழுப்பியிருந்த மனக்கோட்டையின் அடித்தளம் நேற்றைய நிகழ்ச்சியில் நொறுங்கிவிட்டது.

முன்பு பலதடவை பல இடங்களிலிருந்து அவளைப் 'பெண்' கேட்டுவந்த எல்லோருக்கும் இல்லையென்று கையை விரித்திருக்கிறான் ரஞ்சிதத்தின் தகப்பன். அப்போ தெல்லாம் ரஞ்சிதம் இவ்வளவு அதிர்ச்சி அடையவில்லை. மாறாக தப்பினோம் என்றே இருந்தாள். அவள் வேண்டிக் கொண்ட கடவுள்தான் அப்பன் மனதில் புகுந்து அபயம் அளித்துவிட்டதாகக் கூட நினைப்பு! நேற்று அந்தச் சாமியும் ஏமாற்றிவிட்டது.

அவளும் முத்தையாவும் 'ஒரு மாதிரி'. ஒரு வருடமாகவே அவர்களுக்குள் பழக்கம். அதன் விளைவாக அவனைத் தவிர வேறுயாருக்கும் கழுத்தை நீட்டுவதில்லை என்று சங்கற்பம் செய்து கொள்ளும் அளவுக்கு அவள் உறுதியாயிருந்தாள். நேற்று முத்தையா வீட்டார் 'பெண்' கேட்டு வந்து வெறுங் கையுடன் திரும்பியிருந்தார்கள். இனி என்ன என்ற கேள்வி அவள் மனதில் எழும்பி, பின்னால் அகன்ற இருள்வெளியைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. மனதில் பசுமையாகிப் போயி ருந்த நினைவு ஒன்று இதழ் விரித்து மணம் பரப்பியது...

நல்ல வெயில் வேளை.

மண் ரோட்டில் பரவியிருந்த மணல் காற்றை அக்கினி மூச்சாக்கிக் கொண்டிருந்தது. தன் நிழல் கால்களுக்குள் பதுங்க ரஞ்சிதம் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு 'டிபன் கரியர்'. இரண்டுதோள் களிலும் கங்காருக்குட்டிமாதிரி உறைக்குள் உட்கார்ந்திருக் கும் நான் கைந்து 'பிளாஸ்குகள்'. கொழுந்து எடுக்கும் மலை லைன்களிலிருந்து தூரம் என்றால் கங்காணிமார்களுக்கு மதிய உணவு எடுத்துவர யாராவது போகவேண்டும்.

அன்று அவள்...!

தூரத்தில் முத்தையா சவுக்குமர நிழலில் உட்கார்ந்து உலக்கை பருமனுள்ள கட்டை ஒன்றில் கத்தி தீட்டிக்கொண்டிருந்தான். மாக்கல் துகளில் தீட்டப்பட்ட வெள்ளியாகிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று அந்த மலையில் கவாத்து வேலை. சக தொழிலாளர்கள் எல்லாரும் ஏறக்குறைய நிறையை முடித்துக் கொண்டிருக்கும் நேரம். அவனைத் தவிர வேறு குஞ்சு குருவியைக்கூட காணவில்லை.

மலை பூராவும் ஒட்ட முடி வெட்டிய நரைத்தலை மாதிரி 'ஹோ' வென்று கிடந்தது. அதற்கு மத்தியில் அவனுடைய நிறை மட்டும் பாதி முடியாமல் வெறும் வயலில் ஒரு வரிசை நட்ட நாற்றுகள் மாதிரித் தலைதூக்கி நின்றன. 'சரியான சோம்பேரு' என்று மனதுக்குள் நினைத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம்.

ஆளரவம் கேட்டுத் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான் முத்தையா. அவன் யாரென்று தெரிந்ததும், அவளுக்குக் கொஞ்சம் வியப்பாகவும் இருந்தது. கவாத்து வேலையில் முதல் 'நம்பர்' ஆள் என்று பெயரெடுத்தவன்.

நெற்றியில் முத்தாகத் துளிர்த்து நின்ற வியர்வையை, ஆள்காட்டி விரலால் வழித்தான். விரலை வாய்க்காலாகக் கொண்டு வியர்வை 'சொள சொள' வென்று கொட்டியது.

இரண்டு மூன்று தரம் விரலை சுண்டி விட்டு "இஞ்சரு! ஒன்னைத்தானே" என்றான். ரஞ்சிதத்துக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவனுடைய தம்பி கந்தனுக்கு இவன் நண்பன் தான். அவனுடன் பேச இரண்டொரு முறை தன் வீட்டுக்கு வந்திருக்கின்றான்தான். என்றாலும்...

அவனைத் தாண்டி இரண்டடி வைத்தவள் நின்ற நிலையிலே பாதி திரும்பி "என்ன?" என்றாள். பூனையின் பார்வை போல அவள் கண்களில் தேங்கி நின்ற மிரட்சியைப் பார்த்து அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. "தேத்தண்ணி இருந்தா

கொஞ்சம் குடுத்துட்டுப் போவே” என்றான். பேச்சில் தொனித்த மென்மை அவளுக்கு தைரியத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்.

“ஐயா!” என்றாள் ஏளனத்தோடு “பெரிய வேலை செஞ்சு களைச்சவுக மாதிரிதான். இன்னம் பாதி நெறைகூட முடியல்லே” என்று சொல்லும் போதே சிரித்து விட்டாள். முத்தையா அமைதியாக “என்ன சொன்னே பாதி நெறை...” என்று இழுத்தான். பாதிவாக்கியத்தை அவளும் தொடரவில்லை, அவளும் முடிக்கவில்லை.

ரஞ்சிதம் நடக்கத் துவங்கினாள்.

“இது யாரு நெறை தெரியுமா?” என்றான் முத்தையா கொஞ்சம் ஓங்கிய குரலில். “ஓங்க தம்பி இருக்காகளே, அவுக நிறைதான்” என்றான். ரஞ்சிதத்தின் நடை வேகம் குறைந்தது. நின்று திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். முத்தையா தலைகுனிந்து கத்தியின் கூர்மையில் கட்டை விரலை வைத்துப் பார்த்தவாறு “பாவம்னு வெட்டிக் கொடுத்தா இப்படித்தான். நல்லதுக்கு காலமில்லே” என்றவாறு மீண்டும் கத்தியைத் தீட்டத் துவங்கினான்.

அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஓர் ஆண்பிள்ளை வாய்விட்டுத் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கேட்கிறான். இப்படி சண்டி மாடாக திமிறிவிட்டு வருகிறோமே என்று உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டாள். கைகளில் இருந்த ‘டிபன் கரியர்’களை கீழே இறக்கிவைத்து விட்டு வலது புறத் தோளில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பிளாஸ்குகளில் ஒன்றை-அவளுடைய நீலநிற பிளாஸ்கை-எடுத்துத் தரையில் வைத்தாள். உடம்பெல்லாம் கூசியது. இருந்தாலும் மெல்லிய குரலில் “தேத்தண்ணி வேணுமா?”

முத்தையா தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தான். ஆளையே காணவில்லை! துருவிப் பார்த்தபோது, ஒரு பெரிய சவுக்கு மரத்துக்குப் பின்னால் முழு உருவையும் மறைத்துக்கொண்டு ஒரு பக்கத்துக் கண் மட்டும் தெரிந்தது.

முத்தையா குறும்பாகச் சிரித்தான். அந்த ஒற்றைக் கண்ணும் மரத்துக்குப் பின்னால் மறைந்தது. முழங்கால்களில் கையை ஊன்றி எழும்பி அவளிடம் வந்தான். தரையில் இருந்த பிளாஸ்கைத் தூக்கி கொஞ்சம் தள்ளி மீண்டும் தரையில் வைத்தாள் பொறுப்பை ஒப்படைப்பது போல். அதை எடுத்துத் திறந்து மடமடவென்று வாயில் ஊற்றிக் கொண்டாள். முகம் எட்டுக் கோணலாக வளைந்தது.

“ஐய! சீனி இல்லே...” என்றான்.

ரஞ்சிதம் சிரிப்பை அடக்க கீழுதட்டை உள்ளிழுத்துக் கடித்தவாறு, மடியிலிருந்த ஒரு காகிதப் பொட்டலத்தை எடுத்துப் பிரித்து அதிலிருந்த சீனியில் கொஞ்சம் அள்ளினான். முத்தையா வலது உள்ளங்கையை இடுப்புத் துணியில் துடைத்துவிட்டு நீட்டினான். உள்ளங்கையில் வெண்குன்றாகச் சீனி குவிந்தது. அதைப் பார்த்துவிட்டு “உங்க வீட்டிலே இப்படித்தான் குடிப்பீங்களா?” என்று அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “நாங்களெல்லாம் கலக்கித்தான் குடிப்பம்” என்றான்.

ரஞ்சிதம் முகத்தை நொடித்துக் கொண்டாள். “நீங்கல்லாம் தொரை வீடு. கலக்கிக் குடிப்பீங்க. எல்லோருக்கும் முடியுமா?” என்றாள். இந்த நாலு வார்த்தை பேசுவதற்குள் கண்கள் வெட்கத்துடன் நாலு திசைகளிலும் சுழன்று பார்த்துக் கொண்டன. கால் கட்டைவிரல் ரோட்டு மணலில் குழிபறித்தது.

கையிலிருந்த சீனியை நக்கி ‘கர்முர்’ என்று கடித்தவாறு ஒருவாய்த் தேனீரில் கொஞ்சம் தாடையில்கொட்டி வளைந்து இறங்கி தொண்டை முடிச்சில் வந்து சொட்டியது.

பிளாஸ்க்கில் பாதித் தேனீரை மீதம் வைத்து நீட்டினான். “அதை எங்க தம்பிகிட்ட குடுத்துடுங்க” என்றவாறு தோள்களைக் குலுக்கி பிளாஸ்க்குவியல்களை சரிசெய்தவாறு டிபன் கரியர்களைத் தூக்கினான். “கொஞ்சம் இரு, வர்றேன்” என்று முத்தையா கத்தி தீட்டிய இடத்துக்குத்

திரும்பி வந்தான். அங்கு நின்ற முருங்கை மரத்தின் தாழ்ந்த கிளை ஒன்றில் பிளாஸ்கைத் தொங்கவிட்டு, ஒரு தேயிலைச் செடியின் அடியில் உட்கார்ந்து, தலைத்துண்டை விரித்தான். செடியின் அடியில் நிழலுக்கு மறைவாக இரண்டு மூன்று றாத்தல் தேறும் கொழுந்து அம்பாரமாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை அள்ளி வைத்துப் பெரிய மூட்டையாகக் கட்டிக் கொண்டு ரஞ்சிதம் அருகில் வந்தான். மூட்டையை தரையில் வைத்து அது விரிந்த போது ரஞ்சிதத்தின் மூகமும் கண்களும் இலேசாக இதழ்களும் விரிந்து மலர்ந்தன. ‘எம்பூட்டுக் கொழுந்து!’ என்று மனம் கூவியது.

‘‘எடுத்துக்க’’ என்றான், ‘‘கொழுந்தோட கவாத்து வெட்ட மனசே இல்லே, எடுத்துக்கிட்டே வெட்டினேன். எடுக்கலாம்னு நெனைச்சிருந்தா, இன்னம் எடுத்திருக்கலாம்’’ என்றான்.

‘‘லேஞ்சோடே கொண்டு போறியா?’’

‘‘வேண்டாம்’’

இடுப்புப் படங்கு முழங்காலுக்கு மேல் தொட்டியாக மடித்து கிடந்தது, அதற்குள் அள்ளிக் கொட்டிக்கொண்டாள். கண்கள் இரண்டொருமுறை முத்தையாமேல் படர்ந்தது. நன்றியைத் தெவித்துக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

*

*

*

இப்படி ஆரம்பித்த நட்புதான் இன்று கேள்விக்குறியாகி நின்றது. தூரத்தில் கூடையைத் தரையில் வைத்துவிட்டு முத்தையாவின் தங்கை வள்ளி, ரஞ்சிதத்துக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்றாள். நேற்றைய நிகழ்ச்சிக்குப் பிறகு இருவருக்கும் இதுதான் முதல் சந்திப்பு. எனவே பேசுவதற்குக் கூடை கூடையாக விஷயம் இருந்தது வள்ளிக்கு. இவர்கள் விவகாரம் அவளுக்குத் தெரியும். நேற்றைய நிகழ்ச்சி அவளுக்குத் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது.

ரஞ்சிதம் அருகில் வந்ததும் வள்ளியை ஏறிட்டுப் பார்த்து விட்டு தலையைக் குனிந்தவாறு நடக்கத் துவங்கினாள். வள்ளியும் அவளுடன் தொடர்ந்தாள். கொஞ்சம் நேரம் இறுக்கமான மௌனம் நிலவியது. அதற்கு மேலும் பேசா விட்டால் தலையே வெடித்துவிடும். பரபரப்புடன் வள்ளி, ரஞ்சிதத்தின் கையை அசைத்து “என்ன?” என்றாள். ரஞ்சிதம் அவளைப்பார்த்துச் சிரித்தாள். உயிரில்லாத சிரிப்பு.

இருவரும் நிழலுள்ள இடமாக பார்த்து உட்கார்ந்தார்கள். தேநீர் குடிக்க கூடைக்குள் உருண்டுக் கொண்டிருந்த யிளாஸ்கை எடுத்து மூடியைத் திறந்து, சேலைத் தலைப்பால் மூடிக்குவளையைச் சுற்றித் துடைத்து விட்டு, தேநீர் ஊற்றி ரஞ்சிதத்திடம் நீட்டினாள் வள்ளி. ரஞ்சிதம் வாங்கிக் கொண்டாள்.

‘என்ன ஒங்க அப்பன் அப்பிடிச் சொல்லிட்டுதாம்?’ என்றாள் வள்ளி. தேநீர்க் குவளையை உற்றுப் பார்த்தவாறு மௌனமாக இருந்தாள் ரஞ்சிதம்.

“வயசு இருபத்தஞ்சு ஆகுதே ஒனக்கு! பத்தாதா? இன்னம் எவ்வளவு காலத்துக்கு இப்பிடியே இருக்கிறதாம்?” என்றாள் தொடர்ந்து. ரஞ்சிதத்துக்குக் கண்கள் குளமாகி நீர் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தது. தலைத்துண்டால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“ஒங்க அப்பனுக்கு பண ஆசை!” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தாள். “ஒன்னைக் கட்டிக் குடுத்துட்டா எம்பது தொண்ணூறுன்னு ஒன் சம்பளம் இல்லாம போகுமில்ல!” உணர்வுக் கொந்தளிப்பில் சில நிமிஷங்கள் மௌனமாக கழிந்தன. “அண்ணனுக்கு சரியான வருத்தம்” என்றாள் வள்ளி.

“என்னமும் சொன்னாகளோ?”—ரஞ்சிதத்தின் குரல் ஈனமாக ஒலித்தது.

“ஒண்ணும் சொல்லல்லே” என்றவாறு எதிரேயிருந்த தேயிலைச் செடியையே அர்த்தமற்றுப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

டிருந்துவிட்டு, திரும்பி, அடங்கிய குரலில் “ராத்திரி சாப்பி
டக்கூட இல்லை” என்றாள். சொல்லும்போது குரல் தழ
தழத்தது. ரஞ்சிதம் நீண்ட. பெருமூச்செறிந்தாள்.

“நான் ஒண்ணு சொல்றேன் கேக்கிறியா?”

ரஞ்சிதம் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தாள்.

“அழுகிற புள்ளைதான் பால்குடிக்கும். பேசாமே இப்பி
டியே எங்க வீட்டுக்கு வந்துடேன்”

ரஞ்சிதத்தின் விழிகள் கூர்மையாகின!

“பின்னே என்ன? ஒங்க அப்பனை நம்புறதிலே
வேலையே இல்லை. இன்னம் அஞ்ச வருஷமானாலும் இப்
பியே இருக்க வேண்டியதுதான்”

அவள் சொல்வதில் உண்மை இருப்பதாக நினைத்தாள்
ரஞ்சிதம். “நீ மட்டும் எங்க வீட்டுக்கு வந்துடு, நாங்கல்லாம்
ஒன்னைத் தங்கம் தங்கமாகே வச்சுக்குவோம்” என்ற வள்
ளியை ஊடுருவிப் பார்த்துவிட்டுத் தலை குனிந்து கொண்
டாள். மனதுக்குள் ஆயிரம் எண்ணங்கள், முள்ளை மண்ணில்
அழுத்திப் புரட்டியதும் புரண்டு விழும் மண் பாளங்கள் மாதி
ரிப் புரண்டு விழுந்தன.

போகலாமா?

போனால் என்ன?

போவதைத் தவிர வேறு வழி?

பெண் கேட்டு ஏமாந்து, இரவு சாப்பிடக்கூட முடியாமல்
தவிக்கும் முத்தையாவின் முகம் அவள் மனதில் நிழலாடியது.
இப்படியே இப்பொழுது அவர்கள் வீட்டுக்கு ஓடலாமா என்று
மனதில் ஓர் அசுரவேகம் ஏற்பட்டது. அவள் முதுகில் கையை
வைத்து “என்ன நாள் நட்சத்திரம் பார்க்கிறாயா, என்ன
யோசனை?” என்றாள் வள்ளி.

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் ரஞ்சிதம், போவ
தென்று!

அவளுக்கு மனு தர்மம் தெரியாது. இன்றைய சட்டதிட்டங்களும் தெரியாது. ஆனால்...

இருபத்தைந்து வருட வாழ்வுக்குப் பிறகு, அதிலும் உணர்வு புரிந்தபிறகு தனக்குள்ளே போராடிக் களைத்துக் கிடந்த நெஞ்சு சுகத்துக்காக ஏங்கியது. இனியும் பழைய வாழ்வுதான் என்றால் அதைவிட பேசாமல் மண்ணெண்ணெயில் குளித்து நெருப்பை வைத்துக் கொள்ளலாம்.

உணர்வும் அக்கினியாகத்தானே தகிக்கிறது!

அன்று மாலையில் வள்ளியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்கள் வீட்டுக்குள் நுழையும் போது கொண்ட வனைக் காண பள்ளியறைக்குள் நுழைவதுபோல மனம் படபடத்தது. எத்தனையோ முறை வந்து பார்த்த வீடுதான். ஆனால் இன்று என்னவோ ஒரு மாற்றம். கூடையை இறக்கித் திண்ணைக்கு மேல் சுவரில் அடித்திருந்த ஆணியில் மாட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார்கள்.

உள்ளே இலேசான இருள்.

அது வெளித் திண்ணையும் உள்ளே ஓர் அறையுமாக உள்ள பழைய மோஸ்தர் லயம். முன்பக்கம் மட்டும்தான் வாசல். உள்ளே அறைக்குள் ஆள் உயரத்துக்கு மேல் கம்பி வைத்த ஜன்னல்; ஜெயில் மாதிரி.

அடுப்பருகில் பலகையைப் போட்டு உட்கார்ந்தவாறு சமையலில் மூழ்கியிருந்தாள் வள்ளியின் தாய். மேலே ரவிக்கை இல்லாமல் சேலைமட்டும், பாதி முதுகையும் பாதி வயிற்றையும் அம்பலப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வாசலில் நிழல் தெரிந்து திரும்பிப் பார்த்தாள். ரஞ்சிதத்தைப் பார்த்ததும் திகைப்பாக இருந்தது. வள்ளி அவளருகில்போய் மண்டியிட்டு அமர்ந்து நிலைமையை விவரித்தபோது திகைப்பு சிரிப்பாக மாறியது. எழும்பி ரஞ்சிதம் அருகில் வந்து ‘‘எம்மவன் தான் பெரிசுன்னு வந்துட்டியா வாம்மா... வா’’ என்று

அவள் கன்னத்தை உருவி நெற்றிப் பொட்டில் அழுத்திக் கொண்டாள்.

விரல்கள் சடசடத்தன.

வள்ளிக்கு ஏக உற்சாகம்.

ரஞ்சிதத்தை உட்காரவிடாமல் தோட்டத்துக்கும் 'பீலி' யடிக்கும் இழுத்து அலைந்துகொண்டிருந்தாள். இருவரும் கை கால் அலம்பிக் கொண்டு வந்தபோது வள்ளியின் தாய் தேநீர் ஊற்றி வைத்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள். தேநீரைக் குடிக்கும்போது இந்நேரம் தன் வீட்டிலும் வெள்ளை நிற 'ஜக்'கில் தேநீர் ஆறிப்போய் அடுப்புக்குப் பக்கத்தில் தூசி படர்ந்து கொண்டிருக்கும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ரஞ்சிதம். வள்ளியின் தம்பிப்பயல் ஒருவன் நடு விரலையும் மோதிர விரலையும் சேர்த்து சூப்பியவாறு உடம்பில் துணியில்லாமல் அம்மணமாக வந்து நின்று ரஞ்சிதத்தை விழித்துப் பார்த்தான். அவனை இழுத்து தலைமயிரைக் கோதிவிட்டு "ஐய! இது என்ன அசிங்கம், நல்ல புள்ளையாம். எங்கே... சட்டை போட்டுக்கிட்டு வா பாப்பம்" என்றாள். அவன் திமிறி குடுகுடுவென்று வெளியே ஓடினான். மூவரும் சிரித்தார்கள்.

அவன் வயதேயுடைய தன் தம்பி ஒருவனின் நினைவு வந்தது. அவள்தான் சோறூட்ட வேண்டும். அவளருகில் படுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றெல்லாம் முரண்டு பண்ணு பவன் இன்று என்ன செய்வான் என்று நினைத்தபோது மனம் கலங்கியது. 'எவ்வளவு காலத்துக்கு ஒரு பெண்ணுக்குத் தாய்வீடு?' என்று தன்னையே மடக்கிக் கொண்டாள்.

வந்து அரைமணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்னும் முத்தையாவை காணவில்லை. வந்து தன்னைக் கண்டவுடன் என்ன செய்வான் என்று கற்பனை பண்ணிக்கொண்டாள்.

கற்பனை சுகமாக இருக்கவில்லை!

உள்ளத்தின் ஒரு பகுதி இருண்டுபோய், அதற்குள் ளிருந்து நான்கைந்து அழகுரல்கள் கேட்பது போலிருந்தது. தராசுப் படிக்கல் மாதிரி இருக்கும் தன் தம்பி தங்கைகளின் நினைவே மனதுக்குள் சுழன்றது. ரஞ்சிதத்தின் குடும்பம் பெரியது. உருப்படியாக மூன்று பேருடைய உழைப்பில் ஒன்பது வயிறுகள் பசியாற வேண்டும். இதுவரையுமே அது ஒழுங்காக நடைபெறவில்லையென்றால் இனி...?

குழந்தைகளில் ஒருவரையாவது அவளுடைய தாயினால் சமாளிக்க முடியாது. குழந்தைகளின் குறும்பு தாங்க முடியா விட்டால் ‘பட் பட்’டென்று தன் தலையிலடித்துக் கொண்டு “என்னைக் கொல்லாதீங்க சனியங்களா!” என்று அழுத் தான் தெரியும். அடுத்தடுத்த பிரசவத்தால் நித்திய நோயாளியாகி ரஞ்சிதத்துக்கு அவளும் ஒரு குழந்தை. தலையில் தான் சுமத்தியிருக்கும் பாரத்தை எண்ணுகையில் தான் செய்வது பெரிய அநியாயம் என்று தோன்றியது. உடம்பு கொஞ்சம் தெம்பாக இருக்கும் நாளில் மட்டும் ஏதோ ‘பெயர்’ பண்ணுகிறவள் இனிக் கட்டாயம் வேலைக்குப் போக வேண்டிவரும்.

கறுத்து இளைத்து நடக்கவே ஜீவனில்லாத தன் தாய் வேலைக்குப் போவதைக் கற்பனை பண்ணவே சிரமமாக இருந்தது ரஞ்சிதத்துக்கு.

வெளியே அந்தி மயங்கி அழுக்குப்போல இருள் பரவத் தொடங்கியது. வள்ளி ரஞ்சிதத்தைத் தனிமையில் விட்டு விட்டு இரண்டு லாந்தர்களை எடுத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள். அவைகளைக் கழற்றி கண்ணாடியைத் துடைத்து மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி விளக்கை ஏற்றினாள். வள்ளியின் தாயும் சமையலை முடித்துவிட்டு அடுத்த வீட்டுக்குப் பேசிக் கொண்டிருக்கப் போய் விட்டாள். நெடு நேரமாகத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்த ரஞ்சிதம் எழும்பி உள்ளே வள்ளி அருகில் வந்து நின்றாள். கண்கள் ஈரமாகி, உதடுகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தன. மெதுவாக “வள்ளி” என்றாள். அதுவுங்கூட அழகையாகத்தான் வெளிவந்தது. சேலை முந்தானையில் முக்கைச் சீறிக்கொண்டாள். நிமிர்ந்து

அவளைப் பார்த்த வள்ளிக்கு அவள் வெகு நேரமாக அழுதிருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

“என்னது?” என்றாள்.

“நான் வீட்டுக்குப் போகிறேன்”

“என்னது”

ரஞ்சிதம் மீண்டும் மூக்கைக் துடைத்துக் கொண்டாள். வள்ளி அவள் தோளைக் குலுக்கி “என்ன ரஞ்சி ஒனக்கு?” என்றாள். ரஞ்சிதம் அமைதியாகக் கொடியில் கிடந்த துண்டையும், படங்குச் சாக்கையும் உருவி எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தாள். பின்னாலே வந்த வள்ளி, அவள் கையைப் பிடித்து “ரஞ்சி! எங்கே போறே? வா உள்ளுக்கு” என்றாள்.

ரஞ்சிதத்தின் கண்கள் கலங்கி மிளகாய்ப் பழமாக சிவந்திருத்தன. “இல்லே வள்ளி நான் போறேன் விடு” என்று நழுவித் திண்ணை அருகில் வந்தாள். “நான் இப்படி வாறது சரியே இல்லை. எங்க அப்பனும் தம்பியும் சம்பாதிச்சா அந்தக் குடும்பத்துக்கு போதும்னா நினைக்கிறே?” என்று சொல்லும்போதே அவளுக்கு அழுகை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. “சின்னதுகளை நெனச்சா எனக்கு வயித்தை கலக்குது!” என்று சொல்லிவிட்டுக் குலுங்கி அழுதாள்.

வள்ளிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

திண்ணைக்கு மேல் தொங்கிய கூடை கீழே இறங்கியது. அதற்குள் துண்டையும் படங்கையும் போட்டு, கயிற்றை தலையில் மாட்டிக்கொண்டு வாசலை விட்டு கீழே இறங்கினாள். தன் தாயைக் கூப்பிட்டுச் சொல்லக்கூட முடியாமல் திகைத்து நின்ற வள்ளியிடம் சொல்லவும் இல்லை. அவளைப் பார்க்கவும் இல்லை.

இருளுக்குள் கலந்த ரஞ்சிதம் ஓடத் துவங்கினாள். வாழ்க்கையும் தான்.

(17-11-1963)

ஒரு கூடைக் கொழுந்து

“அக்கா எனக்கு எது நெறை?”

கொழுந்து இல்லாத கூடையின் தலைக்கயிறு தோள் வழியாக இடது கைக்குள் அடங்கியிருக்க, வெற்றுக்கூடை முதுகில் அசைந்துகொண்டிருந்தது. லட்சுமியின் கேள்வியார் காதில் விழுந்ததோ என்னவோ? பதிலே இல்லை. மற்ற நாட்களாக இருந்தால் அந்த ‘வயசுப் பெண்கள்’ குழுவினர் அவளை ஆளுக்கொரு பக்கமாக இழுப்பார்கள்.

“இங்கே வாடி லெட்சுமி! என்கிட்டே நிறைதாரேன்.”

“ஐயோ! லெட்சுமிக்குட்டி! என்கிட்டே நிற்கட்டுண்டி”

நாலாபக்கத்திலிருந்தும் வரும் அழைப்பைக்கண்டு அவள் அரிசிப்பல் தெரியச் சிரிப்பாள். அவளுக்குச் சற்றுக் கர்வமாகக்கூட இவ்வளவு கிராக்கியா என்று!

அப்படிப் பட்டவங்கள் இன்று ஒரே மௌனம் அனுட்டித் தனர். எதற்கு இந்த மௌனம் என்று புரியாமல் அவர்கள் முகத்தைப் பார்த்தாள் லெட்சுமி. நிறை பிடித்துக்கொண்டு நின்ற அவளுடைய ‘செட்டு’கள் எல்லாம் சொல்லி வைத்தாற்போல முகத்தை ஒரு மாதிரியாகத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு—கொந்தரப்பு காசும் கொழுந்து காசுமாக ‘முதல் நம்பர் சம்பளம்’ வாங்குபவளை எரிச்சலொடு பார்க்கும் பிள்ளைக்காரி மாதிரி— ஓரப் பார்வை பார்ப்பதைக் கண்டதும் அவளுக்கு எரிச்சலாக்கூட வந்தது.

“என்னடி ஆத்தா உங்களுக்கு வந்த வாழ்வு?” என்று ஒரு வெட்டு வெட்டிவிட்டுக் கடைசித் தொங்கலில் நிறை போட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காணிக்கிழவனிடம் போனாள்.

“கங்காணி அப்பச்சி எனக்...”

வழக்கமாக அவளைக் கண்டதும், இருக்கும் இரண்டு முன்பற்களும் தெரியச் சிரித்தவாறு “என்ன ஆயி! இப்பத் தான் வாறியா? போ போ... முப்பத்திரண்டாவது நிறை ஒனக்கு. அய்யா வர்றத்துக்குள்ளே ஓடு” என்று கனியும்— கிழவன்கூட இன்றைக்கென்று சடசடத்தான். “வாறாக, தொரைச்சாணி அம்மா! வாங்க இப்பத்தான் விடிஞ்சுதோ? மொகறையைப் பாரு! நேரம் என்ன ஆவுது? சுணங்கி வாற ஆளுக்கு ஏன் வேலை கொடுத்தேன்னு ‘நொப்பன்’ குதிப்பதே! நீயா ‘வதிலு’ சொல்லுவே?”

விடியற்காலை வேளையிலே இப்படி வாங்கிக்கட்ட வேண்டி இருக்கின்றதே என்று அவளுக்கு அங்கலாய்ப்பாக இருந்ததுதான். ஆனால் கணக்கப்பிள்ளை ஐயாவிடமும் கங்காணியிடமும் அதைக் காட்டிக்கொள்ள முடியுமா? அப்புறம் தப்புவதாவது!

“சரி... சரி அப்பச்சி! காலங்காத்தாலே பேசாதீங்க என்னமோ, என்னைக்கும்போல மத்தக் குட்டிக் நெறை புடிச்சிருப்பாளுகன்னு நெனச்சேன். அவுகளுக்கெல்லாம் இன்னைக்கு என்னமோ வந்திருச்சி!”

“நீங்க பண்ணுற காரியங்களுக்கு நெறையேறே புடிச்சித் தருவாகளோ” — கங்காணிக் கிழவன் எரிந்து விழுந்தான். “தொலைஞ்சுப்போ! கடைசித் தொங்கலுக்கு!”

கீழே இறக்கி வைக்கப்பட்ட வெற்றுக் கூடை மீண்டும் முதுகுக்குத் தாவியது. கடைசி நிறைக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த லெட்சுமியின் பருவத்துப் பின்னழகை அந்தக் கூடையோ, சேலைமேல் கட்டியிருந்த முரட்டுப் படங்குச் சாக்கோ மறைக்கவில்லை.

வழக்கமாகக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே றாத்தல்போட விரும்பும் - எடுவைக்காரிகள் முதல்தொங்கல், கடைசித் தொங்கலுக்குப் போவதே இல்லை.

முதல் தொங்கலென்றால் ஒழுங்கான நிறை கிடையாது. எல்லாம் குறை நிறைகளாக ஆயிரம் தடவை ஏறி இறங்க வேண்டும். கடைசித் தொங்கலென்றால் பிள்ளைக்காரிகளோடே ‘மாரடிக்க’ முடியாது. ஆடி அசைந்து அம்மன் பவனி வருவதுபோல் எட்டுமணிக்குத்தான் வருவார்கள். ஒரு மணிநேரம் ஏதோ பெயருக்கு நாலெந்து றாத்தலை எடுத்துவிட்டு ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் ‘அடியே ஏங்கொழுந்தையும் நிறுத்துர்நீ...’ என்று பல்லைக் காட்டிவிட்டு லயத்துக்கோ பிள்ளைக் காம்பிராவுக்கோ போய்விடுவார்கள். அவர்களுடைய கொழுந்தையும் நிறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். கூடையையும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். போதாத குறைக்கு அவர்களுடைய நிறையையும் சேர்த்து எடுத்துப் போக வேண்டும். இந்த தொல்லைகளுக்காகத்தான் அவள் அங்குமிங்கும் போவதில்லை. அவளுடைய கலகலத்த சுபாவமும் எளிமையான அழகும் மற்றப் பெண்களுக்கு மத்தியில் ஒரு தனித்துவத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தன. ஆகவே அவளை மற்றப் பெண்களும் போகவிடுவதில்லை. ஆனால் இன்றோ?

“ஆமா! இந்தப் ‘பொட்டைச்சி’களுக்கு இன்றைக்கு என்ன வந்தது?” கடைசி நிறைக்கு வந்து நின்றாள். அந்த மலைகளிலேயே கடைசி நிறை, எல்லோரும் சேர்ந்து ஏதோ அவளை ஒதுக்கி விட்டது போன்ற தனிமை உணர்வு

மனதைப் பிழிய கூடையை இறக்கி வைத்து இடையில் கட்டியிருந்த படங்குச் சாக்கை அவிழ்த்து, சேலையைச் சற்று முழங்காலுக்குமேலே தூக்கி - இல்லாவிடில் தேயிலைச்செடி கிழித்துவிடுமே! மீண்டும் படங்கைச் சுற்றிக் கட்டினாள். கறுப்பு நிறக் கயிறு அரைஞாண் மாதிரி இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்தது. கூடைக்குள்ளிருந்த தலைத் துண்டை உதறி, நெற்றியில் பூசிய இரட்டைக் கோடு விபூதி அழியாமல் தலையில் போட்டுக்கொண்ட கூடைக்கயிறையும் தலையில் மாட்டிக் கொண்டாள். கடைசியாகப் பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தலைத் துண்டின் பகுதிகளைக் கயிற்றை மறைப்பதுபோல் மடித்துக் கயிற்றுமேல் போட்டுக் கொண்டாள். ஆயிற்று நிறைக்குத் தயார்!

அப்போதுதான் அவளைக் கவனித்த பக்கத்து நிறைக் கிழவி தன் பொக்கை வாயைப் பிளந்தாள்.

“என்னடி ஆயா அதிசயமா இருக்கு! என்ன இந்தப் பக்கமா காத்து வீசுது?”

கிழவியை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டு, சூழ்கொட்டிக் கொண்டாள்.

“என்னடி குட்டி கேக்குறேன் ச்சங்குறே?”

“ஒண்ணுமில்லே அம்மாயி! சும்மாதான் வந்தேன்”

“ஆயாயே! பொல்லாதவதான். சும்மா கூடவாற்ற ஆளு இல்லே நீ, என்னதான் நடந்தது?”

லெட்சுமிக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

“ஒப்புராணை! ஒண்ணுமில்லேங்கிறேன்”?

“சரி... சரி... காலங்காத்தாலே ஆணையிடாதே”

மௌனமாகத் தேயிலைச் செடியைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுவிட்டு, பணியில் நனைந்துநின்ற கொழுந்துகளைக் கிள்ளத் துவங்கினாள் லெட்சுமி. இரண்டு வீச்சிலே இரண்டு கையும் நிறைந்துவிட்டது. காம்புப்பகுதியைத் திருப்பிப் பார்த்தாள். பரவாயில்லை. எல்லாம் பிஞ்சுக் காம்புதான்!

“நார்க்குச்சி” ஒன்றுகூட இல்லை. கிழவியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அப்போதுதான் கிழவி ஒவ்வொன்றாக மெல்ல மெல்லக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். காலைப் பணிக்கும், குளிருக்கும் அவள் கரங்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“அம்மாயி! பொலி சொல்றியா, கொழுந்தைப் போட்டுக்கிர்றேன்...” முதல் பிடிக் கொழுந்தை கூடைக்குள் போடும்போது ‘பொலி’ சொல்வது ஒரு மரபு. சகுனம் பார்ப்பது மாதிரி! கிழவி ‘பொலி’ சொன்னாள்.

“போடு அப்பனே, சம்முகா! பொலியே... பொலி... பொலி... பொலி”

லெட்சுமிக்குக் கை வேகமாக விழத்துவங்கியது. பங்குனி மாதப் பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறிகண்டவர்களுக்கோ, அது ஓர் இன்பப் போதைதரும் விளையாட்டு. இளந் தளிர்கள் ‘சடசட’வென ஒடிந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்பப் போதையோடு அல்ல! மனதுக்குள்ளே சிநேகிதிகளின் பாராமுகம் வண்டாக அரித்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணம் அவளுக்கு அந்திக் கொழுந்து நிறுக்கும் போதுதான் தெரிந்தது.

ஃ

ஃ

ஃ

மாலை நாலு மணி சங்கு ஊதியதும் நிறையிலிருந்து இறங்கி அந்திவெயிலில் உடல் வியர்வையால் புழுங்க எல்லா ஆட்களும் ஸ்டோருக்கு முன்னால் வந்து குழுமினார்கள். கூடையை இறக்கி வைத்துவிட்டுத் தலைத்துண்டால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. கூடையில் பொங்கி எழும்பி நின்ற கொழுந்தை ஐந்து விரல்களும் விரிய உள்ளங்கையால் அமுக்கிவிட்டுக் கொண்டாள். பெரும் பாலும் எல்லா ஆட்களும் வந்தாயிற்று என்று தெரிந்தவுடன் கங்காணி பணிவாக - முதுகு கூன் - கணக்குப்பிள்ளை ஐயா விடம் போய் “ஆளுக எல்லாம் வந்துருச்சி! நிறுக்கலாந்

தானுகளோ?" என்று மென்று விழுங்கிக்கொண்டு கேட்டேன்.

செக்ரோல் புத்தகத்தில் ஏதோ கணக்குப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கணக்கப்பிள்ளை ஐயா நிமிர்ந்து 'லேபர்' கூட்டத்தைப் பார்த்தார். எல்லோரும் வரிசையாக கூடையை வைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். விரிக்கப்பட்டுக் கிடந்த படங்குச் சாக்குக்கு முன்னால் போய் நின்று கொண்டார். தராசுமரம் வந்தது. தட்டுக்கூடை வந்தது. நாலு பெண்களும் வந்தார்கள். தராசுமரம் பிடிக்கவும் தட்டுக் கொட்டவும், ஆயிற்று. நிறுக்க வேண்டியதுதான், அப்போது தான் ஏதோ ஞாபகம் வந்ததுபோல் 'ஐயா' ஒதுங்கி ஆட்களுக்கு முன்னால் வந்துநின்றார். அவர் அரைந்து வந்து நின்ற தோரணையும், ஆட்களைப் பார்த்த விதமும், ஏதோ தவறுதலாகக் கறுப்பாகப் பிறந்துவிட்ட வெள்ளைக்காரனைப் போலிருந்தது. பேச்சும்கூடச் சுத்தத் தமிழாக இருக்காது. வெள்ளைத்துரை ஒருவன் சிரமப்பட்டு 'டமில்' பேசுவது போலிருக்கும். நாமாக இருந்தால் சிரித்திருப்போம். 'அது' கள் 'லேபர்' கூட்டந்தானே? என்ன தெரியும் அந்தக் 'கண்ட்ரி'களுக்கு? 'அது'களுக்கு முன்னால் இப்படி ஜபர் தஸ்து பண்ணுவதில் ஒருசில விடலைப் பிள்ளைகளுக்கு என்னமோ ஓர் 'இது'!

ஆட்கள் எல்லோரையும் அலட்சியத்துடன் ஒருமுறை பார்த்தார் ஐயா. வலதுபுறத்திலிருந்து நேராக ஓடிவந்து கொண்டிருந்த பார்வை லெட்சுமியிடம் வந்ததும் சற்று நின்று மேலும் கீழுமாக ஏறி இறங்கிவிட்டு மீண்டும் இடது கோடிவரை ஓடியது. பிறகு கங்காணி பக்கம் திரும்பி 'கங்காணி' என்று கூப்பிட்டார். அதுவரை அவரின் செயல்களைக் கவனித்துக்கொண்டு என்னவோ ஏதோவென்று நின்ற கங்காணி ஓடிவந்து "ஐயா" என்றான். இந்த ஐயாப்பட்டம் போடும்போது ஏன்தான் முதுகு கூனுகிறதோ?

“லெட்சுமியை வரச்சொல்லுங்க”

ஒ. கூ.—13

கிழவனுக்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. லெட்சுமியை அனுதாபத்தோடு பார்த்துவிட்டு உரத்துச் சத்தமிட்டான்.

“இந்தா ஆயி! இப்பிடி வா. ஐயா கூப்பிடுறாரு.” லெட்சுமிக்கு குடல் மார்புவரை ஏறிஇறங்கியது பயத்தால்.

“நானா அப்பச்சி”

“ஆமாங்கிறேன்”

லெட்சுமி வாய்க்குள்ளே பயத்தால் முனகிக் கொண்டாள்.

“ஐயோ! என்னா எழவு இது!” -ஏற்கெனவே வெயிலில் கன்றிப் போயிருந்த அவள் முகம் இப்போது பயத்தால் கூம்பியது. அந்தப் பெரிய கூட்டத்துக்கு முன்னால் உடம் பெல்லாம் கூனிக் குறுக வந்து நின்றாள். கைகளைப் பின்புறமாகக் கட்டி, வலது குதிக்காலை ஊன்றி கட்டை விரலினால் தரையில் அரைவட்டம் வரைந்து கொண்டிருந்த கணக்கப் பிள்ளை ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தார். லெட்சுமி தலை குனிந்து கொண்டாள்.

“லெச்சுமி”

“ஏன்ங்க” -அவள் பார்வை சற்று மேலேறி இறங்கியது.

“நாலைஞ்சு நாளைக்கு முந்தி இருபத்தைஞ்சாம் நம்பர் மலையிலே கொழுந்து எடுத்தேயே, அன்னைக்கு நீ ஒரு மணிக்கு எத்தனை றாத்தல் எடுத்தே...?” தனக்குள் இருந்த நினைவு மெல்ல வெளிவந்தது. ஆம், ஐம்பத்தி ஏழு!

“அம்பத்தி ஏழுங்க”

“அம்பத்தி ஏழா? நான் கூட மறந்துட்டேன். ஆனா ஆளுக மறக்க மாட்டாக போலே இருக்கு...” பொறுப்புக் கலந்த ஒரு பார்வை ஆட்கள்மீது ஓடியது. “லெச்சுமி இன்னொருமுறை, அதே மாதிரி, ஒன்பது மணிக்கும் ஒரு

மணிக்கும் ஊடே அம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்துக்காட்ட முடியுமா?"

லெட்சுமியின் புருவங்கள் கேள்விக்குறியாக வளைந்தன. மீண்டும் அதேமாதிரி ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலா? ஏன்... எதற்காக...? கங்காணி பக்கம் திரும்பினாள்.

“அப்பச்சி! ஐயா என்ன இப்பிடி கேட்கிறாரு...?”

“என்னெக் கேட்டா? ஐயாவையே கேளு...”

‘ஐயா’வைக் கேட்கமுடியுமா? ஆனால் தன்னைக் கேட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசத் துவங்கினார். அவர் முகம் சொல்லக்கூடாத விஷயத்தைச் சொல்லச் சங்கடப்படுவது போல் சுருங்கியது.

“லெச்சுமி! உங்க எல்லாருக்கும் நல்லாத் தெரியும். கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கு ‘பொம்புளை கேஸ்’ எவ்வளவு ஆபத்தானதுன்னு. அதிலேயும் நான் கல்யாணம் கட்டாதவன். அப்படிப்பட்டவங்களுக்கு சும்மா கட்டுக் கதையைக் கட்டி விட்டாக்கூட நெசம்னு எங்க மேலிடம் நம்பும். இது உனக்கு நல்லா தெரியும். உன்னைவிட நல்லா எடுக்கக் கூடிய ஆளுக உனக்கு முந்தியே பேரு பதிஞ்சு எத்தனையோ வருஷம் ‘சர்வீசு’ உள்ள ஆளுக இங்கே இருக்கு. அவுகளை எல்லாம்விட போனவருஷம் வேலைக்கு வந்த நீ ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தல் எடுத்தது எல்லோருக்கும் ரொம்ப சந்தேகத்தைக் குடுத்திருக்கு. ஆனா இன்னம் யாராவது என்கிட்டே நேரே கேட்கலை. அவுங்களுக்குள்ளே பேச்சு நடக்குதாம்...” -கங்காணி, பேச்சு விரசமாய்ப் போவதைக் கவனித்துவிட்டு ஊடே புகுந்தான்.

“இப்ப... அது கிடந்துட்டு போகுதுங்க...”

“இல்லை கங்காணி! நான் இந்த மாதிரி ‘பப்ளிக்’கா விசாரிக்கப்படாதுதான். ஆனா விஷயம் என் சம்பந்தம் பட்டது. அதனாலேதான் ‘ஒடச்சு’ பேச விரும்புகிறேன். அத்தோட லெச்சுமி எங்களுக்கு சொந்தக்காரச்சுன்னு ஒரு

பிரச்னை இருக்கு. அதனாலேதான் ஓடச்சிப்பேச நினைக்கிறேன்...” லெட்சுமி பக்கம் திரும்பினார். “லெட்சுமி! என் நிலைமை புரியுமனு நினைக்கிறேன். உன்னாலே மறுபடி எடுத்துக்காட்ட முடியுந்தானே?”

குனிந்திருந்த தலை சட்டென்று நிமிர்ந்தது. ஐயாவை, கங்காணியை அப்புறம் ஆட்களை ஒருமுறை சிலிர்த்துப் பார்த்தது. தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் புலியை விலாவில் குத்தினால் இப்படித்தான் துள்ளி எழுந்து முறைத்திருக்கும்.

“என்னபுள்ளே மொறைக்கிறே! ஐயா கேட்டதுக்கு வதிலு சொல்லு?”

“எதைச் சொல்வது?” ‘ஐயா’ பூடகமாகப் பேசிவிட்டு சும்மா இருந்துவிட்டால், அந்தக் ‘கறை’ நீங்கிவிடுமா? ஐயா முகத்தை ஏறிட்டு வெறித்துப் பார்த்துச் சொன்னாள் லெட்சுமி:

“யாரு முடியாதுன்னா? என்னாலே எடுக்கமுடியும். எடுத்துக் காட்டுறேன்”—பொங்கிவந்த கண்ணீரை மறைப்பதற்காகத் தலை குனிந்துகொண்டாள். மேட்டிலிருந்து பள்ளத்துக்கு சரேலென இறங்கும் சாரைப் பாம்புமாதிரிக் கண்ணீர் வழிந்தது. குழுமிநின்ற ஆட்கள் மௌனமாக நடப்பைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உள்ளுக்குள்ளே ‘என்னதான் நடக்கிறது பார்ப்போம்’ என்கிற மனநிலை இருந்தாலும், வெளிக்குப் ‘பசு’வாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாக தோட்டத்துப் பெண்களுக்கு இது ஒரு விதமான மனநிலை. நேரடியாக ஐயாவை, கங்காணியை பகைத்துக்கொள்ளவோ வாதாடவோ முடியாது, பயம். ஆனால் தங்கள் புகைச்சலைச் சுற்றிவளைத்து அவர்கள் காதுக்கு எட்டும்படி செய்துவிடுவார்கள். விஷயம் உடைபடும் போது எல்லோரும் நல்ல பிள்ளைகள் மாதிரி காட்சியளிப்பார்கள். “ஐயோ கடவுளே! எவளோ பொடசக்காரி இப்பிடி

அநியாயமாய்ச் சொல்லியிருக்கிறாளே!’’ என்று அவர்கள் அங்கலாய்க்கும்போது பார்க்கவேண்டுமே! இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா? கதைதான்.

எல்லோரையும் ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு ஐயா கூறினார்: “ரொம்பச் சந்தோஷம் லெட்சுமி. அதேமாதிரி மறுபடியும் எடுக்கமுடியுங்கிறே. முடியுமோ முடியாதோ எனக்குத் தெரியாது” அவளைக் கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு கூறினார்: “நீ கட்டாயம் எடுத்துக்காட்டத்தான் வேணும். இல்லையோ...” அவர்முகம் கடுகடுத்தது. “அப்புறம் நான் பொல்லாதவனா இருப்பேன்”. தலைத்துண்டை எடுத்து முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டாள் லெட்சுமி. அமைதியாக அவர் பேச்சை ஏற்றுக்கொண்டாள். அவளைப் பயமுறுத்தும் கட்டளையோ பழிவாங்கவோ அல்ல! அவள் கண்ணியத்துக்கு விட்ட சவால்!

*

*

*

சின்னதொரு தகரலாம்பு மினுக்கென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. அடுப்பில் சாம்பல் பூத்துக்கிடந்த நெருப்பைக் குனிந்து ஊதிவிட்டான் ஆறுமுகம். நெருப்பு லேசாகக் கனன்றது. பக்கத்தில் கட்டிக்கிடந்த தேயிலை மிலாருக் குவியலில் இரண்டொரு குச்சியை இழுத்து ‘படக் படக்’கென்று ஒடித்து அடுப்பில் வைத்து ஊதினான். குப்பென்று தீப்பிடித்தது. குளிருக்கு அடக்கமாக கைகளை நெருப்பருகே காட்டியவாறு ஏறிட்டு லெட்சுமியைப் பார்த்தான். அவளும், அவன் என்ன சொல்லப்போகிறான் என்பதைத்தான் எதிர்பார்ப்பதுபோல அவளையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பருகே சற்று நெருங்கி உட்கார்ந்தவாறு ஆறுமுகம் கேட்டான். “ஆமா! அப்ப என்னதான் செய்யப்போறே?” கனன்று எரிந்த தீயின் மஞ்சளும் சிவப்பும் கலந்த ஜுவாலை ஒளி அவன் மீது வர்ணப்பூச்சு செய்துகொண்டிருந்தது. “பெரிசா அத்தனை கூட்டத்துக்கும் மத்தியிலே வீறாப்பு பேசிடாப்புவே

பத்தாது. சொன்ன மாதிரி செய்யணும், முடியுமா உன்னாலே?”

வலது காலை மடக்கிப் பாதத்தை சுவர்மீது பதித்து, சுவரில் சாய்ந்தவாறு அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் லெட்சுமி.

“முடியாதுன்னு தெரிஞ்சா சபதம் போடுவேனா?”

“ஆ! கிழிச்சீங்க. அன்னைக்கு என்னமோ நான் சோத்துக்கு வாறப்போ ரெண்டு மூணு ‘ரப்பு’ எடுத்துக் குடுக்காட்டி எடுக்கிறவுக இல்லே...?”

லெட்சுமியின் எதிர்காலக் கணவன் அவன். சாயந்தர வேளைகளில் அவன் அவள் வீட்டுக்கு வந்தால் கொஞ்ச நேரம் எல்லாருடனும் பொதுவாகப் பேசிவிட்டு லெட்சுமியுடன் தனியாகக் கொஞ்சம் பேசுவான். அம்மாதிரிச் சமயங்களில் லெட்சுமியின் ‘ஆயாளும் அப்பனும்’ கௌரவமாக ஒதுங்கிவிடுவார்கள். அவனும் வரட்டுக் கௌரவத்துடன் திண்ணையிலிருந்தவாறு இரண்டு பேச்சுப் பேசிவிட்டு ஓடிவிட மாட்டான். குடும்பப் பிரச்சினை, வேலைப் பிரச்சினை எல்லாம் அவன் காதுக்கும் சற்று ஈயப்படும். இரவு ஏழரை எட்டுமணிவரைக்கும் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டுத் தன்லயத்துக்குப் போய்விடுவான். அப்படிப்பட்ட காதலனோடு உலகையே மறந்து போதையிலே ஏதேதோ உளறிக்கொட்டி சிரிக்க வேண்டிய வேளையிலே—

வயிற்றுப் பிரச்சினைதான் காதல் பேச்சாக இருந்தது. ஐம்பத்தி ஏழுறாத்தல் பிரச்சினைகூட அவனால் வந்து விடிந்ததுதான். ஆண்களுக்கு வேலை ஒருமணியோடு முடிந்துவிடும். ஆனால் பன்னிரண்டு மணிக்கே கங்காணியிடம் பல்லைக்காட்டிவிட்டு நழுவிவிடும் துணிச்சல் பேர்வழிகளில் அவனும் ஒருவன், அப்படி ஒருநாள் பகல் ‘சோத்’ துக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கும்போதுதான் அவள் லெட்சுமி-மலையின் ‘வாங்கி’ ஓரத்திலே தனியாக நின்று கொழுந்து எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளோடு சற்றுப் பேசப்

போனவன், பேசிக்கொண்டே கொழுந்து கிள்ளிக் கொண் டிருந்தான். உழைக்கும் கையல்லவா? வாய், பேச்சை மறக்காதபோது கையும் உழைப்பை மறக்கவில்லை. சாகும் வரை அது மறப்பதில்லை! அந்தக் கொழுந்துதான் ஐம்பத்தி ஏழு றாத்தலாக இருந்து ஐம்பத்தேழு பிரச்சினைகளையும் கிண்டிவிட்டிருக்கிறது!

“ஆமா, இப்பிடிச் செஞ்சா என்ன?”—அவனுக்கு ஒரு யோசனை.

“அன்னைக்கு மாதிரி பன்னெண்டு மணிக்கு வந்து எடுத்துத் தரவா?”

“ஐயய்யோ.”

“இனி எல்லோருக்கும் என்மேலேதான் கண்ணிருக்கும். இன்னொருத்தர் எடுத்துக் குடுக்கிறதே குத்தம். அதுவும் இப்பவோ?” இரண்டு கரங்களாலும் கன்னத்தைப் பொத்திக் கொண்டு தோள்களைக் குலுக்கினாள். “வேறே வெனை வேண்டியதில்லை.”

“அப்ப என்னதான் செய்யிறது?”

“நானே எடுக்கிறேன். முடிஞ்சமட்டும் எடுக்கிறது. முடியாட்டி துண்டு வாங்கிக்கிட்டு மத்த மலைக்குப்போறேன். இல்லே இஸ்டோருக்கு எல பொறக்கப் போறேன். மலையில இருந்தாத்தானே ஐயாமேல சந்தேகப்படுவாங்க?”

பெருமூச்சோடு ஆறுமுகம் எழும்பினான். ‘என்னமாச்சும் பண்ணு’ என்று சொல்லிக்கொண்டு தோளில் கிடந்த மப்ளரைத் தலையில் முண்டாசு கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான். லெட்சுமியின் தாய் திண்ணையிலிருந்தவள் மருமகனைக் கண்டதும் பவ்வியமாக எழும்பி ஒதுங்கி நின்று விட்டு உள்ளே ஓடிவந்தாள். “ஆயி, அத்தானுக்கு தேத் தண்ணி ஊத்திக் கொடுத்தியா” என்றாள்.

“குடிச்சிட்டுத்தான் போறாக” வாயிற்புறம் அரைத் தூக்கம் தூங்கிக்கொண்டிருந்த நாய் ஒன்று ஆறுமுகத்தைக்

கண்டதும் இரண்டு தரம் குலைத்துவிட்டு வழக்கமாக வருகிற ஆசாமி என்று தெரிந்ததும் மீண்டும் சுருண்டு படுத்தது.

*

*

*

ஒருமணிக் கொழுந்து நிறுவையாகிக் கொண்டு இருந்தது. அது நல்ல கொழுந்து உள்ள மலை; ஆகவே எல்லோரும் சாப்பிடப்போகாமல் நின்று எடுத்திருந்தார்கள். நாற்பது ஐம்பது என்று றாத்தல் விஷமாக ஏறிக்கொண்டிருந்தது. படங்குச் சாக்கில் ஓர் ஆள் உயரத்துக்குக் கொழுந்து எழும்பி நின்றது. சாக்கிலே கொழுந்து அழுக்கும் பெண்களும் சாக்குப்பிடிக்கும் பெண்களும் நின்று கொண்டிருந்தனர். நிறுப்பதற்காக காத்து நின்ற வரிசை மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. லெட்சுமியின் முறை வந்தது. சாக்குக்காரன் லெட்சுமியின் கூடையைத் தூக்கினான். அது கல்லாகக் கனத்தது. அடியிற் கையைக் கொடுத்துத் தூக்கித் தட்டில் கொட்டப்பார்த்தான் முடிய வில்லை. காலால் மிதித்து அழுக்கப்பட்ட கொழுந்து சிமெந்து மாதிரி இறுகிப்போய் இருந்தது. மாமூல்படி தனது முழங்காலால் கூடையின் வாயிற் புறத்தை இரண்டு மோது மோதி நாலைந்து தரம் உலுப்பினான். கொழுந்து பிரிந்து கொட்டத் துவங்கியது. கட்டி மண்ணாக பொல பொலவென்று உதிர்ந்து கொட்டிய கொழுந்து தட்டைக் கூடையில் நிரம்பி தராசு அடிதொட்டி எழும்பி, கோபுரம் கட்டியதைப் பார்த்ததும் கணக்கப்பிள்ளையை திரும்பிப் பார்த்தாள், லெட்சுமி!

ஐயா குவிந்து நின்ற கொழுந்தைப் பார்த்தார். “கொழுந்தா அது? நார் பிடித்த வெறும் முற்றல் இலையும் மொட்டைப் புடுங்குமாக இதையெல்லாம் எடுத்திட்டா சரியா? கங்காணியைக் கூப்பிடு” என்றார்.

“என்ன கங்காணி கொழுந்தா இது... லெட்சுமிகிட்ட கொழுந்து இன்னைக்கு எடுக்கவா சொன்னீங்க?”

“ஆமாங்க! ஒம்பதுமணி நிறுவைக்குப் பொறகு வந்து இன்னைக்கு எடுத்துக்காட்டறேன்னு சொல்லிச்சங்க. சாட்சிக்கு நாலு ஆளைவச்ச எடுக்கச் சொன்னேங்க.”

“சரி, ஆனா இப்பிடியா எடுக்கிறது? நாருக்குச்சியும் முத்த எலையுமா இதை கங்காணி கொழுந்து?”

“துப்பரவுபண்ணி தரச்சொல்றேன். நாத்தலைப் பாருங்க.”

தராசுமரம் பிடிக்கும் பெண்களைப் பார்த்தார். அந்தப் பெண்கள் தராசில் கயிற்றைமாட்டித் தூக்கினார்கள்.

தூக்கிய கைகள் நடுங்கின. தராசில் நாத்தல் காட்டும் கம்பி ‘ஐம்’ மென்று மேலே ஏறி கீழே இறங்கி ஆடி நின்றது. அறுபத்தி ஒன்று!

சொன்னதுக்குமேலாக நான்கு நாத்தல் கூடவே இருந்தது.

“அறுவத்தியோர் நாத்தல் இருக்குது கங்காணி. யாரு வேணும்னாலும் வந்து பார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

ஐயா ஒதுங்கி நின்றார். ஆனால் யாரும் போய்ப் பார்க்கவில்லை. அவ்வளவுக்குத் துணிந்து யார் போவார்கள்?

தராசு மரம் பிடிக்கும் பெண்களின் கரங்கள் வேகமாக நடுங்கத் துவங்கின. தட்டை இறக்கிவைக்கும்படி கையை அமர்த்திவிட்டுக் கங்காணியைப் பார்த்து ‘ஐயா’ கூறினார்.

“ஆனா கங்காணி இந்த அறுவத்தியோர் நாத்தலையும் தரமுடியாது. இருவது நாத்தல் வெட்டப்போறேன். கொழுந்திலே அவ்வளவு பழுது இருக்கு” லெட்சுமிக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது. கங்காணிக்கும் கூடத்தான்.

“ஐயா!” கங்காணிக் கிழவன் வெறித்துப் பார்த்தான். விடுவிடென்று லெட்சுமி அருகில்போய் அவளது வலதுகை

யின் ஆள்காட்டி விரலைப் பிரித்து அவர்முன் காட்டினான். அந்த விரலின் ஓரப்பகுதிகள் இரண்டும் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிந்து உறைந்துபோயிருந்தன!

“இதைப் பார்த்துவிட்டுப் பேசுங்க ஐயா. இது நல்ல கொழுந்தோ, கெட்ட கொழுந்தோ, இவ்வளவையும் எடுத்தது இந்தக் கையி! இந்த றாத்தலைத் தரமாட்டேன்னு சொல்றீங்க?”

லெட்சுமியின் கைகளைப் பார்த்துவிட்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டார். அவர் கை தானாகவே துண்டை வாங்கிக் காலைக் கொழுந்தின் றாத்தலோடு அறுபத்தி ஒரு றாத்தலையும் கூட்டிப்போட்டுத் திருப்பிக்கொடுத்தது.

*

*

●

சபதம் நிறைவேறாவிட்டால் மற்ற மலைக்கு மாறிப் போகிறேன் என்று சொன்னவள் சபதம் நிறைவேறிய பின்பும் அந்த மலையில் நிற்கவிரும்பவில்லை. அவள் போன பிறகுதான் ‘ஐயா’வுக்கு அவள் மீது உண்மையில் காதல் பிறக்கத் துவங்கியது!

(4-6-1961)

அ. முத்துலிங்கம்

யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த கொக்குவில்லில் பிறந்தவர் அ. முத்துலிங்கம் (55) விஞ்ஞானப் பட்டம் பெற்று, 'அக்கவுண்டனா'கப் பணி புரிபவர். கொக்குவில், கோண்டாவில், இணுவில் கிராம மக்களின் வாழ்வுப் பிரச்சினைகளை அழகாகவும் நேர்த்தியுடனும் மண்மணத்துடனும் இலக்கியமாக்கியுள்ளவர்.

'தினகரன்' தமிழ் விழாச் சிறுகதைப் போட்டி, 'கல்கி'யின் ஈழத்துச் சிறுகதைப் போட்டி ஆகியவற்றில் பரிசு பெற்றவர்.

ஓரே சிறுகதைத் தொகுதி அக்கா (1964) ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லத் தக்கது.

'கடந்த பத்தாண்டுக் காலத்திற்குள் ஈழத் திலே தோன்றிய தரமான சிறுகதை எழுத்தாளர்களுள் திரு. முத்துலிங்கமும் ஒருவர்' என்று இவரைப்பற்றி 1964-ல் குறிப்பிட்டுள்ளார் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி.

கோடை மழை

இலங்கை 'மாப்பை' விரித்து வைத்து அதன் தலையில் யாழ்ப்பாணத்தைத் தேடிப் பிடித்து, சிகப்பு பென்சிலால் பெரியதொரு புள்ளி போட்டு, 'இதுதான் கொக்குவில்' என்று பீற்றிக் கொள்ளும் அளவிற்கு பிரபலமானதல்ல எங்கள் ஊர்.

ஆனால் 'மாப்பை' எடுத்துப் பிரிக்காமல், பென்சிலால் கோடு இழுக்காமல், இது கொக்குவில் என்று சொல்லாமல் விடக்கூடிய அளவிற்குப் பிரபலமற்றது என்றும் கூறிவிட முடியாது.

அர்த்த நாரீசுவரர் போன்று, கொக்குவில், ஒரு பக்கத் திலும் சாயாமல், தனித்து, தனக்கென்றொரு நாகரிகம் வைத்துக்கொண்டு இருப்பதாகத்தான் சொல்ல வேண்டும்.

கொக்குவில் என்றவுடன் சிலருக்கு 'கானா. சே'னா வின் கோடா போட்ட நல்ல பளபளப்பான நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டு ஞாபகத்திற்கு வரலாம்; சிலருக்கு முறைப்படி காய்ச்சிய காரசாரமான கள்ளச் சாராயத்தின் நெடிநினைவுக்கு வரலாம். இது இரண்டிலும் அனுபவமில்லாத துர்ப்பாக்கியசாலிகள் பழைய பிரபல கொலைக் கேஸுகள் சிலவற்றை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டு வந்து அனுபவித்து ரசிக்கலாம்.

ஆனால் கொக்குவில்லுக்கு விஜயம் செய்த யாராவது அது மேற்கூறிய ஒன்றிலேதான் பிரபலமாயிருக்க வேண்டும் என்று கூறினால், அவருக்குக் கண்பார்வை 'கிராமப்போன் பிளேட்டா, அல்லது கிடாரச் சட்டியா' என்று வித்தியாசம் கண்டுபிடிக்கும் அளவிற்காவது இருக்குமா என்பது சந்தேகந்தான்.

ஒழுங்கைகளுக்குப் பேர் போனது கொக்குவில். அவற்றில்தான் எத்தனை ரகம்? வண்டிப் பாதை, மணல் பாதை, மக்கி ரோட்டு, கல்லு ரோட்டு, முடுக்குத் தெரு, முலைத் தெரு, குச்சு ஒழுங்கை, குறுணிஒழுங்கை, ஒற்றையடிப்பாதை, ஒன்றரையடிப் பாதை இப்படியாக இன்னும் பலப்பல.

இப்படிப்பட்ட ஒழுங்கைகளோ, புழுதிக்குப்பேர் போனவை. அது மாத்திரமா? பிறந்த நாள் தொடங்கி மேற்கூறிய ஒழுங்கைகளோடு பழகியவர்களையே சிற்சில சமயங்களில் இவை ஏய்த்து விடுவதும் உண்டு. கொஞ்சம் அசந்து போனால் சரி, பழையபடி புறப்பட்ட இடத்துக்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் அசாத்தியத் திறமை படைத்தவை.

இந்த ஒழுங்கைகளில் சைக்கிள் சவாரி செய்வதற்கு, அபூர்வப் பழக்கம் வேண்டும், கொக்குவில்லைப் பிய்த்துக் கொண்டு போகும் கே. கே. எஸ். ரோட்டிலிருந்து இறங்கிய ஒருவர், புகையிலைக் காம்பு நெட்டி போல் பின்னிப் பின்னிக் கிடக்கும் இந்த ஒழுங்கைகள் வழியாகப் பிரயாணம் செய்து,

மறுபடியும் பலாலி ரோட்டில் மிதிப்பாரானால், அவர் புறப் பட்ட முகூர்த்தத்தில் ஒரு சுவிப் டிக்கெட் எடுத்திருக்கலாம் என்று துணிந்து கூறலாம்.

இப்படிப்பட்ட கிராமத்தில் சுரம் வந்தவனுடைய ‘டெம்பரேச்சர் சார்ட்’ போல இடைக்கிடை ஏறி இறங்கும் நாகரிகத்தில், சமீபத்தில் கொழும்பில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட நாகரிகமானது ஒரு திடீர் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனாலும் பொதுவாகப் பெண்களுடைய நாகரிகமானது, பின்னேரம் நாலு மணியானதும் சேலையை களைந்துவிட்டு ‘கிமோனோ’ அணிந்து படலைக் காலைப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பதும், வெள்ளைக்கால் கந்தையருடைய படலையடியில் யாராவது ‘இளவட்டம்’ சைக்கிளில் திரும்புவது தெரியத் தொடங்கும் போதே, உள்ளே ஓடி ஒளிந்து கொள்வதும் என்ற அளவிற்கு வளர்ந்திருக்கிறது.

அவசரகாலச் சமயத்தில் சட்டத்தைமீறி, மதகுகள் மீது குந்தியபடியே அரட்டை அடிக்கும் ஆண்கள், அரை மைல் தூரத்தில் பட்டாளத்து ‘வான்’ முகப்பு லைட் மின்மினி போலத் தெரியும் போதே அந்தர்த்தியானமாகும் அளவிற்கு வீரமும், தைரியமும் படைத்திருந்தார்கள்.

குழந்தைகளைப் பற்றியோ கூறத் தேவையில்லை.

கர்ப்பத் தடையைப் பற்றிய ஞாபகமே இல்லாமல் தாராளமாகப் பெற்றுப் போட்ட குழந்தைக் கணங்கள் ஒழுங்கைகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்.

தாய்மார்களுடைய கையில் ஆறு மாதக் குழந்தை ஒன்று இருக்கும்போதே, வயிற்றில் இரண்டு மாதத்தில் ஒன்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டு இருக்கும். ரெயில்வே லைன் கரைதான் குழந்தைகளுடைய விளையாட்டு மைதானம்.

தண்டவாளத்தின் மேல் வரிசையாக சோடா மூடியை அடுக்கிவிட்டு, ‘யாழ்தேவி’ வரும்போது ஒளிந்திருந்து

வேடிக்கை பார்ப்பதுடன் அவர்களுடைய ஆரம்ப விளையாட்டு முடிவடைந்து விடும்.

* * *

கொக்குவிலுக்குப் புதிதாக வரும் வாசகர்களுக்கு, கொக்குவில் எங்கே ஆரம்பமாகிறது என்ற சந்தேகம் எழலாம்.

காலை 6-20 க்கு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புறப்படும் கொழும்புப் புகைவண்டியில் பிரயாணம் செய்திருக்கும் அன்பர்கள், புகை வண்டி, அடுத்து வரும் சுடலை ஒன்றைக் கடக்கும்போது, நெடிதுயர்ந்த பனைகளின் பின்னால், சுகாதார இன்ஸ்பெக்டரை நாளது வரை ஏய்த்து வந்த நூற்றுக் கணக்கான தலைப்பாகைகள் மிதப்பதைக் காணத் தவறியிருக்க மாட்டார்கள்.

சந்தேகமின்றி, கொக்குவில் அங்கேதான் ஆரம்பமாகிறது.

கொக்குவிலின் மேலான கைத்தொழில் சுருட்டுத் தொழில்தான் என்றாலும், சுருட்டுத் தொழில் செய்து, பணக்காரரானவர்களை விரல்விட்டு எண்ணுவதானால் கைகளே தேவையில்லை.

கல்வியும் இதே நிலைதான்.

‘கிளறிக்கல்’ ஒவ்வொருத்தருடையதும் மகோன்னதமான லட்சியம். தட்டித் தவறி யாராவது ஒருத்தர் எஸ்.எஸ்.சி. பாஸ் செய்து விட்டால், நல்லூர் கந்தசாமியாருக்கு ஒரு சங்கராச்சனை லாபம் என்று அர்த்தம்.

ஆண்களின் கதியே இப்படி என்றால் பெண்களைப் பற்றிக் கூறவே தேவையில்லை.

குறைந்தது நாலு பிழைகளுடன், விலாசதாருக்குக் கிடைக்காத வகையில், ஆங்கிலத்தில் தந்தி எழுதும் அள

விற்கு, அவர்களுக்கு அமோகமான கல்வி அறிவு இருக்கிறது.

இருந்தும் என்ன? நாகரிகக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பேர்வழிகள் கொக்குவிலின் பிரபல்யத்தை மாத்திரம் எப்போதும் ஒப்புக் கொண்டதே கிடையாது.

* * *

சின்னாச்சிக் கிழவி, ஒன்றரை சஷ்டியப்த பூர்த்தி மதிக்கக்கூடிய தோற்றம். எனினும் அந்த நாட்களில் ஆயிரம் புகையிலைக் கன்றுக்குப் பட்டை பிடித்த தேகக்கட்டு இன்னமும் குலைந்து விடவில்லை. தொழில் ஊர் வம்பு; 'பார்ட்டைமாக' பலாவிலை குத்தல். 'தொண தொணப்பு' நச்சரிப்பு, கருமித்தனம், 'பஞ்சம் கொட்டுதல்' போன்ற கிழவிகளுக்கு இயல்பான லட்சணங்களுக்குக் குறைவில்லை.

'கோச்சி வரும், கவனம்' எச்சரிக்கையை லட்சியம் செய்யாமல் எதிரே வரும் ரயில்வே கடவையைக் கடந்து இடது சந்தியில் திரும்பினால், 'இங்கு ஆர்மோனியத்தை ரிப்பேர் செய்யப்படும்' என்ற போர்டு பலகை ஒன்று பயங்கரமாகத் தமிழுக்கு ரிப்பேர் பார்த்தபடியே தொங்கும்.

அதற்கு எதிர்ப்புறம் ஒரு குச்சு ஒழுங்கை.

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குக்கூட தனியாகப் போவதாக இருந்தால் நெஞ்சம் 'படக் படக்' என்று இடிக்கும். ஜனப் புழக்கம் இல்லாத படியால் பாதை நடுவே அங்கங்கே இக்கிரியும் நாகதாளியும் சுகம் விசாரிக்கும்.

தையியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு மேலும் போனோ மென்றால் பிரமாண்டமான கள்ளி மரம் கொக்குவில் பசுக்களின் அன்றைய சந்ததி விருத்தியை உமல்களாகக் காய்த்து கணக்குக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

கைக்குட்டை வைத்திருப்பவர்கள் ஒரு கையால் மூக்கிற்கு அபயம் அளித்தபடி, மறு கையால் உயிரைப் பிடித்துக்

கொண்டு, இன்னும் பத்தடி போவார்களானால் ‘அட்டாளை முருகேசர்’ கொலையுண்ட புனித ஸ்தலம் தென்படும். இந்த மேட்டு நிலத்தில் நின்று கிழக்குப் பக்கமாகப் பார்த்தால் தெரிவதுதான் கிழவியின் பொத்தல் குடிசை.

ஆனால் இப்போது அங்கே இந்த வழியாகப் போக முடியாது. புளியமர உரிமை வழக்கொன்றில் தாய்க்கும் பிள்ளைக்கும் ஏற்பட்ட தகராறில் ‘கவுண்மேந்து’ தலையிட்டு குறுக்கு வேலி ஒன்று தற்காலிகமாகப் போட்டிருப்பதால், நேயர்கள் தயவு செய்து சிரமத்தைப் பாராது, வந்த வழியில் திரும்பி, கிழவி வழக்கமாகப் போகும் பிள்ளையார் கோவில் ஒழுங்கையால் வருவார்களாக!

எலக்சன் சீசனில் யாரோ ஒட்டிவிட்ட நோட்டீஸ் ஒன்று இன்னமும் கிழவியின் படலையில் விசுவாசத்துடன் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது.

அந்தப் படலையை இழுத்துப் பிடித்தபடி பாறாங்கல் ஒன்று, கையை விட்டவுடன் படலை படாரென்று சத்தத்துடன் மோதிக் கொள்ளும். ஆனால், இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இதைத்தான் ஆங்கிலத்தில் ‘‘ஆட்டோ மெட்டிக் ஷட்டர்’’ என்று கூறுவார்கள் என்பது கேவலம், கிழவிக் கோ அல்லது படலைக்கோ தெரியாதுதான்!

சிறிது கடகடத்த அந்தப் படலை மீது நமக்கு இலகுவில் நம்பிக்கை பிறப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனபடியால், கிழவி, வழக்கமாகப் போகும் பொட்டு வழியாக நாமும் குனிந்து உள்ளே போவோம்.

சுளகு ஒன்றிலே ஒடியற் கிழங்கு காய்ந்து கொண்டிருக்கிறது. பக்கத்திலே ஈர்க்கிலே ஜம்மென்று குந்தியிருந்த பழ மிளகாய் ஒன்று காக்கைகளை எல்லாம் விரட்டியடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. வாசலுக்குக் கொஞ்சம் தள்ளி ஆடு கட்டியிருக்கிறது. பக்கத்தில் ஒரு உழவாரப் பிடியும் கொஞ்சம் புல்லுக் கட்டும்.

ஆடோ, உழவாரமோ புல்லைக் கவனிப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அரைச் சாக்கு நெல்லு காயப் போடக் கூடிய அளவிற்கு ஒரு குந்து. அதை ஒட்டியபடி கிடக்கும் மண் சுவரில் கரிக் கணக்கு எழுதாத இடமாகப் பார்த்து, ஒரு தேதியில்லாத முருகன் காலண்டர், பரிதாபகரமாகத் தொங்குகிறது. வள்ளியம்மை தெய்வானையருடைய டிரைஸப் பார்த்த அளவில் 'பொங்கு கை' பாஷன் பிரபலமாயிருந்த காலத்தில் காலண்டர் அச்சாகி இருக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

கிழவி, கோடிப் பக்கத்தில் இறால் நோண்டிக் கொண்டிருந்தாள். பக்கத்தில் இருபது வயது மதிக்கக்கூடிய இளைஞன் ஒருத்தன் சோகம் ததும்ப நின்று கொண்டிருந்தான்.

“எட பாவி! உன்னைப் பெத்த வயிறு நெருப்பாய் எரியுமேடா? எப்படித்தான் உனக்கு மனசு வந்தது”

“நான் என்னணை ஆச்சி செய்ய? கொழும்பிலை வேலை ஒண்டுக்கு கட்ட வேணும். அந்த மனுஷிக்கு எப்பிடிப் போட்டு விளங்கப்படுத்தியும் ஏறுதில்லை. என்னை வேறென்ன செய்யச் சொல்லுறாய்? வேலையானதும் முதல் சம்பளத்திலேயே மீண்டு போடுறன். இப்ப மாத்திரம் என்னைக் கை விட்டிடாதேயணை! வீட்டிலே பொலிசெல்லாம் வந்து சோதினை நடக்குது.”

“என்ன.....! பொலிசுக்கும் சொல்லிப் போட்டே என்னட்டை வந்தனி! எனக்கு வேண்டாம் ராசா இந்தச் சள்ளை! நாளைக்கு பொலிசுக்காரன்கள் வந்து என்னைப் பிடிச்ச நாலு கேள்வி கேட்க... நான் தறதறவென்று முழுசு.....”

இளைஞன் கொஞ்சம் உலக சம்பிரதாயம் தெரிந்தவனாகக் காணப்பட்டான்.

“எணை ஆச்சி! நீ பயந்து சாகிறாய்? இப்ப நான் உதைப் பெரிய கடையிலை கொண்டு போய் வைக்க மாட்

டேனே. உன்னட்டை என்டால் அயலுக்கை... ஏதோ... அஞ்சு... பத்து... உனக்கும்”

‘அஞ்சு பத்து’ மாத்திரம் உடனே பலித்தது!

கிழவி இறாலைக் கழுவி எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனாள். இவ்வளவு நேரமும் காத்திருந்த காகத்தின் வாயில் மண்ணைப் போடுவதற்கென்று எங்கிருந்தோ ஓடி வந்த கிழவியினுடைய வாடிக்கை நாய், அரிவாளை நக்கி எடுத்து, கிழவிக்கு ஒத்தாசை செய்தது.

முந்தானையால் கையைத் துடைத்தபடி “எங்கை எடு பார்ப்பம்” என்று கையை நீட்டினாள் கிழவி.

நல்ல கனம். குறைஞ்சது நானாறு மதிக்கலாம் என்று கிழவியின் அனுபவக் கை கூறியது.

“இது என்ன இரண்டரைப் பவுணும் தேறாது போலைக் கிடக்கு? எவ்வளவு கேட்கிறாய்?”

“ஒரு முன்னாறு...”

“இப்ப உங்கை ஆரிட்டை மாறிறது? செல்லாச்சியும் மூத்த மோளின்ரை பிள்ளைப் பெத்துக்குச் சிலவழிச்சுப் போய் நிற்கிறாள். சின்னமோனை படுத்த படுக்கையாய் கிடக்கிறான்...” இன்னும் என்னவோ எல்லாம் கிழவி முணு முணுத்தாள். காதில் விழவில்லை.

மடியை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு, இறப்பிலே சொருகி யிருந்த தடுக்கை இழுத்துத் தட்டி, சூந்திலே போட்டாள் கிழவி. “உதிலை இரடா மேனை! அஞ்சு நிமிட்டிலை வந்திடுறன்... உந்தக் கட்டயிலை போறவன்ரை மாடு வந்திடும்... ஒருக்கால் பார்த்து கொள்...” என்றபடி பிலாவிலைக் கம்பியையும் தூக்கிக் கொண்டு ‘முணு முணு’ என்று தன் சொந்த பாஷையில் ஏதோ பேசியபடி புறப் பட்டாள் கிழவி.

“பெத்த தாயிட்டைக் களவெடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கு மூதேவி! என்னென்னுதான் உருப்படப் போகுதோ லோகம் கெட்டுப் போச்சு... கனகத்தின்ரை மூத்தவன் ஒரு போங்கு... அவளுக்கும் வேணும்... கொக்குவில்லை தன்னட்டைத்தான் கல்லட்டியல் கிடக்கு என்ற கெறுக்கு... முத்தாச்சியின்ரை செத்த வீட்டுக்கு வந்த இடத்திலை என்னோடை கட்டிப் பிடிச்ச அழக்கூட இல்லை!”

நாலு வீட்டுக்கும் போய் கிழவி வருவதற்கிடையில் இளைஞனுடைய முக்கால்வாசிப் பிராணனும் போய்விட்டது. தடுக்கில் இருந்த நெட்டியெல்லாவற்றையும் பிய்த்துப் பிய்த்துப் பல்லைக் குத்தியபடியே இருந்தான்.

சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல், நிரைவிட்டுப்போன கொள்ளி எறும்புகள் வேறு இடைக்கிடை அவன் காலை உருசி பார்த்தன.

புல்லுக்கார மனுஷி ஒன்று, என்ன இழவோ சமுசயப் பட்டு, திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடியே போனாள்.

அவள் அந்தப் பக்கமும் வருகிறவள்.

கால்சட்டை போட்டபடி குந்தில் இருக்க வெட்கம் பிடுங்கித் தின்றது.

பன்னிரண்டு மணிபோல கிழவி யார் யாரையோ திட்டிக் கொண்டே அவர்கள் ஏழேழு தலைமுறையும் என்னென்ன வியாதி வந்து சாக வேண்டுமென்று ‘லிஸ்டு’ தயாரித்த படியே, வந்து கொண்டிருந்தாள்.

பிலாவிலை நிரம்பி வழிந்தது.

வந்தவள் வெகு சாவகாசமாகக் குந்தி இருந்து ஒவ்வொரு இலையாகக் கிழித்து ஆட்டுக்குப் போட்டபடியே இருந்தாள்.

இளைஞன் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்தான். கிழவி பேசுவதாய்க் காணோம்! நெருப்புமேலே இருப்பதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு.

“என்னனை ஆச்சி... போன விஷயம்?”

“நான் என்னத்தைச் செய்ய?... எல்லா வேசையளும் பஞ்சம் கொட்டுறாளாவை... உனக்குத் தெரியுமே... மூளிக்கார கந்தையற்றை பேத்தி... இப்ப அவள்தான் புதுப்பணக்காரி. சாதிக் குணத்தை என்னிலே எல்லே காட்டுறாள். கேளடா மோனை... கண்டறியாத பூனை கமுகிலை ஏறி...?”

அவனுக்குப் பொறுமையில்லை. “அப்ப நான் வரப் போறேன்... நீ அதை... எடு!”

“என்னடா அதுக்கிடையிலே கோவிக்கிறாய்! ஆக கொக்குவில்லை அவள் ஒருத்திதானே பணக்காரி. மற்ற எல்லோரும் செத்துப் போனாளாவையே? இந்தா... இவ்வளவு தான் தேறிச்சுது.... ஒருத்தியிட்டையும் இந்த நேரம் இல்லை!”

“எவ்வளவெனை கிடக்கு?”

“எண்ணிப் பாரேன்! இருபத்தேழு தந்தாள் பாவி. நான் ரெண்டு எடுத்திட்டன். மிச்சம் இருநூற்றம்பது இருக்குது. மாதக் கடைசியிலே மீண்டு போடு.”

‘எம காதகி’ என்று முணுமுணுத்தபடியே கால் சட்டை பைக்குள் காசை வைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் இளைஞன்.

* * *

கச்சான் காற்று அடித்து ஓய்ந்து, மறுபடியும் சோளகம் வீசத் தொடங்கிவிட்டது.

கொழும்புக்குப் போனவன் திரும்பி வந்த ஒரு அசுகை, அசுமாத்தத்தையும் காணவில்லை.

கிழவி எதிர்பார்த்ததுதான்.

கிழவிக்கு என்ன பைத்தியமா, நல்ல பெறுமதியான நகையைக் கொண்டுபோய் வேறு யாரிடமும் வைப்பதற்கு? நகையை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு 'வாயைக் கட்டி வயித் தைக்கட்டி' சேர்த்த தன்னுடைய காசைத்தான் கொடுத்திருந்தாள்.

மறுபடியும் வந்து கேட்டால் 'கண்டது ஆர் கேட்டது ஆர்' என்று அடிச்சு முடி விட்டால் போகிறது...'.

அன்றைக்கென்று கிழவியினுடைய மூத்த மகள் வந்தி திருந்தாள்.

“எணை ஆச்சி என்றை மோளின்ரை சாமத்தியச் சடங்கை கொஞ்சம் 'பப்ளிக்'காய் நாலு பேருக்கும் சொல்லிச் செய்யப் போறன். சிலவுக்கு ஒரு நானூறு எங்கையாலும் மாறித்தாவன். சடங்கு முடிஞ்ச கையோட திரும்பித் தந்திடுவன்.”

“இதென்னடி நீ! 'சுடுகுது மடியைப்பிடி' எண்டால் ஆர் தருவினம். அதுவும் ஆரெண்டாலும் சும்மா தாறண்டவள வையே...?”

“என்னணை ஆச்சி! ஊரிலை நான் குடுத்த காசெல்லாம் நிக்குது. பொடிச்சியின்ரை சடங்கோட ஒரு ஐந்நூறு அறுநூறாவது சேரும்... உன்றை காசு எனக்கென்னத்துக்கு, அஞ்சு சத வட்டியோட அப்பிடியே தந்திடுறன்.”

“சரி, நீ வீட்டை போ! நான் உங்கினைக்கை பாத்திட்டு வாறன்” என்று கிழக்குப் பக்கம் கையைக் காட்டினாள் கிழவி.

பாக்கியமும் கிழவியினுடைய மகள் தானே. கிழக்குப் பக்கம் கையைக் காட்டினால் மேற்குப் பக்கத்தில்தான் எங்கோ மாறப்போகிறாள் என்று அர்த்தம்.

“சீனியற்றை செல்லாச்சியாக இருக்குமோ” என்று ஊகித்தபடியே எழுந்து புறப்பட்டாள் பாக்கியம்.

* * *

வெய்யில் காய்ந்துகொண்டு தானிருந்தது. எனினும் கிழவியினுடைய தீட்சண்ய புத்தியிலே மழை பெய்யும் போலப்பட்டது.

அப்படியே காயப்போட்ட விறகுகளை அவசர அவசரமாக அள்ளி 'அசைவிலே' அடுக்கினாள்.

பிலாவிலைக் கம்பியையும் தூக்கிக்கொண்டு, அடிக்கடி மடியைத் தொட்டுப் பார்த்தபடியே புறப்பட்டாள் கிழவி.

சொந்த மகளிடமே வட்டிக்குக் கொடுக்கும் சுவாரஸ்யத்தை இதற்கு முன்பு அவள் அனுபவித்தது கிடையாது.

செல்லாச்சியிடம் கொடுத்தால் கண்ணை முடிக்கொண்டு நானாறு தருவாள்.

கிழவிக்கு என்னவோ ஞாபகம். மடியானைப் பிரித்துப் பார்த்தாள். ஏதோ மாதிரி இருந்தது.

வெளிச்சத்தில் எடுத்து உற்றுப் பார்த்தாள்.

வயிறு பகீரென்றது!

கண்ணெல்லாம் சுழட்டிக்கொண்டு வந்தது. நடுவழியில் கிழவி பொத்தென்று குந்திவிட்டாள்.

நடுங்கும் அந்தக் கையிலே கிடந்த நகை அவளைப் பார்த்து இளித்தது.

என்ன இருந்தாலும் பித்தளை பித்தளைதானே!

எங்கோ சேவல் ஒன்று பட படவென்று செட்டையை அடித்துக் கொண்டது.

மின்னவில்லை! முழங்கவில்லை! 'படர் படர்' என்று தடித்த மழைத்துளிகள் அங்கும் இங்கும் பெரட்டுப் பொட்டாக விழுந்து தெறித்தன.

கிழவியின் வரண்ட கண்ணீர் விழுந்த இடம் தெரியவே இல்லை!

இயல்பான கொக்குவில் புழுதியின் வாசனை கம்மென்று வீசியது.

□

அக்கா

நாங்கள் எல்லாரும் வெறும் மேலுடன்தான் திரிவோம். எனக்கு வெறும்மேல்தான் பிடிக்கும்; சட்டையே பிடிக்காது. கிட்டணனும் அப்பிடித்தான்; வெறும் மேலுடன்தான் வருவான். ஆனா கிட்டணன் நல்ல வடிவு. வெள்ளையாய் இருப்பான். ஏனெண்டால் அவன் அம்மா நல்ல வெள்ளை; என்னுடைய அம்மாகூட நல்ல வெள்ளை; அப்பாதான் கறுப்பு; பல்லுத் தீட்டுவமே கரி. அதைப்போல.

சனிக்கிழமை அம்மா முழுக வார்ப்பா. அம்மாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியா. இவ்வளவு எண்ணெய் வைப்பா. கண்ணெல்லாம் எரியும். அக்கா எண்டால் ஒரு சொட்டுச் சொட்டாய் வைப்பா, எரியவே மாட்டுது.

ராசா என்னோடு ஒட்ட ஒட்ட வாறான், தள்ளடா எண்டாலும் தள்ளுறான் இல்லை; ராசாவும் இண்டைக்கு முழுகு

வான்; அவனுக்கு முமுகவே பிடிக்கா. ‘கெற்றப் போல்’ அடிக்கத்தான் அவனுக்குப் பிடிக்கும்; நல்லா லெக்கு வைச்சு அடிப்பான்; எண்டால் நானும் கூட அடிப்பன்; அப்பா கண்டால் முதுகுத் தோலை உரிச்சுப் போடுவாராம்; அக்காதான் சொல்லுறா.

அப்பாவுக்கு ஒண்டுமே தெரியா; கசீலம்பற காலம்பற புதுப்புது பிளேட்டால் ‘சேவ்’ எடுத்திட்டு பிளேட்டை எறிஞ்சிடுவார். நான் எல்லா பிளேடும் சேர்ப்பன்; விக்னாவிட்டை குடுத்தால் புதுப்புது முத்திரை எல்லாம் தருவன். அவனிட்ட முத்திரை ஒரு தொகை இருக்கு. அமேரிக்கா, இங்கிலண்டு, லண்டன், எல்லா முத்திரையும் வைச்சிருக்கிறான். விக்கினா வின்ரை அப்பாவிட்டை கார் இருக்கு; பெரிய கார்; அவன் சொல்லுறான் தான் கார் விடுவானாம். அவன் அப்பிடித் தான்; எல்லாம் பொய் பொய்யாச் சொல்லுவான்.

லைசென்சு ஒண்டும் எடுக்காமல் எப்பிடியாம் கார் விடுறது.

அக்கா வந்து முமுகவார்க்கக் கூப்பிட்டா, ‘‘பேந்து வாறன்’’ எண்டு சொன்னன்; அக்கா அப்பிடியே ‘அறுநாக் கொடியில்’ பிடித்து கொற கொற எண்டு இழுத்துக்கொண்டு போனா. நான் அழவே இல்லை. எனக்கு அக்கா எண்டால் விருப்பம்.

அக்காதான் தலையிலே சீயாக்காய் பிரட்டினா; நான் அக்காவையே அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தன்; அக்கா நல்ல வடிவு. நல்ல சிவப்பு. அக்காவின்ரை கண்வட்ட மாய் பெரிசாய் இருக்கும். அதைத்தான் நான் உத்துப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பன். அக்கா ஏண்டா அப்பிடிப் பார்க்கிறாய் ஏண்டா. எனக்குக் கூச்சமாயிருந்தது. கண்ணுக்குள்ளே சீயாக்காய் போட்டுது எண்டு கத்தினேன், சும்மாதான்; அக்கா கெதி கெதியாய் தண்ணி அள்ளித் தலையிலே ஊத்தினா. தண்ணி சில்லெண்டு இருந்தது; நான் குதி குதி எண்டு குதிச்சன்.

அம்மா பவுடர் போடவே மாட்டா; ஒரு கொஞ்சம்தான் போடுவா. அக்கா எல்லா இடமும் பவுடர் போட்டா. தலையெல்லாம் கூடப் போட்டா. நல்ல வாசமாயிருக்கு. நான் சிரிச்சன்; அக்கா குனிஞ்சு கொஞ்சினா...

...கிட்ணன் வந்து விளையாடக் கூப்பிட்டான். “நான் மாட்டன் நீ போ” எண்டு சொன்னன். அவன் போக இல்லை. “நீ போடா” எண்டு நான் உள்ளே வந்திட்டன். கிட்ணன் அப்பிடித்தான் “போடா” எண்டால் போகவே மாட்டான்.

கிட்ணன்ரை அக்காவும் வந்தா. எங்கடை அக்கா வோடை அவ கணேக்க நேரம் கதை கதை எண்டு கதைச்சா. மெதுவாத்தான் கதைச்சினம். என்னைக் கண்ட உடனே கதைக்கிறதை நிப்பாட்டினம். அக்கா “நீ போய் வெளியிலை விளையாடென்டா” எண்டு என்னைக் கலைக்கிறா. எனக்கு கோவம் கோவமாய் வரும்.

கிட்ணன்ரை அக்கா கூடாது. வந்தா போகவேமாட்டா. ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து சிரி சிரி எண்டு சிரிக்கினம். சிரிச்சிட்டுப் போகட்டும்; எனக்கென்ன.

கிட்டிணன்ரை அக்காவின்ரை நகையெல்லாத்தையும் அக்கா போட்டுப்போட்டு பார்த்தா; அம்மாவின்ரை சீலையெல்லாம் அலுமாரியிலை இருந்து எடுத்து அக்கா உடுத்துப் பார்த்தா. கண்ணாடியிலை அக்கா தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தா. ஏனெண்டு கேட்டன். “அப்படித்தான்” எண்டு சொன்னா.

இந்த அக்கா இப்படித்தான்; கிட்டிணன்ரை அக்கா வந்தா என்னோடை கதைக்கவே மாட்டா. நான் குசினிக்குப் போய் குஞ்சியாச்சியை கேப்பன்.

குஞ்சியாச்சி குசினியிலே பலகாரம் சுட்டுக்கொண்டு இருந்தா. எனக்குச் சாப்பிட இவ்வளவு பலகாரம் தந்தா. நான் இதை அம்மாவிட்டை சொல்லமாட்டன். குஞ்சியாச்

சியை எனக்கு பிடிக்கும்; எனக்கு கேக்கிறது எல்லாம் சொல்லுவா. அக்காவை பொம்பிளை பார்க்க வருகினமாம். இந்தப் பலகாரமெல்லாம் அவைக்குத்தானாம்!

குஞ்சியாச்சி நல்லவ. என்னைக் கொஞ்சிறபோது மாத் திரம் கூடாது. அவ வாயெல்லாம் வெங்காயம் மணக்கும். அக்கா மெதுவாய்த்தான் கொஞ்சுவா. கன்னம் பட்டுப்போல இருக்கும். ஆனா அப்பா முகம் குத்தும். சொர சொர எண்டு இருக்கும். பள்ளிக்கூடத்திலை சிலேட்டுப் பெஞ்சில் தீட்டு வமே சீமெந்து படி. அதைப் போல.

எனக்கு அப்பாவை பிடிக்கா. வெள்ளிக்கிழமை மாத்தி ரம் பிடிக்கும். ஏனெண்டால் என்னைக் கோயிலுக்கு கூட்டிக் கொண்டு போவார். கனேக்க கடலையெல்லாம் வாங்கித் தருவார்...

...இண்டைக்கு எனக்கு புதுச் சட்டையெல்லாம் அக்கா போட்டுவிட்டா. புழுதியிலை இறங்கி விளையாடினால் கால் முறிச்சிப் போடுவன் எண்டு அக்கா சொன்னா.

எல்லாம் பொய். அக்கா அடிக்கவே மாட்டா; மெதுவாத் தான் அடிப்பா.

அக்கா, அச்சா அக்கா எல்லே, குஞ்சியாச்சியிட்டை கொஞ்சம் பலகாரம் வாங்கித்தா எண்டு கேட்டன். அக்கா, இப்ப வேண்டாம். அவையெல்லாம் வந்து போனாப் பிறகு சாப்பிடலாமெண்டு சொன்னா. ஆரெல்லாம் எண்டு கேட் டன். அக்காவுக்கு முகம் எல்லாம் சிவந்து போச்சு.

அக்கா புதுச் சீலையெல்லாம் கட்டிக் கொண்டிருந்தா. அக்கா நல்ல வடிவு. நான் கட்டிப்பிடிச்சு அக்கா கழுத்திலை கொஞ்சினன், சீ... அப்படி கொஞ்சக் கூடாதெண்டு சொன்னா.

குஞ்சியாச்சி எண்டா அப்படிச் சொல்லவே மாட்டா.

லெச்சுமி இண்டைக்கு வர இல்லை.

ஏன் குஞ்சியாச்சி லெச்சுமியைக் கூட்டிக்கொண்டு வர இல்லை, எண்டு கேட்டன். உண்மையாகத்தான் கேட்டேன். குஞ்சியாச்சி சிரிச்சா. ஏன் நீயும் பொம்பிளை பார்க்கப் பொறியோ எண்டு கேட்டா.

பொம்பிளை பார்க்கிறதெண்டால் என்ன?

புதுப்புது ஆக்களெல்லாம் வந்தினம்; ஒரு பென்னம் பெரிய கார்லே அவ்வளபேரும் வந்திருந்தனம். நான் அக்கா வோடை போய் இருந்தன். அக்கா என்னைத் தன்னோடு இழுத்து வைச்சுக் கொண்டா.

அக்கா புதுசு புதுசாய் நகையெல்லாம் போட்டிருந்தா— ‘இதெல்லாம் ஆற்றை நகையக்கா’ எண்டு கேட்டன்; மெல்லத்தான் கேட்டன், ‘சீ பேசாமல் இரடா’ எண்டா அக்கா. அந்த மாமி என்னை உத்து உத்துப் பார்க்கிறா.

அந்த மாமி கூடாது. ஆனா அக்கா அவளோடதான் கதைச்சா; கணநேரம் கதைச்சா. பலகாரம் எல்லாம் கொண்டுபோய் வைச்சா.

முன் வீட்டிலே இருக்கிறாரே கொணமாமா அவரைம் போல ஒரு மாமாவும் வந்திருக்கிறார். ஆம்பிளையன் எல்லாரும் தலைவாசலிலைதான் இருக்கினம்; அந்த மாமாவின்ரை அப்பாவும் அங்கைதான் இருக்கிறார். அவைக்கும் அக்காதான் பலகாரம் குடுத்தா. அந்த மாமா அக்காவையே பார்த்தார். அக்கா ஓடிவந்திட்டா.

அந்த மாமா என்னைக் கூப்பிட்டார். கை காட்டித்தான் கூப்பிட்டார். நான் போகவே இல்லை. அப்பா, வாடா எண்டு உறுக்கினார். நான் பயந்திட்டன்.

அப்பாவும், அந்தமாமாவின்ரை அப்பா, அவரும் கதைச்சினம். இருந்திட்டு இரண்டு பேரும் புலத்து சத்தம் போட்டனம். கடைசியாய் அப்பா கோபமாய்ப் பேசினார். அம்மா அப்பாவை பேசவேண்டாம் அப்படி எண்டு சொன்னா.

அக்கா அழுகிறதுபோலை சோர்ந்து போய் இருந்தா. பாவம் பாவமாயிருந்தது.

நான் முறுக்கை எடுத்துக் கடிச்சன். மெதுவாத்தான் கடிச்சன். படக்கெண்டு சத்தம் போட்டது. அந்த மாமா திரும்பிப் பார்த்தார்; எனக்கு வெக்கமாய்ப் போச்சு...

...இண்டைக்கு வகுப்பு வாத்தியார் வர இல்லை. எல்லாரும் சத்தமாய்ப் போட்டம். பற்பன்தான் கூடச் சத்தம் போட்டான். ஆனா தலைமை வாத்தியார் எல்லாரையும்தான் வாங்கு மேலே ஏத்திவிட்டார்; காலெல்லாம் வலிச்சது. தலைமை வாத்தியார் உயரமாய் இருப்பார். பிரம்பு வைச்சிருப்பார்! அவருக்கு ஒண்டுமே தெரியாது.

பள்ளிவிட்ட நேரம் மழை எல்லாம் தூறிச்சு. “மழையே மழையே மெத்தப் பெய், வண்ணாங்கல்லு தூரப் பெய்” எண்டு நானும் கிண்ணனும் பாடினோம்; மழை பெய்யவே இல்லை.

‘கொக்குவில் கிராமச் சங்கம்’ எண்டு பலகையிலே எழுதி வைச்சிருக்குது. ஏண்டா கிண்ணா, கிராமச் சங்கம் ஏண்டா என்னடா’ எண்டு கேட்டன். அவன் தனக்குத் தெரியாது எண்டு சொல்லிப் போட்டு ஓடிவிட்டான். கிண்ணனுக்கு ஒண்டுமே தெரியா.

வீட்டிலே அம்மா அப்பாவோட சண்டை பிடிச்சா. அப்பாவும் பெலத்துச் சண்டை பிடிச்சார். எனக்குப் பயமாயிருந்தது. அக்காட்டை ஓடினேன்; அக்கா கூடத்திலே இருந்து அழுது கொண்டு இருந்தா. ‘அக்கா, அக்கா’ எண்டு கூப்பிட்டன்; அவ பேசவே இல்லை. சீதனம் சரியாய் பேசாமல் ஏன் பொம்பிளை பார்க்க ஆக்களை கூப்பிடுவான் எண்டு அம்மா கத்தினா. அப்பாவும் என்னவோ கத்தினார்.

எதுக்குத் தான் சண்டை எண்டு ஒண்டு இருக்குதோ?

.....மண்ணெண்ணெய்க்காரன் வந்தான். கூ கூ எண்டு ஊதினான். நான் அவனைப் பாக்கத்தான் ஓடினேன். ஒழுங்

கையிலே கொண மாமாவும் நிண்டார்; என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்; கொணமாமா நல்ல வடிவாய் இருக்கிறார்.

கொணமாமா, நீ என்றை வீட்டுக்கு வாறியா எண்டு கேட்டார். நான் ஓம் எண்டு தலை ஆட்டினன்.

கொணமாமா பெரிய பெரிய புத்தகமெல்லாம் படிக்கிறார். எல்லாம் இங்கிலீசு பொத்தகம். எல்லாழும் கூடாது. ஒரு படம்கூட இல்லை.

படம் ஒண்டுகூட இல்லையா எண்டு கேட்டன். படமா எண்டு கேட்டு கொணமாமா சிரிச்சார். புதுசா புதுசா படம் எல்லாழ்காட்டினார். அந்தப் பெட்டி நிறையப் படம்படமாய் வச்சிருக்கிறார். மாடு படம், குதிரை படம், ஏரோப்பினேன் படம் எல்லாழ்கூட கீறி வச்ச இருக்கிறார். என்றை படம், அக்கா படம்கூடக் காட்டினார்.

அக்கா படத்தை அக்காவுக்கு காட்டிபோட்டு வரட்டா எண்டு கேட்டன். ஓ.....வேணுமெண்டால் கொண்டு போய் காட்டு; ஒரு கடுதாசியும் தாறன் அதையும் காட்டுறியா எண்டார்.

நான் 'ஓ எஸ்' எண்டன்.

.....அம்மா வெங்காயம் வெங்காயமா உரிக்கிறா. அவுக்கு கண்ணீரே வர இல்லை. நான் ஒண்டுகூட உரிச்ச முடியல்லை. அழுகை அழுகையா வந்தது. அப்பா இஞ்ச வாடா எண்டு கூப்பிட்டார். நான் கிட்டப்போனேன். முதுகிலே 'பளார்' 'பளார்' எண்டு அடிச்சார். அதுக்கிடையிலை அம்மா ஓடி வந்து அப்பாவை மறிச்சா. அப்பா, நீ தான் பிள்ளையை கெடுக்கிறாய் எண்டு பேசினார்; அம்மா, அவனுக் கென்ன தெரியும், குழந்தைதானே எண்டா. இனிமேல் மாமா வீட்டை போவியாடா போவியாடா எண்டு உறுக்கினார். நான் இல்லை இல்லை எண்டு பயத்திலை கத்தினன். அப்பா உடனே போட்டார். அம்மா முதுகைத் தடவிவிட்டா. பலகாரம் எல்லாம் கூடத்தந்தா.

.....நடுச்சாமம் போல அப்பா அடிக்க வந்தார். நான் திடுக்கிட்டு முழிச்சுப் பார்த்தன்; ஒண்டுமே தெரிய இல்லை. எனக்குப் பயம் பயமாய் வந்தது. இருட்டிலே அக்கா தலை காணி எல்லாம் ஈரமாயிருந்தது அக்கா விக்கிவிக்கி அழுகிற சத்தம்தான் கேட்டுது. எனக்குப் பயமாயிருந்தது.

அக்காவைத் தொட்டுப் பார்த்தன். அக்கா முகத்தைக் காண இல்லை. ஏன் அக்கா அழுகிறாய் என்று கேட்டன். அக்கா கதைக்க இல்லை. அக்கா, என்றை அக்கா எல்லே... இனிமேல் அந்த மாமாட்டையிருந்து ஒரு கடுதாசியும் வாங்கிய ர மாட்டன்; என்றை அக்கா எல்லே.

அப்பவும் அக்கா கதைக்க இல்லை. ‘எனக்குப் பயமாயிருக்கு அக்கா..... என்னைக் கட்டிப்பிடி அக்கா.....’ என்று சொன்னன்.

அக்கா குப்புறப்படுத்துக் கிடந்தா; திரும்பவே இல்லை. தடவிப் பார்த்தன்; முகமெல்லாம் நனைஞ்சு கிடந்தது.

“அக்கா, நீ என்னோடை கோபமா” என்று கேட்டன்.

அக்கா அப்படியே என்னைக் கட்டிப் பிடிச்சுக் கொஞ்சினா. கன்னத்திலைதான் கொஞ்சினா. கொஞ்சம் நொந்தது.

நா. சோமகாந்தன்

‘ஈழத்துச் சோமு’ என்ற புனைபெயரால் பரவலாகவே அறியப்பட்ட இலக்கியத்தில் பன்முகங்கொண்ட படைப்பாளி நா. சோமகாந்தன் (60).

மாணவப் பருவத்திலேயே எழுதத் தொடங்கியவர். அரசாங்க அலுவலராகப் பணிபுரிந்து, இந்து கலாசார அமைச்சின் நிர்வாக அதிகாரியாக இருந்து அண்மையில் ஓய்வு பெற்றவர்.

தேசிய மண்வாசனை கொண்ட ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வளமுட்டியதில் இவருக்கு கணிசமான பங்குண்டு. 1960-களில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களை ‘சுதந்திரன்’ இதழில் அறிமுகம் செய்தவர். ‘புதுமை இலக்கி

யம்' (1975, 1981) மலர் பொறுப்பாசிரியராயிருந்தவர். நாவலர் ஜெயந்திமலர், சாகித்ய விழா மலர் ஆகியவற்றின் காத்திரத்தை உருவாக்கியவர்.

அகில இந்திய எழுத்தாளர் மகாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிநிதியாகக் கலந்துகொண்டவர். வெற்றி பெற்ற ஈழத்து இலக்கிய கலாச்சார விழாக்களில் சோமகாந்தனின் பங்களிப்பு ஒரு விதத்திலாவது பின்னிப் பிணைந்திருக்கும்.

'நிலவோ நெருப்போ?' (1992) 'விடிவெள்ளி பூத்தது', 'ஈழத்து இலக்கியம்: பத்துறை நோக்கு' (1993), 'ஆகுதி', வானொலி உரைத் தொகுப்பான 'தத்துவச் சித்திரம்' (1993) என்பன. இவரது கதை, கட்டுரை நூல்கள், இலங்கையில் மிகச் சிறுபான்மையினரான பிராமண சமூகத்தின் வாழ்வை, அதன் உண்மை பிறழாமல் யதார்த்தமாக சித்திரித்து எழுதுகின்ற தனிச்சிறப்பு இவருடையது.

சிறந்த பேச்சாளர், படைப்பாளிகள், இலக்கிய அபிமானிகளின் செல்லப்பிள்ளை.

சோமகாந்தனைப் பற்றி மூத்த தலைமுறை எழுத்தாளரான 'வரத' நின் பதிவு இது.

'இளமையிலிருந்தே புரட்சிகரக் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட இவர், கலையும் இலக்கியமும் மக்களுக்காகவே என்ற கருத்துக் கொண்டவர். அவரின் படைப்புக்களில் பல அதையே பிரதிபலிக்கின்றன'.

நிலவோ நெருப்போ?

புகையிலைக் கன்றுகள் கொய்யா இலைக் கூட்டை உடைத்துக் கொண்டு கூவத் தொடங்குகிற சேவல் அளவுக்கு வளர்ந்து, தலையை வெளியே எட்டிப் பார்க்கிற காலம். நெல்லியடிச் சந்தியிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லும் நோட்டில் அரைக் கட்டை தூரத்தில் தெருவோரமாக கிளை பரப்பில சடைத்து வளர்ந்திருக்கிறது, ஒரு சொத்திப் பூவரச மரம். அதனடியில் மாலை தோறும் குழைக்கடை கூடுவது வழக்கம். புகையிலை பயிராகும் போகத்தில் இந்தக் குழைக்கடையில் வடமராட்சித் தமிழ் வழக்கு பிறந்த மேனியாகக் காட்சி தரும்! சனசந்தடியும், சரளமான விரசப் பேச்சும் இரைச்சலும் சேர்ந்து நெல்லியடிக் கறிக்கடையை ஞாபக மூட்டும்! மேற்கிலும் கிழக்கிலும் இரண்டு மூன்று கட்டை தூரத்துக்கப்பாலிருந்தே குடியானவப் பெண்கள் பாவட்டங் குழையையும், குயிலங் குழையையும் கட்டுகளாகக் கட்டித்

தலையிற் சுமந்து கொண்டு வந்து குழைக்கடையில் பரப்பு வார்கள். வளர்ந்து வரும் புகையிலைக் கன்றுகளுக்கு 'அட்டம்' தாழ்க்க பாவட்டங் குழையும் குயிலங் குழையும் வாங்குவதற்காக ஊர்க் கமக்காரர்கள் அங்கு வந்து கூடு வார்கள்.

குழைக்கடை கூடிவிட்டால் முருகேசபிள்ளைதான் அங்கு முடிசூடா மன்னர் — கடந்த ஏழு வருடங்களாக இவர்தான் அங்கு தரகர். இவருக்கு எதிராக ஒரு பொடிப் பயல் கூட அங்கு வாலாட்ட முடியாது. குழைக்கடை மாத்திரம் இல்லை, அந்தச் சுற்றுவட்டாரமே இவருடைய குடும்பத் துக்கு குத்தகைச் சொத்து மாதிரி. கிராமச் சங்கத் தலைவர் இவருடைய பெரிய தகப்பன், விதானையார் இவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரன்; இவருடைய தாத்தாவின் அப்பா அவருடைய காலத்தில் இரு மரபுத்துய்ய வந்த பெரு நிலக் கிழார். இவரோ தனது காலத்தில் எடுப்புச் சாய்ப்பான ஆம்பினை. ஊர் நாட்டாண்மைக்காரர்.

ஜன இரைச்சலை அழுக்கிக் கிழித்துக் கொண்டு கேட்கக் கூடிய சிம்மக்குரல். வேட்டைத் திருவிழாக் குதிரை வாகனம் போல மேலெழுந்து எட்டிப் பார்க்கிற மூக்கு. சொந்த ஊர்ப் புகையிலையில் சுருட்டிய சுத்தை'ப் பிரத்தியேகமாகச் சப்பிச் சப்பி உமிழ்ந்தபடி இருக்கும் வாய். குறைவெறியில் கொதித்து மின்னிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய கண்கள். வாய்க்கால் ஓரமாக அடர்ந்து வளரும் அறுகம்புல்லுப் போல உரோமம் படர்ந்த நெஞ்சுக்கட்டு. பரணி பிடித்த புகையிலை யின் கருமை காட்டும் உடம்பு, கள்ளுமுட்டி போல வயிறு; சற்றுத் தாழ்க்கட்டிய புழுதி மண்டிய வேட்டி : மேலே வரிந்து சுற்றிய சவுக்கம். இவற்றோடு நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டும் அணிந்திருந்தாரென்றால் அன்று நிச்சயமாக ஒரு வெள்ளிக்கிழமையாக இருக்கும். இவர்தான் தரகர் முருகேசபிள்ளை;

குழைக்கட்டு ஒன்றுக்குத் தரகுக் கூலி ஐந்து சதம்தான். ஆனாலும் கள்ளுச் செலவுக்கும், காலை மாலைச் சாப்பாட்டுக்கும் எப்படியும் அவருக்கு நாளாந்த வரும்படி நாலு ரூபாவுக்குக் குறையாது. குழைக்கடைக் காலம் முடிந்தால் மாட்டுத் தரகு வரும். அது முடிந்தால் ஓலைத் தரகு. இதற்கிடையில் புகையிலை பயிராகிவிடும். பிறகு புகையிலைத் தரகு.

தரகருக்கு வருவாய்க்கு வற்றில்லை. ஆனாலும் அன்றாடச் சம்பாத்தியம் அவருக்கு அன்றைக்கே சரி. முருகேசபிள்ளை நாளளையைப் பற்றி இன்றைக்கே கவலைப் படாத பேர்வழி!

* * *

குழைக்கடையில், புதிய குழைகள் வந்தபடியும் தரகார்தீர்ந்துவிட்டவை தோட்டங்களை நோக்கித் தலைச் சுமையாகச் சென்ற படியும் இருக்கின்றன.

குழைகொண்டு வந்த குடியானவப் பெண்களுக்கும் தரகருக்குமிடையில் பேரம் பேசத் தொடங்கிவிட்டது.

“எங்கை... செல்லாச்சி! நீயும் மற்ற அஞ்சுபேரும் சுப்பிரமணிய நயினாரோடை போறியளே?... ரெண்டே கால் போட்டிருக்கு...”

“நம்மானையாக்கும் கழுத்து அமத்த அமத்தச் சுமந்தந்த நோ மாறயில்லை... நாம் இந்தப் பெரிய கட்டுகளுக்கும் ரெண்டே கால் போடுது...”

“குயில் எண்டால் குடுதான்... நீங்கள் பாவட்டையைக் கொண்டந்திட்டு... உம் உம்... ரெண்டு பணத்தைக் கூட வைச்சு வேண்டுங்கோ... இந்தா...துக்கு...”

குழைக்கட்டுகளைச் செல்லாச்சியின் தலையில் எடுத்து விடுகிறார் முருகேசபிள்ளை.

மேலும் புதிய குழைக்கட்டுக்கூ வந்து இறங்குசின்றன. பொன்னியும் அவள் அயல் வீட்டுக் கூட்டாளிப் பெண்களும் கொண்டு வந்தவற்றைக் கட்டுக் கட்டாகத் தூக்கிப் பார்க்கிறார் தரகர். பெண்கள் நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

“ஓ! — பொன்னுவோ? உன்னை விலைப்பருவங்கள் எப்பிடி?” — தரகரின் கேள்வியில் சிலேடை சாயல் காட்டுகிறது.

தலைமயிரை அவிழ்த்துச் சிலுப்பி, கோதி முடிந்தபடி பொன்னி தரகரை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

முருகேசபிள்ளையின் முகத்தில் பதற்றம் இழையோடி மறைந்து, இலேசாக மலர்ச்சி விரிகிறது.

“உன்னை கட்டுக்கு ரெண்டரை போடுறன்... மற்றவையின்றை சிறிசு... ரெண்டேகால்தான் சரியே?”

கேள்வியையும், குறைச் சுருட்டையும் சேர்த்து எறிந்து விட்டு, உடனே வராத பதிலைத் தேடுவதற்காகக் கண்களைச் சட்டென்று பொன்னியின் முகத்தில் வீசுகிறார் தரகர். அப்பொழுதும் பதில் தயங்குகிறது. தரகரின் பார்வை சற்றுக் கீழே நகர்கிறது. பொன்னியின் கருங்காலிச் செதுக்குடம்பைச் கவ்விக் கிடக்கும் குறுக்குக்கட்டுக்கு மேலே மொழு மொழுவென்றிருக்கும் வழுக்கு மேனியில் அவர் கண்கள் மேய்கின்றன... அவள் கன்னத்தில், தோளில், புஜத்தில், இலையான் உட்கார்ந்தால் கூட நழுவி விழுந்து விடும்!

“நமக்குத் தெரியுந்தானே... மற்றக் கட்டுகளுக்கும் நாயமாப் போடவாக்கும்...” — பொன்னியின் வாய்மட்டு மல்ல. அவளுடைய கண்களும் இந்த வார்த்தைகளைப் பேசுகின்றன.

வெற்றிலைக் காவியேறிய ஈச்சங்கொட்டைப் பற்கள் கெஞ்சுகின்றனவா? கேலி செய்கின்றனவா?

“நம்மைத்தானாக்கும்... என்றையையும் தீர்த்துவிட வன். கறிக்கடைக்கும் போகவேணும்... இருளுது” எதிர்ப் புறமிருந்து ஒரு குரல் இறைஞ்சுகிறது.

“என்ன துடிக்கிறாய்?... பிள்ளை கிணத்துக்கட்டி லையோ?”

“நமக்கு எப்பவும் பகிடிதான்... மத்தியானமும் சமைக் கேல்லை... அவர் பனை இடுக்கிப்போட்டு வந்து சத்தம் போடப்போறார்... கொஞ்சம் கெதிப்பண்ணிவிட... வெள் ளெனக்கூட இதிலை இருக்கிறன்”

“உம்...சரி, சரி. பொன்னு! மற்றவையின்ரைக்கு இன்னும் ஒரு பணத்தை வைச்சுத் தீர்த்திருக்கு... கொண்டு போங்கோ..... இஞ்சாரும் வேலுப்பிள்ளை! காசைக் குடுத்து அதுகளை வெள்ளென அனுப்பிவிடும்”

வேலுப்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து பொன்னி முன் நடக்க மற்ற ஐந்து கூட்டாளிப் பெண்களும் தொடர்கிறார்கள்.

“என்றை மகராசன் கடவுள் போலை; சுணக்கமில்லா மல் சுறுக்காத் தீர்த்துவிட்டுட்டுது...”

சென்ற இரண்டு மூன்று கிழமைகளாக பொன்னி மீதும், அவளோடு வருபவர்கள் மீதும், முருகேசபிள்ளைக்கு விசேஷ அக்கறைதான். குழைக் கடையில் அவர்கள் அதிகம் சுணங்கு வதில்லை.

* * *

பொன்னி சின்னப்பெண்; குழைக்கடைத் தொழிலுக் குப் புதுசு. மேற்சட்டையைக் களைந்துவிட்டு, குறுக்குக் கட்டு கட்டத் துவங்கி முழுசாக நாலு மாசங்கூட இன்னும் ஆகவில்லை!

பருவத்தைத் தாண்டி, நீண்டுவளர்ந்து, ‘கெட்டு’ வெடித்து, பூத்து, மிதந்து நிற்கும் புகையிலைச் செடிகள்

வம்சவிருத்திக்கான வித்து விளைப்பதற்குத் தான் பயன்படும். இலைகள் சும்பியும் விடும்; ‘குருமன்’ பூச்சி பிடித்த புகையிலைச் செடிகளோ. ‘வெளுறிப்’ போய் விடும்; இப்படிப்பட்ட புகையிலைச் செடிகளைக் கூட பதப்படுத்தி உருசி பார்த்த அனுபவங்கள், இந்த ஏழு வருடத் தரகர் தொழிலில் முருகேசபிள்ளைக்கு ஏராளம்!

இளமையென்ற செழுந்தரையில் காலூன்றி, வாளிப்பாக வளர்ந்து, எழில் நிறைந்து, முறுவலித்து நிற்கும் பொன்னியைக் கண்டபோது, முருகேசபிள்ளைக்கு மதாளித்து வளர்ந்து, முறுக்கேறி, பாணி பிடித்த இலைகளைப் பரப்பிக்கொண்டு திறம் விளைச்சலுக்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்து நிற்கும் புகையிலைச் செடிதான் தோற்றங் காட்டிற்று.

மாலை வெய்யிலின் மஞ்சளை வெற்றுத் தோளில் போர்த்தி நீலச்சேலையை நெஞ்சில் குறுக்கே கட்டி பசுமையான குழைக்கட்டைத் தலையில் ஏந்தி, வெற்றிலைச்சாறு உதட்டைச் சிவப்பாக்க பொன்னி நடந்து வந்த ஒய்யாரத்திற்கு, தரகர் முருகேசபிள்ளையின் தாபமுற்ற நெஞ்சம் தாளம் போடுகிறது. பொன்னி குழையை இறக்கு முன்பே, தரகர் குழையத் தொடங்கி விடுகிறார்.

“வலுவான கட்டு... களைச்சிருப்பியே!... இப்பிடிப் பாரத்தைச் சுமக்கிறதோ?...”— அனுதாபம் உதடெல்லாம் வழிய தனக்கு இல்லாத உரிமையை வலிய வரவழைத்துக் கடிந்து கொள்கிறார்.

இறால் எறிகிறார்! சுறா இன்னும் கவ்வவில்லை!!

பொன்னிக்கு வெற்றிலைத் தாகம், குறுக்குக் கட்டின் இடுக்கிலிருந்த கொட்டைப் பெட்டியை, விரலைச் செலுத்தி எடுத்து விரிக்கிறாள். கொழுந்து வெற்றிலை முருகேசபிள்ளையின் கண்களைக் குத்துகிறது; கிறுக்கேற்றுகிறது.

“இஞ்சை பிள்ளை; பொன்னு... வாயெல்லாம் புளிக் குது எனக்கும் எப்பன் வெத்திலை தா...”

பொன்னி முருகேசர் கையில் வெற்றிலை வைக்கிறாள்.

“கதையோடைகதை... இண்டைக்கு உன்ரை குழையை நான்தான் எடுக்கப்போறன் பொன்னு... தம்பியின்ரை தறைக்கு குழை வைக்க வேணுமெண்டவன் உன்ரை நல்லா யிருக்கு... மற்றவையின்ரை போகட்டும். நீ கொஞ்சம் பொறு...”

“பின்னைச் சரியாக்கும்; நயினார்...”

பொன்னி கொடுத்த வெற்றிலையையும், வரப்போகிற ஏதோ இன்பத்தின் கற்பனையையும் சேர்த்து, தரகர் ஒரு கணம் அசை போடுகிறார்.

செல்லாச்சி கொஞ்சம் துடுக்குக்காரி.

“என்னவாக்கும் நாங்கள் வீட்டை போறேல்லையே?”

முருகேசபிள்ளை சமாளித்துக்கொண்டு, தரகில் விரைவு காட்டுகிறார்.

குழைகள் செல்லுகின்றன. புதுக்குழைகள் வருகின்றன; அந்தி சரிந்து கொண்டிருக்கின்றது.

பொன்னி இருக்கிறாள்.

* * *

குழைக்கடை கலைந்து முருகேசபிள்ளை புறப்பட, பொழுது மைம்மலாகி விட்டது. அரைச் சவுக்கத்தை அவிழ்த்து உடம்பு வியர்வையைத் துடைத்துவிட்டு, உதறித் தோளில் போட்டுக்கொண்டு, அவர் முன்னே செல்ல, பொன்னி குழைக்கட்டோடு பின்னே நடந்தாள். பெருந்தெருவிலிருந்து இறங்கி, வெள்ளவாய்காலாடாக நடந்து தோட்டத்துப் பெருவரம்பில் கால் எடுத்து வைக்கும் பொழுது மேற்குப்புறப் பனை வட்டுக்குள்ளிருந்து முருகேசபிள்ளையின் பொட்டல் விழுந்த வழக்கைத் தலை போல வளர்பிறை தன்

களங்கத் திட்டுக்களுடன் எட்டிப் பார்த்தது பனை வட்டுக்குள்
இரண்டு நுங்குக் காய்கள் தேனிலவில் மின்னுகின்றன.

தோட்டம் வந்து விட்டது.

“இதிலை இறக்கு”

அவள் குழைச்சுமையை சரிந்து இறக்கினாள்.

“அந்த அவசரத்தில்...”

அவள் குறுக்குக்கட்டு அவிழ...

பனை வட்டு...

தேனிலவில் மின்னும் நுங்குகள்...

முருகேசபிள்ளையின் குதிக்காற் குருதி குபீரென்று சீறிச்
சிரசிலடிக்கிறது.

அவர் உணர்ச்சிகளும் கட்டவிழ...

“சீ! கையை விட...”

தோளில் நெளிந்த பாம்பை உதறி எறிகிறாள்.

தீயைத் தொட்ட கை ‘சுரீ’ரென்று சோர்ந்தது.

அடுத்து என்ன என்ற தீர்மானம் தோன்றாத இரண்டு
கணங்கள் தீய்ந்து அழுங்குகின்றன.

“பொன்னு... பொன்னு...” கேரலாகக் குரல் கரகரக்
கிறது.

“தூ...”

நிலவையுங் கிழித்துக்கொண்டு பொன்னி என்ற நெருப்
புச் சுடர் விரீரென்று விரைந்து மறைகிறது.

* * *

அடுத்த நாள் குழைக்கடையில் தரகர் பொன்னியைத்
திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. பொன்னியின் குழை மைம்மல்
வரை காத்திருக்கிறது. மாலையில் வாடிச் சோர்ந்து வீடு
செல்கிறது.

234 □ ஒரு கூடைக் கொழுந்து

அன்றிரவு பொன்னி வீட்டில் அடுப்பெரியவில்லை.

இரண்டாவது நாள்.

பொன்னியின் குழைக்கட்டு வருகிறது. போகிறது.
வீட்டில் அடுப்புத் தூங்குகிறது.

மூன்றாவது நாள்.

நிலைமை மாறவில்லை.

நாலாம் நாள்.

கூடவந்த நாலு பெண்களுக்கும் பொன்னி நடந்ததைச் சொல்லிவிட்டாள்.

குழைக்கட்டுகளை இறக்கும் பொழுதே அந்த நாலு பெண்களும், பொன்னியுடைய குழைக்கட்டும் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை தரகரிடம் விடுத்தார்கள்.

முருகேசபிள்ளை முடியாது என்று மூர்த்தண்ணியமாக மறுத்துவிட்டார்!

முடிவு? ஐந்து குழைக்கட்டுகள் அன்று விலைபோக வில்லை.

விளைவு? ஐந்து குடும்பங்கள் அன்று பட்டினி!

மறுநாள் அந்த ஐந்து குழைக்காரிகளின் கூட்டாளிப் பெண்களுக்கும் விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. பலன்? அத்தனை பேரும் அன்று பட்டினி!

அத்தனை பேருக்கும் விசாரங்கள் வேறு; இரசனைகள் வேறு; உணர்வுகள் வேறு; ஆசைகள் வேறு. ஆனால்... அவர்களெல்லோருக்கும் வயிறு ஒன்று; பசி ஒன்று.

பசி, இயக்கமாகிறது, இயக்க மூலதனமாகிறது; இயக்க சக்தியாகிறது.

* * *

குழைக்கடையில் தரகர் காத்திருக்கிறார். கமக்காரர்கள் காத்திருக்கிறார்கள். குழைக்கட்டுகள் வருகின்றன. அவற்றின் சொந்தக்காரிகள் அவற்றுக்கெதிரில் வரிசையாக உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். தரகர் தனித்தனியாக விலை தீர்க்க முயல்கிறார்.

“பொன்னியின் குழைக்கட்டை முதலில் விலை தீர்க்க வேணும்.”

ஒரு பெண் குரல் எழுகிறது.

“இல்லாவிட்டால் ஒருத்தரும் விக்கமாட்டோம்.”

“நாளேலையிருந்து ஆரும் இந்தச் சந்தைக்குக் குழை கொண்டர மாட்டோம்.”

பெண் குரல்கள் ஒங்கி ஒலிக்கின்றன.

குழை வாங்க வந்த சிறுகமக்காரர்கள் தரகர் முருகேசு பிள்ளையின் முகத்தைப் பார்த்தனர். முதல் நாளும் அவர்களுக்குக் குழை கிடைக்காத ஏமாற்றம்.

“முருகேசண்ணை... கோவத்தைப் பாராமல் தீர்த்து விடுங்கோ... பாவம், கொண்டு வந்த குழையை அதுகள் திருப்பிக் கொண்டு போறதே?... ”

ஒரு கமக்காரர் பாவம் பார்க்கும் தோரணையில் பரிந்து பேசுகிறார்.

தரகர் மௌனியாயிருக்கிறார்.

“உழைப்பாளிகளோடே ஏன் பகைப்பிடிப்பான்? சமாதானமாய்த் தீர்த்து விடுங்கோ.”

தரகர் தலையசைக்கவில்லை.

“வாருங்கோ போவம்!... நாளைக்கு அடுத்த சந்தைக்குப் போவம்.”

குழைக்கட்டுகளைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்தப் பெண்கள் புறப்பட்டு விட்டார்கள்.

கமக்காரர்கள் திகைத்து நிற்கிறார்கள். இந்தக் குழைக் கடைக்குக் குழை வராவிட்டால், நாலு கட்டைக்கு அப்பா லிருக்கிற அடுத்த சந்தையிலிருந்து கொண்டு வர கூலி அதிக மாகும். அதிகமானால்—விளைச்சல் நஷ்டமானால்... வயிறு? பசி;

“தரகர் கிடக்கிறார். குழைக்காரிகளைக் கூப் பிடுங்கோ...”

ஓர் இளங்கமக்காரன் முதல் குரலெடுக்கிறான். வேறு; குரல்களும் சாதகமாக ஒலிக்கின்றன.

“பொன்னி! செல்லாச்சி! வாருங்கோ! எல்லாரும் திரும்பி வாருங்கோ.”

நாட்டாண்மைத் தரகர் நாவடங்கி நிற்கிறார்.

அத்தனை கமக்காரர். அவர்களுக்கு உணர்வுகள் வேறு இரசனைகள் வேறு; ஆனால் வயிறு ஒன்று; பசி ஒன்று.

பசி வந்து விடுமே என்ற பயத்தில் கட்டுண்டு அவர்கள் சேர்ந்து நிற்கிறார்கள்.

அந்தப் பயத்துக்குப் பயந்து, நாட்டாண்மைத் தரகர் நாடியொடுங்கி நிற்கிறார்.

(தினகரன்-1962)

ஆகுதி

வீதிவலம் சுற்றிவந்த சுவாமி கோயில் வாசலில் தரித்து நின்றது. பக்திசிரத்தையோடு பஞ்சாராத்தியைக் காட்டிய குருக்கள் கண்களில் துளிர்த்து விட்டநீர் அந்த மாலைப்பொழுதில் முத்தாக மிளிர்ந்தது.

‘அம்மனுக்கு அரோஹரா!’

சிதறு தேங்காய்கள் நொறுங்க, கிராமப்பிரதட்சணத் துக்காக அம்பாள் ஊர்வலம் புறப்பட்டு விட்டாள்.

ஊர்வலத்தின் முன்னணியில், தீவட்டி, மேளம், நாயனக்காரருக்கு முன்னால், தர்மகர்த்தா ஏகாம்பரம் பிள்ளை, நெற்றியில் பொட்டுங் குறியுமாக நிமிர்த்து போய்க்கொண்டிருந்தார். அவரின் வலக்கை விரல்கள், நரை தட்டிவிட்ட அகன்ற மீசையை அடிக்கடி வருடி விட்டுக் கொண்டன. பெருமிதம் பிறந்துவிடும் வேளைகளில் அப்படிச் செய்வது அவரின் பழக்க தோஷம்.

தெரு நிறைந்த சனக்கூட்டம், வீடுகள்தோறும் பூயண்கும்பங்கள்—நீண்ட காலத்துக்குப்பின், ஊருலா வருகின்ற அம்மனைத் தரிசித்து அருள்பெறும் ஆவலில் அந்த ஊர் காத்துக் கிடந்தது.

சனம் விலகி வழிவிட, ஊர்வலம் ஊர்ந்து சென்று கொண்டிருந்தது. சுவாமிக்கு முன்னால் ஜெகந்நாதக் குருக்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தார் — இடுப்பில் பஞ்சகச்சம் வைத்துக் கட்டிய வேஷ்டி, அதன் மீது சாயம் போன மஞ்சள் பட்டு, சிறிது பருத்த மாநிற உடம்பு; மேற்புறம் மழித்த அகன்ற நெற்றி; அதில் துலாம்பரமாக மின்னும் வெண்ணீற்றுக் குறிகள்: நடுவிலே சந்தன—குங்கும திலகம்; கண்களில் சாந்தம்; கழுத்திலே கௌரிசங்கம்; மார்பிலே திரளான பூணூல்; கையில் கற்பூரத் தட்டு — பார்ப்பவர்கள் தங்களை அறியாமலே கைகளை உயர்த்துக் குவிக்க வைக்கின்ற அந்தணப் பொலிவு.

அர்ச்சனைத் தட்டுகள்!

அர்ச்சனைத் தட்டுகள்... அர்ச்சனைத் தட்டுகள்!

அவற்றின்மீது, பச்சை, மஞ்சள், நீல நிற நோட்டுகள்; சில்லறைகள் — இப்போதுதான் மீசை அரும்பத் தொடங்கியுள்ள ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் ஏகப் புதல்வன், இடுப்புச் சால்வையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு, கழுத்தில் துவழும் சங்கிலியை அடிக்கடி ஒதுக்கியபடி, தட்டுகளிலுள்ள காசைப் பத்திரமாக எடுத்து, இடுப்புப் பையில் இலாவகமாகச் சொருகிக்கொண்டபின், தேங்காய்களை உடைத்து, அர்ச்சனைத் தட்டுகளைச் சுறுசுறுப்பாகக் குருக்களிடம் நீட்டிக் கொண்டேயிருந்தான்.

அட்சர சுத்தமாக அம்பாளின் திருநாமங்களை உச்சரித்து, ஜெகநாதக்குருக்கள் தீபாராதனை நடத்தியபடியிருந்தார்.

படலைக்குப்படலை சுவாமி தரித்து நின்று, பக்தர்களின்

காணிக்கைகளை ஏற்று, ஆறுதலாக ஊர்வலம் ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

‘கலீர்... கலீர்... கலீர்’ — ஏகாம்பரபிள்ளையால் ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றிருந்த உண்டியல் குலுக்குவோர் ஊர்வலத்துக்கு முன்னால் வெகுதூரம் சென்றுவிட்டனர்.

ஊருக்குள் உள்ள ஒரே அம்மன் கோயிலின் திருப்பணி நிதிக்காக உலா புறப்பட்டிருக்கின்ற அம்பாளுக்கு அள்ளிக் கொடுக்க அந்த மக்கள் முன்னின்றனர்.

இருட்டுகின்ற பொழுதில், ஊர்வலம் இன்னும் அரைக் கட்டை தூரத்தைக்கூடத் தாண்டவில்லை. அதற்கிடையில் உண்டியற் குடங்கள் ஆறும் நிறைந்து விட்டன! ஏகப் புதல்வனின் இடுப்பும் கனத்தது.

இலுப்பையடிச் சந்தியில் வைத்து, வலதுபக்க ஒழுங்கையால் சுவாமி திரும்புகிற வேளை, ஊர்வலத்துக்குப் பின்னால் வந்துகொண்டிருந்த ட்றக்ரரில் ஏகாம்பரம் ஏறிக் கொண்டு விட்டார். அவருக்குக் கால்கள் வலியெடுத்து விட்டன. பெட்டியில் சாய்ந்து நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டார், உண்டியற் குடங்களும் ட்றக்ரரில் ஏறிக்கொண்டன. மகனும் ட்றக்ரருக்கு வந்து மடிக் கனத்தை இறக்கி விட்டுச் சென்றான்.

‘க...லீ...ர்; ... க...லீ...ர்’ — புதிதாகக் குலுக்கலுக்கு விட்ட வெற்றுக் குடங்கள் பெருஞ்சத்தம் எழுப்பின.

நாயனக்காரர் தமக்குத் தெரிந்த நவீன சினிமாப் பாடல்களின் மெட்டுகளை இசைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஊர்வலம் தரித்துத் தரித்து, ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது.

கிராமத்தின் தென்மேற்கு எல்லையிலுள்ள பெரியதும் பிரான் கோயிலை அடைவதற்கு முன்னரே நேரம் நள்ளிரவையும் தாண்டி விட்டது. நாதஸ்வரத்தின் கீச்சுக்குரல்; தவிலின் சுருதியற்ற ஒலி; ஊர் நாய்களின் ஊளை ஆலாபனை — இவற்றிடையேயும் புதிய புதிய உண்டியற் குடங்

கள் பல மூன்று நான்கு தடவைகளுக்குமேல் வெளியே வந்து பெருங்குரலில் ஒலித்து ஓய்ந்து விட்டன. பையனும் அப்பாவைப் பார்த்துப் பலதடவை ட்றக்ரருக்குப் போய் வந்து விட்டான்.

பெரியதம்பிரான் கோயில் முன் மண்டபத்தில் அம்பாளை இறக்கி வைத்து, இரு சுவாமிகளுக்கும் தீபாராதனை முடிந்த பின் சிரமபரிகாரம் எடுத்துக் கொள்வதற்காக எல்லோரும் புறப்பட்டு விட்டனர் குருக்கள், மேளம், இரண்டொரு எடுபிடி ஆட்களைத் தவிர எல்லோரும் சென்று விட்டார்கள்.

மகனை இருக்கச் செய்துவிட்டு, ட்றக்ரரிலிருந்து இறங்கிக்கொண்ட ஏகாம்பரம்பிள்ளை, நிதானமில்லாத நடையோடு நேராகக் குருக்களிடம் வந்தவர் சாஷ்டாங்கமாக அவரின் காலடியில் வீழ்ந்துவிட்டார்.

“அம்மாளாச்சிக்கு அடுத்த படியாய், குருக்கள்தான் என்றை தெய்வம்... குருக்களாலைதான் எங்கடை சனங்கள் அம்மாளாச்சிக்கு அள்ளிக் குடுத்தினம்... வாற நாளுக்கே திருப்பணியை ஆரம்பிக்க வேணும்... ஓம் சொல்லிப் போட்டன் எங்கடை குருக்கள் என்றை கண் கண்ட தெய்வம்” ஏகாம்பரத்தாரின் கால்கள் எழுந்து நிற்க முடியாமல் தள்ளாடின.

குருக்களுக்கு குடலைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

“எல்லாம் காலையிலே பேசலாம்... இப்போய் ஓய் வெடுத்துக் கொள்ளுங்கோ” ஏகாம்பரத்தாருக்குக் ‘கலை’ ஏறுகிற வேளைகளில் பேச்சைத் துண்டித்து அனுப்புவது குருக்களின் வழக்கம்.

ட்றக்ரர் உறுமிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்று விட்டது.

* * *

பெரிய தம்பிரான் கோயில் மண்டபத்தில் தங்கிவிட்டவர்கள் குறட்டைவிட்டு நல்ல தூக்கம், ஜெகந்நாதக் குருக்களுக்கு மட்டும் நித்திரை வரவேயில்லை. கால் உழைவு கண்ட

போதிலும், மனம் உறங்காமல் ஆறுதலாக அசை போட்டு அசை போட்டு...

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், அரைக்காசும் வாங்காமல் அதை பெண் காமாட்சியின் கழுத்தில் மஞ்சள் கயிற்றால் மூன்று முடிச்சைப் போட்டு முடித்தவுடன் சொந்தக் காலில் நிற்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அவளையும் கூட்டிக் கொண்டு சொந்த ஊர் விட்டு இந்த ஊருக்கு வந்து, அந்த அம்மன் கோயில் அர்ச்சகராக ஜெகந்நாதசர்மா மணியைத் தூக்கியவர். அப்போது அந்தக் கோயில் அடக்கமானதாக அழகாகத்தானிருந்தது இரண்டு வேளைப் பூசை; சம்பளம் என்று எதுவுமில்லை.

* * *

கோயில் வரும்படியும், ஊர்ப் புரோகிதமும் அவருக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. தெற்குப் புறத்திலிருந்த இரண்டறைகள் கொண்ட கோயிலின் சிறிய மடம் அவரின் தனிக் குடித்தன வாழ்க்கையை நடத்த இலவச வீடாக அமைந்து விட்டது.

கோயிலின் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா சபாபதிப்பிள்ளை கோயிற்பக்கம் தலைகாட்டுவதேயில்லை. கோயிலுக்கென இருந்த நிலபுலங்களையெல்லாம் விற்று, ஆசை நாயகிக்கு வீடு கட்டிக் கொண்டதால், ஊரில் செல்லாக் காசாகி விட்டவர். அம்மனாச்சு ஐயராச்சு என எல்லாப் பொறுப்பையும் அர்ச்சகர் தலையில் சுமத்தி விட்டு, அயலூர் ஆசைநாயகி வீட்டில் அவர் அடைகிடந்தார்.

ஊருக்குப் புதிதாக வந்த ஜெகந்நாத சர்மா, தமது சாதூரியத்தாலும், நல்நடத்தையாலும், நயமான பேச்சாலும், நாணயத்தாலும் அம்மன் கோயிலில் எதுவித குறைவுக்கும் இடம் வைக்காமல் கோயில் நிர்வாகத்தையும் கவனித்துக் கொண்டார். இளைஞர் எனினும் சர்மாவிடமிருந்த

ஒழுக்கம், படிப்பு ஞானம், பத்திசிரத்தையுடன் கோயிற் கிரியைகளை நடத்தும் ஒழுங்கு, இனிய சுபாவம்—எல்லோரையும் கவர்ந்து நல்லபிமானத்தை ஏற்படுத்திவிட்டன.

ஒரு வருஷத்துக்குள் அவருக்கு அம்பிகையும் பிறந்து விட்டாள்.

குழந்தையின் கனிவான குறுகுறுத்த கண்களும், சிரிக்கும்போது குழிவிழும் கன்னங்களும், மொழுமொழுத்த சிவந்த கை-கால்களும், பட்டைப் போன்ற மேனியும் அம்பிகையின் எழுந்தருளி விக்கிரகத்தை அவர் நினைவுக்குக் கொண்டுவர தன் செல்லக் குழந்தைக்கு அம்பிகை என்றே நாமகரணஞ் செய்து விட்டார்.

குருப் பட்டத்துக்குரிய வேத சாஸ்திர அறிவு, கிரியா ஞானம், ஒழுக்கம் முதலியவை அவரிடம் நிறைந்திருந்ததால் ஒரு சுபநாளில் ஆச்சாரியாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு ஜெகந்நாத சர்மா குருக்களுமாகி விட்டார்.

வெள்ளி, செவ்வாய் அம்மன் சந்நிதியில் விசேஷ அபிஷேகங்கள், பூஜைகள், அர்ச்சனைகள், ஊர் திரண்டு வந்து கொண்டிருந்தது.

கோயிலைத் துப்புரவாக்கி, வீதிகளைச் சுத்தம் செய்து, ஆலயத்தைச் செப்பஞ் செய்து, வேண்டிய போது சுவர்களுக்கு வெள்ளையடிப்பித்து, அருளுடன் அழகும் பொலியுமிடமாக ஆலயத்தைக் கவனித்து வந்தார் குருக்கள். நித்திய நைமித்தியங்களுக்கு குறையேற்படாமல், சாந்தமும் சாந்நித்தியமும் அங்கு கொலுவிருந்தன.

ஆடிப்பூரத்துக்கு முதல் பத்து நாட்களும் அம்பிகைக்கு அலங்கார உற்சவம்; அதற்கு வேண்டிய உபயகாரர்களைக் கண்டு பிடித்துச் சிறப்பாகச் செய்து முடித்து விடுவார் குருக்கள்.

அவர் பொறுப்பேற்று ஆறு வருஷங்கள் எல்லாம் ஒழுங்காகத்தான் நடைபெற்றன.

யாழ்ப்பாண ரவுணுக்குப் போன சபாபதிப்பிள்ளை குடி வெறியில் றோட்டைக் கடக்க... லொறிமோதி, அவர் செத்து விட....

...பரம்பரைத் தர்மகர்த்தா என்ற பட்டத்தைச் சூட்டிக் கொண்டு, ஆலய, பரிபாலனஞ் செய்யவந்த ஏகாம்பரம் பிள்ளை, சபாபதிப்பிள்ளையின் செத்துப்போன தமையனாரின் மகன். ஊரிலுள்ள கள்ளுக்கொட்டில்களின் முன்னால் முன்பு விழுந்து புரண்டு கிடந்தவர். உரிமைக் கோயிலைப் பராமரிக்க வேண்டுமென்ற ஞானம் உந்த, ஏகாம்பரம் பிள்ளை திடீரென விழித்து எழுந்து வந்துவிட்டார்.

நெடிய தோற்றம், நெஞ்சு மயிர்கூட மறையக் கூடிய கறுவல் உடம்பு, கழுத்தில் தொங்கும் மைனர் சங்கிலி, அகன்ற அடர்த்தியான மீசை, எல்லாம் அறிந்தது போல எடுத்தெறிந்து பேசும் சுபாவம், இலேசான சாராயவாடை— ஏகாம்பரத்தாரின் முதற் சந்திப்பே குருக்களுக்கு அரு வருப்பையூட்டியது.

‘குருக்கள், இதுவரை நானும் குஞ்சியப்பர் உயிரோடை இருந்ததாலை நாங்கள் கோயில் விசயத்திலை தலையிட வில்லை. இனி நான் சிறப்பாக நடத்தப் போறன்... நீங்கள் பூசையை மட்டும் கவனித்தால் போதும். கோயில் நிர்வாக மெல்லாம் இனி நான் பார்த்துக் கொள்ளுவன்’ — அர்ச்சனைத் தட்டுகளை ஏந்திய வண்ணம் திரளாகக் குவியும் அடியார்களின் தொகை ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் மனதில் சபலத்தை எழுப்ப, அவர் திட்டவட்டமாகச் சொல்லி விட்டார். ‘ஆர் செய்தாலென்ன... அம்பாளின் விஷயம் சிறப்பாக நடக்க வேண்டும் என்றது தான் என் ஆசை—அதைச் செய்வதற்குமுதலாளிமுன் வந்திருப்பதையிட்டு எனக்குச்சந்தோஷம் தான்’ கோயிலின் வருவாயை எடுத்துக் கோயிலுக்கே செலவழித்து, அந்தத் திருப்தியில் மனம் குளிர்ந்து வரும் குருக்களுக்குக் கொஞ்சமும் சஞ்சலம் ஏற்படவில்லை.

புதிய நடைமுறைகளை அடுத்த வாரமே ஏகாம்பரம் விளம்பரப் பலகையில் பெரிய எழுத்தில் அறிவித்து விட்டார்.

அர்ச்சனைக்கு ரிக்கட்...

அபிஷேகத்துக்கு ரிக்கட்

நேர்த்தியை நிறைவேற்ற ரிக்கட்...

—கோயிலில் சகலதும் ரிக்கட் மயமாகி விட்டன. அக் கோயிலின் வருமானம் அனைத்தையும் தமது தனிக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர ஏகாம்பரம் வழிசமைத்துக் கொண்டார்.

சுவாமி நைவேத்தியத்துக்கு மாசம் 15 படி அரிசி, விளக்குக்கு 6 போத்தல் எண்ணெய், கர்ப்பூரம், குருக்களுக்குச் சம்பளம் 45 ரூபா.

குருக்களும் சரி, கும்பிடுபவர்களும் சரி, இப்படி ஒரு நடைமுறையை எள்ளத்தனையும் எதிர் பார்க்கவேயில்லை!

ஜெகந்நாதக் குருக்களுக்கு மனம் மிகச் சலித்து விட்டது. மக்களின் அன்பினால் அரவணைக்கப்பட்டு, மனங்குளிர அம்பிகையைக் குறைவெதுவுமின்றி ஆராதித்துக் கொண்டிருந்த அவர், ஒரே நாளில் மாதச் சம்பளம் வாங்கும் கூலியாள் நிலைக்கு மாற்றப்பட்டதை உணர்ந்த போது அவர் மனம் கூனிக் குறுகிச் சலித்து விட்டது.

அந்த ஊரைவிட்டு வெளியேறிவிடலாமா என்ற எண்ணம் குருக்களின் மனசில் தலை தூக்கியபோது, புது இடங்களில் எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற அவருக்குரிய இயல்பான அச்சமும் தலை தூக்கியது. இத்தனை காலமும் அன்பையும் மதிப்பையும் பொழிந்த ஊர் மக்கள், முக்காலமும் திருமேனி தீண்டி அர்ச்சித்து தாம் ஆராதித்த அம்பாள், இவற்றை விட்டு விட்டுப்போக முடியாமலிருப்பது போல அவர் தவித்தார்.

‘எல்லாம் அம்பிகை விட்ட வழி’ என்ற மனச் சமாதானத் துடன் அவர் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு வாழப் பழகி விட்டார்.

ஊரில் எப்போதாவது தொற்றுநோய் வந்தால், நேர்த்திக் கூடன் நிறைவேற்றுபவர்களையும், நூல் கட்ட வருபவர்களையும் தவிர; வழமைபோல வெள்ளி செவ்வாயில் கூட்டமேயில்லை. புதிய நிர்வாகத்தின் கெடுபிடிகளால் பக்தர்கள் தொகையின் வரவு குறைந்துவிட்டது. உபயகாரர்கள் ஒதுங்கிக் கொண்டு விட்டதால், ஆடிப் பூரத் திருவிழா பல ஆண்டுகளாக நிறுத்தப்பட்டு விட்டது. பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கொருதடவை நடைபெற்றாகவேண்டிய பாலஸ்தாபனகும்பாபிஷேகத்தைக்கூட இத்தடவை புதிய பரிபாலகரால் நடத்த முடியவில்லை.

அஷ்டபந்தனம் அகன்று விட்டதால் ஆட்டங்காணும் மூல மூர்த்தி; கிலமடைந்த கருவறை; சிதைவுற்ற விமானம்; வெடிப்புக்கண்ட சுவர்களினூடாக தலை நீட்டிக் சடைத்த செடிகள்; சலாகைகள் உக்கி ஓடுகள் விழத் துவங்கி விட்ட அர்த்த மண்டமும் மகாபண்டமும்; ஆகாசம் தெரியும் வசந்த மண்டபம்; காட்டுத் தடியின் துணையோடு நொண்டியாக நிற்கும் காண்டாமணி...

இருபது வருஷமாக கோயிற் கட்டிடத்தில், பகலிற் கூடச் சுதந்திரமாகப் பறந்து திரியும் வெளவால்களைக் கூட விரட்டியடிக்க வக்கின்றி, வகை தெரியாது, ஏகாம்பரத்தார் ஏகாங்கியாக நின்றார்.

இந்த வருஷம் பிறந்த அன்று, கோடிப் பட்டுடுத்திக் கோயிலுக்கு வந்த ஏகாம்பரத்தாரிடம் குருக்கள் மனந்திறந்து சொல்லிவிட்டார்.

“முதலாளி... தொடர்ந்தும் இதே நிலையில் அம்பாளை வைத்திருக்கக் கூடாது. அபிஷேகம் செய்கின்றபோது என் கைகள் நடுங்குகின்றன. மனம் கூசுகிறது. இப்படியே

கவனிக்காமல் இருந்தால், அம்பாள் சாபம் ஊருக்கு அனர்த்தம். உங்களுக்கும் நல்லதில்லை எனக்கும் அபசாரம். கெதியாக இதற்கொரு ஏற்பாட்டை நீங்கள் செய்ய வேணும்”

“கோயிலுக்கு இப்ப வருமானமே நிண்டுபோச்சு... இருந்த காணி பூமியையும் தேவடியாளுக்குக் குடுத்துக் குஞ்சியப்பர் பசியாறிப் போட்டுக் கண்ணை மூடியிட்டார். நான் பிள்ளை குட்டிக்காரன். குமரையும் வீட்டுக்கைவைச்சுக் கொண்டு தவிக்கிறன். தனிய நான் என்ன செய்கிறது குருக்கள்...” கையைக் கட்டிக்கொண்டு, கூனிக் குறுகியபடி தன் இயலாமையை ஏகாம்பரத்தார் வெனியிட்டார்.

“ஊர்ச் சனங்களை கூப்பிட்டு ஒரு திருப்பணிச் சபையை அமைத்து, பொறுப்பை ஒப்படைத்தால் சனங்கள் ஒத்து உழைப்பினம் முதலாளி” — குருக்கள் சொன்ன நடைமுறை சாத்தியமான யோசனையைக் கேட்டு ஏகாம்பரத்தார் பதறிப் போய்விட்டார்.

திருப்பணிச் சபை வாழையடி வாழையாக வரும் தன் பரம்பரைத் தர்மகர்த்தாப் பதவியை வெட்டி விழுத்திவிடக் கூடிய வாளாகத் தோன்றியது. அச்சம் அவரைத் திடுக்கிட வைத்தது.

“இல்லைக் குருக்கள். அது வேண்டாம்! யினைக்கெட்ட வேலை. வேறை வழி இருக்கு. வாற வைகாசி விசாகத்துக்கு அம்மனை ஊர்வலமாக ஊரெல்லாம் கொண்டு போவம்... ஊர்ச் சனங்களுக்கு உங்களிலை நல்ல மதிப்பு... வீடுவீடாய் நீங்கள் போய்ச் சொன்னால், அம்மாளாச்சிக்கு அள்ளித் தருவினம். கெதியாகத் திருப்பணியைச் செய்யலாம்” அம் பிகை சந்நிதியைப் பழைய கோலத்துக்கு விரைவாகக் கொண்டுவர வேண்டுமென அல்லும் பகலும் துடித்துக் கொண்டிருந்த குருக்களுக்கு ஏகாம்பரம் சொன்ன அந்த யோசனை சரிபோலவும் பட்டது.

சித்திரை மாசத்து கொழுத்தும் வெய்யில் முழுவதையும் தலையில் ஏற்று, ஒரு தெருவும் விடாமல், குருக்கள் அந்த

ஊரெல்லாம் சுற்றிச் சுழன்று வந்துவிட்டார். ஊண் உரக்க மற்ற அலைச்சல். குருக்களின் முயற்சிக்கு தோள் கொடுக்கத் தயாராக அந்த ஊர் நிமிர்ந்து நின்றது!

குருக்களுக்கு இன்னும் நித்திரை வரவில்லை.

—உண்டியற் செம்புகளின் ‘கலீர்! கலீர்!’ ஒலி.

...அர்ச்சனைத் தட்டுகளில் பச்சை, மஞ்சள், நீலநிற நோட்டுக்கள்...

‘அம்பிகை; நீ ஒரே நாளில் மகாலட்சுமி ஆகிவிட்டாய்.

குருக்களின் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் கசிந்துருகியது.

இடிந்த அம்மன் கோயில் கட்டிடம், புதிய நெடுமாடக் கோபுரமாக உயர்ந்து நிமிர்ந்து கம்பீரமாக நிற்பதான இனிய காட்சியில் இலயித்திருந்த அவரின் சிந்தனையை விடியற் கோழிகளின் ‘கோரஸ்’ கூவல்கூடக் கலைக்க முடிய வில்லை!

• * *

மஞ்சள் வெய்யில் வெளுப்பேறுவதற்கு முன்னரே பெரிய தம்பிரான் கோயிலை விட்டுப் புறப்பட்ட அம்பிகைக்கு பகல் முழுவதும் குதூகல வரவேற்புகள். மக்கள் அடர்த்தியாக வாழும் பகுதி. அதில் சாதிக்கொரு வீதி. அம்மன் தங்கிச் செல்ல ஆங்காங்கே அலங்காரப் பந்தல்கள், தாக சாந்திக் கான தண்ணீர்ப் பந்தல்கள், அர்ச்சனைகள், காணிக்கைகள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பகலெல்லாம் அமார்க்களப் படுத்தி விட்டார்கள்! தனது யதாஸ்தானத்துக்கு அம்மன் வந்து சேரும் போது இரவு பத்தாகிவிட்டது. ஏகாம்பரம் பிள்ளையின் ட்றக்ரர் சுவாமிக்கும் பின்னால் நிழல் போலத் தொடர்ந்து ஊர்ந்து வந்தது!

வசந்த மண்டபப் பூசை முடிய, எல்லோரும் விபூதி பிரசாதம் வாங்கிக்கொண்டு புறப்படும்போது, ஏகாம்பரம்

பிள்ளை மடியிலிருந்து உருவியெடுத்த ஐம்பது ரூபா நோட் டொன்றை வெற்றிலை மீது வைத்து குருக்களிடம் கொடுத்துக் கும்பிட்டார்.

“மேளகாரனுக்கு 1000, உண்டியல் குலுக்கினவங்களுக்கு 1500; தீவட்டி பிடித்தவனுக்கு 200; ஐயர் தட்சணை 50;” மனப் புத்தகத்தில், அந்தக்கணத்தில், டக்கென்று கணக்கு எழுதிக் கொண்டார் ஏகாம்பரம்.

குரு தட்சணையைப் பெற்றுக் கொண்ட குருக்கள்.. அதை விரித்துக்கூடப் பார்க்காமல், ஏகாம்பரம்பிள்ளையின் நெற்றியில் விபூதியைத் தரித்து அவரை ஆசீர்வதித்து அந்தப் பணத்தை அப்படியே அவர் கையில் திருப்பிக் கொடுத்தார்.

“அம்பாள் திருங்பணிக்கு இது என் காணிக்கை”—புன்னகையோடு குருக்களின் வாயிலிருந்து வந்த சொற்கள் ஏகாம்பரத்தைக் கூனிக்குறுக வைத்துவிட்டன.

கோயிலைப் பூட்டி கொத்துச் சாவியை எடுத்துக் கொண்டு மாற்றியுடுத்திருந்த நான்கு முழ வேஷ்டியை ஒரு தடவை உதறிக் கட்டிக்கொண்ட குருக்கள், கையில் இரண்டு மூடி தேங்காயும், ஒரு வாழைப்பழச் சீப்புடனும் வீடு நோக்கி நிமிர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தார். அந்தக் கம்பீர நடையில் எடுத்துக்கொண்ட பணியைச் சிறப்பாக நடத்திக் கொடுத்த திருப்தி நிறைந்திருந்தது.

* * *

ஆனி பிறந்துவிட்டது. அமாவாசைவந்து நாலு நாளாகியும் விட்டது. இன்னமும் ஏகாம்பரத்தார் குருக்களிடம் இன்றும் கதைக்கவில்லை. இடையில் இரண்டொரு தடவை கோயிற் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தவர், விபூதி பிரசாதத்துக்குக் கூடக் காத்து நிற்காமல் நழுவிக்கொண்டு விட்டார். இந்தச் சூக்கில பட்சத்து ஒரு சுபநாளில் பாலஸ்தாபனம்

செய்து, திருப்பணி வேலையைத் துவங்க வேண்டும் என ஜெகந்நாதக் குருக்கள் மனம் அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அன்று மதிய போசனத்தை முடித்துக்கொண்டு, மடத்தின் வெளித் திண்ணையில் துண்டை விரித்துச் சரிந்து படுத்திருந்தார்; முற்றத்து வேப்ப மரத்தின் காற்று இதமாக இருந்தது; குருக்களின் உடலில் சமீப நாட்களாக ஒரு தளர்ச்சி, வெய்யிலைக் கண்டால் கண்கள் இருண்டு வருவது போன்ற உணர்ச்சி, மத்தியானத்தில் அவரைய நியாமலேயே ஒரு குட்டித் தூக்கம் வந்துவிடுகிறது.

‘குருக்களையா! குருக்களையா!’—குரலைக் கேட்டுத் திடீரென விழித்த குருக்களின் கண்கள், எதிர்த் திண்ணையைச் சவுக்கத்தால் உதறித் துடைத்துவிட்டு உட்காரும் ஏகாம்பரம் பிள்ளையைக் கண்டன.

குருக்களுக்கு உற்சாகமாக இருந்தது. வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தார்.

‘உங்களிடம் நானே வரவேணும் என யோசிச்சுக் கொண்டிருந்தன். அம்பாளே இங்கு உங்களை அனுப்பிவிட்டாள் இந்தச் சுக்கில பக்ஷத்திலே நிறைய சுபநாள் இருக்கு... பாலஸ்தாபனத்துக்கு முகூர்த்தத்தை வைத்து, திருப்பணியைத் துவங்குவம் முதலாளி’ உடற்தளர்ச்சியையும் மறந்து உற்சாகம் கொண்டு விட்டார் குருக்கள்.

ஏகாம்பரத்தாரின் வலதுகை ஆட்காட்டி விரல் நரைத்த மீசையைத் தடவிவிட்டுக் கொண்டது.

‘‘ஒருநல்ல விசயமாகத்தான் வந்தனான் குருக்களையா, காதோடு காதாய் இருக்கட்டும். என்றை பெடிச்சிக்கு ஒரு நல்ல சம்மந்தம் பொருந்தியிருக்கு, திடீரென வந்தது, திறமான சாதகப் பொருத்தம். பெடியன் கனடாவிலை எஞ்சினியர், ஆள் கரவெட்டிப் பக்கம். லீவிலை வந்திருக்கிறாராம்; அடுத்தகிழமை போகவேணுமாம். நாளை இரவுக்

‘குத் தாலி கட்டை வைச்சிருக்கு, உங்களிட்டைச் சொல்லிப் போட்டுப் போக வந்தனான்’— ஏகரம்பரத்தார் சொன்னவை குருக்களுக்குப் பெரும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘குழந்தை ரொம்பச் சின்னவளாச்சே! அதுக்கிடையிலை அவசரமாய் கலியாணம் பார்த்துட்டியளே’ சென்ற ஆண்டு அவளின் பூப்பு நீராட்டலுக்குப் போய் புண்ணியாவாசனம் செய்துவிட்டு வந்தது, குருக்களுக்கு நேற்றுப்போல இருந்தது.

‘சமைந்த குமரை இன்னும் ஏன் வீட்டுக்கை வைச்சிருப்பான். பெடியனுக்கும் அவளைப் பிடிச்சிருக்கு சாதகமும் வெகு பொருத்தம். இந்தப் பாரத்தை இறக்கிவிட்டால், என்றை அம்மாளாச்சியின்ரை வாசலிலை இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் கிடந்து திருப்பணி வேலையைக் கவனிக்க எனக்கு வலு வசதியாயிருக்கு மெல்லே.’ குருக்களின் ஆச்சரியத்துக்குக் கொக்கிபோட்டுத் திருகி மடக்கி விட்டார் ஏகாம்பரம்.

‘நீங்கள் சொல்லுறதும் நியாயம்தான். குழந்தைக்கு ஒரு குறையும் வர அம்பாள் விடமாட்டா. குழந்தை குடியும் குடித்தனமுமாக வாழுவாள். நீங்கபோய் கலியாண ஏற்பாடுகளைக் கவனியுங்கோ முதலாளி, நான் நேரத்துக்கு வந்துடுறன்.’

ஏகாம்பரத்தாரை வழி அனுப்பி வளைத்துவிட்டு, உள்ளே தண்ணீர் குடிக்கச் சென்றபோது குருக்களின் கண்கள்—

அவரின் பெண் அம்பிகை, அடுப்படி விறாந்தைச் சுவரில் சாய்ந்தபடி கிழிந்த பிடவை யொன்றுக்குத் தையல் ஊசியால் பொருத்துப் போடுவதிலே டுபட்டிருப்பதைக் காணத் தவறவில்லை. ஒட்டிப்போன கன்னங்கள் ஏக்கமும் ஏமாற்றமும் நிறைந்த விழிகள், நெற்றி வகிட்டில் இலேசாக எட்டிப் பார்க்கும் இளநரை. குருக்களின் கண்கள் பனித்து விட்டன.

‘அம்பாள் அவளுக்கும் ஒரு வழிகாட்டுவாள்’ அவருக்குத் தெரிந்த வழமையான சமாதானத்துடன் திரும்பி வந்து திண்ணையில் சரிந்து கொண்டார்.

* * *

கலியாணம் முடிந்து மாப்பிள்ளை பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு குடும்பத்தோடு கொழும்புக்குச் சென்ற ஏகாம்பரத்தார் ஊர் திரும்பிவர இரு கிழமைகளாகி விட்டன.

அதற்கிடையில், பெண்களின் குசுகுசுப்பாகத் துவங்கி, ஆண்களின் முணுமுணுப்பாக மாறிய அச்செய்தி, குருக்களின் காதில் விழுந்ததும் அவர் பதறித் துடிதுடித்துப் போனார்.

‘கோயிலுக்கெனச் சேர்ந்த காசைத்தான் ஏகாம்பரத்தார் சீதனமாகக் கொடுத்து மகளுக்கு மாப்பிள்ளை பிடித்தவர்’—திரும்பும் திசையெல்லாம், குருக்களின் காதில் ஊர் ஒரே குரலில் ஒலித்தது.

‘அம்பிகையே! இப்படியும் ஒரு ஏமாற்றா?’ குருக்களின் உள்ளம் விம்மி வெதும்பியது.

‘உந்தக் குடிகாரனை நம்பி ஒரு சதமும் குடுத்திருக்க மாட்டம், குருக்களையா முன்னுக்கு நிண்டதாலை திருப்பணிக்கு நம்பிக் குடுத்தம்’-ஊர் மக்களின் குரலில் அம்பிகையின் கைத்திரி-சூலத்தின் கூர்மையிருப்பதை உணர்ந்த குருக்கள் பயந்து விதிர் விதிர்த்துப் போய் விட்டார்.

அம்பாளின் பீடத்தில் தமது தலையை ஒங்கி மோதி, உடைத்து இந்த அபசாரத்தைப் போக்க வேண்டும், உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தணிக்க முடியாத வேகம் அவருள்ளத்தைக் குடைந்தது.

ஏகாம்பரத்தாரைக் கேட்டே விடுவது என்ற திடமான முடிவுக்கு அவர் வந்துவிட்டார்.

மாலைப் பூசையை முடித்துவிட்டு வெளியில் வர, வாசலில் ஏகாம்பரத்தார் வெள்ளை வேட்டியுடன் விழுந்தெழும்பி, பக்திசிரத்தையாக அம்மனைக் கும்பிட்டபடி நின்றார்.

அண்டாவில் அபிஷேகத்துக்கென அடியார்களால் பக்திசிரத்தையுடன் நிறைக்கப்பட்ட பாலில் கள்ளத்தனமாக விழுந்து வயிறு புடைக்கக் குடித்துப் புரண்டு அதில் குளித்தெழுந்து அசுத்தப்படுத்திவிட்டு, வெளியே வருகிற மூஞ்சூறைக் காணும்போது ஏற்படுகிற அசூசையும் ஆத்திரமும் போல அவரைக் கண்டதும் குருக்களுக்குப் பிறந்தது.

‘குருக்களையா! வாற - வெள்ளிக்கிழமை அம்மனுக்கு ஒரு அபிஷேகம், அதோடு என்றை மகள், மகன், மருமகள் பேரில் தனித்தனியாக 1003 அர்ச்சனையும் செய்ய வேணும்’ ஏகாம்பரத்தாரின் குரலில் ஒரு தனி மிடுக்கிருந்தது.

ஊர்ச்சனங்கள் சொன்னதின் உண்மையை அவரிடமே கேட்டறிந்து கொள்வதற்கென வார்த்தைகளை நிதானமாகப் பொறுக்கி மனத்தராசில் நிறை போட்ட வண்ணம் குருக்கள் கேட்டார்.

‘மகளுக்குக் கலியாணம் முடிஞ்சது. மகனுக்கு என்ன விஷேசம்?’

‘ஒருத்தருக்கும் தெரியவேண்டாம் குருக்களையா... கொழும்புக்குப் போன இடத்திலை ஒரு ஏஜென்சியைப் பிடிச்சு, அவனைச் சவுதிக்கு அனுப்பிப் போட்டன. வேலையும் கிடைச்சுட்டுதாம், நேற்றுக் கேபிள் அடிச்சிருக்கிறான். இப்போதான் அம்மாளாச்சி கண்ணைத் திறந்திட்டா.’

குருக்களின் மனக்குண்டத்தில் நீறு பூத்திருந்த அக்கினிச் சுவாலித்து மூளத் துவங்கி விட்டது.

‘அம்மன் மட்டுமல்ல, ஊரும் கண்ணைத் திறந்தபடிதான் இருக்கு... கோயிற் திருப்பணிக்கொண்டு சேர்ந்த காதையெல்லாம் உங்கடை சொந்தத் தேவைக்குச் செல

வழித்து விட்டதாக ஊரே கேட்கிறது. இந்த ஏமாற்று மோசடி பொல்லாத பாவம்' - மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த தர்ம நியாயத்தை தர்மாவேசத்தோடு குருக்கள் சொன்னார்.

‘ஊர்ச் சனங்கள் புத்தியில்லாத விசருகள், இப்ப ஆனா னாப்பட்ட பெரிய கோயில்களையே ஆமிக்காறன்கள் குண்டு போட்டு இடிக்கின்றான்கள். இந் த நேரத்திலை என்னெண்டு புதுக்கட்டிடம் கட்டுறது? சும்மா கிடக்கிற காசு தானே எண்டு குமரைக் கரைசேர்த்தன். பெடியனையும் வெளிநாட்டுக்கு உத்தியோகத்துக்கு அனுப்பினன். ஊர்க் காரருக்கும் உமக்கும் அது கண்ணுக்கை குத்துது. இது என்றை பரம்பரைக் கோயில், அதுக்குச் சேர்ந்த காசை செல வழிக்கிறதும் விடுகிறதும் என்றை இஷ்டம். என்றை மகன் உழைத்தனுப்புகிற காசிலை ஆறுதலாக இந்தக் கோயிலைக் கட்டுவன்... இதைக் கேட்க ஆருக்கும் உரிமையில்லை.’

எரியும் குண்டத்தில் ஏகாம்பரத்தார் போத்தலுடன் சரித்து ஆகுதி யாக்கி விட்ட நெய், சீற்றங் கொண்ட அக்கினி யைச் சவாலித்தெழும் பெருந் தழலாக மாற்றிவிட்டது.

‘அடப்பாவி! அம்மன் பெயரைச் சொல்லிச் சேர்ந்த பணம் அவ்வளவையும் கூசாமல் அபகரித்தது பெரிய தெய்வ துரோகம்! உன் சந்ததி வாழாது. உன்னை தேவைக்கு காசு சேகரிக்க ஊர் மக்கள் முன் என்னைப் பலிக்கடாவாகப் பாவித்து, அம்மன் பெயரையும் விற்று விட்டியே’—குண மென்னும் குன்றேறி நின்ற குருக்களின் உடம்பு பதறி நடுங்கியது. கோயிற் கட்டிடமே அதிர்ந்து சரிவது போல இருந்தது. நிற்கமுடியாமல் குருக்கள் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

“பேய் ஐயர்... பிளாத்தாதையும்... பிழைப்புக்காக வந்த பிராமணிக்குத்தான் பெரிய முனிவர் எண்ட நினைப்பு. ஏமாற்று, துரோகம், சாபம்,... இதையெல்லாம் கேட்க

உமக்கு உரிமையில்லை இப்பவே திறப்பைத் தந்துவிட்டு ஊரைவிட்டு நீ ஓடினாலும் சரி, புது ஐயரைக் கொண்டு வந்து வைக்க எனக்கு வழி தெரியும்.' ஏகாம்பரத்தார் பத்திரகாளி யாகிச் சன்னதம் கொண்டுவிட்டார்!

ஜெகந்நாதக் குருக்கள் திக்கித்துப் போய்விட்டார்!

இடி இடித்து, அந்தக் கட்டடம் தகர்ந்து பொல பொல வென அவர் தலையில் உதிர்ந்து... அச்சிதைபாடுகளில் அவர் சிக்கிப் புதையுண்டு, முச்சுவிட முடியாமல்...

‘அம்பிகே!’ குருக்களின் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள்ளிருந்து அந்தக் கேவல் வெளிவர முடியாமல் துடித்தது.

அம்பாளின் கர்ப்பக்கிரக விளக்குத்திரி ஊடுபத்திக் கருகிக் கொண்டிருந்தது.

(மல்லிகை—1986) □

‘நந்தி’

மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்த போதே எழுதத் தொடங்கியவர் ‘நந்தி’ என்ற புனைபெயர் கொண்ட செ. சிவஞானசுந்தரம் (66). அப்போது வைத்துக்கொண்ட புனை பெயர்கள், ‘பென்சிலின்’, ‘ஜெய்ஹிந்த் சாஸ்திரி’, ‘மகன்’ என்பன.

1947-ல் வீரகேசரி வார இதழில் ‘சஞ்சலமும் சந்தோஷமும்’ என்ற சிறுகதை வெளியாகிற்று.

1955-ல் டாக்டரான சிவஞானசுந்தரம் தனக்கு ஒரு புனைபெயர் வைக்கவேண்டுமென ராஜாஜியைக் கேட்டுக் கொண்டார். 56-ல் ராஜாஜி எழுதினார் : ‘நந்தி’ என்கிற புனை

பெயரை வைத்துக் கொள்ளவுங். பரமசிவன் அருள்வானாக'

'நந்தி' எழுதிய முதல் நாவல் 'மலைக் கொழுந்து' 1965-ல் வெளிவந்து இலங்கை சாகித்ய மண்டலத்தின் பரிசைப் பெற்றது. பின்னர் ஊர் நம்புமா? சிறுகதைத் தொகுதி (1966). 'உங்களைப் பற்றி' என்ற சிறுவர்நூல் 'குரங்கு' என்ற நாடகங்களுடன் 'அருமைத் தங்கைக்கு' என்று எளிய நடையில் எழுதப்பட்ட மருத்துவ நூல்கள் வெளியாகின. கால் நூற் றாண்டு தாண்டி எழுதிய 'நம்பிக்கை' நாவல் (1992) மீண்டும் சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது. பின்னர் 'தங்கச்சியம்மா' நாவல். 1994-ல் 'நந்தியின் கதைகள்' தொகுதி.

நந்தியின் படைப்பிலக்கியத்தின் முக்கிய தளம் மருத்துவ உலகமே. அதுவும் ஏழை எளிய மக்களைக் கொண்ட யதார்த்தமான உலகம். இவரின் கதைகள் தமிழகத்தில் 'குமுதம்' முதலிய இதழ்களில் தொடக்கத்தில் தொடர்ந்து வெளிவந்தன.

'நந்தி' மருத்துவத்துறையில் புகழ் பெற்றவர். இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் மருத்துவம் கற்றவர். யாழ்ப்பாண மருத்துவப் பல்கலைக் கழக சமூக வைத்திய பீடத்தின் சிரேஷ்ட பேராசிரியராக கடமையாற்றியவர். ஐ. நா. சபை சார்ந்த உலக சுகாதாரக் கழகத்தின் (WHO) சார்பில் பயிற்றுநராகவும், ஆய்வாளராகவும் வடகொரியா, பங்களாதேஷ், மலேஷியா, சிம்பாவே, தாய்லாந்து, இந்தோனேஷியா, பர்மா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளிலும் பணிபுரிந்தவர், பணியாற்றி வருபவர்.

கலகலப்பான மனதை வசீகரிக்கும் பேச்சாளர், ‘குரங்கு’ ஆகிய நாடகங்கள், ‘பொன்மணி’ சினிமாவில் நடிகர்.

இவரைப்பற்றி செ. யோகநாதன் :

“நந்தியின் இலக்கிய ஆளுமை பலவிதங்களில் சிலாகித்துச் சொல்லும் சிறப்பினைப் பெற்றிருக்கிறது. அவரின் கதைகளில் ஆழ்ந்த மனிதநேயம் அடிநாதமாகத் தொனிக்கிறது. மிகவும் உண்மையான அதே வேளை இயல்பும் எளிமையும் வாய்ந்த மனித நேயம் இது. சக மனிதனை அத்யந்த பரிவோடு தொட்டு விசாரித்து தூக்கிவிட முனைகிற மனித நேயம். நம்பிக்கையூட்டும் புன்னகையோடும், வார்த்தைகளோடும் அவனை அணுகித் தோழமை கொள்கிற மானிட நெருக்கம்.....

மருத்துவத் துறையிலிருந்து டாக்டர் திரிபுர சுந்தரி (லஷ்மி), ‘சார்வாகன்’, ‘நந்தி’ போன்ற விரல் விட்டுண்ணக்கூடிய வெகு சிலரே படைப்புத்துறைக்கு வந்தனர். ஆனால் முற்று முழுதாக மருத்துவ உலகின் பல்வேறு கூறுகளை மிகவும் நுணுக்கமாகவும் யதார்த்தமாகவும் சித்திரித்த தனி ஒரு படைப்பாளியாக ‘நந்தி’யை மட்டுமே குறிப்பிட்டுச் சொல்லமுடியும். ‘லஷ்மி’ குடும்ப வாழ்வையும், பெண் மனதையும் தொட்டுச் சென்றார். ‘சார்வாகன்’ எழுத்தில் தனி மனித விசாரங்களும் அவலங்களும் ஒலித்தன. நந்தியின் எழுத்திலிருந்தோ மருத்துவத்துறையின் பல்வேறு பிரதிநிதிகள் அதன் தளத்திலிருந்து உயிரும் சதையுமாய் வெளிப்பட்டனர்.”

நூலைப்போல...

தயிலம்மா தனது கையை நீட்டினாள். கையின் அசைவுக்கு ஏற்ப அதே நேரத்தில் தனது முகத்திலும் ஒருவித கெஞ்சும் பாவனையைப் படரவிட்டாள். அவள் உள்ளங்கையில் ஒரு சதம் விழுந்தது. அதில் ஒரு பெண்ணின் முகம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. சதத்தைத் தனது இடுப்பில் சொருகியிருந்த சேலைப் பையில் நழுவவிடுவதற்குமுன், இங்கிலாந்தின் மகாராணி இரண்டாம் எலிஸபெத்தின் முகத்தோற்றத்தைக் கண்ணுக்குக் கிட்டவைத்துப் பார்த்து, அவள் இலேசாகச் சிரித்தாள்.

‘ஹும், காசிலே உன் முகமிருக்கு — என் முகத்திலே காசிருக்கு...’

அவள் மடியிலே?

அழகிய தாயையும் வெல்லும் ஒரு பச்சைக் குழந்தை அவளின் இடது மார்பக இடுக்கிலே முகத்தைப் புதைத்து

நிம்மதியாக உறங்கியது. விரியும் மொட்டின் மயக்க நிலைச் சிரிப்பைப்போல் குழந்தையின் முகத்திலும் ஏதோ கனவின் புன்னகை அவ்வப்போது அரைகுறையாக விரிந்தது. எதிர் காலத்தில் அந்தப் பரம்பரை அழகு பணமா? அல்ல, அல்ல!

‘கண்டிப்பாக எம் புள்ளை கை நீட்டி பிச்சை எடுக்க மாட்டாள். ஒரு நாளும் பிச்சையெடுக்கமாட்டாள். என் அம்மா முதலிலே கை நீட்டிப் பிச்சை மாத்திரம் எடுத்தாளாம். அதன் பின்பு... நான்!’

அவள் கண்ணோரங்களில் கண்ணீர் திரண்டது.

‘எனக்கும் முதலிலே பிச்சையெடுக்கக் கை வர இல் லேடி... கை வர இல்லே. பின்பு உடலெல்லாம் பிச்சை யெடுத்து... நீ!’

அவள் கொடுத்த நனைந்த முத்தம் குழந்தையைத் திடுக் கிட்டு விழிக்கச் செய்தது. எழுந்து அவள் மடியில் இருந்தது. அதற்கு இன்னும் சரியாக ஒரு வருடம் ஆகவில்லை. ‘டாடா’ என்று சொன்னால் வெறுமனே கையை ஆட்டும் வயது— ஆமாம், பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாக இருந்தால்.

* * *

தயிலம்மாவுக்குத் தன் அழகிலே அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது.

‘முதேவி வஸ்கோப்புக்காரி போல முகத்தை வைச்சுக் கொண்டு என் பின்னாலேயே திரியுது. முழுசா பத்து வய சாச்சு. ஏண்டி, உன்னைச் சுமந்த ஒவ்வொரு மாசத்துக்கும் ஒவ்வொரு முழு ஆண்டுகளாக என்னை விழுங்கினது போதாதா? உனக்கு என்னடி வெக்கம்?’

‘உனக்கு’ என்பதில் ஒலியின் ஏளன அழுத்தம் இருந் தது.

சுமார் பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, அவளைப் பெற்ற தாய் கொடுத்த அழகுச் சாட்சிப் பத்திரம் இது.

இப்படி நாளுக்குப் பத்துத் தடவையாவது அழகுப் பத் திரம் வாங்கியபின், ஒரு நாள் தயிலம்மா தன் தாயினால் விடை கலைக்கப்பட்டாள்.

அவள் தந்தை?

அது மனிதச் சேவல்களில் ஒன்று. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் அது கொழும்பு கொட்டாஞ் சேனைப் பகுதிகளில் சிறகடித்துப் பறந்து திரிந்து.....

அது எப்பவோ நடந்துபோன, ஓர் ஆள் மறந்த நிகழ்ச்சி.

சிறுமி தயிலம்மா ஒரு பழைய துருப்பிடித்த பேணியைக் கையில் எடுத்தாள். தொப்பூழ் மட்டத்தில் சுருக்கிக் கட்டப் பட்ட ஓர் அழுக்கடைந்த பாவாடை முழங்காலுக்குச் சற்றுக் கீழே தனது மறைக்கும் வேலையை முடித்து விடுகிறது. பாவாடையின் மட்டத்துக்கு மேலே வெறும் நெஞ்சு. ஆமாம், சட்டை மட்டை ஒன்றும் இல்லை. பத்து வயதுதானே? பால்குடி மறந்தபின், அது திரும்பவும் ஞாபகத்திற்கு இன்னும் வராத ஓர் இடைவெளி வயது.

மசங்காமரச் சந்தியிலே ஒரு மரத்தின் கீழே தாய் விட்டுப் போன இடத்திலேயே நின்றாள். கால்கள் வலித்த நேரங் களில் சட்டையை ஒதுக்கிக் குந்தி இருந்தாள். அக்கம் பக்க மெல்லாம் பிச்சைக்காரர்.

“அம்மா, தாயி... ஐயா... ஐய்யயா ஆ!”

அவள்!

வாய் திறக்காமல் கீழே பார்த்தபடி இருந்தாள். சல்லி யும் விழவில்லை.

அவளுக்குப் பசி குடலைத் துளாவியது. இயற்கையின் வெளிச்சம் மங்க, செயற்கை வெளிச்சம் போடப்பட்டது.

“அடி மூதேவி! உனக்கு ஒண்ணுமே யாரும் போட லையா? பணக்காரப் பிள்ளைபோல திமிர் பிடிச்சு இருந்தா,

யாரும் இரங்குவாங்களா? ஏண்டி, வாய்திறந்து கேட்கக் கூடாதா? ராசாத்தி மவளே, வா சனியனே; திமிரைப் பாரு திமிரே!’

வழக்கமான தேநீர்க் கடைக்குக் கூட்டிப் போய்க் கோதம்ப ரொட்டியும், பருப்பும், பால் போட்ட தேநீரும் வாங்கிக் கொடுத்தாள் தயிலம்மாவின் தாய். இரவு பூட்டப் பட்ட, மினகாய் அரைக்கும் ஒரு மில்லின் தாழ்வாரத்தில் படுத்துத் தூங்கினார்கள். தயிலம்மாவின் தாய்க்குத் தூக்கத் தோடு கனவு. தூக்கத்துக்கு இடையில் நனவு. எல்லாம் தன் மகளைப்பற்றி.

‘‘சே! அது என் தவறு. நான் பத்துப் பேருக்குப் பல்லைக் காட்டிச் சம்பாசிச்சேன். அவளை இலேசாக வாழ வைச்சேன். அவளுக்கு வாழத் தெரியவில்லை. அப்பவே என்னுடன் பிச்சை எடுக்கச் செய்திருக்கணும். ஏன்? எத்தனை நாள் சொல்லி இருப்பேன்; செய்தாளா? ரோசக்காரப் பொண்ணு! யாரோ ரோசக்காரப் பணக்காரனுக்குப் பொறந்திருக்கிறா...’’

கவலை மிகுதியில் கிண்டலைத் தன் மேலேயே நகைக்க விட்டுச் சிரித்தாள்.

இரவெல்லாம் யோசித்தாள் தாய்,

காலையில்...

தயிலம்மாள் விழித்தபோது தாயைக் காணவில்லை. அன்றும் மரத்தின் கீழே குந்தியிருந்தாள் தயிலம்மா. அவ்வப் போது பேணியை நீட்டினாள். மாட்டினி ஷோ முடிந்து பட ரசிகர்கள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தியாகியும் அவள் பேணியில் இரண்டு சதங்கள்தாம் இருந்தன. பேணியைக் குலுக்கி, அவற்றைக் கதைக்க விட்டாள். அதற்குள் ஒவ்வொரு சதங்களாக விழுந்தது. ரொட்டி, பருப்பு, பிளையின் ௨ இவற்றிற்குப் பணம் சேர்ந்தது.

அன்றிரவு அவள் அம்மாவை வழக்கமாக அவர்கள்
யுக்கும் மில்லின் தாழ்வாரத்தில் சந்தித்தாள். அவள்
கேட்டாள் :

“தயிலம்மா சாப்பிட்டாயா?”

“ம்.”

“பொய் சொல்லுறே. சொல்லு, ஏதாவது வாங்கித்
தாறேன். நீ என் வவுத்திலே புறந்தாய். பிச்சை எடுப்பது
எங்கள் பரம்பரைத் தொழில். அதிலை என்னடி வெட்கம்?”

தயிலம்மாவின் தாய் தொடர்ந்து கேட்டாள் :

“இத்தனை நாளும் உனக்கு வவுத்துக்குப் போட்டது
போல் இனியும் என்னால் முடியுமா? உன் வவுத்தைக்
கழுவவாவது உழைச்சுக்கொள். இனி நான் மத்தவங்களைப்
போல புளைக்க வேண்டாமா?”

அந்த நேரத்தில் ஒரு டாக்சி வந்து நிற்க, தயிலம்மாவின்
தாய் அதில் ஏறிப் போய்விட்டாள். அதன்பின் அவள்
அந்த இடத்தில் படுப்பதற்கும் வருவதில்லை.

தயிலம்மாவும் கைதேர்ந்த பிச்சைக்காரியாக மாறினாள்.
பேணியில் குலுங்கும் சதங்களின் பின்னணி ஒலிக்கேற்ப
...“ஐய்யா, தர்மவான்களே!... ஐய்யா, ராஜாக்களே!”
என்று அவ்விடத்தால் வருபவர் போபவர் அனைவரையும்
பெரிய மனுசராக்கினாள்.

வருடங்கள் வளர்ந்து பக்குவமடைந்தன. தயிலம்மா
அசல் பிச்சைக்காரியாக அந்தப் பகுதியில் உலாவினாள்.
பகிரங்கப் பெண் மல சலக் கூடங்களைச் சேர்ந்த குளிக்கும்
இடங்களைத் தனது அலங்கார அறைகளாக்கிக் கொண்
டாள். தியேட்டர்களின் கியூவரிசைகளில் அவள் அழகுக்கு
நிறையச் சன்மானம் கிடைத்தது.

ஆமாம், அவள் முகத்தில் காசு இருந்தது.

ஐந்து, பத்து, இருபத்தைந்து சதக் குற்றிகளாகச் சம்பாதித்தாள்.

அதில் என்ன வெட்கம்?

ஒரு நாள் ஒரே ஒரு நோட்டாகக் கிடைத்தது.

பத்து ரூபா!

அதன் பின்பு அவள் வெறும் பிச்சைக்காரியல்ல. அவள் மூலம் ஹோட்டல்காரரும், டக்சிக்காரரும் வாழ்ந்தார்கள். அவளுக்குத்தான் எவ்வளவு செலவு—சேலை, மார்புக்கச்சை, பவுடர், அத்தர், குதிச் சப்பாத்து என்று தேவைப்பட்டியல் நீண்டு கொண்டே வந்தது. கையிலும், முதுகிலும், மார்பிலும் கிரந்திபோல் போட்ட சொறியைக் குணப்படுத்த மருந்து, மாந்திரீகம் என்று ஏவ்வளவோ செலவு செய்தாள். ஆனால், இவற்றினால் ஒருவிதப் பயனும் இல்லாமல் போகவே, கைப்புண்களை, அவற்றைச் சுற்றிப் பச்சை குத்துவிச்சு மறைத்துக் கொண்டாள்.

அவளுக்கு ‘வயிறு கழுவவும்’ பணம் பல தடவை தேவைப்பட்டது. முழுசாக நூறு ரூபாய் ஒவ்வொரு முறையும் அள்ளிக் கொடுத்தாள். ஆனால், இந்த முறை அவளால் தனது வயிற்றையும், அதனால் பிறருடைய வாயையும் கட்ட முடியவில்லை. வாய் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் அவள் வயிற்றைச் சுட்டிக்காட்டிக் கதைத்தார்கள்.

அவள் மருதானை பிரசவ விடுதிக்குப் போய் தன்னைக் காண்பித்தாள். அங்கே அவளுடைய கை நாளத்திலிருந்து சிறிது இரத்தமும் எடுத்துச் சோதித்தார்கள்.

சில நாட்களில் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியின் தோல் நோய்ப் பகுதியிலிருந்து ஒரு பெண்மணி அவளைத் தேடி வந்து ஏதோ மிக இரகசியமாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றாள்.

தயிலம்மா அவள் வேண்டியபடியே ஒழுங்காக ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்று பென்சிலின் ஊசிகளைப் போடுவித்தாள். கையிலிருந்த புண்களும், இரகசியமாக இருந்த புண்களும்

மாறி மறைத்தன. அப்பாடா, அவளுக்கு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருந்தது. ஆஸ்பத்திரி உபதேசங்கள் அவள் மனத்தை மாற்றின.

அவள் பழையபடி வெறும் பிச்சைக்காரியாக மாறினாள். பிச்சைக்கார வயிறானாலும், நோய் மறைந்த உடலான படியால், அவளுக்குப் பிறந்த குழந்தை சுகமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. ஆஸ்பத்திரியின் வார்டுசிஸ்டர் தாங்கள் நடத்தும் அநாதைக் குழந்தைகள் விடுதியில் பிள்ளையை விடும்படி வற்புறுத்தினாள்.

“இல்லை சிஸ்டர், நான் பிச்சையெடுத்து என் குழந்தையைக் கௌரவமாக வளர்க்கிறேன்” என்றாள் தயிலம்மா.

சிஸ்டர் சொன்னாள்.

“தயிலம்மா, அனுபவத்தினால் உனக்கு மனத் தைரியம் வந்திருக்கிறது. ஆனால் உனது மகள் எப்படி இருப்பாளோ? அவள் வயது வந்ததும் பிச்சையெடுப்பாள்...பின்பு...”

சிஸ்டரின் நா தழுதழுத்தது.

“இல்லை அம்மா” என்று தடுத்தாள் தயிலம்மா. “என் மகள் ஒருநாளும் கை நீட்டிப் பிச்சை எடுக்க மாட்டாள். அவளுக்காக நான்தான் பிச்சை எடுப்பேன்.”

ஆஸ்பத்திரியின் படிகளால் இறங்கி வரும்போது, தயிலம்மா தனது சின்ன மகளின் நெஞ்சைக் கொஞ்சினாள் :

‘உன்னை யாருக்குமே கொடுக்க மாட்டேன்டி.’

அவள் மடியிலிருந்த குழந்தை, தாயின் முகத்தைப் பார்த்துத் தனது நான்கு பற்களையும் காட்டிச் சிரித்தது. அதன் கன்னங்களிலே குமிழ் சுழியோடியது. அதைப் பார்த்ததும் தயிலம்மாவுக்குப் புளிச்ச நினைவு நூலைத் தள்ளியது.

இருபது மாதங்களுக்கு முன், கன்னங்களில் குமிழ்விழும் அழகுடன் ஓர் இளைஞன் வந்து, அவள் முன்னால் களிசானுடன் குந்தி இருந்தான்.

“என்னா?” என்று கேட்டாள் தயிலம்மா.

“சாஸ்திரம் சொல்லுவியா?”

அவளுக்குப் பக்கத்திலும் சுற்றியும் பல குறத்திப் பெண்கள் வெற்றிலையைக் குதப்பும் தங்கள் வாய்களால் ‘சாஸ்திரம், சாஸ்திரம்’ என்று கூவித் தெருவால் போனவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க முயற்சி செய்தனர். சாஸ்திரத்தை மனப் பாடம்போல் தங்களுக்கே உரித்தான உச்சரிப்போடு ஒப்புவித்த சிலரின் கரகரத்த குரல்கள், தெருப்புழுதியோடும், மில்களிலிருந்து வந்த மிளகாய், பல சரக்குகளோடும் இரண்டறக் கலந்துகாற்றில் மிதந்தன. அவர்களின் முன், இராம கதையின் பல படலங்களைக் காட்டும் தனித் தனிப் படங்கள் விரிக்கப்பட்டிருந்தன. சாஸ்திரம் சொல்லுவது பலர் கேட்கப் பகிரங்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

தயிலம்மா சொன்னாள் :

“நான் பிச்சைக்காரி, சாஸ்திரம் தெரியாது.”

“தெரியாமல் இருக்காது. தெரிந்ததைச் சொல்லு”

அவனுடைய உள்ளங்கை மிருதுவாகவும் வியர்த்தும் இருந்தது. நடுவிரலின் சுட்டுவிரல் பக்கத்தில் மட்டும் பேனா அழுத்திய வடு தடித்து இருந்தது.

அவள், அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் :

“பணக்காரப் புள்ளை இங்கே வந்திருக்கிறாரு.” தாவணியைச் சரிப்படுத்தினாள்.

“ஏன் வெட்கமோ—?”

சிரிப்பு! தொடர்ந்து வேறு விதமாகச் சிரிப்பு. சுட்டுவிரலை நீட்டி, ‘அந்த ஹோட்டலுக்குப் போ’ என்றாள் அவள்.

குழந்தை-‘ம்மா’ என்று அழைத்தது. அவள் மார்புச் சட்டையை விலக்கிப் பால் அமுதாட்டினாள். குழந்தையின் கீச்சிட்ட அந்தக் குரல் மீண்டும் அவள் சிந்தனையைச் சுரக்க வைத்தது. அன்று, கணக்கிடப் போனால், மடியிலிருக்கும் குழந்தையின் வயதைக் கருவிலிருந்தே நிர்ணயிக்கக் கூடிய ஒரு நாளில், கீச்சிட்ட ஒலி எழுப்பிய குரல்வளை அமைப்புள்ள ஒருவன்...

மற்றும் குழந்தையின் சுருண்ட மயிரைப்போல் மோதிர வடிவ மயிருள்ள ஒரு வியாபாரி.....

இன்னும்.....

‘இதில் எவன்?’ — பிரம்மா செய்யவேண்டிய ஆராய்ச்சியை அவள் செய்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்ணீர் குழந்தையின் கண்களில் விழுந்ததோ?

குழந்தை வாயை முலையிலிருந்து எடுத்துக் கண்களை வெட்டி வெட்டி விழித்து, மறுபடியும் மடியில் எழுந்து இருந்தது.

தயிலம்மா தான் செய்த எல்லாவற்றையும் நினைத்துத் துக்கப்பட்டாள். தன் மீதும் குற்றம், தன் தாய்மேலும் குற்றம் என்பதை அவளால் மறுக்க முடியவில்லை. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

சிறிது தூரத்தில் புஷ்கோட் அணிந்த ஒரு நடுத்தர வயதுப் பேர்வழி அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானித்தாள்; அவள் முகத்தை எதிர்ப்பக்கம் திருப்பி எங்கேயோ கண்களைச் செலுத்தினாள். எதிர்பார்த்தபடியே சில நிமிடங்களில் அவளுக்கருகில் செருமல் சத்தம், கதவைத் தட்டும் இடைவெளி விட்டு விட்டுக் கேட்டது. அவள் வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, சூனியத்தில் கண்களை நிறுத்திக் கடந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் பிணைக்கும் இந்த நிகழ்காலத்தின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டாள். அவள் தீர்மானித்து விட்டாள்.

அவள் அவனிடம் பிச்சைகூட வாங்கப் போவதில்லை.

அவனிடம் பிச்சை, முற்பணம் வாங்குவதுபோல. தூ!

ஆனால் குழந்தை?

குழந்தை அவனைப் பார்த்தது. பின்பு, தாயைப் பார்த்தது... தன் சிறு கையை நீட்டியது. கையை ஓர் ஐம்பது சத நாணயம் நிரப்பியது. குழந்தை சிரித்தது. பிறகு அவன் சிரித்தான்.

தயிலம்மாவின் உடலில் பூகம்பம் ஏற்பட்டதோ? அவள் உடலெல்லாம் நடுங்கியது. எதிர்காலத்தின் கோர ரூபத்தைக் கண்டவள் போல, காலநேர உணர்வு தடுமாறிய ஒரு நிலையில், அந்த ஐம்பது சதக் குற்றியை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆஸ்பத்திரி சிஸ்டரின் பால் போன்ற முகமும், அநாதைப் பிள்ளைகள் விடுதியைப் போன்ற ஒரு கட்டிடமும், அங்கே நூற்றுக் கணக்கான பிள்ளைகளும்—அவளுக்குத் தெரிந்தன.

அடுத்தநாள்.....

அவள் மடியிலே பிள்ளை இல்லை; மனத்தில் நிறைவு இருந்தது.

(1961)

பதுங்கு குழி

ஹெலியின் யந்திர உறுமல் கேட்டது. ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்தவாறு வரதன் கூக்குரலிட்டான்.

“ஓடி வாருங்கோ, தூரத்திலே இரண்டு பொம்மர்களும் தெரியுது.”

சில விநாடிகளில், மேலே மூன்று விமானங்கள்—உயரத்திலே பருந்துகள் போல் இரு பொம்மர்களும், தாழ் ஒரு ஹெலிகொப்பறரும் வட்டமிட்டன. இதற்கிடையில் அந்த வட்டாரத்தில் வாழும் குடும்பங்கள் தமது பதுங்கு குழிகளில் ஒதுங்கிக் கொண்டனர். காலை 6-45 பால சூரியன் பெளர்ணமி ஒளியில் பொம்மர்கள் குறி பார்த்துக் குண்டு வீசுவதற்குத் தகுந்த நேரம் என்ற பீதி எல்லோருடைய நெஞ்சையும் நெருக்கியது. இதற்கு முன் குண்டு வீச்சு இரு தடவையும் இதே நேரத்தில்தான் நல்லூரில் நடந்தது.

வரதனின் வளவில் வேலி ஓரமாக வெட்டப்பட்டிருந்த பதுங்கு குழியில் அவன், அவனின் தாய் செல்லமணி, தங்கை வரதா, அவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும் ரோசராணியும் மரியம் பீபியும், அவர்கள் இருவரும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் கலைப்பீட மாணவிகள்.

‘பாட்டா, எங்களுக்கும் ஒரு பதுங்குகுழி வெட்ட வேண்டும்’, எங்கள் வகுப்பிலே எல்லாப் பையன்கள் வீட்டிலும் வெட்டியாச்சு’, ‘பதுங்கு குழி உயிருக்குப் பாதுகாப்பாம்’—இவ்வாறு ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் வரதன் தன் தாயின் தகப்பனுக்கு, பாடசாலையில் இருந்து வரும்போது சில நாட்களாகக் கூறி வந்தான். செல்லத்துரைக் கிழவன் நேற்று முன்தினம் வரை இதை எல்லாம் கேட்டுச் சிரித்து விட்டுப் பேசாமல் இருந்தார். அந்த வட்டாரத்தில் இரு நாட்கள் குண்டுகள் மாடி வீடுகளில் விழுந்தது உண்மைதான். மாடி வீடுகள் போராளிகளின் காம்ப் என்ற எண்ணம் இராணுவத்திற்கு உண்டு. மாடி வீட்டு மச்சில் இருந்து 50 கலிபர் துவக்குப் பூட்டி ஹெலியை சுட்டு விழுத்த முடியுமாம். ஆனால் செல்லத்துரையின் வீடு மாடி அல்ல, அது ஒரு பழைய நாற்சார் வீடுதான். அத்துடன் பதுங்கு குழி வெட்டுவதற்குக் குறைந்தது 500 ரூபா வேண்டுமே! ‘முன்று பொம்மர்களை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டின் மேலும் அவர்களால் குண்டுகள் போட முடியாது. யாழ்ப்பாணக் கோட்டையிலிருந்து ‘ஷெல்’ அடிக்கிறார்கள். அதற்குப் பதுங்கு குழிகளால் பிரயோசனம் இல்லை’ இப்படியாக, இலங்கை இராணுவத்தின் பரிமாணத்தை அறிந்த ஒருவர் போல் கிழவன் கூறி வந்தார்.

நேற்று முன்தினம், அதிகாலை 3-30. நல்லூரின் மேலே வானம் நொருங்கி ஒவ்வொரு வீட்டின் கூரைகளிலே இடித்துக் களாச் சொரிந்தது போன்ற ஓசை எல்லோரையும் அடித்து எழுப்பியது. காங்கேசன் துறையிலிருந்து போராளிகளின் மோட்டார் வான் ஒன்றைத் துரத்தி வந்த ஒரு ஹெலி அதைக் கோட்டை விடவே, ஏமாற்றத்தில் வெறி பிடித்து துயிலிலிருந்த பூமிமேல் சரமாரியாகச் சுட்டுத்தள்ளியது. அய

லிலே ஒரு வீட்டில் தூக்கத்திலிருந்த ஒரு வயோதிபரை துப்பாக்கிக் குண்டு துளைத்தது. மற்றவர்கள் வீடுகளிலே எங்கும் துவாரங்கள் : அவர்கள் வளவுகளிலே, வாழைகளிலே, பனைகளிலே, தென்னைகளிலே சன்னங்கள். அன்று நண்பகல் 'சீ பிளேன்' ஒன்று வந்து படமெடுத்துச் சென்றது, சீப்பிளேன் வந்து போனால் பொம்மர் வரும் என்பதும் அனுபவம். வரதன் சொன்னான். 'கோஸ்மூட்டி வந்து போறான், நாளை ஆள்காட்டியைக் கூட்டிக் கொண்டு பொம்மர் வரும்' சீப்பிளேனைக் கோஸ்மூட்டி என்றும், பொம்மருக்குத் திசையும் குறியும் காட்டும் ஹெலியை, ஆள்காட்டி என்றும் பிள்ளைகள் பட்டம் சூட்டிவிட்டார்கள்.

அந்தியில் வரதனின் பாட்டா செல்லத்துரை இருவர் உதவியுடன் 'டானா' வடிவில் ஒரு பதுங்கு குழி வெட்டினார். பக்கத்துப் பிள்ளையார் கோயில் வளவில் சோடை போயிருந்த ஒரு தென்னைமரம் குழிக்கு மேலே அடுக்கு வதற்கு வேண்டிய குற்றிகளுக்கு உபயோகப்பட்டது. அவற்றின் மேலே மண் மூட்டைகள் வைத்து மண்ணால் மூடப்பட்டது.

கிழவன் உள்ளே போகவில்லை. வெளியே மிஞ்சிய ஒரு மரக்குற்றியின் மேல், குழிக்குக் காவலாளிபோல் இருந்தார். வாய்விட்டுக் கூறாவிட்டாலும் அந்தக் குழி அவர் மனத்தில் சவக்குழியை ஞாபகமூட்டியது. வரதன் தலையை நீட்டிப் பார்த்து 'பாட்டா உள்ளே வாங்கோ' என்று அவசரப்படுத்தினான். "தேவையானால் வாறன்" என்றார் செல்லத்துரை; சாவகாசமாக வெற்றிலையை மென்று இரத்தச் சிவப்பாகத் துப்பிக் கொண்டிருந்தார்.

மேற்குத் திசையிலே இரு பொம்மர்கள் மாறி மாறிச் சத்தாருக்குக் கீழே இறங்கியபின் மேலே உன்னிப் போகும் போது பேரோசைகள் கேட்டன. 'ஆஸ்பத்திரியைச் சுற்றித் தான் அருச்சனை நடக்குது' என்று கிழவன்முணுமுணுத்தார் தொடர்ந்து ஹெலியின் குடுகள்; அதை எதிர்த்து பையன்

களின் 50 கலிபர் வேட்டுக்கள்; கோட்டையிலிருந்து ஷெல்லோசைகள். பூமியின் நான்கு திக்கும் அதிர்ந்தன.

“வாங்கோ பாட்டா” மீண்டும் வரதன்.

“வாங்கோ பாட்டா, பதுங்கு குழி பாதுகாப்பு” இது வரதா.

“நான் பாதுகாப்பான இடத்தில்தான் இருக்கிறேன்” என்று சொன்னார் செல்லத்துரை. கிழவனின் வாயில் ஒரு விரக்திச் சிரிப்பு அகப்பட்டது, ‘இது பாதுகாப்பில்லைத்தான்’

வரதனுக்கும், வரதாவுக்கும் இந்தப் பேச்சு விளங்கவில்லை. மற்றவர்களுக்கு அவர் சொன்னது கேட்கவில்லை. கேட்டிருந்தால் பல்கலைக்கழக மாணவிகள் ஏதாவது அர்த்தம் கண்டிருப்பார்களோ! அவரின் பேச்சு அவர்களுக்கு மிகவும் பிரியமானதாகும். அவர் பேச்சில் கேலி, கிண்டல், சொட்டை, சிலேடை பிரயத்தனம் இல்லாது தானாக வந்து சிந்தனையைக் கிளப்பும், அல்லது அசிரத்தையைக் குழப்பும். ரோச மலரும், மரியம் பீபியும் சிரிப்பார்கள், நாணி அழுவார்கள், ஓடி ஒளிப்பார்கள், முடிவில் போய் இருந்து சிந்திப்பார்கள். தமது பேராசிரியர்களுக்கே இல்லாத விவேகமும். நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ளும் சக்தியும் பாட்டாவுக்கு இருப்பதாகப் பேசிக் கொள்வார்கள்.

* * *

செல்லத்துரை சுருட்டுத் தொழில் புரிந்த காலத்தில் திறமையான தொழிலாளி. நாளுக்கு ஆயிரம் சுருட்டுகள் சுருட்டிவிட்டுத்தான் இருந்த இடத்தைவிட்டு எழுவார். அவர் சுருட்டுக் கொட்டிலில் பேசும் பேச்சுக்கள் பிரசித்தம். தொழிலாளர் நன்மைக்காகப் பத்திரிகைகளைப் பகிரங்கமாகப் படிப்பதும் அவர்தான். “அண்ணை நீ படிச்சிருந்தால் ஒரு அப்புக்காத்தாக வந்திருப்பாய்” என்று புகழ்ந்து சக சுருட்டுக்

காரர் அவர் உச்சியில் ஐஸ் வைப்பர். அவருடைய பகடிகளில் சிலேடையும் சொற் சாலமும் தாராளம்; அவற்றில் சில சொந்தச் சரக்கு, சில தேய்ந்து போன இரவல்கள்; இன்னும் சில சுருட்டுக் கொட்டிலுக்கு வெளியே கூறமுடியாதன.

சுருட்டு முதலாளியின் சோலியாக கொழும்பு ஐந்து லாம்புச் சந்திக் கடைகளுக்குப் போய் வரும் செல்லத்துரை, அங்கே ஒரு கடையில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டு, வியாபாரம் பழகி, தானாக கொட்டாஞ்சேனை முத்துமாரி அம்மன் கோவிலுக்கு முன்னால் சுருட்டுடன் சோப்பு, சீப்பு, பவுடர், சிகரட் இத்தியாதி விற்கும் ‘பேப்பர்’ கடை போட்டார்.

* * *

துரத்திலே யாழ் ரவுனுக்கு மேலே குபீர் குபீரெனப் புகை திரண்டு எழுந்தது. பக்கத்து வளவிலிருந்து பொன்னையா மாஸ்ரர் வேலிக்கு மேலால் பார்த்துச் சொன்னார். “றவுனிலை பல கடைகள் எரியுதாம். அவ்ரோ பிளேனிலிருந்து பெற்றோல் குண்டு விசுறான்களாம்” தமது பதுங்கு குழிகளிலிருந்து காலாறுவதற்கு அவ்வப்போது வெளியே வந்து அயலவர் செய்தி பரிமாறிக் கொள்வர். ஒரு பொம்மர் தாழப் பறந்தது. ஓசை குடலைக் கலக்கியது. பொன்னை யர் பதகளிப்புடன் பதுங்கு குழிக்குத் திரும்பிவிட்டார். செல்லத்துரை அப்படியே இருந்தார். அவருக்கு 1958 ஆம் வருடம் கொழும்பில் தனது கடை சிங்களக் காதையர்களால் தீயிட்டுப் பொசுக்கப்பட்ட ஞாபகம் வந்தது. அவர் அகதிக் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் அடைந்து, உடுத்த வேட்டி சால்வையுடன் சுதந்திரமாகத் தனது வீட்டிற்கு வந்தபோது அவரது மகள் செல்லமணி விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு மாதப் பிள்ளை. அப்படியே அள்ளிக் கொஞ்சியது நேற்றுப் போல இருக்கிறது. இதையெல்லாம் கிழவன் பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கூறியிருக்கிறார். அது அவருக்குப் பொழுது போக்கு. சிறுவர்களுக்கும் உபகதை

போல் ருசியானது. அவர் சொல்லுவார் : ‘நான் உயிர் தப்பினது கடவுள் செயல். உங்கள் அம்மா அதிட்டக்காரி’

வரதன் விடுவானா? ‘அப்படியிருந்தும் திரும்பவும் கொழும்புக்குப் போனனீங்கள்தானே பாட்டா?’ என்று கேட்பான். அவரது விடை ஒரு புன்னகையாய் மலர்ந்து ஒரு நொடியில் அவிட்டுச் சிரிப்பாக வெடிக்கும்.

‘பேய்த்தனம்தான்’ அவர் ஒத்துக்கொள்வார்.

‘1971-இல் எனக்குத் தலையிலை இரும்புக் கம்பியால் அடிச்சுப் போட்டாங்கள். மயக்கமடைந்து விழுந்து போனேன்.’

கடை மறுபடியும் எரிந்து விட்டது. புதிய கடை அது.

ஒரு முஸ்லிம் நண்பரால் (மரியம்பீபியின் தந்தை) காப் பாற்றப்பட்டு மட்டக்களப்புக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அங்கே மீண்டும் சுதந்திரமாகச் சுவாசித்து, உடல் குணமாகி யாழ்ப்பாணம் வந்தார். செல்லமணி அப்போது ருதுவாகி யிருந்தாள்.

‘அவள் அதிட்டக்காரி’

இந்தச் சம்பவத்திற்கு அவர் இராகமும் தாளமும் அமைத்துக் கூறும்போது பேரப்பிள்ளைகளும் பீபியும் தம்மை மறந்த நிலையில் இருப்பர்.

இப்போது தாலி இழந்து, நிறப் புடவைகள் அணி வதைத் தவிர்த்து, 30 வயதில், நாடகத்திற்குக் கிழவி வேடம் போட்டவள் போல் தோன்றும் செல்லமணி அக்கா 1971-ல் வாலைக்குமரி — ரோசமலரும் சோடனை செய்து கற்பனை யில் களிப்பாள்.

“1977 கலவரத்தின் போதும் என்றை தலை தப்பியது அவளால்தான்”

இனக் கலவரமும் காதையரின் அட்டகாசமும் தொடங்கு வதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பே மகளின் கலியாண வைப வத்திற்கு நல்லூர் வந்துவிட்டார். அவருக்கு அப்போது சொந்தமாகக் கடை இருக்கவில்லை; இரு இழப்புகளின் பின் அந்த ஆசை போய் விட்டது; கொழும்பு கோட்டை றயில்வே ஸ்டேசனின் முன்னிருந்த ஆனந்த பவானில் காஷியராக வேலைசெய்தார். அந்தக் கலவரத்தின் போது ஆனந்தபவா னின் முதலாளியின் மகனும், காஷியர் சீற்றில் அப்போது இருந்த ஒரு சிப்பந்தியும் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். ஹோட்டல் ராட்சத அடுப்பில் வெந்து கரியாயிற்று.

‘நான் இந்தப் பதுங்கு குழிக்கு ஏற்கனவே வந்து தஞ்ச மடைந்ததால் இப்ப உங்களுக்குக் கதை சொல்லுறன்’ என் பார் செல்லத்துரை.

‘பதுங்கு குழியா?’ கேட்பாள் வரதா.

பாட்டா செல்லத்துரை ஒரு சின்னச் சிரிப்போடு தன் அடர்த்தியான மீசையைத் தடவி விடுவார். 1977 ஆம் ஆண் டில் தன் மகளின் கலியாணம் நடைபெற்ற அந்தக் காட்சி தான் அவர் மனத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றது. தான் வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டிச் சேர்த்து வைத்ததில், கல வரக் கள்வர்களிடமிருந்து தப்பியவற்றை எல்லாம் சேர்த்து ஒரு அரசாங்க உத்தியோகஸ்தரை மாப்பிளையாக எடுத்தார். மருமகன் சிவபாலன் ரெயில்வே குமாஸ்தா, லட்சண மும் குணமும் பொருந்திய பையன்.

‘சிங்களப் பகுதியில் இனி வியாபாரம் செய்ய முடியாது. அரசாங்க வேலை என்றால் நிரந்தரமானதும் பாதுகாப் பானதும்’ இப்படிச் செல்லத்துரை சொன்னார். எத்த னையோ யாழ்ப்பாணத்தவர்போல் அவரும் தப்புக் கணக்குப் போட்டுவிட்டார்.

1983—

கொள்ளை எனக் கோதாரி எனப் பரவிய இந்த வருடத்தின் சிங்களப் பயங்கரவாதத்தைப் பற்றிச் செல்லத்

துரை தனது பேரப்பிள்ளைகளுடன் பேசுவதில்லை. அவர் மனம் அவற்றைக் கதையாகக் கூற முடியவில்லை. அந்த ஆண்டு வரதனுக்கு ஐந்து வயது, வரதாவுக்கு மூன்று. ‘அப்பா, சுவாமியிடம் போட்டார்’ என்று மட்டும் செல்லத் துரை அவர்கள் தகப்பனைப் பற்றிக் கூறினார். அப்படியே அவர்களும் எண்ணினார்கள் என்று சென்ற வருடம்வரை நம்பினார். குழந்தைகள் எப்போதும் குழந்தைகள் என்றும், சிறுவர்கள் எப்போதும் சிறுவர்கள் என்றும் நினைப்பு.

போனவருடம் மீன் பிடிப்பதற்குப் படகில்போன முப்பது தமிழர்கள் கறுப்புச் சட்டை அணிந்த சிங்களக் கூலிப் படையினரால் வாள்களால் வெட்டித் துண்டமாக்கப்பட்டார்கள். இந்தத் திடீர் படையினர் இனக்கலவரங்களின் போது கலவரம் செய்யும் காதையர்; துப்பாக்கி உபாயாதிக்கத் தெரியாதவர்கள். பத்திரிகையில் வந்த இந்தச் செய்தியை செல்லத்துரை வீட்டிற்கு வந்த ஒருவர் சல்லாபித்தபோது வரதன் சொன்னான்:

‘மாமா, எங்கள் அப்பாவையும் இப்படித்தான் வெட்டிக் கொன்றார்கள்.’ இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கிழவன் திகைத்துப் போனார். 1983 இல் அனூராதபுரம் ரயில்வே ஸ்டேசனில் கடமையாற்றிய ஸ்டேசன் அதிபர் உட்பட மூன்று தமிழர்கள் சிங்களச் சிறு ஊழியர்களால் அலங்கோலமாகத் துண்டிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒருவர் வரதனின் தகப்பன். பிரேதத்தை யாழ்ப்பாணம் கொண்டுவரும் நிலையில் அது இருக்கவில்லை.

ஒரு பாரிய வெடிச்சத்தம் அருகாமையில் குண்டு விழுந்ததுபோல் கேட்டதுடன் நிலம் அதிர்ந்தது.

‘அப்பு வாவன், அவரைக் குடுத்திட்டன். நீயும், என்னையும் பிள்ளைகளையும் அனாதரவாக விட்டுட்டுப் போகப்போறியா?’

மகள் செல்லமணி பதுங்கு குழியின் வாசலில் தலையை நீட்டிக் கெஞ்சினாள். கிழவன் மெல்லக் காலை எடுத்துக்

குழியின் முதற்படியில் வைத்து மெல்ல இரண்டாம் படியிலும் வைத்து அப்படியே இருந்துவிட்டார்: உள்ளே போகவில்லை. உள்ளே ஒரே இருட்டு; எறும்பு, பூச்சி, கறையான், பாம்பு வராது தெளிக்கப்பட்ட கமக்ஸீன், மண்ணெண்ணெய் நாற்ற உபத்திரவம் வேறு.

நேற்றுக் காலையிலே பத்திரிகையிலே வந்த ஒரு செய்தியைக் கிழவன் வீட்டில் யாருடனும் பரிமாறிக் கொள்ள வில்லை. பதங்கு குழி அமைப்பதற்குத் தீர்மானித்துவிட்டார். ஆகவே அதன்மேல் பிள்ளைகள் வைத்துள்ள நம்பிக்கையைக் குறைக்க அவர் விரும்பவில்லை.

‘பலாலி முகாமிலிருந்து நடைபவனியில் வந்த இராணுவத்தினர், வளலாய் கிராமத்தில் பதுங்கு குழியில் பதுங்கி பாதுகாப்புக்கு இருந்த ஒரு குடும்பத்தின் ஆறு பேரையும் வெளியே இழுத்துச் சுட்டுக் கொன்று விட்டார்கள்’ இதுதான் அந்தச் செய்தி.

‘இது, இந்த மண்ணுக்கு மேலே ஆபத்தென்றால், உதுகும் ஆபத்துத்தான்’ அதை மீண்டும் வாய் திறந்து கூற வில்லை; மீசையை வருடிக் கொண்டார். நல்ல வேளையாக தரை மார்க்கமாக நல்லூருக்கு இன்னும் இராணுவம் வர முடியவில்லை. அதுதான் ஆகாயத்திலிருந்து இவ்வளவு அட்டகாசம். இந்த ஆகாயத் தாக்குதலில் இருந்து பாதுகாப்பிற்குப் பதுங்கு குழி நல்ல இடம்தான். கிழவன் யோசனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

சமீப காலத்தில் நம்பமுடியாத அபூர்வமான அதிசயமான உண்மைச் செய்திகளும், அதீத கற்பனையுள்ள எழுத்தாளருக்கே மனத்தில் மருளாத நிகழ்ச்சி வர்ணனைகளும் பத்திரிகைகளில் வருவது சர்வ சாதாரணமாகி விட்டன. ஷெல்களும், ஹெலியிலிருந்து சூடுகளும் புரிந்த சோகக் கூத்துக்களும், அவை; கலியாணப் பந்தரில் ஷெல்— மணமகன் மரணம்; மரண வைபவத்தில் ஹெலியின் வேட்டுக்கள்— புரோகிதர் உட்படச் சகலரும் அயல் வீடுகளில் தஞ்சம்; வைத்திய சாலை வார்ட்டில் ஷெல்— ஆறு நோயாளிகள் மரணம்; வீட்டின்

மேல் ஷெல்— ஒரு குடும்பத்தில் ஐவர் மரணம்; கோவிலிலே, கோபுரத்திலே. பாடசாலையிலே, அம்புலன்ஸ் வண்டியிலே ஷெல், ஷெல்...

என்றாலும், இதுவரை கிழவன் சாதாரண வாழ்க்கையை நடத்தினார். கோவில், குளம், வயல், வாய்க்கால், கடைத் தெரு ஒன்றையும் குறைக்கவில்லை. கிழவனின் போக்கு மற்றவர்களுக்குத் துணிகரமாகவே தோன்றியது.

ஒசை அடங்கிவிட்டது. ‘இன்றைய வேட்டை முடிஞ்சு போச்சு’ என்றவாறு செல்லமணி தகப்பனை விலக்கிக் கொண்டு பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளியே வந்தாள், செல்ல மணி. கிழவனின் மனம் அவளைப் பார்த்தது. ‘செல்லமணி! ஒரு கலவரத்தின்போது பிறந்து, ஒரு கலவரத்திலே ருது வாகி, மற்றொன்றில் மாங்கல்யம் பெற்று, ஒரு கொடூர கொடுமையின் போது விதவையானவள்’

அந்த இனக் கலவரங்களின் ஆழமான நினைப்பு செல்லத்துரைக் கிழவனின் மனத்தில் நியாயமான சிந்தனையைத் தோற்றுவித்தது. இப்போது நடைபெறுவது கிழவனுக்கு ஒரு போராகவே தோன்றியது. ஸ்ரீலங்கா இராணுவத் திற்கும் தமிழ்ப் போராளிகளுக்குமிடையே அது நடைபெறுகிறது. போரைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அவருக்குப் புரியாதது; அந்த நாட்கள், அந்த வாரங்கள், அந்த வருடங்கள். 1956 முதல் 1983 வரை போர் இல்லை. ஆயுதம் தாங்கிய தமிழ்ப் போராளிகள் இருக்கவில்லை.

‘அந்தக் காலத்திலை காந்தி வழியில் சத்தியாக்கிரகம் நடந்தது.’

‘அரசியலிலே உரிமைகள் கேட்டு எமது தலைவர்கள் சமரசப் பேச்சுக்குப் போனார்கள்’

‘ஒப்பந்தங்கள் எழுதப்பட்டன.’ கிழவனுக்கு அரசியல் விடயங்கள் தெளிவான மனப்பாடம். ஆனால் அந்தக்

காலத்தில் கலவரங்கள் மூண்டன. பெறுமதியில்லாத நிகழ்வுகள், அயலவர் மனஸ்தாபம், தனிப்பட்ட வியாபாரப் போட்டி பொறாமை, காமவிவகாரம்—யார் குற்றவாளியாக இருந்தாலும் கலவரத்தை உண்டாக்கியது. அந்தக் கலவரங்கள் காட்டுத்தீயும் சுழல் காற்றும் சேர்ந்தது போல் பரவும்; தொட்டம் தொட்டமாக, பரவலாக, திடீர் திடீரென, கொடூரமாக தமிழர் பாதிக்கப்படுவர். செல்லத்துரைக் கிழவனின் நெஞ்சு விம்மியவாறு ஒரு நிமிடம் நிலைகொண்டது.

‘வடக்கும் கிழக்கும் எமது பதுங்கு குழிகள்’

ஒவ்வொருவராக பதுங்கு குழியிலிருந்து வெளிவந்தார்கள். உடலில் இருந்த மண்ணைத் தட்டிக் கொண்டார்கள். செல்லத்துரைப் பாட்டா மீண்டும் கூறினார்:

‘இந்த மண் எமக்குச் சொந்தமில்லை என்றால், நாங்கள் பதுங்குவதற்கும் இடமில்லை’

‘கோப்பி குடிக்க வா அப்பு’ என்று செல்லமணி அவரை அழைத்தாள்.

(1991)

என். கே. ரகுநாதன்

1940களின் பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் முற்போக்கு இலக்கியத் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் உழைத்து எழுதியவர்களில் முக்கியமானவர் என். கே. ரகுநாதன் (65).

தான் எழுத வந்த கால சூழ்நிலையை, “ஈழத்து இலக்கிய சரித்திரத்தின் பொற்காலம் என்று சம்பந்தப்பட்டவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் ‘மறுமலர்ச்சிக் கட்டத்தின் பின்னர் இலக்கியச் சந்தையில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில் பாராட்ட ரசிகனும், வழிகாட்ட விமர்சகனும் இல்லாத சூழ்நிலையில் மனதில் இலக்கியத்தைப் பற்றிய எதுவித வரையறையுமின்றி

என் சின்னஞ்சிறு கிராமத்திலிருந்து நான் சிறு கதைகள் எழுத ஆரம்பித்தேன்' என்கிறார்.

பொதுவுடமை சித்தாந்தமும் முற்போக்கு இலக்கியக் கருத்துக்களும் தீண்டாமைக்கு எதிரான கோபாவேசமும் பள்ளிக்கூட ஆசிரியரான ரகுநாதனை மானிடநேயமும் தீவிரத்தன்மையும் கொண்ட படைப்பாளியாக்கி விட்டன. நாவலாசிரியரான கே. டானியல் இவரது மைத்துனர். கவிஞர் பசுபதியும், கே. டானியலும், ரகுநாதனும் ஈழத்தமிழிலக்கியத்தை சாதி ஒடுக்கு முறைக்கெதிரான கூர்மை வாய்ந்த கருவியாகப் பயன்படுத்தியவர்கள். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரலை நேர்மையுடனும் துணிவுடனும் ஒலிக்கக் காரணமானவர்கள். இன்று தமிழகத்தில் பேசப்படும் தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் இவர்கள்தான்.

'வண்ணமலர்' என்று தினகரனில் பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆசிரியராக இருந்தபோது வெளியான குறுநாவலில் ஒரு அத்தியாயத்தை எழுதி பரவலாகப் பேசப்பட்டவர்.

'நிலவிலே பேசுவோம்' ஒரே சிறுகதைத் தொகுதி (1963), 'கந்தன் கருணை' போன்ற புரட்சிகர நாடகங்களின் உருவாக்கத்தில் பெரும்பங்கு வகித்தவர்.

பொதுவுடமை சித்தாந்தம், இலக்கியப் போக்கில் விட்டுக்கொடுக்காதவர் என்று பெருமையாய் குறிப்பிடப்படுவர். கூர்மையான விமர்சகர். பிரபல படைப்பாளி அ. ந. கந்த சாமியின் பார்வையில் ரகுநாதன்:

“அவரது கதைகளில் நாம் காண்பது அவரது சமுதாயப் பிரக்ஞையாகும். எந்த மனித

னும் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கமாகத்தான் விளங்குகிறான். எழுத்தாளனும் விதிவிலக்கல்ல. அவனும், தான் அங்கமாயிருக்கும் சமுதாயத்திற்குத் தனது கடமையைச் செய்யவேண்டியவனே! ரகுநாதனின் பல கதைகள்—ஏன்? அனேகமாக எல்லாமே என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம்— சமுதாயப் பிரக்ஞையுடன் எழுதப்பட்ட முற்போக்குக் கதைகளாகவே இருக்கின்றன...

...ரகுநாதன் கதைகளிலே ஒரு கனவு ஊடுருவிக் கிடக்கிறது. இனபேதம், சாதிபேதம், மதபேதம், வர்க்கபேதமற்ற ஒரு உலகத்தைப் பற்றிய கனவுதான் அது. உலகத்தின் சிறந்த சிந்தனையாளர் சகலரும் கண்ட அந்தப் பூங்கனவு இவ்வழுத்தாளர் உள்ளத்திலும் வியாபித்துக் கிடப்பதை நாம் காண்கிறோம். அந்தக் கனவுக்கே தம் கலையை அர்ப்பணித்திருக்கிறார் அவர். அவரது அழகிய தமிழ்நடை, இக்கனவுகளை நன்கு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

கனவு என்றதும், நடவாதது என்று அர்த்தம் கொள்வார்கள் சிலர். ஆனால் “கனவுகளைவிட யதார்த்தமானது வேறொன்றுமில்லை” என்று மனோதத்துவ அறிஞர்கள் கூறுவார்கள். “ஒரு மனிதனின் உண்மையான உருவத்தை, அவன் காணும் கனவுகளைப்போல வேறொன்றும் காட்ட மாட்டாது” என்பது, நவீன மனஇயலின் முடிவு. தினம் தினம் நனவாகிக் கொண்டுவரும் மனிதகுலத்தின் இப்பெருங்கனவுதான் ரகுநாதனின் கனவும்...”

‘நிலவிலே பேசுவோம்!’

மா லையிலே மது ஒழிப்புக் கூட்டம் நடைபெற்றது ! ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரண்டிருந்த அந்த மாபெருங் கூட்டத்திலே ஆண் சிங்கம்போலத் தோன்றி, மதுவினால் ஏற்படும் தீமைகளையும், அது ஒழிக்கப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும், அதற்கான வழி வகைகளையும் அள்ளி விளாசி, இடையிடையே காந்தியத்தைப் பூசி, அழகு தமிழிலே அனல் பறக்கப் பேசிவிட்டுச் சற்று முன்புதான் வந்திருந்தார் ஸ்ரீமான் சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்.

அப்போது மணி எட்டு இருக்கும். அவருக்குப் பசி; அத்துடன் கூட்டத்திற் பேசிய களைப்பு வேறு.

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், அறுசுவையுண்டியின் ருசியில் நாவைத் திளைக்கவிட்டபடியே, உள்ளே இருந்த ‘ஓர் குலம்’ பத்திரிகையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே

வந்தார். விறாந்தையின் மூலையொன்றில் கிடந்த சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு ஜகஜ்ஜோதியாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மின்விளக்கின் ஒளியில் பத்திரிகையைப் புரட்டிப் படிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒரு பத்திகூட வாசித்திருக்கமாட்டார். வெளியே வாசற்பக்கமாகச் சிலர் பேசுவது கேட்டது. பத்திரிகையில் படித்திருந்த பார்வையைத் திருப்பி அங்கே நோக்கினார்,

யாரோ பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்கள்—தசித்துப் போன கூட்டம் — அல்லது ‘உழைத்தாற்றான் உணவு’ என்ற நிலையிலிருக்கும் உழைப்பாளி வார்க்கம்! அவர்களில் ஒருவன் தயங்கித் தயங்கி இவரண்டை வந்தான். மற்றவர்கள் அங்கேயே நின்றுவிட்டார்கள். சிவப்பிரகாசம் எழுந்து இரண்டடி முன்னே நடந்து, வந்தவனை உற்றுப் பார்த்தார்.

“அட்டே! நீயா கந்தா! என்ன சேதி என்றார்.

“உங்களைக் காணவேண்டுமென்று வந்தோம். இந்த மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக...” என்று தயக்கத்துடன் சொன்னான்.

“ஆகா! அதற்கென்ன, நல்லாய்ப் பேசலாமே!” என்று சொன்னார் சிவப்பிரகாசம்.

“இன்னும் சிலர் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படியானால் அவர்களையும் கூப்பிட்டு...” வார்த்தையை முடிக்காமல் வாசற்பக்கம் திரும்பி, அங்கே உள்ளவர்களைக் கூப்பிட எத்தனித்தான் அவன்.

சிவப்பிரகாசம் ஒரு கணம் திக்குமுக்காடினார். மனதிலே ஒரு பரபரப்பு-தடுமாற்றம்! தலையைச் சொறிந்து, நெற்றிப் புருவங்களை உயர்த்தி ஏதோ யோசனை செய்தவர், திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்தார்.

“வேண்டாம் கந்தா, கூப்பிடாதே! இதெல்லாம் இரண்டாம் பேர் அறியக்கூடாத விஷயங்கள். மனைவி

மக்களென்றாலும் இந்தக் காலத்தில் ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். எந்தப் புற்றில் எந்தப் பாம்பு இருக்கிற தென்று யாருக்குத் தெரியும்? அதோ பார்! வெளியே நல்ல நிலவு! அத்துடன் பால்போன்ற மணல். அங்கே போய்ப் பேசிக்கொள்ளலாம்; வா!’’ என்று அவன் பதிலை எதிர் பாராமல் கீழே இறங்கி நடந்தார். அவன் பின் தொடர்ந்தான்.

பின், வாசலில் நின்றவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, சற்றுத் தூரம் போய் ஒரு நல்ல இடத்தில் அமர்ந்து பேசினார்கள்.

வந்தவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள். கள் சேர்ப்பது அவர்கள் தொழில். ஊர் முழுவதும் ‘‘மது ஒழிக’’ என்ற கூச்சல். இந்த நிலையிலே அவர்கள் கதி...?

மது ஒழிப்புக் கூட்டத்திலே, சிவப்பிரகாசம் காரசார மாசப் பேசியதை அவர்களும் கேட்டார்கள். எனவே, அவரிடமே வந்து சேர்ந்தார்கள். தமது ஜீவப் பிரச்சனைக்கு ஆலோசனை கேட்பதற்கு.

‘‘.....நாங்களும் மதுவிலக்குக்கு ஆதரவு தருகிறோம். மதுவினால் உலகத்துக்கே ஆபத்து என்பது நமக்குத் தெரியும். நமக்குக்கூட அது ஒரு மகிழ்ச்சியான தொழிலல்ல; ஊர் மக்களிடம் வசை கேட்கிறோம்; ‘எக்ஸைஸ்’ உத்தியோகத்தார்களுக்கு சம்பளத்துக்குமேலே ‘கிம்பளம்’ கொடுத்தும் ஒளித்தோடுகிறோம்... அது மட்டுமா? ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் உயிரைப் பணயம் வைத்துத்தான் நாம் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆகாயத்தை அளாவி நிற்கும் மரங்களில் இருக்கும்போது, நமது நிலைமையை எண்ணிப் பாருங்கள். மிகப் பயங்கரமான தொழில்தான்! என்றாலும்...’’ என்று இழுத்தான். அங்கு வந்திருந்த ஒரு வாலிபன்.

‘‘ஏன் இழுக்கிறாய்? சொல்லு தம்பி!’’ என்று வற்புறுத்தினார் சிவப்பிரகாசம்.

‘‘நமக்கு வேறு தொழில் வேண்டுமே!’’

சிவப்பிரகாசம் சிரித்தார். “இதென்ன பிரமாதம்? இந் துப் பரந்த உலகத்தில் தொழிலுக்கா பஞ்சம்?” என்றார்.

“எத்தனையோ தொழில்கள் இருக்கின்றனதான்; என் றாலும் நாம் செய்வது சாத்தியமா?”

“ஏன்?”

“ஒரு தேனீர்க் கடை வைத்தால் யாராவது நம்மிடம் வந்து தேனீர் குடிப்பார்களா? அல்லது ஒரு பலசரக்குக் கடை வைத்தாற்கூட நம்மிடம் வந்து சாமான் வாங்குவார்களென் பது என்ன நிச்சயம்? ஏன் ஒரு இரும்புக் கடையில்கூட நம்ம வர்களை வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்களே; இரும் புப் பொருட்களில் தீட்டு ஒட்டிக் கொள்ளுமென்று! அதிகம் வேண்டாம்; ஏன்னை நீங்கள் உங்கள் வீட்டில் ஒரு கூலியாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால் சம்மதிப்பீர்களா? இந் த நிலைமையில்.....” என்று அந்த வாலிபன் மிகவும் உணர்ச்சியுடன் பேசிவிட்டு அவர் முகத்தைப் பார்த்தான். அப்போதும் அவர் சிரித்தார்.

“அப்படிச் சொல்லாதே தம்பி! அதெல்லாம் வேறு விஷயம். இவைதான் தொழில்களா? வேறு கைத்தொழில் செய்கிறது!”

வாலிபன் பேச வாயெடுத்தான். அவனைத் தடை செய்துவிட்டு இதுவரை மௌனமாக இருந்த ஒரு நடுத்தர வயதினன் கோபத்துடன் கேட்டான் :

“ஆமாம்! அதெல்லாம் வேறு விஷயங்கள். உங்களுக் கென்ன எத்தனையோ சொல்வீர்கள். இதோ பாருங்கள்! நான் இருக்கிறேன். எனக்கு இப்போது ஐம்பது வயதா கிறது. இந்த வயதில் நான் வேறு புதுத் தொழில் பழகித் தேர்ச்சியடைவதற்கும் காலன் வந்து என் கழுத்தில் கயிறு போடுவதற்கும் சரியாயிருக்கும். தொழில் பழகுகிற காலத் திலே நல்ல ஊதியம் கிடைக்குமா? அவ்வளவும் நானும் என்

பெண்டாட்டி பிள்ளைகளும் பட்டினி கிடக்கவேண்டியதுதான்! அப்படித்தானே உங்கள் திட்டம்?”

சிவப்பிரகாசம் ஆபத்தான கட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டார். எனினும் சமாளித்துக்கொண்டு, “ஆத்திரப் படாதீர்கள்! நீங்கள் ஒருங்கே திரண்டு உங்கள் தேவைகளை அரசாங்கத்திடம் கேளுங்கள். நீங்கள் கள்ளுச் சேர்க்க வேண்டாம். கருப்ப நீர் இறக்குங்கள். ஒரு சீனித் தொழிற்சாலை நிறுவித் தரும்படி உங்கள் தொழில் அமைச்சரைக் கேளுங்கள். கவனிக்காமல் விட்டுவிடப் போகிறார்களா?” என்று நொண்டிச் சமாதானம் கூறினார்.

கூட்டத்திலிருந்து ஒரு புதிய எழுச்சிக் குரல் கேட்டது.

“அதொன்றும் வேண்டாம். மதுவினால் நன்மையோ தீமையோ! நமது சாதி கொஞ்சம் முன்னேறி வருகிறது. அது உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனபடியாலத்தான் மது விலக்கு வேண்டுமென்றீர்கள். நீங்கள் மதுவை ஒழியுங்கள். காந்தி மகாத்மாவின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டே எங்கள் வாழ்வைப் பறியுங்கள். நாங்கள் பசி கிடந்து சாகிறோம். தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று மகாத்மா காந்தி சொன்னாரல்லவா? நாம் ஒழிந்து விட்டால் தீண்டாமையும் கொஞ்சம் ஒழிந்துவிடும். உங்களுக்கு ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்காய். அதே நேரத்தில் ‘ஜின்’னும், ‘பிரண்டி’யும் மருந்துக் கடைகளில் விலைப் படட்டும், மருந்து என்ற பெயரில்!”

“சைச்சை! இது தவறான வாதம்! அப்படி எண்ணவே கூடாது!”

“பின் எப்படி எண்ணுவது? காந்தியின் பெயரைச்சொல்லி மது ஒழிக்கக் கிளம்பிவிட்டீர்களே. முதலில் தீண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டாமா?” என்றது அந்தக் குரல்.

சிவப்பிரகாசம் சிலையாய்விட்டார். இப்படிப் பேசுவார்களே என்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

வந்தவர்கள் எழுந்தார்கள்.

“நாங்கள் போய் வருகிறோம். சிந்தித்து நல்லதைச் செய்யுங்கள். ‘மதுவிலக்கு அவசியம் வேண்டும்!’ அதே நேரத்தில் நாம் மகிழ்வுடன் வாழவேண்டும். இந்த அடிப்படையிலே தொண்டாற்றுங்கள். உங்களுடன் நாமும் சேர்ந்து கொள்கிறோம்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தார்கள்.

“வெளியே நல்ல நிலவு—அங்கே போய்ப் பேசிக் கொள்ளலாம்!” என்று சிவப்பிரகாசம் சொன்னதன் அர்த்தத்தைப் புரிந்துகொள்ள அவர்களுக்கு அதிக நேரம் செல்லவில்லை.

(1951)

கனவு

யார் யாரையோவெல்லாம் இடை மறித்து வழிகேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு குறிப்பிட்ட இடத்தையடைந்தபோது எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. நாதியற்ற விதவையின் குடிசையைப் போலப் புழுதி மண்டிக் கிடந்த அந்தக் கொட்டிலைப் பார்த்து ஒரு “பாபர் சலூன்” என்று சொல்ல யாருக்குமே துணிவு வராது. ஆனால் அந்தத் தென்னங்கீற்றுக் கொட்டிலின் முகப்பில் உடைந்த பலகைத் துண்டொன்று தொங்கவிடப்பட்டு, அதிலே சுண்ணாம்பைக் கரைத்து ஏதோ கோணல் மாணலாக எழுதப்பட்டிருந்தது; அதன் அர்த்தம் ‘பாரத மாதா பாபர் சலூன்’ என்பதாம்.

எனக்கு ஒரே ஆச்சர்யம்! என்றாலும் மனிதனுக்கு இயல்பாக உள்ள சுபாவத்தின்படி உள்ளே தலையை நீட்டிப் பார்த்தபோது “வாங்க.....!” என்று வெளிப்பட்ட அழைப்

புக்குரல் என்னைத் திகைக்க வைத்தது. நான் உற்றுப் பார்த்தேன்; என் சந்தேகமெல்லாம் மறைந்தது. நான் தேடிவந்த 'பாபர் சலூன்' அதுவே தான்.

எனக்கு வயது நாற்பது. இதுவரை எத்தனையோ சலூன்களுக்குள் நுழைந்து வெளியேறியிருப்பேன். எல்லாச் சலூன்களிலும் அலங்காரத்துக்காக மாட்டி வைக்கப்பட்டிருக்கும் படங்களைப் பற்றி நான் விமர்சனம் செய்யவேண்டிய தில்லை. முழுச் சீனாவும் சியாங்கே ஷேக் ஆட்சியிலிருந்த போது அங்கே மலிவாக நடைபெற்ற ஒரு தொழில் விபசாரம் தான். அதை உலக நாடுகளுக்கெல்லாம் விளம்பரப் படுத்துவதற்காகவோ என்னவோ அங்கிருந்து ஏராளமான சீனத்து சிங்காரிகளின் அரை நிர்வாண-முழு நிர்வாணப் படங்களை யெல்லாம் அச்சியற்றி வெளியேற்றினார்கள். சீனா இன்று துண்டாடப்பட்டு விட்டது. அந்த மலிவான தொழிலும் அருகிக் குறைந்து ஒழிந்து விட்டது. அந்தப் பரிதாபத்துக் குரிய பெண்களெல்லோரும் நரக வாழ்விலிருந்து விடுதலை பெற்றுவிட்டார்கள். ஆனால் அந்தப் படங்களில் பெரும் பான்மையானவை இன்னும் நம் நாட்டு பாபர் சலூன்களில் கண்ணாடிச் சட்டங்களுக்குள் சிறைப் படுத்தப்பட்டு தொங்க விடப் பட்டிருக்கின்றன. அத்துடன் நமது தமிழ் சினிமா நட்சத்திரங்களின் பல நிலைத் தோற்றங்களையெல்லாம் கவர்ச்சிக் கோணங்களில் வைத்துப் பிடித்த படங்கள்... அங்கு வருபவர்கள் அந்த நிர்வாணச் சித்திரங்களில் இலயித்துக் கிடக்கும் போது சுலபமாகத் தங்கள் தொழிலை முடித்து விடலாம் என்ற எண்ணம் போலும்!

இந்தச் சலூன்களுக்கெல்லாம் விதிவிலக்காக இருந்தது நான் புகுந்த புகை மண்டிய சலூன். தென்னங்கீற்றினால் அடைக்கப்பட்டிருந்த அந்தச் சலூனின் பக்கங்களில் நான் எதிர்பார்த்திருக்காத படங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மகாத்மா காந்தி, லெனின், ஸ்டாலின், நேரு, ராஜாஜி,

அண்ணாத்துரை, மா-சே-துங், செல்வநாயகம், பீற்றர்
கெனமன், தொண்டமான்...

பிரபலமான தலைவர்களின் படங்கள் நல்லமுறையில்
கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. “பிரபலமாக்கப்
படாத” தலைவர்களின் படங்கள் செய்திப் பத்திரிகையி
லிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டிருந்தன.

கிராமங்களிலே ‘குந்து’ அல்லது ‘ஒட்டு’ என்று சொல்
வார்கள்; நிலத்திலிருந்து ஒரு அடி உயரம் வரை வளர்ந்த
அந்த மண் சுவர்தான் அந்தச் சலுனுக்கு அரண்கள். தென்
னாலி ராமனுடைய குதிரைக் கொட்டகையைப் போலிருந்த
அந்தக் குடிசையின் தளத்திலிருந்த மேடு பள்ளங்கள் எண்ண
முடியாதவை. அந்த ஒட்டுச் சுவர்கள் பூர்த்தியடையாத
வேலையைப் போல எங்கும் இடிந்தும், சிதைந்தும் காணப்
பட்டன.

எனக்கு ஆச்சரியந் தாங்க முடியவில்லை. வந்த காரி
யத்தை மறந்து அந்தச் சலுனின் முழுத் தோற்றத்தையும்
எடை போட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“என்ன சார்! முடிவெட்டுவமா?”

நான் பதில் பேசாமல் கதிரையில் உட்கார்ந்தேன்.
அதை கதிரை என்று சொல்வதிலும் பார்க்க ‘நொண்டிக்
குதிரை’ என்று சொல்வதே பொருத்தமானது. அதன்
காலொன்றில் ஏதோ ஊனம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அத்
துடன் சமநிலையற்ற அந்தத் தளத்தின் பள்ளத்தில் விழுந்து
முன்னும் பின்னும் ஆடிற்று. நானும் சேர்ந்து ஆடினேன்.

எதிரே ஒரு சிறு மேசை. அது கருங்காலியினாற் செய்யப்
படாமலே கருப்பு நிறமாக இருந்தது; அவ்வளவு அழுக்கு!
மேசை ஓரத்தில் ஒரு சிறு கண்ணாடி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு
விழுந்து விடாமலிருப்பதற்காக அதன் மேற்பகுதி திண்ணங்
கீற்றுத் தட்டியில் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

நான் அந்த நொண்டிக் குதிரையில் சாவகாசமாக உட்கார்ந்தேன். என் உடலிலே ஒரு அழுக்குத் துவாயைப் போட்டு விட்டு கத்தியை விரித்து அருகிலே மாட்டியிருந்த தோலிலே ‘விசுக்’ ‘விசுக்’ என்று மேலும் கீழுமாக இழுத்தான். தீட்டிய கத்தி ஒரு கையிலே. சவுக்காரநுரையைக் குழைத்துத் தாங்கிய ‘பிரஸ்’ மறுகையிலே; என் அருகே வந்து அவன் கண்ணாடியைப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் அப்புறம் இமைக்கவில்லை; அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நானும் பார்த்தேன் — இருவரும் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தோம்.

ஒரு கணத்தில் எனக்கு அந்த நிலை புரிந்து விட்டது. முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளிலே கேலிக்குச் சித்திரிக்கப்படும் ‘கம்யூனிஸ்ட்’ டைப்போல என் தாடியும் மீசையும் தாறுமாறாக வளர்ந்து கிடந்தன.

“நீங்கள்...” என்று அவன் இழுத்தான். தொடர்ந்து அவன் தன் மன எண்ணத்தைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள் நான் பதில் சொன்னேன்.

“நான் ‘கம்யூனிஸ்ட்’ அல்ல; உங்கள் ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கும் தமிழ் வாத்தியார்” என்றேன். அவனுடைய கேள்வியைப் புரிந்து நான் பதில் சொன்னதில் அவனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம்! தவிர நான் ஒரு வாத்தியார் என்று அறிந்தபின் அவனுக்குண்டான மகிழ்ச்சிக்கு அளவேயில்லை. குறைந்த கூலிக்கு மாசடிப்பவன் என்றாலும், ‘எழுத்தறிவிக்கும் இறைவன்’ என்றல்லவா ஒளவை சொல்லி வைத்திருக்கிறாள்.

பெரிய எழுத்துப் புராண நூல்களிலெல்லாம் ‘சோடாப சாரம்’ என்னும் ஒரு சொல்லை நான் படித்ததுண்டு. அன்று நான் அதன் பொருளை அங்கு கண்டேன்.

* * *

எனக்கும் பழனிச்சாமிக்குமிடையில் ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு இப்படித்தான் நிகழ்ந்தது. அப்புறம் அந்தக் கிராமத்திலே பழனிதான் எனக்கு உற்றதுணைவனாக இருந்தான்.

அது ஒரு பாடாவதிக் கிராமம். அந்தக் கிராமத்திலே அவன் வைத்திருந்த சலூன் விசித்திரமான தோற்றமுடையது. அதைப்போல அவனும் ஒரு விசித்திரப் பிறவியாகவே இருந்தான்.

கன்னங்கரேலென்ற தோற்றம். அந்தக் கரிய முகத்திலே எடுப்பாகச் சிரைத்துவிடப்பட்டிருந்த அரும்பு மீசை, உத்தரவாதமான உறுதியை விளம்பரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவனுடைய ஒளி மிகுந்த கண்கள் எதிர்காலத்தைப் பற்றிய தளராத நம்பிக்கையின் சின்னங்களாகப் பிரகாசித்தன.

முழங்கால்வரை நீண்டு தொங்கும் மல் ஜிப்பாவை மலையாளத்துக்காரனைப் போல முழங்கை வரை இழுத்து விட்டுக் கொள்வான். அரையிலே ஒரு சாதாரண வேஷ்டி. இவை தவிர அவன் தன் ஜிப்பாவிலே ஒரு விலைகுறைந்த ஜப்பான் பேனாவைக்கூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. எளிமையான தோற்றம்; ஆடம்பரமற்ற அலங்காரம்; டாம்பீகமற்ற வாழ்க்கை!

அந்தக் கிராமத்திலுள்ள நாகரீகமற்ற, பரிதாபத்துக்குரிய ஏழை விவசாயிகளைத் தவிர வேறு புது நபர்கள் அந்தச் சலூனுக்கு வருவதில்லை. தட்டுத் தடுமாறி யாராவது ஒருவர் வந்து விட்டாற் போதும்; அந்த நபர் அங்கே முகக்ஷவரம் செய்து கொள்வதோ முடிவெட்டிக் கொள்வதோ அது தான் முதல் தடவையாகவும், கடைசித் தடவையாகவுமிருக்கும்.

அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜஸன்ஹோவர் போர்மோஸா கடலிலிருந்த தனது கப்பற்படைகளை வாபஸ் ஆக்கியதும் தேசிய சீனத்தளபதி - சியாங்கேஷேக் துள்ளி எழும்பினார்.

செஞ்சீனாவை 'ஒரு கை' பார்த்துவிடுவதாகப் பயமுறுத்தி னார். அந்த ஆக்கிரமிப்பு யுத்தச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்த அன்று, நான் முன்பின் யோசிக்காமல் என் தலையைப் பழனிச்சாமியின் கையில் கொடுத்துவிட்டேன். உச்சி மயிரை வாரிச் சுருட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு பழனிச்சாமி என்னைப் படுத்தியபாட்டை நினைத்தால் - அப்பாடா! இன்னும் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது.

“சிங்கத்தின் முன்னே சிறுநரி! மானங்கெட்ட ஷேக் மண் கவ்வப் போவது நிச்சயம்;... ஹும்” என்று பழனி உறுமிய உறுமலைக் கேட்டால் உண்மையாகவே சியாங்கே-ஷேக் மறுபடியும் சீனாவுக்குள் நுழைந்து விடுவாரோ என்று தோன்றிற்று. மயிரைக் கத்தரித்துக் கொண்டிருந்த கத்தரிக் கோலை உயர்த்தி எக்காளம் போட்டபோது, தளபதியின் வழுக்கை மண்டையை நினைத்துச் சந்தோஷப்பட்டேன்.

அந்தக் கிராமத்தில் செய்திப் பத்திரிகை என்றால் என்ன வென்றே தெரியாது. பழனி எங்கிருந்தோ வந்தான் - அவனைத் தேடிப் பத்திரிகைகளும் வந்தன. அவன் அவைகளைப் படித்தான் - படித்தவற்றை மேற் கண்டவாறு விமர்சனம் செய்தான்.

தமிழ் வாத்தியார்களுக்கு நம் நாட்டிலே இருக்கிற மானம்தான் எல்லோருக்கும் தெரியுமே! எழுத்தறிவிப்பவ னாம்; இறைவனாம்; மானங்கெட்ட உத்தியோகம்! பிச்சை எடுத்துச் சீனிக்கலாம். 'ஆனா' 'ஆவன்னா'ச் சொல்லிக் கொடுத்த பையன், இங்கிலீசு படித்த பள்ளிக்கூட இன்ஸ் பெக்டராக வரும்போது எழுத்தறிவித்த கிழட்டு வாத்தியார் படும் பாட்டைப் பார்க்க வேண்டுமே கண்றாவி!

தமிழ் வாத்தியாருக்குச் சம்பளந்தான் குறைச்சல்! மற்றப்படி வாழ்க்கையில் ஏற்படக் கூடிய செலவுகள், தொல்லைகள், நெருக்கடிகள் ஒன்றுக்கும் குறைச்சலில்லை. மாதம் முதலாம் தேதியிலிருந்து கடைசித் தேதிவரை கடன்! என்றாலும் வகுப்பிலே 'சிலேட்டு' இல்லாமல் வந்திருக்கும்

ஏழைக் குழந்தைக்குச் சிலேட்டு வாங்கிக் கொடுத்து அறங்காக்கத் தவறமாட்டார். இருந்தும் சம்பளத்தில்தான் உயர்ச்சி கிடையாது. காரணம் கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்!

காலை ஒன்பது மணியிலிருந்து மாலை மூன்று மணி வரை கீழ் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரை மொத்தம் அறுபத்து மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாயாய், தந்தையாய், உற்ற துணைவனாய், ஞானாசிரியனாய், வைத்தியனாய் எல்லாம் இருந்துவிட்டு, அதற்கு மேலும் உலக விவகாரங்களில் ஈடுபடுவதென்றால் எனக்கு முடியாது!

எனவே பாடசாலை விட்டதும், நேரே பழனிச்சாமியின் ‘சுவரச்சாலை’க்குப் போவேன்; நாள் முழுவதும் பல திறப்பட்ட மனவேறுபாடுடைய சிறுவர்கள் மத்தியில் உடலாலும், உள்ளத்தாலும் உழைத்த அலுப்புத்தீர பழனியுடன் ஏதோ வெல்லாம் பேசிக்கொண்டிருப்பேன். என்னதான் பேச வேண்டுமென்பதில்லை. படித்த ஒரு நூலைப்பற்றியோ யார்த்த ஒரு படத்தைப் பற்றியோ அல்லது அரசியல் நிலையைப் பற்றியோ விமர்சனம் செய்வோம். நானல்ல; பழனி அதில் கைதேர்ந்தவன்.

* * *

மதுரைக்கடுத்து ஒரு கிராமம் அவன் பிறந்த ஊர். அவன் இலங்கைக்கு அதிக நாட்களுக்கு முன்பே வந்துவிட்ட காரணத்தால் அவன் எப்போது வந்தான் யாருடன் வந்தான் சொந்த ஊரிலே அவனுக்குத் தாய் தந்தையிருக்கின்றனரா என்பதெல்லாம் தெரியாது. ஆனால் கூலி வேலை செய்து பிழைப்பதற்காக வந்தான் என்பது மட்டும் அவனுக்கு நினைவாக இருக்கிறது.

நாலு வார்த்தை ‘இங்கிலீசு’ படித்தவர்கள் எல்லோரும் மேசையிலே உட்கார்ந்து பார்க்கக்கூடிய உத்தியோகத்துக்காக அலைகிறார்கள். ஆனால் பழனிச்சாமி அந்த நாலு வார்த்தை ‘இங்கிலீசு’ படித்துவிட்டு, கூலியாக இங்கு

வந்தான். தோளிலே கூடை சுமந்துகொண்டு, தேயிலை கொய்யும் வேலையைத்தான் அவன் எதிர்பார்த்திருந்தான். ஆனால் அந்த வேலை அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. மலை நாட்டிலே உள்ள ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தின் வெள்ளை முதலாளி ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரிந்த காரணத்துக்காக அவனைத் தனது வீட்டு வேலை செய்வதற்காக அமர்த்திக் கொண்டார்.

பார்க்கப் போனால் எவ்வளவோ இலகுவான வேலை. இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கும் அட்டைக் கடியைச்சகித்துக் கொண்டு, கடுங்குளிரில் கால் கடுக்க நின்று கொழுந்து பறிப்பதைப் பார்க்கிலும் எவ்வளவோ சௌகரியமானது தான். ஆனால்...?

லண்டனில் உள்ள அமைதியான கிராமமொன்றில், தன் அழகிய மனைவியைத் தனியே விட்டுப் பொருள் குவிக்க வந்த அந்த இளந்துரை-தோட்டத்தின் கணக்கப் பிள்ளையான, ஒரு யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் இளம் மனைவியை எண்ணி அமைதியற்றுத் திரிந்தார். தற்செயலாக, எங்கோ ஒரு விருந்தில் சந்தித்த பிற்பாடு ஏற்பட்ட மனக் குழப்பம்...

பாவம்! துரைக்குத் தமிழ் தெரியாது. அவர் ஆசை வைத்திருக்கும் அழகிக்கு ஆங்கிலம் கூட்டுப் போட்டாலும் வராது. அதனால் அந்த வெள்ளை முதலாளி பழனியைப் பயன்படுத்தி அந்தப் பெண்ணை ஒரு தடவை முத்தமிடத் துடியாய்த் துடித்தார்!

பழனி சொன்னான் :

“தங்கத்தின் வாழ்க்கையைப்பற்றி நான் மிகவும் பரிதாபப் படுகிறேன். பாவம்! அவள் அந்த வெள்ளைக்காரனைவிரும்பினாளோ என்னவோ, ஆனால் நான் மட்டும் அவ்விருவரையும் பிணைத்து வைக்கும் பாலமாக இருக்க விரும்பவில்லை. அதனால் அங்கிருந்து ஓடி வந்துவிட்டேன்.”

“சிறு வயதிலிருந்தே என்னை வளர்த்த நாடு இது; அதனால் இந்த நாட்டின் வளர்ச்சியிலே எனக்கு மிகுந்த

அக்கறையுண்டு. வாக்களிக்க உரிமையற்றவன் எதையும் செய்துவிட முடியாது. எனினும் நான் இந்த நாட்டிற்குச் செய்யக்கூடியதெல்லாம் இந்தச் சலூன் மூலம்தான். எனக்கு ஒரு ஆசையுண்டு, இந்தச் சலூனை என்றாவதொரு நாள் மிக நல்ல நிலைமையில் ஆக்க வேண்டும். இதிலே ஒரு ரேடியோ பாடினால் அதன் மூலம் இந்தக் கிராமத்து மக்களும் நானும் மகிழ்ச்சியடைந்தால் போதும். அதுவே நான் செய்யக்கூடிய பெரிய சேவையாகும். உண்மையைச் சொல்கிறேன். இதுதான் என் உள்ளத்து உணர்ச்சி, வாழ்வின் ஒரே கனவு! கனவு நனவாகும் நாள் என் வாழ்விலேயே பெரிய திருநாளாகும்.”

* * *

இருந்தாற் போலிருந்து திடீரென்று ஒரு நாள் சுயபாஷை ஆசிரியர்களின் சம்பளத்திலே கொஞ்சம் கூடுதல் செய்துள்ளதாகப் பத்திரிகையிலே செய்தி வந்தது. அன்று மாலை நான் பழனியின் சுவரத் தொழிற்சாலையிலே உட்கார்ந்து மோட்சப் பாதையைக் காட்டுகிற அந்தப் பத்திரிகை செய்தியை வரிக்கு வரி, எழுத்துக்கு எழுத்து தவறாது படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்தக் கிராமத்துக்குப் புதிதாக வந்த ஒரு நபருக்குப் பழனி ‘தொழில்’ நடத்திக்கொண்டே தனது வழக்கமான தோரணையை ஆரம்பித்தான். அந்த நபருக்கு முடிவெட்ட ஆரம்பித்ததிலிருந்து முக சுவரம் செய்வது வரை, சுயபாஷை ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கம் செய்துள்ள அநீதியைப்பற்றி சுமார் எண்பத்திநாலு முறைக்குக் குறையாமல் திட்டித் தீர்த்தான். மந்திரிமார்கள் வெளிநாடுகளுக்கு பிரயாணம் செய்து செலவாகும் தொகையைச் சுட்டிக் காட்டினான். “மந்திரிமார்களுக்கு மக்களின் நலனிலே கருத்தில்லை, குடிக்கிறார்கள். கும்மாளமடிக்கிறார்கள்” என்றெல்லாம் ஒப்பாரி வைத்தான்.

புது மனிதருக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. நிச்சயமாக அவர் ஒரு ஆளுங்கட்சி அங்கத்தவரின் வாக்காளராயிருக்க வேண்டும். அதனால் பழனியின் பிரசங்கத்தின் போதெல்லாம் அவருடைய முகம் பட்ட பாட்டை அந்தக் கையகலக் கண்ணாடிக்குள் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டேன்.

‘தொழில்’ முடிந்து மனிதர் வெளியேறிப் போனார். சாமான்களையெல்லாம் வைக்கவேண்டிய இடத்தில் ஒழுங்காக வைத்துவிட்டு பழனி சாவதானமாக என்னிடம் வந்தான்.

“என்ன பழனி! நீ இப்படியெல்லாம் ‘லெக்ஷர்’ பண்ணினா உன் தொழில் எப்படி வளரும்?” என்றேன்.

பழனி என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தான். “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?” என்றான்.

“என்ன சொல்வது? இங்கே உன் தொழில்தானே முக்கியம்?”

“அதற்காக உள்ளதைச் சொல்ல வேண்டாமென்கிறீர்களா?”

“இல்லை! தொழில் நேரம் தொழில் - மற்றதற்கெல்லாம் வேறு நேரமிருக்கிறது.” பழனி ஆச்சரியமாகச் சிரித்தான்! “வாத்தியார்! இது சர்வகால சாலை” என்றான். எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. உண்மை பொய் இருக்கட்டும். அவனுடைய துணிவான பதிலைக் கேட்டால் யாரும் ஆச்சரியப்படுவார்கள்.

“சரிதான்; ஆனால் ஒரு திருத்தம் உண்டு” என்றேன்.

“என்ன?”

“சுவர கலாசாலை என்றிருக்க வேண்டியது, தவறுதலாக சர்வகலாசாலையாகிவிட்டது!”

பழனி வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தான். நானும் கூடச் சிரித்தேன்.

“சரியாய்ச் சொன்னீர்கள் வாத்தியார்! எனக்கு இது பிறப்பால் வந்த தொழிலல்ல. அதனால் திறமை காணாது. உங்களைப் போன்றவர்களிடத்தில் கற்றுக் கொள்கிறேன். சரியாய்ச் சொன்னீர்கள். சவர கலாசாலைதான்!”

பழனியின் இந்தச் சாதுரியமான பேச்சை நினைத்துக் கொண்டே அவனுடைய பாரதமாதா பாபர்சலானுக்குள் நுழைந்தேன்.

“வாங்கோ வாத்தியார், உங்களைத்தான் எதிர் பார்த்திருந்தேன்—ஏன் ஐந்தாறு நாட்களாக இந்தப் பக்கம் காணோமே!” என்றான். உள்ளே நுழைந்த நான் ஒரு கணம் பின்தங்கி நின்றுவிட்டேன். எனக்கு ஒரே ஆச்சரியம். பாபர் சலான் பாபர் சலானாக இருக்கவில்லை. எத்தனையோ திருத்தங்கள் — பக்கங்களுக்கெல்லாம் சலாகை அடிக்கப்பட்டு சாக்கினால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. தளத்துக்குச் சிமிந்து; ஒரு அடி மண்சுவர் இன்னும் கொஞ்சம் வளர்ந்து—வெள்ளை வெளேரென்றிருந்தது.

“என்ன பழனிச்சாமி, தேவதச்சன் மயன் இந்தப் பக்கம் வந்திருக்கான் போலிருக்கே” என்றேன்.

“காலம் வரும்போது மயன் என்ன, இந்திரன், சந்திரன் எல்லோருந்தான் வருவார்கள்!”

“அப்படியென்றால்...?”

“என் கனவு நனவாகப் போகிறது வாத்தியார்!” இதைச் சொல்லும்போது அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அப்பாடி! எவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

“அப்படியா? ரொம்பச் சந்தோஷம்—கனவு எப்போது பலிக்கிறது?”

“உங்களைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். நான் கொழும்புக்குப் போகவேணும். திரும்பி வரும் வரைக்கும் கடையைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.”

“ஊம்...பேஷாக!”

பழனி இரண்டொரு தினம் கழித்து கொழும்புக்குப் பிரயாணமானான்.

* * *

அன்று சனிக்கிழமை. பழனிச்சாமி கொழும்புக்குப் போய் ஏழெட்டுத் தினங்களாகிவிட்டன. இன்னும் அவனைக் காணவில்லையே என்று யோசித்தபடியே எதிரில் இருந்த பத்திரிகைகளைக் குறிக்கோளின்றிப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தேன். அங்கங்கே காணப்பட்ட பெரிய தலைப்புகளை மேலோட்டமாகப் பார்த்தேன்.

இலங்கை இந்தியப் பிரதமர்கள் சந்திப்பார்களாம். இலங்கை இந்தியப் பிரச்னை சுமுகமாகத் தீர்ந்துவிடுமாம். தாயும் சேயும் பிரிய முடியாதாம்...

நிருபர்கள் திரித்துவிடும் இந்த அண்டப் புழுகுகளை படித்துக்கொண்டு அப்படியே உறங்கிவிட்டேன். அப்புறம் ஒரு கனவு கண்டேன்; அற்புதமான கனவு.

கொழும்புக்குச் சென்ற பழனிச்சாமி திரும்பி வருகின்றான். அவன் வாங்கி வந்த “ஸெனித்” ரேடியோ பாடுகிறது, பேசுகிறது, உலகச் செய்திகளையெல்லாம் நமக்கு ஒலிபரப்புகிறது.

அவன் வாங்கி வந்த புதிய தளபாடங்கள்—ட்ரெஸிங் மேசை, சுழல்கதிரைகள், நிலைக் கண்ணாடிகள்-எல்லாம்—“பாரதமாதா பாபர் சலூனை” அலங்கரிக்கின்றன. எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. கிராமத்து ஜனங்கள் ஆனந்தப்படு

கிறார்கள்; சிறுவர்கள் இசையைக் கேட்டுத் துள்ளிக் குதிக் கிறார்கள்- பழனிச்சாமி தன் கரிய முகத்தில்- தடித்த உதடு களைத் திறந்து-பளிச் என்று சிரிக்கிறான்; சிரித்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

திடுக்கிட்டுக் கண்களை விழித்தேன். எதிரே தபாற் காரன் ஒரு கடிதத்தை வீசிவிட்டுப் போனான்.

பழனிச்சாமியின் கையெழுத்து, ஆவலுடன் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதை முழுதும் படிக்கவில்லை; என் கைகள் நடுங்கின. கண்கள் இருண்டன; தலை சுழன்றது- உலகமே சுழன்றது.

அந்தக் கடிதம் இதுதான்:

அன்பேயுருவான வாத்தியாருக்கு எழுதிக் கொள்வது:

கள்ளத் தோணியில் வந்ததாகச் சந்தேகித்து போலிஸார் என்னைக் கைது செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்கும் தஸ்தாவேஜுகளைச் சேகரித்து, நான் இலங்கையில் பல காலம் வசித்தவன் என்று நிரூபிப்பேன் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை; அதனால், திரும்பவும் நான் அங்கே வருவேன் என்ற நம்பிக்கையுமில்லை. எல்லோருக்கும் வணக்கம் தெரிவிக்கவும்.

அன்புள்ள
பழனிச்சாமி.

(1953)

கே. வி. நடராஜன்

1955ல் எழுத்துத் துறைக்கு வந்தவர்
கே. வி. நடராஜன்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சூழலை உள்வாங்கி வெகு
நுட்பமாகவும் துணிச்சலோடும் கதைகள் எழுதி
யவர். யாழ்ப்பாண மண்வாசனை, பிரதேச
வழக்கு என்பனவற்றை கலையழகோடு பதிவு
செய்திருப்பவர்.

ஒரே சிறுகதைத் தொகுதி 'யாழ்ப்பாணக்
கதைகள்' 1965ம் ஆண்டில் வெளியாகிற்று.

விடிவு

நித்திரை வரமாட்டேனெங்கிது; கால் கையளையெல்லாம் அங்கினைக்கங்கினை எறிஞ்சு மல்லாக்குப்பறிய ஆமையைப் பிரட்டினதுபோலை கிடந்து உளத்தினாலும், சர்வாங்கியமெல்லாம் விட்டுப் போறது மாதிரி உளையுது. ஓ, எனி எனக்கென்ன நித்திரை? அறுவது செண்டாலே வீட்டுக்கு நாய் வேண்டாமெண்டு சொல்லுவினம். இப்ப எனக்குத்தான் தொண்ணுறைத் தாண்டிப் போட்டுதே! பேந்தென்ன?..... மழை வாறதுக்கும் உப்படி உழையிறது. மழையும் வரும் போலதான் கிடக்கு. ஆகாயத்திலை வெள்ளி ஒண்டும் பூக்கையில்லை. கைவிரலுகளையும், கால்விரலுகளையும் மொழிக்கிடுத்தினால் ஒரெப்பன் சுகமாக் கிடக்குமெண்டு நெட்டி சவட்டிப் பாக்கிறன். சவம் ஒண்டும் முறியிதில்லை... இரவினை உப்புடி மொழிக்கிடுத்தினால் குடிநட்டம் வருமெண்டும் சொல்லுறவை.

உப்பிடி முழங்காலுகளை வயிற்றுக்கிள்ளை முண்டு குடுத்து குறவணவன் புழுப்போலை குறண்டிக்கொண்டு கிடந்தால் இல்லுப்போலை சுவாத்தியமாக் கிடக்கு. கொஞ்சத்துக்குத்தான் அதுவும் உப்புடிக்கிடக்கலாம். பின்னே ஒரேடியா நெடுக அப்பிடிக்கிடந்தால் பேந்து எனக்கு நாரிப் பிடிப்பும் வாறது...

ஆ... ஹி... ஆய்... இந்தச் சவம் கொட்டாவி வீமன் நாய் ஊளையிடுகிறமாதிரி சும்மா சும்மா குழறிக்கொண்டு வருகிது இழவு... இது நித்திரைக் கொட்டாவி இல்லை; பின்னைப் பசிக்கொட்டாவியே? என்ன சவத்தை, இடி விழுந்த வயிறாக் கிடக்கு; ரண்டு மரவள்ளிக்கிழங்கை நல்லாக் கனிஞ்ச நெருப்புத் தணலுக்கை தாட்டெடுத்து பச்சைமிளகாய் வெங்காயத் தோடை, ரண்டு கட்டி உப்புக்கல்லும் சேத்து விழுங்கினது, அதுக்கிடையிலை சமிச்சுப்போச்சே? சே, வயித்துக்கை அப்பிடித் தெரியேல்லை; சமியாப்பாட்டுக் குணமா இடிமுழக்கம் போலை வயிறு கடாம்புடாமெண்டு கத்துது. ஊத்தை வயிறு; என்ன இழவைப் போட்டாலும் ஒத்துக் கொள்ளுது. சவத்தை விடியப்புறம் ஆமணக்கம் பத்தையுக்கை கொண்டே கொட்டுறதுதானே... அது வயித்துக்கை கிடக்கேக்கை என்ன வாத் தூக்கியொண்டு அதைக் கொழுப்பெண்டுநினைக்கிறம். பேந்து வெளியாலை வந்தாப் போலைதானே திரும்பிப் பாராம ஓடியாறம். எல்லாத்திலையும் நாங்கள் உப்புடித்தான்.... சும்மா சொல்லப்பீடாது. நல்ல செம்பாட்டுக் கிழங்குகள். தோலெல்லாம் வெடிச்சு மாந்தி நல்லா மலந்தாப் போலை வாய்க்கைபோட மாவா உலுந்துபோச்சுது. என்றை பொக்கை வாய்க்கு அது பொது பொதெண்டு அப்பிடியும் இப்பிடியும் ரண்டுதரம் அதக்கிப்போட்டு விழுங்கேக்கை நல்ல உரிசை. பல்லில்லாட்டி என்ன?

இப்ப கிழங்கும் கடையுமாத்தான் கிடக்கு. நல்ல மலிவு. மனுஷன் செத்தும் சிவலோகம் போவிட்டான் பாவி. ஆர்? என்றை இவர்தான்! அந்தாளின்னரெகண்டைக்கால் பருப்பத்தில்லை ரண்டு கிழங்குகளும்...

இல்லுப்போலை சுடுதண்ணி குடிச்சால் இந்த இழவு விழுந்த எதிரெடுப்பைக் கட்டுப்படுத்திப் போடலாம்; சவம், புளிச்சுப் புளிச்சுக்கொண்டல்லே மேலுக்கு வருகிறது...

உந்த நெருப்புப் பெட்டியை உங்கினையிக்கை வைச்சன். சுத்துப் பத்தவைச்சுப்போட்டு ஓ... ஓ... மறந்திட்டன்; மறதி ஒண்டுதான் வயசு போயிட்டது எண்டதைக் காட்டுது. பனிக்கு இளவாளிச்சுப் போடுமெண்டெல்லே மார்புக் கச்சை யுக்கே உடம்புச் சூட்டுக்கா போட்டுவைச்சனான். இப்ப எழும்பிக் குந்தேக்கைதான் கிலுங்கிச் சத்தம் கேட்டுது...

“எடியே ராசாத்தி, மழை பொடுபொடுக்குமாப் போலை கிடக்கு... வெளியாலை துணிமணி கிடந்தால் எடுத்துப் போட்டிட்டுப் படுங்கோவன்ரி.”

உந்தப் பாழ்படுவார் படுக்கைக்குப் போனால் சவங்கள் மாதிரித்தானே! மாவிலிவாணன்கூட வரியத்திலை ஒருக்கால் திரும்பியாவது படுப்பான்; இதுகள் கோதாரியளை இண்டோ டிண்டு இடிச்சு இடிச்சு எழுப்பினாலும் எழும்பாதுகள்...

உதார் வீமண்ணாவே? எங்கெத்தெயாலை வாறாய்... உனக்கும் குருகுருப்புக் கொண்டல்லே சுத்துது. சப்பிச் சப்பிப்போட்டு பெம்பிளையில்லாட்டிக் கிடக்கமாட்டியே? அடி நாய் சென்மமே! என்னத்தைத் திண்டிட்டு வந்தனி? ஒரேயடியா நாறித் துலைக்குது.

நான் சொன்னன், உவனுகள் என்றும் எழும்பேல்லைத் தானை. ஆடுகளும் அடிச்சுப் பிரண்டு கத்துதுகள். சரியான பிரளயமாத்தான் மழை கொட்டப்போகுது. ஈசல் பூச்சியளும் கிலுமுலெண்டு பறக்குது. எங்கை இந்த இடிவிழுந்த பான மடியை இஞ்சினையிக்கை வைச்சன்... தேத்தண்ணிக் குடுவை மூடாட்டிக்கு இந்தக் கெட்டாரக் கெட்ட சவங்கள் அதுக்கிள்ளை விழுந்து அவியப்போகுதுகள்...

எங்கடை தீவாளியையும், காத்தியை விளக்கீட்டையு மண்டித்தான் இந்த ஊருக்கு புது நாணயமா மழை வாறது.

பிள்ளையார் கதையுக்கைதான் ஒரு பாட்டம் முறையாப்
பிடிச்சுக்கொள்ளும். அதுவும் கனத்த நாளும் அதுவுமாத்
தான் துவங்கியிருக்கு. இண்டைக்குப் பறுவம்வந்து எத்தினை
நாள்?... வெள்ளியோடை வெள்ளி எட்டு, சனி ஒன்பது,
ஓ, ஓ, சரியான அட்டமி நவமிக்கைதான்! ஒரு கரை கண்டு
தான் விடும். நாலைஞ்சு விறகுத் தூளைப் பொறுக்கி வைக்க
வேணும். அடைமழைக்குச் சுடுதண்ணியாவது வைச்சுக்
கிச்சுக் குடிக்க உதவும். தீவாளி நாளளயிலை உந்த மழை
உப்புடி அடிதண்டல் படுதண்டலாக வாறதும் ஒண்டுக்கு
நல்லதுதான். உண்ணாணை. இல்லையெண்டால் உந்தப்
பிரளுவாங்கள் குடிச்சுப்போட்டு நிண்டு தெருவழியிலை
பெண்பிரசு வெளிக்கிட முடியாமலுக்கல்லே உரிஞ்சுபோட்டு
நிண்டு ஆடுவாங்கள்.

என்றை இவரும் உப்புடிக்கொத்த நல்லநாள் பெரு
நாள்ளை இல்லுப்போலை பாவிக்கிறவர்தான். குடிச்சாலும்
நல்ல மரசாதி... அன்னபரிபூரணம் வயித்திலை சனிக்க
முந்தித்தானாக்கும்... ஓ, ஓ! மனுஷன் அப்பகொஞ்சம்
கண்விண் தெரியாமத்தான் போடுறது. சும்மா அநியா
யம் சொல்லப்பிடாது. அப்பவும் அந்தாள் பிழை விடுற
தில்லை. அதிலை ஒரு தீவாளிக்குத் தானாக்கும். அதை
எனக்கு இப்ப நினைச்சாலும் சிரிப்புச் சிரிப்பா அடக்க
முடியாமல் வருகுது. என்ன, முழுக வந்த மனுசன் அரப்புத்
தண்ணியைச் சரக்குத் தண்ணியெண்டு குடிக்கிறதோ! அண்
டைக்கு மனுசனுக்கு வேட்டியோடை வயித்தாலையும்
போட்டுது சவம்! அண்டுமண்டைக்குப் பிறகு மனிசன் வலு
அளவோடைதான் செய்யும்... நான் சொன்னன், புங்கை
நல்ல பாட்டமாகத்தான் மழை புடிச்சிருக்கு.

தண்ணி நல்லா மலமலவெண்டு கொதிச்சுப் பொங்குது.
நான் என்னவோ நினைப்பிலை இருந்திட்டன்... எங்கை
இந்த தேத்தண்ணி இசத்துகளை இஞ்சினையுக்கை வச்சன்...
எனக்கும் பதகளிப்பிலை. பங்கை பக்கத்திலை அடுப்பு

முகட்டிலை கிடக்குமாப்போலை கிடக்கு... எட அநியாயத்தை-
அது முழுக்க நுள்ளான் குவிஞ்சுபோய்க் கிடக்கு. பத்தியெரி
வான்ரையள் எங்கையிருந்து வந்து குவியிதுகளோ? தேங்
காய்க் கையிலையும் கவிட்டுவிட்டன். அதுக்கையும் செம்மிக்
கொண்டுதான் இருக்குதுகள். அடுப்புக்கை கொட்டக்கொட்ட
பொரிவான்ரையள் எங்கையிருந்து வந்து குவியுதுகளோ...
நுள்ளானோடை திண்டாக்குடிச்சால் கண் வெளிக்குமெண்டு
முன்னைக்காலத்திலை பூட்டாத்தை சொயத்துக்குச் சொல்
லுவா... ஏன் என்றை கண்ணுக்கு இப்ப என்ன வந்திட்டுது?
எனக்கு ராவிலை சரியான பாம்புக்கண்; பகல்லேதான்
சாடையான புகைச்சல். அப்ப ஒருக்கால், அம்பதிலையோ
அம்பத்தஞ்சிலையோ எண்டுதான் நினைக்கிறன்... எனக்கு
நல்லா நினைவுக்கு வருதில்லை... ஓ. ஓ. அப்பிடித்தான்,
துப்பாவா ஒருக்காப் பார்வை தெரியாமலுக்கு மறைச்சப்
போட்டுது பேந்து இப்ப தொண்ணூறிலை நல்லாத் திறந்து
போட்டுது. அது அப்பிடித்தானாம். இடையிலை ஒருக்கால்
வெள்ளெழுத்து வந்து பிறகுதானா அது வெளிச்சப்போமாம்..
நான் என்னத்தைச் சொல்ல? எனக்கு எத்தினையோ வயதுக்
கிளையவள்தானே ஆச்சிப்பிள்ளை; பாவம், இண்டைக்கு
அது இருந்து தடவுது. அதெல்லாம் பார்வைச் சீத்துவக்
கேட்டிலைதான் உப்புடி வாறது...

என்றை வலது என்ன இருக்கு? எல்லாம் அந்தப் பெரு
மானின்றை புண்ணியத்தால்தான் நான் உப்புடி இருக்
கிறன். போனமாதம் கடசிச் சனிக்கிழமை ஒரு எள்ளெண்
ணைப் பொட்டணி எரிச்சிருக்க வேணும். எல்லாம் அவ
ருக்குத் தெரியாததே? காசுக்குருசு செம்பாலடிச்ச வெள்ளைச்
சல்லியுமில்லாமக் கிடக்கையிக்கை... அப்பனே, பெருமானே!
வாற மேலைக்கு மடிப்பிச்சை எடுத்தெண்டாலும் எள்ளெண்
ணைப் பொட்டணி எரிப்பன்...

உதென்ன நல்லூரு மணிச்சத்தம்போலை கிடக்கு...
குளிருக்கு வலு கணகணப்பாக் கேக்குது. அப்பனே முருகா
ஏன்தான் என்னும் இந்தக் கட்டையை வைச்சுக்கொண்டு

இருக்கிறியோ? ஒரேயடியாக்கொண்டு போவெண்டு எப்ப கூடச் சொல்லுறன். எதுவோ நான் செய்த ஊழ்வினை என்னும் கிடந்து அழுந்தச் சொல்லி விட்டிருக்கிறாய்... அதுக்கு நீ என்ன செய்வே?

சாதிசனமுமில்லை; கொடிகோத்திரமுமில்லை. எல்லாம் ஒருதனை நம்பி ஓடியாந்ததாலை முழுக்கப் பத்தி எரிஞ்சு போச்சு... பிள்ளை குட்டி ஏன் இல்லை... உனக்குத் தெரியாதே? மூண்டு பிஞ்சுகளைத் தந்திட்டு அதிலை ரண்டைத் தட்டிக்கொண்டு போட்டாய்... மற்றது ஒண்டு... ம்... அது என்னைக் கவனிக்காட்டிலும் எங்கையெண்டாலும் நல்லா இருக்க வேணும், என் தங்கவேலே. அதுக்குக் குடுத்த நாய்க் குட்டியளுக்கும், தாலிப் பிச்சைக்கும் ஒரு குறையும் வராமல் காப்பாத்திப்போடு... நான்தான் ஆற்றையும் கோடிக்கையாவது அண்டி இருந்திட்டுப் போடுவன். அது என்னை விட்டெறிஞ்சு போட்டுது என்டுறதுக்காக, நான் என்றை வயித்தெரிச்சலைக் கொட்டி சாபக்கேடு போட்டால் நல்லா யிருக்குமே?... அதுகள் எங்கையெண்டாலும் நல்லா இருக்கட்டும். அதுதான் நான் உன்னைக் கையெடுக்கிற புண்ணியத்துக்காக நீ இதைச் செய்துபோடு.

தேத்தண்ணிக்கு சீனி போதாதுபோலை கிடக்கு. கிடந்ததைத் தட்டிக்கொட்டி பேணியை வழிச்சுத் துடைச்சுத் தானே போட்டனான். நான் முழிச்சுக் கொண்டிருக்கிற னெண்டாப் போலை தீவானுமே கடையைத்திறந்து வைச்சுக் கொண்டிருப்பான்?... அநியாயப்படுவான்ரை கடையிலை எல்லாம் சரியான ஒறுப்பு; கடன்கிடன் எண்டால் முகங் கோணாமலுக்கு விட்டுத் தாறவன். அதாலைதான் பார்க்கிறன். அறுவானிட்டை ஒரு அஞ்சியாம் கடன் வாங்கினால் கொஞ்ச நேரத்தாலை போய்ப் பாத்தால் அது பத்துச்சதமாக் குட்டிபோட்டிருக்கும். அவன் ஒரு மட்டெண்டாலும், அதிலை விப்பனைக்கு நிக்கிற குறுக்காலை போன குஞ்சுகள் நெறுவையை வலுவாக் குறைச்சுப் போடுங்கள்...

இஞ்சாலையும் தூவானம் அடிக்குது. குளிருக்குச் சுடு தண்ணி சதிரத்துக்கு நல்லாய்க் கிடக்கு. அந்த மேச்சல் காரப் பத்தியெரிவான் கோவியனட்டைச் சொன்னனான். முலைக்கை கிடுகுகளை முறிக்காதையடா எண்டு. அறுவான் சவங் காவி கேட்டானே?..... பின்னை எனக்கு என்னம் பெண்டெல்லாம் பத்திக்கொண்டு வருது. இஞ்சைபாரன், ஏதோ வடிவாக் கிடக்குமெண்டு சொல்லி மேஞ்சான். இப்ப கொட்டில் புண்டமேகம்போலை அல்லோ ஊத்துப்படுது... ஒண்டுக்கு நேரே கஞ்சிச் சட்டியை வைச்சாச்சு. மற்றது களுக்கு என்னத்தை வைக்கிறது?... வாசல் சாக்கையும் இழுத்து விட்டாச்சுது... உதார் வீமண்ணாவே?— சவத்தை, நான் திரத்தி நீ எங்கை போறது? நீ திரத்தி நான் எங்கை போறது? உதிலை சாக்கிலை படன்.

ஒரு மணி இறயில் இப்பதான் வருகிது போலை கிடக்கு. இடியேறு விழுவான்ரை இஞ்சின் கோண்டாவிலைப் பேத்துக் கொண்டு வாறது போலை சத்தம் இதிலை வரயிக்கை என்னையுமொருக்கா மற்றப் பாட்டுக்கு தூக்கிப் பிரட்டி மல்லாத்திப் போட்டுத்தான் போகும், சவம்.

எங்கை இந்த உரலும் உலக்கையும்?... இந்தச் சவத்துப் பாக்குப் பிளகுகளை இல்லுப் போலை நசுக்கிப் போட்டுப் போட்டால்தான் நல்லது. சுண்ணாம்பும் கலடு பத்திப் போச்சுது...

இந்த உரல் இடிச் சத்தத்தோடை செல்லன் எழும்பியிடுவான். அவன் அப்படித்தானே சொல்லுறவன். ஒரு வேளை இண்டைக்கு இந்த மழையுக்கை இது அவனுக்கு கேக்குதோ என்னவோ? இஞ்சை இந்த ஒரு வேலியிக்கை கிடக்கிற சவங்கள் என்னும் எழும்பேல்லை யெண்டால்... சும்மா சொல்லப் பிடாது. அவர் போனாப் போலை, ஆர்? — இவள் பெட்டை ராசாத்திதான். அங்கினையிக்கை திண்டு கிடக்கிறனோ, தின்னாமக் கிடக்கிறனோ எண்டு அரைக்கண் வலக்கண் பார்த்துக் கேக்கிறது பொடிச்சி! என்றை இவருக்கு ராசாத்தி

தூரத்துப் பேத்தி முறைதான். இவற்றை கூடின இரத்த உருத்துகளைக் காட்டிலும் இவள் பொடிச்சிக்கு என்னிலை ஒரு பச்சந்தான்.

பின்னை அதுகள். சவம், ஏன் நாயெண்டு திரும்பிப் பாக்காதுகளே. சரி, பாக்கத்தான் வேண்டாம்; ஆறுதலுக்கு ஒரு சொல்லாவது கேக்க வேண்டாமே?...

அதுகளைத்தான் ஏன் குறை சொல்ல வேணும்?... என்றை வயித்துக்காலை வந்த இரத்தக் கட்டியே ஏனெண்டு கேக்கையில்லையாம், மற்றதுகளைப் பத்தி ஏன் குறை கதைக்கவேணும்?

இந்தக் கால் கோதாரியள்தான் கடியன் நாயன் பிடிச்சுப் புடுங்கிறதுபோலை வெடுவெடெண்டு உழையுதுகள் சவம். அதுக்கு உப்பிடி ரண்டு காலுகளையும் நீட்டிப் பின்னிப் போட்டுக் கொண்டிருக்க எப்பன் சுகமாக் கிடக்கு... பின்னை எவளவு நேரமெண்டு கையளாலை உருவுறது?... பேந்து சவம் கையளை என்னத்தாலை உருவி விடுறது?...

கை விளக்குக்கையும் எண்ணை இல்லைப் போலை கிடக்கு. அது பங்கை கண்ணைத் தூங்குது. சவம் நூந்தாலும் நூரட்டும். நீட்டின காலை இனி முடக்கிறதெண்டால் ஆராலை ஏலும்? சாந்து கொண்டிருக்கிற கொட்டில் கப்பு முதுகு முள்ளந்தண்டை நெருடுது. அந்தப் பாழிக்கறுப்பும் பழுஞ் சீலையைத் திரட்டி முதுகுக்கை வைச்சால் சார்மனைக் கட்டில் போலை ஓரெப்பன் நல்லாக் கிடக்கும்.

இந்தச் சீலை, அவர் இருக்கையிக்கைதான் எடுத்தது. கெட்டாலும் செட்டி, கிழிஞ்சாலும் பட்டெண்டதுபோலை, கிழிஞ்சும் போச்சுது. இண்டைக்கும் சீலையெண்டால் சீலை தான். இடுப்புக்கு நல்ல பொலிவான சீலை; பின்னை ராசாத்தியின்றை பெட்டையள் கட்டுற மாதிரி—அவளுகள் என்ன?—இப்ப அதுதானாமே மோடி. வெறும் அலவல் துணியள். உண்ணாணை உதுகள் கட்டிக்கொண்டு போக யிக்கை பாக்கவேணும். பின்னை அந்த விண்ணாணச்

சீலையே. தூ...! மானங்கெட்ட சவங்கள். உப்புடித் துடை தெரிய ஏன்தான் மானத்தை மறைக்க வேணுமோ தெரியேல்லை... என்னட்டைக் கிடக்கிற மற்ற மாங்காய்க் கரைச் சீலையும் அவர் இருக்கையிக்கை ஒரு தீவாளிக்கு வாங்கினது தான். அந்தப் போக்காளன் போனாப்போலை நானெங்கை புதிசாக் கட்டினன்? இப்ப எனக்கு உடுபிடவைக்கும் பஞ்சமாப் போச்சது. இப்ப எல்லாமா, ரண்டோ மூண்டு சீலையள்தான் கிடக்கு. எல்லாம் அந்த வல்லாளன் இருக்கையிக்கை வாங்கினதுகள்தான். அதுகளையும் உந்தக் கட்டுப் பெட்டியிக்கை கட்டி வைச்சன். என்ன பாட்டிலை கிடக்கோ என்னவோ? பூச்சிக் கட்டியளும் சமைஞ்சு போயிருக்கும். நாளைக்குக் கையோடை அதுகளை என்ன பாட்டிலை கிடக்குதெண்டு பாக்கவும் வேணும்.

பெருமாள் கோயில்லை ராமசாமிப் பண்டாரம் இரும்பிலை அடிக்குது. ரண்டு மணியே அடிச்சது?... அவனும் மனுசன் அந்தந்த நேரத்துக்கு முழிச்சு என்னமாய் அந்த மணியை அடிச்சுப் போடுறான்?... எல்லாம் அந்தப் பெருமாளின்ரை புதுமைதான்...

நேத்து அதிலைதானை கூட்டம் போட்டவங்கள்... சாதியொழிப்புக் கூட்டமோ, என்னம்போரு சங்காரக் கூட்டமெண்டு சொன்னாங்கள். நானும் எப்பனுக்கு அதிலை நிண்டு கேட்டனான். நல்ல சனம். இவற்றை ஆக்கள்தான் கனக்க நிண்டவை. நல்லாத்தான் பேசினவங்கள். நடந்து காட்டுறதுதான் பிழையாக்கிடக்கு. அதிலை ஒரு பெட்டைப் பொடிச்சியும் பேசினவள். எங்கை ஏலுமெண்டால் என்னைப் போலை வந்து இந்தச் சாதியளுக்கை ஒரு கலியாணம் கட்டெட்டும் பாப்பம்? இவங்களும் என்னும் தேத்தண்ணிக் கடையளுக்கை போறதுக்கும், கோயிலுக்கை போறதுக்குந்தானே புரச்சியோ கோதாரி செய்து கொண்டிருக்கிறாங்கள். உண்ணாணைத் தெரியாமக் கேக்கிறன். இவங்களுக்குத் தான் தெய்வம், சுவாமியிலை நம்பிக்கையில்லையெண்டும்

சொல்லுறாங்கள்; பேந்தேன் கோயிலுக்கை விடச் சொல்லி
திக்கிறாங்கள்?

எனக்கு அது இப்ப எண்டதுபோலை நினைப்பாக்
கிடக்கு. அப்ப எனக்கென்ன ஒரு பதினைஞ்சு பதினாறு
வயசுதானிருக்கும். நான் அப்ப என்ன வடிவான பெட்டை...
நல்லா வாந்து வடிஞ்சு என்ன வட்டுறுப்பா வத்தகப் பழத்து
உள் பக்க நிறம்போலை இருந்தனான். அதுதானை வழி
தெருவாலை போறவங்கடை கண்கடை பட்டுவிடப் போற
தெண்டுதானை அப்பு அவளவு உயரத்திலை வேலி அடைச்சு
வைச்சிருந்தவ. என்றை தெறிச்சுப்போன புத்தி குறுக்காலை
கொண்டு வந்திடுத்து. ம... அது அந்தந்த வயசிலை அந்
தந்த அதுக் குதியன் குணந்தான் செய்யும்!

அப்ப இந்த மனிசன் கறுத்தார் அங்கை கள்ளுச்சீவ
வந்தவர். பண்டத்தரிப்பிலை எங்கடை குலமென்ன, கோத்
திரமென்ன? நான்தான் குலத்தைக் கெடுத்த கோடாலிக்
காம்பாப் போட்டன். எங்கடை கோடியிக்கையும் அப்ப இந்
தாள் நாளைஞ்சு பனைச் சீவினது. அப்பு பனைக்கு மேலா
லையும் வேலி அடைக்க முடியுமே!... நான் என்னை இல்லுப்
போலை மறைச்சுக்கொள்ளையிலையாம் பாவம், அதுக்கு
அப்பு என்ன செய்யும்?

அதுக்காக நான் ஒண் டும் கவலைப்படேல்லை.
ஏனெண்டா கறுத்தாரை இன்னான் எண்டு தெரிஞ்சாப்
போலைதானே நான் அவரோடை ஓடியந்தனான்.

அப்ப என்ன இந்த மனிசன் இறுங்காட்டத்தானே.
பனை ஏறி ஏறியாக்கும் நல்லா நாலு அஞ்சு பேர் தட்டாம
முட்டாம ஏறிப் படுக்கக்கூடிய அகண்ட நெஞ்சு. இப்ப நான்
சாந்து கொண்டிருக்கிற பாலைக் கப்புகளைப்போலை கை
கால்களும்... ஆள் கறுப்புத்தான். கறுப்பெண்டாலும், அது
ஒரு தனிக்கறுப்பு. அது அவருக்கு நல்ல வடிவு. கறுப்பெண்
டால் என்ன? அவற்றை முக லெச்சணத்துக்கு கோடி பொன்
தான் குடுக்க வேணும், முகங் கிட்டினற்றை சாங்கம்.

சுறுண்டு சுறுண்டு கிடக்கிற ஒரு கொள்ளை தலைமயிர். உண்ணாளை அதை ஒருக்கா இழுத்து விட்டுட்டுப் பாக்க வேணும் பின்னை. அதுகுமொரு வடிவுதான். கொழுக்கி ஓட்டு வீடுமாதிரி ஊருப்பட்ட வளைவுகள்...

இப்பதானை அதுக்கு காதலோ கீதலெண்டு என்னம் போ சொல்லுகினம். அப்ப நாங்கள் உந்தக் கதையேக் கேட்டுமறியம். நான் இவரோடை தொடுப்பா இருந்ததைக் கண்டுத்தானே அப்பு கொடுவாக் கத்தியைத் தூக்கி யொண்டு ஓடி வந்தவ வெட்டிறதுக்கு. அண்டைக்கு நல்லகாலம், ஆச்சி குறுக்கை வந்து விழுந்து கிடந்து கும்பிடாட்டிக்கு என்றை தலையேக் கொய்துதான் போடு வார்... அடுத்த நாள் ஒரு வெள்ளிக்கிழமையாக்கும். ஓ, அப்பிடித்தான். வீட்டிலை சொல்லாமக் கொள்ளாமலுக்கு இவரோடை இவற்றை ஊருக்குக் கிளம்பியிட்டன். தேடிப் பாத்தவையாம். சங்கதி இப்பிடி யெண்டாப்போலை பேசாமப் பறையாம விட்டிட்டுனமாம். அப்பு சும்மா லேசுப் பட்டவரில்லை. இவற்றை ஆக்களும் ஒரு மாதிரியான வெட்டுக்கொத்துக் காறங்களெண்டாப்போலைதான் அந்தாளும் பேசாமல் விட்டிடுத்துப்போலை.

நானும் இப்ப பூட்டாத்தையாப்போட்டன். இவளவு காலத்துக்குப்பிறகு இப்பதான் எனக்குக் கண் கலங்குது. அவர் இருக்கையிக்கை கண்கலங்காமத்தான் பாத்தவர். இப்ப நடுத்தெருவிலை நாதியத்து நிக்கிறன். அவர் உசிரோடை இருக்கையிக்கை சொயத்துக்குச் சொல்லுகிறவர்தானே? அவருக்கு அப்பவே தெரியும், மருமோன்றை குணமும், மோளின்றை குணத்தைப்பற்றியும். அதால்தான் அந்தாள் அப்பவே 'அம்மிணி, நான் இருக்கையிக்கை நீ கண்ணை முடியிடவேணும் இல்லையெண்டா நீ அந்தரிச் சுப் போடுவா' யெண்டு. அதுபோலதானை நடந்திட்டுது.

இப்ப எழுவத்தினாலு வரியம், நான் பிறந்த இடத்தை மிரிச்சு... ம... எவளவு காலமாப்போச்சுது. இந்த மூச்சு நிக்கிறதுக்கிடையிலை ஒருக்கா அந்த இடத்துக்குப்போய்

அந்த மண்ணிலை மிரிச்சுப்போட்டு அந்தத் தண்ணியிலையும் ஒரு முடறு குடிச்சிட்டு வந்திடவேணுமெண்டு நினைக்கிறன். அப்புவும் ஆச்சியும் எப்பவோ போயிருப்பினம். தம்பியும், அக்காவும் தானே. அதுகள் எங்கை இருக்குதுகளோ? இல்லையெண்டால் அதுகளுந்தான்...! நான் பாவம் செய்தனான் கிடந்து அழுந்திறன் எண்டாப்போலை... அதுகளின்ரை பிள்ளை குட்டியள் — அதுகளுக்கு என்னை என்னெண்டு தெரியும்? இப்ப நினைச்சுக் கொண்டிருக்கையுக்கை 'ஓ' வெண்டு பிலத்தாக் கத்த வேணும்போலை கிடக்கு.

வாயுக்கைபோட்ட வெத்திலையும் கரைஞ்சுபோச்சு. சதிரம் கொடுகிறமாதிரிக் கிடக்கு. உந்தச் சுங்கான் கல்லுச் சவத்தை உவடத்தைதான் வைச்சனான். நல்லவேளையாச் சுவர்க் குந்தலை கிடந்திட்டுது. இல்லையெண்டாக் கைவிளக்கும் நூந்தமாதிரிக்கு கன இடத்திலை தடவி இருக்க வேணும்!

சச்சுப்பொயிலை தலைக்கு வைக்கிற சாக்குச் சுலுட்டுக்கை கிடக்கு. பூவரசம் தடியிலை கிடக்கிற தணல் அசுப்பழம்போலை கிடக்கு. கல்லுக்கை ஒரு துண்டை முறிச்சு கொள்ளக் கூடியதா வைக்கலாம்... அடிச்சல்லிதானே. முதல்லே இல்லுப்போலை கருகப் பாக்கும். நெருப்புப் பிடிச்சிடுத்தெண்டால் கணகணெண்டு சக்திறேட்டு எரியுமாம் போலை எரியும்.

விடிஞ்சவாற தீவாளியோடை பதினெட்டுத் தீவாளி ஆகப்போகுது அவர் போய். அவமாச் சாகக்கூடாதெண்டுற துக்காகத்தான் என்னும் இந்த உடம்பிலை உசிரை வைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். இல்லையெண்டால் ஓடுற இந்த றயிலுக்கை — படலையைத் துறந்த உடனயே தலையே அதுக்கிள்ளை குடுத்து சீவனை மாச்சுக்கொண்டிருப்பன். என்னத்துக்கு அப்பிடிச் சாகவேணும்? என்னவோ பிறந்திட்டன். அவன் எழுதி வைச்சிருக்கிற அவளவத்தையும் பட்டழுந்தாமல் இடையிலை செத்தால் பேந்தும் இந்தப் பிறவிதான் கிடைச்சாலும் கிடைக்கும் எண்டுபாக்கிறன்...

அன்னபரிபூரணத்தைப் படிப்பிச்சன்... இல்லை, அவர் தான் பிடிப்பிச்சவர். அதை நான் இல்லையெண்டு ஏன் சொல்லப்போறன்? படிச்ச ஒரு வாத்தியாரும் ஆயிட்டான். அங்கை நெயினிங்கிலையோ கோதாரியிலை இருக்கையிக்கை தானே அவன் ஒருத்தனைக் கொழுவிப் போட்டான். படிப்பு முடிஞ்ச அடுத்த வரியமாக்கும்... அதையும் இவர் பிடிச்ச ஒரு மாதிரி ஒப்பேத்திப்போட்டார். அப்ப இவன் சொன்னான் பாவி, மாமிக்கும், அம்மானுக்கும் மாதத்திலை நூறு ருவாக் குடுப்பெண்டு. எளிய பறையன், இப்ப நூறு வெள்ளைச் சல்லியும் தாறானில்லை. அவன்தான் பிறத்தியான்; இரத்த உருத்திலை வராதவன். இவளுக்கு துடிக் கேல்லையாம். அவனை ஏன் குறை சொல்லவேணும்.

ஒருத்தர் செய்ததுதானை ஊழியுள்ளவரையும் நெஞ்சிலை அழியாமக் கிடக்கும், அவர் பார்த்த பார்வைச் சீத்து வத்திலைதானை அப்ப ஆச்சி அப்புவின்றை பாசத்தையும் மறைச்சுப்போட்டுது. அவர் சொன்னது சாத்திரம் சொன்னது மாதிரி பலிச்சிட்டுது. அம்மிணி இந்தச் சாதி உன்னை நான் இப்ப கண்ணை மூடினாப்போலை ஏனென்றும் கேளாது. உன்னை ஆக்களையும் உனக்குத் தெரியாது. எல்லாப் பாவத்தையும் செய்திட்டு நான் உன்னை நடுச் சந்தியிலை நிப்பாட்டிட்டுப் போறன். கையிலை மடியிலை ஏதாவது கிடந்தாத்தான் கடசி காலத்திலை உன்னை ஒரு அயலவனாவது எடுத்துத் தாப்பான். அதிலை இந்த ஒரு துண்டுக்காணியே ஒருத்தருக்கும் இப்ப கையளிச்சுப் போடாதை. தாய் பிள்ளையெண்டாலும் வாயும் வயிறும் வேறதான் எண்டு. இதை அவர் கடசியாக் கண்ணை மூடையிக்கை என்றை காதுக்கை தீச்சை மந்திரம் போலை ஒதிப்போட்டு என்னை ஒருக்காப் பார்த்தார். ரண்டு கண்ணாலையும் பொலபொலெண்டு கண்ணீர் ஊத்துப் பட்டுது. உடனை கழுத்துக் கொழுந்து மடிஞ்சு போச்சது.

அவர் செத்துத் தெய்வமாப்போட்டார்; சொன்னது தேவவாக்காப் போச்சது.

அந்தப் போக்காளன்ரை சொல்லைத் தட்டினதாலை எனக்கு வந்த கேடு. என்ரை மோள் அன்னபரிபூணத்தின்ரை பேருக்கே அந்த வளவை நான் எழுதிப்போட்டன். அதை எழுதிவிக்கிற வரைக்கும் அவனும் அவளும் என்னவா மாய்மாலம் போட்டு மருட்டி, அது இது வாய்க்கிதமான தெல்லாங் வாங்கித் தந்தவை. நான் ஏன் அதை வஞ்சகமா நினைச்சன் வேசை. அந்தக் காணியெத்தானே கடசியாக ஆரோ பத்தாயிரம் குடுத்து வாங்கிக் கடை கட்டியிருக்கிறாங்கள். நானும் பாத்தன், பின்னிட்ட இந்தக் காலத்திலை எங்கையாவது நிண்டாப் போலை அடிச்சுக்கொண்டு விழுந்து செத்துப்போனாலும் எண்டு... பேந்தாருக்கு? அவள் ஒருத்தி தானை. நான் வஞ்சமில்லாமல் செய்தன்; அதுகள் வஞ்சகமா நடந்திட்டுதுகள்.

அதுதான் இண்டைக்குப் பிழைச்சுப் போச்சது. இல்லை யெண்டால் இவையள் என்னையும் எப்பன் நத்திக்கொண்டு நிப்பினம். எல்லாம் நான் கொண்டோடி செய்த வேலைக்கு இதுவும் வேணும்; என்னும் வேணும்.

இவற்றை ஆக்களும், மருமோன்ரை ஆக்களும் கதைக் கிறதைப் பாத்தால் அப்பிடித் தெரியேல்லை. ஏதோ நான் தங்களைவிடக் குறைஞ்ச சாதியெண்டது போலையெல்லே கதைக்கினமாம். அதுதானாம் நான் இவர் 'சூ' எண்ட உடனை இவருக்குப் பின்னாலை வந்திட்டனாம். எப்பிடிக்கிடக்கு ஞாயம்? உவையள் உப்புடிக் கதைக்கிறதுக்கும் நான் ஆளாப்போட்டன். நானும் ஒரு தோறைதான். வலியக் கொண்டுபோய்க் குடுக்கிற சாமானுக்கு மதிப்புக் குறைவு தானே? அந்தப் பொருளைத் தேடித் திரிஞ்ச வாங்கினா யெல்லோ அதன்ரை அருமை பெருமை இந்தச் சாதிக்கு விளங்கும்? எனக்கு முன்னாலை ஆரும் உதைப்பற்றிக் கதைச்சால் அடவியன் விளக்குமாத்தாலை தான் சாம்பிப் போட்டு விடுவன். கெட்ட சாதி. ஆரைப் பாத்து உப்புடிக் கதைக்குதுகள். எங்கடை வீட்டுக் காரியங்களை எத்தினைக்கு

அப்பாலை நிண்டு உதுகள் செய்யிறதுகள்... பின்னை எனக்கு எங்கையெல்லாமோ இருந்து பத்திக்கொண்டு வருகிறது.

எனக்கு இப்பதான் ஒண்டு நல்லாத் தெரியுது. இவற்றை ஆக்களும் இப்ப அங்கினையிக்கை படிச்சுக்கிடிச்சு உத்தியோகம் பணம் பண்டம் எல்லாம் வந்திட்டுதான். என்னத் தைப் படிச்சாலும் என்ன? சவச்சாதி — என்னைப் பாத்து உப்புடிக் கேக்கவோ? இல்லை எனக்கு முன்னாலை சொல்லையில்லைத்தான் ஆருக்கு முன்னாலையெண்டாலும்? எத்தினை முள நாக்காலை உப்புடி உதுகள் கதைக்கத் துணியுங்கள்?

அவை இப்ப பெரிய சாதியள் ஆயிட்டினம். அவை படிச்சவையும், பணக்காறரும் ஒரு தட்டா நிண்டுகொண்டு மற்ற இல்லாது செல்லாதுகளை தங்களிலை குறைஞ்ச சாதியெண்டெல்லே சொல்லுகினம். சாதிக்குள்ளை சாதியுண்டாக் கிற சண்டாளச் சாதி.

இல்லையெண்டால் உவன் செல்லத்துரையன், மோன் பெரிய படிப்புக்காறனெண்டு சொல்லி தங்கச்சியின்ரை மோளுக்குக் கட்டிக் குடுக்காமல், என்னுமொருடத்திலை அம்பதினாயிரம் வாங்கிக்கொண்டு செய்து குடுப்பானே? அவன் முடிச்சும் ரண்டு பிள்ளை தலைமுறையாப் போனான். அது பொடிச்சி என்னும் மூலையுக்கை கிடந்து பெருமூச்சு விடுகுது. சரி உன்ரை மோனைத்தான் நீ கட்டிவைக்க யில்லை, வேறை ஒருத்தனையாவது பிடிச்சுக் கட்டிவையா தையெனடா பாவி...! உன்ரை பிள்ளை ஒண்டு: அவள்ளை பிள்ளை ஒண்டே?...

உங்கை நேத்துப்போட்ட கூட்டத்திலை பேசினாங்கள். படிப்பும், பணமும் வந்திட்டால் சாதியொழிஞ்சு போடு மெண்டு. இஞ்சை யென்னடாவெண்டால்முந்துறவன் முந்துற வன் பெரிய சாதியாகிறான்.

நான் நினைக்கிறன் உப்பிடித்தான் உப்புடியான மேட்டி மையள் வரயிக்கை அடக்கிறதுக்கு ஒரு ஆளில்லையெண்டால்

அதுக்குத்தான் என்ன மதிப்பு? உலகத்திலை அது நெடுக இருக்கும் போலதான் கிடக்கு.

என்னைப்பாத்து உதுகள் உப்புடிச் சொல்லையுக்கை வேற ஆரை விடப்போகுதுகள்?... அவர் இருக்கையுக்கை உந்தமாதிரி ஆரும் கதைச்சினமெண்டால் பல்லைத் தட்டிக் கையிலை குடுத்திருக்கும் சீமான்.

ஒருக்காலும் நான் அவரையோ சரி, இதுகளையோ சரி அப்பிடி நினைக்கயில்லை. ஆனா இதுகள் இப்பிடியெல்லாம் நினைக்க வைச்சிட்டுதுகள். எனக்கு அதாலை ஒண்டும் குறைஞ்சுபோடயில்லை. இதுகள் பேசுறது பறையிறதைப் பாத்தாத்தான் எனக்கு என்னமோ மாதிரிக் கிடக்கு.

எனக்கினியென்ன? நூறுநாள் போட்டுது என்னுமொரு ஆறுநாள் கிடக்கு.

என்னம்போ நினைப்பிலை சுங்கான் கல்லும் நூந்து போச்சது. அதுக்கை பொயிலையும் இல்லைப்போலை கிடக்கு. என்னும் ஒரு நுள்ளு வைச்சால் விடியேக்கை பாவட்டைக்குப் போகேக்கையும் உதவும்...

அவர் இருக்கையுக்கை வெட்டுச் சுறுட்டுத்தான் வாங்கியந்து தாறவர். இப்ப இதை அவன் பெடியன் செல்லன், அங்கினையிக்கை தான் வாங்கிச் சுத்திற பொயிலையிலை அந்த அடிச் சோணையைத் தாறவன் அது எங்கை உப்புடித்தான்...

விடியப்புற கொழும்பு றயில் வருமாப்போலை கிடக்கு. ராமசாமியும் கம்பியிலை அடிக்கிறான். மணி அஞ்சோ, ஆறோ... முண்டு, நாலு, அஞ்சு, ஆறு... நிலமும் நல்லாப் பலார் பத்தி விடிஞ்சு போச்சது. இண்டைக்கு உது கொஞ்சம் சுணங்கித்தான் வருகிது உதிலைதானாக்கும் அன்னபரி பூரணமும் பெடியனும் வருவினம் எண்டு உவள் ராசாத்திதான் சொன்னவள்... இதென்ன மழையும் வீட்டு வெட்டாப்பாக் கிடக்கு... இண்டைக்கு சாடையா எறிக்கும்போலை கிடக்கு...

எங்கை உந்தக் கைத்தடியை இஞ்சினேக்கை வைச்சன்... மனங்கேக்குதில்லை. ஒருக்கா எட்டிப்பாத்தால் என்ன? அதுகளைக் கண்டும் கனகாலமாப் போச்சு... இருந்துட்டுக் கண்ணை மூடினாலும்...

அது போட்டுக்கொண்டுபோற ஆதாளியிலை எனக் கெங்கை தெரியப்போகுது. சில நேரத்திலை இவடத்தை வரயுக்கை வலு ஆறுதலா வாறது. இண்டைக்கெண்டு பாழ்படுவான்ரை இதலை வரயுக்கை சீறிக்கொண்டுபோ குது... சுணங்கியெல்லே வந்தது. அதாலைதான்.

ஆரோ எல்லாம் கனசனம் எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு போகுதுகள். அவளேன் என்னைப் பாக்கப்போறாள்? அந்தப் பிள்ளையெள்ளை முகத்தையெண்டாலும் ஒருக்காப் பாக்கலா மெண்டால்... அதுகளுக்கு விருப்பமில்லாமலே இருக்கும்?... அந்தச் சிடுமுஞ்சையன்... அவன்தான் அந்தப் பெரிய சாதிக் காறன் பக்கத்திலை இருப்பான்... அவள்தான் என்ன செய்வாள்? அவனுக்கும், அவன்ரை ஆக்களுக்கும் இப்பதானே நான் இழப்பமான சாதியாப் போனன். ம்.....

“என்ன மோனை ராசாத்தி கேட்டனீ?... ஏன் குளிருக்கை நிக்கிறாயெண்டே... முழுக்க நனைஞ்ச எனக்கு குளிரென்ன கூதல்ல மோனை... சும்மா இதிலை வந்தாப் போலை மனங் கேக்கேயில்லை... தீவாளிக்கு இண்டைக்கு முழுக்கையிலையெண்டே கேட்டனி... எனக்கு இனி என்ன குளிப்பும் முழுக்கும். தலையெல்லாம் ஒரே பிசானாக் கிடங்கு. ராத்திரியெல்லாம் மொசுமொசெண்டு அதுதான் கடிக்குது போலை கிடக்குப்பிள்ளை. பின்னை இல்லுப்போலை அரப் புத்தண்ணியைத் தாவன். இந்தப் பீடையெக் கழுவித் துடைச்சுக்கொண்டு பெருமாளெட்டைப் போவம்!...

சதிரம் நல்லரக் கொடுகுதெடிபிள்ளை... எங்கை உன்ரை இவரைக் காணேயில்லை?... பெடியன் எல்லாம் முழுகியிட்டுதுகளே?... அப்ப புதிசுகிதிசு ஒண்டையும் கட்டக் காணே

யில்லை?... பழகுகளைத் தோச்சோ கட்டி இருக்குதுகள்?... ஒரு வரியம்போய் ஒரு வரியம் ஒரு காரிக்கன் துண்டாவது அதுகளுக்கு வாங்கிக் குடுக்கக் கூடாதே!...

எடியெடியே. நல்லநாள் பெருநாள்தான் ஏன்ரி கண்ணைக் கயக்கிறா? அவனுந்தான் என்ன செய்யிறது? எல்லாம் நஞ்சானும், புஞ்சானுமா... உதென்ன இறச்சியே?... அவன் தான் சரி பிள்ளை குட்டியன் திண்டு கெட்டாவது கிலியடங்க வேணும். அதிலைமாத்திரம் அவன் ஒஞ்சிக்கமாட்டான்...

ஓமோம்! அவனும் மாடா உழைக்கிற தேகமெல்லே? அதுவும் நல்லநாள் பெருநாள்தான் ஒரெப்பனைப் பாவிக்கட்டன்.

தலையாலை ஒரு சுமை பாரம் இறங்கினாப்போலை கிடக்கடிமோனை. நல்லாச் சம்புமாதிரி வந்திட்டுது தலை... எங்கை மூத்தவள் லெச்சுமி? அடுப்படியுக்கையே?... அவளும் விடிஞ்சாப்பொழுது இருட்டிறவரைக்கும் நெருப்புக்கைதான். குமரான குமர் என்னவோ வெம்பி வெளிறிப் போச்சு!

உதிலை செல்லனே வாறது? அவனைக் கேக்கத்தான் வேணும். எடை, ஆச்சி எண்டுறது ஒருபுறமிருக்கட்டும். நான் தந்துவைச்சதிலை உங்கை எவளவு கிடக்கு? அதிலை கிடந்தா இஞ்சை கொண்டா... ஏன்ரா முழுசிறா? ஏதாவது எடுத்துக்கிடுத்துப் போட்டியே?... சரி, சரி, கிடக்கிறதைக் கொண்டா. என்றை சாவறுதிக் கெண்டுதான் தந்தனான். அது சாகேக்கை பாக்கலாம். என்னடா என்றை சவத்தை இழுத்துக்கொண்டே எரிக்க கன காசே வேணும்?...

நூறு தானே கிடக்கு?... இந்தா, இதைக் கொண்டு போய் பிள்ளையளுக்கு துணிமணியை வாங்கியாடா. நல்ல நாள் பெருநாள்தான் அதுகள்தான் கட்டிக் கொண்டு நிக்க வேணும்... என்னடா சொன்னா...? பங்கை அவளை, எனக்கு விசரெண்டே சொல்லுறாயடி ராசாத்தி... ஓமடி! எல்லாரும் சொல்லிப்போட்டினம் நீ ஒருத்திதான் குறையாக் கிடந்தது... எட்டி மிரிச்சப்போய் வாங்கியொண்டு ஓடியா...?

உதென்ன? ஆச்சிக்கு மட்டும் சீலை வாங்கி வைச்சிட் டான்... எனக்கு வேண்டாமெடி, நான் கோடி, கட்டினது கொப்பாவோடை போவிட்டுது. அவர் எடுத்துத் தந்த மாங்காய்க் கரைச் சீலை அப்பியே கிடக்கு... அதைத்தான் கட்டிக்கொண்டு அப்பன் பெருமாளட்டைப் போகப்போறன்...

பவானி ஆழ்வாப்பிள்ளை

1960களில் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே தனது எழுத்துத் திறனால் வாசகர்களினதும், விமர்சகர்களினதும் கவனத்தைக் கவர்ந்தவர்.

பெண்ணின் மன இயல்பு, நுண்மையான சிந்தனைகள், சிக்கலான சூழ்நிலை, அவலங்கள் என்பனவற்றை துல்லியமாக இவரது சில சிறுகதைகள் சித்திரிக்கின்றன. பெண்ணின் மீதான ஒடுக்கு முறைகளையும், பெயரளவிலான பண்பாட்டு நெருக்குதல்களையும் துணிச்சலோடு தன் சில படைப்புகளின் மூலம் சீற்றத்தோடு சாடியவர் பவானி.

ஒரே சிறுகதைத் தொகுதி 'கடவுளரும் மனிதரும்'. 1960களில் வெளியான தரமான தொகுதிகளில் ஒன்றாக இது மதிப்பிடப் படுகின்றது.

காப்பு

அழகின் அருமையை அறிவுறுத்தவே என் போன்ற வரையும் பிரம்மதேவன் படைத்தான் போலும்! பெண்ணென்ற உணர்வு எனக்குத் தோன்றிய நாள் தொட்டுப் புகைந்து பொருமத் தொடங்கிய என் உள்ளம் இன்னும் வடியவில்லை. நான் மட்டும் ஏன் இத்தனை குருபியாக இருக்கவேண்டும்? எனக்கு மட்டுமேன் இந்த அநீதி? இளமைத் துடிப்போடு இன்பக்கனவுகள் காணும் உள்ளத்தை மட்டும் அள்ளிக்கொடுத்த ஆண்டவன் அவற்றை நிறை வாக்கிக்கொள்ள என் தோற்றத்தில் ஒரு சிறிது கவர்ச்சியை அளித்திருக்கக் கூடாதா? என்னிடமில்லாத கவர்ச்சியை என் தந்தையின் பண்பு பெட்டியிலடங்கிய ஆயிரங்களில் கண்ட ஒருவன் எனக்கு மாலையிட்டான். மனைவியாக்கிக் கொண்டான்! வாழ்க்கை ஏதோ செல்கிறது; நிறைவுதான் இல்லை! “பிளாட்பார”த்தில் நின்ற என் தந்தை ஏதோ சொல்லிக்

கொண்டேயிருந்தார்... ‘உம்’ கொட்டினேனே தவிர என் கண்கள் பெட்டியின் மறு மூலையில் இருந்த இளைஞனை நோக்கின. அத்தனை அழகென்று சொல்ல முடியாது. இருந்தும் என் கண்களுக்கு அனங்கன் போல் தோன்றினான். நாமிருவர் மட்டுமே இருந்தோம். என் பார்வையை உணர்ந்தவன்போல் திரும்பினான். அருவருப்பும் வெறுப்பும் தெறித்து விழ முகத்தைச் சுளித்தவன் ஜன்னலுக்கு வெளியே தலையை நீட்டினான். எனக்குச் ‘சுருக்’ கென்றது...

முதல் மணி அடித்துவிட்டது. ஒரு சிறுவன் ஓடி வந்து எங்கள் பெட்டியின் கதவைத் திறந்துவிட்டுத் திரும்பி,

“சீக்கிரம் வா அக்கா! இங்கு இடமிருக்கிறது!” என்று கத்தினான். நானும் மெல்லப் பார்த்தேன். என் முகம் கறுத்ததோ என்னவோ, என் உள்ளத் தீ மூண்டெழுந்தது. என் வரண்ட மனம் கூட அப்பெண்ணின் அழகை மறுக்கத் துணியவில்லை. ஓடிவந்தவன் கைப்பெட்டியோடு உள்ளே ஏறி எனக்கு எதிரே அமர்ந்து கொண்டாள். பின்னால் வந்த ‘போட்டர்’ பெரிய ‘ஸூட்கேஸை’ உள்ளே தள்ளினான். என்னையறியாமல் என் கண்கள் வாலிபனை நோக்கின. அவன் கண்கள் கக்கிய உணர்ச்சி என்னைக் குத்தியெடுத்தது. என்னையும் ஒருவன் ஆசையின் வேகத்தோடு பார்க்க வேண்டும், அடையத் துடிக்கவேண்டும் என்று நான் ஏங்கிய நாட்கள் முடிந்து விடவில்லை! இங்கு இவள் அவனைப் பார்க்கக்கூடவில்லை! இருந்தும் அவன்... ஹும்! மதுமலர் தானே வண்டைக் கவரும்! காகிதப் பூவிற்கு அந்தத் திறன் இல்லையே!.....

அப்பா ஏதோ சொல்கிறாரே!.....

“நல்லது. உனக்கும் துணையாய்ப் போச்சு! போனதும் கடிதம் போடு!” வண்டி புறப்பட்டு விட்டதா? அட்டா! தலையை வேகமாய் ஆட்டினேன். ‘போய் வருகிறேனப்பா’, என்றேன். ரயில் ஸ்டேஷனை விட்டு நகர்ந்தது.

அவள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்தாள். நான் கவனியாதது போல வெளியே பார்த்தேன். பெரிய ‘ஸூடிகேஸை’ ‘ஸீட்’ டின் கீழே தள்ளியவள் சிறிய கைப் பெட்டியை மேலே தட்டில் வைக்க முயன்றாள். அவளுக்கு எட்டவில்லை. அதனோடு ரயிலின் ஆட்டத்திற்கு நிலை தடு மாறினாள். மூலையிலிருந்த இளைஞன் துள்ளிப் பாய்ந்து அவளருகே வந்தான்.

“இப்படிக் கொடுங்கள்! நான் வைத்துவிடுகிறேன்.” அவள் கையிலிருந்து பெட்டியை வலிந்து வாங்கினான். அவள் மறுக்கவுமில்லை, தடுக்கவுமில்லை. மாறுதலில்லாத அதே புன்னகையைச் செலுத்திவிட்டுக் கைப் பெட்டியை அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் ஜன்னலருகே எனக் கெதிரில் அமர்ந்தாள். அவனும் அவளுக்கருகில் அமர்ந்து கொண்டான். அவள் பார்வை ஜன்னலுக்கு வெளியே நிலைத்திருந்தது. இரண்டு மூன்று தடவை அவளைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தான்.

“நீங்கள் எதுவரைக்கும் போகிறீர்கள்?” அவன் கேட்டான். அவள் மெல்லப் பார்வையைப் பெயர்த்து அவனைப் பார்த்தாள். நெட்டுயிர்த்தவள்,

“கொழும்புவரை”, என்றாள். அடுத்து நான் எதிர் பார்க்கவில்லை! அவன் திரும்பி என்னைப் பார்த்து,

“நீங்கள்?” என்று கேட்டான். ஹூம்! என்னைப் பார்க்கச் சகியாது முகத்தை மறுபுறம் திருப்பிக்கொண்டிருந்த வன், இப்பொழுது அவளுடைய புண்ணியத்தால் என்னுடன் பேசவும் செய்துவிட்டானே! எனக்கு அவமானம் தாங்க வில்லை! ஆத்திரம் கொதித்துப் பொங்கியது. அவனைச் சுட்டெரித்து விடுவது போல் பார்த்தேனே யொழிய ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவனுடைய முகம்கறுத்து அதில் புன்னகை அப்படியே உறைந்துவிட்டது. அதன்பின் அவன் என் பக்கம் திரும்பவேயில்லை...

வெளியே நிரை நிரையாய் நின்ற மரங்களெல்லாம் காந்தத்தால் கவரப்பட்டவை போல் ரயிலைச் சந்திக்க விரைந்து ஓடி மின்வெட்டென மறைந்தன. வாழ்க்கையும் இப்படித்தானே என்று நினைத்துக் கொண்டேன். வாழ்க்கையிலும் நம்மை, நம் மனதை ஏதோவெல்லாம் ஆக்ரோஷிக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஒரு கணத் தோற்றமாய்த் தம் பிடிப்பை இழந்து மறைந்து விடுகின்றன. வெளியே ஓடி மறையும் மரங்களிலே என் பார்வை பெயர்க்க முடியாது கட்டுண்டு கிடந்தது. ஆனால் அவளை அவன் கேட்ட கேள்விகள், அவனோடு பேசிய பேச்சுக்கள் யாவும் என் காதில் வந்து விழுந்தன. அவளைப் பேசவைக்க அவன் கையாண்ட தந்திரங்கள், அவனுடைய பேச்சுச் சாதுரியம் கைதேர்ந்த அரசியல்வாதியையே தோற்கடிப்பதாயிருந்தது. அவனது குரலைக் கேட்கக் கேட்கக் காரணமில்லாத ஆத்திரம் என் மனதில் குமைந்தெழுந்தது. அவளிடத்து எனக் கெழுந்த பொறாமையெல்லாம் ஏளனமாக மாறியது. ‘ஆமாம்! மானங்கெட்ட சிறுக்கி! அவன்தான் நிலைதவறி நடந்து கொண்டானென்றால், அவனோடு பல்சுளுக்கும்படி அவளை இளித்து இளித்துப் பேசச் சொல்லிக் கிடக்குதா என்ன? பண்பு தெரியாதவள்!’ என்றெல்லாம் அவளைத் தூற்றி மகிழ்ந்தது என் இதயம். எவன் அழகை, வசீகரத்தை எண்ணிப் பொறாமைப்பட்டேனோ, எவன் நிலையில் இருக்க ஏங்கினேனோ, அவளை ஒழுக்கமற்றவள் என்று ஏசி மகிழ்ந்தேன். சந்தர்ப்பமின்மை என்மேல் சுமத்தினிட்ட நிலையைக் கற்பின் திண்மையென என் மனதோடு கூறிக்கொண்டேன். சிச்சி இந்தப் பழம் என்றதாம் நரி! என் மனதின் பித்தலாட்டத்தை நினைத்து எனக்கே சிரிப்பும் வெறுப்பும் வந்தது. இந்த மனோவாதையும் வேதனை இதயமும் கடவுள் எனக் கென உவந்தளித்த செல்வமா?...

வெளியே மெல்ல இருள் கவிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த இருள் படலம் ஜன்னல் வழியே உள்ளே புகுந்து படர்ந்து தங்கிற்று. அது என் உள்ளத்தின் புதையிருளை மறைக்க முயன்றதோ என எண்ணினேன். என் பார்வையை

உள்ளுக்கிழுத்து அவனுடைய உருவத்தில் நிலைக்க விட்டேன். திடீரென மின் விளக்குகள் எல்லாம் பிரகாசித்தன. நான் அவனையே பார்த்திருந்தேன். அவள் அழகைக் கண்களால் அள்ளிப் பருகிக்கொண்டிருந்தவன் திடுக்கிட்டுத் ‘திரு திரு’ வென்று என்னைப் பார்த்து விழித்தான். அவன் முகத்தில் வழிந்த அசடைக்காண எனக்குச் சிறிது திருப்தியாக இருந்தது. என்னை ஏளனம் செய்த அவனிடத்து இது நான் ஈட்டிய சிறு வெற்றிபோல் எனக்கு ஆறுதல் அளித்தது. கட கடத்தவாறு ஆரவாரத்தோடு புகையிரதம் நிலையத்திற்குள் புகுந்தது.

“காப்பி, டிபன் வாங்கி வருகிறேன். நீங்கள் என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டு விட்டு எழுந்தான். அகல விரிந்த கண்களால் அவள் நிதானமாக அவனைப் பார்த்தாள்— அழகான கண்கள் அவை! உணர்ச்சியின் சுவடில்லாத பற்றற்ற தன்மையையே பிரதிபலித்தன. இருந்தும் அது கூடக் கண்களை அழகு படுத்தியதாகவே தோன்றியது.

“பரவாயில்லை. நீங்கள் சிரமப்படாதீர்கள். நான் டிபன் கொண்டு வந்து விட்டேன்.” சொல்லிவிட்டு என்னை ஒரு கணம் பார்த்தாள். அந்தக் கணப்பார்வை என்னை ஏதோ செய்தது... என் உதவியை யாசித்தாளா? ஆதரவைக் கேட்டாளா? மீண்டும் அவளைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். ஆனால் என்னைப்பார்க்க அஞ்சியவள் போல் அவள் என்பக்கம் திரும்பவேயில்லை.

“அப்படியென்றால் நீங்கள் கட்டாயம் காப்பியாவது சாப்பிட வேண்டும்.” அவன் சிரித்துக்கொண்டே வற்புறுத்தினான்.

“இல்லையில்லை. உங்களுக்கு வீண் தொல்லை!” அவள் முகத்தில் அலுப்புத் தட்டியது. அவன் வெற்றிப்புன்னகை உதிர்த்தான். சந்திர மண்டலத்திற்கு வழி கண்டவன் கூட அத்தனை எக்களிப்பு அடைந்திருக்கமாட்டான்.

“இதென்ன தொல்லை? ஐந்து நிமிஷம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள்—” என்னை ஏதோ ஒன்று பேச வைத்தது.

“என்னிடம் காப்பி இருக்கிறது. இருவருக்கும் அது போதும். நீங்கள் சிரமப்படாது போய்ச் சாப்பிடுங்கள்.” அவன் என்னைப் பார்வையால் கொன்றுவிட்டு ‘ரெஸ்டா ரன்ட் காரை’ நோக்கி நடந்தான். அவன் நன்றி தெரிவிக்க வில்லை. என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கவுமில்லை. தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். நான் சாப்பிடத் தொடங்கினேன். அவன் சாப்பிடவில்லை. நானும் கேட்க வில்லை. சாப்பிட்டு முடிந்ததும் காப்பியை ஊற்றி நீட்டினேன். அவன் பேசாமல் வாங்கிக் குடித்தான். ரயில் மீண்டும் புறப்பட்டு விட்டது... போர்த்தியிருந்த சேலைத் தலைப்பின் நுனியை இறுகப் பற்றியவாறு ஜன்னல் சட்டத்தில் தலையைச் சாய்த்து வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரத்தில் அவன் திரும்பிவிட்டான். நான் அவனை எதிர் பார்த்துத்தானிருந்தேன். மீண்டும் பழைய இடத்திலேயே அமர்ந்தான்.

“நான் புகை பிடிப்பது உங்களுக்குச் சிரமமாய் இருக்குமா?” அவன் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அவன் ‘ஸிகரெட்’ தைப் பற்ற வைத்துக்கொண்டான். சுருள் சுருளாக மேலெழுந்த புகையை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான். நான் ஜன்னலின் கையை ஊன்றி அதில் தலையைத் தாங்கிக் கொண்டேன். கண்களையும் மூடிக்கொண்டேன் என்றுதான் நினைக்கிறேன். என் நினைவெல்லாம் அந்தப் பெண்ணைச் சுற்றிப் படர்ந்தது. அவளை நினைத்துப் புழுங்குகிறேன். பொறாமைப்படுகிறேன். அவளைப்போல வேண்டாம்... ஆனாலும் அதில் ஒரு சிறிய பங்கு அழகு என்னுடையதாய் இருந்து, இவனைப்போல் இளைஞனொருவன் என் புருஷனாய் இருந்தால் வாழ்வே எனக்குப் பெரும் விழாவாயிருக்கும். ஆனால் என் கணவரின் கற்பனையோ வியாபாரத்திலும் பணத்திலும் பின்னிக்கிடந்தது. புகையிரதத்தின் போக்கைப்போல என் சிந்தனைத் தொடரும் நீண்டு

கொண்டே சென்றது. யோசனையில் ஆழ்ந்திருந்தேனோ அன்றித் தூங்கித்தான் விட்டேனோ தெரியாது.

திடீரென உணர்வு எனக்கு விழிப்பூட்டியது தலையை அசைக்காது, இறக்கிய இமைகளுடே அவனைப்பார்த்தேன், அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். சட்டிப்பாலைப் பார்த்துப் பார்த்து வாயூறும் கள்ளப் பூனையைப் போலிருந்தது அவனைப் பார்க்க! என்னைப் பார்த்துப் பார்த்து அணுவணுவாக அவளருகே நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவள் உட்கார்ந்தபடியே தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள்... தோளும் தோளும் உராயும்படி அவளருகே நெருங்கிவிட்டான். ரயிலின் ஆட்டத்தோடு ஆடி ஆடி அவள் தலை மெல்ல அவன் தோளில் சாய்ந்தது. பாவம்! தன்னை மறந்து தூங்கினாள். சற்று நிதானித்தவன் துவண்டு கிடந்த அவளுடைய மெல்லிய நீண்ட விரல்களைப் பற்றக் கையை நீட்டினான். என் இதயம் படபடத்தது. உடலெல்லாம் நடுங்கியது. ஆமாம்! அவளுக்காக, அந்த அழகிக்காக, என் நெஞ்சு துடித்தது! அவளை எழுப்பவா? அவனை அதட்டவா? என் அருகில், ஸீட்டில் இருந்த பால் செம்பு பளபளத்து மின்னிற்று. எனக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. நான் தூங்கி விழுந்தேன். ஜன்னல் சட்டத்தில் ஊன்றிய என் கை நழுவிக்கீழே பால் செம்பில் பட்டு அதைத் தட்டி விழுத்தியது. பெருஞ் சத்தத்தோடு கீழே விழுந்த செம்பு கலகலத்து உருண்டோடியது. அவள் விழித்துக் கொண்டு பதறினாள்... ஒரு கணம் செயலற்று நின்றவன் அவள் நிதானித்துக்கொள்வதற்குள் வெளியே பாய்ந்தோடினான்...

நான் அவளைப் பார்த்தேன். நன்றாகப் பார்த்தேன். என் பார்வையை ஒரு வினாடி சந்தித்தாள். அந்தக் கண்களில் ஒரு கணம் மின்னிய உணர்ச்சி-உள்ளத்தின் வேதனையா? நன்றிப் பெருக்கா?... அதற்குள் இமைகள் துடித்துக் கண்களைத் திரையிட்டன. அவள் என் செம்பை எடுக்கக் குனிந்தாள். போர்த்தியிருந்த சேலைத் தலைப்பு நழுவிச் சரிந்தது—தாழ் வெட்டிய ரவிக்கைக் கழுத்து—அதிலிருந்து

எழுந்த வெண்மையான, மிருதுவான சங்குக் கழுத்து—
கழுத்தை அணைத்துப் புரண்டு ஒளி வீசியது — மாங்கலியம்!

இதுவரை நான் ஒரு அழகான பெண்ணைப் பார்த்து
உணர்ந்திராத உணர்ச்சி என் உள்ளத்தில் ஊறிப் பெருகி
யது. அந்தப் பெருக்கிலே என் பொறாமையும் வெறுப்பும்
அடித்துச் செல்லப்பட்டன. பரிதாபத்தோடு, அனுதாபத்
தோடு அவளைப் பார்த்தேன். அழகிருந்தது. அவளிடம்.
ஆயினும் அவளுக்கு அது அவலத்தையே அளித்தது அந்தக்
கண்களின் சூனியம் அவள் உள்ளத்தின் கசப்பை உணர்த்
திற்று. பாவம்! கணவன் என்ற ஒருவனால் கூட அவளுக்கு
அளிக்கமுடியாத காப்பினை என் குரூபம் எனக்கு அளித்து
விட்டதே!

(ஆவணி—1962)

மன்னிப்பாரா?

“மூர்த்தி, நான் பெற்ற ஒரே பிள்ளை நீயப்பா! என் ஆசை, கனவு,! கற்பனை எல்லாம் உன்னைப் பொருளாகக் கொண்டவைதானே! நீ வாழ்வில் துன்பத்தைத் தேவையை உணராது வாழ்வதற்கென்றால் எந்தத் தியாகமும் எனக்குப் பெரிதாக தோன்றவில்லை. என் இதயம் துடிப்பதே உன் நினைவால் மூர்த்தி! அந்த இதயம் வெடித்து நான் இறக்க வேண்டுமென்றால் அந்த குலம் கெட்டவளை மனங்குளிர மணந்துகொள். உன்னைப் பெற்றவர்கள் ஊரில் தலைதூக்க முடியாது சிறுமைப்பட்டு, மனமுடைந்து சாவதுதான் சந்தோஷம் என்றால் அவளை மணந்துகொள்!... எங்கே, உன்னைப் பார் மூர்த்தி, அவளை மறந்துவிடுவேன் என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி என் மனங்குளிரச் செய்யடா!... ஒரு வார்த்தைதான்!... பெற்றவள் கெஞ்சுகிறேன்...” மூர்த்தி அந்தக் காட்சியை நினைவு கூரச் சசியாதவன் போல் கண்

களை இறுக முடிக்கொண்டான். பெற்றவளின் மனதை மகிழ்விக்க மூர்த்தி அந்த ஒரேயொரு வார்த்தையைக் கொடுத்து விட்டதால் இன்று உள்ளமும் உணர்வுமிழந்த உருவமாய் உலவுகிறான். அன்று மூர்த்திக்குப் பெருஞ்சோதனை. அவன் சுமை ஒன்றும் புதிதல்ல. யுகயுகமாய் இரு உணர்ச்சிகளுக்கிடையில் நிகழும் போராட்டம்தான்—ஒன்றைக் கடமை என்பர்! மற்றதைக் காதல் என்பர்! கதைகளில் படித்திருக்கிறான் மூர்த்தி. சினிமாவில் பார்த்திருக்கிறான். நேரில் கண்டுமிருக்கிறான். அவனுடைய ஐந்து நண்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் நால்வர் காதலை மறந்து கடமை பெரிதெனக் கவலையற்றுக் கல்யாணமும் செய்து கொண்டார்கள். எஞ்சிய நண்பன் ஒருவன்தான் காதலித்து வெற்றி கண்டான். ஆனால் அவன் காதலித்தவளோ அந்தஸ்துள்ளவள், அழகுள்ளவள், ஆஸ்தியுள்ளவள்— எல்லா விதத்திலுமே அவனுக்கு ஈடுகொடுத்தாள். இந்நிலையில் காதலுக்குத் தோல்வி ஏது? பிச்சையைக் கூடப் பாத்திரமறித்துதான் இடச்சொல்லி விட்டார்கள் பெரியவர்கள். காதலையும் அப்படித்தான் இடமறிந்து மதிப்பிட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமோ?

அந்தச் சம்பவம் நடந்து இன்று ஆறு மாதங்கள் சென்று விட்டன. நாளை உதயத்தில் சுசீலாவுக்குத் திருமணம். குலம், கோத்திரம் பார்த்துத் திருமணம். உலகின் உதய வேளையில் சுசீலாவின் வாழ்வும் மூர்த்தியின் வாழ்வும் அஸ்தமித்து இருள் பாய்ந்துவிடும். வீட்டு மாடியிலே அவன் அறையில் மூர்த்தியின் உருவம் சாய்வு நாற்காலியில் கிடத்தது. அவன் உணர்வோ தெருக்கோடியில் கமலாவின் கல்யாணக்களை தோய்ந்த வீட்டை நோக்கி ஓடிவிட்டது. மூர்த்தி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தான். மணி ஒன்பது. நாதஸ்வரகீதம் திறந்த ஜன்னலாலே காற்றில் மிதந்து வந்தது. மேள ஒலி அவன் இதயத்தைப் பிளப்பது போலிருந்தது. மனதில் பட்ட பச்சைகாயம் ரணமாக வலித்தது. மூர்த்தி எழுந்து ஜன்னலை அறைந்து முடினான். சுசீலாவின் குணத்திலே குறையில்லை என்றாலும் பிறப்பிலே குறைவைத்துவிட்டார் படைத்த கடவுள். அவளின் நிலையை

அறிந்தும் தன் பெற்றோர்கள் சம்மதிக்க மாட்டார்களென்று தெரிந்தும் மூர்த்தி தன் உள்ளத்தை நெகிழவிட்டான். எண்ணும் திறனென தனக்கு இருந்ததெல்லாம் அவளைச் சுற்றிப் படரவிட்டான். தன் அறிவின் எச்சரிக்கைக்குப் புறம்பான முடிவைக் கொண்டுவிட்டான். ஆனால் அந்த முடிவைப் பின் பற்றிச் செல்லவேண்டிய தருணத்தில் துணிவிழந்த கோழையாகி விட்டான்.

சுசீலா ஒளிவு மறைவு அற்றவள். அவள் மூர்த்தியிடம் எதையுமே மறைக்கவில்லை.

“மூர்த்தி, ஏழ்மையிலும் நான் கண்ட நிறைவே நான் தரக்கூடிய நிதியம். குணமே நான் தரும் குலம். ஆனால் நமது சமூகம் கொடுமை வாய்ந்தது மூர்த்தி. எண்ணித்தான் துணிந்தீர்களா? அல்லது இவை உணர்ச்சி வேகத்தில் பேசும் வார்த்தைகளா?”

“நான் துணிந்துவிட்டேன் சுசீ. உலகம் வேகமாக முன்னேறுகிறது. அந்த முன்னேற்றப் பாதையில் சாதி வரம்புகள் நிலைத்து நிற்க முடியாது. நாளைய உலகம் நம்மைத்தான் ஆதரிக்கும் சுசீ. இதில் சிந்திப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” எவ்வளவு தன்னம்பிக்கையோடு மூர்த்தி அன்று பேசினான். இன்று மனச்சாட்சியின் பாதை தாங்காது புழுப்போல் நெளிகிறான். சுசீலா அவனை நம்பினாள். ஆமாம்! அவன் திண்மையில், திடசித்தத்தில் நம்பிக்கை வைத்தாள். இன்று அவள் எண்ணத்தில் ஒரு கணம் கூட நிலைக்கத் தகுதியற்றவன் ஆகிவிட்டான்.

மூர்த்தியின் மனம் கலாசாலை நாட்களை நோக்கித் தாவியது. எத்தனை இன்பமான நாட்கள் அவை. அந்த வாலிப சமுதாயத்திலே காதலுக்கு எதிர்ப்பு இல்லை. ஆதரவு தான் கிடைத்தது. அந்தக் கவலையற்ற வாழ்க்கையோட்டத்தில் பெற்றோர்கள் எதிர்க்கக்கூடுமென்ற சிறு நினைவுகூடத் தேய்ந்துவிட்டது. வாழ்க்கையின் பரிதாபமே இதுதான். சீர்திருத்தக் சுருத்துக்களைச் சிந்தையாய்க்

கொண்ட இளைஞர் உலகம் சாதிசமய வேற்றுமைகளை மதிப்பதில்லை. அவை இன்றைய சந்ததிக்கு அர்த்தமற்றவையாய்த் தோன்றும். அதனால்தான் பழமையில் ஊறிய புதிய சந்ததியின் மனப்போக்கு அதற்கு விளங்குவதில்லை. ஆசார அனுஷ்டானங்களில் ஊறிப் பழைய சமூக திட்டத்தைப் போற்றி வாழும் முதிய சந்ததி சமூக சீர்திருத்தத்தை ஆதரிப்பதில்லை. சாதியை ஒழிப்பது சத்தியத்தை அழிப்பதை ஒக்கும் என்றெண்ணும் சந்ததி அது. அதனால்தான் கடமையைப் பாசத்தைக் காட்டிக் களங்கமற்ற இளம் உள்ளங்களைச் சிதைத்து விடுகிறது. மூர்த்தியின் தந்தை கண்கலங்கக் காலில் விழாத குறையாகக் கெஞ்சினார்.

“மூர்த்தி, உனக்கு வாழ்க்கையில் எல்லா வசதிகளையும் அளிக்க முடியாது போய்விடுமோ என்ற பயத்தால் உனக்கு வேறு குழந்தையே பிறக்காது பார்த்துக்கொண்டேன். விளையாட்டல்ல, மூர்த்தி. உண்மைதான். கடைசியில் உனக்கு நீ செய்யும் உபகாரம் இதுதானா? மானத்தோடு வாழ்ந்துவிட்டேனப்பா! மானத்தோடு என்னைச் சாகவிடு மூர்த்தி!” மூர்த்திக்குமனம் தாளவில்லை. அவர் பச்சையாய்த் தம் உள்ளத்தைத் திறந்து காட்டியது அவனை என்னவோ செய்தது. உள்ளத்தில் கொப்பளிக்கும் ஆற்றாமைதானே அவரை அப்படிப் பேசச் செய்தது. இப்படியும் ஒரு தியாகமா?

“அப்பா... அப்பா... நீங்கள் விரும்பியபடியே செய்கிறேன் அப்பா!” மூர்த்திக்கு அப்பொழுது தன் குரலே வேற்று மனிதனின் குரல்போல், விசித்திரமாக ஒலிப்பது போல் தோன்றியது. மூர்த்தி சற்றே உடம்பை நெளிந்து கொடுத்தான். பெற்றோருக்கு நிம்மதி அளித்துவிட்டவன் தன் நிம்மதியைப் பறிகொடுத்துவிட்டான். அவன் இதயத்தில் செதுக்கப்பட்ட அந்த உயிரோவியத்தை என்ன முயன்றும் அவனால் அகற்றிவிட முடியவில்லை. சுசீலாதான் அவனைப் பற்றி என்ன நினைத்திருப்பாள். அன்றொருநாள் அவளிடம் பெரிதாக வீரம் பேசினானே!

“மூர்த்தி, எங்கள் இருவரை மட்டுமன்றி, இது உங்கள் பெற்றோரையும் சுற்றத்தையும் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம். எங்கள் சமூகம் அப்படிப்பட்டது. எனக்காக எந்த எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கும் உறுதி உங்களுக்குண்டா? எனக்காக ரத்த பாசத்தின் பிணைப்பைக்கூட உதறி விடமுடியுமா உங்களால்?” சுசீயின் உள்ள அடித்தளத்திலே இந்த அச்சம் சதா அரித்துக்கொண்டிருந்தது. நியாயமான அச்சந்தானே! மூர்த்தி அவளுடைய விரிந்த கண்களை, சற்றே திறந்த உதடுகளைப் புருவ வளைவைப் பார்த்துப் பாசத்தோடு, பெருமையோடு சிரித்தான்.

“சுசீ, தாழ்வில் நீ கண்ட திருப்திதான் வாழ்வில் எனக்கும் வேண்டியது. எனக்குச் சுற்றமும் சூழலும் இனி நீதானே? ஒருவருக்கொருவர் துணையாக வாழ்வது போதாதா? சுசீ? என் மேல் அத்தனை அவநம்பிக்கையா உனக்கு?” அத்தனையும் சொற்கள்தான். வெறும் வெற்றுச் சொற்கள்தான். அன்று அந்தச் சிறுமிக்கு இருந்த அறிவு, தைரியம்--அவற்றில் ஒரு துளிகூட அவனுக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. அவள் உள்ளத்தின் நம்பிக்கை, ஆசை, கனவு, அத்தனையையும் குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டான். சுசீலா அவனை நோகவில்லை; குற்றம் கூறவில்லை: வெறுக்கவுமில்லை.

“மூர்த்தி, உங்கள் பெற்றோரின் மனக்கசப்பின் அடிப்படையிலே நம் வாழ்வை அமைத்துக்கொள்வதால் சுகமில்லை. உங்கள் மனைவியாக வருபவள் உங்கள் குடும்பத்தை வாழ்விக்க வருபவள்--குடும்பத்தை குலைக்க வருபவள் அல்ல. வருந்தாதீர்கள். காலம் உங்கள் உள்ளக்காயத்தை ஆற்றிவிடும்.” அறிவு வார்த்தைகளை உருவாக்கி உதிர்த்தது. ஆனால் உள்ளமோ உடைந்து சுக்கலாகிக் கொண்டிருந்தது. அடக்க முடியாது கண்களில் பொங்கிய கண்ணீர் துடைக்கத் துடைக்கப் பெருகியது.

“சுசீ! உன்னை எப்படி மறப்பேன் சுசீ! உன்னை எப்படி மறப்பேன்?” சட்டென்று அவள் கைகளைப் பற்றித்

தன் மார்பில புதைத்துக் கொண்டான். சுசீ இன்னொருவன் உடைமையாவதா? முடியாது! முடியவே முடியாது! வெறி பிடித்தவன் போல் அவளை இமையாது பார்த்து நின்றான்.

“சுசீ, உனக்களித்துவிட்ட இதயத்தை வேறெந்தப் பெண்ணுக்கும் என்னால் கொடுக்கமுடியாது சுசீ! எனக்கு மிக அருகில் இருந்த நீ இன்று அணுகமுடியாத இலட்சியம் ஆகிவிட்டாய். என் நெஞ்சில் நிலைத்த உன் நினைவிலேயே நான் வாழ்வில் திருப்தி காணுவேன். நீ என்னை மறந்தா சந்தோஷமாக வாழவேண்டும் சுசீ... மறுபிறவி என்று ஒன்றிருந்தால்!...”

மறுபிறவி! தொடுவானம்போல உரு விளங்காத புரியாத மறுபிறவியை நினைத்து ஆசையை, உள்ளத்தாபத்தைத் தணித்துக்கொள்ள முடியுமா?

மூர்த்தி பெருமூச்சு விட்டான். மெல்லிய நாதஸ்வர ஒலி அடங்கி வெகு நேரமாகவிட்டது. வெளியே பால் நிலவு காய்ந்துகொண்டிருந்து. உலக இருளுக்கு ஒளி ஏற்ற ஒரு நிலவு உண்டு!— அவன் உள்ள இருளுக்கு?... ஏன் இல்லை? சுசீயின் நினைவு, அவன் உள்ளத்தில் என்றும் சிரிக்கும் சுசீயின் அழகு முகம் அவன் வாழ்வில் இருளென்பதே இல்லாமற் செய்துவிடும்... விடிய ஆறு மணிக்குக் கோயிலில் முஹூர்த்தம் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தான். கல்யாண வீட்டுக்காரர் எல்லோருமே தூங்கியிருப்பார்கள். உலகமே உறங்கிவிட்டது. ஆனால் அவன் உள்ளத்திற்குத்தான் இனி உறக்கமென்பதில்லையே! சுசீலா தூங்குவாளா? அல்லது அவனைப்போல் நினைவுகளால் அலைப்புண்டு தவித்துக் கொண்டிருப்பாளா? சுசீலாதான் அதற்குள் திருமணத்திற்குச் சம்மதிப்பாள் என்று அவன் நினைக்கவில்லை. அதற்குள் அவனை அவளால் மறக்க முடிந்ததா? ஏன் மறக்கக்கூடாது? அவனை நினைத்து அவள் ஏன் உருகவேண்டும்? நம்பி வந்தவளை நட்டாற்றில் விட்டு விட்டான். ஏளனத்திற்கு, அவமானத்திற்கு, அவதூறுக்கு ஆளாக்கிவிட்டான். அவனுக்காக அவள் வாழ்வெல்லாம் நிராதரவாய், நிறைவற்ற

வளாய் அலையவேண்டும் என்று நியதியா? ஆமாம். சுசீலா அவனை மறக்கத்தான் வேண்டும். அதுதான் அவனுக்குத் தகுந்த தண்டனை. ஆனால்... ஆனால் மூர்த்தியால்தான் அவளை மறக்க முடியவில்லையே! அவன் அவளை மறக்க விரும்பவில்லையே! அன்று அவள் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்றுபோல் அவன் காதில் ஒலித்தன.

“மூர்த்தி, உங்கள் மனைவியாய் வாழ நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இருந்தும், நீங்கள் என்னை—என்னை மட்டுமே காதலிக்கிறீர்கள் என்ற நினைவே எனக்கு நிறைவளிக்கும். நான் எதற்காகவும் வருந்தவில்லை. நான் எங்கு சென்றாலும், என்னவானாலும் உங்கள் நினைவுதான் என்னை வாழ்விக்கும். மறவாதீர்கள்!” சுசீலா ஆழ்ந்து, உணர்ந்து வாழ்பவள். வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஏதோ அற்புதத்தை, ஜீவரகஸ்யத்தை உணர்பவள். அவளுக்கா இந்தக் கொடுமை நடக்கவேண்டும்?... கடவுளே சுசீலாவின் அந்த வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவன் காதில் ஒலித்தன. இலைகளினூடே தென்றலின் முணுமுணுப்புப்போல அவள் குரல்தான் அந்த வார்த்தைகளை அவன் காதில் வந்து ஓதிற்று. ஏனோ மூர்த்திக்கு உடம்பெல்லாம் புல்லரித்தது. சுசீலா அருகிலிருப்பது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. மூர்த்தி தன் இதயத்தை அழுக்கிப் பிடித்தான். முகத்தைக் கரங்களில் புதைத்துக் கொண்டான்.

“ஐயோ சுசீ!” உள்ளத்தைப் பிளந்து எழுந்தது அவ் வேதனைக் குரல். “ஐயோ சுசீ!” பாவம்! அவன் வேறென்ன சொல்லமுடியும்? வார்த்தைகளில் வடிக்க முடியுமா அந்த வேதனையை? சொல்லித் தெரியமுடியுமா அந்த இதயத்தின் வலி? அனுபவித்தல்லவா அறியவேண்டும்!

“மூர்த்தி, மனச்சாட்சி ஒன்றின் முன்தான் மனிதன் இவ்வுலகில் மண்டியிடவேண்டும். மனச்சாட்சியின் சொற்படி வாழ்வை அமைப்பவன் தெய்வத்தின் வழி நடப்பவன் ஆவான்.” மீண்டும் சுசீயின் அதே ரகஸ்யக்குரல். மூர்த்தி உடம்பைச் சிலிர்த்துக்கொண்டான். ஏன் இன்று மட்டும்

இந்த எண்ணங்கள் அவன் நினைவில் தோன்றுகின்றன? சுசீயைப்பற்றி எத்தனையோ இனிய நினைவுகள், இன்பக் கதைகள் எல்லாம் இருக்க, இன்று மட்டும் இந்தச் சில வார்த்தைகள் அவன் நினைவில் ஓங்குகின்றன. சுசீ நாளை இன்னொருவனை மணக்கப் போகிறாளென்றா? இல்லை யில்லை. சுசீ உள்ளமும் உணர்வுமாக என்றும் அவனுக்கே உரியவள். அவளை மணக்கப்போகிறவன் —பாவம் — அவள் உடலைத்தானே ஆளப்போகிறான்? ஆமாம், அவள் தன்னை மறந்துவிட்டாள் என்று நினைத்தது மடத்தனம். சுசீ தன் காதலின் நினைவை என்றென்றும் மறக்கமாட்டாள்! மறக்க முடியாது. இந்த நினைவு மூர்த்தியின் நொந்த மனதிற்கு ஏதோவொரு நிறைவளித்தது.....

‘சலக்...சலசலக்!...’ மூர்த்தி திடுக்கிட்டுச் சப்தம் வந்த பக்கம் திரும்பினான். ‘சலசலக்... சலக்!’ மூடிய யன்னல் கண்ணாடியின் வெளிப்புறத்தில் சிறு கற்கள் மோதி விழுந்தன. யாரோ வெளியே நின்று அக்கற்களை எறிந்து அவன் கவனத்தைக் கவர முயல்கிறார்கள் போலும்! மூர்த்தி எழுந்து யன்னலைத் திறந்தான்—அங்கே...அங்கே...

‘‘சுசீலா!’’ மூர்த்தி மெல்லக் கூவினான். ஆமாம்! அவள்தான்! கரிய போர்வையால் முக்காடிட்டு இருந்தாள். நிமிர்ந்து மேல் நோக்கிய அவள் முகத்தில் நிலவொளி வீசியது. மூர்த்தி திரும்பிப் படிகளை இரண்டு எட்டில் கடந்து வெளியே ஓடினான். அவள் நின்ற இடத்தில் அவளைக் காணவில்லை! பிரமையோ என...

‘‘மூர்த்தி?’’ மெல்ல இழைபோல் அவள் குரல் இருளி லிருந்து எழுந்தது.

‘‘உண்மையாக நீயா சுசீ? இங்கு எப்படி வந்தாய்? உன்னைத் தேடமாட்டார்களா?’’

‘‘இல்லை மூர்த்தி. தலையிடி என்று சீக்கிரமே தூங்கச் சென்றுவிட்டேன். எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். அறைக் கதவைப் பூட்டிச் சாவியை எடுத்து வந்தேன். விடியுமட்டும்

என்னைத் தொந்தரவு செய்யமாட்டார்கள். அவர்கள் எழுந்திருக்குமுன் திரும்பிவிடுவேன்.’’

“சரி. இங்கே நிற்கவேண்டாம். உள்ளே வா சுசீ. வீட்டில் என்னைத் தவிர ஒருவரும் இல்லை. அப்பா, அம்மா வெளியூர் போய்விட்டார்கள். வா!” அறையினுள் மூர்த்தி விளக்கை ஏற்றினான். சுசீலா கண்களைக் கூசிக்கொண்டு அவனுக்கெதிரே சுவரில் சாய்ந்துகொண்டாள்.

“நாளைக்கு எனக்குத் திருமணம்...” பாதி தனக்குள்ளும் பாதி உரத்துமாய் முணுமுணுத்த சுசீலா மூர்த்தியை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்:

“மூர்த்தி, நான் திருமணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன் என்றதும் ஆச்சரியப்பட்டீர்களா? என் தாயின் திருப்திக்காக, இந்த சமூகத்தில் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்காகத் திருமணம் செய்துகொள்ள உடன்பட்டேன். மூர்த்தி, என் உள்ளத்தையும் உணர்வையும் உங்கள் ஒருவரால்தான் தொடமுடியும். ஆனால்... ஆனால்... இன்று என் உடலைக் கூட இன்னொருவன் தொடநேரும் என்ற நினைப்பையே என்னால் தாங்க முடியவில்லை. மூர்த்தி, நான் உங்களுக்குரியவள். என் உள்ளமும் உணர்வும் உடலும் உங்களுக்குரியவை. என் வாழ்வு உங்களோடு ஆரம்பித்து உங்களோடு முடிவதொன்று. உங்களுக்குள்ளே அது என்றென்றைக்குமாய் ஒன்றிவிட்டும். மூர்த்தி, ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணமாகி விட்ட மலர் பொன்தட்டில் இருந்தாலும் புழுதியில் வீழ்ந்தாலும் புனிதம் குறையாது. உங்களோடு ஒன்றுவதால் என் புனிதம் குறையாது மூர்த்தி!” அவள் நிறுத்திவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள்.

“நீ என்ன..... சொல்கிறாய் சுசீ?” அவன் குரல் நடுங்கியது.

“உங்களுக்குப் புரியவில்லையா மூர்த்தி? இல்லை. உங்களுக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. மூர்த்தி, காதலித்தவனையே

கணவனாகக் கொள்வதுதான் கற்பெனில், இந்த என் முடிவு கற்பு நெறிக்குச் சிறிதும் புறம்பானதல்ல மூர்த்தி...”

“உண்மையாகவா சுசீ?” கற்பனைக்கெட்டாத சுகம் என்று ஒன்று இருந்தால் மூர்த்தி அதை அக்கணம் உணர்ந்தான். சுசீலா ஓடிவந்து அவனருகே மண்டியிட்டாள்.

“மூர்த்தி, நேர்மையே உருவான உங்கள் சுசீலா ஒழுக்கந் தவறிப் பேசுகிறாள் என்று நினைக்கிறீர்களா? இல்லை. என் மனச்சாட்சிக்கு மதிப்புக் கொடுத்ததால்தான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். உங்கள் உரிமையை இப்பொழுது ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். நமது வாழ்வை இக்கணமே வாழ்ந்து முடித்துவிடுவோம். கோடி இன்பங்களையும் ஒரு கணத்தினுள் குவித்துக்கொள்வோம். நாளை சுசீலா நடைப்பிணமாகிவிடுவாள்...”

சட்டதிட்டத்தைச், சாதிவரம்புகளை மதித்தவர்கள் மனித இதயங்களை மதிக்கவில்லை. அதனால் சுசீலா இன்று பண்பிழந்தவளா? ஒழுக்கங்கெட்டவளா? வழக்கி விழுந்தவளா? -- அன்றி இதுதான் வாழும் வீரமா?

சுசீலா துடிக்கும் உதடுகளைப் பல்லால் அழுத்திப் பிடித்தாள்.

“மூர்த்தி... மூர்த்தி மானசீகமாய் மட்டுமன்றி என்னால் என்றுமே உங்களோடு வாழமுடியாது. ஆனால்... இந்தக் கணம் உங்களோடு வாழ்கிறேன். இதை அறிந்தால் உலகம் என்னைக் கேவலமாய்க் கருதும்; பகிஷ்கரித்துவிடும். ஆனால்... ஆனால் கடவுள் என்னை மன்னிப்பார் இல்லையா?”

“சுசீ!” மூர்த்தி அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான். “நிச்சயமாக நம்மை மன்னிப்பார்!”

(வைகாசி, — 1961.)

பொ. தம்பிராசன்

1960 களில் சிறந்த கதைகள் சிலவற்றை எழுதி, கவனத்தைக் கவர்ந்தவர்.

ஐந்து சிறுகதைகளை எழுதியே தன் படைப்பாற்றலைக் காண்பித்த இவர் தொடர்ந்து எழுதாமல் போனது ஈழத்தமிழ் இலக்கியத்திற்கு பெரிய இழப்பே.

பெங்குவின் நிறுவனம் ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்ட ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இவரது ஒரு சிறுகதை இடம் பெற்றுள்ளது.

மீண்டும் காலை வரும்

லொறி திடீரென்று நின்றது.

“திருப்பதி” — குரல் மெதுவாக ஒலிக்கிறது.

பதிலில்லை.

“டேய் தம்பி, திருப்பதி! எழும்படா!”

அமைதியும் ஒரு பயங்கர மௌனமும் நிறைந்திருந்த அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் லொறி டிரைவர் முத்தையாவின் குரல் கணீரென்று கேட்டது.

முறிகண்டிப் பிள்ளையாருக்குத் தேங்காய் உடைத்துக் கற்பூரம் கொளுத்தி விட்டு, திருநீறு சந்தனத்தை நெற்றியில் அப்பி ‘டிரைவ’ர் முத்தையாவுக்கும் கொடுத்த பின்பு, மிச்சமிருந்த இரண்டு கலவைகளையும் விரல்களால் வழித்து, லொறியின் முன் முகப்பில் பூசிவிட்டு, லொறிக்குள் அடுக்கப்

பட்டிருந்த மூட்டைகளை ஒதுக்கிப் படுக்க இடந்தேடி, பனிக் குளிரை அகற்ற மூட்டைகளின் அணைப்பில் சூட்டி நாயைப் போலச் சுருண்டு படுத்திருந்த லொறியின் 'கிளினர்' திருப்பதி தென்னம் வண்டு, வேகத்துடன் கண்களைத் தாக்கியது போலத் துடித்துப் பதைத்து எழுந்தான்.

கண்களைக் கையால் கசக்கிவிட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்த்தான்.

“என்ன அண்ணை; ஏன் லொறியை நிப்பாட்டினிங்க”

“திருப்பதி கீழே இறங்கு. ரோட்டிலை நிற்கிற இந்த எருமையைத் திரத்து. மரமாட்டம் நடு ரோட்டில் நிக்கிது—தரித்திரம்!”

லொறியின் ஒரு மூலையில் செருகியிருந்த துவரங்கம்பை எடுத்துக் கக்கத்தில் இடுக்கியவாறு மூட்டைகளை மிதித்துக் கொண்டு கீழே குதித்து இறங்கினான் திருப்பதி.

துவரம் கம்பின் அடிவேதனை தாங்காது நகர்ந்து, நகர்ந்து ரோட்டின் கரையில் ஒதுங்கிப் பாதையை விட்டு விலகினது, அந்த எருமை.

“ரைட்! லொறியை எடண்ணை!”

லொறி உறுமிக்கொண்டு கிளம்பியது.

மீண்டும் முன் சாய்ந்திருந்த மூட்டையருகில் சென்றான். அவனுடைய எண்ணமெல்லாம் முப்பத்தாறு மணி நேரத்திற்குள் கொழும்பு சென்று, வீடு திரும்பிவிட வேண்டும் என்பது தான். வாசிக சாலை ஆண்டு விழா நாடகத்தில் பங்குபற்ற வாக்குக் கொடுத்தபடியால் அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற கவலையே தவிர வேறு எதுவுமில்லை.

வெங்காய நெடி மூக்கைத் துளைக்கிறது. மடியில் வைத்திருந்த மூக்குப் பொடியை எடுத்து, ஒரு சிட்டிகையை மூக்கில் அடைத்து விட்டுக் கைவிரல்களை உதறிவிட்டுக் கொண்டான் திருப்பதி.

லொறி ஓடிக்கொண்டே இருந்தது.

நினைவு அலைகள் நித்திரைச் சோம்பலை விரட்டி விட்டன.

உரும்பிராய் சந்தியைத் தாண்டிச் சற்று வடக்குப் பக்கம் சென்றால் கண்ணில் தென்படுவதுதான் அந்தப் 'பெட்ரோல் ஷெட்'. அதற்கும் அப்பால் சற்றுத்தூரம் சென்றால் அமைதியான ஒரு பெரிய கல் வீட்டைக் காணலாம்.

அந்த வீடு பொன்னாச்சிக்குச் சொந்தம். பொன்னாச்சி வீட்டுக்குச் சொந்தம்போல் அந்தக் கிராமத்து மக்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கிறது அந்த வீடு.

பொன்னாச்சிக்கிழவியின் கணவன், ஆசைப் பிள்ளை தன் வாழ்நாளில் ஏதாவது சாதித்திருந்தால், ஒன்று மலை நாட்டில் ரம்புக்கணைத் தோட்டத்தில் கண்டக்டராக இருக்கையில் உழைத்த பணத்தினால் கட்டிய இந்த வீடும், இரண்டாவதாக அநாதையாகத் திரிந்த திருப்பதியைப் பொன்னாச்சிக்குத் தொட்டாட்டு வேலை செய்ய விட்டு வளர்த்த கதையையும்விட வேறு எதுவும் குறிப்பிட்டுச் சொல்வதற்கில்லை.

இந்த இரண்டில் திருப்பதி வீட்டை விட்டே போய் விட்டான். மற்றது போக இன்னும் சில நாட்களே இருக்கின்றன!

கணவன் இறந்ததினால் கிடைத்த பணத்தைக் கொண்டு வட்டிக்கு விட்டு, இறுக்கமாக வாழ்ந்து திருப்பதியையும் தன் வயிற்றையும் வளர்த்து வந்தாள் பொன்னாச்சிக் கிழவி.

கிராமத்தில் கிழவிக்கு இனசனங்கள் நிறைய இருந்துங் கூட இதுவரையில் எவரிடமும் எந்த உதவியையும் நாடியதில்லை. ஆனால் மிகவும் கிட்டின உறவினர்கள் பொன்னாச்சிக் கிழவியிடமிருந்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்கள், ஒன்றை.

—அதுதான் கிழவியின் மரணச் செய்தி!

கிழவியின் மரணத்தினால் அவர்களுக்கு நிறைய இலாபம் இருக்கிறது. அந்த வீடும், அதைச் சுற்றியுள்ள தோட்டந் தூரவுகளும்...

மூப்பின் எல்லைக் கோட்டைத் தாண்டிய சில 'கிழடுகட்டைகள்' அடிக்கடி டாக்டரைச் சந்திக்க பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரிக்குப் படையெடுத்துச் செல்லுவார்கள். இது அப்படியொன்றும் நடக்கமுடியாத சங்கதியல்லத்தான். அதைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் பொன்னாச்சிக் கிழவிக்கு மனதை என்னவோ செய்யும். தொடக்கத்தில் உடல் நலத்தைப் பற்றிய இந்தக் கவலை கிழவிக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. ஆனால் திருப்பதி வந்தநாள் தொடக்கம், இந்த மனக் கவலை அவளை விட்டதன்று விட்டது. மனதில் ஒருவித சாந்தி.

முன்னால் வந்த ஏதோ ஒரு வாகனத்துக்கு இடம் விட்டுக் கொடுத்ததால் லொறி பள்ளத்திலிறங்கி ஒரு தடவை தேகத்தைக் குலுக்கி எடுக்கிறது.

முற்றாக நினைவுத்தொடர் அறுந்து விடவில்லை.

ஆனால் இன்று—?

பொன்னாச்சிக் கிழவியை நினைத்து, மனம் துயர எண்ணங்களில் ஊசலாடுகிறது.

ஒரு வருடத்துக்கு முன் வீட்டை விட்டு வெளியேறி வந்து விட்டவன்தான் திருப்பதி; வீட்டை விட்டு வெளியேறி விட்டவன் என்பதை விட, வீட்டை விட்டுத் துரத்தப்பட்டவன் என்பதே பொருத்தமானதுமாகும்.

பாசம் என்பது பொல்லாத உணர்ச்சி; அது மைல் கற்களினால் மாத்திரம் துண்டிக்கப்பட்டு விடுவதில்லை.

மூடி வைக்காத வெண்ணையைப் போல, அவனது உள்ளம் எங்கோ ஒரு மூலையில் வாழும் அந்தக்கிழவிக்காக...

லொறி வவுனியாவை வந்தடைந்தது.

டிரைவர் முத்தையா லொறியை நேராக வவுனியா பெட்ரோல் நிலையத்தில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினான்.

‘மட்டினி ஷோ’ பார்த்துவிட்டு வெளியே வருபவன் போல, கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு லொறியை நெருங்கி வந்தான், பெட்ரோல் அடிப்பவன்.

“டாங்கி நிறையப் பார்த்துப் போடப்பா”

‘சரி’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினான், பெட்ரோல் அடிப்பவன்.

“திருப்பதி வா, கோப்பி குடிப்பம்!”—முத்தையா கிளீனரை அழைத்தான்.

இருவரும் எதிரே விடிய விடியத் திறந்திருக்கும் ஒரு தேநீர்க் கடைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

“அப்பு, ரெண்டு வெறுங் கோப்பி போடு, கடிக்கக் கிடிக்க ஏதாவது இருக்கே?”—முத்தையா கேட்டான்.

“ஏன் தம்பி இண்டைக்கு இவ்வளவு நேரம்? யாழ்ப்பாணத்திலை இருந்து பிந்தி வெளிக்கிட்டிருக்கிறீங்கபோல இருக்கு...” கடைவாசலில் குந்திக் கொண்டு, சுருட்டுப் புகையை ஊதிக்கொண்டிருந்த கிழவன் இதைக் கேட்டுவிட்டு பதிலை எதிர்பார்க்காமல் இரண்டு ‘வெறும்’ கோப்பி போட ஆரம்பித்தான்.

கிழவனைவிட பார்வைக்கு மூத்த சுவர்க்கடிகாரம் இன்றைய அமெரிக்க கடிகாரத்தைப் போல் தன்னுடைய சிரமமான வேலையான மணி பன்னிரண்டையும் அடித்துத் தள்ளியது. சத்தம் கணீரென்று கேட்டது.

கோப்பி குடித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். திருப்பதி மூட்டைகளின் மேல் இம்முறை வளையமாய்ப் படுத்துப் பார்த்தான்.

“உஸ்... அம்மாடி! என்ன பனி; என்ன குளிர்”-அவன் வாய் என்னவோ முணுமுணுத்தது.

நாளை இந்நேரம் இங்கு திரும்பி விட்டால் கட்டாயம் நேரத்திற்கு விழாவிற்குப் போய் விடலாம் என்று கணக்கிடுகிறது அவன் மனம்.

சிட்டிகைப் பொடியைக் கையிலெடுத்து ஓர் இழுவை இழுத்துவிட்டு 'மவ்ளரால்' காதை மூடிக் கட்டிக் கொண்டான்.

பொன்னாச்சிக் கிழவியுடன் இருக்கையில் தான், திருப்பதிக்கு 'கிளீனர்' உத்தியோகம் கிடைத்தது. அடுத்த வீட்டு முத்துவின் தயவால் நாயகம் கம்பெனியில் சேர்ந்தான். எழுபத்தைந்து ரூபா சம்பளத்தில் சேர்ந்தவன் இன்று ஏதோ தொண்ணூறு ரூபா எடுக்கும் அளவிற்கு வந்து விட்டான். கொழும்பிற்குப் போய் வரும் படிச் சம்பளம் வேறு.

வாரத்திற்கு இரண்டு தடவையாவது திருப்பதி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொழும்புக்கு லொறியில் செல்ல வேண்டியதாக வரும். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெங்காயம், வாழைக்குலை போன்ற பொருள்களும் கொழும்பிலிருந்து சரக்குச் சாமான்களும் எடுத்து வரவேண்டியதே அவனுக்கும், முத்தையாவுக்கும் லொறிக்கும் வேலை. இதனால் அவனுக்கு நிம்மதியான நித்திரை கிடையாது. மூட்டை மேலும் கடை விறாந்தையிலும் படுப்பதே அவன் தொழில் விதியாகப் போய்விட்டது. இதையிட்டு அவன் முன் கவலை அடைந்ததேயில்லை.

ஆனால் இன்று? தங்க மணியை இந்த நிலையில் விட்டு விட்டா?

மீண்டும் சம்பவக் கோவைகள் நிழலாட்டம் போடுகின்றன.

'அர்டன்டன்' தங்கமணியைப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் தெரியாதவர்களே இல்லை. அவளுக்கு அங்கு கிடைத்த 'பெயர்' அவளுக்கே வியப்பாக இருந்தது. அவளுடைய தாய், தேங்காய் விற்று வயிற்றை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கையிலே தங்கம் எட்டு வயதில் சிவகுருநாதரின் வீட்டில்

வேலைக்கு அமர்ந்தாள். தன் தாய் கார் விபத்தில் மாண்ட பிறகு டாக்டரிடமே இருந்துவிட்டாள். அவள் 'பெரிய பிள்ளை' யாகி முட்டையும் நல்லெண்ணெயும் விழுங்காமலே வளர்ந்து வரும் உடம்பைக் கண்டு ஏங்கிய டாக்டர் அவர்கள், தன் மகனின் எதிர்காலத்தை நினைத்து அஞ்சியோ என்னவோ யாழ்ப்பாணத்துப் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் 'அற்டன் டீனா' கச் சேர்த்து விட்டார்.

தங்கமணியின் கையில் நாலு காசு புரளத் தொடங்கியது.

தங்கமணி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்ந்து ஒரு சில மாதங்களுக்குள் யாருக்கும் கிடைக்காத 'பெயர்' எடுத்தாள். அங்கு வேலை பார்க்கும் 'மைனர்கள்' தொடக்கம் கிழடுகள் வரை அவளிடம் பல் இளித்துக் குழைந்து கதைப்பதைக் கண்ட மற்றும் 'அற்டனடுகள்' வாயில் வந்த விதமெல்லாம் 'குசு குசு' த்தார்கள். இதைக் கண்டு தங்கம் சற்றுக்கூடத் தயங்கவில்லை. அவர்கள் பார்க்கத்தக்கதாகவே பழகிவந்தாள்.

பொன்னாச்சி மாரடைப்பால் ஒரு வாரம் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கையில் தங்கமணி வேலை பார்க்கும் வார்ட்டில்தான் படுக்கை கிடைத்தது. அந்த ஒரு வாரமும் 'லீவு' போட்டு விட்டு நேரா நேரம் போய்க் கிழவியைப் பார்த்து வந்தான் திருப்பதி.

இதனால் திருப்பதிக்கும் தங்கமணிக்கும் ஒருவித அந்நியோன்னிய மன ஒற்றுமை ஏற்பட்டது. இவர்கள் பழகும் விதத்தைக் கண்ட பொன்னாச்சி 'நல்ல சோடி' என்று சொல்லாவிட்டாலும் மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

“ஏண்டா, ஏன் தங்கத்தை இன்னும் காணோம்?”

— ஒரு நாள் இப்படி திடுதிப்பென்று கேட்டாள் பொன்னாச்சி.

“அவளுக்கு இன்று லீவாம். படத்திற்குப் போவதாகச் சொன்னாள்.”

“நீ போகவில்லையா?”

பொன்னாச்சி கேட்ட இக்கேள்விக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியாமல் தலைகுனிந்து சிரித்தான்.

ஆறு மணிக்கப்பாலும் நிற்கும் திருப்பதி ஐந்தரைக்கே புறப்பட்டதும் பொன்னாச்சிக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

தங்கமணியைப் பொன்னாச்சிக் கிழவிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. மருந்து கொடுக்க வரும்பொழுது தன் ஊர்க்கார நர்ஸிடம் தங்கத்தைப் பற்றி விசாரிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியிருந்தாள். ஒரு நாள் கேட்டும் விட்டாள். நர்ஸ் சொன்ன விபரத்தைக் கேட்ட பொன்னாச்சிக் கிழவி அடுத்த நாள் வீடு திரும்ப இருந்தவள், இன்னும் இரண்டு நாட்கள் அதிகம் தங்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது.

திருப்பதி அடுத்த நாள் வந்தான்.

தங்கமணியுடன் ஒரு தொடர்பும் இருக்கக் கூடாது என்று மிகவும் கண்டிப்பாகத் தெரிவித்தாள் கிழவி.

“அவள் ஒரு ‘வேசை’யாம். ராத்திரித்தானே எல்லாம் தெரிஞ்சுது. அவளைப்பற்றி இந்த ஊரே சிரிக்குதாம். நீ அவளோடே வச்சிருக்கிற சிநேகத்தை மறந்துவிடு” என்று உபதேசம் புரிய ஆரம்பித்தாள்.

‘ஓர் இரவு மனித மனத்தில் இவ்வளவு விஷ வித்தையா விதைத்து விடும்?’

பொன்னாச்சிக் கிழவியின் இந்தத் திடீர்த் திருப்பம் திருப்பதியை இப்படித்தான் சிந்திக்க வைத்தது.

அவன் பேசவில்லை. கிழவியின் பிடிவாத குணம் அவனுக்குத் தெரியும். ஒன்றும் பேசாமலே போய்விட்டான்.

கிழவி பொன்னாச்சி வீடு திரும்பிய மூன்று நாட்களுக்குள் இச்செய்தி ஊரில் பரவிவிட்டது.

“ஆச்சி, உன்ரை திருப்பதி ஆஸ்பத்திரியிலே ஆரோ கங்காணி ஒருத்தியுடன் தொடுப்பாம். அவளே தஞ்சமெண்டு படுத்துக்கிறானாம். நேற்று செல்லம்மான் சந்தியிலே கதைப்பதாகச் சொன்னார்” என்று குஞ்சக்கா கூறியதைக் கேட்ட கிழவியின் நெஞ்சத்தில் புயல் கிளம்பியது.

செய்தி செல்லம்மானின் வாய்க்கு எட்டி விட்டது என்று அறிந்த கிழவி இனி அந்த ஊரிலே இருப்பவர்களுக்கெல்லாம் தெரிந்து விடப் போகிறது என்று துடித்தாள்.

அன்றிரவு திருப்பதியுடன் நடந்த தர்க்கத்தின் பிறகு அவன் அந்த வீட்டுப்படி மிதித்ததேயில்லை. இன்றுடன் அவன் போய் ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. தங்கமணியைக் கட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலேயே இருந்து விட்டான்.

நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான் திருப்பதி. லொறி கொழும் புக்கு—புறக்கோட்டைக்குப் போய்ச்சேரும் பொழுது காலை ஏழு மணி. திருப்பதி எதிர்பார்த்ததைவிட அரை மணிநேரம் முன்னரே வந்தடைந்ததையிட்டு மகிழ்ந்தான்.

முத்தையா வெங்காயம் கொண்டு வந்த குறிப்பிட்ட ஸ்டோருக்கு லொறியைச் செலுத்தினான். கடை மூடப்பட்டிருந்தது. அங்கு நிற்கும் காவலாளியிடம் கூறிவிட்டு இருவரும் பிரிந்தனர்.

நாளை இரவு நடக்க இருக்கும் நாடகப் பாத்திரத்தின் வசனங்களை அவன் மனதில் மனனம் பண்ணிப் பார்த்தான்.

எப்படியாவது நாளை இரவுக்குள் போய்ச் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

வருஷா வருஷம் நடக்கும் அந்த ஆண்டு விழாவில்...

திருப்பதி தன் முழுத்திறமையையும் கவனத்தையும் செலுத்தி அந்த வாசிகசாலை ஆண்டுவிழாவை வெற்றிகரமாக நடத்திவைக்கத் தீர்மானித்திருந்தான்.

கிராமத்தில் எந்த விழா நடந்தாலும் ஒரே குதூகலம் தான். அதுவும் வாசிகசாலை ஆண்டு விழா என்றால் அன்று ஒரே கொண்டாட்டம். சங்கீதம், நடனம், நாடகம் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இருக்கையில் கொண்டாட்டத்திற்குக் கேட்பானேன்? நாற்சந்தி முனையில் இராணுவத்தாரால் எரிக்கப்பட்ட கடையருகில் இருக்கும் அரசமரத்தடியில், குந்திக் கொண்டு தினமும் 'நியூஸ்' பரப்பும் சில பெரியவர்களுக்கு அன்று ஒரே வேட்டை; போங்க! அவர்கள் தினமும் அங்கு 'கதைச்சுச்' சிரிக்க எடுத்துக் கொள்ளும் முதல் விஷயம் அக்கிராமத்துக் குமரிகளைப் பற்றியதாகத்தான் இருக்கும்.

இவர்களின் அகராதிப்படி இந்த இரண்டு மூன்று தலை நரைச்சான் குஞ்சுகளின் புதுவித அர்த்தப்படி தங்கள் தங்கள் வீட்டுப் பெண்களைத் தவிர, மற்றப்பெண்கள் எல்லோருமே-குறிப்பாகக் கிராமத்துக் குமரிகள் எல்லோருமே...!

இப்பேர்ப்பட்ட விழாக்கள் மூலம்தான் தங்கள் தங்கள் கதை கட்டிவிட்ட பாத்திரங்களைக் காணும் சந்தர்ப்பம் கண்ணெதிரே கிடைக்கும். அவர்களுடைய சந்தோஷத்தைப் பற்றிச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. தோற்றத்தில் இன்றோ நாளையோ என்று படு கிழடுகளாகக் காட்சி தந்தாலும் அந்த 'வியாதி' மட்டும் இறந்தாலும் இவர்களை விட்டுப் போகாதுபோல் தெரிந்தது.

திருப்பதி மறுநாள் காலை யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் தங்கமணியையும் அழைத்துக்கொண்டு பஸ்ஸில் விழாவிற்குப் புறப்பட்டான்.

வாசிகசாலையில் பொருத்தப்பட்டிருந்த ஒலிபரப்பி, தனது முழுத்திறமையையும் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. நாலா பக்கத்திலிருந்தும் சந்திக்குக் கூட்டம் வந்து கொண்டிருந்தது. குந்திக் கொண்டிருந்த பெரியவர் ஒருவர் திருப்பதியையும் தங்கமணியையும் கண்டதும் எழுந்தே விட்டார். இளைஞர்கள் அவனைக் கண்டதும் கட்டித் தழுவினார்கள். வந்தடைந்த அந்தச் சொற்ப நேரத்திற்

கெல்லாம் பல நினைவுகள் திருப்பதியின் மனதில் மின்னல் போல் ஓடி மறைந்தன.

தங்கமணியை அழைத்துப் பெண்களுக்கென்று விடப்பட்ட பகுதியில் அவளை விட்டு விட்டு, மேடையை நோக்கிப் பின்பக்கம் நடையைக் கட்டினான் திருப்பதி.

தங்கமணியின் முகத்தில் அப்பியிருந்த ‘பௌடர்’ வெளிச்சத்தில் மினுமினுத்தது. அங்கு வந்திருந்த பெண்கள் அவளையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சேலைக்கார வேலன் நேற்றுத்தான் புதிதாகக் கொண்டு வந்த ‘ரூபி சியர்’ சேலை அணிந்து வந்த பெண்களில் சிலருக்குத் தங்கமணியும் அதே சேலையை உடுத்திக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும் பொறாமை ஏற்படத்தான் செய்தது.

அவள் அருகில் இருந்த சிலர் எழுந்து சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்தனர். வேறு பகுதியில் இருந்த பெண்கள் அவளைப் பார்த்து ஏதோ காதுக்குள் குசுகுசுத்தனர். அக்கூட்டத்திலிருந்த ஒருத்தி எழுந்து வெளியே அவசர அவசரமாகச் சென்றாள். சற்று நேரம் கழித்து அக்கிராமத்துப் பெரியவர் ஒருவருடன் அதே பெண் வந்து கொண்டிருந்தாள். இவை ஒன்றையும் கவனியாமல் மேடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் தங்கமணி.

“இந்தா உன்னைத்தான்...!”

தங்கமணி கவனிக்கவில்லை.

“இந்தா, ஏய்; உன்னைத்தான். எழுந்து அங்கே போய் அந்தக் கயித்துக்கு வெளியே இரு! உம்...” கிராமத்து வழக்கப்படி ஒரு பகுதியினருக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினார் அந்தப் பெரியவர்.

தங்கமணி அதிர்ந்து போய்விட்டாள். அவமானம் முகத்தைச் சிறுக்க வைத்தது.

கூடியிருந்த பெண்கள் வாய்விட்டுச் சிரிக்கும் சிரிப்பின் ஒலி, தலை குனிய வைத்தது.

கண்கள் திருப்பதியைத் தேடின.

“ஏன் இருக்கிறாய் இம்! ஒழும்பு!”

அவள் அசையவில்லை. உடலெல்லாம் வெயர்த்து ஒழுகியது.

மனம்—மரத்த நிலை.

திருப்பதியையே மீண்டும் தேடினாள்.

கத்திக்கத்திப் பொறுமை இழந்த அந்தப் பெரியவர் அவளருகில் விரைந்து சென்றார்.

கூட்டத்தில் ஒரு வகைப் பரபரப்பு.

“அவளைத் தொடாதே, நிறுத்து!” தொண்டை கிழிய வெளிவந்த இக்குரலைக் கேட்ட ஒலிபரப்பியும் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து அமைதியானது.

பொன்னாச்சிக் கிழவி பெண் புலியைப் போலச் சீறிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

“அவளைத் தொட நீ யார்? அவளை வெளியே போகச் சொல்ல உனக்கு என்ன உரிமை. திமிர். உம்! சொல்லு”

கிழவியின் கண்கள் உரோசத்தால் சுற்று முற்றும் சுழல்கின்றன. கூடியிருந்த பெண்கள் பெட்டிப் பாம்பாகி விட்டனர்.

பொன்னாச்சி தொடர்ந்து சொன்னாள்:

“அவள் இப்ப என்றை மருமேள். ஓம், இப்ப அவள் என்றை மருமேள்தான்! வாடி போவோம்!” — கூட்டத்தில் நுழைந்து தங்க மணியின் கைகளைப் பற்றி இழுத்தவண்ணம் தெருவில் இறங்கி நடந்தாள் பொன்னாச்சிக் கிழவி. (1990)

பாலுமகேந்திரா

படைப்பிலக்கியத் துறையில் இருந்து திரைப் படத்துறை கொள்ளையடித்துச் சென்றவர்களில் ஒருவர் பாலுமகேந்திரா.

மாணவப் பருவத்திலேயே தமிழ், ஆங்கிலப் படைப்பிலக்கியப் புத்தகம் படிப்பதில் அப்படியொரு வெறித்தனம். கல்கியின் நாவல்கள் கண்முன்னே சித்திரமாய் விரிந்து இயங்க மனம் ஒன்றிப் போயிருக்கிற இளைஞன். பின்னர் புதுமைப்பித்தன், கு. ப. ரா, சி. சு. செல்லப்பா, ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன் என்று வேகமான பாய்ச்சல். படிப்பதைத்தவிர வேறெதையுமே நாடாத உன்னதமான வாசகத்தனம். மேலும் மேலுமான இலக்கியத்தேடல் ஒரு கட்டத்துக்கும் அப்பால், 'நீயே எழுது' என்று செவியில்

கைவைத்து உலுப்பிற்று. எழுதிய கதையை நண்பர்களிடம் வாசித்துக் காட்டியபோது திகைத்து நெகிழ்ந்து போய் விட்டார்கள். அப் போதே 'தேனருவி' (1964) என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரிய குழுவில் இவரும் ஒருவர், நிறைய இலக்கியக் கனவுகளுடன். 'தேனருவி'யில் வெளியான முதற்கதைதான் 'வடிகால்'.

பாதி கவிதை. பாதி கனவு. பாதி மனோ தத்துவம் என்ற கலவையின் சேர்ப்பாயிருந்தது இந்தக் கதை. பக்குவப்பட்ட, சிறந்த கதை என்ற பரவலான விமர்சனம் மேலும் இவரது படைப்பிலக்கியம் சார்ந்த ஜன்னல்களைத் திறக்க வைத்தன.

பாலுமகேந்திரா ஐந்து சிறுகதைகளை மட்டும் எழுதினார். புதியகோணத்தில் புதிய சித்திரிப்பு வேகத்தில் பின்னப்பட்ட அந்த ஐந்து கதைகளிலேயே பாலுமகேந்திரா என்ற ஜீனியஸின் பொறி, தீட்சண்யமாய் நவீனமாய் ஒளி வீசிற்று. 1960—1965 காலப்பகுதியின் ஈழத்துப் படைப்புலகில் மேனாட்டுச் சிந்தனையும் இலக்கிய வீச்சும் பாலுமகேந்திராவின் சித்திரிப்பினூடாக தமிழ்த் தன்மையோடு முகம் காட்டிற்று.

ஆனால் அந்த வரவு மின்னலாய்த் தோன்றி மின்னலின் ஆயுளோடு கரைந்து போயிற்று. எனினும் மூன்று தஸாப்த காலத்தின் பின்னர் படிக்கிறபோதும் பாலுமகேந்திராவின் கமெராக் கவிதைபோல புத்தம் புதிதாக மண்மணங்கமழ்ந்து உயிர்ப்புற நிற்கின்றன அவரது கதைகள்.

பாலுமகேந்திரா பூனா திரைப்படக் கல்லூரியின் ஒளிப்பதிவுப் பட்டதாரி. 1969ல் இந்தக் கல்லூரியின் முதல் மாணவனாகத் தேர்ச்சியடைந்து தங்கப் பதக்கம் பெற்றார்,

1973ல் ஒளிப்பதிவாளராகப் பணி தொடங்கினார். ராமு கரியாத், கே. பி. மேனன், பாபு, கே. விஸ்வநாத் போன்ற புகழ்பெற்ற திரைப்பட இயக்குநர்களோடு ஒளிப்பதிவாளராக மிளிர்ந்தார்.

1976ல் 'கோகிலா' மூலம் இயக்குநரானார். திரைக்கதை, ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு என்பனவற்றின் ஆழ்ந்த ஞானமுள்ள முழுமையான இயக்குநராக இவரை 'கோகிலா' பளிச்சென்று அடையாளம் காட்டிற்று.

1976லேயே 'நெல்லு' சிறந்த ஒளிப்பதிவாளருக்கான கேரள அரசின் விருதை இவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது. 3 தரம் தேசிய விருதுகள், 5 முறை கேரள அரசின் விருதுகள், 3 முறை ஆந்திர அரசின் விருதுகள், 2 முறை கர்நாடக அரசின் விருதுகளை சிறந்த ஒளிப்பதிவுக்காகவும், இயக்கத்துக்காகவும் பெற்றவர். 'பிலிம்பேர்' 3 தடவைகள் இவரை சிறந்த இயக்குநராகத் தேர்ந்தெடுத்தது.

1991ல் சர்வதேச குழந்தைகள் படவிழாவுக்கு உலக இயக்குநர் குழுவின் பரிந்துரையில், தலைவராக பாலுமகேந்திரா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இந்திய திரைப்படத் தேர்வுக்குழுவிலும் தலைவராக சிறந்த முறையில் இயங்கினார். இவரின் 'வீடு', 'சந்தியாராகம்' என்ற திரைப்படங்கள் சர்வதேசப் படவிழாக்களில் திரையிடப்பட்டு பாராட்டுகளைப் பெற்றன.

‘மூன்றாம் பிறை’, ‘யாத்ரா’, ‘ஓளங்கள்’
‘அழியாத கோலங்கள்’, மூலக்கதை இவருடையது இல்லாவிடினும் மூலத்தை விடச் சிறப்பாய் அமைந்த ‘மறுபடியும்’ என்பவை இந்திய திரைப்படப் பரப்பில் அதன் இயக்கத்திற்கும், தொழில் நுட்பத்துக்கும் என்றைக்கும் பேசப்படும் தகுதி பெற்றவை.

முற்போக்கு கலை இலக்கிய மேன்மைக்கான செயற்பாடுகளில் பாலுமகேந்திரா முன்னணியில் நிற்கிறாரென்பது பதிவு செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும், இந்தவேளையில். படைப்பிலக்கியத்துக்கும் திரைப்படத்துக்குமுள்ள தொடர்பை பாலுமகேந்திரா பின் வருமாறு கூறுகிறார்:

“சினிமாவைப் படைப்பவனுடைய பொறுப்புக்களில் மக்களின் ரசனையை உயர்த்துவதும் அடங்கும். அதற்கு அந்த சினிமாப் படைப்பாளி தெளிவான ரசனை கொண்டவராக இருக்க வேண்டும்—இலக்கியம், கவிதை, எட்டிங், இசை, நடனம், கலை அனைத்திலும் ஓரளவாவது ஒரு உன்னதமான ஈர்ப்பு, ஈடுபாடு, சினிமாக் காரனுக்குத் தேவை. சமகால இலக்கியத்தில் ஒரு பரிச்சயம் இருக்கிறதென்றால் அது பரிச்சயம் அவன் சினிமாவில் பிரதிபலிக்கும்”

வடிகால்

[ஏரியில் வெள்ளம் நிறைந்து விடுகிறது; அது வடியா விட்டால் அணை உடைந்துவிடும்; அணை உடைந்துவிட்டால் ஊர் அழிவதோடு ஏரியும் சிதைந்துவிடும். இதையெல்லாம் தடுக்கத்தான் வெள்ளம் வரும் சமயங்களில் ஊர் மக்கள் கூடி ஏரியில் வடிகால் (Sluice) வெட்டி விடுகின்றனர். மிதமிஞ்சிய மழை நீர் அதன் வழியே பாய்கிறது. அதனால் ஏரிக்கும் குறையில்லை—அணைக்கட்டும் பிழைத்துக்கொள்கிறது; ஊருக்கும் சேதமில்லை. எல்லாமே ஏன்றும் போல் நிறைவோடு இருக்கும்.]

‘மணி ஒன்றாகி விட்டது. இந்த அம்மா இன்னும் போனபாடில்லை. புனிதத்திற்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. இரண்டு மணி மட்டில் ராசாவை வரச் சொல்லியிருந்தாள். அவன் வரும் நேரமாகிவிட்டது. அம்மா இன்னும் வெளிக் கிட்டு முடியவில்லை.

‘‘நேரமெல்லேயெணை போகுது...’’ புனிதம் துரிதம் படுத்தினாள்.

‘‘ஓ! ஓ! இஞ்சை வெளிக்கிட்டிட்டன்; பின் சீலையை ஒருக்கா இழுத்துவிடு மோனை.’’

அம்மாவின் பின்புறத்தே குந்தியிருந்து, அவவின் பாவாடைக்கு மேலாக அரையடி உயர்ந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த சேலைப்பட்டை இழுத்து...

‘சே! உடுக்கேக்கை பாத்து உடுக்கிறதுக்கென்ன! முன் கொசுவத்தை எப்பன் றக்கி, மடிப்பெடுத்து, சுருக்கம் பாத்து உடுக்கிறதுக்கு சும்மா அள்ளி வரிஞ்சு கொண்டு...’ புனிதம் சேலையை இழுத்துச் சரிபண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

வெளியே படலை திறந்து கேட்கிறது.

‘ராசா வந்திட்டானோ...?’

புனிதத்திற்கு ‘திக்’ என்கிறது. ‘அம்மா ஏதன் நினைச்சால்...?’ மனதுள் கொக்கியிடும் கேள்வி.

‘சீ! என்னத்தை நினைக்கிறது—ராசா ஏதோ பிறத்தியே? அம்மாவின்ர தங்கச்சியின்ர மகன்தானே! எனக்குத் தம்பி முறையெல்லே! வக்கட்டுப் பெடியன் — இன்னும் பன்ரண்டு வயது முடிய இல்லை...’ மனம் மளமளவென்று சமாதானம் கூறிகிறது.

வெளிச் சுவரோடு சைக்கிளைச் சாற்றிவிட்டு ராசா வருகிறான்.

‘‘உதார்—ராசாவே? என்ன மோனை வெய்யிலுக்கை வெளிக்கிட்டனி? கொம்மா ஏதன் சொல்லிவிட்டவளே...?’’— அம்மா கேட்டுக்கொண்டே போகிறா.

‘‘இல்லைப் பெரியம்மா—வீட்டை இருக்க விசராக் கிடந்துது, பின்னை சும்மா வந்தனான்.’’

‘பொடியன் பிளையில்லை!’ புனிதத்தின் மானசீகமான
பாராட்டு.

‘‘நான் மோனை ஒருக்காப் பட்டணம் போட்டு வாறன்.
கொக்கா இருக்கிறாஸ்தானே — இருந்திட்டுக் கொஞ்சம்
செல்லவாய் போவன் என்ன...’’ சொல்லிக் கொண்டே
அம்மா புறப்பட்டு விட்டா.

‘‘ஓம் பெரியம்மா!’’ ராசா தலைவாசலில் கிடந்த சாய்
மனைக் கதிரையில் சாய்கிறான்.

அம்மாவின் தலைக் கறுப்பு மறைந்ததோ இல்லையோ,
புனிதம் அறையுள் சென்று உடுத்திருந்த தாவணியை உரிந்
தெறிந்துவிட்டு, அப்பாவின் சாரன் ஒன்றை எடுத்து உடுத்த
தாடையாகக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

‘‘என்னக்கா இந்த நேரத்திலை குளிக்கவோ...?’’ ராசா
கேட்டான்.

‘‘ஓம் ராசா—நீர் உதிலை இரும் குளிச்சிட்டோடியா
றன்...’’ கூவிக் கூவிக் கனிந்த குயிலின் குரலெல்லாம் புனி
தத்தின் தொண்டையுள் புகுந்து குழைந்து குழைந்து வெளிப்
படுகிறது. கிணற்றடிக்குப் போகத் திரும்பியவள் இடையில்
ஏதோ நினைத்துக் கொண்டாள்.

‘‘அல்லா நீயும் வாவன் கிணத்தடிக்கு... வா, வா!’’

‘வேண்டாமக்கா, நான் இதிலை கிடக்கிறன்—நீ குளிச்
சிட்டு வா’—ராசா சொல்ல நினைத்தான்.’ அதற்குள் புனிதம்
நடக்கத் தொடங்கி விட்டாள். ராசா எழுந்து அவள் பின்
னால் நடக்கின்றான்.

தாமிரம் கலந்த தங்க விக்கிரகம் போன்ற மேனி. தளிர்க்
கொடி வாக்கில் ஓசிந்து ஓசிந்து நடக்கும் அந்தச் செக்கச்
சிவந்த மேனியில் இறுகக் கட்டப்பட்ட குறுக்கை. குறுக்
கைக்கு மேலாகத் தெரிந்த சதைப் பிராந்தியம், மொழு
மொழு என்று...

‘அக்காக்கு நல்ல உடம்பு’

கிணற்றுக் கட்டில் வாளியை வைத்துவிட்டு, புனிதம் கூந்தலை அவிழ்த்துச் சிலுப்பி விட்டுக் கொண்டாள். அலை அலையாக நெளிந்து, அவள் தந்த நிறத்தோளில் வழிந்து தொங்கிய அடர்ந்த கரிய கேசம்...

‘அக்காக்கு நல்ல சுருளை மயிர்.’

புனிதம் ஒரு வாளி நீரை அள்ளி, உயரத் தூக்கி, சிறிது தாமதம் பண்ணி, பின் வேகத்துடன் உடம்பில் ஊற்றிக் கொண்டாள். தேகமெல்லாம் ஒரு தடவை ஓடிக் குலுங்கி—சிலிர்த்து நடுங்கியது.

வாளியை வைத்துவிட்டு, உடுத்தாடையை அவிழ்த்து, உதறி, மீண்டும் இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள். கழுத்தெலும்பு வரை மேடிட்டு, விம்மிப் பெருத்திருந்த அவளது இள மார்பு கங்களில் அந்த ஈரச் சாரன் பெயின்ற பூசிய வாக்கில் ஒட்டிக் கொள்கிறது.

அக்காவுக்கு நல்ல... ராசா நினைவைத் தடுத்துக் கொண்டான்.

‘‘ஏன் நிக்கிறாய்—அந்தக் கட்டுலை இரன்!’’ புனிதம் கனியக் கனியச் சொன்னாள். ராசா பேச்சின்றி அருகிலிருந்த வக்குக் கட்டிலில் உட்கார்ந்தான்.

சித்திரை மாதத்து வெயில் அகோரமாக எறித்துக் கொண்டிருந்தது. வடமாகாணத்தில் அதற்கு மட்டும் குறைவில்லை. அதிலும் மூளாயில் எப்பொழுதுமே வெக்கை சற்று அதிகம். வெளியே என்னவோ அகோரமாக இருந்ததே தவிர அந்தக்கிணற்றடி குளுகுளா என்று குளிர்ச்சியாகத்தான் இருந்தது. சுற்றிலும் வாழை மரங்களும், கமுகம் பிள்ளைகளும் அடர்ந்து ஒரே நிழல். ஆதவனின் ஒரு பொட்டுக் கதிர் கூட அங்கு நுழைய முடியாது.

‘‘என்ன ராசா பேசாயாம்?’’ குளிப்பை நிறுத்திவிட்டு, புனிதம் திடீரென்று கேட்டாள். ராசா ஏதேதோ சிந்தனை

களில் ஆழ்ந்திருந்தவன், அவன் இப்படிக்கேட்டதும் தடுமாறிப் போனான்.

“சீச்சீ... ஒண்டுமில்லை .. சும்மா...” ராசாவின் முகத்தில் ஒரு அந்தர் அசடு!

புனிதம் ஊத்தை பிரட்டிக் கொண்டிருந்தாள். குறுக்கையைச் சற்றுத் தளர்த்தி, நீவலுக்கிடையே கையைத் திணித்து மேலும் கீழுமாக...

அருகிலிருந்த வாழை மரத்தில் வெடித்து வெளி வந்திருந்த திரண்ட தவிட்டு நிறப் பொத்தியை ராசா உன்னிப்பாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘அதன் முனை ஏன் அத்தனை கூர்மையாக இருக்கிறது’ என்ற கேள்வி எழுந்த மானத்தில் முகிழ்ந்து, பதிலை எதிர்பார்க்காமலே உதிர்கிறது.

புனிதத்தின் உதடுகளில் ஒரு மந்தகாசப் புன்னகை; அதன் விகளிப்பில் ஒரு போதை—ஒரு கிறக்கம்.

‘அக்கா நல்ல வடிவு!’ இதுநாள் வரை எண்ணிப் பார்க்காத ஒரு உண்மை திடீரென்று சீறுவாணம் விடுகிறது.

உதட்டில் நெளியும் மென்னகையை உள்ளே அடக்க முயல்வதைப் போல, கீழுதட்டைக் கடித்தபடி புனிதம் மெள்ள நடந்து சென்று, வக்கருகே நிற்கிறாள்; வலது காலை உயர்த்தி, ராசா உட்கார்ந்திருந்த கட்டில் பதித்து, சிறிது குனிந்து கணுக்காலுக்குச் சற்று மேலாக ஒட்டிக் கொண்டிருந்த உடுத்தாடைச் சேலையை உயர்த்தி, முழங்காலுக்கு மேலே சுருட்டி தொடையின் பாதிவரை கொண்டு நிறுத்திவிட்டு....

ராசாவிற்கு எங்கு பார்ப்பதென்று தெரியவில்லை. வாழைப்பொத்தி—கமுகம் பாளை—பாக்குக் குலை—கிணற்றுக் கட்டு—எதிரே...

கணக்காகச் சதை பிடித்து, திரண்டு, ஈரத்தால் மினுமினுத்த புனிதத்தின் தந்த நிறக்கால். முழங்கால் சில்லுக்கு

மேலே அழகாகக் குழி பறித்து, மேவி, மேலே மெழுகிச் செப்பனிடப்பட்டதைப் போன்று மேடிட்டுச் சென்ற மெத்தென்ற அந்தக் காலில், வெண்முத்துக்களென ஒளிர்விட்டு ஒயில் காட்டும் நீர்த் திவலைகள்.

கை விரல்களை விரித்து, பெருவிரல்களை ஒன்றுபடுத்தி, நுங்கின் நுகைவாக்கில் நொது நொதுத்து நின்ற முழங்கால் மேற்புறத்தில் பொத்தினாற் போன்று பதித்து, மேலும் கீழும் உரசி... புனிதம் ஊத்தை பிரட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆறுமுகத்தான் கடையில், ‘அடல்ற்ஸ் ஒன்லி’ என்ற தொடரோடு ஒட்டப்பட்டிருந்த அங்கிலப் படச் சுவரொட்டி விளம்பரத்தை ராசா நினைத்துக் கொண்டான்.

தேய்ப்பதை நிறுத்திவிட்டு நிமிர்ந்த புனிதத்தின் உதட்டில்— அதன் நெளிவில் இன்னும் அதே மந்தகாசப் புன்னகை.

“எங்கை, எழும்பி ஒருக்கா முதுகைப் பிரட்டிவிடு பாப்பம்... நல்ல பிள்ளையெல்லே!” கூறிக்கொண்டே புனிதம் முதுகை அவன் புறம் திருப்பி வசதியாக நின்று கொண்டாள்.

ராசாவிற்குக் கூச்சமாக இருந்தது. தன்னுடைய அம்மா விற்கு, அக்காமாருக்கெல்லாம் அவன் ஊத்தை பிரட்டி விட்டிருக்கிறான். ஆனால் புனிதத்திற்கு—என்றுமில்லை. இன்று தான் முதல் தடவை. ராசா பார்க்கிறான்—அந்தக் கிணற்றடியின் சூழலில் தன்னந்தனியே பூத்து நிற்கும் செவ்வலரி மலர்போல அவள் நிற்கிறாள். முதுகில் மார்புக் கச்சை அழுத்திய இடம், ஜக்கெட் அணிந்த இடம், எல்லாமே தெரிகின்றன. இடது தோள் மூட்டிற்குக் கீழாக முகைவிட்டு, சுற்றுப்புறத்தைச் சிவக்க வைத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரிய பரு—அது கூடத் தெளிவாகத் தெரிகிறது.

அவனது விரிந்த கைகள் இரண்டும் தயங்கியபடியே புனிதத்தின் முதுகில் பதிகின்றன. பூப்போன்ற அந்த உடல்

புல்லரித்து நடுங்குகிறது. அந்த மெத்தென்ற முதுகில்...
ராசாவிற்கு இது பழகின வேலைதான்.

“என்ன பூவாலை துடைக்கிற மாதிரி... நல்லா
இறுக்கிப் பிரட்டன்...” புனிதம் மெள்ள முணு முணுக்
கிறாள்.

ராசா அழுத்தி அழுத்தித் தேய்க்கிறான்.

“நல்லா... நல்லா... இன்னும்... இ...ன்...னு...ம்....”

தென்றலால் தழுவுண்ட நெற்கதிரின் நுனி போன்று
புனிதத்தின் உடலில் மென்மையான ஒரு ஆட்டம். கண்கள்
மூடிக்கொள்ள, கைகள் கட்டிலிருந்த வாளியை இறுக,
இறுக, இறுகப் பற்றுகின்றன...

“போதுமே அக்கா?”

“...” பதிலில்லை.

“போதுமே அக்கா...?”

“ஓம் விடு!” வாய் முணு முணுக்கிறது. உடலில் ஒரு
பொட்டுத் தண்ணீர் கூட இல்லை. எல்லாமே காய்ந்து,
உடுத்தாடை மட்டும் உடலோடு உடலாக ஒட்டிக் கொள்
கிறது.

லாகிரிக் கிறக்கத்தில்—தன்னை மறந்த லயிப்பில்,
எங்கோ உயர, உயர, உயரப் பறந்துகொண்டிருந்த பறவை
திடீரென்று நிலத்தில் விழுந்து...

அவசம் அவசரமாக அவள் அள்ளி அள்ளி ஊற்றிக்
கொள்கிறாள். ராசா வக்குக் கட்டில் உட்கார்ந்து தன்னில்
தெறிக்கும் தீர்த்திவலைகளை சுட்டு விரலால் சுண்டி விட்டுக்
கொண்டிருக்கிறான்.

புனிதம் ஏதோ நினைத்துக் கொண்டவள் போல
திடீரென்று குளிப்பதை நிறுத்திக் கொள்கிறாள். ஏதோ

முடிவிற்கு வந்துவிட்ட பாவனையில் சட்டென்று திரும்பி,
“சரி, வா ராசா போவம்!”

“என்னக்கா, அதுக்கிடையிலை குளிச்சாச்சே?”

“ஓ, வா!” அவள் குரலில் ஏதோ ஒரு அவசரம்.

ஈர உடுத்தாடை படபடக்க அவள் விரைவாக வீட்டை நோக்கி நடக்கின்றாள்; ராசா இழுபடுகின்றான்.

ஈரத்தோடேயே அவள் அறையினுள் செல்ல, ராசா வெளியே கிடந்த சாய்மனைக் கதிரையில் சாய்கிறான்...

“ராசா இஞ்சை ஒருக்கா வா!”—உள்ளே இருந்து புனிதத்தின் குரல்.

புனிதத்தின் குரல் தானா...?

“என்னக்கா?”

“வாவென் சொல்லுறன்!”

ராசா எழுந்து உள்ளே போகிறான். போனது போக வில்லை, புனிதம் அவனை...

‘ஐயோ!’

அகழியில் நிறைந்த வெள்ளம் அணையை உடைக்காது வடிகால் வழியே பாய்கிறதா?

ராசா இதை எதிர்பார்த்தவனல்ல.

“சீ! அக்கா... அக்...கா...”

“நல்ல பிள்ளையெல்லே... என்ர குஞ்செல்லே...”
புனிதத்தின் குரலில் தாபம் மிக்க கெஞ்சல். அன்று அந்த அடர்ந்த வனத்தின் தனிமையில் இலட்சுமணனிடம் யாசித்து நின்ற சூர்ப்பநகையின் குரலும் இதே சுருதியைத்தான் இழைத்திருக்குமோ...?

அறைக் கதவைப் பூட்டியது யார்? புனிதம் தானா?

அறையுள் இருள்—ஒரே இருள்!

வேலியில் உட்கார்ந்திருந்த காக்கைக்கு வெம்மை தாங்கவில்லை. குடத்திலிருக்கும் தண்ணீர் அதற்கு உரிய தல்லத்தான் என்றாலும், குடித்துத் தீர்க்கிறது.

சலசலத்து வரும் வாய்க்கால் நீரில் வசதியாகப் போய் நின்று கொண்டு, இறக்கைகளை அமிழ்த்தி இதமாக இரண்டு சிலிர்ப்புச் சிலுப்பிவிட்டு, ஆசை தீர நாலு சொண்டு அருந்துவதைப்போல இல்லைத்தானெனினும், இப்படி வெம்மை கனத்த நேரத்தில், விடாய் வறட்டும் வேகத்தில், வேறு தண்ணீரும் கிடைக்காத காலத்தில், குடத்துள் தலையைவிட்டு, குற்ற உணர்வோடு இரண்டு மூன்று குடிப் பதனால் என்ன குடியா முழுகிவிடப் போகிறது என்ற நினைப்போ என்னவோ...

* * *

புறங்கையால் வாயை அழுத்தித் துடைத்தபடி ராசா வெளியே வருகிறான். தலைவாசலில் நிலவிய ஒளி அவன் கண்களைக் கூசச் செய்கிறது. உடலெல்லாம் வியர்த்து... 'சீ! இந்த அக்கா கூடாதவ...!'

“போட்டு வாறனக்கா!”—எங்கோ கிணற்றிலிருந்து ஒலிப்பதைப் போன்று தெருப் படலையடியில் ராசாவின் குரல்.

“ம்!”—உள்ளே இருந்து அந்த ஒரு ஒலி மட்டும்தான். கணப்பின்னத்தில் ஒலித்த அந்த ஓசையில் உலகத்தின் விரக்தியெல்லாம் ஒட்டிக் கொண்டதா?

ராசா போய்விட்டான்.

உள்ளே, அறையின் அந்தகாரத்தில், அரைப்பகுதி திறந்த யன்னலோரத்தில் அதன் கம்பிகளைப் பற்றிய வண்ணம் புனிதம் நிற்கிறாள். பாதி திறந்த யன்னலூடாக

பார்வை வெளியே பாய்கிறது. ஒரே ஒளிமயம்—ஐகத் ஜோதியான பிரகாசம். அதன் திண்மையை அவளால் தாங்க முடியவில்லை. கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள். சுவாசம் மட்டும் பாம்புச் சீறலில் உஸ் உஸ் என்ற ஒலியோடு வெளிப்படுகிறது.

“மணியம்! என் மணியம்! ஐயோ என் மணியம்!...”
அவள் உதடுகளின் அசைவில் புறப்படும் வார்த்தைகள்.

‘நான் துரோகி— நான் துரோகி— நான் துரோகி...’
—அவளது இதயத் துடிப்பொவ்வொன்றும் இப்படித்தான் அடித்துக் கொண்டது.

அப்படி எத்தனை நேரம்தான் நின்றாளோ—புனிதம் களைப்புடன் நகர்ந்து கொண்டாள். உள்ளம் நிறைந்த விரக்தி; உடல் நிறைந்த சோர்வு!

“மணியம்! என் மணியம்! ஐயோ என் மணியம்!”

‘நான் துரோகி—நான் துரோகி—நான் துரோகி...’

புனிதம் உடுத்தாடையைக் களைந்து வேறு உடை மாற்றிக் கொண்டாள்.

‘சீச்சீ! கேடுகெட்ட பிறவி... என்னையும்விட ஐந்தாறு வயது குறைந்த ஒரு சின்னப் பெடியனோடை... நான் தூக்கி வளர்த்த என்ர தம்பி முறையான பிள்ளையோடை... சீச்சீ! கேடுகெட்ட பிறவி... கேடுகெட்ட பிறவி...!’

‘ஐயோ மணியம், இது உங்களுக்குத் தெரிந்தால்... இதை நீங்கள் அறிந்தால்... கடவுளே... கடவுளே!’

புனிதத்தின் உள்ளம் ஓலமிட்டது.

அவள் தன் பெட்டியைத் திறந்து, உடுப்புக்களின் அடியில்— பேப்பருக்கும் கீழே கையைவிட்டு எதையோ தேடுகிறாள். தேடிய பொருள் கையில் கிடைக்கிறது. நான்கைந்து

காகிதங்களுள் மடித்து வைக்கப்பட்ட ஒரு என்வலப். அது
னுள் ஒரு புகைப்படம்.

சாய்மனைக் கதிரையில் படுத்திருந்து அந்தப் படத்
தையே பார்க்கிறாள். அன்பும் பண்பும் நிறைந்த ஆண்மை
யின் உருவமொன்று அழகாகச் சிரித்தபடி...

‘மணியம்!’—நெஞ்சத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து குமிழ்
கட்டி எழுந்த வார்த்தை விக்கலோடு வெளிப்பட, கையி
லிருந்த படம் மார்போடு அணைக்கப்படுகிறது.

‘புனிதம், இன்னும் இரண்டே இரண்டு வருடங்கள்;
எனக்காகப் பொறுத்திரு. என் பொறுப்புத் தீர்ந்ததும் நான்
ஓடோடி வருவேன்...’

கல்லூரியை விட்டு விலகிய அந்தக் கடைசி நாளன்று
மணியம் அவளிடம் சொன்ன வார்த்தைகள்.

‘இரண்டு வருஷம் என்னத்தான்; இருபது வருஷம்
கழித்துத்தான் வாருங்களேன். நான் உங்களுக்காகக் காத்
திருப்பேன்... உங்கள் ஒருவரையே நம்பி இருப்பேன்...’
அவன் முன்னிலையில் அழுது அவனைத் துன்புறுத்தக்
கூடாது என்று திட சங்கற்பம் செய்திருந்தும், கண்களில் நீர்
துளிர்க்க, கால்கள் நிலை தளர, கல்லூரிச்சுவரில் சாய்ந்தபடி
மணியத்தின் அருகே—மிக அருகே நின்று கொடுத்த உறுதி
மொழி!

இன்று பொய்யாகி விட்டதா?

அன்றொருநாள் மணியத்தோடு கதைத்ததற்காக, குடி
போதையில் வந்த அப்பாவிடம் கண்மண் தெரியாமல் அடி
பட்டுக்கொண்டு, அதனால் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து
இரத்தம் கசிய, அழுதழுது அவள் எழுதிய அந்தக் கடிதம்...

‘மணியம், உலகத்தவர் எல்லோரும் சேர்ந்து என்னைக்
கொன்று போட்டாலும் சரி, நான் உங்களுக்கே—உங்கள்
ஒருத்தருக்கே சொந்தமானவள். எங்கிருந்தாலும்— என்ன
நேர்ந்தாலும் உங்கள் நினைவொன்றுடனேயே வாழ்ந்து

கொண்டிருப்பேன். என் உள்ளமும், உணர்வும், உடலும் உங்களுக்குரியவை. வேறு யாரும் அவற்றைத் தீண்ட நினைக்கவும் முடியாது. நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன், அத்தான்—மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன்...

ஒவ்வொரு வரியும்— ஒவ்வொரு சொல்லும்—ஒவ்வொரு எழுத்தும் நினைவில் நிற்கிறது.

‘நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன் அத்தான்—மனப்பூர்வமாகக் காதலிக்கிறேன்...’

ஆமாம், புனிதம் அவனை—மணியத்தைக் காதலிக்கிறாள். மனப்பூர்வமாக, ஆத்மபூர்வமாகக் காதலிக்கிறாள். அன்றும் காதலித்தாள் —இன்றும் காதலிக்கிறாள். என்றென்றும் காதலிப்பாள்!

காதலுக்கு அவள் கொண்டிருக்கும் அர்த்தம், பலருக்கும் புரியாது!

[1964]

அ. ஸ. அப்துல் ஸமது

மாணவப் பருவத்திலிருந்தே எழுதத் தொடங்கியவர். முதற் சிறுகதை 'நூர்ஜஹான்' 1950 ல் 'தினகரன்' இதழில் வெளியாகிற்று.

1954 ம் ஆண்டில் 'ஈழ கேசரி'யில் கிராமியக் கவிதைக் கட்டுரைகள் வாசகர்கள் மத்தியில் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றன. சீறா இன்பம் (1957) 'சுலைமான் பல்கீஸ்' (1959), 'இலக்கியபொய்கை' (1959) வரிசையில் ஐந்துநூல்கள் ஆகியன இவரது இலக்கியப் பணியாக அமைந்தன. 1962 ல் ஈழத்து முஸ்லீம் கவிஞர்கள் 57 பேரின் கவிதைகளைத் தொகுத்து 'முற்றத்து மல்லிகை' என்னும் நூலாக வெளியிட்டார்.

1977 ல் இவரது 'எனக்கு வயது பதின்மூன்று' சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகிற்று.

‘பனி மலர்’, ‘கனவுப் பூக்கள்’, ‘தர்மங்களாகும் தவறுகம்’ இவரது நாவல்கள்.

அட்டாளைச் சேனை ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராயிருந்து ஓய்வு பெற்று, அதே கலாசாலையில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றுகிறார்.

கிழக்கு மாகாண முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்வினை நுட்பமாகவும் கலாரீதியாவும் யதார்த்தமாகவும் படைப்பிலக்கியத்தில் வனப்புறச் சித்திரித்தவராக விமர்சகர்கள் அப்துஸ் ஸமதை மதிப்பிடுகிறார்கள்.

நூற்றுக்கும் அதிகமான கதைகள் எழுதியுள்ள இவரின் இன்னொரு பிரியம் உருவகக் கதைகள். மேடைப் பேச்சாளர். வானொலி நிகழ்ச்சியாளர்.

1991 ம் ஆண்டு முஸ்லீம் கலாச்சார இராஜாங்க அமைச்சால் அப்துஸ் ஸமது கௌரவிக்கப்பட்டார்.

சாணைக் கூறை

இருபுறமும் இடியப்பத் தட்டுக்களை அடுக்கினாற் போல, இரு காதுகள் நிறைய பத்துச்சோடி அல்லுக்குத்து களும் அசைந்தாட ஹாஜறா உம்மா சொன்னாள், “ஒண்டி என்ர வயித்தில பொறந்த புள்ள இப்ப இஞ்சினீர் ஆயிற் றான்; என்ர ஆசை தீர அவனுக்கு ஒரு கலியாணம் முடிச் சிற்றனெண்டா, மத்தநாள் கண்ண முடினாலும் கவல இல்லடி பாத்தும்மா”.

“எனக்குத் தெரியாதா ராத்தா, நீ பட்ட பாடும் உன் மகனுக்குக் கட்டின காசும்! எப்படியோ காரியத்தில் வெத்தி எடுத்திற்றாய், இண்டக்கி வைரம் அள்ளிக்குடுத்து எடுக்கிற மாப்பிள்ளை உன் மகன்” — இப்படிப் பதில் கூறினாள் பக்கத்துவீட்டுப் பாத்தும்மா.

“ஓமோம், இருபத்தைந்தேக்கர் காணி, இருபத்தை யாயிரம் காசு, பெரிய கல்வீடு, இவ்வளவும் இல்லாம இந்த

ஹாஜருகிட்ட யாரும் வந்து அணுகமுடியாது; மாப்பிள்ளை கேட்டு ஆட்கள் வந்தா ஊட்டுக்கு முன்னால பத்துக் கார் கெடக்கவேணாமா? இவ்வளவெல்லாம் அந்தஸ்து இல்லாத வங்களோட நமக்கென்ன சம்பந்தம்?"

“நம்முட ஊருல இவ்வளவு குடுத்து ஆர்ரத்தா, இந்த மாப்புளய எடுக்கப்போறாங்க? எங்கபார்த்தாலும் உப்புத் தண்ணியில இறால் வெளஞ்சமாதிரி குமார்க்கூட்டம். சுத்தி உடுத்த புடவையும், பின்னிவிட்ட கொண்டையும்தான் மிச்சம். இவளெல்லாம் இந்த மாப்பிள்ளையைக் கனவும் காணமுடியாது; நீ ஒண்டும் யோசியாத, காரில காசம் கட்டிக்கி ஆள்வரும். நான் போக்கிற்றுவாறன் ராத்தா” என்று கூறிக்கொண்டு பாத்தும்மா நகர்ந்தாள்.

ஹாஜறாவுக்கு முதல் பிறந்தது நான்கும் பெண்கள். ஐந்தாவதுதான் இந்த எஞ்சினியர் ஸவாஹிர். மகனின் இந்த உயர்நிலையைக்கண்டு சந்தோஷப்பட அவள் கணவர் முஹாந்திரம் முஹிதீன் போடி கொடுத்துவைக்கவில்லை. பதினைந்து வருஷங்களின் முன்னே அவரை இஸ்றாயில் அழைத்துக் கொண்டார். கொஞ்சம் நிலபுலன்கள் கிடந்த தால் ஹாஜரு அவற்றையெல்லாம் விற்று மகனை மேல் படிப்புக்கு விட்டாள்.

இந்த ஊரில் பெரிய படிப்புப் படித்துப் பட்டம் பெற்றவன் ஸவாஹிர் தான். கைநிறையச் சம்பளம் வாங்குகிறான். இவன்ர தகுதிக்கேற்ற சீதனமும் சீர்வரிசைகளும் வாங்கிக் கொண்டு தானே விவாகம் ஆகணும் என்பது ஹாஜறாவின் தணியாத தாகம். ஒருநாள் அவளுடைய ஆசையும் நிறைவேறத்தான் செய்தது.

பையனோ எஞ்சினியர்; தங்கை என்றும் குடும்பம் என்றும் அல்லுத்தொல்லை இல்லாதவன் என்றால் பெண் பெற்றவர்கள் சும்மா இருப்பார்களா? பக்கத்து ஊர் நெய்ந்தக்கண்டு வட்டாவிதானை, ஹாஜறாவின் நிபந்தனைகளுக்கெல்லாம் கட்டுப்பட்டு, அவளது கனவை நனவாக்க முன்வந்தார்.

மாப்பிள்ளையோர், உம்மாவின் விருப்பங்களை அனுசரித்தும், மனிதகோடிகள் அனைவருக்குமே உள்ள பொருளாசைக்கு வசப்படும், தன் மோதிரவிரலை மாமனாரிடம் நீட்டிவிட்டான். அதாவது தனது சம்மதத்தைத் தெரிவித்து மோதிரத்தை ஏற்றுக்கொண்டான். நிச்சயார்த்தம் ஆயிற்று.

ஹாஜறா உம்மாவுக்குப் பூமி மலர்மெத்தையாயிற்று. எண்ணெயெல்லாம் இன்பக் கிளுகிளுப்பு. மாப்பிள்ளை கேட்டு வந்தவர்கள் கொண்டு வந்த துதல், மஸ்கத், வாழைப்பழம் இத்தியாதியை, வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என்ற வித்தியாசம் இன்றி ஊரெல்லாம் பகிர்ந்தாள். ஏன் தெரியுமா? கொழுத்த சீதனத்துடன், மகனுக்கு அயலூரிலிருந்து மாப்பிள்ளை கேட்டுவந்த செய்தி எல்லோருக்கும் தெரிய வேண்டாமா? அதற்காகத்தான். பக்கத்து வீட்டுப் பாதும்மாவுக்கு இப்பவே கலியாண வேலை தொடங்கிற்று. இந்த அலுவல்களினெல்லாம் ஹாஜறாவுக்கு ஒத்தாசையாக இருப்பவள் அவள்தானே.

மறுநாள் பின்னேரம் எஞ்சினியர் ஸவாஹிர் திண்ணையில் கிடந்த சாய்மணையில் சாய்ந்தபடி பத்திரிகை படித்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது பத்து வயதுச் சிறுமியொருத்தி ஓடிவந்து, சிறு பொட்டலம் ஒன்றை அவனிடம் நீட்டினாள். அந்தப் பிள்ளையை அவன் இதற்குமுன் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் யாரென்று தெரியாது. கைநீட்டிப் பொட்டலத்தை வாங்கியபடி, “நீ யாரும்மா?” என்று கேட்டான். எந்தப் பதிலுமில்லாமல் சிறுமி சிட்டாய்ப் பறந்துவிட்டாள். ஒன்றும் புரியாதவனாக பொட்டலத்தை அவிழ்த்தான் ஸவாஹிர். அந்தப் பொட்டலத்துள் சிறு குழந்தைக்கான இரு பட்டுச்சட்டைகளும், கடிதமொன்றும் இருந்தன. சட்டைகள் மிகப் பழையவை. பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டவை. கடிதத்தை விரித்துப் படித்தான் ஸவாஹிர்.

அன்புள்ள மச்சான்!

உங்கள் மாமிகள் சுபைதாவை, இந்தவேளையில் உங்களுக்கு நினைவிருக்க நியாயம் இல்லை. அந்தப் படு போக்

கிரிதான் இதை எழுதுகிறேன். உங்களுக்குப் பெண் நிச்சயார்த்தம் ஆயிற்று என்று கேள்விப்பட்டேன். என் வாழ்த்துக்கள்! இந்த மங்களகரமான நேரத்தில் உங்களுடைய நிம்மதியையும் மகிழ்ச்சியையும் குலைக்க நான் வரவில்லை.

எனினும் இந்தக் கல்யாண விஷயமாக எனது உம்மாவுக்கும், உங்களது உம்மாவுக்கும் ஒரு ஆகிறத்துக் கடன் உண்டு, அந்தக் கடனை நாமிருவரும் ஒத்து இம்மையிலேயே அழித்துவிடுவது சௌஜன்யமானது என்று கருதி இதை எழுதுகிறேன்.

ஆமாம் நான் தன்னறிவு பெற்றுத் தாய்முகத்தைப் பார்க்குமுன்னமேயே அவள் இவ்வுலகைத் துறந்துவிட்டாள். நான் இம்மண்ணுலகில் மனிதப் பிறவி எடுத்த ஏழாம் நாள், உங்கள் தாயார் என் தாயாரிடம் ஒரு சங்கற்பம் செய்து கொண்டார். அதன் சான்றுதான் இத்துடன் வரும் சட்டைகள். ஆம்! நாமிருவரும் விவாகப் பக்குவத்தை அடைந்ததும் என்னைத் தன் மருமகளாக ஏற்பதாகச் சங்கப்பித்து இந்தச் சட்டைகளை உங்கள் சார்பாக சாணைக் கூறையாக வழங்கினார் உங்கள் அன்னை. சாணைக்கூறையாக வழங்கியவற்றை, விவாகக்கூறை வரும்வரை பாதுகாத்து வைக்க வேண்டுமாம் என்று என் மூத்தம்மா, என் உம்மா மவுத்தான பின்பும் இதனைக் கருத்தோடு பௌத்திரப்படுத்தினாள். அனுபவ அறிவும், சம்பிரதாயங்களில் உள்ள நம்பிக்கையும் எவ்வளவு அர்த்தபுஷ்டியானவை!

நீலம், பச்சை வர்ணத்தில் அமைந்த இவ்விரண்டு சட்டைகளையும் பாருங்கள், பதினெட்டு ஆண்டுகள் பூரணமாகக் கழிந்தும் அதன் அழகும் ஜொலிப்பும் சற்றேனும் மங்கிவிடவில்லையே. ஏனெனில் இது அசல் சீனாப்பட்டு. பூச்சி சில்க் சீலையொன்றின் வண்ணமும் அழகும் இத்தனை ஆண்டாகியும் இன்னும் மாறவில்லை. மனிதனுடைய சொற்களும், நிலைமைகளும் எவ்வளவு மாறிவிட்டன பாருங்கள்.

சாணைக்கூறை என்ற இச்சம்பிரதாயம்; நம்பிக்கை நிறைந்தது. இதில் வாக்குறுதி மீறப்பட்டால் மறுமையில்

இறைவன்முன் வழக்காடல் நிகழும் என்பார்கள். இது உண்மையாயின் மறுமையில் என் உம்மா உங்கள் உம்மாவுடன் வழக்காட நாமிருவரும் சாட்சிகளாக இருப்போமல்லவா? உங்கள் தாய் வாக்குறுதி மீறினார். நீங்கள் அதற்கு அனுசரணையாக இருந்தீர்கள் என்ற இவ்வழக்கு எவ்வளவு சுவாரச்யமானது.

சாணைக்கூறை போட்டவன்தான் சந்தூக்குக் கூறையும் போடவேண்டும் என்பது மற்றோர் ஐதிகம். அதாவது ஒரு பெண் இறந்ததும் அவளுடைய பாடையை மூட, அவளது விவாகக் கூறையைப் பயன்படுத்துவது நம்வழக்கம். ஒரு பெண்ணுக்கு சாணைக்கூறை போட்டிருந்தவர்தானே சந்தூக்குக் கூறையும் வாங்கி இருப்பார்.

மச்சான்! சாணைக்கூறையை நீங்கள் போட, விவாகக் கூறையை இன்னொருவர் கொண்டுவர, சந்தூக்குக் கூறையை மற்றொருவர் கொண்டுவரும்படியான துரதிர்ஷ்டம் என் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்துவிட்டால், இந்த முதற் கூறையோடு என் வாழ்வுக்கதையும், முற்றுப் பெற்றுவிடுவது எவ்வளவு சௌகரியம். பதினெட்டு வருடங்கள் என் மனதில், நாற்பது திரியிட்ட குத்துவிளக்காகப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவரை ஒரு நாள் திடீரென இழப்பது இதயம் தாங்கமுடியாத ஒரு சோதனைதான். மறப்பதும் மன்னிப்பதும் மனிதமனங்களின் இயல்பான தொழிலல்ல. காரணங்களை வருவித்து அவற்றை நாம் செயற்கையாகச் செய்கிறோம் அவ்வளவுதான்.

முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவதாக எண்ணுவீர்கள். கூழுக்கு வழியில்லாத ஒருவன் பாற்சோறு தின்னக் கனவு காண்பது எவ்வாறு? நீங்கள் இந்தப் பெரிய படிப்புப் படித்திராவிட்டால், அல்லது நான் இந்த ஏழ்மை நிலைமை எய்தி இராவிட்டால், உங்களுடைய விவாகக் கூறை எனக்குரியதுதானே. அதுவே எனது சந்தூக்கு முடவும் ஆகி இருக்குமல்லவா?

எனது முற்றத்தில் மலர்ந்த கொடி மல்லிகைப் பூக்கள், மற்றொருத்தியின் கொண்டையில் சரமாகச் சூடி இருப்பதைப் பார்ப்பது துயரமே. வறுமை காரணமாக, அம்மலரை நான் சூடும் திராணியற்று, அதனை மற்றொருத்திக்கு விற்றுவிட்ட எனக்கு, பொறாமை ஏன்? ஆசை ஏன்?

இதோ சாணைக்கூறையான இரு சட்டைகளையும் என் இதயத்தைப் பெயர்த்தளிப்பது போல, உரியவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டேன். இதனை நானே விரும்பிச் செய்தபடியால் மறுமையில் என் தாயும் உங்கள் தாயும் வழக்காட நியாயமில்லை அல்லவா?

இனி உள்ளது, உங்கள் உம்மா என் உம்மாவிடம் கொடுத்த வாக்குறுதிதான். நெல்லைக் குத்தி அரிசியைக் கண்டால் உமியைப் புடைத்துத் தள்ளிவிடுவதுதானே. உங்கள் உம்மா உங்களை அரிசியாகக் கண்டபோது, நான் உமியாகிவிட்டேன். உமி இப்பொழுது குப்பையில் கிடக்கிறது. நான் உமியான காரணத்தினால் உங்கள் உம்மா கொடுத்த வாக்குறுதியும் உமியாயிற்றா? நெய்ந்தக்கண்டு வட்ட விதானையிடம் கொடுத்த வாக்குறுதி மட்டும் வைரமானதா? இந்நிலையில் உங்கள் பெற்றதாயை எவ்வாறு விடுவிக்கப் போகிறீர்கள்?

என் உம்மா மவுத்தானதும், என் வாப்பா வேறு விவாகம்செய்ய விரும்பாமல் எனக்காகத் தன் வாழ்வைப் பரித்தியாகம் செய்தார். என்னை எஸ். எஸ். ஸி. வரை படிப்பித்தார். எனக்காக ஒரு அழகிய வீட்டைக் கட்டினார். நான் கண்கலங்காமல் ஆதரித்தார். அவரால் முடிந்தது இவ்வளவே. இதற்காக அவர் செய்த தியாகங்கள் அதிகம். இந்த அந்தஸ்தில் ஒரு எஞ்சினியரை நான் எப்படிக்கனவு காணமுடியும்?... அந்தக் கூட்டுக்கலவியிலே கவிதை கொண்டுவிட வேண்டும்... என்ற பாரதி பாடலைப்போல, நான் கவிதை தருவேன். காகதர என்னால் முடியாது! காணிதர என்னால் இயலாது மச்சான்! இந்தப் பிச்சைக் காரிக்கு இனி ஆண் துணையே தேவை இல்லை. ஏனெனில்

உங்களை மனதில் வைத்துக்கொண்டு மற்றொருவரை மஞ்சத்தில் வைத்துக் கொஞ்சி விளையாடும் விந்தை எனக்குத் தெரியாது! ஆதலால் உங்களுடைய தாயின் இரண்டாவது வார்த்தையை நிறைவேற்றி இன்பமாக வாழுங்கள்!

அன்பின் சுபைதா.

இரவு கலியாண முற்றாய்ப்புக்காக, பெண் வீட்டிலிருந்து வந்த இனிப்பு வகைகளை ஒரு தட்டில் வைத்து, எடுத்துக் கொண்டு “இதத் திண்டுபார் மகன்!” என்று கூறியபடி ஸவாஹிரிடம் வந்த ஹாஜறா, மகனின் நிலையைக் கண்டாள். கண்கள் கலங்கியபடி எதையோ இழந்துவிட்டவனைப் போல உட்கார்ந்திருந்தான் ஸவாஹிர். முன்னால் இருந்த ரீபோவில் இரு சட்டைகளும் கடிதமும் கிடந்தன.

“என்னமகன் இது! பேயறஞ்சமாதிரி இருக்காய்!” என்று கேட்டபடி சட்டைகளைக் கையில் எடுத்தாள் ஹாஜறா. அவளுக்கு எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. சொல்லி வைத்தாற்போல பாத்தும்மாவும் வந்து சேர்ந்தாள்.

“அடியே பாத்தும்மா, இஞ்சப்பாத்தயா, புதினத்த. இந்த முகாந்திரம்போடியிர பெண்டாட்டி இதுக்கெல்லாம் அசைகிறவளா?” என்று பிரலாபிக்கத் தொடங்கினாள். விஷயம் பாத்தும்மாவுக்கும் தெரிந்ததுதான். எனவே அவளுக்கும் எல்லாம் விளங்கிவிட்டது. “என்ன தம்பி இது? கழிஞ்சிபோன கண்ணறாவிய கழுத்தில சுத்திக்கி அழுகிறதா? உட்டு வீசிற்று மத்த அலுவலைப் பாருங்க!” என்று அவளும் பதிலுக்குப் பாடினாள். ஸவாஹிர் பொங்கிவரும் வேதனையைக் தாழ்முடியாதவனாக பாத்திமாவைப் பார்த்து-

“என்ன ராத்தா! கதக்கிறயள். பதினெட்டு வருஷமா ஒரு பெண் வச்சிக்கிருந்த நம்பிக்கையை நீங்களெல்லாம் சேர்ந்து நாசம் பண்ணிற்றீங்க! நானும் அதுக்கு உடன்பட்டவனாயிற்றன். இதுபோக, என் மாமியிடம் என் உம்மா ஒரு சங்கற்ப வாக்குறுதி அளித்திருக்கா, அதையாவது நான் காப்பாற்ற வேண்டாமா?”

“என்ன தம்பி சங்கற்பம்! எல்லாம் சந்தர்ப்பம் தானே! நீகூட நேத்திராவு உன்ர மாமனாரிடம் விரலைநீட்டி மோதி ரத்தை வாங்கிக் கொண்டாய்! ஒரு சபையில் நாலு பெரிய வங்க முன்னால, நீ செய்த சங்கற்பத்தை இப்ப மாத்தப் போறாயா? நீ ஒரு படிச்சபுள்ள - நான் ஒரு மடச்சி பேசுறன். யோசிச்சுப்பாரு...” பாத்திமா இப்படிக்கூறினாள்.

“ராத்தா! நான் படிச்சவன், பெரிய சம்பளம் எடுக்கிறவன். அதனால்தானே என் உம்மா, மாமியிடம் கொடுத்த வாக்குறுதியை அழிக்கிறேன். என் மாமி மகளின் நம்பிக்கையை மோசம் செய்கிறேன். நான் கற்றதன் விளக்கம் இதுதானா? சுபைதா போன்ற பணம் மட்டும் இல்லாத ஒரு பெண், ஒரு எஞ்சினியரைக் கணவனாகப் பெறும் தகுதி அற்றவள் என்று என் தாய் முடிவு செய்த காரணம் என்ன? அவதான் இதே சுபைதாவுக்குச் சங்கற்பம் செய்து சாணைக் கூறை போட்டா! இந்தச் சம்பிரதாயத்தையும் அது வளர்த்த நம்பிக்கையையும் மீற நான் தயார் இல்லை ராத்தா!”

“ஏன் தம்பி! நீ நேத்திராவு கையை நீட்டி மோதி ரத்தை வாங்கிக்கொண்டாயே அதுவும் சம்பிரதாயந்தானே! இதனால் இன்னொரு பெண்ணின் மனத்தில் ஒரு ஆசைக்கனலை வளர்த்துவிட்டு, தப்பப் பார்க்கிறாய்?”

“என்ர அல்லாவே! என்ர புள்ளக்கி என்னமோ தூள் போட்டுட்டாளுகள். மகுறம் நடந்துபோச்ச. யா முஹ்ஹிதீன் ஆண்டவரே! கப்பலைக் கரைசேர்த்த நீங்கள்தான் என்ர புள்ளய்யும் காப்பாத்தவேணும்!” இவ்வாறு கூறிப் பிரலாபித்தாள் ஹாஜரா.

ஸவாஹிறின் தலை சுழன்றது. உலகம் முழுவதுமே அவனை நோக்கிக் கேள்வி கேட்பது போன்றிருந்தது. கல், மண், கட்டிடக் கலையில் நிபுணத்துவம் பெற்ற அவன், பொன், மண், பெண் எனும் மூன்றையும் அறியாதவனாகவே நின்றான். ஒரு நிமிஷத்தில் அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். கையில் கிடந்த மோதிரத்தைக் களற்றி உம்மாவின் கையில் கொடுத்தான். அவன் கால்கள் நடந்தன. ஆம்! சுபைதாவின் வீட்டைநோக்கி அவன் கால்கள் நடந்தன.

(1971)

எனக்கு வயது பதின்மூன்று

எனக்கு வயது பதின்மூன்று ஆகிறது. நான் சிக்கந்தர் போடியாரின் வீட்டுக்கு வேலைக்காரியாக வந்து ஐந்து வருடங்கள் ஆகின்றன. இதுவரை நான் அறிந்த உலகம் இந்தப் போடியாரின் வீடுதான்.

‘என்னைப் பெத்தவ’ என்று சொல்லிக்கொண்டு என் உம்மா மாதம் ஒருக்கா போடியார் ஊட்டுக்கு வருவா. போடியார் எனக்குரிய சம்பளம் பதினைந்து ரூபாயையும் அவ்விடம் கொடுப்பார். அதுவும் சும்மா இல்லை. என் உம்மா வரும் நாள் பார்த்து, போடியார் ஊட்டில் ஏதாவது வேலை காத்திருக்கும். “ஆசியா இந்தக் கொள்ளியைக் கொத்திவிடு, இந்தத் தேங்காய் பதினைந்தையும் உரித்துத் தந்திரு, நெல் மூண்டு மரைக்கால் கெடக்கு அவிச்சிக் காய வையேன்” இப்படி ஏதாவது வேலை வாங்கிவிடுவா போடி

யார் பெண்சாதி, இப்படியெல்லாம் செய்தும் மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு முன்னம் கையில் காசக் கொடுத்து என் தாயை அனுப்பிவிடுவாள் அந்தச் சீமாட்டி.

“நான் வாறன் மகள்!” என்று கூறிக்கொண்டு உம்மா போய்விடுவா. உம்மா இப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்வதில் எனக்கு எவ்வித மகிழ்ச்சியும் இல்லை. அவ சொல்லாமல் போய்விட்டாற்கூட எனக்கு எவ்வித கவலையும் இல்லை. சிலவேளை இவதான் என்னைப் பெத்தவவா? ஒரு தாய் ஒரு மகள் மீது செலுத்தும் பாசம் இவ்வளவுதானா? என்ற வினாக்கள்கூட என் மனத்தில் எழும்,

யார் பெத்தா என்ன? யார் வளர்த்தா என்ன? இந்தப் பூமிக்கு நாம வந்திற்றம். கூடவே வயிறென்ற ஒன்றையும், மனம் என்ற இன்னொன்றையும் கொண்டு வந்திற்றம். அதுக்காக ஆடித் தொலைக்க வேண்டியதுதானே. நானும் இந்தப் பூமியில் பொறந்த ராசி, மறு வருஷமே என் வாப்பா மவத்தாகிப் போக உம்மா கைம்பொண் ஆயிற்றா. உள்ள பிள்ளைகளை வளர்த்துக்க வக்கில்லாமல் அவைகளை இப்படி ஆரார் வீட்டுக்கோ தானம் பண்ணி வயிறு வளர்க்கிறா. மூத்தவ பருவ வயதாயிற்றா. எப்பவோ கலியாணம் ஆகி இருக்க வேணும். என் உம்மா தினசரி நெல் குத்திவிப்பா. மாதம் முடிந்ததும் என் சம்பளம் பதினைந்து ரூபாயும், காக்காட சம்பளம் இருபது ரூபாவும் கைக்கு வரும். இதக் கொண்டு உம்மா எந்தக் குமரை நிறைவேற்றுவா? எல்லாம் சேர்ந்து சோத்துக்கும் உடுப்புக்கும் போதா.

சிக்கந்தர் போடியாருக்கு என்னைவிட இரு வயது மூத்த பெண்பிள்ளை ஒன்று ஒருக்கா. ஸரீனா என்று பெயர். உள்ளூர் மகா வித்தியாலயத்தில் பத்தாம் வகுப்புப் படிக்கா. அந்தப் பிள்ளை பாய்களிசானும், கௌனும், தாவணியும் அணிந்து இரட்டைப் பின்னலும் போட்டுக்கொண்டு பள்ளிக் குப் போவா! அதப் பாக்கவே எனக்கு ஆசை பொங்கும். ராஜகுமாரத்தி மாதிரி எவ்வளவு அழகா இருப்பா. பள்ளி தவிர வேறு எங்கேயும் போறதெண்டால் மடிப்புக் குலையாத

கட்டைப் பாவாடையும் சேட்டும் போட்டுக்கொள்வா. அது அவவுக்கு இன்னும் அழகு. போன ஹஜ்ஜுப் பெருநாளைக்கு சிவப்பு நிறக் கட்டைப் பாவாடையும் ப்ளௌசும் போட்டிருந்தா. அந்தச் செவ்வரத்தம் பூசிவப்பு நிறம் இன்னும் என் கண்ணை விட்டு மாறவில்லை. இந்த உடுப்பழகுக் காகவே ஸரீனாவோடு எனக்கு ஒரு பிரியம். ஏன் பொறாமை என்றுகூடக் கூறலாம். இத அறிஞ்சாப் போடியார் பெண்சாதி என்னைத் தொலைச்சிருவா...

போன ஹஜ்ஜுப் பெருநாளைக்கு கூப்பன் கடையில் சீத்தை வாங்கி எனக்கி ஒரு நீட்டப் பாவாடையும், போளைக் கைச் சட்டையும் தச்சிக் குடுத்தாங்க, அதப் போட்டுக்கிட்டு கண்ணாடியின் முன் நின்று பார்த்தேனே, என்ர அல்லாவே என்ன அலங்கோலம்! என்ர கண்ணால தண்ணீயே வந்து விடும் போலிருந்தது. அவங்கட புள்ளயப்போல நானும் ஒரு குமர்தான். வரவரத் திறந்த மார்போடு திரிய எனக்கு ஒரு வித வெட்கமாக இருக்குது. ஒரு மேலாக்காவது இருந்தா மார்பை மூடிக்கொண்டு கூச்சம் இல்லாமல் திரிவேன். இதப் போடியார் பெண்சாதியிடம் சொன்னேன். அதற்கு அவ, “இப்ப பொடவ சீல விக்கிற வெலக்கி, இதெல்லாம் கட்டு மாடி, இப்ப என்ன வயதா உனக்கு, அதெல்லாம் பொறகு பார்த்துக்கலாம்” என்று சொன்னா. மன்னவன் பேச்சுக்கு மறுபேச்சு இருந்தாலும் மகாராணி பேச்சுக்கும் மறுபேச்சு உண்டோ? நான் ஒரு வேலைக்காரி என்பதை என் உடை நடையிலேயே காட்டணும் என்பது அவர்கள் எண்ணம். அழகான பாவாடையும், எழிலான தாவணியுமாக நான் திரிந்தா, அவங்க மகளுக்கும் எனக்கும் வித்தியாசமில்லாமற் போய்விடுமே!

இன்னும் இரண்டொரு வருடத்தில் நானும் பெரியபுள்ள ஆயிடுவேன். பருவம் ஆயிற்றா முஸ்லிமான நாங்க பிடவை தானே உடுக்கணும். அப்பொழுது போடியார் மகளும் பள்ளியை விட்டுடுவா, அப்புறம் அவவும் பிடவைதான் உடுப்பா. அவ, விதம்விதமான பிடவையெல்லாம் உடுப்பா.

எனக்கோ கூப்பன் கடைச் சீத்தையும் மருதமுனைத் தறிப்
பிடவையுமாகத்தானே வாங்கித் தருவாங்க. நான் ஏழை
வகுத்துல பொறந்தவள். ஸரீனாவின் தகுதிக்கு நான் எப்
பிடி ஈடுகொடுக்க முடியும்? ஆண்டவன்தான் எங்கள் இப்பிடி
வித்தியாசம் வித்தியாசமாகப் படைச்சிற்றானா? அல்ல இப்
படியான அந்தஸ்து பாகுபாடுகளை நாங்கள்தான் உண்டாக்
கிக்கொண்டோமா? எனக்கு ஒன்றும் விளங்குதில்லை.

ஐந்து வருஷமாக இந்த ஊட்டில தொடர்ந்து மாடா
உழைகிறேன். அதிகாலை ஸுபஹுக்கு எழுந்து தேயிலைக்
குத் தண்ணி வைத்திற்று, வீடு வாசலைக் கூட்டத் தொடங்
கினா, அப்புறம் இரவு ரேடியோவில் பாட்டெல்லாம் முடிந்த
பொறகுதான் படுக்கையில் கொண்டு விழுவேன். என்னேர
மும் சுழன்று சுழன்று வேலை செய்வது எனக்குப் பழகிப்
போயிற்று. சும்மா உட்கார்ந்திருப்பது ஏலாமலிருக்கிறது.
“துடிதுடிப்பானவ, அலுப்பில்லாம வேலை செய்வாள். நல்ல
வள்” என்று போடியார் பெண்சாதி, வீட்டுக்கு வருகிறவர்
களிடம் என்னப்பத்தி புகழுவா. ஒரு விஷயத்தில் மட்டும்
போடியார் பெண்சாதிக்கு என்னோட கோபமும் சந்தேகமும்
கூட.

ஒண்டுமில்ல, போடியாரின் மூத்த மகன் தாஹா என்
னோடு கொஞ்சம் இரக்கமாகப் பழகுவார். அவரும் மகா
வித்தியாலயத்தில் பன்னிரெண்டாம் வகுப்புப் படிக்கிறார்.
அவர் உடுப்புகளைக் காயவைத்தால், நான் அதை எடுத்து
மடித்துக்கொண்டு போய், அவரது அறையில் வைப்பேன்.
அவரது அறைக்குத் தேனீர் கொண்டுபோனால், மேசையில்
கிடக்கும் புத்தகங்களைப் புரட்டிப் படம் பார்த்துக்கொண்டு
நின்றுவிடுவேன். அவர் எதுக்கு எடுத்தாலும், “ஸல்மர,
இஞ்சவா, இந்தச் செருப்பில சேறு பட்டிரிக்கி, அதைக் கழு
விக் கொண்டுவா! குடிக்கத் தண்ணி கொண்டுவா! இந்தத்
தலையணைக்கு உறைமாற்று” இப்படி ஏதாவது வேலை
சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். ஒளிக்காமல் சொன்னால் அவர்

என்ன வேலை சொன்னாலும் அதச் செய்வதில் எனக்கொரு மகிழ்ச்சி.

இந்தச் சம்பவம் ஒன்றும் போடியார் பெண்சாதிக்குப் பிடிக்காது. “வளந்த ஆண் பிள்ளையோட கணக்காப் பழகணும்டி” என்று என்னைக் கண்டித்துப் பேசுவா. இதுக்கு நான் என்ன செய்வேன். நான் அவரை மிக மரியாதையாகக் காக்கா எண்டுதான் கூப்பிடுவேன். ஆனால் ஒருநாள் அவர் தான் என்னைக் கையில் பிடித்து இழுத்து என் கன்னத்தில் செல்லமாக அடித்தார். இத நான் யாரிடமும் சொல்ல வில்லை. இவ்வளவு இரக்கமாக இருக்காரேயெண்டு எனக்கும் அவரோட ஒரு பாசம் இல்லாமற் போகுமா?

இத மனதில் வச்சித்தானோ என்னவோ “அவளுக்கு வயதாப்போயிற்று. எப்பிடியும் அவள, அவள்ற வீட்டுக்கு அனுப்பினாக்கூட நல்லது. நாம வேற சின்னப் பிள்ளையாக ஒண்டு பாப்பம்” என்று போடியார் மனைவி, போடியாரிடம் ஒரு நாள் கூறினார். அதுக்குப் போடியார், “இவள அனுப்பினா இவளப்போல பழகின பிள்ளையெண்டு இலேசில் அகப்படுமா? அதுவும் பதினைந்து ரூபாய்க்கு எங்கே கிடைக்கப் போகுது?” என்று சொன்னார். போடியார் பெண்சாதி விழுங்கவும் முடியாமல், துப்பவும் முடியாமல் கஷ்டப்பட்டதை குசினிக்குள் நின்ற நான் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

இந்தச் சம்பவத்துப் பிறகு நான் காக்காவோடு அவ்வளவாகப் பழகுவதில்லை. “ஸம்மா! ஸம்மா!!” எண்டு அவர் கூப்பிட்டாக்கூட, நான் அவர்ர அறைப்பக்கமே போகமாட்டேன். “என்னெண்டு கேளேன்” எண்டு போடியார் பெண்சாதியும் கூறமாட்டா. பதிலுக்கு அவவே போய் “என்ன தம்பி வேணும்?” என்று கேட்பா. அல்லது ஸரீனா போய் அந்த வேலையைச் செய்வா. இந்த வித்தியாசம் எனக்கு விளங்காமல் நான் என்ன சிறு குழந்தையா? எனக்கு இதப் பத்திக் கவலையும் இல்லை.

இப்போது காக்கா என்கிறேன். நாளைக்கு மச்சான் என்கிற காலமும் நேரமும் வந்துவிடவா போகிறது? நான்

எவ்வளவு நல்லவளாகவும், அழகியாகவும் இருந்தாலும், நான் ஏழை. அவங்க பணக்காரர். நான் தண்ணி. அவங்க எண்ணெய். ஒரு போத்தலுக்க இரண்டு இருந்தாலும் ஒன்று சேரவா போகிறது?

தின்ன உண்ண மட்டும் இவ்வீட்டில் ஒரு குறையும் இல்லை. இருநூறு அவணம் முன்னூறு அவணம் என்று ஒவ்வொரு வருஷமும் நெல் வருது. இந்த நிலையில் சோற்றுப் பஞ்சம் இந்த வீட்டில் எப்பிடி வரும்? இருந்தும் உணவால் உடல் வளரும். மன மகிழ்வும் திருப்தியும் எப்படி வரும்? என்று நான் யோசிப்பேன். தின்பதில் குடிப்பதில்கூட நான் ஒரு வேலைக்காரியாகத்தான் நடத்தப்படுகிறேன். எனக்கு சோறு தின்ன ஒரு பீங்கான். தேனீர் குடிக்க ஒரு கோப்பை. படுக்க ஒரு தனிப்பாய். அதற்குத் தலையணையே கிடையாது. இப்படி ஒரு நடைமுறை இந்த வீட்டில் உண்டு.

எல்லோரும் சாப்பிட்டு முடிந்ததும் நான் என் பீங்கானைக் கழுவி எடுத்துப்போய் என் சோத்தை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும். அதுபோல எல்லோரும் தேனீர் குடித்து முடிந்ததும், நான் எனது கோப்பையைக் கழுவி எடுத்துச் செல்லவேண்டும். சிறைக்கைதிகளும் இப்படித்தான் என்றாயாரோ கதைத்தார்கள். நானும் இவ்வீட்டில் ஒரு சிறைக்கைதியா? தேயிலைக்குத் தண்ணீர் வைப்பது நான்; அரிசிகழுவுவது, மீன் வெட்டுவது, மரக்கறிவகை அரிவது எல்லாம் நான். உண்ணும்போதும் குடிக்கும்போதும் மட்டும் நான் ஒரு இழிந்த சாதியாக எப்படி மாறுகிறேன்.

முஸ்லிம்களெல்லாம் சமமானவர்கள், சகோதரர்கள் என்று சொல்கிறார்கள். நான் மட்டும் இந்தச் சகோதரர்களில் சேரவில்லையா? என் உம்மா, ஐந்து 'வக்து'ம் ஒழுங்காகத் தொழாவிட்டாலும் நோன்பு முப்பதும் பிடிப்பா. 'தறாவீஹ்' தொழப்போவா, ஹறாம் ஹலாலுக்கு பயந்து நடப்பா. அவ வயத்துல பிறந்து ஸல்மா என்று பெயரும் வைத்துக்கொண்ட நான் வேலைக்காரியான காரணத்தி

னால்தானே இழிந்தவளானேன்! என் ஆசையின்படி உடுக்க முடியவில்லை! என் எண்ணத்தின்படி நடக்கமுடியவில்லை!

அடுத்த தெருவில் ஒரு நெசவு நிலையம் இருக்கிறது. குமர்பிள்ளைகளெல்லாம் அங்குபோய் தொழில் பழகுதுகள். அதன் விருப்பம்போல உடுத்திக்கொண்டு சந்தோஷமாகக் கதைத்துக்கொண்டு போகுதுகள். எனக்கு என்ன தொழில் தெரியும்? இந்த வீட்டுக்கு வந்து என்னத்தப் படிச்சுக் கொண்டேன்! ஸல்மாவின் சிந்தனை எதிர்நீச்சல் அடிக்கத் தொடங்கிற்று. அதனைத் திருப்பி எடுப்பது இனி இயலாத காரியம்.

மறுநாள் ஸல்மா அந்த வீட்டில் இருந்து விலகினாள். போடியார் பெண்சாதி சந்தோஷமாகப் பதினைந்து ரூபாய் சம்பளத்தையும் கொடுத்தா. போடியார் அன்பளிப்பாக நூறு ரூபா கொடுத்தனுப்பினார். ஐந்து வருடங்களுக்குப் பின்னர் தன் தாய் வீட்டின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டு மன நிறைவான ஒரு வாழ்வு வாழ ஸல்மா மிக வேகமாகத் தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

பாய் களிசான், கௌன், மார்பகத்தில் தாவணி இத்தனையும் அணிந்துகொண்டு, எடுப்பான அழகுத் தோற்றத் தோடு, கையில் குறிப்புக் கொப்பியுடன் நெசவு நிலையம் நோக்கி நடந்து செல்லும் புதுப்பிள்ளை வேறு யாருமில்லை! அந்தப் பதின்மூன்று வயது வேலைக்காரி ஸல்மாதான். அவள் இப்பொழுது நெசவு பழகுகிறாள். அவளது கம்பீரமான நடை, களங்கமற்ற நேர்பார்வை என்பன அவளுடைய எதிர்கால வாழ்வின் வெற்றிக்கு நம்பிக்கையான ஆதாரங்களாக அமைந்தன.

(1975)

அன்னலட்சுமி இராஜதுரை

1957-ம் ஆண்டில் 'கலைச்செல்வி' இதழில் 'யாழ் நங்கை' என்ற புனைபெயரில் கவிதை எழுதியதின் மூலம் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமானவர். 1958-ல் முதல் சிறுகதை 'தினகர'னில் வெளியாகிற்று.

திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்தவர். 1962 முதல் வீரகேசரி ஆசிரிய குழுவினும், 'ஜோதி' வார இதழ், மித்திரன் வாரமலர் பொறுப்பாசிரியராகவும் விளங்கியவர்.

'விழிச்சுடர்' குறுநாவல் தொகுதி, 'உள்ளத்தின் கதவுகள்' (1975), 'நெருப்பு வெளிச்சம்'

(1984) இருபக்கங்கள் - கவிதை (1993) என்பன இவரது நூல்கள்.

உலகச் சிறுகதைகள் பலவற்றை தமிழில் மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். வானொலி நாடகம் உரைச்சித்திரம், வானொலி மகளிர் நிகழ்ச்சிகளை எழுதித் தயாரித்துப் பாராட்டுப்பெற்றவர். சிறந்த பேச்சாளி. பத்திரிகைத் துறையில் இருந்தமையால் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்று வந்தவர்.

சமுதாய ஒழுங்கீனங்கள், பண்பாட்டுச் சரிவுகள் என்பனவற்றுக்கு வன்மையான எதிர்க்குரலாக அன்னலட்சுமி இராஜதுரையின் எழுத்துக்கள் உள்ளன.

உரிமை

கையில் இருந்த கடிதத்தினை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் பூமணி.

பாசமாய் வளர்த்த அன்புத்தம்பி எழுதிய கடிதம்தான். ஆனால், பாசத்தைத்தொனிக்காத கடிதம். குண்டு குண்டாய் அவனது எழுத்துக்கள்! ஆனால், அவை உண்மையாகவே குண்டுகளாகி வெடித்துச் சிதறி, நெருப்புத் துண்டுகளை உடலில் கொட்டியது போல.....

நெஞ்சு துயர வெடிப்பில் வெந்து கொண்டிருந்தது. கண்களிலிருந்து வடிந்த கண்ணீர் சுடுநீர் முத்துக்களாகவே உதிர்ந்தன.

மீண்டும் அக்கடிதத்தினைப் பிரித்துப் பார்த்தாள்.

‘மிஸ் பூமணிக்கு.....’

இப்படித்தான் விளித்து ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது அக் கடிதம்!

‘அடப்பாவி! உனக்கு நான் என்ன துரோகமடா பண்ணினேன்?... உன்னை நெஞ்சிலும் தோளிலும் வைத்து வளர்த்த வளடா நான்! நீ ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் தரம் ‘குஞ்சக்கா, குஞ்சக்கா’ என்று வாஞ்சையோடு அழைத்து, ஒட்டிக் கொண்ட அருமைச் சகோதரமடா? தாயில்லாத இடத்தில், தாய்க்குத் தாயாகவும் சகோதரத்துக்குச் சகோதரமாகவும் உன்னை வளர்த்தவளடா! எப்பிடி... எப்பிடி நான் உனக்கு அந்நியமாகிப் போனேன்?.....

!அன்புள்ள அக்காவுக்கு என்று சாதாரணமாய் அன்பு காட்டுவதற்குக் கூட நான் அருகதையற்றுப் போனேனா? எடேய், உனக்கு ‘மிஸ்’ என்றால் என்ன கருத்தென்று சொல்லித் தந்தவளே நான்தானேயடா! என்னட்டப் படிச்சத எனக்கே விடுறியா? நீ என்னிலை காட்டி வந்த அன்பு, பாசம் எல்லாம் பொய்யா?

பூமணியின் உள்ளம் தாங்கொணாமல் அரற்றியது.

ஜன்னலின் ஊடாக ‘சிலு சிலு’வென்று வீசிய காற்றிற்கு கூட அவளின் உடல் உஷ்ணத்தைத் தணிக்க முடியாதிருந்தது. ஒரு வேளை அக்காற்று உடலின் உஷ்ணத்தினைத் தணித்துக் குளிர்மைப் படுத்தினாலும் அந்த ஏழை நெஞ்சின் கொதிப்பு ஆறப் போவதில்லை... இதோ இந்த வீட்டின் மூத்த சகோதரி இராசமணியின் வீடுதான்-ஜன்னலோரத்தில் இருந்து பார்க்கும்போது தெரிகிறதே எல்லையற்ற வான வெளி... அதில், பரந்திருக்கும் சூன்யம்...போல், அவளது இதயமும் சூன்யத்தில் மூழ்கிப் போய்க் கிடக்கிறது.

ஏன் அப்படி நடந்தது? அதுவும் ‘திடுதிப்’பென்று நடந்தது? அவன் தன்னைப் பற்றி தன் எதிர்காலம் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவா? அதுவும் நாற்பது வயசுக்கு மேலே?

“பூமணி! நான் ஒருக்கால் பள்ளிக்கூட அலுவலாய் டவுனுக்குப் போய்ட்டு வாறன். பிரின்ஸிபலின் அலுவல்தான் வர நேரம் சென்றாலும் நீ எனக்காகச் சாப்பிடாமல் காத்துக் கொண்டிருக்காதே. சாப்பிட்டுட்டு இரு! வெளிக்கதவை வழமை போலப் பூட்டிக் கொள்ளு! சொன்னாப் போலை மறந்து போனன்... நீ ஏதோ சாறிக்கு பிளவுஸ் துணி வாங்க வேணுமெண்டு சொன்னனீயல்லே? அதத்தாவன்; வரேய்க்க வாங்கிவாறன்!”

ஒரு நாள் காலை அவளுடைய நேசக்காதான் கேட்டா- அவளும் சாறியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“கவனமாய்ப் போயிட்டு வாக்கா! உந்த டவுனுக் குள்ளை இருந்த இருந்தாப்போலை சண்டையன், துவக்குச் சூடுகள் எண்டு நிலைமையன் மாறும்...” பூமணி இன்றைய ஸ்திரமற்ற சூழ்நிலையைச் சாதாரணமாகவே தொட்டுக்கூறி விடை கொடுத்தாள்.

நேசமணி அவளது இரண்டாவது மூத்த சகோதரி. அவள் படித்தவள். இவளது படிப்பு அரையும் குறையும்தான். அவள் ஒரு பள்ளிக்கூட ஆசிரியை. இவருக்கு உத்தியோகம் வீட்டிற்குள்தான். சமையல், வீட்டுப் பராமரிப்போடு தையல் வேலைகளும் செய்வாள். உறவினர்கள், தெரிந்தவர்களுக்கு உடைகள் தைத்தும் கொடுப்பாள்.

இவள் அக்காவின் அரவணைப்பில்தான் வாழ்கிறாள். இருவரும் திருமணம் ஆகாதவர்கள். எனவே ஒருவருக் கொருவர் துணை என்பதே வாழ்க்கை.

சகோதரி இட்ட அன்புக் கட்டளைப்படியே சமைத்த பின் அவளுக்குரிய சாப்பாட்டினை எடுத்து வைத்தபின் தானும் சாப்பிட்டாள். இதற்கிடையில் வெளியில் தபால்காரரின் மணிச் சப்தம் கேட்டது. கடிதம் மூத்த சகோதரி இராஜமணியிடமிருந்து வந்திருந்தது. அடுத்த வாரம் லீவுக்குப் பிள்ளை களுடன் ஊருக்கு வருவதாக எழுதியிருந்தாள்.

‘கன காலத்துக்குப் பிறகு அக்காவோடு! சந்தோஷம் தான்! நேசக்கா வரட்டும்; சொல்லுவம்!’ என்று எண்ணிக் கொண்டவள் ஆங்காங்கு கிடந்த உடுப்புகளை எடுத்து மடித்து வைத்துவிட்டுச் சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்தாள்.

முத்தவள் இராசமணியையும் அவளுடைய தகப்பனார் படிக்க வைத்திருந்தார். நீர் கொழும்புக்குப் படிப்பிக்கச் சென்றவள், அங்கு தன்னுடன் கூடப் படித்த ஆசிரியர் ஒருவரை காதலித்தாள். அவரைத்தான் கலியாணம் செய்வேன் என்று பிடிவாதம் செய்தாள். ‘ஏதோ தாயில்லாத பிள்ளை விரும்புது. பெடியனும் நல்லவனாய்த்தான் தெரியுறான். செய்து வைச்சிடுவம். அவள் படிச்சவள்தானே? தன்காரியத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுவாள்; என்று தகப்பனும் அவள் விரும்பிப்படியே கல்யாணத்தைச் செய்து வைத்து விட்டார். இராசமணியும் நீர் கொழும்பு வாசியாகி விட்டாள். அத்துடன் தன் கடமை எல்லாம் முடிந்துவிட்டது என்பது போல் தகப்பனும் காய்ச்சல் என்று படுத்து நிரந்தரமாகக் கண்ணை மூடிவிட்டார்.

நேசமணிக்கோ பூமணிக்கோ காதல் என்று ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. கல்யாணம் செய்து வைக்க யாரும் முன்னிற்கவுமில்லை. எனவே கல்யாணப் பேச்சுக்கே இடமில்லாமற் போயிற்று.

நல்ல சேவை மனப்பான்மையுள்ள ஆசிரியை என்று நேசமணி பெயர் எடுத்திருந்தாள். வீட்டிலேயும் விடுமுறை நாட்களிலே ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு இலவசமாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பாள்.

புத்தகம், கொப்பி, பேனை, பாடசாலை பீஸ் என்று சில பிள்ளைகள் அவளிடம் உதவி பெறுவதையும் பூமணி பார்த்திருக்கிறாள். எப்படியும் படிப்பில் பிள்ளைகளை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற நல்ல உள்ளம் கொண்டவள். அப்படியான சிந்தை லேசில் எல்லோருக்கும் வந்துவிடாது.

மாணவ மாணவியரிடையே அவளுக்கு நல்ல மதிப்பு. நேசமணி டீச்சர் என்றால் யாருக்குத் தெரியாது.

‘நேசக்கா’ மீது பூமணிக்கு அன்பு மட்டுமல்ல, மரியாதையும் அதிகம்.

அவளைப் பொறுத்தவரை நேசக்கா ஒரு பெரிய ஆலமரம். அதன் நிழலின் கீழ் மென்காற்றைச் சுவாசித்துக் கொண்டு, வெய்யில் படாமல் விளையாடும் குழந்தையைப் போல் வாழ்வதுதான் அவளுக்குத் தெரிந்த ஒன்று. அதில் அவளுக்குத் திருப்திதான். அந்த நிழலில் மகிழ்ச்சியோடு விளையாடுவதற்குத்தான் அருமைத்தம்பி ரவிகுமார் இருந்தானே!

பாலப்பராயத்திலேயே தாயையும் பின்னர் தந்தையையும் பறிகொடுத்த ரவிகுமாரைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு ஒரு பெரும் பிரச்சினையாக உருவெடுத்தது.

“நேசக்கா, நான் வீட்டில இருந்து தம்பியைக் கவனிக்கிறேன்,” என்று முன் வந்தாள் பூமணி. அப்போது, அவள் ஒன்பதாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். படிப்பில் அப்படி ஒன்றும் பெரிய கெட்டிக்காரி என்றில்லாவிட்டாலும், சுமாராகப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“உன்ர படிப்பு குழம்பிப் போமல்லே, பூமணி?” என்றாள் நேசம்.

“அதுக்கென்னக்கா? தம்பியைப் பார்த்துக் கொள்ளவும் வேணுந்தானே அக்கா? நீங்கள் இவ்வளவு படிச்சிட்டு இனி வீட்டிலை நிக்கிறதை விட நான் வீட்டிலை இருந்து தம்பியையும் பார்த்துக் கொண்டு உங்களைக் கேட்டுப் படிச்ச சோதினை எடுக்கிறேன்!”

அவள் பாடசாலைக்குப் போகாமல் ரவியுடன் நின்று கொண்டாள். படிப்பு அதற்குப் பிறகு அவளுக்கு நகரவேயில்லை.

“குஞ்சக்கா, குஞ்சக்கா” என்று ரவிகுமார் பூமணியோடு ஒட்டிக் கொண்டது ஒன்றும் வியப்பில்லை.

சாப்பிடுவது, குளிப்பது, படிப்பது விளையாடுவது எல்லாவற்றிற்கும் குஞ்சக்காதான் அவனுக்கு வேணும். அவனுடைய குறும்புகளையெல்லாம் அவன் சிரித்துச் சமா-
ளித்துக் கொள்வான்.

நேசக்காவுக்கு அவன் கொஞ்சம் பயம். எப்போதும் அவளுக்கு மரியாதை கொடுப்பவன்; போலத் தூரவே நின்று கொள்வான். அதற்கு அவர்கள் இருவருக்கும் இடையில் இருந்த வயது வித்தியாசம் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

பல வருடங்கள் கடந்தோடின. ரவிசுமார் படித்து அர சாங்க உத்தியோகம் ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டான். தன் னோடு கூடப் படித்த மாலதி என்ற பெண்ணைக் காதலித்த அவன் அவளைத் திருமணம் செய்ய ஆசை கொண்டான்.

மாலதியின் குடும்பத்தில் சம்பந்தம் செய்து கொள்ள நேசமணிக்குக் கொஞ்சமும் விருப்பம் இல்லை. அவர்களும் உள்ளூர்க்காரர்கள்தான். அவர்களைப் பற்றி அவளுக்கு உயர்ந்த அபிப்பிராயமில்லை.

“அதென்னக்கா? தம்பி விரும்புற இடத்திலை செய்து கொள்ளட்டன்! ஏன், அந்தப் பொம்பிளையும் வடிவு தானே?...” என்று தம்பிக்குச் சார்பாகப் பேசினாள் பூமணி.

“வடிவிருந்தால் மட்டும் போதுமே? அந்தப் பிள்ளையைப் பற்றி எனக்கு அவ்வளவு வடிவாய்த் தெரியாது. ஆனால் தாய் தேப்பன் ஆக்கள் சரியான செட்டுப் பிடிச்சதுகள்! பணத்திமிரும் அவையிலை இருக்கு!...”

“எங்களுக்கென்னக்கா? அவையின்றை திமிர் அவையோடை! நாங்கள் என்னத்துக்கோ அவையிட்டை போகப் போறமே?... அவன் விரும்பினதை அவன் செய்யட்டுமன்?”

“நீயும் தம்பிக்குப் பெரிய சப்போட்தான்!... இருபத்திரண்டு வயசிலேயே அவருக்குக் கல்யாண யோசனை வந்திட்டுது!... இன்னும் கல்யாணம் செய்யாமல் குஞ்சக்கா

இருக்கிறாவே எண்டு அவன் நினைக்கேல்லைத் தானே?...’’

‘‘எங்கட தலைவிதிக்கு அவன் என்னக்கா செய்வான்?...’’

‘‘சரி, சரி!... அவன் நினைச்சதைச் செய்யட்டும்!...’’ என்று சம்மதித்தாள் நேசமணி.

மாலதியைக் கரம்பற்றிய ரனிகுமார் மனைவி வீட்டோடேவே இருந்தான்.

பூமணிக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்துவிட நேசமணி முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவே செய்தாள். ஆனால் முயற்சிகைகூடவில்லை. அதையிட்டு நேசத்துக்கு மனக்குறை தான்.

அதை அவள் தன் சகோதரியிடம் வாய்விட்டே ஒருநாள் சொன்னாள்.

‘‘என்னைத்தான் விடு... நான்தான் உழைக்கிறேனே! இந்த வீட்டையும் குடுத்து கொஞ்சம் காசு பணத்தையும் குடுத்து கொஞ்சம் உனக்கொரு கல்யாணத்தைக் கட்டி வச்சிடலாம் எண்டு பார்க்கிறன். நீயும் ஏதாவது குறை குத்தம் சொல்லுவாய்!... அதுவும் சரிவாற மாதிரி இல்லை’’

‘‘என்னக்கா இது? நீங்கள் கல்யாணம் கட்டாமல் தனிய இருக்கிறியள்தானே? நான் இருந்தால் என்ன?... நான் இருப்பனக்கா!... எனக்குக் கல்யாணம் வேண்டாம்!’’...

நேசம் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டாள்.

‘‘அக்கா! நீங்கள் சந்தோஷமாய் இருங்கோக்கா! உங்களோடை இருக்கிறதிலை எனக்கும் சந்தோஷந்தானக்கா! சிரியுங்கோ அக்கா!’’...என்று அவளது கையைப் பிடித்து உலுக்கியபோது, நேசம் தன் மனக்குறையை மணதுக்குள் புதைத்துக் கொண்டு புன்னகைத்தாள்.

மற்றொரு சமயம், அவன் “கல்யாணந்தான் நடக்க வழியில்லாமல் கிடக்கு... நீ படிச்ச ஒரு உத்தியோகத்திலை இருந்தாயெண்டாலும் எனக்குக் கவலை இல்லாமல் இருந்திருக்கும்!” என்று தன் மனக்குறையை வெளியிட்டாள் நேசம்.

“போங்கோக்கா!... நான் படிக்காட்டி என்னக்கா? மலை போல நீங்கள் இருக்கிறியள்!... நீங்கள் என்னைக் கைவிடப் போறியளா? தம்பி இருக்கிறான்!... அவன் குஞ்சக் காவைக் கவனிக்காமல் இருக்கப் போறானா?... எனக் கொண்டும் கவலை இல்லையக்கா!...” என்றாள் பூமணி சிரித்துக் கொண்டே,

நேசமணி புன்னகை செய்தாள்.

இப்போது?.....

“பூமணி!... பூமணி!...” என்று யாரோ கூப்பிடும் சத்தம்!

அவள் திடுக்கிட்டு எழும்பிப் போய்க் கதவைத் திறந்தாள்.

அவளுடைய மாமனான தம்பையா வாசலில் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருடைய முகமே ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்கிறது என்பதனை அவளுக்குப் புலப்படுத்தியது.

“என்ன மாமா?”... அவளது குரலில் தடுமாற்றம்.

“...பிள்ளை!..... இவள்... தங்கச்சி நேசம்...” அவரது குரலிலும் தடுமாற்றம்.

“அக்காவுக்கு என்ன மாமா?”

“டவுனுக்குள்ளை... குண்டொன்று... வெடிச்சதாம்... அதிலை... இவவும் அகப்பட்டுச் செத்துப் போனாவாம்!...”

“ஐயோ அக்கா!... இதென்ன பேரிடியக்கா?... மின்னாமல் முழங்காமல் என்னை விட்டிட்டுப் போயிட்டியே அக்கா!

நான் இனி என்ன செய்வேனக்கா?... நான் சாதாரணமாய்ச் சொன்னது உண்மையாய்ப் போய்ட்டுதே அக்கா!...'”

பூமணி அழுது புரண்டாள். அவளால் அச்செய்தியைத் தாங்க முடியாமல் இருந்தது.

ஊருக்குள்ளே மிக மதிப்புள்ள ஆசிரியை பரிதாபமாக மாண்டுபோன செய்தி ஊரெங்கும் பரவவே, அனுதாப அலை திரண்டது.

ரவிகுமார், இராசமணி எல்லோரும் வந்து அழுதார்கள்.

இறுதிக் கிரியைகள், உறவினர்கள், நண்பர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோரின் உதவியினால் மிகவும் சிறப்பாக நடந்தன. சேவை மனப்பான்மையுடன் பிறர் நலனுக்காக வாழ்ந்த அந்த உத்தம ஆத்மாவுக்கு ஊரார் தமது இறுதி நன்றியை உருக்கமாகச் செய்து கலைந்து போனார்கள்.

அருமைச் சகோதரத்தின் பிரிவைத் தாங்காது அழுது புரண்டாலும், அதனோடு இணைந்த வீட்டுக் காரியங்களைப் பூமணிதானே கவனிக்க வேண்டும்?

இராசமணி, அவளது கணவர், பிள்ளைகள், ரவிகுமார், அவளது மனைவி, பிள்ளைகள், மாமன், மாமி, தம்பையா மாமா, மற்றும் சில உறவினர்கள் அங்கு காணப்பட்டார்கள்.

கண்ணாடி அலுமாரி, புத்தக அலுமாரி, பழைய காலத்து வேலைப்பாடமைந்த கதிரைகள், மேசைகள், பழைய வெண்கல, பித்தளை வீட்டுப் பாத்திரங்கள் யாவும் ஓர் அறைக்குள் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

இராசமணியும் அவளது கணவரும் உட்படச் சிலர் வீடு வாசல்களைக் கழுவித் துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பூமணி குளித்துவிட்டுச் சோர்வுடனும், கனத்த இதயத்துடனும் வேலைகளுக்கு உதவிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஒரு தேங்காயெண்ணை விளக்குக் கொளுத்தி ஹோலிலை வை பிள்ளை! - பக்கத்திலை செம்புத் தண்ணீரும் வை” ஒரு கிழவியின் குரல்.

அன்பும் அதிகாரமுமாய் இந்த வீடு நிறைந்திருந்த உருவம்! அதன் ஆளுமை இந்தச் சிறு விளக்கின் அளவுக்குக் குறுகிப் போய்விட்டதா?

பூமணியின் கண்கள் நீரைச் சிந்திக் கொண்டிருந்தன.

“குஞ்சக்கா! உன்னட்ட இருக்கிற நகைகளை எடுத்துத் தா!”

பூமணி ‘பட்’டென்று நிமிர்ந்து தம்பியைப் பார்த்தாள். அவனது கண்கள் சிவந்து காணப்படுகின்றன,

“ஏன் தம்பி?”

“செத்த வீட்டுக் காரியங்களுக்கு ஆர் சிலவழிச்சது...? இனி மற்ற விசயங்களுக்கு ஆர் சிலவழிக்கிறது?”

“அதுக்கு, எல்லாம் ஏன் தம்பி? மூண்டு பவுன் சங்கிலி ஒண்டுதாறன். வித்துப்போட்டு காசை எடென்...”

“அது மட்டுமில்லை. எல்லாம் தேவைதான்.”

“முத்தவவுக்கு தேப்பன் இருக்கேக்கை குடுக்க வேண்டிய தெல்லாம் குடுத்துக் கட்டி வச்சிட்டார். இவ கலியாணம் கட்டாதவ. அப்ப இந்த வீடு வாசல் நகைநட்டு, பொருள் பண்டம் எல்லாம் ஆம்பிளைப் பிள்ளைக்குத்தானே சேர வேண்டும்? வேறை ஒருத்தரும் ஒண்டும் இனிக் கேக்கே லாது!”

“ஓமோம்! உண்மைதான்! வந்தார் வரத்தார் அனுப விக்க ஏலுமே?”

ரவிகுமாரின் சம்பந்தப் பகுதியிலிருந்து அக்குரல்கள் வந்தன. ஓகோ! இதெல்லாம் முன்கூட்டியே போடப்பட்ட

திட்டமா? ரவிசுமாரும் அதன்படி செயற்பட வைக்கப் படுகிறானா?

பூமணி திகைத்துப் போனாள்.

இராசமணிக்கும் நெஞ்சில் 'சுருக்' கென்று முள் ஏறியது போல் வலித்தது.

'வந்தார் வரத்தார்' என்று அடித்தது தனது கண வனைத்தான என்பது அவளுக்குப் புரியாதா? அவளது கண வனின் முகம் 'சட்' டென்று சுருங்கி, கோபம் தோன்றியதை அவள் கவனித்தாள். தன்னுடைய ஆட்களின் சின்னத்தனங் களைப் பார்க்க அவளுக்கே ஆத்திரமாக வந்தது.

“இஞ்சை ஆர் சொத்துப் பத்து கேட்க வந்தது? ஏன் வீண் கதை கதைச்சுக் கொளுவிறியள்?” என்று இராசமணி யும் கணவனும் ஒருங்கே கத்தினார்கள். பூமணி பதறிப்போய் விட்டாள்.

“எட தம்பி! நேசக்கா மின்னாமல் முழங்காமல் செத்துப் போன தோடை நானும் செத்துப் போயிடுவன் எண்டா இதெல்லாம் கேட்கிறியள்?... அக்கான்ரை செத்த வீட்டுப் பந்தல் கூட இன்னும் கழட்டேல்ல!... அந்த ஆத்மாவுக்குச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள், சாந்தியள் கூட இன்னும் செய்யேல்லை... அதுக்கிடையிலை... ஐயோ!... இதென்ன கதையள்?... தம்பி...”

“கதைக்க வேண்டிய இடத்திலை தானே காதைக்க வேணும்? வேறை எங்கை கதைக்கிறது?...”

தன் அன்புத் தம்பியின் முரட்டுத்தனமான பதிலைக் கேட்டு அவள் தடுமாறிப் போனாள்.

“என்னடா!... நகைநட்டு, சொத்துப்பத்து, பாகப் பிரிவினை எண்டெல்லாம் கதைக்கிற இடம் இதுதானே? அவள் அழுகையும் ஆவேசமுமாய்த் தம்பியின் தோள்களைப் பற்றி உலுப்பினாள்.

“ஓம்!... இதுதான் இடம்!... பாகம், பிரிவினை எண்ட பேச்சுக்கு இடமில்லை... எல்லாச் சொத்தும் எனக்குத்தான் வரவேணும்! நீ விருப்பமெண்டால் இஞ்சை இரு- இல்லாட்டிப் போ!...”

அவனது வாயிலிருந்து சாராய நெடியும் வீசியது...

அவளுக்கு நெஞ்சு நிறைந்த சோகத்துடன் பெருங் கோபமும் அவன் மீது ஏற்பட்டது.

“என்னடா சொன்னனீ? நான் போக வேணுமே? ஆரடா உனக்கெல்லாம் சொல்லித் தந்தது?” என்று கத்தியவள் ‘பளீர்’ என அவனது கன்னத்தில் அறைந்தாள். பின் ‘ஓ’வென்று அழுதாள். இராசமணி ஓடிவந்து அவளை ஆசுவாசப்படுத்தினாள்.

ரவிகுமாரின் சம்பந்தி வீட்டாருக்கு இது போதாதா? தங்களுக்கு முன்னால் தங்கள் மருமகனை அடித்துவிட்ட எரிச்சலையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சகோதரிகளை நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் குத்திக் குத்திப் பேசினார்கள். இதனால் ஒரே வாய்ச்சண்டை!...

ஆதரவு தந்த ஒரு சகோதரம் பிரிந்தது; ஆதரவு கொடுத்து வளர்த்த ஒரு சகோதரம் பொருளாசைப் பட்டுப்போ என்று துரத்துகிறது. பூமணி ஓயாமல் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பிக்கொண்டே இருந்தாள்.

பின்னர், வீட்டுக்குத் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்கள் அங்கு நடந்த சண்டைகள் பற்றியும் விசாரித்தபோது அவளுக்குப் பெரும் வேதனையாக இருந்தது.

இருவாரங்களின் பின் இராசமணி ஊருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானாள். ரவிகுமார் அங்கு வருவதே இல்லை.

“வீட்டிலே இருக்கிற நகைகளையும் எனக்குத் தர வேணும். வீட்டையும் என் பெயருக்கு எழுதவேணும். அப்பிடி

யெண்டால்தான் அங்கை வருவன்! ஏனெண்டு கேட்பன்!... இல்லாட்டி இல்லை!...' என்று கூறிவிட்டான் அவன்.

இராசமணிக்குச் சகோதரியைத் தனியே விட்டுச் செல்ல மனமில்லை. பூமணிக்கோ வீட்டைவிட்டு நகரக் கிஞ்சித்தும் விருப்பமில்லை.

‘‘நான் பிறந்து வளர்ந்து இவ்வளவு காலமும் வாழ்ந்த வீடு இது. இதை விட்டிட்டு என்னாலை எப்படியக்கா வர ஏலும்?’’ என்று அழுதாள் பூமணி.

‘‘நான் சொல்லுறதைக் கேள் பூமணி! இப்ப ஊர் இருக்கிற நிலைமையிலை தனியாய் ஒரு பொம்பிளை தட்டந்தனிய ஒரு வீட்டிலை இருக்க ஏலாது! அது பெரிய ஆபத்து. நாங்கள் இஞ்சை நிற்க முடியாதுதானே? ஆனபடியால் நீ என்னோடை எங்கூட வீட்டுக்கு வா! ஆர் என்ன சொன்னாலும் அதைப் பற்றிப் பரவாயில்லை. நானும் உன்னை சகோதரம் தானே? என்னாலை உன்னை விட்டிட்டுப் போகேலாது! வெளிக்கிடு, போவம்! பிறகு எல்லாத்தையும் பார்ப்பம்!’’ என்றாள் இராசமணி.

தன்னிலைய எண்ணித் தனக்காகப் பெரிதும் கவலைப்பட்டாள் பூமணி. நேசக்கா!... நீங்கள் எனக்கொரு கலியாணம் செய்து வச்சிட எவ்வளவு பாடுபட்டியன்? நான்தான் அது சொட்டை இது சொள்ளை எண்டு குற்றம் சொல்லித் தடுத்துக் கொண்டே வந்தன்!... எனக்காக நீங்கள் எவ்வளவு கவலைப்பட்டீங்கள்?... என்றை மடத்தனம் இப்பத்தானே விளங்குது!...’’

பூமணி வீட்டை விட்டு, ஊரைவிட்டுச் சகோதரியுடன் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

பிறந்த ஊரைத்தான் நெடுந்தூரத்தில் விட்டு வெளியே வந்தாயிற்று. நினைவுகளை நெடுந்தொலைவில் வைக்க முடிகிறதா?

“மிஸ் பூமணிக்கு...”

அட கடன்காரா! இப்படி எழுத எப்படியடா துணிஞ்சாய் கல்யாணம் செய்து கொண்டால் பாசமும் நேசமும் அற்றுப் போய்விடுமா? பணமும் பொருளும் தான் முக்கியமாகி விடுமாடா? அருமைச் சகோதரி தனிச்சுப் போயிருக்கிறாளே, அவளுக்கு ஆதரவாக இருக்க வேணுமெண்டு ஏனடா உன்னாலை நினைக்க முடியேல்லை? எனக்குத் தெரியும்! நீ அப்படித்தான் நினைப்பாய்! ஆனால் நீ அப்படி நினைக்காமல் திசைதிருப்பப்பட்டிருக்கிறாய்!... வெட்கக் கேடு!...

“பரம்பரையாய் ஊருக்குள்ளை இருந்து வாற சொத்து பிறத்தியாருக்குப் போகக்கூடாது. உன்னை மற்றவர்கள் எமாற்றிப் பறித்துக் கொள்வார்கள். உனக்கு உன் தம்பியீது உண்மையான பாசம் இருக்குமென்றால் எனக்கு எல்லாவற்றையும் எழுதித் தந்துவிடு!” என்று அவன் வழக்கு நோட்டீஸ் மாதிரி எழுதி இருந்தான்.

“என்ன எந்த நேரமும் யோசனை?... ஊரிலை இருந்து கடிதம் வந்திருக்குப் போலை?”

குரலைக் கேட்டுச் சிந்தனைத் தொடர் அறுந்தவளாய்த் திரும்பிப் பார்த்தாள் பூமணி.

அத்தான் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“ஓமத்தான்!... கடிதம்... தம்பி போட்டிருக்கிறான்!...” என்றவள் எழும்பி நின்றாள் சோக பிம்பமாய்—

அவளைப் பார்க்க அவருக்குப் பரிதாபமாய் இருந்தது! உலகம் விளங்காத பேதை?!.....

“என்னவாம்?”

“பாசத்தைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறான் அத்தான்!”

“அவன் கிடக்கிறான், விடு பூமணி!... கடிதத்தில ரவி என்ன எழுதியிருக்கிறான் எண்டது எனக்கு விளங்குது! உனக்கு நல்லாய்த் தெரியும்;... அங்கை செத்த வீட்டிலும்

சொல்லி இருக்கிறம்... நாங்கள் எவருடைய சொத்துப் பத்துக்கும் ஆசைப்படேல்லை... உன்னையும் நாங்கள் கவனிக் காமல் விடப் போறதில்லை!... பிறகேன் கவலைப்பட்டுக் கொண்டு இருக்க வேணும்? இதெல்லாம் ஊர் உலகத்திலை இல்லாத சச்சரவுகளே?... எல்லாம் சகிக்கப் பழக வேணும்! பாசம், பந்தம் எல்லாம் இருக்குத்தான்! எண்டாலும் மனிசன் எந்தெந்த நேரம் எப்பிடி எப்பிடி மாறுவான என்று சொல்ல ஏலாது... நான் இதை ஏன் சொல்லுறன் எண்டால்,

சகிக்கப் பழவேணும்!... உணர்ச்சி வசப்படுறதை விட்டுட்டு நிதானமாய் சிந்தித்து நடக்க வேணும் என்று தான்!...''

அவர் நிதானமாகவும் ஆறுதலாகவும் கூறினார்.

‘அதுக்கில்லை அத்தான்’....இவன்,...தம்பி’’ என அவள் இழுத்தாள். இருப்பினும் உள்ளத்தில் சிறிது தெளிவு ஏற்பட் டது போன்றதொரு வலிய உணர்ச்சி...

அவன் அந்தக் கடிதத்தினைத் தாறுமாறாகக் கிழித்து வெளியே போட்டான்.

(1994)

மருதூர்க் கொத்தன்

மருதமுனையிற் பிறந்த இவர் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராவார். 1953-ம் ஆண்டில் 'சுதந்திரன்' வாயிலாக எழுத்துறையில் காலடி எடுத்து வைத்தவர்.

கிராமிய இலக்கியம், கவிதை, கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர். இவரது கதைகள் 'மருதூர்க் கொத்தன் கதைகள்' என்ற தலைப்பில் தொகுதியாக வெளிவந்துள்ளது.

கிழக்கிலங்கையில் தரமான இஸ்லாமிய படைப்பாளியாக மதிக்கப்படுபவர். மண்மணம் கமழ்கிற எழுத்து இவருடையது.

1993-ம் ஆண்டு முஸ்லீம் கலாசார இராஜாங்க அமைச்சரால் கௌரவிக்கப் பட்டவர்.

அதர்

சிலர் மக்காவுக்குப் போய் வந்தால் திடீர்ப் பணக்காரராகி விடுகிறார்கள். சிலர் சமுதாயத்திலே செல்வாக்குப் பெற ஹாஜியார்ப்பட்டம் சிறந்த வரப்பிரசாதம் என்றெண்ணி ஹஜ் யாத்திரை புரிகிறார்கள். வட்டிக்குக் கொடுத்ததாலும் பிறரை வஞ்சித்துச் சுரண்டியதாலும் திரண்ட அழுக்கைக் கழுவும் பொருட்டு மக்கா யாத்திரை மேற்கொள்பவர் சிலர். அரபுநாட்டு வினைஞர்களின் கலைத்திறனைப் பிரலாபிக்கும் தொப்பி, தொப்பியைச் சுற்றும் கட்டைத் துணி, முக்கோண மாய் மடித்துப் புயங்களைப் போர்த்தும் கைலி, இவை போன்ற பிறவும் தரித்தால்தான் ஹாஜிமாருக்கு மதிப்பு என்ற பிரத்தியட்ச மனோபாவம் பலரிடத்தில்.

அகமது லெப்பை ஹாஜியார் இந்தக் கோஷ்டிகளெதையுஞ் சேராதவர். புற அலங்காரத்தை விட அக அழகை

விரும்புஞ் சுபாவம் அவருக்கு. எத்தனையோ ஹாஜிமார், போடிமார், தண்டல்மார், பதவிக்காய் ஆலாய்ப் பறக்கும் பிரபலஸ்தர்கள் எல்லாரும் இருந்துங்கூட, பள்ளிவாசல் சீப் மரைக்கார் பதவி ஹாஜியாரின் நிரந்தரச் சொத்து. குறுக நறுக்கிய சோளக்கதிர்த் தும்பு போன்ற தாடியை கையால் பொத்தி உருவிவிட்டு, விரலிடுக்கிலே தொங்கும் 'தஸ்பை' மணிக்கோவையை ஒரு தரம் சுழற்றிய பின் பிறக்கும் அந்தக் கட்டளைக்கு ஊரே அசைந்துவிடும். இத்தனைக்கும், கிராமத்தின் சாதாரண கதியிலுள்ளதுதான் அவரின் பொருளாதாரம். வரம்பு மீறி எதுவும் கிடையாது. சீலத்தின் சுவடு பிறழாத தனது மேலான நடத்தையால் தேடிக்கொண்ட செல்வாக்குத்தான் அவரின் செல்வம். ஹாஜியாரின் செல்வாக்கிலே பொறாமை கொண்டவர்கள் இல்லாமல் இல்லை. எதிர் நீச்சலடிக்கும் துணிச்சல் ஆருக்கும் கிடையாது.

அக்கினிக் கோளம் உலகை ராட்சசத்தனமாகத் தகிப்பதாக ஒரு பிரமை முஸ்லிம்களுக்கு. சமயங்களில் ஆழவேரோடியிருக்கும் மூலாம்சத்தைப் பிரலாபிப்பது போன்று உஷ்ணப் பரிமாணத்திடையே மருதமுனை 'ஜும் ஆ'ப் பள்ளி வாயிலினுள்ளே நிறைந்து வழியும் குளிர்ச்சியின் 'ஜிலுஜிலு'.

பதினைந்து நாட்கள் விரதமிருந்து இளைத்துப்போன ஆகிருதியுடன், பள்ளிவாசல் இடப்பக்கத்து விறாந்தையில், சுருட்டி நான்காக மடித்த பழம்பாயைத் தலையணையாக ஏற்றி, ஆழ அரிந்த வேளாண்மைத் தாள்களாகக் குத்திட்டு நிற்கும் நரைமயிர்த் தலையை அதிற்கிடத்தி, சீமேந்துத் தரையின் சீதள சுகானந்தத்தைப் பருகிய வண்ணம் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்திருப்பவர்தான் அகமது லெப்பை ஹாஜியார். வலக்கரத்தில் தஸ்பை மணிக்கோவை. விரல்கள் மணியை உருட்ட, வாய் பக்தி உச்சாடனங்களை மெல்லுகிறது.

“ஹாஜியார் இண்டக்கிக் காழிக்கோடு நம்மட ஊரில், வாறயள போவம்.”

“நீங்க காழிக் கோட்டுச்சாயுது, போகத்தான் வேணும்; எனக்கி அங்கென்ன வேல?”

“இண்டக்கி மொதல் ‘தலாக்’கு ஒண்டிரிக்கி, நான் வாறன்.”

காதிக் கோட்டு ‘ஜூரி’யான அப்துல் றகுமான் ஆலிம்ஸானின் தேய்ந்த மிரிதடியின் கடபுட—டக்—டக்—

‘தலாக்’ என்னும் வார்த்தை ஹாஜியாரின் இதயக் குழியிற் சுழித்துச் சுழல, நினைவலைகள் குதிர்கின்றன. “ஹாமிச்சதா, நோம்பு காலத்தில் கடலய சப்புகாய்?” என்ற ‘முஅத்தினா’ரின் அதட்டலையுங்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் பள்ளிவாயிலின் வெளியே நின்று கொண்டு கடலை கொறிக்கிறான் பையனொருவன். ஹாஜியாரின் சிந்தனை ‘தலாக்’ என்னும் பதத்தை அசை போடுகிறதா?

ஹாஜியார் தன் இல்லறப் பூங்காவை உழுது பண்படுத்திப் பாத்தி கோரிப் பசளை இட்டு, விதை நட்டு அல்லும் பகலும் நீர் வார்த்து பாதுகாத்ததன் பயனாய் ஐந்து பெண்கொடிகள் பூர்பூரென வளர்ந்தன. பூத்துக் குலுங்கும் பெரு வாழ்வுடன் நான்கு கொடிகள். ஒவ்வொரு கொடிக்கும், பருவ பக்குவங்களை அனுசரித்து உரியகார் காலங்களில், சோடை போகாத வகையில், பற்றுக் கோடுகளைப் பொறுக்கிக் கொடுத்து விட்டார். ஐந்தாவது கொடிக்கும் படர் கொம்பு தேவையான பருவம் வந்ததும், முட்டுக் கொடுப்பதற்குக் கொழு கொம்புகளிடையே ‘நான் முந்தி, நீ முந்தி’ என்ற வகையில் போட்டி.

ஈற்றில், ஒருவன் நிச்சயிக்கப்பட்டான். பெயர் அப்துல் காதர். அப்துல் காதர் பசையுள்ளவன். அவன் குடும்பமே அப்படி. தன் பெண்களுக்கு வாக்கு வடிவான மாப்பிள்ளைகளைத் தெறித்துப் பார்த்தெடுப்பதில் ஹாஜியார் அனுபவஸ்தர். மாப்பிள்ளை, ஊரிலே ஆணழகன் தெரிவு நடந்தால் போட்டியே இருக்காது என்று துணிந்து கூறக் கூடிய கட்டழகன். புதுக் கிணற்றடியிலே செழித்து நிற்கும்

செங்கதலி வாழை மாதிரி உயர்ந்து, சிவந்து, கொழு கொழு என்று கொழுத்த மேனி.

காவின் புத்தகத்தில், ‘வொலி’ காரனின் கட்டத்தில் ‘ஹாஜி அகமது லெப்பை. ம’ என்று கையெழுத்திடும்போது மலை போன்று இன்னல் குறுக்கிட்டாலுஞ் சரி, கடல்போல மகிழ்ச்சி பெருக்கெடுத்தாலுஞ் சரி, சாந்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு எந்தவிதமான உணர்ச்சியையும் பிரதிபலிக்காத ஹாஜியாரின் வசனத்தில் குதூகலக் குறியின் சுடர்க்கோடு படர்ந்து, பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

“அல்ஹம்து லில்லாஹ்”—எல்லாப் புகழும் அல்லாஹ்வுக்கு... களிப்பில் இதழ்ப் படலைகளைத் திறக்காமலே இறைவனுக்குச் சமர்ப்பித்த புகழ்மாலை!

விவாக அமார்க்களத்தில் ஹாஜியாரின் ‘தஸ்பை’ மணிக் கோவை எங்கோ காணாமற் போய்விட்டது. துருவித்தேடியும் பலன் பூஜ்யம். இழக்கக்கூடாத ஒன்றை இழந்ததான தவிப்புணர்வைத் தன் மனத்திரையினின்று நீக்க அவர் எடுத்த பிரயத்தனமெல்லாம் வியர்த்தமாய் ஆனது. ஏன்? வாப்பாவின் வாப்பாவெல்லாம் உபயோகித்தது அல்லவா அது?

கல்யாணத்தை அடுத்துக் கிராமச் சங்கத் தேர்தலும் வந்தது. செல்வாக்கான முகாமைச் சேர்ந்துவிட்டோம் என்ற எண்ணத்தின் பிடர்பிடிப்பு புது மாப்பிள்ளைக்கு. திரவியங்களை வாரி தரகர்களின் கைகளாகிய பள்ளங்களை நிரப்பும் தேர்தல் வெள்ளத்திலே குதித்துவிட்டார். தன் பணம், மாமனாரின் செல்வாக்கு ஆகிய துவித ஆற்றல்களின் சங்கமந்தந்த சக்தியின் முடுக்குக்கு முன்னால் இந்தத் தேர்தல் வெள்ளம் எம்மாத்திரம்?

‘அப்துல் காதருக்கு ஜே.....!’

அடுத்து நடந்த தலைவர் தெரிவிலும் ஹாஜியாரின் சின்ன மருமகனுக்கு அக்கிராசனார் பீடம். எவ்வளவு பெரு வாழ்வு! இந்தப் பெருவாழ்வு ஒன்றுக்காகத்தானே ஆமினாவை மனைவியாக வரிக்க நேர்ந்தது.

ஹாஜியாரின் வளவிலே உள்ள ஒட்டு மாமரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமானது. கொத்துக் கொத்தாகக் குலுங்கும் செக்கர் நிறத்தோல் போர்த்த 'வெலகட்' மாங்கனிகள். ஆசையைப் பாரு கிழவனுக்கு! ஒரு கனியை தனது பொக்கை வாயால் கடித்துச் சுவைத்துச் சூப்பி எறிய வேண்டுமாம்! ஊரார் வளவு மாமரங்களுக்கெல்லாம் குறிதவறாமற் கல் லெறிந்த பால்யப் பருவத்து அனுபவத்தை இந்த வயதிலுமா மீட்கவேண்டும்? இவ்வளவு அழகான மாங்கனிக்குள் என்று மில்லாதவாறு புழு நுழைந்ததேன்? ஹாஜியார் எறிந்த மாங்கனியை துள்ளிக் குதித்து வந்த அணிலொன்று கோதியது. ஐந்து நிமிடங்கள் கூட ஆகியிருக்காது. மாங்கனி கிடந்த இடத்தில் மாங்கொட்டை.

நூற்றுக்கு மேற்பட்ட ஏக்கர் நிலத்திற்குச் சொந்தக் காரன். கறுப்பு நோட்டிலே பல மெத்தைக் கடைகள். கடற் கரையிலே தோணிவலை. கிராமச் சங்க அக்கிராசனர். 'ஜே. பி.' இரண்டாந்தாரமாகப் பெண் கொண்டால் என்ன வந்துவிடும்? தலையாலே வரும் சீதேவியைக் காலாலே தட்டி விட. 'சேர்மன்' ஒன்று பழைய சாதாரண மனிதனல்லன். பெண் தந்து சொத்தோடு சொத்தணைக்கக் குபேர சம்பந்தி கள் தவமிருக்கும்போது பராரியான ஆமினா -- ஹாஜியாரின் புத்திரி -- ஒரு தடையா? 'ஷெய்த்தா'னுக்குச் சிரக்கம்பம் செய்ததால்தானே மானுட ஜாதிக்கு இத்தனை துயரவாழ்வு. சொர்க்கந் தந்த சொகுசை கெடுத்தவனல்லவா 'இப்லீஸ்'. 'சேமனி'ன் மாமனார் என்று அதிக நாளைக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஹாஜியார் கொடுத்து வைக்காதது யார் குற்றம்?

“இன்று இரவு 'தாஜ்மஹால் சினிமா'வில் 'குரங்கு மரம்' எனும் தமிழ் பேசும் படம் காண்பிக்கப்படும்.” விளம்பர மோட்டாரில் கட்டியிருந்த ஒலிபெருக்கியின் பூதாகரத் தொனிக்கு ஹாஜியாரின் சிந்தனைக் குதிரை சரண்புகுந்து விட்டதா? வாரிச் சுருட்டி எழுந்திருந்து விறாந்தைக் கிறாதி யினூடாக, 'புளிச்'சென்று உமிழ்கிறார். ஒரு சிறங்கை எச்சிலால் மணந்தரையின் வெம்மையைத் தணிக்க முடியா

விட்டாலும், ஹாஜியாரின் மனக் கொதிப்பின் பாதியை வெளியேற்ற முடிந்தது. மதியத் தொழுகைக்கான 'முஅத்தி' னா'ரின் அன்பழைப்பு. தொழுகையை முடித்துவிட்டு விறாந்தையின் அதே இடத்தில் அமளிகொள்கிறார்.

“ஹாஜியார் அசனார்ர மகன் மீராமையதீன் அந்தப் பொடிச்சியத் திலாக்குச் செல்லிப் போட்டான்.”

“எல்லாநுந்தான் சொல்லித் தொலையட்டும்; ஏந்தான் கலியாணத்தையும், திலாக்கையும் ஏற்படுத்தினாங்களோ?”

ஆதங்கண்டு மரைக்கார் அவர் பாட்டுக்கு நடையைக் கட்டுகிறார். ஹாஜியாரின் பெருமூச்சு அவரைத் தொடவில்லை. பள்ளி வாசல் வளவில், நிழல் படாத இடத்தில், தோட்டுப் பாயிலே நெல் துழாவிக் காய வைக்கும் மனுஷியை மரைக்கார் தாண்டிவிட்டார். விறாந்தைக் கட்டிலே சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாய் கீழே விழுந்து சுருள் குலைந்து விரிகிறது. பாய்ச் சுருளுக்குள் குடி கொண்டிருந்த கரப்பத் தான் பூச்சி ஊர்ந்து செல்கிறது. ஹாஜியாரின் மனத்திலே மறைந்திருந்த கடந்த கால அனுபவ விம்பங்களும் நகர்கின்றன.

ஊமை ஒளி சிந்துகின்ற, வெட்டி எறிந்த கட்டை விரல் நகம் போன்ற ஷஃபான் மாதத்து ஐந்தாம் பிறை. கன்னியரின் கன்னமாய்ச் சிவந்து, கனிந்த பழப்பாக்கை பாக்கு வெட்டி கெவரில் வைத்து 'நறுக்'கென்று வெட்டினாள் ஹாஜியாரின் மனைவி அல்லிமா நாச்சி. தோற்குழியை விட்டும் பிதுக்கி எடுத்த பாதிப் பழப்பாக்கு. காம்புகிள்ளி புறப்பக்கம் சுண்ணாம்பு தடவிய நீர் வெற்றிலைகள், யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலைக் கிள்ளுத் துண்டு, சைப்புச் சிதர்கள், நரறப் பாக்குப் புளகுகள் வரிசைக் கிரமமாகத்திணிக்கப்பட்ட துவயல் உரலின் 'டொக்...டொக்...'. துவயல் உரலைப் 'பக்'கென்று உள்ளங் கையிற் கொட்டி எடுத்த வெற்றிலைத் துவயலின் அரைவாசியை, தன் ஐந்து விரல்களாலும் இடுக்கி எடுத்து

ஹாஜியாரின் வாய்க்குள் ‘தீற்றி’ விட்டுத் தன் பங்கையும் நிறைவேற்றினாள் அலிமா நாச்சி.

“ஹாஜியார் இரிக்கயள? அஸ்ஸலாமு அலைக்கும்.”

“வஅலைக்குமுஸ்ஸலாம், மரக்கார? வாங்க”

மஃமுது லெப்பை மரைக்காரைத் தொடர்ந்து இரண்டொரு பெண்கள். நின்ற நிலையிலே அரிக்கன் லாம்பை அணைத்துவிட்டு, தனக்காகப் போடப்பட்ட மடிப்புக் குலையாத கற்பன்பாயின் இரண்டொரு மடிப்புகளை விரித்துக் கொண்டு மரைக்கார் அமர்ந்தார். பெண்கள் ஆலவீட்டுத் திண்ணைப் பக்கமாக நகர்ந்தார்கள். வட்டா உள்ளே சென்று நிறைவோடு திரும்பியது. பளபளக்கும் வெண்கலப் படிக்கம் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டது. முலாம் பூச்சுக் கோப்பையில் வாய்கழுவத் தண்ணீர். சீனட்டி நெற்குற்றிப் பட்டுப் போல் இடித்தெடுத்த பச்சரிசி மாவோடு, கற்கண்டுப் பாகெடுத்துக் கலந்து சுட்ட எண்ணெய்ப் பலகாரங்கள், பீங்கான்களிலே பொலிந்தன. வந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி ஏந்தி வந்த, வெள்ளைத் துணி சுற்றிய பனையோலைப் பெட்டிக்குள் இருந்தவை தான் பலகாரம். பலகாரத்தை அடுத்துத் தேனீர் பரிமாறப்பட்டது.

மரைக்கார் தன் பழைய சம்பந்திகள் ஒரு சாரார் சகிதம் வந்ததானது ஹாஜியாரின் மனதிலே கேள்விக்கணைகளை கார்த்திகை மாதத்துப் புற்றீசல்கள் போலக் கிளப்பியது.

“ஹாஜியார், ஒங்கட எளய புள்ளக்கிக் கலியாணங் கார வட்டியைப் பத்தி யோசிக்கல்லய.”

மஃமுது லெப்பை மரைக்கார் இப்படிக் கலியாணத் தரகராக வந்திருப்பார் என்பது ஹாஜியார் எதிர்பார்க்காத செய்தியாகையால், வியப்பும், வெறுப்பும் அவரை ஆட்கொண்டன.

“பொண்ணப் படச்சவன் அதுக்கொரு சோடியையும் படச்சித்தான இருப்பான். தூரத்து ஓறவு எண்டாலும், அந்த

மர்குக்குப் பொடியன் மருமகன் மொற தான். முடிக்கிறேன்
என் கான். கையில் மடியில் இல்லாதவண்ணெண்டாலும், என்
னோட நெருங்கிப்பழகி என்ற நலவு எறடுகளிலே பங்கு
கொள்ளுகவன்.”

வெள்ளிக்கிழமை இரவான படியால் வீடெல்லாம் சாம்
பிராணிப் புகை பிடித்துவிட்டுத் தீச்சட்டியை ஹாஜியாருக்குப்
பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு, பெண்கள் பக்கமாய் காலை
நீட்டிப்போட்டு அமர்ந்துகொண்டு சம்பாஷணையில் புலனைத்
திருப்பி விட்டாள் அலிமாநாச்சி.

“என்ன இருந்தாலும் நம்மட நெலவரத்துக்கு ஏத்தவ
னாக இருந்தாத்தானே நமக்கு அழகு. கையில் இல்லாதவ
வனைக் கட்டி வெச்சா கொமர் கண்ணீர் வடிக்குமே.”

“திலாக்குச் சொல்லிப்போட்டு ஓடுக பணக்காரண உட,
எது வந்தாலும் தாக்குப் புடிச்சி நிக்கக்கூடிய ஏழ நல்லம்.”

“ஹாஜியார் இஸ்டப்பட்டா நல்ல ஒரு மாப்புள்ள இரிக்
கான். கலந்தர் போடியார் மகன் அலுத்துக்கரீன் ஒங்கட
புள்ளய முடிக்கப் போறானாம். சம்மதங் கேட்டுவரச் சொல்
லித்தான் எங்கள் அனுப்பினான்.”

நீரில் கல் விழுந்த சுவடுவிரிவது போல ஹாஜியாரின்
சொக்குச் சுருக்கங்கள் விரிய அதிலிருந்து, ஒரு மெல்லிய
புன்னகை நிழலாடி மறைந்தது. அந்த முறுவலுக்குத் தான்
எவ்வளவு பொருள்.

“முந்தி வந்தது மொழங்கால் மட்டு, பிந்தி வாறது
பெருந்தொடை மட்டு. பெரிய உம்மாட மகன் கழிச்சிற்றுப்
போனது காச்சிரமகனுக்கு என்னத்துக்கு மரக்கார்?”

“ஆதனம் பிரிச்ச தகராறில் அவிய ரெண்டு தெறத்தாரும்
எள்ளும், மரமும் மாதிரி. காக்கா செஞ்ச தொரோகத்துக்குப்
பாடம் படிப்பிக்கத்தான் தம்பி இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்
கான்.”

“அந்தக் குடும்பத்துக்க இனியும் மாப்புள்ள எடுக்க
எனக்கு விருப்பமில்ல.”

“இந்தாங்க மரக்கார் செல்லுகத்த லோசிச்சிப் பாருங்க.
நெட்டோர்ஞ் செஞ்சவன்ர தம்பிய எடுத்தா நமக்குத்தான
பொகழ்ச்சி?”

உள்ளே இருந்துமகள் குரக்கன் அரைத்தாள். ஹாஜி
யாருக்கும் தன்தலை குரக்கன்கல்லாகச் சுழல்வதாகவும்,
மனைவிபோட்ட சம்மட்டியின் தாக்கத்தால் பலஹீனம்
தன்னைச் சூனியப் பிராந்தியத்துக்கு இழுத்துச் செல்வ
தாகவும் பிரமை தட்டியது.

“யோசிச்சிப் பார்த்து இன்னொரு நாளக்கி முடிவு
செல்லுகன்.”

குடும்பத்தினர் ஒரு பக்கமும், தான் மறுபக்கமுமாக
நின்று புரிந்த சொற்போரில் ஹாஜியார் விட்டுக் கொடுப்
பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்றாகியது.

மாப்பிள்ளையின் வீட்டிலிருந்து சலவாத்து முழக்கத்
துடன் ஆரம்பித்த கல்யாண ஊர்வலத்தில், படலைகளிலே
மொய்த்து நின்று, முக்காட்டுத் திரைநீக்கி, முகமதியை
வெளிக்காட்டி, செங்காந்தட் கைகுவித்து, செங்கமல இதழ்
திறந்து கோகிலக் குரலெடுத்துக் குரவை இட்டனர் மங்கை
யர்கள். நபி பெருமான் புகழ் கூறும் அரபிக் கீதங்களை
லயம் திரியாது பாடினர் ஆண்கள். ஊர்வலம் பூராவும்,
தேர்ந்த ஜோடிகளின் சிலம்ப வீச்சுத் தொடர்ந்தது. சீனடிக்
காரர்கள் சந்திகள் தோறும் தங்கள் வரிசையைக் காட்டினர்.
கிராமத்துப் புலவர்களும், அண்ணாவிமாரும், முக்கிய திருப்
பங்களிலெல்லாம் வாழ்த்துப் பதம்பாடிக் கட்டியங் கூறத்
தவறவில்லை. வகைவகையான வர்ணங்கள். உயர்ந்து
மெலிந்த மர்சூக் பிடித்த கார்நிறக் குடைநிழலில், அப்துல்
கரீம் பவனிசென்ற அழகே அழகு. தமயனை உரித்து
வைத்தது போன்ற அகிருதி. பட்டாக கொளுத்தியவர்
களுக்கு வேறு இடங் கிடைக்காமலா ஹாஜியாரின் சாரத்

திலே எறியவேண்டும்? நல்ல வேளையாகச் சாரன் உள்ளங் கையளவு கரியானதைத்தவிர ஆபத்தொன்றுமில்லை.

மணக்கோலம் மாறிய கையோடு கிராமச் சங்கத் தேர்தலும் வந்ததுதான் வந்தது. புது மாப்பிள்ளையும் தேர்தற் களத்திலே குதித்துவிட்டார். இப்பொழுது தனக்கு வைரியாக மாறிவிட்ட தமையன் அப்துல் காதரை - சேர்மனை, வீழ்த்தி தான் அக்கிரானர் ஆகிவிட வேண்டுமென்பது தான் புதுமாப்பிள்ளையின் இலட்சியம். தேர்தலில் ஈடுபடும் அபிப்பிராயத்தை மாமனார் பலமாக எதிர்த்தால், மருமகனால் அவரை வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாதா? புகுந்த வழி உறவினர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டால் காரியம் லேசாகி விடுகிறது. முதல் பரீட்சையில் அப்துல் காதர் பிறந்த வட்டாரத்தைத் தஞ்சம் புகுந்ததே அப்துல் கரீமின் வெற்றிக்குக் கோடி காட்டிவிட்டதே! அக்கிராசனர் தெருவில் ஹாஜியாரின் முன்னாள் மருமகருக்கும், இன்னாள் மாப்பிள்ளைக்கும் போட்டாப் போட்டி. அண்ணனுக்கும் தம்பிக்கும் மோதல். இடையிலுள்ள அங்கத்தவருக்கு குபேர மழை! காக்காவின் தோல்வியும் தம்பியின் வெற்றியும் காலத்தின் படிப்பினையா?

பள்ளிவாசல் சீமேந்துத் தரையை நனைப்பது ஹாஜியாரின் கண்களிலிருந்து அருவி எடுக்கும் கண்ணீர்தான்.

புதிய 'சேமனி'ன் பிரியமான காலை உணவு குழல்பிட்டு குழலிலே புடங்கொண்டு அந்த அவிந்த பிட்டு சில சமயங்களில் சிதைந்து போவதுமுண்டு. பிட்டு, தான் சிதைந்து சிதறியதோடு நின்று கொண்டால் என்ன? தன்னைச் சரியாகப் பாகம்படுத்தாத குற்றத்திற்காகக் குழலையுமா சேதப்படுத்த வேண்டும்? முந்தின வாழ்க்கையில் ஆமினாவுக்குச் சூல் தரிக்கவில்லை. இரண்டாம் வாழ்க்கையில் கருதரித்தும், உதரக் குகையில் பத்துமாதம் தரித்திருக்க முடியாத அவசரம் பிண்டமாகவா அமையவேண்டும்? கருச்சிதைவு காரணமாய் ஆமினா பாயும் படுக்கையுமாகப் படுத்துவிட்டாளே!

தன்மகள் இரண்டாந் தடவையும் தாலி அவிழ்த்துக் கொண்டு இந்த தள்ளாத வயதில் தனக்குப் பாரச் சுமையாக இருக்கிறாள் என்பதைவிட காக்கா நடந்த அடிச்சுவட்டில் தம்பியும் நடை பயின்ற செயல்தான் ஹாஜியாரின் இதயத் தைச் சாம்பச் செய்தது.

‘ராத்திரி முறுகம் வலப்பக்கத்து அதரால வந்து கால் மாட்டு வரவய அழிச்சிப் போட்டுது’ என்ற முல்லைக்காரனின் முறையீடு ஹாஜியாரைச் சுயநிலைக்குக் கொண்டுவந்தது. சுதாரித்து எழுந்து கன்னத்து ஈரத்தைச் சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார். பூரண தண்ணீர்க் கர்ப்பத்துடன் அலையெற்றிக் கிடக்கும் ‘ஹவ்லை’த் தழுவிய தென்றலின் ஸ்பரிசம் இதத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ‘ஹவ்லை’த் தாண்டிப் படிகளில் இறங்குகிறார்.

‘சாரல் நாடன்’

மஸ்கெலியாவில் பிறந்து வளர்ந்த சாரல் நாடனின் இயற்பெயர் நல்லையா. மலையக சிறுகதைப் போட்டிமூலம் 1963-ம் ஆண்டு எழுத்துத் துறைக்கு அறிமுகமானவர். மிகக் குறைவாகச் சிறுகதைகள் எழுதியபோதும் அவற்றின் தரத்தினால் எழுத்தாளர், வாசகர், விமர்சகரின் ஆழ்ந்த கவனிப்பை ஒருசேரப் பெற்றவர்.

மலையக நாட்டார் பற்றி நிறைய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியவர். மலையகத்தின் ஒப்பற்ற தொழிற்சங்கவாதியும், பத்திரிகையாளருமான கோ. நடேசய்யரைப் பற்றிய சிறந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூலை, ‘தேபக்தன்’ நடேசய்யர்’ என்ற பெயரில் எழுதி வெளியிட்ட

வர். இன்னொரு நூல், ‘மலையக வாய்மொழி இலக்கியம்’ (1993).

இருபத்தைந்து சிறுகதைகள் வரை எழுதியவர். கட்டுரை இலக்கியத்தில் அதிக ஆர்வம் காட்டுகிறார். தேயிலைத் தொழிற்சாலை அதிகாரியாகப் பணியாற்றும் இவர், மலையக இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறையும் ஈடுபாடும் கொண்டு உழைக்கும் முன்னோடிகளில் ஒருவர்.

கால ஓட்டம்

ஆகா... நெஞ்சில் இனிக்கும் நினைவுகள் என்று யாரோ ஒரு தமிழ்க் கவிஞன் பாடியிருக்கிறானாமே, அந்தக் கற்பனை இதே போன்ற சூழ்நிலையில்தான் அவனுக்குத் தோன்றியிருக்க வேண்டும். எனக்கு மட்டும் கவிதா ரசனை இருந்தால் அவனைப் போன்று ஒரு பாடல் என்ன...? ஒரு காவியமே இயற்றி விடுவேன்!

பெண்களின் விம்மிப் புடைத்த மார்பகங்களின் மீது பச்சைநிறச் சேலையைப் போர்த்ததைப் போலக் காட்சியளித்தது அந்தத் தேயிலைத் தோட்டம்.

எத்தனை உயர்ந்த மலைகள்? அந்த உயர்வில் வளர்ந்து நிற்கும் கணக்கற்ற மரங்கள்; மரங்களின் கீழ் ஆர்த்து நிற்கும் இளந்தளிர்ச் செடிகள்...

எல்லாம் ஒரே பசுமை.

ஆமாம் மலை நாடெங்கணும் ஒரே பசுமை — அங்கு உள்ளவர்களின் வாழ்வைத் தவிர்த்து.

தினந்தோறும் வானமளந்து நிற்கும் இம்மலைகளில் ஏறி இறங்குவதென்றால்... நினைக்கவே மலைப்பாகவும், பயமாகவும் தானிருக்கிறது; இமயத்தில் கொடி கட்டியவர்கள் இவர்களின் முன்னோர் என்பது கற்பனையாக இருக்க முடியாது! தமிழர் வீரம் இன்னும் செத்து விடவில்லை. நவநாகரிகம் எட்டாத இந்தத் தோட்ட சமூகத்தின் நாளாந்த வாழ்க்கையில் இது இன்னும் உயிர் வாழ்கிறது—கால அரக்கனின் ஜீரண சக்திக்கு உட்பட்டு அழியாது.

ஏறக்குறைய பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இந்த இடத்தைப் பார்க்கும்போது பசுமரத்தாணிப் போல பதிந்திருக்கும் பால்ய நினைவுகள் தோன்றுகின்றன. அந்த நினைவுகளில் உயிர் பெறும் நிகழ்ச்சிகள்...

அப்போது நான் சிறுவன். ஐந்தாம் வகுப்பு வரை இதே தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்தில் தான் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது நடந்த சம்பவங்கள் எதையுமே விகற்பமாக எண்ணவும், எண்ணியதை மறைக்கவும் தெரியாத வயது. சிறுமிகளோடு ஒன்றாகச் சேர்ந்து கொண்டு ஓடி விளையாடுவதும், ஒளிந்து கண்டு பிடிப்பதுமாக இந்தத் தேயிலைத் தோட்டத்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்கி விடுவேன். விடுவேன் என்றா சொன்னேன்? தவறு... விடுவோம் நானும் என் நண்பன் துரைசாமியும்.

துரைசாமியின் தந்தை அத்தோட்டத்து நூற்றுக் கணக்கான தொழிலாள “மந்தை”களில் ஒருவர். என் தந்தை மந்தைகளின் மேய்ப்பன்... கண்டக்டர். ஆனால் இந்த வித்தியாசத்தையெல்லாம் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளும் பெரிய மனுஷத் தன்மைக்கு உட்படாது, விளையாட்டொன்றையே முன் வைத்து உறவுபார்க்கும் சிறுபிள்ளைத்தனமான நாட்கள்.

அப்படி அமைந்த உறவு முறையில் தான் எத்தனை சண்டையும் சச்சரவும்? பெரிய மனுஷத் தோரணையில் குடும்பம் நடத்த முனைந்த குடும்ப விளையாட்டுக்கள்தான் எத்தனை? இப்போது நினைத்தாலும் அவைகள் இனிப்பதற்குக் காரணம் என் துரைசாமிதான்.

கண்ணாமூச்சி விளையாடுவதிலிருந்து கல்லெறிந்து கொய்யாப்பழம் திருடுவதுவரை அவன்தான் எனது வலது கரம். காலத்துக்கு இதயமில்லை. இல்லாவிட்டால் அந்த விளையாட்டுப் பருவத்தை மனித வாழ்க்கையில் ஒரு குறுகிய எல்லைக்குள் முடித்து விட்டிருக்குமா?

பள்ளிக்கூடத்தில் மட்டுமென்ன? நானொன்றும் படிப்பில் அவ்வளவு சிறந்தவன் இல்லை. சாதாரணம்தான். துரைசாமியோ மகா கெட்டிக்காரன். இதை எங்கள் சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் அடிக்கடி குறிப்பிடுவாரே!

எனக்குத் தெரியாததையெல்லாம் தெளிவுபடுத்தி படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை—என் மரமண்டையில் புகுத்தியது அவன் தந்த சம்பளமில்லாத—“டியூஷன்” தான்.

சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியாரின் கொடிப் பிரம்புக்கும் ஏச்சுக்கும் மசியாத என் முளை அவனது நட்புக்கு மசிந்து கொடுத்தது. “வீட்டில் தின்னுபட்டு சும்மா கெடக்க வேண்டியது களும் இங்கு வந்து நம்ம உசிர வாங்குதுகள்” என்ற அவரது வயிற்றெரிச்சலில் வெளிப்படும் சாபத்துக்கு இல்லாத சக்தி “என்ன நல்லா? பாரு! யோசித்துப்பாரு! அன்னிக்குக் கூட சரியா சொன்னியே இப்ப மாட்டேங்கறியே” என்ற துரைசாமியின் இதயத்தை நெகிழ்த்தும் சொற்களுக்கு நிறைய உண்டு.

எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் வாரத்துக்கு இரண்டு முறை ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் பெரிய பிள்ளைகளாகப் பார்த்து விறகு கொண்டு வரும்படி கூறுவார். மற்ற வகுப்பு மாணவர்கள் அந்த நேரத்

தில் பள்ளிக்கூடத்தைச் சுற்றியிருக்கும் அவரது தோட்டத்தில்
“தோட்ட வேலை” செய்வார்கள்.

ஆசிரியருக்கு மாணவர்கள் தங்களின் குருதட்சணையை
அதன் மூலம் செலுத்தி வருவது தோட்டத்தில் தொன்று
தொட்டு நிலவி வரும் தழும்பேறிப்போன பாரம்பரியம்.
காலத்தின் கொடுமைக்குள் சிக்கிச் சிதையாது இன்னும் உயி
ரோடு பேணப்படும் மலைநாட்டு வழக்கங்களில் அதுவு
மொன்று.

அங்கேயும் விறகு வெட்டும் போதும் மிலாறு பொறுக்
கும் போதும்—அவன் காட்டும் விரைவு...அப்பப்பா...!

எனக்கும் சேர்த்தே அவன் விறகு சேகரிப்பான். அதைத்
தூக்கிக்கொண்டு வருவதொன்றே நான் செய்யவேண்டிய
வேலை. அப்போதும் சுமை தெரியாமலிருப்பதற்காக அவன்
சொல்லும் கதை—சொல்லும் முறைதான் எவ்வளவு கவர்ச்சி
யானது.

அல்லியரசாணிமாலை, விக்கிரமதித்தன், மயிலிராவ
ணன், நல்லதங்காள் ஆகிய பல கதைகளையும் அந்த சின்ன
வயதிலேயே நான் தெரிந்து வைத்திருந்தமைக்கு அவன்
தான் காரணம் என்பேன்.

அந்த சின்ன வயதிலேயே அதையெல்லாம் தெரிந்து
வைத்திருக்கிறானே! எனக்கு ஆச்சரியமாயிருந்தது.

ஒருநாள் அவனிடம் கேட்டேன்.

“துரை இவ்வளவு நல்லா கதை சொல்றியே! யாருக்
கிட்டேயடா கத்துக்கிட்டே!”

“எங்க அப்பா ராத்திரி படுக்கிறப்போ தூக்கம் வர்ர
வரைக்கும் இப்படி ஏதாவது படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பாரு.
விளங்காத இடத்தில் எனக்குத் தெரிஞ்ச மட்டும் விளங்கப்
படுத்துவேன். அப்படி செய்ததால் அவைகளெல்லாம் எனக்கு
மனப்பாடமாயிடுச்சி. அதிலும் இந்த நல்ல தங்காள் கதை

யிருக்கே! அம்மாவுக்கு உசிரு! திரும்பத் திரும்ப படிக்கச் சொல்லி கேட்பாங்க...”

“இந்த புத்தகம் உங்க வீட்டுல இருக்குதா?”

“முணு நாலு கெடக்குது. அட்டலில் தேடிப் பார்த்தா இன்னும் கெடைச்சாலும் கெடைக்கும். இந்த பெரிய எழுத்து புராண வரிசைகளும், நவரச, ஒப்பாரி வரிசைகளும் தான் எங்களது தாத்தாவும், அம்மாயும் எங்களுக்கு விட்டுப்போன சொத்து”

இதைச் சொல்லும்போதே அவனது முகத்தில் இனம் தெரியாதவொரு மலர்ச்சி பரிணமித்தது. அது காலப் போக்கில் இழைந்தோடி நிலைத்து நிற்கும் பாரம்பரியத் துக்கு அவன் காட்டிய மரியாதை.

இதைக் கேட்டதும் நானும் ஒரு தொழிலாளியின் குடும்பத்தில் பிறந்திருக்கக் கூடாதா என்ற ஏக்கம் ஏற்பட்டது. இது போன்ற எத்தனை கதைகளை படிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்து இருக்கும்?

என் எண்ணப் போக்கை உணர்ந்தவன் போல துரை சாமி பேசினான்.

“என்ன நல்லா! உங்க வீட்டுலே இந்தக் கதை புத்தகங்களைல்லாம் இல்லையா? உங்க வீட்டுல யாருக்கும் இந்த கதையெல்லாம் தெரியாதா?”

தமிழர் பாரம்பரியத்தோடு ஒன்றியைந்து வளர்ந்த புராதன கலைகள் பழைய கர்நாடக முறையில் வாழ்பவர்கள் இடையேதான் இன்னும் உயிரோடு வாழ்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத வயது என்னுடையது. அதனால் அதற்கு பதில் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தேன்.

மௌனத்துக்கு அவன் எப்படி அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டானோ தெரியவில்லை.

சிறிது நேரம் அமைதி நிலவிற்று. நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்தான் என்ற நிலைமை. பின் நான்தான் பேச ஆரம்பித்தேன்—

“உங்க வீட்டுல வேற ஒண்ணும் வாங்க மாட்டாங்களா துரை?”

“வேற ஒண்ணும்னா...”

“ஆனந்தவிகடன், கல்கி, குழுதம்—?”

“ஆமாண்டா! நல்லா! அதெல்லாம் வாசிக்கணும்னு எனக்கு ரொம்ப நாளா ஒரே ஆசைதான். ஆனால் யாரு வாங்கித் தருவா...?” ஏக்கத்தோடு கேட்டான்.

“அதைப்பத்தி ஒனக்கு ஏதாச்சும் தெரியுமாடா?”

“ரொம்ப கதைகளிருக்கும்டா...! ஒரு நாள் நம்ம வாத்தி யார் வீட்டுத் தோட்டத்தில் ஒரு பழைய புத்தகம் கிடந்திச்சி. படிச்சிப் பார்த்தேன். ரொம்ப நல்ல கதைகள் இருந்திச்சுடா!”

“அதெல்லாம் படிச்சியினா இன்னும் ரொம்ப கதைகள் சொல்லுவ இல்லையா?”

“நெசந்தாண்டா? ஆமாம் உங்க வீட்டுல அதெல்லாம் வாங்குகிறீர்களா?” ஏக்கத்தோடு ஆசையும் இழைத்து அவன் பேசினான்.

“ஆமாம்டா என்னென்னமோ புத்தகங்க வாங்குறாங்க! ஆனா யாரு படிக்கிறா! அவசரத்துக்கு அடுப்பு பத்தவைக்கத் தான் உதவும்.”

இதைக் கேட்டதும் அவனது கண்கள் வியப்பால் விரிந்தன. என்னை ஏதோ ஒரு நூதனப் பிராணியைப் பார்ப்பதைப்போல பார்த்தான்.

“வேணும்னா ஒனக்கு கொண்டாந்து தாறன். வாசிச்சிட்டுத் தா. நான் வாசிச்சேன்னா பாடங்கள் படிக்காம கெட்டுப் போறேன்னு அப்பா ஏசுவாரு.”

“சரிடா” அவன் நன்றி கலந்த பார்வையொன்றை என்மீது வீசினான்.

அதன் பின்னர் அவன் எனக்குப் பிடித்த புதிய கதைகளைச் சொன்னான். கேட்பதற்கு அவைகளெல்லாம் ரசமாயிருந்ததால் நானும் அவைகளைப் படிக்கத் தொடங்கினேன். காலம் காட்டாறு போல வேகமாக ஓடியது. அதன் போக்கில் எத்தனையே மாறுதல்கள்.

நான் நாவலப்பிட்டியிலும், பின் பல்கலைக் கழகத்திலும் சேர்த்து படித்தேன். பன்னிரெண்டு ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன.

இப்போது நானொரு பட்டதாரி. கல்லூரி ஒன்றில் ஆசிரியர். கால ஓட்டம் என்னை எவ்வளவு உயர்த்தியது? துரைசாமியை...?

படிக்கும் காலத்தில் வீட்டில் தங்கி வானம் அளந்து நிற்கும் மலைகளின் அழகையெல்லாம் இரசிக்காத குறையை இந்த விடுமுறையிலாவது போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற வெறியோடுதான் வந்திருக்கிறேன்.

கால ஓட்டத்தில் நான் மாறியதைப் போல அவ்வளவாக இல்லாவிட்டாலும் இந்த தோட்டமும் மாறித்தானிருக்கிறது.

முன்பு நாங்கள் பிள்ளையார் பந்து விளையாடிய பொட்டலில் புதிய லயன்கள் பல கட்டியிருக்கிறார்கள். பார்க்க நன்றாய்த்தானிருக்கின்றன. முன்பு மாதிரி குனிந்து சென்றால் இடிக்கும் மாட்டுப்பட்டி, “கதவு” மாதிரி இல்லாமல் புதிய முறையில் சமையலறை எல்லாம் வைத்துக் கட்டியிருந்தார்கள்... “பரவாயில்லையே நத்தை வேதத்திலேயாயினும் தோட்டத்தில் மாறுதல் தெரிகிறதே.”

காற்று மெதுவாக வீசி உடலை இதப்படுத்தியது. காணும் காட்சிகள் உள்ளத்தை இதப்படுத்தின.

அதோ அந்தப் பள்ளத்தில் நிற்கிறதே ஒரு சவுக்கு மரம். அதைக்கூட காலம் விட்டு வைக்கவில்லை. முன்பு செழித்து படர்ந்திருந்த அந்த மரம் இப்போது பட்டுப் போகும் தறுவாயிலிருந்தது. இலைகளெல்லாம் கொட்டி விட்டிருந்தன. அதற்கு பட்டை வெட்டி விட்டிருந்தார்கள்.

அந்த மரத்தில் வளர்ந்து விட்டிருக்கும் கிளை ஒன்றிருக்கிறதே! அதிலுள்ள பொந்து ஒன்றில்தான் ‘‘மைனா’’ கூடு கட்டியிருந்தது. அது இறக்கை விரித்து இன்பமாக பறந்து திரிவதை புரிந்துகொள்ள முடியாத சிறு ‘‘பிராயம்’’. அதைப் பிடித்து நாக்கை அராவிப் பேச வைத்து பார்க்க வேண்டும் என்ற சிறு பிள்ளை ஆசை.

இதைத் துரைசாமியிடம் சொல்லியபோது, ‘‘இன்னிக்கு அந்திக்குப் பார்ப்போம்’’ என்றான்.

அன்று மாலை.

இருவரும் அந்த மரத்தருகே சென்றோம். அவன் இரண்டு ஏணிகளை ஒன்றாக இணைத்து உயரமாகக் கட்டி மரத்தின் மீது சாய்த்து நிறுத்தினான். ஏணியின் இரு ஓரங்களுக்கும் நடுவில் மரம் நின்றிருக்குமாறு சாத்திவிட்டிருந்தான். ஏணியை இப்படியும் அப்படியும் நகர்த்திப் பார்த்தான். நகரவில்லை. அவனது செய்கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே, நான் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

‘‘நல்லா இதை எதுக்கும் இறுக்கமாகப் புடிச்சுக்க’’ என்று சொல்லி ஏணியை காட்டிவிட்டு, அதன் மீது ஏறத் தொடங்கினான். அவனது கையில் சல்லடை கம்பியாலான ஒரு சிறிய கூடு வைத்து இருந்தான்.

துரைசாமி இரண்டு குஞ்சுகளையும் பிடித்து கூண்டுக்குள் போட்டுக் கொண்டு கீழிறங்கத் தொடங்கினான். அப்போது தான் அது நடந்தது.

அதன் தாய்ப்பறவை திரும்பி வந்து கூண்டில் குஞ்சுகள் இல்லாததையும், என் நண்பன் பிடித்திருந்த கூண்டினுள்

அவை சிறைவைக்கப்பட்டிருப்பதையும் கண்டது. அவ்வளவு தான். கீச், மூச் என்று ஒரே சத்தம். தன் இறக்கைகளை வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி பறந்தது. தாய்ப் பறவையின் வியப்பைக் கண்டதும் குஞ்சுகளும் கூண்டின் சந்துகளிடையே தலையை நீட்டிக் கொண்டு கத்தத் தொடங்கின.

தன்னிரு கைகளாலும் துரைசாமி தாய்ப் பறவைகளை விரட்ட முயன்றான். ஆனால் அந்த அற்ப மருட்டலுக்குப் பணிந்து விடுவதா தாய்ப்பாசம்!

நண்பன் ஏனியில் நின்றபடி பரிதாபமாக என்னையும் கூண்டையும், தாய்ப் பறவையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான். நான் தலையைக் குனிந்து கொண்டேன்.

சிறிது நேரம் சென்று நிமிர்ந்து பார்த்த போது நண்பன் குஞ்சுகளை கூட்டுக்குள் திருப்பி வைத்துவிட்டு இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கீழே இறங்கியதும் அவன் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். அவன் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“நல்லா—என் மீது கோபமா?” பரிதாபமாய் இருந்தது அவன் கேள்வி.

“இல்லை துரை! உன் மீது எனக்கேன் கோபம். நீ இவ்வளவு இளகிய சிந்தையுள்ளவன் என்பதை இப்போது தான் கண்டு கொண்டேன். நான் செய்ய இருந்த பாவத்தை தடுத்து நிறுத்திட்டியே!”

“அப்படியா நல்லா! சுந்தரமூர்த்தி வாத்தியார் ஒரு நாள் “ஜீவகாருண்யம்” பற்றிப் படித்துக் கொடுத்தாரே! நினைவிருக்கிறதா? அன்றிலிருந்தே நானிப்படித்தான். இன்னைக்குக்கூட உன் ஆசையைக் கெடுக்கப்படாதுன்னு தான்...!”

“உங்க வீட்டிலே ஏதேனும்...”

“அப்படி ஒண்ணும் கஷ்டமாயில்ல. பெரும்பாலான வீட்டுல ஜீவகாருண்யம் கடைப்பிடிக்கப்படுதவற்கு, அவர்கள் வீட்டில் நிலவும் வறுமைதான் காரணம். அந்த வறுமை எனக்கும் உதவுகிறது.”

என்னைப் போல் வசதியில்லாத வாழ்க்கையிலும் அவனுடைய அறிவு முதிர்ச்சியும், தெளிவும் அவனிடத்தில் எனக்கு ஒருவித மதிப்பேற்படுத்தியது. இன்றும் அது நின்று நிலவுகிறது.

குறி தவறாது கல் எறிவதில் அவன் சமர்த்தன். என் சக மாணவர்களில் இந்த விஷயத்தில் அவனிடம் பொறாமை கொண்டு ஒரு முறை, “ஏன் பீத்திக்கிற. முடியும்னா அந்தக் குருவியை அடித்து விழுத்து, விழுத்த முடியுதான்னு பார்ப்போம்” என்று மாமரத்தின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருந்த குருவி ஒன்றைக் காட்டி சவால் விட்டனர்.

சவாலுக்கு எதிர்ச்சவால் விடும் அந்தப் பயமறியாத இளம் கன்றுப் பருவத்திலும் நிதானமாக, “ஏன் இந்த வினையாட்டுக் கெட்டித்தனத்தைக் காட்டிய இந்தக் குருவி தானா கிடைச்சது?” என்று கேட்டுவிட்டு அருகிலிருந்த தவிட்டுக் கொய்யாமரம் ஒன்றின் உச்சியிலிருந்து சில பழங்களை அடித்து வீழ்த்தித் தன் திறமையை அப்போது மெய்ப்படுத்திக் கொண்டான்.

தனது திறனை வெளிப்படுத்துவதற்குக்கூட பிற உயிர்களைத் துன்புறுத்த நினையாத அவனது காருண்ய மனதை இன்று நினைத்தாலும் மெய் சிலிர்க்கிறது.

ஊ...ஊ...ஊ..... ஆலைச் சங்கின் ஒலி என் நினைவோட்டத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. தொழிலாளர் வேலையினின்றும் வீட்டுக்குத் திரும்பலாம் என்பதற்கான அடையாளம் அது.

நாள் முழுவதும் உடலில் ஏற்றிக்கொண்ட சோர்வை மட்டுமல்லாது கூடையில் நிறைத்துக்கொண்ட சுமையையும்

இறக்கி வைப்பவற்காக மடுவத்தை நோக்கித் தொழிலாளர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருப்பதுகூட அழகாகத்தான் இருக்கிறது.

ஓர் ஓரத்தில் நின்றபடி அவர்களில் ஒருவன் என் துரைசாமியாக இருக்கக்கூடாதா? என்று கவனிக்கிறேன். ஒவ்வொரு ஆண் தொழிலாளியையும் உற்று உற்றுப் பார்க்கிறேன்.

கறுத்த வியர்த்த முகம், வதங்கி சுருங்கிய நெற்றி, குழி விழுந்தகன்னம், காவி படிந்த பற்கள். இத்தனையும் நிறைந்த அந்த தொழிலாளர்களிடையே, ஜீவகாருண்யமும் அறிவும் மிக்க என் துரைசாமியைத் தேடிப்பார்க்கிறேன்.

இன்னும் ஐந்தாறு தொழிலாளர்கள்தான் எஞ்சியிருக்கின்றனர். அவர்களுள்ளும்... இல்லையே... அவனைக் காணோமே...!

ஏமாற்றத்தோடு திரும்ப முனைகையில் துரைசாமி என்ற பெயர் அவர்கள் சம்பாஷணையில் கேட்கவே நின்று உற்றுக் கேட்கிறேன். சபலம் விடுகிறதா, என்ன?

“இப்ப முன்னமாதிரியில்ல. காலம் மாறிப்போயிடுச்சு. இல்லாட்டி துரைசாமி அப்படி நடந்துக்குவானா...!” என்றான் ஒருவன்.

“அது தானே! பாருங்களேன்” என்றான் மற்றவன்.

“சிறிதா இருந்தப்போ எப்படி சாதுவா இருந்தான் துரை” என்றான் வேறொருவன்.

என் மனம் படபடத்தது. மூச்சைப் பிடித்துக்கொண்டு காதைத் தீட்டியவண்ணம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். “தன்னோட ‘ஸ்ரைக்’ கில் சேராமே வேலைக்குப் போயிட்டான் என்பதற்காக தன் சித்தப்பன் மகனையே வெட்டிப்போட்டானே! கொலைகாரப்பாவி...!!” என்றான் மூன்றாமவன்.

எனக்குப் “பகீர்” என்றது, தலையைச் சுற்றியது. செவிகள் கேட்கும் சக்தியை இழந்து விட்டிருந்தன.

காருண்யத்தையும் கருணையையும் சூழ்நிலையின் உதவியுடன் உட்கிரகித்து சீரணித்துவிடும் கால ஓட்டம் தன் பாட்டில் போய்க்கொண்டிருந்தது.

நெல்லை. க. பேரன்

1960களில் எழுத்துத் துறைக்கு வந்தவர் நெல்லை க. பேரன். மாணவப் பருவத்திலேயே ஆர்வங்கொண்ட எழுத்தாளராகப் பரிணமித்தவர். இலக்கியப் பணியையே பெரிதும் விரும்பியவர். மானிட நேயமும், சக எழுத்தாளரோடு பிரியமும் கொண்டு வாழ்ந்தவர்.

அஞ்சல் துறையில் பணியாற்றியவர். நாவல், சிறுகதை, பயணக்கட்டுரை, நகைச்சுவைத்தொடர், வானொலி நாடகங்கள், கவி யரங்கக் கவிதைகள் என்று பல்துறைகளிலும் பரிமளித்தவர். பல சிறுகதை, குறுநாவல் போட்டிகளில் பரிசும் பாராட்டுகளும் பெற்றவர்.

‘ஒரு பட்டதாரி நெசவுக்குப் போகிறாள்’ (1975) சிறுகதைத் தொகுதி, ‘வளைவுகளும்

நேர்கோடுகளும்' (1978) நாவல், 'சந்திப்பு' (1985) பேட்டிகள், 'விமானங்கள் மீண்டும் வரும்' (1985) பரிசுக் குறுநாவல் என்பன இவரது நூலருப்பெற்ற சில ஆக்கங்கள்.

கோரமான இராணுவ தாக்குதலின் விளைவாக சொந்த வீட்டிலேயே குடும்பத்தோடு இவர் அகால மரணமடைந்தது (1991) நெஞ்சை ரணமாக்கும் சோகம்.

இந்தியாவுக்கு இலக்கியப்பயணம் செய்தவர். குவைத் தேசத்தில் சில காலம் பணியாற்றியவர். குவைத்தில் வாழ்ந்த அனுபவத்தை வைத்து எழுதிய, 'விமானங்கள் மீண்டும் வரும்' என்ற குறுநாவல், பரிசும் பாராட்டுகளும் பெற்றதோடு மத்திய கிழக்கைப் பின்னணியாக வைத்து எழுதப்பட்ட தரமான படைப்பு என்ற மதிப்பீட்டையும் பெறுகின்றது.

“கற்பனைகளைக் கதைகளாக எழுதுவதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. தினசரி வாழ்க்கை என்னை எழுதத் தூண்டுகிறது. நான் அன்றாடம் காணும் பொதுமக்களையும் அவர்களது சமகாலப் பிரச்சினைகளையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் எனது சக்திக்கு உட்பட்டவரை எனது படைப்புக்கள் மூலம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்பதே என் விருப்பம்” என்று தனது படைப்புக்கலை நோக்கம் பற்றி குறிப்பிட்டார் பேரன்.

கவிதை அரங்கேற்றும் நேரம்

‘மீண்டும் அறிவிக்கின்றோம். இன்று மாலை 6.30 மணிக்கு விநாயகர் ஆலய முன்றிலில் நடைபெறவுள்ள பாலர் பாடசாலைக் கலை விழாவில் மாணவர்களின் கலை நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து கவியரங்கும் பட்டி மன்றமும் நடைபெறும். கவியரங்கில் பிரபல கவிஞர்கள் ஏகாம்பரமும், முடியரசன்.....’

தற்செயலாகத் தெருப்பக்கம் வந்த கவிஞர் ஏகாம்பரத் திற்குத் தூரத்தே அறிவிப்புச் செய்து கொண்டுபோன ஒலி பெருக்கி பூட்டிய கார் ஓடி, முடக்கில் திரும்பி ஊர் ஒழுங்கைக் குள் இறங்குவது தெரிகிறது. அவரது நெஞ்சம் பெருமிதத் தால் துள்ளுகிறது. சங்கக் கடையடியில் சாமான் வாங்க வந்த பலரும் இந்த அறிவிப்பைக் கேட்டவுடன் ஏகாம்பரத் தையும் திரும்பிப் பார்க்கிறார்கள். தன்னைப் பிரபல கவிஞர்

என்று இந்த ஒலி பெருக்கியில் எத்தனை தரம் சொல்லப் போகிறார்கள்? இன்றிரவு மேடையில் வரவேற்புரை. நன்றியுரை, இடையில் சாப்பாடு, சோடா, கைதட்டல்கள் என்று இத்யாதி நிகழ்ச்சிகளையும் மனதுள் அசை போட்டவாறே ஏகாம்பரம் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். இரண்டொருத்தர், 'என்ன மாஸ்டர்... உங்கட பேரும் சொல்லிக் கொண்டு போறாங்கள். என்ன கூட்டமாம்...' என்று கேட்டு வைத்தார்கள்.

நிமிர்ந்த நன்னடையுடன் வீடு சென்ற ஏகாம்பரம் மாஸ்டர் நிலைக்கண்ணாடியின் முன்பாகக் கம்பீரமாக நின்று கொண்டு தான் எழுதி வைத்த கவிதையை வாசித்துப் பார்க்கிறார். தலைமை வகிக்கப்போகும் பிரபல கவிஞரைப் புகழ்ந்து எழுதிய வசனங்களை வாசித்து மகிழ்கிறார். இந்த அலங்காரம், இந்தச் சொல்லடுக்கு, எதுகை மோனையில் தலைவர்கிறங்கி, இனி ஒவ்வொரு கவியரங்கிலும் தன்னை அழைக்கச் சொல்லிப் பொடியனிடம் சிபார்சு செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தார். தலைவர் ஊரில் செல்வாக்குள்ளவர். அவரைக் கவிதையில் வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டால் பல காரியங்களைச் சாதிக்கலாம், என்ற நினைப்புடன் தலைவரின் கவிதைகள் கம்பனை ஞாபகமூட்டும் என்றும் புது யுகக் கவிஞன் பாரதிகூடச் சில இடங்களில் தோற்றுவிடுவான் என்றும் வசனங்களை அடுக்கி இருந்தார்.

ஆள்பாதி ஆடைபாதி என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாஸ்டர் விழாக்குழுவினர் சொன்னபடி இரவு எட்டு மணிக்கே புறப்பட ஆயத்தமாகிறார். அன்று பின்னேரம் முதலே அவரது புறப்பாட்டைப் பக்கத்து வீடுகளுக்குக் கதையோடு கதையாக விளம்பரம் செய்து கொண்டிருந்த அவரது மனைவி அவசர அவசரமாக இடியப்பம் அவித்துக்கொடுக்கிறார். இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு ஏற்கனவே கழுவித் துடைத்து வைத்திருந்த சைக்கிளையும் ரோச் லைற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகிறார். திருமணத்தின்போது வாங்கிய பட்டு வேட்டியையும் நேஷனலையும் பட்டுச் சால்வையையும்

இன்னமும் பாதுகாத்து வைத்து அவற்றைக் கம்பீரமாக அணிந்து புது மாப்பிள்ளைபோலச் சைக்கிளில் ஏறிய மாஸ்ரரைக் குச்சொழுங்கை முடக்குத் திரும்பி மறையும் வரைக்கும் கனிவோடு பார்த்து வழியனுப்பி வைக்கிறார் மனைவி.

சுற்றிவர இராணுவ முகாம்கள் இருந்தாலும் பாதுகாப்பு வலைய எல்லையைத் தாண்டிச் சுமார் மூன்று மைல்கள் உள்ளூக்கே மாஸ்ரரின் வீடு. இந்த காரணத்தாலும் ஆமிக்காரர் இப்ப இரவில் வெளிக்கிட மாட்டினம் என்ற தளராத நம்பிக்கையிலும் மாஸ்ரர் எவ்வித பயமும் இல்லாமல் தெருவில் உள்ள பள்ளங்களை விலத்தி மெதுவாகச் சைக்கிளில் ஊர்ந்து சென்றார். மாஸ்ரரின் மனதுக்குள் உள்ளூர இப்படியான நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரில் போய் இறங்கவேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும் ஏற்பாட்டாளர்கள் இந்தக் காலத்தில் பஸ்ஸிலும் சைக்கிளிலும் வரக் கூடியவர்களாகப் பார்த்தே எல்லா விழாக்கள்-நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஏற்பாடு செய்கின்றார்கள் என்பதால் கார்விடச் சொல்லிக் கேட்டால், கிடைக்கும் மேடைச் சான்சும் இல்லாமல் போய்விடும் என்பதால் மறுக்காமல் சைக்கிளிலேயே செல்வதை அவர் வழக்கமாக்கி விட்டிருந்தார்.

கலைவிழா நடைபெறும் இடத்தைத் தூரத்திலேயே ஒலிபெருக்கியிலிருந்து வரும் நிகழ்ச்சிகளின் ஓசை உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது. வழியில் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்க்க ஏராளமான பெண்கள் கூட்டங் கூட்டமாகச் செல்வதைக் கண்டு பெருமிதப்பட்டார். விநாயகர் ஆலயத்தின் முன்னால் ஆலமரங்களின் நடுவே அழகான மேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. மேடையின் பின்னால் பிரமுகர்களுக்கும், பேச்சாளர்கள் - கவிஞர்களுக்கும் கதிரைகள் போடப்பட்டிருந்தன. சனம் திரளாக வந்திருந்து கோவில் வீதியில் அமர்ந்திருந்தது. இரவு பதினொரு மணியாகியும் கலை நிகழ்ச்சிகள் முடிந்த பாடில்லை. பாலர்கள் வேஷங்களைப் போட்டுக்கொண்டே நித்திரை தூங்கி விழுகிறார்கள் என்று அவசரம் அவசரமாக அவர்களை மேடைக்கு ஏற்றினார்கள். குறத்தி நடனம்,

நாடகம், பாட்டு, கோலாட்டம் என்று இரவு பன்னிரண்டு மணி வரைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நீண்டு விட்டன. இதைத் தொடர்ந்து பிரபல திரைப்பட நடிகரும் வானொலி புகழ் கலைஞரொருவரின் நிகழ்ச்சியும் இடம் பெற்றது. இந்தக் கலைஞரைக் கடைசி வரைக்கும் நிறுத்தினால் சனம் இருக்குமே என்றும் இந்த மக்கள் கூட்டத்தில் தன் கவிதையைப் படித்துவிட வேண்டும் என்றும் ஏகாம்பரம் மாஸ்ரர் விரும்பினார். தலைவருடன் மெதுவாகக் கதைத்துப் பார்த்தார். பட்டி மன்றத்திற்கு வந்தவர்களும் நேரம் போகின்றது என்று முணுமுணுக்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் முந்திக்கொண்டு கவியரங்கிற்கு முதல் பட்டி மன்றம் என்று செய்து விட்டார்கள்.

கலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கும்போதே ஆலயத்தின் அருகில் உள்ள வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று பேச்சாளர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் சாப்பாடு கொடுத்தார்கள். வீட்டில் ஏற்கனவே சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தாலும் சம்பீத தாயத்திற்காக மாஸ்ரர் நான்கு இடியப்பங்களைத் தின்றார். சூடாகப் பால் கிடைத்தது. விழா ஏற்பாட்டாளர்கள் உபசரிப்பில் குறையில்லாமல் இருந்ததை மாஸ்ரர் மனந்திறந்து பாராட்டினார்.

பட்டி மன்றத் தலைப்பு இன்றைய பிரச்சினைகளை ஒட்டியதாக இருந்தது. மாலை 7 மணிக்கே நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகி விட்டதாலும் நிகழ்ச்சிகளின் பட்டியல் நீண்டு விட்டதாலும் திரைப்படக் கலைஞரின் நிகழ்ச்சி முடியவே சனம் மெல்ல மெல்லக் கலைய ஆரம்பித்து விட்டது. பட்டி மன்றம் முடிந்ததும் ஆலயத்திற்கு அருகில் வசிக்கும் சிலர் மட்டும் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு விழித்திருந்தார்கள். சிறுவர்கள் மேடைக்கு முன்னால் நித்திரையாகி விட்டார்கள். கவியரங்கம் ஆரம்பமாகும்போது சில பெண்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பிள்ளைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டு விட்டார்கள். இதற்கிடையில் நிலைமை மோசமாவதைப் புரிந்துகொண்ட கவிஞர் முடியரசன் கவியரங்கத் தலைவ

நூடன் காதுக்குள் ஏதோ குசுகுசுத்தார். அவரே முந்திக் கொண்டு முதற் கவிதையைப் படிக்க ஆரம்பித்தார். பக்கம் பக்கமாக எழுதிக் கொண்டு வந்து ஒவ்வொரு வரியையும் இரண்டு தடவைகள் திருப்பித் திருப்பி வாசித்தார். முன்னால் இருந்த நாலு பெண்களும் நித்திரையாகிவிட்டார்கள். மேடை அமைப்பாளர்கள் அவசரம் அவசரமாகப் பின்புறமாக மேடை அலங்காரங்களைக் கழற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அண்மையில் உள்ள வீட்டுக்காரர் மாத்திரம் மேடையின் அருகே நின்று கொண்டிருந்தார். அவரும் நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் மேசையில் விரித்த தன்னுடைய கம்பளத்தை எடுத்துக் கொண்டு போவதற்காகவே நின்று கொண்டிருந்தார்.

நேரம் அதிகாலை ஒன்றரை மணியாகிவிட்டது. நிலைமையை அவதானித்த தலைவர் முடியரசனின் கவிதை முடிந்ததும், திடீரெனக் கவியரங்கத்தை முடித்து வைத்தார். பிரபல கவிஞர் ஏகாம்பரத்திற்கு ஒரே ஏமாற்றம்... கடைசி கவிஞர்களும் ஏனைய கவிஞர்களும் ஒலிபெருக்கிச் சொந்தக் காரரும், கம்பளச் சொந்தக்காரருமாவது தமது கவிதையைக் கேட்டிருப்பார்களே என்று ஆதங்கப்பட்டார். மனதுள் தலைவரைச் சபித்தார். நிகழ்ச்சியின் ஏ பாட்டாளர்களுயும் சபித்தார்.

ஒரு விழாவின் ஆரம்பத்தில் நடத்த வேண்டிய கவியரங்கு நிகழ்ச்சியைக் கடைசியாக அதுவும் விடிய ஒன்றரை மணிக்கு நடத்தினால் எவனய்யா உட்கார்ந்து கேட்பான்? கவிதை என்ன சிலுக்குவின் நடனம் மாதிரியா? அல்லது கமலஹாசனின் டிஸ்கோவா? என்று தலைவர் தமது வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொண்டார்.

பிரபல கவிஞர் ஏகாம்பரம் தமது அரங்கேறாத கவிதைக் கட்டுகளை மடித்து மடியில் செருகினார். சைக்கிளில் ஏறி அமர்ந்தார். மங்கிய ரோச் வெளிச்சத்தில் சோர்வுற்ற மனத்தோடு அவர் பள்ளங்களை விலத்தி ஓடிக் கொண்டிருந்த

தார். வழியில் தனிமைப் பயத்தைப் போக்குவதற்காகத் தேவாரங்களை வாய்விட்டு மெதுவாகப் பாடிக் கொண்டே வந்தார். ஆனால் என்ன பரிதாபம்... நாற்சந்தி ஒன்றில் படுத்திருந்த தெரு நாய் ஒன்று ஊளையிட்டதுதான் தாமதம் சுமார் பத்துக்கும் மேற்பட்ட தெருநாய்கள் கவிஞரைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டன. 'டிக்... அடிக்... டிக்...' என்று கத்திக் கொண்டே கவிஞர் விரைவாகச் சைக்கிளை உழுக்கினார். வேகமாகப் பின்னால் வந்த நாய் ஒன்று அவரது வலது காலில் பலமாகக் கவ்வியது. மாஸ்ரர் சாக்கடை ஓடும் கானுக்குள் சரிந்து விழுந்தார். இன்னொரு நாயும் ஓடிவந்து கவ்வியது. பட்டு வேட்டி கிழிந்து விட்டது. காலில் இரத்தம் கசிந்தது. வேலி வரிச்சுத் தடியொன்றை உருவிக் கழற்றித் திரைப்படக் கதாநாயகன் போலச் சிலம்பம் சுழற்றினார். நாய்கள் விலகி ஓடினாலும் குரைப்பதை விட்டபாடில்லை. மடிக்குள் சொருகிய கவிதைத் தாள்கள் தெருவில் விழுந்து சிதறின. எப்படியோ சமாளித்துக்கொண்டு இரத்தக்கசிவையும் பாராமல் அதிகாலை இரண்டரை மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தார். கவிஞரின் கிழிந்த பட்டு வேட்டியையும் சாக்கடை அழுக்கடைந்த நேஷனலையும் ஈரலிப்பான சரிகைச் சால்வையையும் கண்ணாடி உடைந்துபோன ரோச் லைற்றையும் இரத்தம் கசியும் கால்களையும் கண்ட மனைவி ஐயோ என்று ஒப்பாரி வைத்தாள்.

யாரோ திருடர்கள் புகுந்து விட்டார்கள் என்ற பயத்தில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் கூட வந்து பார்க்கவில்லை. நன்றாக விடிந்ததும் மாஸ்ரரைத் தட்டிவான் ஒன்றில் ஏற்றிய மனைவி அரசினர் வைத்தியசாலையில் சேர்ப்பித்தார்.

பிரபல கவிஞர் ஏகாம்பரம் இப்போது விசர்நாய் கடிக்கு வைத்தியம் செய்வித்துக்கொண்டு இருக்கிறார்.

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன்

1960களில் எழுத்துத் துறையில் நன்கு அறிமுகமானவர் ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரன். 'சந்திரிகா' என்ற பெயரில் ஓவியங்களும் வரைந்தவர்.

'பொம்மலாட்டம்' இவரது நாவல். வானொலியில் 'உலக நாடக மேதைகள்' பற்றி இவர் பயனுள்ள உரையாற்றியவர்.

கால் நூற்றாண்டு காலமாக இலங்கை வானொலியில் நாடகத் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றி வருகிறார்.

குறைவாக எழுதினாலும் சிறுகதை, கவிதை, நாடகத் துறைகளில் இவரது பங்களிப்பு பாராட்டத்தக்க தகுதி பெற்றிருக்கிறது.

மோகம்

“மோகத்தைக் கொன்றுவிடு-அல்லாலென்றன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு,”

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் பாரதி விழாவில் யாரோ ஒரு
மெலிந்த சொற்பொழிவாளர் பாடிக் காட்டிய அந்தப் பாரதி
பாடலின் வரிகள் அவனையுமறியாமல் அவனுள் மிக ஆழத்தி
லிருந்து வெளிவந்தன. அந்த வரிகளுக்கும் தனக்கும்
தொடர்பு இருப்பதாக அவன் உணர்ந்தான். முன்பெல்லாம்
அந்த நினைவு வரும்போது, அவன் அதிலேயே அமிழ்ந்து
லயித்து விடுவான். ஆனால் இன்று, ஓடிக்கொண்டிருக்கும்
டிராலி பஸ்ஸில் தனக்கு முன் அமர்ந்திருக்கும் பெண்ணைப்
பின்புறமாகப் பார்த்து நினைவால் தழுவு முன்பே ஏதோ
ஒன்று தடுத்தது.

“சே, என்ன கேவலமான பழக்கம். முன்னால் உட்
கார்ந்திருப்பது நம் அக்காவாக இருந்தால், தங்கையாக

இருந்தால், அண்ணியாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் நினைக்கத் தோன்றுமா? நாமே ஏன் நம்மை ஏமாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்? இனிமேல், காணும் பெண்களையெல்லாம் அக்காவாய், தங்கையாய், அண்ணியாய் எண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் இந்த மாதிரிக் கீழ்த்தரமான சிந்தனைகள் எல்லாம் வராது.’’

ஓடிக்கொண்டிருக்கும் டிராலி பஸ்ஸின் லொட லொடத்த ஷலியினூடே மீண்டும் சுருதியோடு முணுமுணுத்துத் தலையை ஆட்டிக் கொண்டான் செல்வராஜன்.

பஸ்ஸின் ஆட்டத்தில் குலுங்கி ஆடிய அவன் வலது காலில் சுற்றியிருந்த பண்டேஜுக்குள் தற்காலிகமாக மூடிக் கிடந்த காயத்தினூடே எலும்பில் ஏறிய மெல்லிய வலிகூடத் தெரியவில்லை. அந்த வரிகளை அவன் மீண்டும் மீண்டும் தனக்குள் பாடிக் கொண்டே இருந்தான். அந்த வரிகளைப் பாடப்பாட அவன் ஆன்மாவில் கவிந்து கிடந்த பாலுணர்வுகளெல்லாம் கரைந்து, மங்கி மறைவதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றியது. மீண்டும் அந்த ராகுச எண்ணங்களுக்குத் தன் மண்டையில் இடம் கொடுக்கக் கூடாதென்ற உறுதியோடு அந்த இரண்டு வரிகளை மட்டும் பாடிக்கொண்டே இருந்தான்.

கொட்டாஞ்சேனையிலிருந்து பெராளைக்கு அலறிக் கொண்டோடிய டிராலி பஸ் ஆமர் வீதி ஸ்ராண்டிலே வந்து நின்றது. மேல் தட்டில் கடைசிச் ‘சீட்’-இல் உட்கார்ந்திருந்த செல்வராஜன் கண்ணாடியோடு தலையைச் சாய்த்துக் கண்களைத் தாழ்த்திக் கீழே நிற்கும் ‘கியூ’வைப் பார்த்தான்.

‘சுள்’ ளென்றடிக்கும் காலை வெய்யிலில் ‘கியூ’ வரிசை நீண்டு வளைந்து கோட்டை பஸ்ஸை எதிர் நோக்கி நிற்கும் ஸ்ராண்டையும் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. எல்லோர் முகங்களிலும் பஸ்ஸில் ஏறிவிட வேண்டுமென்ற ஆவல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒருவர் பின்னால் ஒருவர் நெருங்கி நின்று கொண்டார்கள்.

பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டிருந்த ஒவ்வொருவராகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். மேலே இருந்து கீழே நிற்கும் மனிதர்களைப் பார்ப்பது வேடிக்கையாக இருந்தது. குட்டையான உருவங்கள் ஏறும்போது சாதாரணமாகத் தெரியாத அவர்களின் தலை உச்சி நன்றாகத் தெரிந்தது. எத்தனையோ விதமான - இதுவரை அவன் பார்த்திராத - விசித்திரமான வகிடுகள், நேர் வகிடுகள், வகிடுகளே அற்ற சூரிய ஒளியில் மின்னி ஒளிரும் வழுக்கைத் தலைகள்...

திடீரென, பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டிருந்த மனிதருக்கு மூன்றாவதாக வந்து கொண்டிருந்த ஒரு பெண்ணின் மேல் அவன் கண்கள் இழுபட்டன.

பஸ்ஸிலேயே காலெடுத்து வைத்தவர் உள்ளே போய் விட்டார். அவருக்குப் பின்னால் நின்றவர் ஏதோ ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்து மாற்றிக் கொண்டிருந்தாரோ... அந்தப் பெண் டிராலி பஸ்ஸில் ஏறாமல் அப்படியே நின்றாள். செல்வராஜனின் கண்கள் அவளை 'முழுக்காட்டி' யெடுத்தன.

. கருவானைக் கிழித்துக் கொண்டு பாயும் மின்னலைப் போல் அவள் சுருண்ட கேசங்களைப் பிரித்துக் கொண்டு பளிச்சிட்டது நேர்வகிடு. அதற்குப் பிறகு, அவள் தலைக்குக் கீழே அவனுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் நீலச் சோளியை நிரப்பி நிற்கும் அவள் மார்பகங்கள்தான்.

அவன் பார்வை, அவள் சட்டையின் பென்னம் பெரிய கழுத்திற்கு வெளியே பிதுங்கி நின்ற தசைக் கோளத்தை வட்டமிட்டு மொய்த்தது. கருநீலச் சட்டை, அவள் மார்பகங்கள் இரண்டும் பிரியும் அந்தத் தசைப் பிரதேசத்தை இன்னும் பொன்னிறமாக்கிக் காட்டியது.

ஒரு கணத்தின் பாதிக்குள் அவள் பஸ்ஸில் ஏறிவிட்டாள்.

செல்வராஜன் இன்னும் கீழே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கண்கள் பார்ப்பவற்றைப் பதிவு செய்ய மறுத்தன.

மண்டை ஒட்டுச் சுவர்களுக்குள் அதே காட்சி முட்டி மோதி எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. டிராலிபஸ் புறப்பட்டது.

பெண் மார்பின் ஒரு சிறு பாகம் தன்னைக் கலக்கி விட்டது அவனுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது; வெட்கமாகவும் இருந்தது. தலையை ஒரு முறை மெல்ல ஆட்டிக் கொண்டான்.

“மோகத்தைக் கொன்றுவிடு-அல்லலென்றன்
மூச்சை நிறுத்திவிடு.”

இம்முறை வார்த்தைகள் உதடுகளை மிகவும் வேகமாக அசைத்தன. சுருதியற்ற ஒலி, யாரையோ பார்த்துக் கெஞ்சுவது போல அழுத்தமாக வெளிவந்தது.

அவன் நன்றாகச் சாய்ந்து உட்கார்ந்தான். ஆனால் சிறிது நேரத்திற்கு முன் கண்ட அந்தக் காட்சியை அவனால் ஒரேயடியாக வெளியே பிடித்துத் தள்ளிவிட முடியவில்லை.

டிராலி பஸ் மருதானைக்கு வந்துவிட்டது. கீழே பார்க்கக் கூடாதென்று மனம் சங்கற்பம் செய்துகொண்டாலும், தலை கீழ் நோக்கித் திரும்புகிறது. கீழே நிறையப் பேர் நெருங்கி ஏறுகிறார்கள். — எல்லோரும் ஆண்கள். அவன் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்;

டிராலிபஸ் புறப்பட்டது.

மருதானையில் ஏறி அவன் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்த கால் சட்டைக்காரர் தன் கையிலிருந்த ஆங்கிலச் சினிமாப் பத்திரிகையைப் பிரித்தார். அவனும் திரும்பி அதைப் பார்த்தான்.

இரண்டு மூன்று பக்கங்களை அசுவாரஸ்யமாகத் திரும்பியவர், திடீரென ஒரு பக்கத்தை திருப்பிப் பிடித்துக் கொண்டார். அந்தப் பக்கத்தின் பாதியை விழுங்கி நின்றாள் அரை நிர்வாணமான ஒரு சினிமா நடிகை. அவன் ஆவலோடு படத்தைக் கவனித்தான். அந்த நடிகையை எங்கோ,

எப்போதோ பார்த்ததாக ஞாபகம். பெயரைக் கவனிப்பதற்கு முன்பதாகவே பக்கத்தைப் புரட்டிவிட்டார் உடையவர். அதற்குப் பிறகு அத்தனை சுவாரஸ்யமான படம் ஒன்று கூட அந்தப் பத்திரிகையில் இருந்ததாக அவனுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென்று அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

‘பிரிஜட் பாடொட்’

ஐம்பது சதத்தைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு ‘செவோய்’ தியேட்டருக்குச் சைக்கிளில் ஓடிய ஓட்டம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அத்தோடு அந்தப் படமும் அதன் காட்சிகளும் மனத் திரையில் வெகு வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தன. அந்தப் பிரெஞ்சு நடிகையின் அரை நிர்வாணத் தோற்றம். குளித்துவிட்டு வந்த கோலத்தில் நிர்வாணமாக நின்று தன் பின்புறத்தைக் காட்டும் போதையூட்டும் காட்சி. படத்தில் வந்த முரட்டுக் கதாநாயகன் அவளை அள்ளி யெடுத்து இறுக படுக்கையில் புரண்டது.

டிராலிபஸ் சின்ன பொரளையில் ஆடி நின்றது.

பதறியடித்துக் கொண்டு, பண்டேஜ் போடப்பட்டிருந்த காலையும், அதில் மாட்டியிருந்த செருப்பையும் இழுத்துக் கொண்டே அவன் இறங்கினான். இறங்கிய வேகத்தில் கால் எலும்பிற்குள் இலேசாக வலி கண்டது.

“ஒரு சிகரெட் பற்றவைத்தால் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் விடலாம்.”

எதிரே உள்ள கடைக்குப் போய் சிகரெட் ஒன்றை வாங்கி உதடுகளில் இடுக்கிப் பற்றவைத்துக் கொண்டு திரும்பியவனின் பார்வை, பக்கத்துத் துணிக்கடையின் கண்ணாடி ஷோ-ரூமிற்குள் வைக்கப்பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் மார்பகங்களில் சுருண்டது. அந்தப் போலி மார்பகங்களில் ‘பிரஸ்ஸி யர்கள்’ மாட்டப்பட்டிருந்தன. பக்கத்தில் ஒழுங்காக வைக்கப் பட்டிருந்த சேர்ட்கள் கஞ்சான்கள் ஒன்றுமே அவன் கண்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு நிஜப் பெண்ணின் விம்மிய

மார்பகளுங்களும், அவற்றை இறுக்கிப் பிடித்திருக்கும் பிரஸ்ஸியருமே அவன் நினைவை நிரப்பி நின்றன.

* * *

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து, மருந்து நெடியோடும் விண்ணென்று தெறிக்கும் பண்டேஜிட்ட காலுடனும் திரும்பவும் சின்ன பொரளை டிராலிபஸ் ஸ்ராண்டிலே வந்து நின்றான் செல்வராஜன்.

பால் நினைவுகளையெல்லாம் வலி ஒருவாறாகக் கரைத்திருந்தாலும், பஸ்ஸிலே வரும்போது கண்ட பெண்ணும், நடிகை பிரிஜட் பாடொட்டும், துணிக்கடை 'ஷோ கேசி'ற்குள் பார்த்த போலி மார்பகங்களும் லேசாக நினைவைத் தொட்டு மீண்டன.

டிராலிபஸ் வந்து நின்றது. 'கியூ'வில் கூட்டம் அதிகமில்லா விட்டாலும் பஸ்ஸில் பெரிய தொரு கூட்டம் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மேல் தட்டிற்கு ஏற முடியவில்லை. புதிதாகத் தோலுரித்துக் கழுவி, மருந்து வைத்துக் கட்டப்பட்ட புண்ணின் எரிச்சல் மேலே ஏறினால் அதிகரித்து விடுமோ என்ற பயம் அவனைக் கீழ்த் தட்டிற்கு ஏற்றி விட்டது. ஆனால் உட்காருவதற்குத் தான் இடமில்லை.

நின்று கொண்டே வந்த செல்வராஜனுக்கு அடுத்த ஸ்ராண்டிலே ஒரு பெண்ணுக்குப் பக்கத்தில் உட்காரும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. கற்பனைகள் மண்டையை உடைத் தெறிய அந்தப் பெண்ணோடு உரசிக்கொண்டு உட்கார்ந்தான். பஸ் குலுங்கிக் குலுங்கிப் போகும் போது, அவள் மென்மையான உடல் தன்மேல் பஞ்சுபோல் படுவதை அவன் உணர்ந்தான். அவன் மேனியில் அவள் உடல் பட்டபோது, மயிர்க்கால்கள் நிமிர்ந்து நின்றன. போதை தலையைக் கிறக்கியது. அவன் இன்னும் சற்று அந்தப் பெண்ணோடு உராய்ந்து கொண்டு நெருங்கி உட்கார்ந்தான்.

ஆமர்வீதியில் டிராலிபஸ் நிற்கும் வரை, பெண்மையின் மென்மையில் இதம் கண்டு கொண்டிருந்தவனை ஏமாற்றி விட்டு இறங்கிப் போய்விட்டாள் அந்தப் பெண்.

அவள் இறங்கிப் போனதன் பின்தான் அவன் தன் உணர்வு பெறலானான். இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு எழுத வேண்டிய சோதனை ஞாபகத்திற்கு வந்தது. 'இந்த முறையாவது பாஸ் பண்ணிவிட வேண்டும். இல்லையென்றால் அண்ணாவின் கோபத்திற்கு ஆளாகவேண்டி வரும்.'

திடீரென அவன் உலர்ந்த உதடுகள் பிரிந்தன.

'மோகத்தைக் கொன்றுவிடு - அல்லாலென்றன் மூச்சை நிறுத்திவிடு.'

ஏதோ, புதிய ஒளி, முளையில் கவிந்து கிடந்த இருளைத் துரத்துவது போன்ற பிரமை. உடம்பில் சற்று தெம்பு பிறந்தது.

'இத்தனை வீண் சிந்தனைகளுக்கும் பதிலாக 'பொடனி'யில் 'டிஸ்போர்ச'லைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாலாவது பரீட்சைக்கு உதவியாக இருந்திருக்கும்.'

நேரத்தை வீணாக்கி விட்டதாக அவன் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான்.

'பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த பெண் அண்ணியாக இருந்தால் இப்படியெல்லாம் சிந்தித்திருப்பேனா? அப்படி நினைத்திருந்தால் எவ்வளவு பெரிய பாவம். முன்னம் எத்தனை முறை அண்ணிக்குப் பக்கத்தில் இருந்து கொண்டு பஸ்ஸில் போயிருக்கிறேன். அப்போதெல்லாம் இந்த எண்ணம் ஏற்பட்டதே கிடையாதே. பிறகு, வேறு பெண்களைக் கண்டால் மட்டும் ஏன் இந்தத் தகாத எண்ணம் ஏற்படுகிறது? இனிமேல் இதற்கெல்லாம் ஒரு கட்டுப்பாடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். திடசித்தம் இல்லாதவன் ஒரு மனிதனா? மனதை கட்டுப் படுத்தாதவன் மிருகம்.'

டிராலி பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி, வீட்டை அடையும்வரை வாய் பாரதி பாடலின் அந்த முதல் வரிகளையே முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

பால் நினைவுகளையெல்லாம் வெற்றிகொண்டு விட்டதாக அவனுக்கு ஒரே பெருமிதம்.

வலிக்கும் காலை தூக்கி வந்த அலுப்பினாலும், மண்டையை உடைத்த சிந்தனையோடு போராடிய சோர்வினாலும், அவிழ்ந்து தொங்கிய பண்டேஜைக் கவனியாது, வீட்டிற்குள் வந்ததும் வராததுமாகச் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தான் அவன்.

சோர்ந்து போய் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்துவிட்ட செல்வராஜனைக் கண்டு கையிலிருந்த வேலைகளையெல்லாம் போட்டு விட்டு ஓடிவந்தாள் கமலா.

“செல்வா, என்ன செய்யுது...களைப்பாய் இருக்கா...” தலை மயிரை மெல்லக் கோதிவிட்டாள் அவள்.

கண் மூடிக் கிடந்தவன் மெல்லக் கண் திறந்து பார்த்தான்.

“இரு, கோப்பி கொண்டு வாறன்” என்று திரும்பியவள், அவிழ்ந்து தொங்கும் பண்டேஜைக் கண்டு, குனிந்து அதனக் கட்ட ஆரம்பித்தாள்.

செல்வராஜன் சட்டென்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

கழுத்தருகே இரண்டு பொத்தான்கள் பூட்டப் படாததால் பெரிதாகக் காட்சியளிக்கும் ‘டிரசிங் கவு’னின் கழுத்திற்குடாக அவள் மார்பகங்கள் தெரிந்தன.

மறுகணம், எழுந்த வேகத்தோடு தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு சாய்ந்தான். எலும்பிற்குள் மெல்ல வலித்தது.

நயீமா சித்தீக்

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே எழுதத் தொடங்கியவர். 1950 களிலிருந்து, இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் வெளியாகி வரும் இதழ்களில் எழுதிவருபவர். 'தீபம்', 'மணி விளக்கு' ஆகிய இதழ்களில் வெளியான இவரது கதைகள் குறிப்பிட்டு விமர்சகர்களால் பாராட்டப் பெற்றவை.

கம்பளை சாகிராக் கல்லூரியில் கல்விப் பணி. பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியை, பட்டதாரி. மாணவ வட்டாரத்தில் இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உற்சாகமூட்டுகிற வழிகாட்டியாகவும் போற்றி மதிக்கப் படுபவர்.

'வாழ்க்கைப் பயணம்' இவரது நாவல். 'வாழ்க்கைச் சுவடுகள்' என்ற தொகுதி 1987ம் ஆண்டில் வெளியாகிற்று.

வாழ்க்கையின் சுவடுகள்

காலை பத்து மணி ஆகிவிட்டது. அவிசாவளை பஸ் நிலையத்தில் வெய்யிலின் உக்கிரம் தாங்கமுடியவில்லை. நாலா புறங்களிலிருந்தும் வருகின்ற, போகின்ற பஸ்கள்... அவற்றில் ஏறி இறங்கும் பயணிகள் கூட்டம், சகல வர்க்கப் பிரதிநிதித்துவமும் அங்கே நிதர்சனமாகி இருக்கிறது.

அங்காடி வியாபாரிகளின் வாழ்க்கைப் போராட்டம் அவர்களது வாய்வழியே பெருங்கூச்சலாய் ஒலித்து, காதுகளுக்குப் பெருந்தொல்லை கொடுக்கிறது... நானாவிதப் பொருட்களைச் சுமந்து விற்கும் வியாபாரிகளின் தொல்லை ஒருபுறம்.

“வாப்பா பெப்பர்மின்ட்” மகன் சிபாஸ் என்னை நச்சரிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அதை விற்பவனும் தன் விற்பனைக் கூடையை என் மகன் முன்னாலேயே வைத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். ஓங்கி அவனுக்கு நாலு அறை கொடுத்துவிடலாமா என்ற அளவுக்கு எனக்கு ஆத்திரம்.

மகனின் நச்சரிப்பைத் தாங்காது நான் தவிப்பதை என் மனைவியும் உணருகிறாள். அவளுடைய தோளில் கைக்குழந்தை சுரையா நித்திரை. என் மனைவி வியாபாரியைப் பார்த்துக் கூறுகிறாள்...

“எங்க புள்ளைக்கி இதெல்லாம் குடுக்கக்கூடாதெண்டு டாக்டர் சொல்லி இருக்கிறார்... நீ கொண்டுபோப்பா...”

வியாபாரி முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு நகரத் தொடங்குகிறான். என் அருந்தவக் குமாரனும் தன் பொன்னான வாயைத் திறக்கத் தொடங்குகிறான். இப்போது இவனது முதுகில் நாலு தரம் விளாச என் கை துருதுருக்கிறது. அதிகாலையில் மாத்தளையிலிருந்து புறப்பட்டு வந்ததிலிருந்து இதுவரை சுமார் பத்து ரூபாய்க்கு மேல் இவனுக்காகவே செலவிட்டதை நினைக்க ஆத்திரம்பலமடங்காகிறது.

நல்லவேளை, இரத்தினபுரி பஸ் வந்துவிடுகிறது. வழமையான போராட்டத்தோடு பஸ்ஸில் ஏறி மூவருக்குமாக இடம் பிடித்துக்கொள்வதில் நான் வெற்றிபெறுகின்றேன்.

டிக்கட்டுகளை வாங்கியபின் நான் மீதிப் பணத்தை மிகக் கவனமாக எண்ணி ‘பர்ஸில்’ வைத்துக் கொள்கிறேன். என் கையிலுள்ள ‘சிட்டிஸன்’ கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். மணி பத்தேகால், என் மனைவியைப் பார்த்து மிகவும் மெல்லிய குரலில் நான் கூறுகிறேன். “சுபைதா, கழுத்தில் உள்ள செயின் கவனம். ஊரா ஊட்டுப் பொருள்” அவள் செயினை பிளவுசுக்குள்ளாக நன்கு இழுத்துவிட்டுக் கொள்கிறாள்.

பஸ்ஸின் முன் சீட்டைப் பிடித்துள்ள சுபைதாவின் கைகளை நான் நோட்டமிடுகின்றேன். இரண்டு சோடி அழகான தங்க வளையல்கள் பளிச்சிடுகின்றன. சுமார் எட்டுப் பவுண்டுகள் இருக்கலாம். எல்லாமே எனது நண்பன் பாருக்கின் மனைவிக்குச் சொந்தமானவை. என் கையில் கட்டி இருக்கும் கடிகாரமும் பாருக்குடையதுதான். அவன் நன்றாக வாழ வேண்டும்.

இரத்தினபுரியில், எனது உடன் பிறந்த தங்கையான ஸபீலாவின் வீட்டில் இன்று இரவு, அவளது மகளுக்குக் கலியாணம். என்னால், அங்கு போகாமல் இருக்க முடிய வில்லை. சுமார் இருபது வருடங்களின் பின்னர், எனது தங்கை வீட்டிற்குச் செல்கின்றேன்.

ஓ... இருபது வருடங்கள். இந்த இருபது வருடங்களில் தான் அல்லாஹ் எங்கள் இருவரது வாழ்க்கையிலும் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்களைச் செய்து விட்டான்!

மாத்தளையிலே ஊருக்குச் சிறிது ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த எங்கள் சின்னஞ்சிறிய வீட்டில், நானும் என் ஆறு உடன் பிறப்புக்களுமாக சதா மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்ந்த அந்தப் பொன்னான நாட்களை நான் நினைக்காத நேரமே இல்லை.

ஓ... அப்போது எங்கள் வாப்பா சிறியதொரு பெட்டிக் கடைதான் வைத்திருந்தார். வருமானம் ஓகோ...என்று கூறு மனவிற்கு இல்லை. ஆனாலும், அந்தச் சொற்ப வருமானத் திலே செம்மையாக குடும்பத்தை நடத்தினாள் எங்கள் உம்மா.

பானை நிறைய சோற்றையும் கறிகளையும் ஆக்கி இறக்கி வைத்துக்கொண்டு “சோறு தின்ன வாங்க புள்ளை களே” என்று உம்மா கூப்பிடுவாள். கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு, தலைக்கும் ஏதாவது புடவைத் துண்டுகளைப் போட்டுக்கொண்டு போய் நாங்கள் பாய்களில் உட்காருவோம்.

தலை நிறைய முக்காட்டைப் போட்டுக்கொண்டு “பிஸ் மில்” சொல்லி, முதன் முதலில் வாப்பாவுக்குப் போட்டு மூடிவைப்பாள். அடுத்து, எங்களுக்கு வரிசையாகப் போடுவாள். உம்மாட கைச் சமையலின் சுவை இன்னமும் என் நாக் கிலேயே இருக்கிறது. அவளுக்கு அப்படியொரு கைராசி. நாங்கள் ஏழுபேரும் சாப்பிட்டுக்கொண்டே பேசுவோம்; சண்டை பிடிப்போம். எல்லாமே எங்களுக்கு இறுதியில் மகிழ்ச்சிதான்...

காலந்தான் மனிதனின் வாழ்க்கையில் எத்தனை எத்தனை மாற்றங்களைச் செய்துவிடுகிறது? காலஞ்செய்யும் இந்த மாற்றங்கள் எல்லாரது வாழ்க்கையிலும் ஒரே தன்மையதாய் இருந்தால் யாருக்குமே எந்தப் பிரச்சினையுமே ஏற்படமாட்டாது.

ஆனால், சிலரது வாழ்க்கையிலே இளந்தென்றலாய் வீசும் காலம், புலரது வாழ்க்கையிலே கோரக் கொடும்புயலாக அல்லவா வீசி விடுகிறது?

காலம் கரைந்ததன் அறிகுறியாய் நாங்கள் ஏழுபேருமே வளர்ந்தோம்; மாத்தளை ஸாஹிதாவில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்குமான தனித்தனிப் பிரிவுகளில் கல்வி கற்றோம். என்னைப் பிடித்த துரதிர்ஷ்டம்... எனக்குப் படிப்பு அவ்வளவாக வரவில்லை.

வாப்பா திடீரென மௌத்தானபோது, குடும்பத்தில் மூத்தவன் என்ற காரணத்தால் குடும்பச் சுமை பலவந்தமாக என் தலையில் வைக்கப்பட்டது. அதற்காக எனக்குக் கிடைத்த ஊன்றுகோல், வாப்பா நடத்திக்கொண்டிருந்த சிறிய பெட்டிக்கடைதான். இந்த ஊன்றுகோலின் துணையோடு மிகவும் சிரமப்பட்டு இளையவர்களை முன்னேற்றி னேன்.

எல்லாருமே இன்றைக்கு நல்ல நிலையில்தான் இருக்கின்றனர். ஆனால் சுமைதாங்கியாக இருந்த எனது முதுகுதான் இன்னமும் நிமிரவில்லை. இதோ, இன்றைக்குப் போகிறேனே எனது தங்கச்சி ஸபீலாவின் வீட்டிற்கு... இவள் இப்போது பெரிய மாணிக்க வியாபாரியின் மனைவி... இவளை நான் கலியாணம் செய்து கொடுப்பதற்காகப் பட்டகடனை அடைக்கப் பதினைஞ்சு வருஷங்கள் பிடித்தன... ஆனா... இவ் கலியாணம் செய்து சில மாதங்களிலேயே மச்சா னுக்கு அதிர்ஷ்டத்துக்குமேல் அதிர்ஷ்டமாகக் கல் கிடைத்தது. அவர் பெரிய முதலாளியாகிவிட்டார். பிறகு...? பிறகென்ன, இந்த ஏழை அவர்களது கண்களுக்குத் தெரியாமற்

போய்விட்டேன். எனது மூன்றாவது தம்பியும் ஏனைய தங்கச்சிகளும் திருமணம் செய்த பிறகுதான் என்னால் குடும்ப வாழ்க்கையில் அடியெடுத்துவைக்க முடிந்தது.

இந்த ஸபீலாவுந்தான் சின்ன வயதில் என்னோடு எவ்வளவு அன்பாக இருந்திருக்கிறாள். ஓ... அதையெல்லாம் இப்போது நான் நினைப்பதேயில்லை. நினைத்தால் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ ஒன்று இறுக்கமாக அடைத்துக்கொள்கிறது.

நான் ஏதோ குறும்பு பண்ணியதற்காக, வாப்பா ஒரு சமயம் என்னை அடித்து வெளியே நிறுத்திவிட்டார். உம்மா விடம் அன்றைக்குப் பகல் சாப்பாட்டையும் எனக்குக் கொடுக்க வேண்டாமெனக் கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்டார். எங்கள் வீட்டுற்குப் பின்னாலிருந்த கொக்கோ தோட்டத்தில் நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

பாவம் ஸபீலா... அவளது சோற்றுப் பீங்காளை தன் சட்டையால் மூடி எடுத்துக்கொண்டுவந்து “நானா... இந்த தாங்க... சுருக்கா திண்டிடுங்க” என்று தந்தாள். அந்த அன்பான ஸபீலா தான் இப்போது எப்படி மாறிவிட்டாள். ஆண்டவனே! பணம் இத்தனை கொடுமை வாய்ந்ததா?

ஏழெட்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் நான் என்னுடைய அதே பெட்டிக்கடையில் இருக்கும்போது திடீரென்று பதினொரு ஸ்ரீ வரிசைக் காரொன்று கடைமுன்னால் நின்றது. அன்று சிகரெட்டுக்குப் பெரிய தட்டுப்பாடான நாள். நான் காரைப் பார்த்தேன். காரின் பின் ஸீட்டில் என் ஸபீலா! என் தங்கை ஸபீலாவே தான். அம்மம்மா... அவளின் உடையும் நகைகளும்... அப்பப்பா... இப்பொழுது எவ்வளவு அழகாக நன்றாகச் சதைபிடித்து இருக்கிறாள் என்று நானே வியந்தேன். இந்தப் பெட்டிக்கடை—அவளை வளர்த்து ஆளாக்கிய பெட்டிக்கடை அவளுக்கு அடையாளந் தெரியாமற்போய் விட்டது. என்னை—அவளது உடன் பிறப்பை—அவள் கண்டு கொண்டதாகவும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவளுடன் காரில் உட்கார்ந்திருந்த இன்னுமொரு பெண்ணுடன் மிக அழகாக ஆங்கிலத்தில் சளசளவென்று பேசிக் கொண்டிருந்தாள். ‘‘தங்கச்சீ ஸ்பிலா’’ என்று இந்த உலக மெல்லாமே கேட்கக் கத்தவேண்டும்போல் என் மனம் துடிதுடித்தது. ஜன்மப் பிரயத்தனத்தோடு நான் அடக்கிக் கொண்டேன். வீட்டிற் போய் என் மனைவியிடம் கூட இதை நான் சொல்லவில்லை. எப்படிச் சொல்லமுடியும்?

இதோ... என் பக்கத்திலே உட்கார்ந்திருக்கிறாளே என் மனைவி... இவள் பிறந்தது முதல் வறுமையைத்தான் அனுபவித்தவள், அனுபவிப்பவளும்தான். ஆனால், அன்பு செய்வதில் இவளை யாரும் மிஞ்சிவிட முடியாது. மனித மனங்களை வளர்க்கும் உன்னதமான நீர் இந்த அன்பு ஒன்று தானே!

ஏதோ, என்ன நினைத்தாளோ, ஸ்பீலாவின் மகளின் திருமணத்திற்கு எனக்கும் கார்ட் அனுப்பி இருக்கின்றாள். கார்ட் ஒன்றிற்குப் பத்து ரூபாயாவது செலவாகி இருக்கும். அவ்வளவு அழகான கார்ட். கார்ட் கடைக்கு வந்திருந்தால் நான் பேசாமல் கிழித்துப்போட்டிருப்பேன். அது வீட்டிற்கு வந்து தொலைத்து விட்டது. என் மனைவியின் அப்பாவி மனத்துக்கு, அது பெரிய மகிழ்ச்சி.

‘‘ஏங்க! ஒங்கட தங்கச்சிட மகளட கலியாணத்துக்கு நாங்க சுட்டாயம் போய்வருவோங்க. இப்படி ஒரு நலவு பொல்லாப்புகளில்தான் குடும்பம் ஒண்டு சேரணும்’’ என்று தொடங்கி விட்டாள். பிள்ளைகளும் அடம்பிடிக்கத் தொடங்கி விட்டன.

முடிவு?

மனைவியின் கழுத்திலிருந்த ஒரே செயினை அடகு வைத்துப் பணம் பெற்று மணமகனுக்குப் பரிசும் எங்களுக்கு உடைகளும் வாங்கினேன். நண்பன் பாருக்கிடம் சொல்லி அவனது மனைவியின் நகைகளையும், அவனது கைக்கடி

காரத்தையும் இரவலாக வாங்கினேன். அடகுவைத்தி
செயினை மீட்க இன்னும் எத்தனை வருடங்கள் செல்லுமோ?

“இரத்தினபுரி வந்துடிச்சி... நீங்க என்னா இப்படியே
யோசிச்சிக்கிட்டு வாரீங்க... உங்கட தங்கச்சி வீட்டுக்குப்
போற சந்தோஷமே இல்லையா?” என் மனைவி என்னை
சுய நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறாள்.

இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினோம். வெய்யிலென்றாலும்
வெய்யில்... எக்கச்சக்கமான வெய்யில். அரைமைல் நடந்த
பின் தங்கையின் வீட்டையடைந்தோம். அப்பப்பா... பாத்த
யெல்லாமே அலங்காரத் தோரணங்கள்! திருமணம் இரவு
தான் நடக்கவிருக்கிறது. இப்போதே நூற்றுக்கணக்கான
கார்கள், மூன்றடுக்கு வீடு! அந்த வளவுக்குள் நுழையவே
என் கால்கள் கூசின. பேசாமல் திரும்பிவிட மனந்துடித்தது.

“கேட்” திறந்துதான் இருந்தது. தங்கச்சி ஸபீலா
தான் முன்னால் நின்று வேலைக்காரர்களுக்கு ஏதோ வேலை
சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். என்னை அவள் கண்டு
விட்டாள்.

“நானா... என்ன இது... ஏனிப்புடி வேர்த்து வடிஞ்சி
வாரீங்க... ஒரு ஹயரிங் காராவது எடுத்துவரக்கூடாதா?”

அவளுடைய இந்த வரவேற்பே எனக்கு அவளுடைய
மனநிலையை உணர்த்தியது. நான் என் மனைவியைத்
திரும்பிப் பார்த்தேன். அவள் எங்கோ பார்த்துக் கொண்
டிருந்தாள்.

என் மனத்தில் திடீரென ஒரு மின்னல். என் தங்கை
ஸபீலா எங்களை “வா” என்றுகூடக் கூறவில்லை. பெரிய
காரொன்றில் வந்திறங்கிய யாரோ இரண்டு பெண்களைக்
கைகளைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு, நேரே உள்ளே
போய்விட்டாள்.

நான் பரிசுப் பார்சலை வெளியே இருந்த ஒரு நாற்காலி
யில் வைத்தேன். திரும்பி நடந்தேன். என் மனைவியும்

யிள்ளைகளும் என்னைத் தொடர்ந்தனர். என் நெஞ்சத்தில், வாழ்க்கையின் அடிச்சுவடுகள் அழுத்தின. நல்லவேளை என் மகன் அடம்பிடிக்காமல் நடந்தான்!

தூரத்தே வாளைப் பார்க்கின்றேன். அந்த வானம் நிலத்தைத் தொடுவதைப்போல இருந்தாலும், ஒரு நாளும் வானம் நிலத்தைத் தேடுவதேயில்லை.

திரும்ப வந்து அவிஸாவளை பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்த போது, பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. இந்தப் பசி எங்களுக் கொன்றும் புதியதல்லவே!

(1981)

‘மலரன்பன்’

1965களில் எழுதத் தொடங்கியவர் ‘மலரன்பன்’. வீரகேசரி மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் மூன்று முறை பரிசுபெற்று, மலையகப் படைப்பாற்றலை இலக்கிய உலகு அறிய வைத்தவர். ‘செய்தி’ பத்திரிகை, அரசு கலாச்சாரத்திணைக்களம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் முதல் பரிசு. ‘சில தனி மரங்களும் ஒரு பெரு நெருப்பும்’ என்பது முதற் பரிசு பெற்ற குறுநாவல்.

‘தோட்டக்காட்டினிலே’ கதைத் தொகுதியில் இவரது கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சிங்களத்தில் கதைகள் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

வானொலி எழுத்தாளர். நாடகாசிரியர். கவிஞர். மொழிபெயர்ப்பாளர். இசைத்தட்டு,

ஒலிநாடாக்களில் இவரது மெல்லிசைப் பாடல்கள் பிரபலம் பெற்றவை.

இருபத்தைந்து சிறுகதைகள் வரை எழுதியுள்ளார். 'கோடிச்சேலை' (1989) ஒரே தொகுதி. இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றது.

தேயிலைத் தோட்டமக்களை மட்டுமல்லாது, இரப்பர் தோட்ட மக்களையும் உயிரும் சதையுமாக இலக்கியத்துக்கு கொண்டு வந்தவர். ஆழ்ந்த கேள்விகளை அவரது கதைகள் வாசகனை அறியாமலே அவன் மனதில் எழுப்புகின்றன.

'மலரன்ப'னின் கதைகளில் மலையக வாழ்வின் ஒட்டுமொத்தமான துயரம் மட்டுமல்லாமல் கன்னெறியும் எதிர்க் குரலும் மனதை அள்ளும் மொழியில் சொல்லப்பட்டிருக்கும். படித்து முடிந்த பின்னரும் அவரது கதைகள் வாசகனின் மனதில் மீண்டும் மீண்டும் நிகழத் தொடங்கிவிடுகின்றது. இது மலரன்பனின் படைப்புத்திறன்,

பேராசிரியர். சி. தில்லைநாதன், "மலரன்ப"னை மதிப்பிடுகின்றார்.

"தன் அனுபவங்களையும் எண்ணங்களையும் வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்வதற்கும் வாசகர்களுக்கு சில பிரச்சினைகளையும் நிலைமைகளையும் புரியவைப்பதற்கும் சிறுகதையை ஒரு சாதனமாக அவர் கையாள விழைவது தெரிகிறது."

கோடிச் சேலை

ஊசி முனைகளாய் குத்தும் குளிரிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள அவன் பெரும் பாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். தன்னை இரண்டு மூன்று துண்டுகளாய் மடித்துப்போட்டுக் கொண்டு, உடுத்தியிருந்த சாரத்தை இழுத்துப் போர்த்தி குளிருக்கு கவசமாக்கிக் கொண்டிருந்த அவனது முயற்சிகளெல்லாம் விரயமாக உடல் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தது.

நிசப்தங்கள் பூத்திருந்த பின்னிரவு வேளையில் காம் பிராவின் ஜன்னல் வழியே புகுந்த நிலா வெளிச்சம்- திரைப்பட 'சிலைடா'ய் சற்றுத்தள்ளிப் படுத்திருக்கும் மகள் அஞ்சலை மீதும், பேரன் மீதும் விழுந்தது. இடுப்பிலிருந்து காற்சட்டை முழங்காலுக்குக் கீழே நழுவ அம்மணமாய், ஒரு நிலாத் துண்டைப் பறித்துப் போட்டது போலக் கிடந்தான் பேரன். அவனுக்குச் சற்றுத் தள்ளி சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு கிடக்கின்றான் அஞ்சலை.

கூரைத் தகர ஓட்டையினூடே வந்த ஒளி சுவரில் புள்ளி புள்ளியாய் விழுந்தது. சுவர் ஓரமாய் கட்டப்பட்டிருந்த கொடிக்கயிற்றில் இரண்டு தப்புகளும், சுருட்டிவிடப்பட்ட ஒரு ஆட்டுத்தோலும் தொங்கின.

நடேசனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. மகளையும் பேரனையும் நினைக்கையில் நெஞ்சம் வேதனையில் கனத்தது.

தோட்டத்துச் சனமே வாயில் கை வைக்கும்படியாக கையில் இருந்த காசெல்லாம் செலவழித்து நகை நட்டுக்கள் செய்து, 'லவுட்ஸ்பீக்கர்' போட்டு நல்லபடியாகத்தான் மகளைக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தான். ஒரு குழந்தை பிறக்கும் வரை மருமகனும் ஒழுங்காகத்தான் இருந்தான். குழந்தை பிறந்த மறுமாதமே பிள்ளையும் கையுமாக வந்து நின்ற மகளைக் கண்ட தகப்பனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. விரட்டிவிடப்பட்ட மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு நியாயம் கேட்கப் போனபோதுதான் மருமகனின் சுயரூபம் தெரிந்தது.

கெஞ்சலுக்கோ, பயமுறுத்தலுக்கோ 'அசைகிற கட்டை' அவன் இல்லை என்பதை விளங்கிக்கொண்ட பின்னர் மகளையும், பிள்ளையையும் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு வந்து விட்டான். மருமகன் ஒரு மாதத்திற்குப் பின்னர் யாரோ ஒருத்தியை 'இழுத்துக்கொண்டு' வவுனியாப் பக்கம் ஓடி விட்டான் என்று பேச்சு அடிபட்டதை அவனோ, அல்லது அஞ்சலையோ சட்டை செய்யவில்லை.

இது நடந்து பத்து வருடங்களுக்கு மேலிருக்கலாம்.

கைப்பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்த அஞ்சலை தகப்பனுக்குப் பாரமாக இருக்கவில்லை. மனசிலே தைரியம் இருந்தது. கையில் பால் வெட்டும் கத்தி இருந்தது. மாதா மாதம் கைநிறைய இல்லையென்றாலும், சம்பளம் என்ற ஒன்று அவள் பெயரில் 'செக்ரோலி'ல் இருந்தது.

ஒழுங்காக வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவள் சுகமில்லையென்று ஒரு நாள் படுக்கையில் விழுந்தாள். ஒரு

மாதமாக படுத்த படுக்கையில் கிடந்தவள் ஒருவாறு தேறி எழும்பினாள், என்றாலும் முன்போல ஓடியாடி வேலை செய்ய சக்தியில்லை. திரும்பவும் மலையேறி வேலைக்குப் போன மறுநாள் மீண்டும் கைகால்களும், முகமும் வீங்கிக் கொண்டன. பழையபடி கைவைத்தியம், நாட்டு வைத்தியம், ஆஸ்பத்திரி வைத்தியமெல்லாம் படிப்படியாக நடந்தன.

வீக்கமெல்லாம் வாடிய பின்னர் மகளை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்த கையோடு ஒரு கோடாங்கி அடித்து சாமி பார்த்தான். ‘சாமிபோட்ட கெடு’தான் கழிந்ததேயொழிய, அவளது நோய் மறையவில்லை. படுக்கையில் படுக்கக்கூடியளவு அவளுக்கு வருத்தமொன்றும் இல்லையென்றாலும் தெம்புடன் வேலை செய்ய முடியாமலிருந்தது.

மாதத்தில் நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தவள், இந்த மூன்று மாதமாக வேலைக்கே போகவில்லை. தகப்பன்தான் மாலைவேலையையும் செய்து கொண்டு கொந்தரப்பும் வெட்டிக் கொள்வான்.

‘தோட்டத்தை கவர்மெண்டுக்கு எடுக்கப்போறாங்களாம்’ என்று பேச்சடிபட்டவுடன் நடேசனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

தோட்டத்தைப் பொறுப்பேற்க பெரிய மந்திரியே கொழும்பிலிருந்து இன்ன திகதியில் வருகிறார் என்று திடீரென ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தவர்கள், நோட்டீசும் ஒட்டிவிட்டுப் போனார்கள்.

இரண்டு மூன்று பொலிஸ் ஜீப்பைப் பின் தொடர்ந்து நாலைந்து கார்களில் யார் யாரோவெல்லாம் ஒருநாள் வந்து இறங்கினார்கள்.

மந்திரியும் வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்டிருந்த நடேசனுக்கு ‘நெசனலு’ம் வேட்டியும் உடுத்தியிருந்த ஒரு ஆளை காட்டி, ‘இவர்தான் மந்திரி’ என்று குறிப்பிட்டபோது

ஆச்சரியமாக இருந்தது. மந்திரி என்றால் ராஜபாட் நாடகங்களில் வருவது போல மணியுடுப்பும், கிரீடமும் அணிந்திருப்பார் என்று தான் அவன் நினைத்திருந்தான்.

அந்தத் தோட்டம் இப்பொழுது அரசாங்கத் தோட்டமாகிவிட்டது. முதலாளிக்குச் சொந்தமானதாக இருந்த போது வேலை பார்த்த துரை, உத்தியோகஸ்தர் எல்லோருக்கும் சீட்டுக் கிழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

புதுத்துரை, புது உத்தியோகஸ்தர்கள், புது நிர்வாகமெல்லாம் ஆரம்பித்து ஆறுமாதங்கள் சம்பளமும் போடப்பட்டுவிட்டன.

நடேசனை ஆபீசுக்கு வரச்சொல்லி நேற்றுவரை கூறிய வார்த்தைகள் பூதாகரமாக அவனைப் பயமுறுத்திக் கொண்டிருந்தன.

“உன்னுடைய மகள் இரண்டு மாசத்திற்கு மேல் வேலைக்கு வரவில்லை. வேலைக்கு வராத ஆளுகளுக்கெல்லாம் லயமும் கூப்பன் சாமான்களும் கொடுப்பதற்கு இது ஒன்றும் தருமசத்திரம் அல்ல. உன் மகள் உடனடியாக வேலைக்கு வராவிட்டால் பத்துச்சீட்டு, கூப்பனெல்லாம் கையில் கொடுக்கப்படும்.”

கண்டிப்பான குரலில் துரை கூறிய வார்த்தைகளிலேயே அவனது மனம் சிக்கிக்கொண்டிருந்தன.

இது துரையின் இரண்டாவது எச்சரிக்கை. இம்முறை துரை வெறும் வார்த்தைகளோடு நின்றுவிடப்போவதில்லை என்பதும், இதற்கும் ஒரு நடவடிக்கையும் உண்டு என்பதுவும் நடேசனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

வாசல் புறமாக ஒரு சேவல் கூவியது. அஞ்சலை புரண்டு படுத்தாள். அவளது உடலைப் போர்த்துக் கொண்டிருந்த துண்டுத்துணி இடுப்பிலிருந்து சற்று நழுவிருந்தது.

வாரத்தில் ஒரு நாளோ அல்லது இரண்டு நாளோ அவள் நோயோடும் நொடியோடும் வேலைக்குப் போவ

தற்குத் தயாராகத்தான் இருக்கின்றாள். ஆனால் கட்டிக் கொள்ள ஒரு சேலை அவளிடம் இல்லை. இடுப்பைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பொத்தல் விழுந்த துண்டுத்துணியோடு நாலு பேருக்கு முன்னால்போய் நிற்க முடியாமலிருக்கும் போது, அதைக் கட்டிக்கொண்டு வேலை செய்வதெப்படி? மூன்று மாதத்திற்கு மேல் நோயில் படுத்திருந்த மகளுக்கு வைத்தியமும், சாப்பாடும் கொடுத்ததே பெரிய சாதனையாக இருந்தபோது சேலை வாங்கிக்கொடுப்பதற்கு அவன் எங்கு போவான்?

வெளியில் போகவேண்டும் போலிருந்தது. கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

நிலவு ஊமையாய் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. சலவைக் குப்பின்னர் சாயம் மங்கிப்போன பண்டிகை ஆடையிலுள்ள பூக்களைப்போல நட்சத்திரங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகத் தெரிந்தன.

அணிவகுத்து நிற்கும் ரப்பர் மரக்கிளைகளிலுள்ள இடை வெளிகளில் புகுந்த நிலா ஒளி, திட்டுத் திட்டாக தெரிந்தது. பாதையோர வரிசையிலுள்ள கோப்பி மரங்களில் பூத்துக் குலுங்கிய கோப்பிப் பூக்களின் மணம் கும்மென்று வீசியது.

பொழுது விடிவதற்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரமே இருக்கின்றது. கூதல் காய்வதற்காக திண்ணையிலிருந்த அடுப்பைப் பற்றவைப்பதற்கு தயார் செய்து கொண்டிருக்கும் போது வெளியில் நாய் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்தான். கல்யாணம், சடங்கு, சாவு வீடுகளில் நடேசனோடு சேர்ந்து தப்படிக்கும் கந்தன் மேட்டு லயத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தான்.

“என்ன கந்தா! என்னமும் அவசரமா? விடிஞ்சதும் விடியாததுமா இந்த நேரத்தில் வந்திருக்கியே!”

“ஒங்ககிட்ட தாண்ணே வந்தேன். மேட்டு லயத்திலே இருந்த சாமிக்கெழவி நேத்து ராத்திரி மண்டையை போட்டுட்டா!”

“அட, நெசமாத்தானா? பாவம். கெழுவியும் போயிட்டா-
சாகிறநேரம் எத்தனை மணியிருக்கும்?”

“சீவன் பிரியறநேரம் காலையில் நாலுமணியிருக்கும்.”

கந்தன், நடேசனின் அருகில் அடுப்படியில் உட்கார்ந்தான் கூதல் காய்வதற்காக.

சாமிக் கிழவி ஒரு தனிக்கட்டை வேலை செய்ய முடிந்த காலத்தில் ‘பட்றபர்’ மலையில்தான் பால் வெட்டினாள். இரண்டு பேருக்கு ‘பேர்’ போடுகின்ற அளவிற்கு பால் கொண்டு வருவாள். வயது போய்விட்டது என்ற காரணத்தைக் காட்டி பழைய மலையில் அவளுக்கு ‘வெட்டுக்’ கொடுக்கப்பட்டது. ‘கண்டக்கையா’வின் மாட்டுக்கு புல் அறுக்கும் சுப்பையாவிற்கு ‘பட்’ மலையில் ‘வெட்டு’க் கொடுப்பதற்காகத்தான் கிழவிக்கு மாற்றம் கொடுக்கப்பட்டது என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாததல்ல.

இதைப்பற்றிப் பிரச்சினைக் கிளப்பினால் ‘ஒட்டுப் பாலாய்’ இழுபடுமே ஒழிய, ஒரு நல்ல முடிவு வராதென்பதெல்லாம் பழைய கதைகள்!

ஒரு நாள் பால் வெட்டுகின்ற பொழுது பால் சிரட்டைக்குள் சுருட்டிக்கொண்டிருந்த சுருட்டைப் பாம்பு கிழவியின் கையைக் கடித்துவிட்டது. அதன் பின்னர் மழைக் காலங்களில் அவளது வலது கை வீங்கிக் கொள்ளும். வீக்கம் வாடுவதற்கு மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு மேலாகும். வீக்கம் வாடினாலும் கை கடுப்பு இருந்து கொண்டேயிருக்கும்.

பால் வெட்டக் கிழவி தகுதியற்றவளானாள்.

வேலை செய்கின்ற பொழுது இருந்த வயிறு வேலை செய்யாத காலத்திலும் இருந்தது.

நெற்றியில் வீபூதி பூசி குங்குமப் பொட்டொன்றை வைத்துக்கொண்டு ஒரு தட்டில் கொஞ்சம் விபூதியுடனும் ஒரு பிடிமயிலிறகுடனுமாக கிழவி தோட்டம் தோட்டமாக லயம்

சுற்றத் தொடங்கி விட்டாள். தோளில் தொங்கும் குட்டிச் சாக்கு மாலையில் வீடு திரும்பும்போது அரைவாசியாவது நிரம்பியிருக்கும்.

வீடுகளுக்கு முன்னால் போய் நின்று கிழவி அதிகம் பேச மாட்டாள்.

“அரோகரா சாமி அரோகரா காணிக்கை படியரிசி சாமி” அவ்வளவுதான். வேடிக்கை பார்க்க வந்த சிறு பிள்ளைகளுக்கு விபூதி பூசுவாள்.

புதுத்துரை வந்த பின்னர் கிழவியின் காம்பிராவைப் பறித்துக் கொண்டதற்கு ஆத்திரப்படுவதைவிட பிள்ளை காம்பிராவில் தங்குவதற்கு இடம் கொடுத்ததையே பெரிதாக நினைக்கவேண்டும்.

ஒரு இறாத்தல் அரிசியும், ஒன்றரைறாத்தல் மாவுமாக ரேஷன் குறைக்கப்படும் வரை கிழவியின் சீவியம் அவ்வளவு கஷ்டமானதாக இருக்கவில்லை.

அதன் பின்னர் தான் கிழவி ஒரேயடியாக ஆட்டம் கண்டு போய் விட்டாள். ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை சரி அரை வயிற்று சாப்பாடு கிடைத்தால் அது சாதனைதான்.

ஆளே அடையாளம் தெரியாதபடி நடக்கக்கூட சீவனில் லாமல் படுக்கையில் தள்ளிவிட்டது பஞ்சம்.

“முணு நாளா அன்னந் தண்ணி ஆகாரமில்லாம கெழவி பெனாத்திகிட்டு கெடந்திருக்கா. ஒரு படி சோறு குடுக்க நாதியில்ல. பட்டினி தான் கெழவிய கொன்னுபுடிச்சி. சொந்தக்காரன் அண்ணந் தம்பியோ ஒருத்தருமில்ல. நம்ப தான் பொணத்த எடுத்து பொதைக்கணும்” என்றான் கந்தன்.

“நம்பதான் முன்னுக்கு நின்னு கேத காரியத்தை செய்யப் போறமுன்னு தொர்க்கிட்ட மொதல்ல சொல்லி

ரானும். நாளைக்கு அதுல ஒரு இக்கட்டுவராம்” என்றான் நேசன்.

“ஆமா! ஆமா!” தலையாட்டினான் கந்தன்.

பிணத்தைப் புதைப்பதற்கான அனுமதியை மட்டும்தான் துரையிடம் இரண்டு பேராலும் பெற முடிந்தது. முன்பெல்லாம் யாராவது செத்துவிட்டால் பெட்டியும் குழிவெட்டு செலவும் தோட்டக் கணக்குச் செலவைப் பொருத்ததாகும்.

புதிய நிருவாகத்தில் அதைப் பற்றியெல்லாம் பேசவே கூடாது.

“சாமி கெழவி செத்துப் போயிட்டதுங்க. புதைக்கிற துக்கு ஒரு நாதியுமில்ல. அதுதான் சல்லி சேத்து சவத்த அடக்கம் பண்ணப் போரோம். அநாத பொணத்துக்கு ஒதவு செய்யுங்க.”

லயம் தவறாமல் இருவரும் கிளம்பி விட்டார்கள், நிதி வசூலிக்க!

நாலு டிவிஷனிலுமுள்ள வீடுகள், உத்தியோகஸ்தர் பங்களாக்கள், தோட்டதுக் கருகாமையிலுள்ள கடைகள் என்று கால் கடுக்க நடந்ததற்குப் பலனில்லாமல் போகவில்லை. கணிசமான அளவு காசு சேர்த்து முடிக்கும்போது மாலையாகி விட்டது.

சில சில்லறைச் சாமான்களை வாங்கிக்கொண்ட கையோடு கணக்கப்பிள்ளை ஐயா வீட்டில் ‘பெற்றோமெக்ஸ்’ லைட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு திரும்ப நன்றாக இருட்டி விட்டது.

இருட்டில் தனிமையில் கிடந்த பிணத்தை ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டிருக்கையில் பத்து பன்னிரண்டு பேர் வரை வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள்.

நான்கைந்து பெண்கள் ஒரு ‘பாட்டம்’ ஒப்பாரி வைத்து அழுது தீர்த்தார்கள். ஒரு புறம் சீட்டாட்டம் தொடங்கியது.

காய்ச்சி எடுத்த தப்புகளை நடேசனும் கந்தனும் அடிக்க ஆரம்பிக்க ‘கேதவீடு’களை கட்டி விட்டது.

ஒரு மண்டியெண்ணைப் பந்தத்தைப் போல குபு குபு என சிறிது நேரம் எரிவதும் பின்னர் சிறிது பிரகாசம் தருவதுமாக ‘பெற்றோ மெக்ஸ்’ ‘சோ’ வென இரைந்து கொண்டிருந்தது.

நன்றாக விடிந்தவுடன் கந்தனையும் கூட்டிக்கொண்டு நடேசன் கடைக்குச் சென்றான். இரண்டுபேருக்கும் நல்ல பசி. பசி தீருமட்டும் சாப்பிட்டு, ஆளுக்கொரு பீடியும் பற்ற வைத்துக்கொண்டு, வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, மெழுகுவர்த்தியெல்லாம் வாங்கிய பின்னர் நடேசன் சொன்னான்.

“ஒரு கோடிச்சீலை போடாம பொணத்தை பொதைக்கக் கூடாது. முப்பது முப்பத்தைஞ்சுக் குள்ள ஒரு சீல எடுப்பம்.”

“சீல வேணாம் சாத்திரப்புகொரு யார் வெள்ளத்துணி போட்டா போதும்” என்றான் கந்தன்.

“சீச்சி..... ஒரு சீல கட்டாயம் வாங்கி போடவே வேணும் பொணம் வெறும் முண்ட கட்டையா கெடக்கு. சல்லிதான் இருக்கே வாங்குவம்” என்றான் நடேசன்.

“இருக்கிற சல்லியில் சீல எடுத்திட்டா மத்த செலவுக்கு என்ன செய்யிறது” என்றான் கந்தன்.

“மத்த செலவுக்கு கட்டமொய், அது இதுன்னு கெடைக்கும் தானே அதுல பாத்துக்குவம்.” கந்தனின் பதிலை எதிர் பார்க்காமலேயே சிகப்பு நிறத்தில் கறுப்பு கரை போட்ட சேலையை வாங்கிக் கொண்டான் நடேசன்.

பாடையில் வைத்து தூக்கிக் கொண்டு போகும்போது பிணம் சிகப்புச் சேலையால் மூடப்பட்டிருந்தது. மொத்தமாக ஆறு ஏழு பேர்தான் அந்த ஊர்வலத்தில் போனார்கள். அவர்களே பிணத்தையும் சுமந்து சென்றார்கள். கந்தன் பிணத்துக்கு முன்னால் தப்படித்தபடி ஆடிப்பாடி சென்றான். அவன் ‘கண்மண்’ தெரியாதபடி குடித்திருந்தான்.

“நான்தான் கொள்ளி வைப்பேன்; நான்தான் கொடம் ஓடப்பேன்” என்ற உரிமைப் பிரச்சினையே அங்கு இல்லை.

குளிமேட்டில் பிணத்தை வைத்தவுடன் எல்லாக் காரியங்களையும் நடேசனே செய்து முடித்தான்.

நடேசனின் பேரன் பழைய சின்ன சட்டியொன்றை கொண்டு வந்திருந்தான். சட்டியில் கொஞ்சம் சோறும் பீட்டுட் கொழம்புக்கறியும் இருந்தது.

“இது எதுக்கு” என்றான் கந்தன்.

“போகுற உசிர் ஆசா பாசத்தோடு போகக் கூடாது. குழி பொணத்துக்கு கேட்டதெல்லாம் குடுக்கணும். மூணு நாளா கெழவி சோறு மேலேயே ஏக்கம் புடிச்சி செத்திருக்கிறா’ என்றான் நடேசன்.

“சரி, சரி நீ சொன்ன தெல்லாம் சரிதான்,” கண்கள் கிறங்க தள்ளாடினான் கந்தன்.

பிணத்தின் இரண்டு கைகளிலும், சோற்றையும், கறியையும் வைத்தான் நடேசன்.

“நேரமாகுது சுறுக்கா வேலைய முடிங்க” என்றபடி சற்று அப்பால் இருக்கும் றபர் மரத்தடியில் கையால் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்தவாறு உட்கார்ந்து கொண்டான் கந்தன்.

பிணத்தை புதைத்துவிட்டு செல்லும் பொழுது கந்தனை கைத்தாங்கலாக கூட்டிக் கொண்டு போக வேண்டியிருந்தது.

வழி நெடுக வாய் புலம்பிக் கொண்டு வந்தான் கந்தன்.

மறுநாள் காலை, இவ்வளவு நாளும் ஒழுங்காக வேலைக்கு வந்தவர்களையும், இது நாள் வரை வராமலிருந்து அன்று வந்து சேர்ந்தவர்களையும் கொண்டு பிரட்டுக்களம் நிரம்பி வழிந்தது.

அழுக்கும் கந்தலுமாக நின்ற அக் கூட்டத்தினிடையே புதிய கறுப்புக் கரைபோட்ட சிகப்புச் சேலையுடன் பளீச் சென்று நின்றாள் நடேசனின் மகள் அஞ்சலை.

(1977)

திக்குவல்லை கமால்

தென்னிலங்கையில் சிங்கள மக்களால் சூழப்பட்ட சின்னஞ்சிறு கிராமமான திக்குவல் லையை தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியம் அறிந்து கொள்ள வைத்த படைப்பாளி கமால்.

தேசிய, சர்வ தேசிய சிறுகதைப் போட்டி களில் பல பரிசுகள் பெற்றவர். சிங்களத்தில் இவரது கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

1960 ன் பிற்பகுதியில் படைப்பிலக்கிய வாதியாக அறிமுகமான கமாலின் முதல் தொகுதி, 'கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்' தமிழ் நாட்டில் வெளியாகியது. 'செம்மலர்',

‘தாமரை’ மூலம் தமிழக வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானவர்.

நாவலாசிரியர். நவீன கதையாளர்.

தென்னிலங்கையின் வாழ்வை மண்மணங்கமழ, கவிதையின் வசீகரத்தோடும் மானிடப்பரிவோடும், முற்போக்குத் தளத்தில் நின்று இலக்கியமாக்கிவரும் கமாலுக்கு ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியத்தில் முன்னணி இடம் எப்போதோ உறுதியாகி விட்ட ஒன்று என்பது இலக்கிய விமர்சகர்களின் கருத்து.

குருட்டு வெளிச்சம்

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு மீண்டும் மழை பெய்ய ஆரம்பித்திருந்தது. இரண்டொரு நாட்களாக இரவும் பகலும் ஒரே சிலுசிலுப்பு. இப்படி மழைபெய்ய ஆரம்பித்தால் தான்சில குடும்பப் பெண்களுக்கு விறகின் நினைப்பு வந்து விடும். இதற்கு மிஸ்றிதாத்தாவும் விதிவிலக்கல்ல.

அன்று காலையில் விறகுக் கரத்தையைக் கண்ட போது தான் அவளுக்கு மனம் குளிர்ந்தது. அவளுக்கு மட்டுமா என்ன, அக்கம் பக்கத்துப் பெண்கள் அத்தனை பேருக்கும் தான். இதனால் மிஸ்றி தாத்தா நினைத்தது போல் அளவுக்கு அதிகம் வாங்கி அடுக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

ஆக முன்றே அந்தர் விறகுதான் அவளுக்கும் கிடைத்தது. என்னதான் செய்வது?

அன்று முழுதும் சூரியனை எட்டிப் பார்க்கவிடாது மேகக் கூட்டம் திரண்டு இருண்டு போய்க் கிடந்தது. எந்த நேரத்தில் வெடித்துக் கொட்டத் தொடங்குமோ என்ற பயத்தில் எல்லோரும் எடுத்த விறகை உள்ளே கொண்டு செல்வதில் ஈடு பட்டிருந்தார்கள்.

மிஸ்றி தாத்தாவுக்கு உதவ இன்னும் மூன்று பேர் வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். வேறு யார்தான்? அவர்களது குஞ்சு மகள் ஹம்ஸியாவும் அவளது அக்கம் பக்கக் கூட்டாளிகளான ஃபாத்திமாவும் மரீனாவும் தான். ஆளுக்கொரு துண்டாகக் கொண்டு போவதும் வருவதுமாக... அது அவர்களுக்கொரு வேலையாகவல்ல விளையாட்டாகவே அமைந்தது.

மூன்று அந்தர் விறகையும் முற்றாகக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து, எச்சசொச்சங்களைக் கூட்டித் துப்புரவு செய்து முடிக்கையில் சரியாக மஃரிபுக்கு பாங்கு சொல்வது கேட்டது. இனியென்ன... மிஸ்றி தாத்தா தொழுதுவிட்டு முன்வாசலுக்கு வந்தபோது, அங்கே அவளது குஞ்சுமகள் ஹம்ஸியா பதட்டப்பட்டபடி பயந்துபோய் நின்றாள்.

“உம்மா ஏண்ட மால இல்லும்மா” உம்மாவைக் கண்டதும் அவள் சிணுக்கக் குரலில் சொன்னாள்.

“ஆ... மாலயக் காணல்லயா... கழட்டிவை, கழட்டிவையெண்டு எத்தினதரம் சென்னன்” அவளுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. அதன் பெறுமதி எவ்வளவென்று அந்தக் குழந்தைப் பிள்ளைக்காதெரியப் போகிறது!

உம்மா போட்ட சத்தத்திற்கு உள்ளேயிருந்து கைரியாவும் ஓடி வந்தாள்.

“எங்கியாலும் புழுந்தீக்குமும்மா... தங்கச்சி ஊட்டுக்குள்ள தானே வெளாடிக் கொண்டு நின்ட” உம்மாவை நிதானப்படுத்தும் பாங்கில் சொன்னாள் கைரியா.

அதைத் தொடர்ந்து டோர்ச்சலைட்டும் லாம்புக் குப்பியுமாக இருவரும் மாலை தேடும் படலத்தில் இறங்கினார்கள்.

முன் முற்றம்... உள்வாசல்... சமையலறை... பின் பக்கம்... எல்லாம் பார்த்தாகி விட்டது எங்குமே இல்லை.

“ம் தொலைஞ்சி... இன்டக்கி எவ்வளவு பெறுமதியென்று தெரீமா... மூவாயிரமீந்தாலும் அப்படியொன்று எடுக்கேல...ம்... புள்ளக்கித் தெரியாம தாருசரி களவான்டக்கும்... சேத்து வெளாடிக் கொண்டந்த புள்ளயள் எடுத்தோதெரிய” மிஸ்றி தாத்தா மனதில் பட்டதையெல்லாம் எவ்வித தணிக்கையும் இன்றி வெளிக்கொட்டத் தொடங்கிவிட்டாள்.

அர்த்தமில்லாமல் ஆதாரமில்லாமல் மற்றவர்மேல் குற்றம் சுமத்துவது கைரியாவுக்கு சற்றும் பிடிக்கவில்லை.

“சும்ம கண்ணால காணாததையெல்லாம் செல்லவாணும்மா... இப்ப ராவேலதானே தேடின... நாளவெளணக்கும் பாத்திட்டு விசாரிச்சுப் பாக்கோம்” இப்படிச் சொன்னாள் மகள் கைரியா. இத்தனைக்கும் பயந்து போய் என்னதான் நடந்ததென்று தெரியாமல் திக்பிரமை பிடித்து நின்றாள் ஹம்ஸியா.

அப்போதுதான் வேலைக்கு போயிருந்த மன்கூர்நானாவந்து சேர்ந்தார். வீட்டில் ஏதோ அசாதாரணத்தன்மை நிலவுவது அவருக்கு சட்டென்று விளங்கிவிட்டது. மனைவியும் விடுவாளா என்ன? எல்லாவற்றையும் ஆரம்பம் முதல் ஒப்புவித்த பின்புதான் அவளுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது.

மன்கூர் நானா ஆத்திரமோ கோபமோ அடைந்துவிடவில்லை. மாறாத அமைதியாகச் சொன்னார்...

“அதுக்கெனத்தியன் செய்த... எவளவு சம்பரிச்சீக்கன், எவளவு இல்லாம மாக்கீக்கன்... வாரத்துக்குள்ளுதெல்லாம் வரத்தான் செய்யும்” வாப்பாவின் பதில் எல்லோரையும் விட ஹம்ஸியாவுக்கே பெரிதும் ஆறுதலாக இருந்தது.

மிஸ்றி தாத்தாவுக்கு இரவு தூக்கமேயில்லை. அடுத்த நாள் எப்போது விடியுமென்று வழிபார்த்த வண்ணமே நேரம்

நகர்ந்தது. சுபஹுக்கு பாங்கு சொல்வதோடேயே எழுந்து விட்டாள் அவள். அதிகாலை இருள் அகலும்போது மீண்டும் மாலைதேடும் படலம் தொடங்கியது. ஆனால் மாலைதான் கிடைத்ததாக இல்லை. மிஸ்றி தாத்தாவுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. விடுவாளா... புதியதொரு ஐடியா அவளுக்குள் பளிச்சிட்டது.

“ம்... மை வெளிச்சம் போட்டுப் பாத்தா நல்லம் போலீக்கு. அஸனாலெப்ப வெளிச்சம் போட்டுப் பாத்தா சரியாச் செல்லியாம். நாங்களும் அவருக்கிட்ட கேட்டுப் பாக்கிய தானே. ஸமீர தாத்தா புள்ளேட மோதிரம் இல்லாப் பெய்த்து அவரு சென்ன மாதிரி கெடச்சதேனா”...

மனைவியின் புதிய யோசனையைக் கேட்டதும் மன்கூர் நானாவுக்கு சிரிப்பு சிரிப்பாக வந்தது. இனி அவள் அதைச் செய்யாமல் அமைதியடையப் போவதில்லை என்பது கூட அவருக்குத் தெரியும்.

“ஓ... மை வெளிச்சக்காரருக்கும் வருமானம் ஒணும் தானே. ஒங்களப்போல பொம்பிளயள் இல்லாட்டி மிச்சம் கஷ்டம்” வழமையான தனது நையாண்டித் தனத்தைக் கக்கினார் மன்கூர் நானா.

“ம்... நீங்க செல்லியமாதிரி ஆயிரக்கணக்கான சாமன உட்டிட்டு எனக்கு சும்மீக்கேல. நான் லெப்பேக்கட்டப் போகப் போற.”

மிஸ்றிதாத்தா புறப்பட்டு விட்டாள். ஒரு முறை பதட்ட மில்லாத முறையில் தேடிப்பார்ப்பதற்கு மன்கூர்நானாவுக்கு அது நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது. மகள் ஹம்ஸியாவை அருகே அழைத்து மென்மையான பாங்கில் விசாரித்துப் பார்த்து போது... பகல் கல்யாண வீட்டுக்குப் போய்வந்த பின்னர் அடுத்த வீட்டுக்காவது போகவில்லையென்பது தெளிவாகியது. மற்றைய பிள்ளைகளோடு வீட்டு முற்றத்திலேயே தான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தமையும் தெரிந்தது.

மை வெளிச்சம் பார்க்கப் போன மிஸ்றிதாத்தா ஒருமணி நேரத்துக்கிடையில் மீண்டும் வந்துசேர்ந்து விட்டாள். என்ன உண்மையைத்தான் மைவெளிச்சத்தில் கண்டு பிடித்து கொண்டு வந்திருக்கிறாளோ என்று அறியும் ஆவல் மகன்குக் கும் கணவனுக்கும்!

“சாமான் ஊட்டுக்குள்ள இல்லயாம். மூனு நாளேக் குள்ள கெடக்காட்டி மிச்சம் தூரம் பெய்த்திருமாம். ரெண்டு கைமாறி இப்படி மூனாவது கைலாயம்” லெப்பை சொன்னதை மூச்சுவிடாமல் அப்படியே கொட்டித்தீர்த்தாள் மிஸ்றிதாத்தா.

“ஆ அப்பிடியா” என்று கேட்ட படியே தன் வழமையான தொழிலுக்குப் புறப்பட்டார் மன்கூர்நானா. கைரியாவும் குகனிக்குள் தன் கடமைக்காகப் புகுந்துகொண்டாள். சாய் கதிரையில் அமர்ந்த மிஸ்றிதாத்தாவுக்கோ அடுக்கடுக்கான யோசனைகள் அலைபோல் புரண்டு வந்தன.

பசிவெறி பிடித்த பூனையின் கையில் சுண்டெலிகள் சிக்கியதுபோல் அவளிடம் வந்து மாட்டிக் கொண்டார்கள், நேற்று மாலையில் ஹம்ஸியாவோடு வினையாடிக் கொண்டிருந்த அக்கம் பக்கப் பிள்ளைகள் இருவர். விடுவாளா? கேள்விக் கணைகள் தொடர்ந்தன.

பாவம் அவர்களுக்கு எதுவும் புரியவில்லை. மிரள மிரள விழித்தார்கள். வீட்டில் போய் சொல்லாமல் இருப்பார்களா என்ன? தங்களது பிள்ளைகளைக் கள்ளம் சாட்டிவிட்டார்களேயென்று அவர்களுக்கும் மிஸ்றிதாத்தாவின் மேல் சற்றே மனக்குறையுந்தான்.

அஸனா லெப்பை மைவெளிச்சத்தில் சொன்ன காலக் கெடு கடந்தாகிவிட்டது. எதிர்ப்பார்ப்புகளும் உளவு பார்க்கும் முயற்சிகளும் வீணாகிப்போய், யாரைக்கண்டாலும் ஒரு வித சந்தேகப் பார்வை.

முற்றாக ஒரு கிழமை கடந்த பின்புதான் அவளுக்கு துப் பொன்று கிடைத்தது. ஐந்தாறு வீடுகள் தள்ளி அமைந்துள்ள ஸெய்னம்புவின் மகன் டேப்ஸெட்டும் கையுமாக வந்துள்ள செய்திதான். போதாதா இனி!

“ம்... தொழில் தொறவில்லாம சும்மா ஊர்சுத்தியவன் மூவாயிரத்துக்கு டேப் வாங்கீக்காம்” - மிஸ்றி தாத்தாவுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“ஸெய்னம்பு... ஒண்ட மகன் டேப் கொணுவந்தீக் கெண்டு எல்லாரும் செல்லியாங்க... நானும் சும்மா பாத்திட்டு பொக வந்தேன்” என்றவாறு ஸெய்னம்புவின் வீட்டுக்குள் புகுந்த மிஸ்றி தாத்தா அந்த கெஸட்டைக் கண்டு அப்படியே பிரமித்துவிட்டாள்.

“ஓ மிஸ்றி தாத்தா. ஞாஞ்சநாளா செல்லிச் செல்லீந்தான். இப்பதான் அவனுக்கு வசதிப்பட்டீக்கி” சற்றே பெருமையோடு சொல்லத் தொடங்கினாள் ஸெய்னம்பு.

“ம்... சின்னப் புள்ளயள்ட காதில கழுத்தில ஈக்கியத்த கழட்டியெடுத்தா வசதிப்படாமீக்கியா” மிஸ்றி தாத்தா குத்தலாக இப்படிக்கேட்டதும் ஸெய்னம்புக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது.

விடுவாளா...?

பேச்சுக்கு பேச்சு. அது சண்டையாக உருவெடுத்து அப்பகுதியே பரபரப்படைந்து விட்டது. வாயைப் பிளந்தபடி அதிசயம் பார்த்து நின்றவர்களெல்லாம் மிஸ்றிதாத்தாவுக்கு ஆதரவாகவே குசுகுசுத்துக் கொண்டார்கள்.

மிஸ்றி தாத்தாவின் குஞ்சு மகளின் கழுத்திலிருந்த மாலையை ஸெய்னம்புவின் மகன்களவெடுத்து. டேப் வாங்கியுள்ளதாக ஊர்கதைக்கத் தொடங்கியது.

மாலை கிடைக்காமல் விட்டாலும் வைவெளிச்சம் உண்மையென்று உறுதி ஏற்பட்டுவிட்டது மிஸ்றிதாத்தாவுக்கு.

மாதங்கள் உருண்டோடின, மாலையின் கதையை எல்லோருமே மறந்து போய்விட்டார்கள். மிஸ்றி தாத்தாவும் கூடத்தான்.

ஒருநாள் மிஸ்றி தாத்தாவும் மன்கூர் நானாவும் முன் வாசலில் அமர்ந்து ஏதேதோ விவகாரங்களை அலசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது உள்ளே சமையலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த கைரியா, “உம்மா உம்மா ஓடிவாங்கோ” என்று கத்தியபோது, என்னவோ ஏதோவென்று துடிதுடித்து கொண்டு ஓடினார்கள்.

அங்கே... கைரியாவின் கையிலே ஒரு விறகுத்துண்டு. அதிலே பிய்ந்து தொங்கியபடி ஒரு மாலை.

மாலை காணாமல் போன அன்று விறகு வாங்கியதும் விளையாட்டு வாக்கில் ஹம்ஸியாவும் அவளது கூட்டாளிகளும் விறகு கொண்டு சென்றதையும் யாரும் மறந்திருக்க முடியாதல்லவா...?

“பாத்துக்கோங்கொ... எத்தினபேரச் சந்தேகம் நெனச்சன்... எத்தின பேரோட சண்ட புடிச்சன்...மெவெளிச்சத்தை பத்தி இப்ப எனத்தியன் செல்லிய... மூனுநாள் பிந்தினா கெடக்காயல்லயென்ட. இப்ப மூனு மர்சம் பிந்தி கெடச்சீக்கே இதுக்குப் பொறகாவது அல்லா ரஸூல நம்புங்கோ” மன்கூர் நானா சீறிச்சினந்து விட்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தார்.

கைரியா பிய்த்த மாலையைப் பெயர்த்தெடுத்துவிட்டு விறகுத் துண்டை அடுப்புக்குள் திணித்தாள்.

மிஸ்றிதாத்தா எதுவும் பேசாமல் அப்படியே நின்றாள்.

(1984)

அஸ்தமனத்தில் ஓர் உதயம்

குத்தூஸ் நானாவைப் பக்கத்தில் அமர்த்திக்கொண்டு இல்யாஸ் ஹாஜி செலுத்தி வந்த கார் அந்தப் பாதை வழியே மெதுவாக சென்று கொண்டிருந்தது. யோனபுரம் சந்தியையும் பொல்கஹமுல்லையையும் இணைக்கும் அரைகுறைத் தார் ரோடுதான் அது.

“அப்படி நிப்பாட்டுங்கோ ஹாஜி. தம்பிலிக்க குடிக் கோம்.”

குத்தூஸ் நானா காட்டிய இடத்தில் கார் நின்றது. போக்கடியைத் தாண்டி வயல் பக்கமாகக் காரை நிற்பாட்டியது சும்மாவல்ல; விஷயத்தோடுதான்.

பக்கத்தேயிருந்த குச்சில் கடையில் வரிசையாக வைக்கப் பட்டிருந்த பிளாஸ்டிக் போத்தல்களில் ஏதேதோவெல்லாம்

இருக்கத்தான் செய்தன. எல்லாவற்றையும் விட சிறிய பெட்டியொன்றின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தெம்பிலிக் குலை தான் மிகப் பெரிதாகத் தெரிந்தது.

பொடிஐயா கத்தியும் கையுமாக வெளியிறங்கி தெம்பிலிகளை வெட்டி நீட்டினான். அதைப் பெற்றுக் கொண்டபடியே அங்குமிங்குமாக கண்களைச் சுழலவிட்டார் குத்தூஸ்நானா. இடைக்கிடை நேரத்தையும் பார்த்துக் கொண்டார்.

இல்யாஸ் ஹாஜி ஒரே மூச்சில் தெம்பிலியைக் குடித்து... கோம்பையை உருட்டி விட்டு தனது முன்தள்ளிய வயிற்றைக் கொஞ்சம் தடவிக் கொண்டார். நல்லவேளை பொடி ஐயா விடம் இரண்டொரு கோல்ட்லீவ் சிகரட்டுகளும் இருக்கத் தான் செய்தன.

இருந்தாற் போல குத்தூஸ் நானாவிற்கு குஷி பிறந்து விட்டது. நேரமும் விஷயமும் கைகுலுக்கின போலும்! அவரின் கண் சமிக்கையை ஏற்றுக் கொண்ட ஹாஜி அந்தக் காட்சியை நுணுக்கமாக அவதானித்தார்.

பாதையைக் குறுக்கறுத்துக் கொண்டு, இடுப்பிலே குடம் சுமந்தபடி சென்றாள் ஓர் இளமங்கை. மெலிந்த சீரான உடற்கட்டு. பின்னிவிட்ட தலைமுடி இடுப்புக்குக் கீழாக அசைந்தாடியது. சாயாவும் சட்டையும் முந்தானையுமாக அவள் தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு போவதும்... வருவதுமாக...

“போம் குத்தூஸ் நானா” காசைக் கொடுத்துவிட்டு இருவரும் காரில் ஏறினர்.

சரியாக நேரம் கணித்துக் காரைச் செலுத்தி... அந்த இடத்தில் ஹோன் அடித்தபோது, ரோட்டைக் கடக்கப் போனவள் சட்டென்று நின்று... காருக்குள்ளே பார்த்த போது... நீள்கண்களும், நேரிய மூக்கும்... மெல்லிய இதழ்களுமான கறுப்பும் சிவப்பும் குழைந்த முகப் பொலிவை ஹாஜியின் மனம் சிக்கெனப் படம்பிடித்துக் கொண்டது.

கார் சற்று வேகமாகச் சென்றது.

“ஹாஜி எப்பிடியன்?” குத்தூஸ் நானா கேட்டார்.

“இது ரஸ்ஸாக்கட மகளா? நல்ல பஸந்தான குட்டியே...ம்... எத்தின வருஷமன்?”

“ஒங்கட மூத்தவள்ட வயஸீக்கும்”

“காரியமில்ல... விஷயத்த நடந்தோண்டியதான்” ஹாஜி எங்கோ ஓர் உலகத்தில் மிதந்தபடி தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தார்.

இனியென்ன...சக்கரமாகச் சுழன்று விஷயத்தை முடிக்க குத்தூஸ் நானாவுக்கு சொல்லவா வேண்டும்.

* * *

எப்போதோ கடுங்கோடை ஒன்றின்போது தோண்டப் பட்டு, பின்னர் பாழடைந்து போன கிணற்றுப் படிக்கட்டில், குத்தூஸ் நானாவும் ரஸ்ஸாக் நானாவும் அமர்ந்திருந்தார்கள். வயலோரமாக அது அமைந்திருந்ததால் இப்படிப்பட்ட பிரகிருதிகளுக்கு அது காற்று வாங்கவும் பொருத்தமானது தான்.

மடியைத்திறந்து சுருட்டு, தீப்பெட்டி, ‘கட்டு’களையெல்லாம் எடுத்து வைத்தார் குத்தூஸ் நானா. அதையெல்லாம் கண்டபோது ரஸ்ஸாக் நானாவுக்கு மகிழ்ச்சி குதித்து விட்டது. சுருட்டு தயார் பண்ண அதிக நேரமெடுக்கவில்லை.

மாறிமாறி இருவரும் ‘தம்’ மடித்து புகையின்பத்தை அனுபவித்து வெளிக்கக்கிக் கொண்டார்கள். அதனூடே புதிய உத்வேகமொன்று கிளர்வதுபோல...

“மச்சான் ரஸ்ஸாக்... ம்... இப்படியே திரிஞ்சா சரிவாரா?”

குத்தூஸ் எதைக் கேட்கிறாரென்று ரஸ்ஸாக்கிற்கு படவேயில்லை.

“இப்படி திரியாம... கோட்டுச்சட்ட போட்டுக்கொண்டா திரியச்செல்லிய”

“ஊட்டுக்குள்ள கொமரொன்டக்கி. அதுக்கொரு எசவு பாக்கல்யாண்டு கேக்கிய” சிரித்தபடியே தனது நோக்கத்தின் முதல் கட்டத்தைத் தொட்டான் குத்தூஸ்.

“பாக்கியதான் மசான்... எங்களப்போல கஞ்சாக்காரனியனும் இருவதிருவத்தஞ்செண்டு கேக்கியானியள்... அது மட்டுமா சவடி, ஊடுவாசல்... ஆ”

“நானும் ஸமீனாப்பத்தி யோசிச்சி யோசிச்சிப்பாக்கிய... ஒரு விஷயமீக்கி... லேசா முடிச்சிக்கொளேலும்”

“ஆ” ஒரு முறை திரும்பி நின்று ஃபுல் ‘தம்’மொன்றை அடித்தான் ரஸ்ஸாக்.

“நல்ல வசதியான ஆள்... ஒரு செம்புச் சல்லியாலும் குடுக்கத் தேவில்ல. நீ புரியப்பட்டாச்சரி”

“செல்லு மசான் எங்கியனெங்கியன்?” அவசரப்பட்டான் அவன். சற்றே பதமாக்கப்பட்டிருந்த நேரம் போலும்.

“தெரீந்தானே எங்கட இல்யாஸ் ஹாஜி... அவருதான் ஆள்”

“கத்தமே பொறவு... எனத்தியனப்பா மோட்டுப் பேச்சிப் பேசிய... கலியாணம் புடிச்சி புள்ள குட்டிக்கிய வயஸாளிக்கி பச்சக் கொமரக் குடுக்கச் செல்லியா... ஏன்ட தலய அசடாக்கவாண... சல்லி சாமான் இல்லாத்தூப் பலிக்கி புள்ளயப் பாழ்கெணத்தில போடச்செல்லியா” ரஸ்ஸாக் கொஞ்சம் ஓவராகச் சத்தம் போட்டான்.

“நீ செல்லியதெல்லம் மெய்தான். புரியமில்லாட்டி கெழுவியாகங்காட்டம் ஊட்டுக்குள்ள வெச்சிக்கோ... ரஸ்ஸாக் இந்தக் காலத்தில இதெல்லம் பாக்கேல... வசதியுள்ளவங்க வெச்சிக் காப்பாத்ததேன்டியவங்க எத்தின கலியாணம் முடிச்சா எனத்தியன்”

“மசான் நான் புரியப்பட்டாலும் எங்கட பொஞ்சாதி யென்டா இதுக்கு புரியப்படுகியல்ல. தும்புக்கட்டத்தான் தூக்கியொண்டும்”

“சரிசரி இங்க வா”

முதுகைத்தடவி காதுக்குள் எதையோ சொல்லி ஒரு வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தார் குத்துஸ் நானா.

“அப்படியா? அப்ப ஸெட் பண்ணு மசான்” ஒருவித குதூகலத்தோடு துள்ளினான் ரஸ்ஸாக்.

இது முதல் அங்கமல்ல என்பது ரஸ்ஸாக் நானாவிற்கு இப்போதுதான் பட்டது.

“இப்பவே பெய்த்துப் பொஞ்சாதியோட பேசினாத் தான் சரி... ம்... ஏறங்கு ஏறங்கு...”

இருவரும் சற்றே கிறுகிறுத்த நிலையில் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

• • •

“இங்க பாருங்கொ இந்த விஷயத்துக்கு ஸமீன கொஞ்சமாலும் புரியமில்ல... புரியமில்லாத்த நாங்கேத்துகன் செஞ்சி குடுக்கிய” மன்னவி மரியம் திரும்பத் திரும்ப இதே ரகோடைத்தான் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“அவள் புரியமில்லாட்டி உட்டுப்போடேலும்... வேற ரொக்கம்கட்டி மாப்பிளேக் குடுக்க எங்களுக்கிட்டிக்கா. ஒனக் கட்டிக்கென்டா வேண்டி யொத்தனுக்கு பாத்துக் குடு” ரஸ்ஸாக் நானா சற்றுக் கடுமையாகவே சொன்னார்.

“புள்ள குட்டியள பெத்து வளத்தா... அது போல மத்த வேல வெட்டியளேம் செஞ்சி குடுக்கோணும்”

“அதத்தான் செல்லிய... ஊருலகத்தில் இல்லாததா இது. நானும் எத்தினயோ விஷயங்கள் பாத்திட்டித்தான் இதச் செல்லிய... நீ புரியமில்லாட்டிம் ஒன்ட மகள் புரிய மில்லாட்டிம் ஏன்ட புரியத்துக்கு எனக்கு வேண்டியொத்த னுக்கு குடுக்கேலும்... அன்னத நல்லா நெனவு வெச்சிக்கோ

ஒனக்கும் அவளுக்கும் நெனச்ச மாதிரி ஆடுடுகியல்ல’
அதையும் இதையும் தூக்கியடிக்காத குறையாக இடி இடித்து
விட்டு விசுக்கென்று வெளியே பாய்ந்தான் ரஸ்ஸாக்.

சற்று நேர அமைதியின் ஆட்சி. அதை மெல்லக் கிழித்
துக் கொண்டு ஸமீனாவின் முனகல் கிளர்ந்தது.

“உம்மா... வாப்ப பொல்லாதவரு. அவரட புரியத்துக்கு
மாத்தமா எங்கடூட்டில ஒண்டும் நடக்கியல்ல. இன்னமின்னம்
பேசப்போனா அடிகுத்தும் கரச்சலுந்தான் மிச்சம்.

ஸமீனா அழுதழுது இப்படிச் சொன்னபோது, அவளை
எப்படித் தேற்றுவதென்று தெரியாமல், மெல்ல மெல்ல தலை
யைத் தடவிக் கொடுத்தாள் மரியம். அவள்கூட இவ்வளவு
காலமும் எதைத்தான் கண்டாள்; கண்ணீரையும் கவலையையு
ம் தவிர!

“ஏன்ட நஸீபு இதாயீக்கும். நான் இதுக்கு புரியப்
படுகியன் உம்மா”

வேறு எதுவும் செய்ய முடியாத அவல நிலையில்... இந்த
ஒரு வாரகாலமாகப் போராட்டம், வாக்குவாதங்களின்
பின்னணியில் ஸமீனாவால் வேறென்ன முடிவுக்குத்தான்
வர இயலும்!

மரியம் மகளை மார்போடணைத்துக் கொண்டாள்; கண்
னீர்த் துளிகளை மார்பிலே சொரிந்தபடி...

* * *

ரஸ்ஸாக் நானாவின் வீட்டில் இரண்டொரு விளக்கு
கள் கூடுதலாக எரிந்தன. நாலைந்து பேர் அங்கும் இங்கு
மாக நடமாடிக் கொண்டிருந்தனர். மூன்று மரவைக்கு மேற்
படாத அளவுக்கு சாப்பாடும் கூட.

இஸ்யாஸ்ஹாஜி ஏற்கெனவே அனுப்பிவைத்திருந்த
பெறுமதியான பிடவைகளாலும் நகைகளாலும் அவள் அலங்

கரிக்கப்பட்டிருந்தாள். உள்ளம் செத்துப்போய் உடல் மட்டும் அந்த அலங்காரங்களால் உயிர்பெற்றிருந்தது.

ரஸ்ஸாக் நானா மாத்திரம் புது உசாரோடு சிகரட் புகைத்தபடி எப்போது மாப்பிள்ளையைச் சுமந்தபடி அந்தக் கார் வருமென்று எதிர்பார்த்தவண்ணமிருந்தார்.

மரியம் தாத்தா வீட்டில் கல்யாணம் தின்னக் காத்திருந்த அக்கம் பக்கத்தவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்து... பார்வையாளர்களாக மட்டும் தூர நின்றனர். “தனி ஊடுடுத்து ஸமீனவ வெக்கப்போறாம்” என்று அவர்கள் குசுகுசுக்கவும் தவறவில்லை.

காரொன்றின் முகப்பு வெளிச்சம் வரவர அதிகரித்துக் கொண்டு வந்தது. இந்த நேரத்தில் வேறு எந்தக் கார்தான் அந்த ரோட்டில் வரமுடியும்!

“மாப்பிள வாரபோலீக்கி”... உள்ளே பார்த்துச் சொன்னார் ரஸ்ஸாக்நானா. அதற்காக அங்கே ஒரு பரபரப்பும் ஏற்பட்டு விடவில்லை.

குத்தூஸ்நானா முன் இருக்கையில் பெருமிதத்தோடு அமர்ந்திருந்தார். மாப்பிள்ளையோடு ரெஜிஸ்டாரும் லெப்பையும் பின்னே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் இன்று ஸ்பெஷல் ஹதியாதான்.

நிக்காஹ்... காவின் எல்லாம் அமைதியாக நடைபெற்றதைத் தொடர்ந்து, இல்யாஸ் ஹாஜி தன் இரண்டாம் தாரத்திற்கு தாலியும் கட்டிவிட்டார். அவளது கழுத்தே வளைந்து விடுமளவுக்கு தங்கச்சவடி பாரமாக இருந்தது.

இல்யாஸ் ஹாஜியைப் பொறுத்தமட்டில் அவரது வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய உதயம் தான். ஆனால்...

சாப்பாட்டைத் தொடர்ந்து ஏற்கெனவே சொல்லியிருந்த படி புதுப்பெண்ணை அழைத்துச் செல்லும் நேரம் வந்து விட்டது.

கார் புறப்பட்டபோது அதனைப் பார்க்கக்கூட முடியாத படி மரியத்தின் கண்களுக்குள் புகைமூட்டமொன்று குடியமர்ந்து விட்டது. ரஸ்ஸாக் நானாவிட்கோ வீட்டு முகப்பில் வெற்றிக் கொடியொன்றைப் பறக்கவிட்ட பெருமிதம்.

* * *

அடுத்த நாள்.

“குத்தூஸ் எப்படியன் மசான்” என்றவாறு அவரது வீட்டுக்குள் புகுந்தான் ரஸ்ஸாக்.

“ஆ பொண்ணட வாப்பவா” மெல்லிய நையாண்டி ஒன்றைப் போட்டு வரவேற்றார்.

கதிரையை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்த ரஸ்ஸாக் சுற்று முற்றும் பார்த்துவிட்டு “அந்த விஷயம் எப்பிட்யன்” என்று கேட்டான்.

“அதெல்லாம் சென்னாச் சென்ன மாதிரித்தான்” என்றவாறு உள்ளேசென்ற குத்தூஸ் நானா அந்தக் கவரைக் கொண்டு வந்து கையிலே கொடுத்தார்.

“வேற வாப்பமாரு ஆயிரக்கணக்கில குடுத்துத்தான் மாப்பிள எடுக்கிய... ம... மாப்பிளேக்கிட்ட ஆயிரக் கணக்கில எடுத்தீக்கிய ஒரேயொரு வாப்ப நீதான் மசான்” பெரிதாக சிரித்துச் சிரித்துச் சொன்னார் குத்தூஸ்.

“அதுக்கு ஒன்னப் போல ஆள்களும் ஈக்கோணும். இல்லாட்டி எங்கியன் நடக்கிய”

“சரி எண்ணிப்பாத்தா?”

“ஓ பத்தாயிரமீக்கி” சொல்லமுடியாத பூரிப்பு ரஸ்ஸாக் கிற்கு.

“சும்ம செலவழிச்சுப் போடாம எனத்தியாலும் யாவார மொண்டப் பாத்துச் செய்” ஆலோசனையும் வேறு முன் வைத்தார் குத்தூஸ்.

நன்றியோடு விடைபெற்ற ரஸ்ஸாக்கின் மனதிலே...

‘தலப்புக்கு பெட்டிங் ஸென்டருக்குப் பெய்து நாலஞ்சி குதிரயத் தேடி ஐநூறு ரூவக்கொரு துண்டு போடோணும்... அதோட நல்லோரு கட்டு சுருட்டும் அடிக்கோணும்... யாவா ரத்தப்பத்தி பொறகுபாக்கோம்.’

கால்கள் நிலத்தில் படாதபடி நடந்துகொண்டிருந்தான் ரஸ்ஸாக்.

(1989)

நீர்கொழும்பூர் முத்துலிங்கம்

அறுபதுகளின் இறுதியில் எழுதத் தொடங்கியவர். முதல் கவிதை, 'கல்கி' இதழில் வெளியாகிற்று.

நாவல், சிறுகதை, கவிதை, இதழியல், ஓவியம், திரைப்படம், இயக்கம், நடிப்பு, மேடை நாடக எழுத்தும் இயக்கமும், சிலம்பு வாள்வீச்சு போன்ற வீரவிளையாட்டுகள் என்று பல்வகைத்திறன் படைத்தவர் முத்துலிங்கம்.

தமிழ், சிங்கள, ஆங்கில மொழிகளில் ஆழ்ந்த திறன் இலக்கியப் பரப்பையும் படைப்பையும் செழுமைப் படுத்தியது. விசாலப்படுத்திற்று.

ஈழத்துச் சிறுகதைப் பரப்பில் முத்துலிங்கத்தின் எழுத்துக்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை.

செதுக்கிச் செதுக்கி வடித்த உயிர்ச்சிற்பம் போல வசீகரமாகவும் மனதைத் தொட்டு உலுப்புகிறாற்போல கருத்தமைதியோடும் இழைந்திருப்பவை அவரது கதைகள். சொன்னவற்றையும் சொல்லாமல் விட்டவற்றையும் வாசகனின் மனதில் பதியவைக்கிற எழுத்து வித்தை முத்துலிங்கத்தின் பலம்.

‘ஒரு ஜனனத்தின் அஸ்தமனம்’ (1994) ஒரு நாவலும் ஐந்து சிறுகதைகளும் கொண்ட முதற் தொகுதி. சிறந்த படைப்புக் கலையின் அடையாளம் இத்தொகுதி என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

அறுபதுகளில் எழுத்துத் துறைக்கு வந்த முத்துலிங்கம், பத்தாண்டுகாலம் இத்துறையில் இயங்காமலிருந்தது தமிழ் எழுத்துக்கு இழப்புத் தான்.

பாரம்பரிய தமிழ்ப் பிரதேசத்துக்கு வெளியே — நீர் கொழும்பில் வாழ்ந்த போதும், முத்துலிங்கத்தின் கதைமாந்தர்கள் குறுகிய எல்லைக்குள் வாழ்கிறவர் போலத் தோன்றினாலும் இரண்டாவது வாசிப்பில் அது பொய்யென உறுதி பெறும். சர்வதேச மனிதனை அவர் கதைகளில் அடையாளங் காணலாம். நல்ல வகை மாதிரி, இங்கேயுள்ள கதை.

பிரபல நாவலாசிரியர் இளங்கீரனது பார்வையில், முத்துலிங்கம்:

“இவரது ஆக்கங்கள் ஆரவாரமில்லாதவை. ஆனால் அப்படைப்புகள் மௌனமாகவே வாழ்க்கையையும் மனிதரையும் கூர்மையாக நோக்கின்றன. நிகழ்வுகளுக்கேற்ப உண்டாகும் உணர்ச்சிகளை, உணர்ச்சி பேதங்களை கலை நயத்துடன் சித்தரிக்கின்றன.”

ஒரு மகன் தன் தாயைத் தேடுகின்றான்

“எங்கட அம்மாவக் கண்டிங்களா?” சுமார் இருபத்தி ஐந்து மதிக்கத்தக்க இளைஞன் அந்த ஒழுங்கையின் ஓரத்தில் இருந்து மேற்படி கேள்வியைக் கேட்டான். இது யாரைப் பார்த்து கேட்ட கேள்வி? சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். அருகில் யாருமில்லை. நிச்சயமாக இது என்னைப் பார்த்துக் கேட்ட கேள்விதான். அந்த இளைஞன் யாரென்று எனக்குத் தெரியாது. எங்கேயும் பார்த்த ஞாபகம்கூட வரவில்லை.

“எங்கட அம்மாவக் கண்டிங்களா?” மீண்டும் மிக அவசரமாகக் கேட்டான். இதற்கு என்ன பதில் கூறுவது? இவனையும் எனக்குத் தெரியாது. இவன் தாயாரையும் எனக்குத் தெரியாதே!

“எங்கட அம்மாவக் கண்டங்களா?” சிறிது யோசித்தேன். “ஒங்கட அம்மா யாரு?”—அவன் முகத்தைப் பார்த்து கேட்டேன். சிறிது நேரம் என்னையே வெறித்தும் பார்த்தான். பின் சூள் கொட்டிச் சலித்துக் கொண்டான். பிறகு விருட்டென நான் வந்த ஒழுங்கையால் வேகமாக நடக்கவாரம்பித்தான்.

நான் சைக்கிளை விட்டிறங்காமல் அவன் போகும் திசையையே திரும்பிப் பார்த்தேன். நான் வந்த வழியால் அவன் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தான். பின்னால் அந்த ஒழுங்கையின் இடதுபுறம் ஒரு பெரிய புளியமரம். அதன் பக்கத்திலேயே ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை. அதன் அந்தத்தில் ஏராளமான குடிசைகள். அவன் அந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் திரும்பி மறைந்தான்.

நான் நிற்குகொண்டிருக்கும் சிறிய ஒழுங்கை சில அடிகள் தள்ளி பிரதான பாதையில் வந்து ஒட்டிக் கொள்கிறது. அந்தப் பாதையில் சதா எந்நேரமும் லொறிகளும் பஸ் வண்டிகளும், மினி வேன்களும் சாரி சாரியாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும். சைக்கிளில் வரும் வேகத்திலேயே பிரதான பாதைக்கு திரும்ப முடியாது. சில அடிகள் தள்ளி நின்று; இருபக்கமும் பார்த்தே திரும்ப வேண்டும், அல்லது பாதையைக் கடக்க வேண்டும்.

டவுனில் இருந்து சுமார் ஒரு மைல் தள்ளி இருந்த பரப்பான நாற் சந்தியில் இருந்து வடக்குப் புறமாக சுமார் அரை கிலோ தூரம் மட்டும் இரண்டு பக்கமும் புகையிலைக் கடைகள் எல்லாம் நாவக்காடு தீன் போயிலைக் கடைகள் சிங்களப் போயிலை என்றும் கூறுவார்கள்.

எல்லா ஊர்களில் இருந்தும் மொத்தமாக தீன் புகையிலை வாங்க அங்குதான் வியாபாரிகள் வருவார்கள். எப்போதும் தரகர்கள் — முதலாளிகள் — வியாபாரிகள் என்று காலை எட்டு மணிக்கு ஆரம்பமாகும் வியாபாரச் சூடு மதியம் வரை தொய்வின்றிப் போகும். சாயாங்காலம் எல்லாக் கடைவரிசைகளும் அமைதியாகிவிடும். கடையின் தாழ்வாரங்களில்

சிலர் தென்னோலைப் பாய் விரித்து படுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். சிலர் முன்னூற்றிநாலு விளையாடுவார்கள். சில நேரங்களில் பெரிய லொறிகளில் புகையிலை சிப்பங்கள் வந்துவிட்டால் சாயங்காலங்களிலும், கூலிகளின் முதலாளிமார்களின் சப்தங்கள் வாகன இரச்சலையும் மீறிக் கேட்கும்.

தினமும் இப்படிப்பட்ட ஒரு புகையிலைக் கடையின் முன்புறத்தில் அதாவது இஸ்தோப்பில் இஸ்மயில் - நானாவின் தலைமையில் எங்கள் அரட்டைக் கச்சேரி ஆரம்பமாகும். இஸ்மயில் நானாவுக்கு சொந்தமான அந்தக் கட்டிடத்தில் மூன்று கடைகள். ஒன்று பழைய இரும்பு சாமான்கள் விற்கும் சந்தோஷம் அண்ணாச்சியின் கடை. இரண்டாவது தீன் நானாவின் தீன் போயிலைக் கடை. மூன்றாது தாஸ் முதலாளியின் சுருட்டுக் கடை.

ஒரு காலத்தில் இஸ்மயில் நானா நன்றாகத் தண்ணி போட்டு அந்தப் பக்கத்தையே சுவிகரித்துக் கொண்டவர். அதற்கு இன்னும் சாட்சிபோல வலது தோளில் ஒரு வாள் வெட்டுத் தழும்பு இருக்கின்றது.

ஆனால் காலம் இப்போது அவரை மிகவும் மாற்றி விட்டது. ஐந்து நேரம் தொழுகைக்குப் போகிறார். எல்லோருடனும் அமைதியாகப் பேசுகிறார். பள்ளி ட்ரஸ்ட்போர்டில் ஒரு முக்கிய அங்கத்தினராக இருக்கின்றார். இரண்டு ஆண்டுகளாக சலூதியில் வேலை செய்கின்றார்கள்.

அவருடைய வாப்பாவின் இறுதி வேண்டுகோள் அவருடைய காணியில் ஒரு பள்ளி வாசலாக எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. பகல் பொழுதில் புதிதாக கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பள்ளியைப் பார்த்தபடி பள்ளித் தோட்டத்திலேயே துண்டை விரித்து படுத்துவிடுவார். சாயங்காலம் தவறாமல் புகையிலைக் கடை இஸ்தோப்பில் அரைக்கை பனியன் போட்டு, கட்டம் போட்ட சாரம் உடுத்த நண்பர்களுடன் அமர்ந்திருப்பார்.

நானும் அநேகமாக பின்னேரங்களில் அந்தச் சபையில்

அமர்ந்து அரசியல் சமயம் என்று பல்வேறு விசயங்களையும் அலசி ஆராய்வோம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிள்ளை குட்டிகள் இருக்க இங்கு தனியாளாய் சுருட்டு வியாபாரம் செய்யும் சற்குணம் என்பவர் இன்னொரு அங்கத்தினர்.

அநேகமாக இரவு எட்டு மணிக்கு சபை கலையும். நானும் தாஸ் முதலாளியும் சந்தியில் இருக்கும் பாருக்கு போய் அதி விஷேசம் அரையும் ஒரு கூல்ஸ்பிரைட்டுடனும் அன்றைய நிகழ்ச்சிக்கு முடிவுரை கூறுவோம்.

இப்படி அநேகமான நாட்கள் நடக்கும் அந்த இடத்திற்கு, அதாவது புகையிலைக் கடை இஸ்தோப்பிற்கு போக நான் வீட்டில் இருந்து அந்த ஒழுங்கையால் வந்து மெயின் பாதையை கடக்க சற்று நிதானிக்கையில்தான் எனக்குத் தெரியாத அந்த இளைஞன் என்னிடம் “எங்கட அம்மாவக் கண்டிங்களா” என்று கேட்டுவிட்டு சலிப்புடன் என்னைத் தாண்டி புளியமரத்து ஒற்றையடிப் பாதையில் இறங்கிப் போகிறான்.

நான் வந்ததும் அந்த இளைஞன் என்னிடம் ஏதோ கேட்டதும், நான் விழித்ததும், எல்லாமே பாதைக்கு மறு புறம் புகையிலைக்கடை இஸ்தோப்பில் அமர்ந்திருந்த இஸ்மயில் நானாவுக்கும், தாஸ் முதலாளிக்கும் தெரிந்தது.

அன்று செவ்வாய்கிழமை. அங்கிருந்து கொஞ்ச தூரம் தள்ளி இருக்கும் அந்தோணியார் கோயிலுக்கு மெ முகு வர்த்தி ஏற்ற—காணிக்கை போட பல, பல, வர்ண, வர்ண உடைகளில் பெண்கள்—சிறுவர்கள்—சிறுமிகள் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

லைட் தூண் ஒன்றில் சாய்ந்து, வெகு அமார்க்களமாக உடையணிந்து சற்குணம் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவரும் என்னை கவனித்துவிட்டிருக்க வேண்டும். மெல்ல நழுவி தாஸ் முதலாளியின் பக்கத்தில் போய்

உட்கார்ந்து கொண்டார். மூவரும் என்னை நோக்கி ஏதோ பேசி சிரிப்பது புரிந்தது.

அநேகமாக சாயங்கால நேரங்களில், அந்தப் பெரிய சாலையை கடந்து போவதெனில் வெகு நேரம், பொறுமையாக காத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அந்த அளவுக்கு வாகன நெரிசல்.

ஒரு மாதிரியாக சைக்கிளை உருட்டிய வண்ணம் புகையிலைக் கடைக்குப் போய் கட்டடத்தின் பக்கவாட்டில் சைக்கிளை நிறுத்திப் பூட்டிவிட்டு, “என்னா இஸ்மயில் நானா! ஏதோ விசயம் இருக்கு. சிரிக்கிறீங்க” என்று கேட்டபடி பாயில் அமர்ந்தேன்.

“மாஸ்டர்! அந்தப் பொடியன் அவங்க அம்மாவக் கண்டிங்களான்னு கேட்டானா?”-இஸ்மயில் நானா சிரித்தபடி கேட்டார்.

நானும் வியப்புடன் “ஆமா நானா”—என்றேன். தாஸ் முதலாளி பொங்கி வரும் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டார்.

“அது மாஸ்டர் அந்தப் பொடியன் யாரக் கண்டாலும் அம்மாவக் கண்டிங்களான்னுதான் கேட்பான்”-சற்குணம் கூறிவிட்டு கொஞ்சம் இடைவெளிவிட்டு ஏதோ கூற ஆரம்பிக்கையில் இடைமறித்த தாஸ் முதலாளி...

“அவங்க அம்மா காலையில் போனா ராத்திரிக்குத் தான் வரும். எங்கேயோ தோட்டத்துல, இல்லாட்டி பங்களாவுல வேல போல இருக்கும். மனுஷி காலையில் போனா அந்தி ஆறு ஏழு மணிக்குதான் ஊட்டுக்கு வரும். இந்தப் பொடியன் லூட்டுக்கும் நோட்டுக்குமா நூறு தரம் அலைவான். யாரக் கண்டாலும் எங்கட அம்மாவக் கண்டிங்களா? அம்மாவக் கண்டிங்களான்னு கேட்பான்”-என்றார்.

“ஏன் பைத்தியமா? இஞ்ச இந்த ஊரு ஆட்களா இல்ல...”

“இவங்க கலவர டைம்ல வந்துசேர்ந்தாங்க. உம்மா
வும், மகனும் தான். பாவம், உம்மாவுக்கு நல்லா நடக்கவும்
முடியாது. நம்மட ஹாஜியார்தான் பள்ளிக்கு பொறகால
உள்ள அவரோட காணில குடிச போட்டு குடுத்திருக்காரு.
கெழவி எங்கயோ வேல செய்யுது. இவங்கெல்லாம் நல்லா
வாழ்ந்த குடும்பம் மாதிரி இரிக்குது. நான் ஒரு நாள் மனுஷி
கிட்ட கேட்டேன். இது பொறப்புலயே இருந்து இப்பிடியா
இல்ல, எடையில இருந்தானனு; இல்லயாம் இப்ப கொஞ்ச
நாளாத்தானாம். ஆனா மனுஷிகிட்ட நெறய கேட்க மனம்
வரல்ல! என்னா, மனுஷிகிட்ட ஏதாவது கேட்க தொவங்குற
நேரமே அழுவ கண்ணுல முட்டுது” — இஸ்மயில் நானா
அமைதியாக, விளக்கமாகக் கூறிவிட்டு “எல்லாம் அவன்ட
கைலதான்” — என்று முடித்தார்.

அந்த இளைஞனின் எடுப்பான தோற்றமும், தீட்சண்
யம் பொருந்திய கண்களும், தேஜஸ் நிறைந்த முக விலாச
மும் மீண்டும் ஒருமுறை மனக்கண்ணில் தோன்றி மறைந்தன.

பாதையோரத்து மின் கம்பங்களில் மெர்க்குரிப் பூக்கள்
இதழ்விரிக்க ஆரம்பித்தன. கடையின் பின்பக்கம் தாண்டி
ரயில்வே லைன், ஒரு பாசஞ்சர் வண்டி கிடு கிடுத்து ஓடியது.

தாஸ் முதலாளியின் பாட்னர் சுந்தரம்பிள்ளை வெகு
அவசரமாக கள்ளுக் கொட்டிலை நோக்கி ஓடிக்கொண்டி
ருந்தார். அவருடைய ஆரம்பம் கள்ளுக் கொட்டிலில்
தொடங்கி வடிசாராயக் குடிசையில் முற்றுப் பெறும். பகல்
முழுவதும் யார் எது பேசினாலும் கலந்து கொள்ளாமல்
மிக மௌனமாக தன் வேலையைக் கவனிக்கும் சுந்தரம்
பிள்ளை இரவு எட்டு மணிக்கு விஸ்வரூப தரிசனம் காட்டு
வார். வெறி ஏறியபின் அவர் அடிக்கடி “ஓய்! எலார்ட
ரெக்கோர்ட்டும் எனக்குத் தெரியும்” — என்பார். சுந்தரம்
பிள்ளை மிகவும் நல்ல மனுஷன். பசி என்று யாராவது
கேட்டால், தான் சாப்பிடும் உணவைக் கூட கொடுத்து விடு
வார். வயது எழுபது நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. இன்னும்

அவரே உழைத்து சாப்பிடுகிறார். பிள்ளைகளுக்கும் உதவி செய்வார்.

திடீரென சற்குணம் கையை நீட்டி “மாஸ்டர்! மாஸ்டர்! அந்தா, அதுதான் அந்தப் பொடியன்ட அம்மா”-என்றார். நான் சற்குணம் சுட்டிக் காட்டிய திசையை நோக்கினேன்.

ஒரு ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்மணி இடுப்பில் ஒரு சிறு மூட்டையுடன் பாதையின் மறுபக்க ஓரமாக வந்து கொண்டிருந்தாள். ஒரு கால் சற்று ஊனம் போலும். ஒரு காலை இழுத்து இழுத்து நடக்கையில் அந்தப் பெண்மணி மிகவும் துன்பப்படுகிறாள் என்பதை அவளின் முகபாவம் எடுத்துக் காட்டுவதை இங்கிருந்தபடியே தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது.

“மாஸ்டர்! பாடும்” பாடும் என்று ஏதோ ஒரு புதுமையைக் காட்டுவதைப் போல சற்குணம் தூரத்தே ஒழுங்கை வந்து பிரதான சசலையில் சேரும் இடத்தைக் காண்பிக்க அங்கே மீண்டும் ஒழுங்கையால் வந்து கொண்டிருந்த அந்த இளைஞன் தூரத்தே தன் ஊனமுற்ற காலை இழுத்து, இழுத்து மெல்ல, மெல்ல வரும் தன் தாயைக் கண்ணுற்ற ஆர்வமும் மகிழ்ச்சியும் பொங்க ஒரு சிறு குழந்தையை போலும் நகை முகங்காட்டி, கைகளைத் தட்டிக் கொண்டு “அம்மா வாராங்க” என்று குளறிய வண்ணம் ஓடிவந்து அம் முதாட்டியை அணைக்க இந்தச் செயல் அந்த ஆரவாரத்தை ஈர்க்கும் என்ற லஜ்ஜையுடன் “மகன் வாங்க!— வாங்க ஊட்டுக்கு போவோம்” என்று அந்தத் தாய் தன் மகனை அணைத்து கைப்பிடியுடன் அழைக்க, அவன்—அந்தப் பெரிய மகன்—அந்த இளைஞன் “டொபி டொபி” என்று அடம் பிடித்தான்.

“சன் வீட்டுக்கு வாங்க! வீட்டுக்கு வாங்க!!” என இரு முறை அன்புடனும், சற்று கண்டிப்புடனும் கூறிய தாயைப் பார்த்து “நோ! ஐ வோன்ட் இட் நௌ” என்றான் அவன்.

அந்த தாய் மெதுவாக ரகஸ்யமே போலும் “தீஸ் ஒல் போர் யூ”-என மிகவும் அந்தரங்கமாகக் கூறுவதை என்னால் மிகவும் தெளிவாக உணர முடிந்தது.

இஸ்மயில் நானா கூறியது உண்மையே! இவர்கள் நன்றாக வாழ்ந்தவர்கள். ஏதோ ஒரு மகத்தான இழப்புக்கு பின் இந்தத் தாயும் மகனும் இப்படி வாழ நேரிட்டுள்ளது. அப்படியாயின், அந்த மகத்தான இழப்புத்தான் என்ன? எல்லாக் கேள்விகட்கும் அந்த வயோதிகத் தாயின் கண்ணீர் தான் பதில் எனின் அந்த சோகத்தை-இழப்பை-இன்னும் அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ள-அல்லது ஜீரணிக்க முடிய வில்லை போலும்.

மனிதப் பண்புதான் எவ்வளவு தூரம் அருகிப் போய் விட்டது. கலவரங்கள்-மனிதனை மனிதனே வெட்டிக் கொள்வது-புதிய புஷ்பங்களை பறித்து கசக்கி எறிவதுபோல் இளம் மனித மொட்டுக்களை தூக்கி எறிந்து பேயாட்ட மாடுவது-இவைகள் எப்படி நாகரிக யுகத்தின் முத்திரைகளாகும்?

எல்லா வருடங்களுக்கும் பன்னிரெண்டு மாதங்கள் இருப்பது போல, ஒவ்வொரு வருடங்களும் ஒவ்வொரு கலவரம். மனிதனை மனிதன் வேட்டையாடும் களியாட்டம். மனம் விடை தேடிப்பறந்தது.

அன்றிரவு பாரில் மது அருந்தும்போது கூட அந்தத் தாயின்-மகனின் உருவங்களே கண் முன் நின்றன.

வீட்டுக்கு வந்ததும், இரவுச் சாப்பாட்டை அருந்திய படியே ஒரு துயரமான கதையை கூறுவது போல என் மனைவிக்கு இந்தத் தாய் மகன் விசயத்தைக் கூறினேன். சொல்லாமல் விட்டிருக்கலாம். மனைவியும் இருளில் வெகு நேரம் வரை மௌனமாக தான் காணாத அவர்களை மனதில் உருவகப்படுத்தி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

* * *

இப்போதெல்லாம் அந்த இளைஞனை அடிக்கடி நான் காண்பது வழக்கம். காணும் போதெல்லாம் “எங்கட அம்மாவக் கண்டிங்களா?”-என்று கேட்பான். நானும் “ஓ! கண்டேன்! ஆறு மணிக்கு வர்றேன்னு ஒங்ககிட்ட சொல்லச் சொன்னாங்க”-எனப் பொய்யாகக் கூறுவேன். அப்போதெல்லாம் அவன் கண்கள் பிரகாசமடையும். முகமே நிகுநிகு வென எரிவதைப் போல சிவக்கும். அவனோடு நான் பலமுறை சிநேகபூர்வமாக சிரிப்பதையும், வலிந்து பேச முயற்சிப்பதையும் அந்தத் தாய் அநேக சமயங்களில் கண்டாள். மற்றவர்களைப்போல் நான் அந்த இளைஞனைக் கேலி செய்யாமல் மதித்து-அவன் உணர்வுகளை மதிக்கின்றதைப் போல் அவனே நம்பும் வண்ணம் பழகுவதை அவதானித்த அந்தத் தாய் சில நேரங்களில், என்னைக் காண நேரிடுகையில் நன்றியுடன் “வர்றேன் தம்பி”-என்று தலை சாய்த்து கூறியபடி செல்வாள்.

அநேக நாட்கள் டவுன் பக்கம் இருந்து ரயில்வே இருப்புப் பாதை வழியாக அந்நத் தாய் வருவதை என்னால் காண முடிந்தது. ஒரு நாள் “என்னம்மா! ரயில் பாதையில் வராமல் பஸ்ஸில் வரலாமே! கஷ்டமில்லையா?” என்று கேட்டதற்கு,

“இதென்ன கஷ்டம் தம்பி! நாங்க படாத கஷ்டமா?”-தூரத்தில் விழி குத்தி யோசித்து தன்னையே ஆகுதி பண்ணு மாற்போல் பெருமூச்செறிந்தாள்.

சில நாட்களில் இருட்டில் அந்த ஊனமுற்ற ஒற்றைக் காலில் அணிந்திருக்கும் ரப்பர் செருப்பை இழுத்தவண்ணம் கையில் மண்ணெண்ணெய் போத்தலுடன் அந்தத் தாய் தன் இடுங்கிய விழிகளால் வழி தேடி சந்திக் கடைக்கு மெல்ல மெல்ல போவதை பார்க்கும்போது மனதுக்கு என்னவோ போலிருக்கும்.

சில விசயங்களைத் தேடாமல், தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது எவ்வளவு மேலான காரியம். ஏனெனில் அவை

களை தெரிந்து கொண்டபின் அந்தத் துயரங்களை பிரத்தி யட்சமாக அறிய நேர்கையில் மனம்தான் எவ்வளவு அல்லற் படுகிறது. இதே அனுபவம்தான் இந்தத் தாய் மகன் சந்திப் பில் எனக்கும் ஏற்பட்டது.

எனக்கு மட்டுமல்ல, என் மனைவியையும் சேர்த்துத் தான். தினமும் ஒரு தடவையாவது என் மனைவி இவர்களைப் பற்றி கேட்காமல் இருந்ததில்லை. தினசரி ஒரு துயரமான நாவலைப் படிப்பது போல அவளும் என்னிடம் கேட்க நானும் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்கள் போல விவரிப்பேன்.

* * *

தீபாவளி வந்தது. என் மனைவியின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி ஒரு பலகாரப் பார்சலுடன் அந்தப் புளிய மரத்து ஒற்றையடிப் பாதையால் அந்தத் தாயின் மகனின் வீட்டை குடிசையைத் தேடிப் போனேன். அந்த இளைஞனுக்கு நல்ல உடை அணிவித்து ஒரு சிறு குழந்தையை எப்படி ஒரு தாய் அழகு பார்ப்பாளோ அதே போன்று இந்தத் தாய் அந்த இளைஞனை அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அதுசரி ஒரு தாய்க்கு தன் மகன் குழந்தைதானே!

ஒருமுறை, நான் திருமணமும் முடித்தபின்னர் வீட்டு வாசலில் சைக்கிளில் ஏற முற்படுகையில் பெடல் வழுக்கி விழப்போகையில் என் அம்மா முற்றத்தில் இருந்தவள், “என் புள்ள!” என்று பதைத்து ஒரு சிறு பிள்ளை விழுந் தால் எப்படி பதட்டமடைந்து ஓடிவருவாளோ அப்படி ஓடி வந்து என்னைப் பிடித்துக் கொண்டாள். அது இப்போது இந்த நேரத்தில் நினைவிற்கு வந்தது.

இந்த குடிசைக்கு தீபாவளியன்று நான் போய் வந்ததை அறிந்த தாஸ் முதலாளி “இஸ்மயில் நானா! எங்கட மாஸ்டருக்கு புளியமரத்த தோட்டத்துலயும் சொந்தக்காரங்க இருக்கிறாங்க!” என்று கேலி பண்ணினார்.

சில நேரங்களில் அந்த இளைஅன் காணாமல் போய் விடுவான். அப்படியென்றால், எங்காவது போய் எதை

யாவது வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு, அங்கும் ‘‘எங்கட அம்மாவைக் கண்டிங்களா’’ என்று கேட்டு அலைவான். யாராவது கொண்டுவந்து விடுவார்கள். சில நேரங்களில் அந்தத் தாயே தன் ஊனமுற்ற காலை இழுத்து இழுத்து மகனைத் தேடி அலைவாள்.

ஒரு முறை ரயில்வே லைன் இருப்புப் பாதையில் வரும் போது ஒரு நூலிழையில் இந்தத் தாய் சாவின் பிடியில் இருந்து மீண்டதாக இஸ்மயில் நானா கூறினார். ரயில் வருவது கூடத் தெரியாத அளவிற்கு அப்படி ஒரு யோசனையா?

அந்த ரயில் பாதை வளைவில் பல பேர் பல காலங்களில் பல விதங்களில் அந்த ரயிலுக்கு பலியாகி இருக்கின்றார்கள். நானும் ஒரு முறை அந்த வயோதிகத் தாய்க்கு ‘‘அம்மா! இனி அந்த ரயில் பாதையால் நடந்து வரவேண்டாம்’’ என்றேன்.

‘‘சரி மகன்’’ என்று ஒரு சிறு புன்னகையுடன் ஏற்றுக் கொண்டாள். எனினும் பின் பல தடவை அம் முதாட்டி அதே பாதையில்தான் தன் போக்குவரத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

அடிக்கடி என் மனதுள் ஏதோ ஒரு விபரீதம் இந்த மனுஷிக்கு ஏற்படப் போகின்றதென அசரீரி கூறிற்று. ரயில் பாதையில் ஓடிவரும் ரயிலை நோக்கி ஆவலுடன் ஓடும் கிழவியை அடிக்கடி கனவில் கண்டேன். நீண்ட இரவுகள் மோட்டு வளையைப் பார்த்தபடி யோசித்தேன். முன் உணர்வு எதையோ அடிக்கடி கூறிற்று.

அன்றைய தினம் அந்த விபரீதமும் நடந்துவிட்டது. டவுனில் இருந்து நான் ரயில்வே இருப்புப் பாதையால் வரும்போது அந்த வளைவில் இரவு ஏழு மணிக்கு வடக்கே போகும் ரயில் வண்டி மகா சோகத்துடன் நின்றிருந்தது. மாலை மங்கி விட்டது. இருள் அந்த ரயில்வே பாதையின் வளைவை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

நான் சிலிப்பர் கட்டைகளில் அவசரமாக கால் பதித்து நடந்தேன். ஆண்டவனே! இது அந்தத் தாயாக இருக்குமாயின்... மேற்கொண்டு யோசிக்கவே மனம் இடந்தரவில்லை.

ரயில் பாதையில் ஓடும்போது எல்லாத் தெய்வங்களையும் வேண்டிக் கொண்டேன். அப்படி அவசரமாக ஓடினாலும் ரயில் சக்கரத்தில் அகப்பட்டுப் கிடக்கும் மனித உடலைப் பார்க்கும் திராணி என்னிடம் இல்லை.

நான் வந்த ரயில்வே லைனைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றேன். ஒருவேளை என் பின்னால் அந்தத் தாய் தன் காலை இழுத்து இழுத்து வரக்கூடுமல்லவா! இல்லை; வரவில்லை.

மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் கூட்டத்தை நெருங்கி விட்டேன். கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு சந்திக் கடை பெருமாள் ‘பாவம்’ என்று ஒற்றைச் சொல்லோடு வருகிறார்.

“பெருமானண்ணே! அந்தக் கால் இழுத்து நடக்குற கெழுவியா செத்துப்போச்சி!”

“இல்ல தம்பி.”

ஆண்டவனே! உனக்கு மிக நன்றி. அந்த அம்மா இல்லையாம். ஓடிவந்து களைப்புத்தீர ஒரு நிமிடம் நின்று நன்றாக மூச்சை உள்ளே இழுக்கின்றேன்.

“அய்யோ! கோச்சி வர்றதக் காணல்ல. இப்பிடி மாற்ற நேரம் தடக்குன்னு ஒரு சத்தம்தான்” - யாரோ நடந்ததை அப்படியே வர்ணிக்கின்றார்.

“போக வேண்டியதெல்லாம் இருக்குது. இருக்க வேண்டியதெல்லாம் போகுது” - யாரோ சலித்துக் கொண்டார்.

இவ்வளவு தூரம் வந்தபின் பார்க்காமல் போகலாமா? கூட்டத்தினுள் நானும் தலையை நீட்டினேன்.

அங்கே... ரயிலில் அடிபட்டு சவமாகக் கிடந்தான் அவன். எங்கட அம்மாவக் கண்டீங்களா? இங்கு கேட்டு கேட்டு அலுத்துவிட்டது போலும். எங்கோ கேட்பதற்காக இந்த உடலை மட்டும் அந்த ரயில்வே இருப்புப் பாதையின் ஓரத்தில் விட்டு விட்டு போய்விட்டான்.

மரணம் என்பதே இல்லை என்னுமாற் போல் அமைதியான முகம். அதே தேஜஸ். எதையும் யாசிக்க மாட்டேன் என்பதுபோல் அதே பார்வை.

வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு நான் மிகுந்த துயரத்துடன் பெரிள சாலையில் நடந்து ஒழுங்கை வழியால் திரும்பினேன். இஸ்மயில் நானாவைக் காணவில்லை. இஷாத் தொழுகைக்குப் போயிருப்பார். இன்னும் தகவல் வரவில்லை. இன்னும் சில நிமிடங்களில் வந்துவிடும். அந்த ஒழுங்கை தன் வழக்கமான அமைதியில் இருந்தது.

நேரங்கெட்ட நேரத்தில் ஒரு ஒற்றைக் குயில் புளிய மரத்தில் இருந்து ஏதோ ஒரு சேதியைக் கூறியது. அது யாருக்குப் புரியும்?

புளிய மரத்தடியை நெருங்குகையில் இருளில் ஒற்றை யடிப் பாதையில் “சரக் சரக்” கென ரப்பர் செருப்பின் இழுத்து இழுத்து வரும் காலடி ஓசை.

அந்த இருளில் ஒரு கைவிளக்கின் சன்னமான ஒளியுடன் அந்தத் தாய் என்னைத் தாண்டிச் செல்ல முற்பட்டு, என்னை அடையாளம் கண்டு நின்று “தம்பி” என்றாள்.

“அம்மா!” அவ்வளவுதான் என்னால் பேச முடிந்தது. வியர்வையில் முற்றாகக் குளித்துவிட்டேன்.

“தம்பி... எங்கட மகனக் கண்டீங்களா?” தாயே! இன்னும் சில நிமிடங்களில் பூகம்பம் வெடித்து விடும். உன்னால் தாங்க முடியுமா?

என்னால் யோசிக்கவும் முடியவில்லை. நடக்க முடியாததைப் போல் கால்கள் செயல் இழக்கின்றன. மேற்கொண்டு யோசிக்க முடியவில்லை.

“தம்பி! ஏங்கட மகனக் கண்டிங்களா?”

மீண்டும் அதே கேள்வி.

“இல்லை அம்மா இல்ல...!” நான் புளிய மரத்தின் அடிவாரத்து இருளை நோக்கி விரைகிறேன். ஏனெனில், எனக்கு அழுகை பீறிட்டு வருகிறது. அழப்போகின்றேன். நான் அழுவதை யாரும் பார்க்கக் கூடாது. தன் ஊனமுற்ற காலை இழுத்து இழுத்து செல்லும் சரக் சரக்கென்று இறப்பர் செருப்புக்களின் ஒலி. தன் மகனைத் தோடிப் போகும் ஒரு தாயின் காலடி ஓசை. தூரத்தே மெல்ல மெல்ல கேட்கிறது.

மு. சிவலிங்கம்

1962ல் எழுதத் தொடங்கிய மு. சிவலிங்கம் இதுவரை இருபத்தைந்து சிறுகதைகளுக்கு மேலாக எழுதியிருக்கிறார்.

‘வீரகேசரி’ நிறுவனத்தில் எழுத்தாளராகப் பணி தொடங்கியவர். சிறந்த கார்ட்டூனிஸ்ட், நடைச்சித்திரகாரர். பத்திரிகையாளர். தொழிற்சங்கவாதி, திரைப்படக் கலைஞர், ‘புதிய காற்று, திரைப்படத் தயாரிப்பில் பங்குகொண்டு முக்கிய பாத்திரமேற்று நடித்தவர். அரச பாடசாலையின் ஆசிரியன். தற்போது அரசாங்க பெருந்தோட்டத்தில் கணக்காளராகப் பணிபுரிகின்றார்.

மு. சிவலிங்கம் மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றவர். ருட்யாட்

கிப்ளிங்கின் 'IF' கவிதையை தமிழாக்கம் செய்தவர். தானே சுயமாகவும் கவிதைகள் எழுதியவர்.

சிவலிங்கத்தின் எழுத்து, மலையகத்தின் ஏனைய எழுந்தாளர்களின் படைப்பைவிட வேறுபட்டு நிற்கின்றது. மலையக மக்களின் 165 ஆண்டுகால வேதனை நிறைந்த வரலாற்றை கலாரீதியாக, உள்ளார்ந்த சோகமும் கோபமும் கொந்தளிக்க இவர் வெளிப்படுத்துகிறார். ஒரு வரலாற்று ஆவணமாகவே தனது படைப்புகளை இவர் உருவாக்கி வருகிறார்,

பதின்மூன்று கதைகளடங்கிய இவரின் சிறு கதைத் தொகுதி, 'மலைகளின் மக்கள்' (1992) இலங்கை சாகித்ய மண்டலப் பரிசினைப் பெற்றது.

என்னப் பெத்த ஆத்தா...

—தோட்டக்காரியாலயம்.

ஜன்னலருகே துரைசாமி வந்து நின்றான். அவன் பின்னால் தோட்டக் கமிட்டித் தலைவரும், மரணாதாரக் கமிட்டியினர் ஐந்து பேரும் வந்து நின்றார்கள்.

துரைசாமியின் மனைவி செல்லம்மா கண்டி பெரியாஸ்பத்திரியில் தவறிப் போய் விட்டாள்.

அக்கரபத்தனை ஆஸ்பத்திரியில் முடியாதென்று நுவரெலியா ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கேயும் முடியாதென்று கண்டி பெரியாஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். கடைசியில் கண்டி பெரியாஸ்பத்திரியில் போய்தான் முடிந்தது...

துரைசாமியிடம் தோட்ட நிர்வாகி, 'பெட்டிக்காசு' முந்நூறு ரூபாயையும், மரணாதார கமிட்டியினரிடம் அவர்களது

மரணாதார நிதி இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறையும் கொடுத்தார், மரணக் கமிட்டித்தலைவர். சீரங்கன் கண்களை அகலத்திறந்து கொண்டு வாங்கினான்.

தோட்டங்களில் மரணம் சம்பவித்து விட்டால்... அது மரணாதாரக் கமிட்டியினருக்கு பண்டிகை பிறந்த மாதிரி...! அவர்கள் ஆடிக் குடித்து கும்மாளம் போடுகின்ற நாளாகிவிடும்!

தலைவர் காசை வாங்கி எண்ணிப் பார்த்தார்; கணக்காக இருந்தது. தலைவருக்கும் மரணக்கமிட்டியினருக்கும் புதிய 'தெம்பு' பிறந்தது. தலைவர் வீரமாகப் பேசிக் கொண்டு போனார். "இன்னக்கி... பிரேதப்பெட்டி விக்கிற வெலைக்கு தோட்டத்துல குடுக்குற முந்நூறு ரூவா போதாது... எல்லாக் கட்சிகளும் சேர்ந்து நிர்வாகத்துக் கிட்டே அடிச்சுப் பேசணும். நிர்வாகம் மறுத்தால் 'ஸ்ட்ரைக்' அடிக்கணும்..."

தலைவர், துரைசாமி, கமிட்டியினர் எல்லோரும் அந்த முடுக்கு கடைக்குள் நுழைந்தார்கள். ஒரு போத்தலை வாங்கி முடித்தார்கள். தலைவர் நாக்கைச் சப்பினார்.

"எங்கால் ரெண்டு... ஏழு பேருக்கு ஒன்னு போதுமா?" என்றார். "இன்னொன்னு எடுத்தாப் போச்சு!" என்று சத்தமாகப் பதில் சென்னான் சீரங்கன்.

இன்னொன்றும் வந்தது; 'இழுத்து' முடிந்தது. அவர்கள் இப்போது கொஞ்சம் பதமாக இருந்தார்கள். தோட்டப் பகுதிகளிலுள்ள சாராயக் கடைக்காரர்கள் போதை தரக் கூடிய 'யூரியா' போன்ற பசளை கலவைகளைக் கலந்து சாராயப் போத்தல்களை மீண்டும் அடைத்து விற்பார்கள். தொழிலாளர்கள் அதிகப் போதை ஏறுவதையே விரும்புவதால் இந்த கலப்படம் இப்படி நடப்பதுண்டு.

"தொரைசாமி! நீ இப்பவே... ஏதாவது சாப்பிட்டுக்க... லொறியிலே ஏறிட்டா... அப்புறம் கண்டிக்குப் போயிதான் வயித்தப் பாக்க வேண்டி வரும்." என்றார் தலைவர்.

சாராயக்கடைக்கு அடுத்த கடை நல்ல சாப்பாட்டுக் கடை. இறைச்சி ரொட்டி --- முட்டை ரொட்டி --- பிஸ்கேட் எல்லாம் வந்தது. நன்றாகச் சாப்பிட்டார்கள். சிகரட்டுக் களை ஊதிக் கொண்டு லயத்தை நோக்கி நடந்தார்கள்,

செல்லம்மாவின் பிள்ளைகள் கதறி அழும் சத்தம் ரோட்டுக்கு கேட்கிறது.

—மரண வீடு.

ஆளுக்கொரு மூலையில் தலையில் அடித்துக் கொண்டு அம்மா... தாயே என்று அந்த சின்னஞ் சிறுசுகள் ஓலமிட்டுக் கத்துகின்றனர். மூத்தவள் தன்னை கொஞ்சம் சமாளித்துக் கொண்டு சிறுசுகளை ஆறுதல் படுத்துகிறாள். செல்லம்மாவுக்கு ஒரு பிள்ளைதான் வயசுக்கு வந்தவள். அவள்தான் இந்தக் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் இனிமேல் தாயாக வந்து காப்பாற்ற வேண்டும். துரைசாமியின் தாய் மாரியாயிக்கு கண்பார்வை கொஞ்சம் குறைவு. அவள் பென்ஷன் வாங்கிக் கொண்டு வீட்டோடு இருக்கிறாள். செல்லம்மாவும் மாரியாயும் தாயும் மகளுமாக குடும்பம் நடத்தி வந்தார்கள். இந்த பாசம் பாதியிலே அறுந்து விட்டது. கிழவி ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து கொண்டு முனகிக் கொண்டிருக்கிறாள்.

துரைசாமி சாடையாக வீட்டை வந்து எட்டிப் பார்த்தான். பிள்ளைகள் தன்னைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுவார்களென்று பயந்து ஒதுங்கி ஒதுங்கி நின்றான். அவனது சாராய வெறியை அவர்கள் கண்டு விடுவார்கள் என்று சால்வையை முக்காடு போட்டுக் கொண்டு, வாயையும் துணியால் மறைத்தபடி மரணவீட்டில் ஓரமாக நின்றான். அவனிடம் சீரங்கன் வந்து வெகு நேரமாக குசுகுசுத்தான். “மச்சான் தொரை! பொணத்தைக் கொண்டுவர ரொம்ப தூரம் போக வேண்டியிருக்கு. லொறி வழியில்... ரிப்பேர் கிப் பேர்னு நின்று போயிடுச்சன்னா நடுரோட்டுல பொணத்த வச்சிக்கிட்டு இருக்க முடியாது. ஒரு வாகனத்த ‘அயர்’ பண்ணியாவது பொணத்த வீட்டுக்கு கொண்டு வந்து சேக்க

னும்... நம்ம கையில் இருக்கிற காசு பத்தாது. ஒங்காயி காதுல கெடக்குற தோடு ரெண்டையும் வாங்கு... அடகு வச்சி ஒரு ஆயிரத்த மேலதிகமா வச்சிக்குவோம்... தலைவர் அண்ணனும் இப்படித்தான் ‘ரோசனை’ சொன்னாரு...’

துரைசாமியும் சீரங்கன் சொன்னபடியே செய்தான்.

மரண வீட்டுக்கு அக்கம் பக்கம், அடுத்த லயம் என்று ஆட்கள் வந்து குவிந்தார்கள்.

வாலிபர்கள் சிலர் வந்து வாசல் முன்னால் பந்தல் போடு வது பற்றியும், வாசலைக் கொஞ்சம் அகலமாக்கி ஆட்கள் வந்து நிற்கும்படியாக வசதி செய்வது பற்றியும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சில இளைஞர்கள் பழைய டையர்களைக் கொண்டுவந்து அடுக்கினார்கள். இரவில் சாமம் காக்கவேண்டும்... குளிர்காலம்... வாசலில் விடிய விடிய காத்திருக்க வேண்டும். ஆகவே டையர்களைக் கொளுத்துவார்கள்.

மரணக்கமிட்டியினரும், தலைவரும், துரைசாமியும் ஒரு வரையொருவர் விட்டுப் பிரியாமல் அங்குமிங்கும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சீரங்கன் தலைவர் காதை கடித் தான். “‘லொறியில போறநேரம்... ஒன்று பாவனைக்கு வாங்கி வச்சிக்குவோமா...?’” தலைவர் தலையை ஆட்ட, சீரங்கன் மான்குட்டியைப் போல துள்ளிக்குதித்து ஓடினான்.

துரைசாமியை இழுத்துப் பிடித்த கிழவி சொன்னாள், “‘புள்ளைகளுக்கு ரொட்டி சுட்டு குடுக்கணும்... தந்தி கெடைச்சதிலிருந்து பச்சத்தண்ணி வாயில வைக்கல்ல... எல்லாம் பசியில கெடக்குதுக... வர்றவங்களுக்கும் தேத் தண்ணி ஊத்திக்குடுக்கணும்... சீனி... தூளு வாங்கணும் ஒரு நூறு ரூவ்வா குடுத்துட்டுப் போப்பா...’”

“‘ஆயா... சல்லியெல்லாம் தலவரு கையிலே இருக்கு... அம்பது ரூவா தர்றேன்... எப்படியாவது சமாளிக்கப்பாரு... மூடியாட்டி தம்பிக்கிட்டே கேளு குடுப்பான்... நாங்க போயி

நேரத்தோடு பொணத்த கொண்டாரணும்...” துரைசாமி மெள்ள நழுவினான்.

அவனுக்கு மனைவி இறந்த சம்பவம் ஓர் இழப்பாகவோ பெருந்துயரமாகவோ தெரியவில்லை. ஆழமாக சிந்திக்கத் தெரியாத மக்களிடம் பாச உணர்வுகள் மேலோட்டமான உணர்ச்சியாகவே ஓடிவிடுகின்றன.

கிண்டி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக லொறி வந்துவிட்டது. லொறியின் பின்னால் இருபது பேர்வரை ஏறியிருந்தார்கள். டிரைவர் குய்யோ முறையோவென்று கத்தினான். “பத்து பேருக்கு மட்டுந்தான் ‘பாஸ்’ எழுதிக் கொடுத்திருக்காரு தோரை... நீங்க ஏறங்காட்டி லொறிய எடுக்கமாட்டேன்...” என்றான். ஒருவரும் கேட்டபாடில்லை. இந்தமாதிரி சூழ் நிலையில் தோட்டத்து லொறி தாரப் பயணம் போகும்போது வேடிக்கக்காக ‘சும்மா’ தொத்திக்கொள்ளும் கூட்டங்களுக்கு குறைவே இருக்காது!

டிரைவருக்கு கோபம் வந்து விட்டது. “தலைவரே! இந்தாங்க லொறி சாவி! நீங்க மவராசனா... போயி பொணத்த கொண்டுவாங்க...” என்று சாவியை நீட்டினான். தலைவர் ஒருவாறு சமாளித்து எல்லோரையும் இறக்கிப் பத்துப் பேர்களை மட்டும் ஒழுங்கு செய்தார்.

லொறி புறப்பட்டது...

தோட்டங்களில் சாராயத்துக்குப் பழக்கப்படாத நல்ல குணங்களுடைய இளந்தொழிலாளர்களும் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் தங்களை விளையாட்டுக்களில், கலை நிகழ்ச்சிகளில், வாசிக சாலை, சமூக சேவை என்றெல்லாம் பல துறைகளில் ஈடுபடுத்திக் கொள்வார்கள்.

இந்த வகையான இளைஞர்கள் பலர் மரண வீட்டில் தேவையான சில வேலைகளைச் செய்தார்கள். வந்தவர் களுக்கு பாண், தேநீர், வெற்றிலை வழங்கினார்கள். துரைசாமியின் தாயார் மாரியாயிடம் உறவினர்களின்

விலாசங்களைக் கேட்டறிந்து அந்தந்த இடங்களுக்கெல்லாம் 'கேதம்' சொல்வதற்கு ஆட்களை ஏற்பாடு செய்தார்கள். தோட்டத்து 'டோபி' யிடம் வெள்ளை சேலைகள், வேட்டிகள் கொண்டு வரும்படி ஆள் அனுப்பினார்கள்.

மரண வீடு... அங்கு கூடி வாழும் மக்களின் அரவணைப் போடு ஒன்று கலந்திருந்தது.

அக்கரப்பத்தனையிலிருந்து புறப்பட்ட தோட்டத்து லொறி நாகசேனை கடைவீதியில்போய் நின்றது, "பிரேதப் பெட்டியும், கோடிச் சேலையும் நாகசேனை பஜாரிலேயே வாங்கிக் கொள்கிறது நல்லது. கண்டியில... ஒன்னுக்கு மண்ணா... போடுவானாக..." மரணாதாரக் கமிட்டித் தலைவர் சீரங்கன் சொன்னான். அவன் சொன்னதில் நியாயம் இருந்தது. அதன்படியே வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

—டிரைவருக்கு சிகரெட்... லொறி புறப்பட்டது.

அந்திநேரம் ஐந்துமணி. லொறி கண்டி நகரத்தை வந்தடைந்தது. தலைவரும் மரணக்கமிட்டியினரும் டிரைவரை உபசரிக்கத் துடித்தார்கள். டிரைவர் தயங்கியபடி சொன்னார். "கொஞ்சம் நல்ல 'டிரிங்' கா பாருங்க!" நல்ல 'டிரிங்' கும் வந்தது. லொறியிலிருந்த மற்றவர்களுக்கு வழக்கமான போத்தல் உடைபட்டது.

இந்த அவசர அபிஷேகம் முடிவடைந்தது. லொறியும் ஆஸ்பத்திரியை வந்தடைந்தது.

ஆஸ்பத்திரி காரியாலயத்தில் தந்தியைக் காட்டினார்கள். டிரைவருக்கு சிங்களம் தெரியும். சிங்களத்திலேயே எல்லா விபரங்களையும் கூறினார். ஆஸ்பத்திரி கிளாக்கர் மையக் காம்பிராவுக்கு 'துண்டு' எழுதிக் கொடுத்தார்.

லொறியை மையக்காம்பிரா அருகில் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள். தோட்டத்து லொறியைப் பார்த்த ஒரு மையக்காம்பிரா ஊழியன் முணு முணுத்தான். "ஹேய்...!"

இன்னக்கி நமக்கு கோழிக் கறி!... ஒரு எஸ்டேட் கேஸ் வந்திருக்கு!’’ என்றான்.

உற்றார் உறவினரைப் பறி கொடுத்துப்போகின்றவர்களிடம் ‘பிடுங்கிய மட்டும் லாபம்’ என்று உரித்துவிடுவார்கள்... இந்த மையக்காம்பிரா ஊழியர்கள்!

தலைவர் துரைசாமியை முன்னால் அழைத்துப் போனார். துரைசாமி ஒரு மீசைக்காரனிடம் துண்டை நீட்டினான். அவன் கண் மண் தெரியாமல் குடித்திருந்தான். ‘‘எமதர்மன் இப்படித்தான் இருப்பானோ...?’’ என்று துரைசாமி நினைத்துக் கொண்டான். வெத்து உடம்பு... சீறும் புலி... படமெடுத்தாடும் பாம்பு... எல்லாம் அவன் உடம்பில் ‘பச்சை’ குத்தப்பட்டிருந்தது. அவன் பேசினான். ‘‘நாங்க ஒப் டீட்டி...! வூட்டுக்குப் போற நேரம்... இப்போ டீட்டிக்கு வர்றவனைக் காணோம். போய்... கிளாக்கர் மாத் தயாகிட்டே சொல்லுங்க... நாளைக்கு காலையிலேதான் பொணம் தரமுடியுமுன்னு.’’

டிரைவர் தலைவர் காதை கடித்தார். தலைவர் மரணக் கமிட்டியின் காதுகளைக் கடித்தார். லொறிக்குள்ளே தங்கள் தேவைக்காக வாங்கி வைத்திருந்தவைகளில் ஒன்றை எடுத்து நீட்டினான் சீரங்கன். ‘‘ஹி... ஹி... இது என்னா பிச்சைக் கார பிஸ்நஸ்... நாலு பேரு இருக்கோம்... இன்னொன்னு குடுங்க... இல்லாட்டி காலையில் வாங்க...’’ அவன் தலையை கால் இடுக்கில் போட்டுக் கொண்டான். பயந்து பயந்து அவனைத் தட்டியெழுப்பி இன்னொன்றையும் கொடுத்தார்கள்.

‘‘நேரத்தோடு பொணத்த தோட்டத்துக்கு கொண்டு போயி சேக்கணும்... போத்தல் போனா மயிராச்சி...!’’ என்றான் சீரங்கன்.

நகர்ப்புற ஊழியர்கள் தோட்டப்புற ஊழியர்களை கொஞ்சம் இளக்கமாகத்தான் கணக்கெடுப்பார்கள். கள்ளம் கபடம் ஒன்றுமறியாத அவர்களை ஏமாற்றித்தின்று ஏப்ப

மிட்டு விடுவார்கள்! மீசைக்காரனின் சகபாடிகள் வந்து போத்தல்களை வாங்கிச் சென்றார்கள். மீசைக்காரன் அத்தோடு அவர்களை விட்டபாடில்லை... “இந்தப் பொணம் கொடல் அழுகிக் கெடக்கு... செத்து ரெண்டு நாளாச்சு... ‘எம்பாம்’ பண்ணாட்டி நாளைக்கே நாறிப் போயிடும்!... நீங்க கொண்டு போயும் வேல இல்லே. அதுக்கு இங்கேயே பொதைச்சிட்டுப் போகலாம்... விருப்பமுன்னா... சொல்லுங்க... நாநூறு ரூவ்வா குடுத்தா செஞ்சு தர்றோம்...” இதைக் கேட்ட எல்லோருக்கும் தலைமுடி நட்டமாக நிமிர்ந்தது. இவர்களும் கணக்கில்லாமல் குடித்து வெறியில்லாம விருந்திருந்தால் பெரிய அதிகாரியிடம் கதைத்து பிணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போயிருக்கலாம். அவர்கள் சவச்சாலை ஊழியர்களைவிட வெறியில் ‘கசங்கி’ போயிருக்கிறார்கள்...!

டிரைவர் தலைவரிடம் கதைத்தார் “முருகன் விட்ட வழி” என்று தலைவர் நாநூறு ரூபாவை நீட்டமுடியாமல் நீட்டினார்.

மீசைக்காரனின் இன்னொரு சகபாடி வந்து பிரேதப் பெட்டியை எடுத்துச் சென்றான்.

சொன்னபடி நேரத்தோடு பிரேதம் கிடைத்தது. சாராய வெறியில் அவர்களுக்கு “சந்தோஷம்” வேறு கொடுப்பதற்கு சீரங்கன் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டை எடுத்தான். அவனை இழுத்து லொறிக்குள்ளே தூக்கிப் போட்டு கதவைச் சாத்தினார் டிரைவர்.

—லொறி தோட்டத்தை நோக்கியது. எல்லோரும் களைத்துப் போயிருந்தார்கள். கம்பளையில் வந்து இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். லொறி உலப்பனை... நாவலப்பிட்டி என்று உறுமிக்கொண்டு சென்றது. நாவலப்பிட்டியில் மசல் அடித்துக் கொண்டு கடியஞ் சேனையைக் கடந்தார்கள்.

கடியஞ் சேனையிலிருந்து தலவாக் கொல்லைக்கு வரும்

பாதைதான் கொஞ்சம் செங்குத்தாகவும் வளைவு சுழிவாகவும் இருக்கும்.

பின்னால் வந்தவர்கள் பிரேதப் பெட்டியைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தார்கள். சிலர் அரைத் தூக்கம் முக்கால் தூக்கமென்று வந்தார்கள். தலைவரும், துரைசாமியும், சீரங்கனும் முன் ஆசனத்தில் இருந்தார்கள். டிரைவருக்கு சிகரட் பற்ற வைத்து ஒத்தாசை செய்துகொண்டு வந்தான் சீரங்கன்.

தலைவர் துரைசாமிக்கு ஆறுதல் மொழி சொல்லிக் கொண்டு வந்தார். “டேய் தொரை! ஒம்பொண்டாட்டி செல்லம்மா போயிட்டான்னு கவலைப்படாதே...! ஒன் புள்ளைக்குட்டிகள்... பாதுகாக்க செல்லம்மா தங்கச்சிய நான் கொண்டு வந்து வைக்கிறேன். ஒன் மாமனா... எம்பேச்சுக்கு மறுபேச்சு பேசமாட்டாரு!” என்றார்.

என்னதான் நடந்தது... என்னதான் நடந்து கொண்டிருக்கிறதென்று தெரியாமல் வெறியிலே நீந்தி வரும் துரைசாமிக்கு தலைவரின் “தங்கச்சியை கொண்டுவந்து வைக்கும் ஆறுதல் மொழி” ஆறுதலாகவிருந்தது.

“என்னா இருந்தாலும் என் செல்லம்மா மாதிரி வருங்களா அண்ணே!” வெறியில கவலைப்படுகிறவர்களும் அழுத்தான் செய்கிறார்கள். கண்ணீர் வடிக்காத அழுகை- ‘பொலட்டு’ அழுகை.

லொறி நல்லபடியாக தலவாக்கொல்லை வந்து சேர்ந்தது. இரவு மணி பதினொன்று எல்லோரும் இறங்கி ‘வெளியத் தெருவ’ போனார்கள்.

மந்திரத்தில் மாயாஜாலம் காட்டுவதுபோல சீரங்கன் ஒரு போத்தலை எடுத்து ரகசியமாக தலைவரிடம் காட்டினான். டிரைவர் தனக்கு வேண்டா மென்றார். தலைவரும் சீரங்கன், துரைசாமி மூவரும் பின்னாலுள்ளவர்களுக்குத் தெரியாமல் ‘கதையை’ முடித்தார்கள்!

“இனி வீடு போயி பொணத்தை எறக்கும் வரை இந்த வெளையாட்டு கெடையாது” என்று போத்தலை இறுக்கி அடைத்து வைத்தான் மரணக் கமிட்டி சீரங்கள்.

வட்டக்கொடை... நாகசேனை... திஸ்பனை... பசுமலை மண் ராசி... அக்கரபத்தனை.

—தோட்டம் வந்து விட்டார்கள்.

லொறியைக் கண்டவர்கள் தீப்பந்தங்களை ஏந்திக் கொண்டு முன்னே ஓடி வந்தார்கள்.

—இரவு மணி பன்னிரண்டு.

செல்லம்மாவின் பிள்ளைகள் தலைவிரி கோலமாக அலறிக் கொண்டு ரோட்டுக்கு ஓடிவந்தார்கள். மாரியாயிக்கு கண்பார்வை குறைவு. அந்த இரவில் நடக்கவும் சக்தி போதாது வாசலிலேயே நின்று கொண்டு மார்பில் அடித்துக் கொண்டு கத்துகிறாள். “ஏஞ்சீதேவி...! போயிட்டு வர்றேன் அத்தே’ன்னு போனியேடி... இப்போ... பொணமா வர்றியேடி... என் செல்லக் கிளியே...” என்று ஓங்கி ஓங்கி தலையிலும் மார்பிலும் அடித்துக் கொண்டு ஒப்பாரி வைத்தாள். அவளை ஆறுதல் படுத்தினார்கள்.

—வாசலில் பந்தல் போடப்பட்டிருக்கிறது.

பிரேதப் பெட்டியை வாசல் முன்னால் இறக்கி வைக்கிறார்கள். வெளியிடங்களில் இறந்தவர்களை வீட்டுக்குள்ளே கொண்டு வரமாட்டார்கள். இது தோட்ட வழக்கம்.

பந்தலில் ஐந்து, ஆறு ‘கேஸ்’ விளக்குகள் தொங்குகின்றன.

பிரேதப் பெட்டியைத் திறந்து வைக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் ஆவேசமாகக் கூக்குரல் இடுகின்றார்கள். மாரியாய் கிழவியை பெட்டியருகே அழைத்து வருகிறார்கள். அவளை தள்ளிக்கொண்டு “என்ன பெத்த ஆத்தா!” என்று ஓலமிட்டு பெட்டிமேலே வந்து விழுந்தாள் மூத்தமகள். காலம் முழுவ

தும் அரை வயிற்றுக் கஞ்சியைக் குடித்துக் கொண்டு குடிகாரக் கணவனுக்கும் சோறு போட்டு, ஐந்தாறு மக்களையும் பட்டினி போடாமல் காப்பாற்றி வந்த அந்தக் காவல் தெய்வத்தை அள்ளி அணைத்துக்கொள்ள அவள் துடித்தாள். தன் தெய்வத்தின் முகத்தைத் தடவி முத்தம் கொடுக்கக் குனிந்தாள். குனிந்தவள் “ஆ!” அலறினாள். நாகத்தை மிதித்தவளாய் நடுநடுங்கினாள், “இது எங்க ஆத்தா இல்லே...?” என்று வானதிர மலைகள் இடிந்து விழ சத்தமிட்டாள்.

எல்லோரும் பெட்டியிலிருக்கும் பிணத்தைப் போய் பார்த்தார்கள். அவர்கள் அப்படியே அதிர்ச்சியடைந்து நின்றார்கள். பெட்டியிலிருக்கும் பிணம் செல்லம்மா இல்லை!

வேறு யாருடையதோ... அந்தப் பிணம்! மரணவீட்டை கவனித்துக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் தலைவரைத் தேடினார்கள்; துரைசாமியைத் தேடினார்கள்... மரணக் கமிட்டியினர் ஐந்து பேர்களையும் தேடினார்கள். அவர்களோடு ஒத்தாசைக்குப் போனவர்களையும் தேடினார்கள். ஒருவரையும் காணவில்லை...?

எல்லோரும் லொறிக்குள்ளே குப்புறக் கிடந்தபடி தூக்கம்! கோபாவேசமடைந்த இளைஞர்கள் வாளி வாளி யாக தண்ணீரை அள்ளி அள்ளி அவர்கள் மேல் ஊற்றினார்கள்.

தலைவரையும் மரணக் கமிட்டி சீரங்கனையும் இழுத்து வந்தார்கள். துரைசாமி ‘பித்தா பித்தா’ வென்று விழித்தான்.

“குடிகார நாய்களா...! வந்து பாருங்கடா... இது யாரு லுட்டு பொணம்? எங்கடா செல்லம்மா? அவ செத்தாளா இருக்காளா...?” சீரங்கனின் சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். அது ‘டர் புர்’ ரென்று கிழிந்தது. தலைவரைப் பார்த்தால்... அவர்தான் பொண்டாட்டியைப்பறி கொடுத்தவர் போல காட்சி கொடுத்தார்! துரைசாமியை இழுத்து ஓங்கி அறைந்தான், அவனது தம்பி வேலு. வேட்டி ஒரு பக்க

மும் செருப்பு ஒருபக்கமுமாகப் போய்விழுந்தான் துரைசாமி. இளைஞர்கள் வெறிகொண்டு துடித்தார்கள். மாரியாய் கிழவி சத்தம் போட்டாள், “ஏய் சண்டாளப் பாவிகளா! சாராயத்த குடிச்சிட்டு இப்புடி காரியத்த கெடுக்கலாமா? வாங்கடா சாராயம் தாறேன்...?” என்று கர்ஜித்தாள். எல்லோரும் தலையைக் கீழே போட்டாலும் அவள் பேசிய தில் நியாயம் இருக்கிறது என்று மௌனமாக இருந்தார்கள்.

சலசலப்பு நிற்கவில்லை. எல்லோரும் குழம்பிய நிலையில் என்ன செய்வதென்று புலம்பிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு போலீஸ் ஜீப் வண்டி வேகமாக பறந்து வந்து கொண்டிருந்தது. வண்டி லயத்துக்குள்ளே... மரண வீட்டுக்கே வந்து நின்றது! ஒரு போலீஸ் அதிகாரியும் இரண்டு சார்ஜன்ட்மார்களும் இறங்கி வந்தார்கள். கண்டி ஆஸ்பத்திரி யிலிருந்து டெலிபோன் செய்தி வந்திருப்பதாகவும், செல்லம் மாவின் பிரேதத்துக்குப் பதிலாக, வேறொரு பிரேதம் தவறு தலாக மாற்றி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அந்த பிரேதத்தை உடனடியாக இப்போதே கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் ஒப்படைத்துவிட்டு, செல்லம்மாவின் பிரேதத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படியும் கேட்டிருக்கிறார்கள். என்று விபரமாக சொன்னார் போலீஸ் அதிகாரி.

பிரேதம் கொண்டுவரச் சென்றவர்களை அழைத்து, பிணத்தை சரிவர பார்க்காமல் — அடையாளங் காணாமல் எந்த மடையன் கொண்டு வந்தான் என்று வினவினார்.

போனவர்கள் எவருமே சவச்சாலைக்குள் நுழைந்து பிணத்தைப் பார்க்கவும் இல்லை; அடையாளம் காட்டவு மில்லை. சவச்சாலை ஊழியர்கள் கொடுத்த பிரேதத்தை இவர்கள் லொறியில் ஏற்றி வந்தார்கள் என்ற உண்மை மட்டும் விளங்கியது. போலீஸ் அதிகாரி பிரேதம் கொண்டு வந்தவர்களை மேலதிகாரி விசாரணைக்காக ஜீப் வண்டியில் ஏற்றினார்.

இளைஞர்கள், வேறு டிரைவரை வரவழைத்து கண்டிக்குப் போகும் பொறுப்பை ஏற்றார்கள்.

அந்தப் பிரேதம் மீண்டும் லொறியில் ஏற்றப்பட்டது.

(1992)

‘குந்தவை’

1960 களின் பிற்பகுதியில் ஈழத்து இதழ்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும், தமிழ்நாட்டில் ‘கணையாழி’ இதழ் ஆகியவற்றிலும் எழுதி, ஈழத்து எழுத்துக்கு நம்பிக்கையளித்தவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இலக்கிய எழுச்சிக் காலத்தில் எழுதிய எழுத்தாளர்களில் ஒருவர்; நுட்பமான எழுத்தாற்றல் வாய்க்கப் பெற்றவர் என விமர்சகர்களால் மதிப்பிடப் பெற்றவர்.

மிகக் குறைவாக எழுதிய ‘குந்தவை’யின் எழுத்து நடையும், கருப் பொருளும் சமகாலப் பிரச்சினைகளை மிக அவதானிப்புடன் பதிவு செய்திருக்கின்றன.

இணக்கம்

அருணா கூடையோடு 'துர்க்கா ஸ்ரோறு'க்குள் துழைந்து விட்டாள். நான் வெளியே நின்று கொண்டேன், குடைக்காம்பைத் தோளில் சாய்த்துச் சுழற்றியபடி உள்ளே போவதா வேண்டாமா என்று யோசித்தவாறு,

கடைக்குள் இருந்து ஒரு தடித்த பெண் வெளியே வரப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நல்ல வேளை நான் உள்ளே போகவில்லை. போயிருந்தால் இவளிடம் இடை நடுவில் அகப்பட்டு, அந்த உருளைக் கிழங்குப் பெட்டியோடு ஒட்டப்பட்டு நசுங்குண்டிருப்பேன். அல்லது இவள் வருவதை கண்டதுமே, இவளுக்கு வழிவிட மீண்டும் வெளியே வந்து நின்றிருப்பேன். யாராவது இவ

ளின் கூடையை, வெளியில் நின்று வாங்கிக்கொண்டு, இவள் சிரமமின்றி வெளியே வர உதவியிருக்கலாம் போலிருந்தது.

அதற்குள், அவள் வெளியே வந்து விட்டாள். ஜாக்கெட் டின் கீழ் இடுப்புத் துணிக்குள் இறுகிப் பிதுக்கிய ஓலைப் பர்ஸைத் தொட்டுப் பார்த்தவாறு, அவள் ஹமீட் ஹுசேன் பக்கமாக நடந்து முடக்கில் மறைத்தாள்.

ஹமீட் ஹுசேனுக்கு முன்னால், அதன் கண்ணாடிச் சுவர் வழியாக உள்ளே பார்த்தபடி ஒரு சிறு கூட்டம் காணப் பட்டது. எனக்கு முதலில் ஏன் இப்படி நிற்கிறார்கள் என்பது தட்டுப்படவில்லை. பிறகுதான் தெரிந்தது இன்று இந்தியா - ஸ்ரீலங்கா ஒருநாள் கிரிக்கெட் மாட்ச். ரூபவாகினியிலும் காட்டுகிறார்கள். டிவி விற்பனையாளர்கள், டிவி ஒன்றைப் போட்டு விட்டிருக்கிறார்கள்.

எனக்கும் ஒரு கணம் நானும் அந்தக் கூட்டத்தோடு போய் நிற்கட்டுமா என்றிருந்தது. ஸ்ரீகாந்த் வெளுத்தால் அல்லது வெத்தமுனி, டயஸ், மெண்டிஸ் என்று wickets விழுந்தால்... வேண்டாம், 'பாத்திமாவிலை படிச்சுக்குடுக்கிற அந்தக் கண்ணாடி போட்ட ரீச்சரும் நின்னு TV பார்த்தா' - என்று நாளை.

நான் கிரிக்கெட்டைப் பார்ப்பதை விட, அதைப் பார்த்து நின்ற கூட்டத்தைப் பார்ப்பதில் திருப்திப்பட முயன்றேன். குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்ட கவுன் அணிந்த ஒரு இளம் தாய்; நீண்ட கை ஜாக்கேட் அணிந்த தலை நரைத்த கிழவி; பின்னால் கைகளைக் கோர்த்தவாறு தலையை நீட்டி நீட்டிப் பார்க்கும் வழக்கைத் தலை.

எல்லோரினது முகத்திலும் கிராமியக் களையே தெரிவதாக எனக்குப் பட்டது. சுற்றுப்புற விவசாயக் குடியேற்றங்களிலிருந்து வந்தவர்களாகவே தெரிந்தனர். 'லவுட் ஸ்பீக்கர்' பூட்டி வந்து, கத்தி ஊரைக்கூட்டி, திறந்த வெளியாக ஒரிடத்தில், சூக்குச் சுவர்களின் நடுவில், ஓர் இரவியே, மூன்று, நான்கு என்று சினிமாப் படம் போட்டுக்

காட்டும் வீடியோக்காரர்களைப் போல இந்தக்கடைக்காரரும் ஏதோ படம் போட்டுக் காட்டுகிறார், பார்ப்போம் என நின்றிருப்பார்கள்.

“ஹால் கீயதே?” (அரிசி விலை என்ன?) அருகே குரல் கேட்டது. கடையின் வெளிப்புற ஓரமாக, வாய் அகல, உடல் கோண நிறுத்தப்பட்டிருந்த அரிசிச் சாக்குகளின் ஒன்றில் கைவிட்டு அளைந்தவாறு, ஒரு பெண் நின்றிருந்தாள். அவள் முழங்கையில் தொங்கிய பையில் ‘டொனால்ட்’ கை வீசித் துள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

மறு ஓரத்தில் எண்ணெய்ப் பீப்பாய்களின் நடுவே நின்று எண்ணெய் மொண்டு போத்தலிற்குள் விட்டுக் கொண்டிருந்த கடைப் பொடியன் ஒருவன் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு அவளுக்குப் பதில் சொன்னான்.

நான் கடைக்குள்ளே அருணாவைத் தேடினேன். கடை முதலாளியின் மேசைக்கு கிட்டவாகவே போய்விட்டிருந்தாள், ஏதோ நிறுக்கப்படுவதை பார்த்துக்கொண்டு என்ன இருந்தாலும் அருணா கெட்டிக்காரிதான்! எந்தக் கூட்டத்திற்குள்ளும் நுழைந்து விடுவாள். அதோடு அடுத்த ஞாயிறு பொல (சந்தை) கூடும் வரை — அதாவது ஒரு கிழமைக்கு எங்களிருவரின் சமையல் சாப்பாட்டிற்கு என்னென்ன சாமான்கள், எவ்வளவெவ்வளவு வேண்டும் என்பதெல்லாம் அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

நான் திரும்பித் தெருவைப் பார்க்கலானேன்.

ஒரு பெண், வயிற்றுச் சுமையோடும், கூடைச் சுமையோடும் மெதுவாகத் தெருவில் நடந்து கொண்டிருந்தாள். பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. இந்நிலையிலும் அவளைக் போய் சாமான்கள் வாங்கி வா என விட்ட அந்த முகமறியா கணவன் மீது ஆத்திரமாக வந்தது. அதற்குள் அவளின் கணவன் போலக் காணப்பட்ட ஒருவன் மறுபுறத்திலிருந்து வந்து, அவளோடு சேர்ந்து கொண்டான். பார்வைக்கு

அவளைவிட மெலிந்தவனாகவும், சிறிது கட்டையனாகவும் தெரிந்தான். வந்தவன், தன் பிளாஸ்டிக் கூடையை அவளிடம் கொடுத்து அவளின் பாரமான மூங்கில் கூடையைத் தான் வாங்கிக் கொள்வான் என பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் முடக்கில் சென்று மறையும்வரை அது நடக்கவில்லை.

மக்கள் எங்கும் பரவலாகத் திரிந்தனர். இரண்டு இரண்டாக, மூன்று மூன்றாக சிறு சிறு கூட்டமாக கடை வாசல்களில் ஏறியும் இறங்கியும், சிரித்தும் பேசியும் கொண்டு.

இடப்புறமாக கொழும்பு றோட்டைத் தொட என நீண்ட மன்னார் றோட்டின் நீளவாக்கில் சில துணிக்கடைகள். அவற்றின் ஒன்றிலிருந்து இறங்கிய கவுன்களின் கூட்டமொன்று வண்ணக் குடைகளைப் 'பட்' என விரித்து, வாங்கியவற்றை நெஞ்சோடு அணைத்து நடந்து வந்தது.

என்னைத் தாண்டிப் போன கைலி - பனியன் கூட்டம் அவர்களைக் கண்டு சலசலத்தது. ஒருவன் அந்த நீலப் புள்ளிச் சட்டைக்காரியை வழி மறித்து ஏதோ சொல்ல, அவள் அதற்குச் சரியான பதிலடியாய் ஏதோ கொடுத்து விட்டாள் போலிருந்தது. அடுத்தவர் தோளைத் தள்ளிச் சிரிப்பை எல்லோரிடமும் பரவியது. எனக்கும் இதைப் பார்க்க மனதிற்குள் சந்தோஷமாகத்தானிருந்தது. கிராமிய Innocent என்பது இதுதானோ?

மாம்புரியில் படிப்பிக்கும் அந்த அரியாலை ரீச்சர், தன் வழக்கமான முன்னால் போர்த்திழுத்த சேலைச் செருகலுடன் யாரோடோ சிங்களத்தில் கதைத்துச் சிரித்தபடி நடந்து போனாள். அவள் கூடைக்குள் திணிக்கப்பட்ட கீரைப் பச்சை தெரிந்தது.

ஜக்கெட்டின் கீழ் சாயம் போன சீத்தை கம்பாயம் அணிந்த சிங்கள நாட்டுப் புறப் பெண்கள் மேலே போர்த்த துவாயும் ஓலைப் பையுமாய் என்னைக் கடந்து சென்றனர். எதிரே ஒரு முக்காடிட்ட முஸ்லீம் முதாட்டியைக் கண்டு சுற்றி நின்று, தொட்டுப் பேசிக் கொண்டனர்.

லங்கா ஜுவலறியின் வாசல் படியோடு யாரோ தொப்பி அணிந்த முஸ்லீம் பெரியவரோடு வினயமாகவும் அதேநேரம் சந்தோஷமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த அதன் உரிமையாளன் செல்வராசா.

ஏதிரே பிளந்து தொடங்கி பின் இணையும் வீதி. அந்தப் பிளப்பின் நடுவே, நெட்டென ஆகாயப் பின்னணியில் எழுந்து நின்ற இஸ்லாமிய பாணித் தூபி; அதன் சுற்றுக் குறுஞ்சுவரில் அலகினுள் அலகு வைத்துக் கரையும் இரு காகங்கள்.

எல்லாமே புதிதாக அழகாகத் தெரிந்தன. வெய்யில் தகிப்பிலும் வேர்வைக் கசகசப்பிலும், இந்த நகரம்தான் இவ்வளவு இயல்பாய், உயிர்த்துச் சிரிக்கிறது. எல்லோரும் கூடி ஒருவரை ஒருவர் கண்டு பேசிச் சிரித்து...

இப்படியான ஒரு தன்னியல்பும் நிம்மதியும், சொந்த ஊரில் இப்பொழுது இருக்குமா என நினைத்துக் கொண்டேன்.

எங்கோ ஒரு வெடி குண்டின் ஓசைகேட்கும். தொடர்ந்து பலி ஆடுகளைப் பலி எடுக்கவென, வரும் கனரகங்களின் உறுமல்களுக்கும் ‘படபட’க்கப் போகும் யந்திரத் துப்பாக்கி களுக்கும் பயந்து, இழுத்து பூட்டப்படும் கடைத்தெருக்கள்.

ஒரு லீவில் அவள் யாழ்ப்பாணம் சென்றபொழுது, யாழ்ப்பாணம் இப்படித்தானிருந்தது. விடிந்தால் ‘அங்கை பிரச்சனையாம், இஞ்சை பிரச்சனையாம். அங்கை அத்தினை பேர் பலியாம்’ என்ற செய்திகள்தான். நெடிய காட்டு தீர்த்த மண்டபச் சுவரில் சிதறி அடித்துக் காய்ந்து போன இளரத்த கறைகள். யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போய் வருகையில் வழியில் சிங்களப் பகுதிகளைத் தாண்டும் பொழுது உயிரைக் கையிலே பிடித்துக் கொள்ளும் பீதி.

ஆனால், இப்பொழுது கொஞ்ச நாளாக யாழ்ப்பாணத்தில் இவை இல்லையாம். அப்பகுதி அமைதியாக இருக்கிறதாம். கடவுளே! இப்படியே இருக்கட்டும். நடந்து முடிந்த

அந்தப் பயங்கரமான நாள்கள் மீளத் திரும்பி வரவே வேண்டாம். ஏதாவது இணக்கத்திற்கு வரட்டும். இரு பகுதியும் ஒத்து விட்டுக் கொடுத்தால் கட்டாயம் ஏதாவது ஒரு இணக்கத்திற்கு வரலாம். வரவேண்டும்.

இதோ, இங்கே பேதங்கள் அறியாத, புரியாத இந்த எளிமையுடன், சுற்றி வந்து குடியேறியிருக்கும் விவசாயிகளிடையே எமக்கு இருக்கும் இந்த நிம்மதி, இலங்கையில் எல்லாப் பகுதியிலும் எமக்கு கிடைக்கும் நாள் மீள வரட்டும்.

மேலே நினைக்க விடாமல் அருணா கடைக்குள் இருந்து வந்து விட்டாள். அவள் கையில் இருந்த கனத்த சாமான் களை வாங்கி என் கூடைக்குள் வைத்துக் கொண்டேன். “இன்னம் சோயா பீன்ஸும், தேங்காயும் வாங்கோணும்” என்ற அருணா, “கண்டி ஸ்ரோஸ் வழியாப் போவம்” என்றாள்.

என் விரித்த குடையின் கீழ் இருவரும் நடந்தோம். ஓரத்து கடையில் பொறிகீள் ஒளியாய் சிதறி அடங்க ‘வெல் டிங்’ நடந்து கொண்டிருந்தது. ‘முருகன் கபே’யிலிருந்து ஒரு ஆள் சாப்பிட்ட இலைகளை அள்ளிக் கொண்டு வெளியில் வந்தான். ஹமீட் ஹுசேனின் கடையை கடக்கையில் டிவி திரையில் கிரிக்கெட் அம்பயரின் கறுத்த கால்கள் தெரிந்தன.

கண்டி ஸ்ரோஸுக்குள்ளும் இன்று சனம்தான். எங்களைக் கவனிக்க முதலில் ஆட்களே தென்படவில்லை. பிறகு அந்த அப்பாவித் தோற்றமுள்ள சேல்ஸ்மன்தான் எங்களைக் கண்டுவிட்டு முன்னுக்கு வந்தார். அருணா அவரிடம், “கோயா பவுடர், லக்ஸ், எலாஸ்டிக்” என்று ஏதேதோ சொன்னாள். அவர், அவள் கேட்ட சாமான்களை எடுத்து வைக்கத் துவக்கினார்.

எனக்கு, போன முறை இங்கே வந்தபொழுது நடந்த சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது. அப்பொழுதும் இதே சேல்ஸ்

மன்தான் இருந்தார். நான் வாங்கிய சாமான்களுக்கு காசு எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருத்தேன்.

தோட்டால் போன Bai, நான் கடைக்குள் நிற்பதைக் கண்டுவிட்டு, படியேறி வந்தான். நேராக சேல்ஸ்மனிடம், “போன் இருக்கா போன் கடயிலே?” என்று அவன் கேட்ட பொழுது, மேற்கொண்டு என்ன சொல்லப் போகின்றான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு தடுக்கும் முன்பாக, “புலிப் படைத் தலைவி இங்கிட்டு நிக்கிறா என்று போலீசுக்கு போன் பண்ணனும்” என அவன் சொல்லியே விட்டான். அதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கக்கூட வாய் எழாமல், அந்த அப்பாவி சேல்ஸ்மன் இதை உண்மை என எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறாரே என திடீரென எழுந்துவிட்ட பயத்தில் நான் வெகுண்டு கடையை விட்டு வெளியேறியதும்,

சிறிது தூரம் செல்வதற்குள், அவன் “ரீச்சர் ரீச்சர்” எனக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு பின்னால் வந்தான். “மிச்ச சல்லியை வாங்கமாப் போறீங்களாமே.” மீள கடைக்குத் திரும்புகையில், அவன் சொன்னதை அந்தக் கடைக்காரர், உண்மை என எடுக்கவில்லை என்பதே பெரும் நிம்மதியை தந்தது.

கப்பலுக்குப் போய் வந்தும் கை நிறைய உழைத்து வராத தன் தூரத்து உறவினனான இந்த Baiயை, அவன் வீட்டிற்கு வந்த பொழுது, வீட்டுக்கார அன்ரி அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அன்று, ‘நான் யாழ்ப்பாணத்தவள்’ என்று அறிந்ததிலிருந்து, அவனுக்கு நான், ‘புலிப்படைத் தலைவி’ தான். இதை அவன் அன்று வீட்டிற்கு வெளியிலும், அந்த கடைக்காரரிடமும் சொன்னபொழுது நான் அரண்டு தான் விட்டேன். சீ! இந்த மாதிரி வேடிக்கைகள் எல்லாம், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த எங்களுக்கு வினையாகவே மாறிவிடும் என்பது அவனுக்குத் தெரியாதா?

வெளியே வந்தோம். எதிரே கிங்கொங் பேக்கரியின் உட்புறச் சுவரில் பெரிதாக மாட்டியிருந்த கிங்கொங்கின் படம் தோட்டால் போகையிலும் தெரிந்தது.

திருப்பத்துப் பள்ளி வாசலின் முன்னால் பூட்டுப்போட்ட உண்டியல் பெட்டி இருந்தது. அடுத்துள்ள திடலில் சந்தைக்கு வண்டி பூட்டி வந்த சில மாடுகளைக் கட்டியிருந்தார்கள். ஒரு மாட்டை விழுத்தி, லாடம் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு அந்த மர நிழலில் நின்று, போன ரம்ஸான் பெரு நாளன்று மாட்டு வண்டி ரேஸ் பார்த்தது நினைவுக்கு வந்தது.

நேராக நடந்து வந்து குருனாகல் றோட்டில் மீண்டும் ஏறினோம். அன்னாசிப்பழத் துண்டுகளை விற்பவன் முன், தந்தையின் கைப்பிடிக்குள் நின்று கொண்டு அன்னாசித் துண்டைக் கடிக்கும் ஒரு சிறுவனே முதலில் கண்ணில் தெரிந்தான்.

றோட்டைக் குறுக்காக வெட்டி, மறு ஓரமாக நடந்தோம் நாங்கள். தேங்காய் வாங்கும் தகரக்கடை எதிரில் நின்றது.

“பாத்தெடுங்க பாத்தெடுங்க” என்றார் கடைக்காரர். தேங்காய் குவியலருகே குனிந்து குலுக்கிப் பார்க்கையில் அருணா பெரிய தேங்காய்களாக தெரிந்தெடுத்து ஒருபுறம் வைக்கலானாள். “அப்ப விலையும் பார்த்துச் சொல்லுவீங்களோ?”

“ஓ! நீங்க பெரிய தேங்காயாப் பாத்தெடுத்தா, நானும் பெரிய விலையா பாத்துச் சொல்றன்” என கடைக்காரர் சிரித்தார். நாங்கள் சிரித்தோம்.

இருந்தாற்போல வாசலைப் பார்த்து வாய் எல்லாம் பல்லாக “என்ட என்ட” (எப்பா வேண்டாம்) என்றார். தாயும் மகளுமாய் இருவர், கண்டிய பாணிச் சேலை கவுனுமாய் வாசலில் நின்றனர்.

நாங்கள் காசைக் கொடுத்து விட்டு, தேங்காய்களை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தோம்.

சிறிது தூரம் வந்ததும் ஒரு ஒழுங்கையின் இரு புறமும் இரு வான்கள் தூக்கிவிடப்பட்ட பின்பகுதி றோட்டைப்

பார்க்க நின்றன. இரு நகரும் கடைகள். ஒரு வானிற்குள் தேங்காய் குவியல் இருந்தது.

“இஞ்சை பாரப்பா, தேங்காய் கொண்டு வந்து விக்கிறாங்கள். இவங்களட்டை வாங்கியிருந்தா மலிவா இருந்திருக்கும்.” என்றாள் அருணா.

“சரி சரி, இப்ப வாங்கிப்போட்டம், அடுத்த முறை பாப்பம்” என்றேன்.

நடக்க நடக்க சன நெருக்கடி அதிகரித்துத் தெரிந்தது. சந்தைத் திடலுக்கு இட்டுச் செல்லும் வீதி. பாதையோரக் கடைகள் வேறு. வளையல்களால் மினுங்கும் பெட்டிக் கடைகள். கயிற்றில் தொங்கும் ரெடிமெட் ஆடைத்தோரணங்கள்.

கல்விக் கந்தோர், ஜோர்ஜ் மிஸ் வீடு எல்லாவற்றின் முன்பாகவும் நிலமெங்கும் மெழுகு துணி விரிப்புகள். அவற்றில் எடுத்துப் பார்த்து குதறப்பட்ட துணிகள் பல்வேறு நிறங்களில். நான் அதையே பார்த்துக் கொண்டு நடப்பதைக் கண்ட ஒரு துணிக்காரன் கூப்பிட்டான். “நோனா, என்ட என்ட” நான் “எப்பா” என கை காட்டி நடந்தேன்.

வலப்புறக்கடை வரிசையில் ஒன்றைக் காட்டி, அருணா “அங்கை சோயா பீன்ஸ் இருக்கும். கேட்டுப் பாப்பம்” என்று, றோட்டைக் கடக்க முற்பட்டாள்.

“பொறப்பா பஸ்” என்று தடுத்தேன். இருபுறமாக சனங்களைப் பிரித்துக்கொண்டு புத்தளம் எனத் தனிச் சிங்களத்தில் பெயர்ப்பலகை போட்ட பஸ் ஒன்று நிறை சனத்துடன் ஊர்ந்து வந்தது.

அதைப் போக விட்டு, றோட்டை வெட்டி மறுபுறம் போனோம்.

அருணா சொன்ன மாதிரியே அந்தக் கடையில் சோயா பீன்ஸ் இருந்தது. அரைக்கிலோ கட்டித் தரச்சொல்லி வாங்கிக்கொண்டோம்.

நீளநடக்கையில் கடை வாசல்களில் ஒவ்வொரு தானியச் சாக்குகளினுள்ளிருந்து எழுந்து நின்ற விலை மட்டைகளைப் படித்தபடி நடந்தேன். ரூப்பியள் 9/25, ரூப்பியள் 10/15.

கடாபி ரீறாமையும் தாண்டிவிட்டால் கடை வரிசை முடிந்து, சந்தைத் திடல் துவங்கிவிடும்.

நகரும் மக்களின் கால்களிடையே, நிலத்தில் போடப் பட்ட காசுச் சிதறல்கள் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தன. சிலர் காசை எறிந்துவிட்டுப் போவதையும் கண்டேன். கர்ண கரூர மான குரலில் யாரோ கத்துவதும் காதில் அறைந்தது. பிறகு தான் அந்தப் பெண் குந்தியிருப்பதைக் கண்டேன். அவள் தான் ஏதோ கத்தி இரந்து கேட்கிறாள் என்பதை உணர் கையில் கண்கள், 'சட்' என்று வெருட்சி கண்டன.

கொதி மணலில் போடப்பட்டுச் சுருண்டு, கையும் காலை யும் கோணி, கோணி இழுத்துத் துடிக்கும் ஒரு உருவம்...

அந்தப் பெண்ணின் கத்தலுக்கும், அவளெதிரே எறியப் பட்ட காசுச் சிதறல்களுக்கும் பொருள் விளங்குகையில், பரி தாபத்தை மீறி எரிச்சலே மேலொங்கியது.

சீச்சீ! இந்தப் பாவப்பட்ட சீவனை கொதி மணலில் துடிக்க விட்டு இப்படியும் பிழைக்க வேண்டுமா?... வேறு என்ன செய்வது? பாவம், அவளுக்கும் வேறு எத்தனை கஷ்டங்களோ? என் மனத்தில் ஏதோ ஒரு கதை... 'அழைக்கின்ற வர்கள். அந்தப் பெண்ணை சில கணம் மறந்து, அதன் தலைப்பைத் தேடிப்பிடித்தேன், வண்ண நிலவனுடையது.

சந்தைத் திடல் நெருக்க, நெருங்க, ஆளை ஆள் இடிக் காமல் நடக்க முடியாத சன நெருக்கம்.

'பீப்பி' என ஊதிக்கொண்டே இருக்கும் ஐஸ் பழ வண் டிக்காரன் மூன்று முன்றாய் லைப்போய்களை அடுக்கிக் கொண்டு 'ரூபியள் தகயட்ட துனாய்' (பத்து ரூபாய்க்கு மூன்று) என வழி மறிக்கும் 'அடிடாஸ்' தொப்பிக்காரன். பிரமிட் போல் நாரத்தங்காய்களை அடுக்கிவைத்துக்கொண்டு

கூப்பிடும் நரைத்த தலைக்காரன். எல்லோரையும் மீறிக் கொண்டு சந்தைத் திடலுக்குள் இறங்கினோம்.

பிரியும் வழித் தடங்களின் இருபுறமும் காய்கறிக் குவியல்கள்; மற்றவர்களைப் போல, நாங்களும் நின்று பார்த்து வாங்கி...

சுத்தமாக, பெரிதாக, இலைப்பச்சையின்றி இருந்த ‘கரட்’ குவிடியலைக்கண்டு, அருணா அரைக்கிலோ நிறுக்கச் சொன்னாள். எனக்கு வீட்டுக்கார அன்ரி தனக்கு கரட்டும் லீக்கும் வாங்கி வரச் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

“அன்ரி தனக்கும் கரட் வாங்கிவரச் சொன்னவ” என் றேன். “அப்ப இன்னமொரு அரைக்கிலோ நிறுக்கச் சொல்லவே?” என்று என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள் அருணா. “வேண்டாம்! அன்ரி, விலை குறைவு எண்டு மார்க் கெடிங் டிபார்ட்மெண்டில் வாங்கிவரச் சொன்னவ. பிறகு Billம் கேட்ப” என்றேன். அருணா மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அன்ரி, ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் சந்தைக்கு வர மாட்டாள், சனங்கள் கூடும்நாள். அருணாவும் நானும் சந்தைக்கு வெளிக்கிடும் பொழுது தானும் ஏதாவது சாமான்கள் சொல் வாள், வாங்கி வரச்சொல்லி. நாங்களும் எங்களுக்கென சுமக்க வேண்டிய ஒரு கிழமைக்கான சாமான்களோடு இவற் றையும் வாங்கி சுமந்து வந்து விடுவோம்.

மிளகாய் குவியல் எங்கே எனப் பார்க்கையில், கூடை பிடித்த கணவனின் கையை இரு கைகளால் சுற்றிப் பிடித்த படி, பிரேமா எதிர்ப்பாட்டாள். “இது தான் சாந்தா” என்று என்னைத் தன் கணவனுக்குக் காட்டினாள். மரியாதை யாகச் சிரித்துக் கொண்டோம்.

யாரோ என்னை விலகி நின்றச் சொல்லி, ஒரு வாழைக் குலையை எதிலும் இடிபடாமல் தூக்கிச் சென்றனர்.

“பையை நீட்டப்பா” என்றாள் அருணா. கடைக்

காரர், நிறுத்த மிளகாயைத் திராசோடு சேர்த்துப் பிடித்த படி எதற்குள் கொட்ட என்பது போல நின்றிருந்தார். நான் அவசரமாக கூடையை நீட்டிப் பிடித்தேன். புடலங்காயின் இரு புறத்தாலும் வழிந்து கொண்டு, மிளகாய், கூடையின் அடியில் சென்று கொண்டது.

எனக்கு அன்றியோடு சந்தைக்கு வருவது நினைவுக்கு வந்தது. கடைக்காரரை நிறுக்கச் சொல்லிவிட்டு, “கூடையை நீட்டுங்க தங்கச்சி” என்பாள். நானும் கடைக்காரர் நிறுத்ததைப் போட வசதியாகப் பவ்வியமாக கூடையை நீட்டி வைப்பேன்.

சன நடமாட்டம் அருகியே இருக்கும் கிழமை நாட்களில் மட்டும் அன்றி, சந்தைக்குப் போக ஆயத்தமாவாள். என்னையும் வரச்சொல்லிக் கூப்பிடுவாள்; தன் கூடையையும் என்னிடமே தருவாள்.

தோட்டில், சேலைத் தலைப்பை விரித்து தன் கூனல் முதுகையும் தலையையும் போர்த்திப் பிடித்தபடி நடப்பாள். நான் பின்னே போவேன். அப்படி முன்னே நடக்கையில், அவள் தன்னைப் பற்றிய என்ன மாதிரி இமேஜுக்கு உருவம் கொடுக்க முனைகிறாள் என்பதை உணர முடியும். வேலைக்காரி பின் தொடர, சந்தைக்குப் போகும் உயர் முஸ்லிம் குடும்பத் தலைவி.

திரும்பி வரும்பொழுது, அவளின் கூனல் முதுகைப் பார்ப்பதைவிட, கூடையில் திணிக்கப்பட்ட காய்கறி ஏதாவது கீழே விழுந்து விடப் போகிறதே என்பதிலேயே என் கவனம் போய் விடும். வீட்டு கேற்றுக்குள் வந்த பின்பு, “தாங்க தங்கச்சி! பாவம்” என்று கூறி கூடையை வாங்கிக் கொள்வாள்.

நல்லவேளை, அன்றி கடைத் தெருவிற்கெல்லாம் வருவதில்லை. எனது வேலைக்காரி பதவியும் கொஞ்ச நீளத்திற்குத்தான். போல்ஸ் வீதியிலிருந்து சந்தைத் திடல் வரை.

“சரி, எல்லாம் வாங்கியாச்சு எண்டு நினைக்கிறன் போவமா?” என்று முன்னால் அருணா நடக்க, வந்த தடத்தின் வழியாகவே மீள றோட்டிற்கு ஏறினோம்.

றோட்டில் ஏறியதும், எதிரே றோட்டின் மறு கரையில் மார்க்கெடிங் டிபார்ட்மெண்ட் நின்றது. நான் அன்ரி வாங்கி வரச் சொன்னதை மீள நினைப்பூட்டினேன்.

“இந்த சாமானையும் காவிக் கொண்டு, ஏன் ரெண்டு பேரும் மினக்கெடுவான்? நான் இந்த ரெண்டு கூடையும் கொண்டு வீட்டை போறன். உலைவைச்சு அரிசி போடுறன். மீனும் பழுதாப் போயிடும். நீ வாங்கிக் கொண்டு வா” என்று அருணா கூறிய பொழுது, எனக்கும் அவள் சொல்வது சரி எனப்பட்டது.

ஒரு கூடையை மட்டும் எனக்கு விட்டு, இரு கூடைகளோடு அருணா நேராக நடக்க நான் சனக் கூட்டத்தைக் குறுக்கே வெட்டிக் கொண்டு மார்க்கெடிங் டிபார்ட்மெண்ட் டுக்குப் போனேன்.

நீளமான மேசையின் வலது புற முனையின் பின், பில் போடும் குமாஸ்தாவின் முகம் தெரிந்தது. அவன் முன்னே ‘டானா’வாக போடப்பட்டிருந்த கம்பி வளைவினையும் மீறி, கியூ நின்றது, இன்னொரு ‘டானா’ form பண்ணிக் கொண்டு,

நான் இடப்புறமாகப் போய் கரட்டும் லீக்கும் விற்பனைக்கு உள்ளதா எனப் பார்த்தேன். கரட், சற்று வாடியிருந்தது. லீக் இலை சிறிது பழுப்பேறி இருந்தது. எனக்கென்ன? வாங்கி வரச் சொன்னால் வாங்கிக் கொண்டே கொடுத்து விடுவது தானே?

நான் கியூவோடு போய் நின்று கொண்டேன். சீத்தைத் துண்டு அணிந்த பருத்த பெண் எனக்கு முன்னால் நின்றிருந்தாள் அவளின் ஆழமான கழுத்து கொண்ட ஜக்கெட்டும், அதில் செருகப்பட்டிருந்த ஓலையாலான காகப் பையும் ஒரு பக்க ‘view’ ஆக எனக்குத் தெரிந்தன.

“வெலாவ கீ ய தே?” அப்பொழுதுதான் எனக்குப் பின்னால் வந்து நின்ற பெண் கேட்டாள். சற்றுத் தடுமாறி விட்டு, அவள் மணிக்கூட்டைக் காட்டியதும் சற்று உற்சாகமாக பதில் சொன்னேன். “டென் பார்டி பைவ்.” அவள் கண்டிய பாணியில் சேலை உடுத்திருந்தாள். நல்ல ஆகாய நீல நிறம். முகம் சிவந்திருந்தாலும் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தது. பாவம்! என்ன கவலையோ என்றிருந்தது.

பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் பின்னால் வேறிரு பெண்கள் வந்து நின்றனர். இள வயசுக்காரிகள். நேர்த்தியாக சேலைத் தலைப்பை அழகாக மடிப்பு பண்ணி, நீளத் தொங்க விட்டு சட்டை தோள்பட்டையோடு சேர்த்து பின் பண்ணி யிருந்தார்கள்.

எங்கள் கியூ நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இன்னொரு ஆள் போனால், நானும் அந்த கம்பி வளைவிற்குள் வந்து விடுவேன். அந்த நேரம் பார்த்து Bill clerk எழுதுவதை அப்படியே விட்டு, உள்ளே எழுந்து போய்விட்டான். கியூ நகர முடியாமல் நின்றது, தன்னைத் தளர்த்தியும் கொண்டது.

நானும் கூடையைக் கீழே வைத்து விட்டு, சற்று சரிந்து அந்த கம்பி வளைவில் கை வைத்தேன். பின் முழங்கையை கம்பியில் ஊன்றி சாய்ந்து கொண்டேன். சற்று ஆசுவாசமாக இருந்தது.

இப்பொழுது, தொங்கும் கூடைகளும் அவற்றைப் பிடித்துள்ள கைகளும் விதம் விதமாய் வரிசையாய் தெரிந்தன.

வட்டப் பிடி கோர்த்த அழகிய பிளாஸ்டிக் கூடை; அழக் கேறிய முங்கில் கூடை; சிவப்பும் மஞ்சளும் வயர் கொண்டிழைத்த கூடை; சிறு இடைவெளியின் பின் அந்த கண்டிய பாணி நீலச் சேலையின் லெதரினாலான பை.

முகத்தைத் திரும்பி, மேசையோடு சாய்ந்து, ரோட்டைப் பார்த்த கரும்பலகையில், எனக்கு பரிச்சயமான

சிங்கள எழுத்துகளைத் தேடினேன். சிங்களத்து பானாவும் மானாவும், தமிழ் எழுத்துகளைப் போலத்தான்.

குமஸ்தா வந்து விட்டான். கியூ உஷாராயிற்று. நானும் ஒரு அடி பின்னெடுத்து என் இடத்துக்காய் நகர்ந்தேன். அதற்குள், அந்த நீலச் சேலைக்காரி, முன் நின்ற சீத்தை துணிக்காரியோடு ஒட்டியபடி வந்து நின்றாள். எனக்கு ஒரு மாதிரியாகப் போய்விட்டது. நான் அருகில் வந்து நின்ற பிறகாவது, எனக்குரிய இடைவெளி உருவாகும் என நினைத்து நின்றேன். ஆனால்து உருவாகவில்லை.

எனக்கு எரிச்சலாகவும் ஏமாற்றமாகவும் இருந்தது.

அவளுக்கு விளங்குமாறு சிங்களத்தில் பேச எனக்கு வராது. “இது என்னிடம் என்று நினைக்கிறேன்” என்று ஆங்கிலத்தில் கூறி, உருவாகப் போகும் இடைவெளிக்குள் என் தோளைப் புகுத்திவிட ஆயத்தமானேன். எப்படியும் என் இடத்தை விட்டுக் கொடுக்க கூடாது என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

அந்த நீலச் சேலைக்காரியின் முகத்தில் கடுமை தெரிந்தது. பெரும் குரலில் சிங்களத்தில் “மே தெமில ஹெல்ட், பொலிமே இன்னே நத்துல மதட்ட என்ர ஹதறுவா” என்று என்னமோ சொல்லிக்கொண்டு போனாள்.

எனக்குச் சிங்களம் அவ்வளவாக விளங்காவிட்டாலும், fall in என்பதனடியாய்வந்த ‘பொலிமே’... ‘ஹதறுவா’ என்ற இரு சொற்களும் விளங்கின. கியூவில் நில்லாது இடையில் நுழைபவளா நான்?

நான் ஆற்றாமை மேலொங்க என் சார்பில் யாராவது பேசுவார்களா என்று பின்னால் பார்த்தேன். ஆனால், “இடம் தெண்ட எப்பா, இடம் தெண்ட எப்பா” (இடம் கொடுக்க வேண்டாம்) என்று எல்லோரும் முன்னைய முதுகோடு தோள் ஒட்டி நின்றனர்.

நான் தனியே விடப்பட்டவளாய், எனக்கு நானே பரிதாபகரமானவளாக மாறுவதை உணர்ந்தேன்.

கடவுளே! ஏன் இப்படி?

அந்த நீலச் சேலைக்காரி அழுத்தி உச்சரித்த சொல் ஒன்று. “தெமில... தெமில...” அது பல்கிப் பெருகுவதாய், என்னைப் பார்த்து உறுத்து, பல்லைக் கடிப்பதாய்...

கடை எல்லாம் சுற்றி அலைந்த சோர்வு அப்பொழுது நான் உணரப்படுவது போல இருந்தது.

இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய? பேசாமல் திரும்பிப் போய் விட்டுமா என்றிருந்தது.

பிறகு இந்த சோர்வுடன் வீடு திரும்புகையில் அன்றியின் குற்றச்சாட்டுகளும் சேர்ந்து கொண்டால் என்னால் சகிக்க முடியாது போய்விடக்கூடும்.

நான் ஏமாளியாய் நிற்பதைக் கண்ட யாரோ சொன்னார்கள். “ரீங்கண்ட” (பின்னால் போ).

கூடையைத் தூக்கிக் கொண்டு கியூவின் பின்புறம் நோக்கி நடந்தேன்.

(1986)

‘மொழி வரதன்’

ஊவாப்பகுதியின் ஹரலி எலவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் சி. மகாலிங்கம் என்ற ‘மொழிவரதன்’. பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி. கவிதைகளும், சிறுகதைகளும் எழுதி வருபவர்.

அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் எழுதத் தொடங்கியவர். பேராதனைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்ச்சங்க, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க படைப்பிலக்கியத்துக்கான பரிசுகளைப் பெற்றவர்.

நு/அக்கரப்பத்தனை கொத்தணி தலைமைப் பாடசாலையில் கொத்தணி அதிபராகப் பணிபுரிகின்றார். மலையக கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டு உழைத்து வருபவர்.

‘மேகமலைகளின் ராகங்கள்’ (1988) இவரது கதைத்தொகுதி. இத்தொகுதி, ‘தமிழ்ச்சிறுகதைத்துறைக்கு வளம் சேர்க்கும் புதிய வரவு’ என்று எழுத்தாளரான ‘சாரல் நாட’னால் மதிப்பிடப் பெற்றது.

மேக மலைகளின் ராகங்கள்

மாலை வேளை. லயங்களிலெல்லாம் சட்டிப் பாணைகளின்-பாத்திரங்களின் சத்தம். வேலை முடிந்து வீடு வந்த பெண்கள் கூட்டம் இரவு சாப்பாடு சமைத்திட ஆயத்தம் செய்கின்றது.

கமலா! அவள் தான் ஏழாம் நம்பர் லயத்தின் மூன்றாவது காம்ப்ராவில் வாழும் மாரிமுத்துவின் மூத்தமகள். மாரிமுத்துவுக்கு அவள் செல்லக் குழந்தைதான். அவள் மட்டும் அவனுக்கு குழந்தை இல்லை. அவளுக்கும் பின்னாலே இன்னும் ஐந்து. பெண்டுகள் அதில் மூன்று.

ஆ! எத்தனை வருடங்கள்.....இதே லயம். இதே நேரம். இதே வேலை.....!

இந்தத் தோட்டம் தேயிலை மலை. வெயிலும் மழையும் பனியும் குளிரும்-அவளது உடல் கண்ட சுகம் தான்

என்ன? ஒடி வரும் ஓடைகள் பாடிவரும் பாடல்கள்... ‘கிசு கிசு’ வென அவை எழுப்பும். ஓசைகள் எழுப்பும் மறைமுக அர்த்தம்தான் என்ன? வாட்டும் குளிரினிடையே ஊற்றாய் உதிக்கும் அந்தப் பாழும் நினைவுகள்...?

அவளுக்கும் வயது வந்திருச்சே...! ஆனால்... இந்த “ஆனாலுக்கு” வரையறை இல்லையே...! அவள் நிலை... அவள் எண்ணங்களை உடனே நிறைவேற்றும் நிலையில் இல்லையே...

“ப்பூ.....ப்பூ.....ப்ப்பூ.....”

பச்சை விறகுகளை அடுப்பினுள் நுழைத்து நெருப்பை மூட்டிட அவள் எடுக்கும் முயற்சிகள் தோல்வியடைய அவள் மனப்புகைபோல் அடுப்புப் புகை கிளம்பி காற்றில் சுழன்றடிக்கின்றது!

“ச்சீ...ச்சீ” என்னா வெறகு இது எரியமாட்டேங்குது... இந்த அடுப்போட மாரடிக்க என்னால் இயலாது... டேய் தம்பி அடுத்த வீட்டு அக்காகிட்டக் கொஞ்சம் காஞ்ச வெறகு இருந்தா வாங்கிக்கின்னு வா...”

அவளது இதய வேதனைப் பொறிகள் சொற்களாகி, வசனங்களாகி வசையாக உருப்பெறுகிறது.

“ப்பூ...ப்பூ”

மீண்டும் ஊதுகிறாள்.

“தோட்டத்திலேயும் தான் வெறகு பொறக்க முடியாது... காஞ்ச கட்டை ஒடிச்சாலும் தெண்டந்தான்... தொரைக்கி... அவருக்கென்ன “அப்பு” ஆக்கிவைப்பான்.”

மீண்டும் தம்பியைக் கூப்பிடுகிறாள். அவன் பாடம் படிக்கிறான்.

“பொறுத்தார் பூமியாள்வார் பொங்கினார் காடான் வார்.”

“கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப் படார்” இடையில் சிறிது அமைதி. பக்கங்களைப் புரட்டுகிறான்.

“நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். அது தனது எசமானைக் கண்டால் வாலை ஆட்டும்...”

கமலம் அடுப்பு ஊதுவதை விட்டுவிட்டு அவனைப் பார்க்கிறாள். அவன் அதனைக் கவனிக்கவில்லை. அவனுக்கு அவள் கூப்பிட்டதும் ஞாபகத்தில் இல்லை. இவன் புத்தகத்தோடு ஒன்றிப் போய்க்கிடக்கின்றான்.

“டேய் தம்பி நான் கூப்பிட்டது ஒனக்கு கேட்கலியா? ஏன்டா அடுத்த வீட்டு அக்காகிட்ட காஞ்ச வெறகு வாங்கிட்டு வா! படிக்கிறாராம் படிப்பு. பொறுத்தார் பூமியாள்வார்... கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார்... இது என்னா படிப்பு ஒலகத்தோட ஒத்துப் போகாத படிப்பு. ஏன்டா பொங்கினார் பூமியாள்வார்னு படி. நம்ம பொறுத்துத்தான் இப்படி இருக்கிறோம்...”

“ஏ ஏ ஒனக்கு ஒன்னுந் தெரியாது பொறுத்தாரு பூமியாள்வார்னுதான் எங்க வாத்தியாரு படிச்சிக் குடுத்தாரு நீ சொல்றது பிழை...”

ஏதோ ஒரு பெரிய பிழையைக் கண்டு பிடித்து விட்டதன் பெருமை அவனுக்கு. அவன் எழும்பி துள்ளிக் குதிக்கிறான். அவள் விறகுக் கேட்டு வாங்கி வரும்படி விரட்டுகிறாள்.

இந்தப் படிப்பு... பாடங்கள்... அவளது இதயத்திலே “பளிச்சென” அந்த “அவரின்” நினைவு தோன்றி மின்னல்போல் உடன் மறையாது அப்படியே நிற்கிறது.

‘ஆ’ அவர் தான் இந்தப்படிப்பு இந்த அமைப்பைப் பற்றி எவ்வளவு அருமையாக விளக்கம் கொடுப்பார். அவருக்கெப்படி இதெல்லாம் தெரியும்...? அவர் எப்படி உண்மைகளைக் கண்டு கொள்கிறார்? எல்லாம் அவர் போகும் அந்த ‘வழியில்’ கிடைத்ததுதானா...?

சிச்சீ...! என்னா யோசனை இந்த நேரம்? பானையில் தண்ணியை ஊற்றி அடுப்பில் வைத்து விட்டு அரிசி இருக்கின்றதா எனப் பார்க்கிறாள். ‘குடுச்சரக்கின்’ அடியில் கொஞ்சம் அரிசி கிடக்கிறது. இது போதுமா?

சிறிது நேரத்திற்கு முன் அவளது இதயத்தின் அடித் தளத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்து இதயத்தின் மேற்பரப்பில் நினைவுச் சுழிகளை ஒன்றாய் இரண்டாய், பலவாய் தோற்று வித்த அந்த ‘அவர்’ நினைவுகள் மெல்லன மறைந்தன.

இப்போது... இந்த அரிசியை ஆக்கி எத்தனைபேர் சாப்பிடுவது என்ற கேள்வி நெடுமரமாய் உள்ளத்திலே ஒங்கி வளர்கின்றது.

கஞ்சியாவது காய்ச்சுவோம்... அவள் தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு நெல்லையும், கல்லையும் பொறுக்குகிறாள்.

அவள் தம்பி கொணர்ந்த காய்ந்த விறகு நெருப்பை மூட்ட உதவுகிறது.

அரிசியை உலையில் போடுகிறாள். உள்ளே... நோயாளியான அவளது தாய் முனங்கும் முனங்கலும் இருமலும் கேட்கின்றது. இருமலும் தடிமலும் இருமலும் தடிமலுமாய் அவள் படுத்தப்படுக்கையாக எத்தனை வருடங்களை ஒட்டிவிட்டாள். எத்தனைக் காலமாக அந்தத் தாயும் இப்படியே வாழ்ந்திட்டாள்...’?

ஒரு நல்ல மருந்தெடுத்துக் கொடுப்பதென்றாலும் தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியிலா அது சாத்தியமாகும்?

“அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கி போயி அவளுக்கு ‘பணி முடுக்கு’ செய்ய ஆளா இருக்கு...?’ அவளுக்கு அந்த நோய். ஐயோ!”

இந்த வீட்டில் அவளுக்குத் தனியா ஒரு காம்ப்ரா இருக்கா?

“நா கண்ணை மூட முந்தி அவளுக்கும் ஒரு வழி செய்யனும்” ஒரு தாய்க்கே உரிய ஒரு சாதாரண இந்த

ஆசை வார்த்தைகளையும், அம்மாவின் ஏக்கம் நிறைந்த பார்வைகளையும் பல தடவை, பலதடவை கேட்டு விட்டாள், பார்த்துவிட்டாள்.

ஸ்தோப்பிலிருந்து அடுப்பூதும் கமலத்திற்கும் அம்மாவின் ஏக்கங்கள் கேட்கிறது. பொங்கி வரும் ஆசைகளை ‘மனக்கட்டுப்பாட்டால்’ அடக்குவது போல் பொங்கி வரும் உலையில் அகப்பையை விட்டுத் துளாவுகிறாள். உலையும் தற்காலிகமாக அமைதி பெறுகிறது.

அவளோடு ஒத்த வயதுடைய செம்பகம், காமாட்சி... எல்லாம் இன்று கைக்குழந்தையோட. ‘‘குக் குக்...’’ அம்மா இருமும் சத்தம் மீண்டும் மீண்டும்...

அடுத்த வீட்டுக் கருப்பண்ணன் குடித்து விட்டு வந்து போடும் சத்தம்-சண்டை - தூஷண வார்த்தைகள் - அதன் அர்த்தங்கள்-அழுத்தங்கள் அவனது மனைவி ‘‘காளியின்’’ கூப்பாடு.

கமலம் அமைதியாக கஞ்சியை இறக்கி வைத்து விட்டு ‘துவையல்’ அரைக்க அம்மியில் கொச்சிக்காயை வைத்து தட்டுகிறாள்.

தூரத்திலே அந்த அவர் பாடும் புல்லாங்குழல் ஓசை கேட்கிறது. தன்பெடையை இழந்து தனிக்கும் ஒரு சோகக் குயிலின் இதய விம்மல்கள் அதிலே தொனிக்கின்றன...

தைமாதக் குளிரினிலே அப்பாடசாலைத் தாங்கி வரும் வரும் தென்றல் மலை முகட்டில் இடியுண்டு கிராதி வழியே உள் நுழைந்து... அவளது நெஞ்சங்களின் மேல் கிடந்த சேலைத் தலைப்பை விலக்கி விளையாடுகிறது.

‘‘ஆ! என்ன கூதல்?’’

இந்த நேரத்தில அவளது அப்பா அன்றொரு நாள் சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

“கமலாவுக்கு வயசு வந்திருச்சு. கல்யாணம்கட்டிவைக்க
னும். நம்ம நெலமையில் பெருசா அவளுக்கு என்னா செய்ய
முடியும்? கட்டிக்கிட்டு போறவேன் சும்மாவா கட்டிக்கினு
போவான்? அத்தோட சின்னஞ்சிறுசுக. ‘அதுக’ கல்யாணம்
கட்டி வாழ ஒரு காம்பரா வேணாம்? நானும் எத்தனையோ
தடவை தொறைக்கிட்டே கேட்டுட்டேன். அவே என்னா
சொல்றான்? லயம் இல்லே, லயம் இல்லே என்கிறான். இருக்
கிற இந்த வீட்டில அல்லாட்டி நம்ம வீட்டுக்கு வருகிற மாப்
பிள்ளை வீட்டிலேயும் தான் இந்த மாதிரித்தான் இருக்கும்.
எப்படி நம்ம புள்ளே கஸ்டப்படப் போவுதோ தெரியல. இந்த
வெள்ளைக்காரனையெல்லாம் ஒதைச்சி வெறட்டி நம்ம
கைக்கு இந்த நெலம் வந்தா...? நம்ம ஒவ்வொருவருக்கும்
காம்பரா கிடைக்காமலா போயிரும...”

அம்மியில் அரைத்த துவையலை வழித்து கிண்ணத்தில்
வைத்து விட்டு கைகளைக் கழுவுகிறாள்.

‘அப்பாவும் அப்பாவுட்டு யோசனையும்...?’ அவளுக்குள்
சிரிப்பு!

‘தோட்டத்தை தேசிய மயமாக்கினா காணி குடுப்பாங்க.
நாமே குடிசைக்கட்டி வெவசாயம் செஞ்சு வாழலாம். அப்பு
டண்ணு சொன்னாங்க... நம்ம தோட்டத்தையும் தான் அர
சாங்கம் எடுத்துச்சு. நீலக்கொடிக்கு கீழே ஒரு எம். பி.
பேசினது அவளுக்கு நல்ல ஞாபகம்...

“தொழிலாளி எல்லாம் இனிமே தோட்டச் சொந்தக்
காரங்க ஆக்கப் போறோம்.”

கைதட்டல் கரகோஷம்-ஊர்வலம்-நீலக்கொடிகள் காற்
றில் சடசடத்தன!

அந்தக் கூட்டம் முடிந்ததன் பின்பு அவள் அவரைக்
கண்ட போது அவன் சொன்னான்.

“நிச்சயம் இதெல்லாம் நடக்காது. இதெல்லாம் ஏமாற்று
என்னா இப்பவும் கூட தொழிலாளி ஆட்சி வரல்ல இது

பாராளுமன்ற ஆட்சி. இது முதலாளிங்க ஆட்சிதான். வேணு முனா நான் போயி காணி கேட்டுப் பார்க்கிறேன்.”

அவள் நினைவில் தோன்றி மறைகின்றன.

அவன் அதே அந்தப் பழைய ஆபீசுக்குப் போகிறான். அதே கதிரைகள், மேசைகள், அதே பழைய துரையின் கதிரையில் ஒரு புதிய துரை. எங்கோ ஒரு தேர்தல் கூட்டத் தில் வாய்கிழியக்கத்திக் கொண்டிருந்த ‘ஆசாமிதான்’ புதிய துரை.

வாசலில் யன்னலண்டை நின்ற அவனைப் பார்த்து விட்டுக்கிளாக்கர் புதிய துரையிடம் ஏதோ சொல்கிறார்.

அவன் அமைதியாக நிற்கிறான்.

புதிய கறுப்புத்துரை ஏதேதோ ஆங்கிலத்தில் விளாக் கிறார். ஒரு சில ஆங்கில வார்த்தைகள் அவனது காதிலுள் விழுகின்றன... ட்றபள், பொலிடிக்ஸ், ஸ்றைக் அவன் அடிக்கடி கேட்கும் வார்த்தைகள்.

ஆபீஸ் சுறு சுறுப்பாக இயங்குகிறது. சில புது முகங்கள். இரண்டாவது முன்றாவது கிளாக்கர் ஜயாக்களைக் காண வில்லை. அவர்களது வேலை காலி. காரணம் அவர்கள் U. N. P. யாம். நம்ம புதிய துரை தொழிலாளியோ? தெரியுது தெரியுது. அசல் தொழிலாளிதான். அவனுக்குள் ஒரு நக்கல்!

அந்தப் பழைய கிளாக்கர் அதே மாதிரிதான் நடக்கின்றார்.

“துரையைப் பார்க்க முடியாது”

“காம்பரா வெஷ்யமா?”

“காம்பரா கெடைக்காது...”

“.....”

‘சிட்டிசன் ஒனக்கு இல்லே.’

அவனுக்கு மீண்டும் அதே அனுபவங்கள். என்றாலும் துரைக்கு சலாம் போட்டு விட்டு அவன் நிற்கிறான்.

துரையின் தலைக்குமேலே இங்கிலாந்து பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தின் ‘அழகான’ படம். அதன் கீழே இலங்கையில் சோஷலிஸம் பேசுவோரின் படங்கள்...

துரையைப் பார்க்கிறான். பழைய துரைக்கு இருந்த அதே முகம்-ஏதோ ஒரு அசிங்கமான பார்க்கக் கூடாத ஒன்றைப் பார்ப்பது போன்ற கஸ்டமான பார்வை.

“என்னா வேணும்...ஆ...?”

பழைய வேலைக்காரத் துரைக்கும் தமிழ்பேச வராது. இதே போலத்தான் கேட்பார். “ச்சா” இவரும் இந்தக் கருப்புத்துரையும் அதே போலத்தான் கேட்கிறார். அவனுக்குள் சிரிப்பு!

“நமக்கு வீடு சின்னது. கல்யாணம் கட்டப்போறேன். காம்பரா ஒண்ணு வேணும்.”

“ஆ... காம்பரா? அது எங்கே இருக்கு? நீ பொம்பல கொண்டு வராது. பழைய காம்பராவிலே ‘எட்ஜஸ்’ பண்ணி இருக்கப்பாரு. லயம் கட்ட சல்லி இல்லைத்தானே?”

“ஒரே லயத்தில காம்பராவில எப்படி இருக்கிறது. துரைக்குத் தெரியுந்தானே நம்ம கஸ்டம்...?”

“கரண்ட தயக் நே.-செய்ய ஒண்ணும்இல்லை. நமக்கும் மிச்சம் கவலைதான். ஆனா ஆண்டுவ சொல்ற மாதிரிதான் நா செய்ய வேணும்...”

“.....”

துரை யோசிக்கிறார். சிகரட் துணை செய்கிறது.

“ஆ...! நீ என்னா சங்கம்...? சிவப்புச் சங்கம். சிவப்புக்கு வேலை செய்யிறது. ஏ அரசாங்க சங்கத்திலே சேரப்படாது? அரசாங்கம் எல்லா உதவியும் செய்யிறதுதானே?”

“அரசாங்க சங்கத்தில எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நம்ம சங்கத்திலதான் நமக்கு நம்பிக்கை.”

“ஆண்டுவு சங்கத்தில தொரேமார் எல்லாம் இருக்கிறது. ஒனக்கு ஒதவி கிடைக்குந்தானே?”

“ஒங்க சங்கம் எப்புடி எங்க பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும்...?”

“இந்தச் சிவப்புக் கட்சிக்காரன் இப்புடித்தான் ட்றபன் பண்ணறது... காம்பரா கிடையாது”

அவன் நிமிர்ந்து நிற்கிறான். அவன் அரசாங்க சங்கத்தில் சேரத்தயார் இல்லை. ஆண்டாண்டு காலம் நடந்து வருகிற அடக்கு முறைக்கு எதிராக எதிர்த்து நிற்கிற அணி அன்றோ அவன் அணி. இவனுக்கும் இப்புடி எத்தனைப் பரீட்சைகள்...?

“தொழிலாளியை எல்லாம் முதலாளி ஆக்கப் போகிறோம்.”

அவன் இதயத்துள் அலையலையாய் கடல் அலைபோல் வந்து மோதுகிறது.

நீண்ட ஊர்வலங்கள் கோஷங்கள் பேச்சுக்கள்-கொடிகள் மீண்டும் மீண்டும் அவன் மனக் கண்ணிலே தோன்றி மறைகின்றன!

“எல்லாம் இந்தப் புதிய துரையைப் போன்றவங்களுக்குத்தான் ‘வாசியாகுது.’

நீண்ட அமைதி’ துரை தலையை ஆட்டுகிறார்.

“எங்க ஆட்சியில்தான் எங்க பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியும்...”

“.....”

துரையின் சிரிப்பு யன்னலினூடாக பாய்ந்த காற்றில் கலந்து காடு மேடு எங்கும் சென்றே ஒலிக்கிறது.

அவன் ஆப்பீஸை விட்டு இறங்கி நடக்கிறான்.

இந்தக் கதைகளை எல்லாம் அவன் கமலத்திடம் சொன்ன போது அது மூளையின் ஒரு பகுதியிலே அடிமனத்திலே புதைந்து போய்விட்டது போல, மீண்டும் மீண்டும் இதே நினைவுகளை அவன் நினைவுபடுத்தக் காரணம் இல்லாமல் இல்லை.

ஓ! அவளுக்கும் அவனுக்கும் கல்யாணம் என்றால் ஒரு கம்பரா வேணும்தானே? இல்லை. இதுபோல் இன்னும் எத்தனை உள்ளங்களுக்கு...

இத்த ஆட்சியிலேயும் ஒண்ணும் நடக்காது. தொழிலாளி விவசாயி ஒன்றுபட்டு போராடுவதாலேயே இதை மாற்றலாம் என்பாரே அவர். இந்தப் பச்சையும் நீலமும் எல்லாமே போலிதான். இதில் என்ன சந்தேகம்? நம்ம இரத்தத்தை உறிஞ்சிற கூட்டங்கள்!...

அப்பா, தம்பி தங்கைகள் எல்லோருக்கும் கஞ்சியை ஊற்றி பங்கிடுகிறாள். நடு நடுங்கும் கடுங்குளிரினில் சுடச் சுடக் கஞ்சி குடிப்பது ஏதோ இதமாகத்தான் இருக்கிறது.

ஆனால் அவள் சிந்தனை எங்கேயோ?

“என்னாம்மா ஏ ஒரு மாதிரியா இருக்கிற? மலையில எவனும் பேசினானா?”

“இல்லே அப்பா ஒண்ணுமில்ல. நல்லாத்தானே இருக்கிறேன்...”

“.....”

அவள் அப்பா அவளை நன்றாகப் பார்க்கிறான் “ஏம்மா ஒரு கதை கேள்விப்பட்டேன். அது உண்மையா?”

அவள் இதயம், மணிக்கூண்டின் முன்றாவது முள்போல் சுற்றுகிறது... வழக்கத்திற்கு மாறாக ஓடும் பழுதுபட்ட மணிக்கூண்டின் முள்ளைப்போல் அர்த்தமின்றி ஓடுகிறது... “ஆ”

“தொங்க வீட்டு ராமுவுக்கும் ஒனக்கும் தொடர்புண்ணு கவ்வாத்துக் காட்டில கதைச்சாங்கே...”

“இல்லே இல்லே அதெல்லாம் பொய்...”

தன் மகளை நன்றாகப் பார்க்கிறான் அவன். நல்ல உரத்தில் வளர்ந்து அழகாக வெட்டப்பட்டு பார்ப்பவரை வசீகரித்து நிற்கும் “சைப்பிரஸ்” போல என்னாமாதிரி இவளும் வளர்ந்திட்டா? இவளுக்கும் ஒரு கல்யாணம்... தனிக் குடித்தனம் ‘காம்பரா’. சுட்டக் கஞ்சி குரல் வளையினுடாக உள் இறங்குகையில் இதயத்தைச் சுடுகிறது!

அவளோ... அப்பா ஏன் பேசாம இருக்கிறார் அவளுக்கு முன்னால-ஐயோ எனக்கு வெட்கமா இருக்குதே அவளையும் அறியாமல் அவள் குரல் அப்பாவை அழைக்கிறது.

“அப்பா”

“நா அதை குறைவா சொல்லல்ல ஆனா உண்மை எனக்குத் தெரியணும். நானும் பல மாதிரி யோசிச்சுட்டேன். வயசுக்கு வந்தப் பொண்ணு. எத்தனை வருஷமாச்சு. ஏம்மா அதுல என்னா தப்பு? அவே நல்ல பொடியன். ஒ மனசுக்குப் புடிச்சா சரி.

“.....”

அவள் திக்கித்து நிற்கிறாள்!

உழைக்கிற வர்க்கத்திற்காக உழைக்கிற வழியில போற அவரோட ‘வாழ்ற பாக்கியம்’ கெடச்சுச்சே?

“என்னாம்மா பேசாம இருக்கிற? இதுவரைக்கும் அந்தத் தம்பி அரசியல் வெஷயமா சொன்னது எதுவும் தப்பினதில் லேயே. அவரு வழி தானே சரியா படுது. அந்த மாதிரி ஆள்தாம்மா இந்தத் தோட்டத்துக்கும் ஏ மகளுக்கும் வேணும்...”

அவள் சிரிக்கிறாள், “நம்ம எல்லாத்துக்கும் எல்லாம் கிடைக்கிற நாள் வந்தே தீரும். அப்பா அதுக்கு அவரு சொல்ற மாதிரி போராடணும்...”

தூரத்தே புல்லாங்குழல் வாசிக்கும் ஓசை. அதனூடே அவன் இசைக்கும் அந்தப் போராட்டப் பாடல்கள்.

(1976)

மாத்தளை பெ. வடிவேல்

1970களில் தினபதி தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தின்மூலம் எழுத்தாளர் திருச்செந்தூரனால் படைப்புத்துறைக்கு 'அறிமுகப்படுத்தப் பட்டவர் வடிவேலன்.

புனைகதைப் படைப்பாளர். நாடகாசிரியர். நாட்டாரியல் ஆய்வாளர். கவிஞர். ஆசிரிய பணியில் இருந்தவர். தற்போது இந்து சமய கலாச்சார அமைச்சில் கலாச்சார அதிகாரியாகப் பணியாற்றி வருகின்றார்.

மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்றவர். 'அக்னி' சிறுகதை 'தகவம்' பரிசைப் பெற்றது. அகில இலங்கையளவிலான நாடகப்போட்டியில் 1980களில் முதற்பரிசு இவருக்குக் கிடைத்தது.

‘நுனிக்கரும்பு’, ‘தொடுவானம்’ என்பவை இவரது நாவல்கள். மலையக காமன் கூத்து பற்றிய ஆய்வுநூல் வெளியாகியுள்ளது. ‘தோட்டக் காட்டினிலே சிறுகதைத் தொகுதியில் இவரது கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ‘வல்லமை தாராயோ?’ (1994) சிறுகதைத் தொகுதி.

ஈழத்தின் எல்லா இதழ்களிலும் இவரது கதைகள் வெளியாகியுள்ளன. தமிழகத்து தின மணி கதிர், குங்குமம் இதழ்களில் வெளியான இவரது கதைகள் பெரிதும் பாராட்டப்பெற்றன. சிங்கள மொழியில் வடிவேலனின் கதைகள் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

தனது வாழ்வின் இன்றைய பெரும்பணியாக மலையக நாட்டார் வழக்கியலை ஆய்வு செய்கிறார். குறிப்பாக ‘காமன் கூத்தை’ப்பற்றி. இலங்கையில் நடந்த நாட்டாரியல் மகாநாட்டில் தன் ஆய்வை வாசித்தவர்.

எளிமையும், மானிட நேயமும் கொண்ட வடிவேலனுக்கு இலக்கிய விழாக்கள், கருத்தரங்குகளை பயனுற நடத்துவதில் ஆர்வம் அதிகம். எனவே, இத்துறைகளில் நண்பர்களும் நிறைய...

இன்னொரு சிறந்த மலையக எழுத்தாளரான ‘மலரன்பன்’ இவரது சகோதரர்.

இவரைப்பற்றி பிரபல இயக்குநரும் படைப்பாளியுமான பாலுமகேந்திரா:

“மாத்தளை வடிவேலன் மானுடப் பரிவு மிக்க படைப்பாளி, மலையக வாழ்வை யதார்த்தமும் கலைத்துவமும் மிக்கதாக சித்திரித்து எழுதுபவர் என்பதை அவரது சில படைப்புக்களைப் படித்ததிலிருந்து என்னால் அறியமுடிகிறது. மலையகத்தின் குளிரையும் வெதுவெதுப்பையும் மட்டுமல்ல மனித இதயங்களின் புழுக்கம், வெம்மை, சீற்றம், மெல்லவே வெளிப்படும் வசீகரம், நேயம் என்பனவற்றை மனதைச் சிலிர்க்கவைக்கும் விதத்தில் அவர் பதிவு செய்கிறார்.”

பிஞ்சு உலகம்

எனக்குப் பள்ளிக்கூடம் போக விருப்பந்தான். அப்ப ஏன் போகலையாமுன்னு கேட்கறீங்களா? விருப்பம்மட்டும் இருந்தா பள்ளிக்கூடம் போக முடியுமா? நான் பள்ளிக்கூடம் போயிட்டா அம்பிப் பயலை யாரு பார்த்துக்கிறதாம்? மலைக்கு தேத்தண்ணி கொண்டு போறது யாராம்? கேக்கிறேன்!

“நாலெழுத்துக் கத்துக்கிட்டா தேவலை ஆம்பளபுள்ள... நாளைக்குப் பின்ன ஒருத்தன் முன்னுக்கு வெரல நீட்டிக் கிட்டு நின்னா, நல்லாவா இருக்கும்?” எப்ப பார்த்தாலும் அம்மா இப்படியேதான் சொல்லுது, எந்த நேரமும் இதே கதைதான் பாட்டா பாடுது. நான் ஒண்ணும் அப்படி மக்கு இல்ல. இந்த அம்மா தான் மக்கு. எனக்கு நல்லா பேர் எழுதத் தெரியும். என் பேரு, அம்மா பேரு அம்பிப் பய

பேரெல்லாங்கூட எழுதியிருவேனே? லயத்துக் கோடியில
 “பந்தம் பிடிக்காதே”ன்னு பெருசா எழுதி சாணியால
 அழிச்சி மறைச்சிருக்கு இல்லையா... அதற்கு கீழே ஒரு
 ஓரத்தில் “கோழி(ள்) சொல்லாதேன்னு” சிறுசா கரிக்
 கட்டியால எழுதி வச்சியிருக்கிது யாராம்...ஓ...அது நான்
 தான்!

எழுதமட்டுமா! வாசிக்கவும் தெரியும். தமிழ் மலர் கடைசி
 பக்கத்தில் உள்ள ஆத்திகுடி, கொன்றைவேந்தன் எல்லாங்
 கூடத் தண்ணி பாடம். இப்ப கேட்டாலும் கடகடன்னு
 சொல்லுவேன்.

மேட்டு லயத்தில் இருந்து ராசு வந்தான். சிகப்பு வார்
 கட்டின கெற்றப்போல் வச்சி இருந்தான். “வாடா சுப்பு,
 குருவி அடிக்கப் போவோம்”ன்னு கூப்பிட்டான். “போ...
 நான் வரமாட்டேன்னு” சொல்லிப்புட்டேன். “இன்னைக்கு
 மட்டும் வாடா... வாடா”ன்னு கூப்பிட்டான்.

ஐயோ! நான் போகவே மாட்டேன். அம்மா கண்டால்
 தோலை உரிச்சுப்போடும்.

ச்சீ... இந்த ராசு பெரிய மோசம். பள்ளிக்கூடத்திற்குப்
 போகாமல் ஒழிஞ்சு திரியுறான். ஆனால் கெற்றப்போல்
 மட்டும் நல்லா லெக்கு வச்சு அடிப்பான். பெரிய ஆளாக
 வந்தோடன தோக்க எடுத்துக்கிட்டு ஸ்டோருக்குக் காவல்
 பார்க்கப் போவானாம்! பெருசா... கறுப்பா மீசையில்லாமல்
 எப்படிக் காவல் வேலை பார்க்கிறதாம்! இவன் இப்படித்
 தான், எப்ப பார்த்தாலும் பொய் பொய்யாச் சொல்வான்.

ராசுவுக்கு அம்மா... அப்பா... அண்ணன், அக்கா, தம்பி
 தங்கச்சி எல்லோரும் இருக்காங்க. என் கூடப் பிறந்தவன்
 தம்பி மட்டுந்தான். அவன் பேரு தம்பிப்பிள்ளை. நான்
 அவனை அம்பிப் பயன்னுதான் கூப்பிடுவேன். ராசுவைப்
 போல எனக்கும் வீட்டு வேலைக்கு ஆள் இருந்தா, நான்
 தினமும் பள்ளிக்கூடம் போவேன்.

ஒழுங்கா பள்ளிக்கூடம் போய் இருந்தால் இந்த வருஷம் நாலாம் கிளாசுக்கு ராஸ் பண்ணி இருப்பேன். கோபால் இப்ப டவுண் இஸ்கூல்ல நாலாம் கிளாஸ்தான் படிக்கிறான். போன வருஷம் நானும் அவனும் முணாம் கிளாஸ்தான் படிச்சோம்.

கோபாலுவுங்க அப்பா கங்காணி வேல பாக்குது. நானும் அம்மாகிட்ட கோபாலுக்கு மாதிரி எனக்கு தொப்பி, சப்பாத் தெல்லாம் வாங்கித் தாம்மானனு கேட்டேன். “இப்ப சல்லி இல்ல, சம்பளத்திற்கு வாங்கித் தாரேன்’னு சொல்லிச்சு. சம்பளத்திற்குக் கேட்டா “அடுத்த மாசம் பார்ப்போம்’’னு சொல்லும்.

எனக்கு அப்பா இல்ல. இஸ்டோர் அடுப்புக்கு சவுக்கு மரம் வெட்டுறபோது, வாது அடிச்சி அப்பா செத்துப் போச்சு. அப்பா இருந்தால் எனக்கும் சப்பாத்து வாங்கித் தாப்பானனு கேப்பேன்.

டவுண் பள்ளிக்கூடத்தில புள்ளைகளுக்கு பால் இசுக் கோத்து எல்லாம் கொடுக்கிறாங்களாம். கோபாலுதான் சொன்னான். எங்க தோட்டத்துப் பள்ளிக்கூடத்திலேயும் கொடுத்தா என்னவாம். எங்களுக்கும் கொடுத்தால் நான் பாலைக் குடிச்சிட்டு இசுக்கோத்த அம்பிப் பயலுக்குக் கொண்டாந்து கொடுத்திடுவேன்.

அம்பிப்பய தொட்டியில இருந்துக்கிட்டு அழுறான். நான் போய் அவனுக்கு மல்லித் தண்ணியை பருக்கி விட்டுட்டு தூங்க வைக்கணும். இல்லாட்டி அம்மா வந்து, “ஏன்டா தம்பி அழுதுகினு இருக்கான்... தம்பிய பார்த்துக்கிட்டு இருக்காம லயஞ் சுத்தப் போனியா... இனிமே போவியா...? போவியான்னு” அடிக்கும். மெதுவாத்தான் அடிக்கும். அப்புறம் தேத்தண்ணி ஊத்திக்கொடுக்கும். கருப்பட்டியும் கொடுக்கும். நான் கடிச்சிக்கிட்டே குடிப்பேன்.

“ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ ஆராரோ
ஆரடிச்சி நீயமுர...”

இந்த அம்பிப்பய பெரிய மோசம். எப்ப் பார்த்தாலும்
வீல்...வீல்ன்னு கத்துறான். அதுதான் அம்மா கிட்ட,
“தகப்பன தின்னி பயலே எந்த நேரமும் கரையாதடா”ன்னு
நல்லா ஏச்சு வாங்குறான். இரு... இரு... ஒனக்கு ஒரு நல்ல
பாட்டா படிக்கிறேன்.

“விவசாயி... விவசாயி விவசாயி...
கடவுள் என்னும் முதலாளி...”

தொட்டியை ஆட்டிவிடுற போது மேலே முகட்டில
இருந்து ஒட்டரை ஒட்டரையாக் கொட்டுது. வீட்டு உள்ளுக்கு
தொட்டியை மாத்திக் கட்டுறதுக்கு வேற இடம் இல்ல.
அந்தப்பக்கம் அடுப்பு, விறகு அட்டாலெல்லாம் இருக்கு.
அங்க இருந்து புகை வரும்.

அப்பா...ஒரு மாதிரியா அம்பிப்பய தூங்கிட்டான். அவன்
முழிச்சி எழும்பறதுக்கு, முந்தி ஓடி ஒரு வாளி தண்ணி
கொண்டாந்து வச்சிடணும். அப்புறம் மலைக்கு சோறு
கட்டிக் கொடுத்திட்டு மிலாறுக்குப் போற பொடியன்களோட
போயிட்டு ஒரு கட்டு மிலாறு கொண்டாந்து வச்சிட்டா, என்
வேலை எல்லாம் முடிஞ்சிடும்.

...ஓல் ரைட்.

வெள்ளிக்கிழமை அந்திக்கு ஸ்டோர்ல மணி அடிச்சாங்க
நான், ராமு, ராசு எல்லோரும் அரிசி புடிக்கப் போனோம்.
“நீ இனிமே பள்ளிக்கூடத்திற்கு லரமாட்டியா”ன்னு ராமு
கேட்டான். நான் அம்பிப்பய பெரிய ஆளாக வந்தோடன
வருவேன்னு சொன்னான்.

ராமு சொன்னான். “உங்களுக்கெல்லாம் சேரு நல்ல
வேலை செய்யப் போராராம்”

“என்ன செய்யப் போராரு...?”

“அது என்னமோ... எனக்குத் தெரியாது. அடுத்த வாரம் சோதனை இருக்காம். நாளைக்குக் கட்டாயம் வராத புள்ளைகளையெல்லாம் பள்ளிக்கூடத்திற்கு கூட்டிக்கிட்டு வரச் சொன்னாரு”

“வேற ஒன்னும் சொல்லலியா?”

“வேற ஒன்னும் எங்ககிட்ட சொல்லல்ல, டீச்சர் கிட்ட தான் மெதுவா சொன்னாரு”

“என்னா...?”

“மகள்! வரவு ரொம்ப விழுந்துப் போச்சி. இன்ஸ் பெக்டர் வேறு அடுத்த வாரம் சோதனைக்கு வருவாராம். இதை இப்படியே விட்டு வைச்சமென்றால் ஒரு ஆள் வீட்ட தான் போக வேண்டி வரும். புதுக்க வந்த சேர்க்குலரை பார்த்தா பயமா இருக்கு”

அரிசிக் காம்பராவைச் சுத்தி புள்ளைகளெல்லாம் கூடைப் பெட்டி, குட்டிச்சாக்கு எல்லாத்தையும் வச்சிக்கிட்டு நிற்குதுக. ஐயா பேரு வாசிக்க வாசிக்க, ஒரு ஆளு அளந்து போடுவான். அரிசி மூட்டை மாவு மூட்டையெல்லாம் சுவத் தோரமா அடுக்கி இருக்கும்; திண்ணையில பள்ளிக்கூடத்தில உள்ள போட் பலகை மாதிரி ஒரு பலகை சுவத்தில் தொங்க வச்சியிருக்காங்க. அதுல அரிசி மாசியின்னு எல்லாம் எழுதியிருக்கு.

ராசு கூடைப் பெட்டியை என் கிட்ட கொடுத்திட்டு பங்களா மரத்திற்கு மாங்காய் பொறக்க போயிட்டான். நானும் ராமுவும் ஜன்னல் கண்ணாடியில எட்டிப் பார்த்தோம். உள்ளுக்கு ஐயாவுக்கு பக்கத்தில் சேரும் உக்கார்ந்துக்கிட்டு, கையை ஆட்டி ஆட்டி என்னமோவெல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு இருக்கிறாரு. ஒரே பயம்... ஜன்னலை விட்டு மெதுவா நகர்ந்திட்டோம்.

அரிசி புடிச்சிக்கிட்டு வீட்டுக்கு போற புள்ளைகளெல்லாம் கண்ண துடைச்சிக்கிட்டே போவுதுக. வழமையா அரிசி

போடுற பிச்சைக்காரங்களுக்குக் கூட அரிசி போடல்ல. என்னா? என்னானான்னு கையால சாடகேட்டா ஒன்னுமே பதில் சொல்லுதுக இல்லை. அரிசி போடுற எடத்தில சத்தம் போட்டு கதைக்க ஏலாது. சத்தம் போட்டா வெறட்டு வாங்க.

“ரெண்டாவது மாரியாய் நாலு கொத்து”

அம்மா பேரு வாசிச்சோடன நான் கூடைப்பெட்டியை எடுத்துக்கிட்டு உள்ளுக்குப் போறேன். ஐயா என்னமோ கேக்கிற மாதிரி சேர் முகத்தை பார்க்கிறாரு. சேர் கையில் வச்சிருயிருந்த காகிதத் துண்டை வாசிச்சுப் பார்த்துபுட்டு “பையன் எப்சண்டு”ன்னு சொல்றாரு.

ஐயா கால்சட்டை சேப்புல கையைவிட்டு கைலேஞ்சு எடுத்து கண்ணாடியையும் முகத்தையும் தொடச்சிக்கிட்டே, “உங்களுக்கெல்லாம் ஒழுங்கா இஸ்கூலுக்கு போய் படிக்க ஏலாதா? தெரியாமலா வெள்ளக்காரன் இஸ்கூல் கட்டிப் போட்டிருக்கான். நாளைக்கு பேர் பதிஞ்சி வேலைக்குப் போனியின்னா எப்புடிடா கொழுந்து றாத்தல் கணக்கு வச்சிக்கிற போற? அட..., இத்தனை நாள் வேல செஞ்சிருக்கோமுன்னு பேரு கணக்கு சரி ஞாபகம் வச்சிக்கிற வேண்டாமா?”

எனக்குப் பயமா... இருக்கு. ஒன்னுமே பதில் பேசல்ல. தலைய குனிஞ்சிக்கிட்டு கால் பெருவிரல் நகத்தாக சிமிந்தியை தேய்ச்சிகிட்டு இருக்கிறேன்.

“பாருங்கோ ஐயா, இதிலிருக்கின்ற வில்லங்கத்தை. ஆசிரியத் தொழில் என்றால் மகத்தானது அல்லோ! நான் சேவை செய்ய வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காகத்தான், இந்த துறையை தெரிஞ்சன் பாருங்கோ! என்னிலும் படிப்புக் குறைஞ்சு என்ற ஒன்றுவிட்ட தமையன் பிஸ்னஸ்ல இறங்கி இன்றைக்கு லட்ச லட்சமாய் சம்பாதிச்சுப் போட்டான். எனக்கும் அப்படி செய்திருக்க இயலாதோ. இப்பவும் பாருங்கோ எவன் படிச்சாலென்ன படிக்கா விட்டாலென்ன

என்று சம்பளத்தை வாங்கிக்கொண்டு மற்ற வாத்திமாரைப் போல லாத்தி திரிய ஏலாதே...”

“நீங்க கவலைப்படாதீங்க மாஸ்டர். இப்ப அடிச்சி யிருக்க துரும்பு அருமையானது. நாளைக்கு பள்ளிக்கூடத் திற்குபோய் பாருங்களே, நீங்கள் மலைச்சு போவீங்க, சரி கருப்பையாகூடப் பெட்டிக்கு ரெண்டு போடு”

ஐயா சொன்னோடன அரிசி போடுற ஆளு ரெண்டு கொத்து அளந்து போட்டிட்டு சொல்றான். “இஸ்கூலுக்குப் போவாத புள்ளைகளுக்கெல்லாம் அரிசி நிப்பாட்டி இருக்கு, இனி இஸ்கூலுக்கு போனாதான் அரிசி கெடைக்கும்.”

நான் வீட்டுக்குப்போய் அம்மாகிட்ட சொன்னேன். அம்மா அழுதிச்சி. இந்த அம்மா பெரிய மோசம், எப்ப பார்த்தாலும் அழுகைதான்.

“அப்ப நான் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போகவா அம்மா...?”

அம்மா ஒன்னுமே சொல்லல்ல. அடுத்த நாள் வேலை வீட்டு வருகிற நேரம். அஞ்சாறு வாகைக் கம்பை பலகை மாதிரி சீவி எடுத்துக்கிட்டு வந்திச்சி. அப்புறம் இஸ்தோப்புவ நாலு கட்ட கம்ப நட்டு பலகை மாதிரி சீவிக்கிட்டு வந்த வாகைக் கம்ப சுத்திவரவச்சி அடிச்சிருச்சி. இப்ப பாத்ता, கூடுமாதிரி இருக்கு. ரெண்டாம் புத்தகத்தில் புலியும் பிராமணனும் பாடத்தில் புலியின் சொல்லை நம்பி பிராமணன் திறந்து விட்டானே கூடு அந்த மாதிரியே இருக்கு.

நான் மெதுவா கூட்டு உள்ளுக்கு போனேன். கால் லேசா தட்டுப்பட்டு படக்கின்னு சத்தம் கேட்டிருச்சி.

“நீ அதுல தெளையாடி ஒடைச்சுப்புடாத. அது ஒனக்கு இல்ல. அம்புப் பயலுக்குத்தான். காலையில தம்பியை உள்ளுக்கு விட்டுட்டு பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போ...”

அம்மா சொன்னோடன நான் மெதுவா தாண்டி வந்துட்டேன். ஆனால் அம்பிப் பயலுக்குனா தாண்டி வர ஏலாது. நுழைஞ்சும் வர ஏலாது.

காலையில் கூட்டுள்ளுக்கு சாக்க விரிச்சி அம்பிப்பயலை
படுக்க வச்சிட்டு, பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனேன்.
மேகணக்கு, டொப் டிவிசனிலிருந்தெல்லாம் புள்ளைகள் வந்
திருந்தாங்க. ஒரே கூட்டம். உக்காரக்கூட பெஞ்சியில் எடம்
இல்ல. மணியடிச்சோடன்ன சேரும் டிச்சரும் வந்தாங்க,
எங்களையெல்லாம் கண்டோடன பெருசா சிரிச்சாங்க.

“தெரியாமலா சொன்னான், எல்லா பிரச்சினைகளும்
பொருளாதாரப் பிரச்சினைதான்னு. பொருளாதாரம்னா
என்னா. வயிறுதான்! வயிற்றில கைவச்சன்... இங்க பள்ளிக்
கூடம் இடம் காணல்ல... ஹா...ஹ...”

சேரு சிரிக்கிறாரு. அவருக்கென்னா சிரிப்பாரு. நாங்கள்
எல்லாம் அழுவுறோம்.

புள்ளைகலெல்லாரும் ஒரெண்டு ரெண்டு படிக்குதுக.

“மகள் இங்க ஒருக்கா வாங்கோ” —சேரு டிச்சரை கூப்
பிட்டாரு.

“என்னப்பா கூப்பிட்டனீங்களே”

“கையோட அந்த இன்ஸ்பெக்டருடைய பைலை
எடுங்கோ. ரெண்டு பேருக்கென்ன மூன்று பெருக்கென்
டாலும் எவரெஜ் இருக்கு. குறித்தபடி அடுத்த வாரமே
சோதனைக்கு வரலாம் என்று கடிதம் போட்டிட வேணும்...”

“இந்த சனியன் பிடிச்சதுகள் எல்லாம் கடைசு நேரத்
தில வந்து நிற்குதுகளே, அடுத்த வாரம் இன்ஸ்பெக்டர்
வந்தாப்போல ஏன்னென்று பதில் சொல்லப் போவுது
கள்...!”

“அதைப்பற்றி நமக்கென்ன கவலை. எவரேஜ்சரியா
இருந்து கிராண்ட் குறையாமல் ஒழுங்கா வந்தால் போதும்.
இவன் இன்ஸ்பெக்டர் இல்லை, எந்தக்கொம்பன் வந்தாலும்
யயப்படுற நானே அந்தக் கம்போத்திலை. ஒருக்கா இப்புடி
தாங்கோ, கையோட கடிதத்தை அனுப்பிடுவோம்”

“மகள் நம்மட விக்கினேஸ்வரனுக்கு இந்த ஊர் சுவாத்தியம் ஒத்து வருமா...?”

“விக்கினேஸ்வரனா... யார் அது—?”

“என்ன பிள்ளை தெரியாததுபோக் கேட்கிற நீ. அவன் தான் உன்ரை மாமியின்ர மகன்.. சோதனை பாஸ் பண்ணிப் போட்டு அங்கை கொடிகாமத்திலை சுருட்டுக்கடையில் நின்டவன்...!”

“ஓம்... ஓம்... புக்கரசி மாமியின்ர மோனை சொல்லு நீங்களா...? அதுக்கென்ன இப்ப...?”

“அதில்லை பிள்ளை, ஆளை கடிதமெழுதி ஒருக்காவரச்சொன்னால் நல்லம். அடுத்த வருடந்தான் நான் பென்சன்னால போறேன், என்டாலும் ஆளை இப்ப இருந்தே இங்க எக்டிங்ல போட்டு வந்தால்தான் சரி வரும். இங்கையும் தோட்டத்தில சோதனை பாஸ் பண்ணின பொடியள் ரெண்டொருந்தர் இதுல கண் வச்சி இருக்கினமாக்கும். சரி... சரி... பார்க்கிறன்.”

சேரும் டீச்சரும் கதைச்சிக்கிட்டே இருக்காங்க. நான் வெளியே எட்டிப் பார்த்தேன். தூரத்தில் மலைகளெல்லாம் ஒட்டகம் மாதிரி வளைஞ்சி வளைஞ்சி இருக்கு. மேகமெலாம் ஓடிப்பிடிச்ச விளையாடுதிகள். வெள்ளை மேகம் தோத்துத் தோத்து ஓடுது. கறுப்பு மேகம் அதை அப்படியே போட்டு அழுக்கி மறைக்கிது... இப்ப எங்க பார்த்தாலும் கறுப்பு மேக மாத்தான் தெரியுது. மழையும் வரும் போல இருக்கு.

எனக்குப் படிக்கவே நினைவுவரல்ல. தம்பிப் பய கூட்டில கெடந்துக்கிட்டு அழுவானே! ஒன்டுக்கு ரெண்டு இருந்திட்டா யாரு மாத்திப் போடுறது? மழை பெய்தா சாரல் அடிச்சி மேலெல்லாம் நனைஞ்சிறுமே. கூட்டுல இருக்கிற ரொட்டி துண்ட திங்கிறேன்னு அடுத்த வீட்டு ஜிம்மி நாய் கடிச்சாலும் கடிச்சிறும்.

நான் உடனே ஓடிப்போய் அவனை பார்க்கணும். அப்படியே தூக்கி வச்சிக்கிட்டு கொஞ்சனும் போல இருக்கு.

□

கோகிலா மகேந்திரன்

1970-களில் தெல்லிப்பளை மகாஜனக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே படைப்பிலக்கியத்தால் ஈர்க்கப்பட்டவர்.

1975-ல் 'விழி' என்ற புனைபெயரில் 'அவள் ஏன் வாழ்கிறாள்?' என்ற கதையை கல்லூரி இதழில் எழுதினார்.

ஆசிரிய பணிமூலம் மேலும் சிறப்பான சிந்தனைப் போக்கிற்கு ஆளப்பட்டவர். உளவியல் ரீதியாக தனது படைப்புகளை உருவாக்குகிற ஆற்றலும் கலைத்துவமும் அமையப் பெற்றவர். ஈழத்தின் இன்றைய சிறந்த படைப்பாளிகள் வரிசையில் முன்னிடத்தில் உள்ளவர்.

துணிவாகவும் தெளிவாகவும் சமுதாயப் பிரச்சினைகளை நுணுகி அறிந்து படைப்பிலக்

கியம் ஆக்குகின்ற கோகிலாவின் இன்னொரு சிறப்பு மண்வாசனை கமழும் எளிமையும், கூர்மையும் செறிந்த எழுத்து நடை.

சிறுகதை, குறுநாவல், அறிவியல் கட்டுரைகள், நாவல் என்று பல்வேறு துறைகளில் தடம்பதித்த இவர், நல்ல பேச்சாளரும் கூட.

முதற் சிறுகதைத் தொகுதி 'மனித சொருபங்கள்', 1983-ல் வெளியாகிற்று. ஏனைய தொகுதிகள், 'முரண்பாடுகளின் அறுவடை' (1984), 'பிரசவங்கள்' (1986), அறிமுக விழா, துயிலும் ஒரு நாள் கலையும் என்பன.

"எனது ஆத்ம திருப்திக்காகவும், என் அனுபவ முத்திரைகளை உங்களுக்குச் சொல்வதற்காகவும், ஒரு பிரச்சினை பற்றிய என் பார்வையைக் காட்டுவதற்காகவும், மனித இதயங்கள் அமைதி பெறுவதற்காகவும், மாணவர்கள் நெறிப்படுத்தப்படுவதற்காகவும் மட்டுமன்றி சில சந்தர்ப்பங்களில் எதற்கென்று தெரியாத ஒரு மன உந்துதலினாலும் எழுதுகிறேன். ஆகவே எனது செயற்பாட்டு முறையில் குறைகள் இருந்தாலும் எனது நோக்கம் உயர்வானது என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்" என்று தன் படைப்பு நோக்கைச் சொல்லுகிறார் கோகிலா மகேந்திரன்.

இவரைப் பற்றி இன்னொரு படைப்பாளியான டொமினிக் ஜீவா: "ஒரு புதிய பார்வை, ஒரு நுட்பம், ஒரு செழுமை எங்கள் மண்ணிலுள்ள ஒரு பெண்ணிடமிருந்து பிறந்திருக்கிறது. வாழ்க்கையை இவர் பார்க்கும் கோணமும் கொடுக்கும் விளக்கமும் நன்றாக உள்ளன!"

சடப்பொருள் என்றுதான் நினைப்போ?

மாலை ஐந்து மணியாகியும் வெயில் கனல் வீசிற்று;
பங்குனிக் காய்ச்சல் சுள்ளென்று உடலில் சுட்டது.

பத்துநாள் சாப்பாடு இல்லாமல் பட்டினி கிடந்த நாய்க்
கூட்டத்தின் முன்னால் சாப்பாட்டுப் பார்சலை எறிந்தது
போல-அந்த 'மினிபஸ்' ஸைக் கண்டதும் சனங்கள் பாய்ந்து
ஏறிய காட்சிக்குப் பொருத்தமான உதாரணமாய் அவளுக்கு
அதுவே தோன்றியது.

எந்த நேரத்தில் எது நடக்குமோ? எப்போது போக்கு
வரத்து எல்லாம் திடீரென ஸ்தம்பித்துப் போய்விடுமோ
என்ற பதட்டத்தில் மக்கள் பாய்ந்தார்கள்; அவர்களிலும்
பிழையில்லைத்தான்!

ஆனாலும் அவள் நாயாகவில்லை!

அவளுக்குத் தெரியும். கிரிசாம்பாள் மாதிரிக் கடைசி வரையில் நின்றாலும் ‘மினிபஸ்ஸின் மினிப் பெடியன்’ விட்டுவிட்டுப் போகமாட்டான். பாய்ந்தோடிப்போய் கும்பலுக்குள் சேர்ந்து நசுக்குப்படாமல் இறுதியாகத் தனித்து நின்ற அவளை, ‘மினிப் பெடியன்’ இராஜ உபசாரம் செய்து வரவேற்றான்.

“அக்கா, இடமிருக்கு வாங்கோ... உதிலை அடுத்த சந்தியிலை கனபேர் இறங்குவீனம், இருக்கிறதுக்கு சீர்கிடைக்கும். வாங்கோ...”

அவன் உபசாரம் செய்யாமல் இருந்திருந்தாலும் அவள் ஏறித்தான் இருப்பாள். “நெருக்கடி” என்று இதை விட்டு விட்டு, அடுத்ததற்குக் காத்திருப்பதில் பயனில்லை. அடுத்ததும் இப்படி அல்லது இதைவிட மோசமான நிலையில்தான் வரக்கூடும்.

மேலே நீலநிற மேகத்தில் வெண்பஞ்சு முகில்கள் தலை தெறிக்க ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

“அக்கா மேலை ஏறுங்கோ! இதிலை நிண்டா விழுந்திடுவியள். உள்ளுக்குப் போங்கோ...”

அவள் மேலே ஏறியபின் திரும்பிப் பார்த்தாள்; புற போட்டின் ஒற்றைக்கால் தூங்கலில் ஏழுபேர்.

முகத்தை எந்தத் திசையில் திருப்பினாலும் மூக்குக் கண்ணாடி உடைந்துவிடும் போல இருந்தது. ‘பாங்க’கிலிருந்து புறப்படும்போதே, கண்ணாடியைக் கழற்றி, ‘ஹான்ட்பாக்’கில் வைத்துக் கொள்ளாத தன் மறதியைத் தனக்குள்ளாகவே நொந்து கொண்டாள். ஒற்றைக்காலை யாரோ சப்பாத்துக் காலால் நசித்தார்கள். வலியினால் முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டவள், “நசிபடும் இனத்தில் நானும் ஒரு பிரதிநிதி” என்று நினைத்து உடனேயே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“அண்ணை, காலை எடுங்கோ, என்றை கால் சம்பலாப் போச்சு...”

“ஓ... ஐ ஆம் சொறி... தெரியாமல் மிதிச்சிட்டன்...”

“ஒரு பொம்பிளை வேலைக்குப் போறதெண்டால், தனிக் கார் எடுத்து வைச்சு ஓட்டிக்கொண்டு போற வசதியிருக்க வேணும். அல்லது நடந்து போகக்கூடிய அளவு தூரத்திலை வீடு இருக்கவேணும். இரண்டும் இல்லாட்டி வேலைக்குப் போகப்படாது...”

அவளைவிடக் குறைந்த வயது-அவளைவிடக் குறைந்த சம்பளம்-அந்த ‘டைப்பிஸ்ட் கிளார்க்’ சத்தியா. சுகந்தரும் சுகந்தங்களையும் பூசிக்கொண்டு, ‘பாங்க்’ கிற்கு வருவதைப் பார்க்க, அவளுக்குப் பெரிய அசுவை கிளம்பும். என்ன செய்வது? அப்பாவும், தாத்தாவும் ஊரை ஏமாத்திச் சேர்த்து வைத்த காசு லட்சம் லட்சமாய் இருக்கவேணுமே கார் வாங்க?

ம்...! பெருமூச்சு ஒன்று பெரிதாய்க் கிளம்பி வெளிச் சுவாசமாய் முடிவடைவதற்கிடையில்-

‘மினிபஸ்’ ‘பிரேக்’ போட்டதைச் சாட்டாக வைத்துக் கொண்டு பின்னால் நின்று தன் முழு உடலும் அவள்மேல் படும்படி அவளுக்குமேல் சாய்ந்தான் ஒரு ‘கூலிங்கிளாஸ்.’

அது எதிர்பாராத சாய்வு அல்ல. திட்டமிட்ட சாய்வு என்பதை அவள் இலகுவில் புரிந்துகொண்டாள். ஆனாலும் உடனடியாக ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலை. வாயுள் கசந்த எச்சிலை வெளியே எட்டித் துப்பினாள். அவன் மீது விழுந்திருக்க வேண்டியது, பாதையோரத்தில் சங்கமமாகியது.

இரண்டாவது முறையாக அவன் அவளது இடுப்புப் பகுதியில் கைபடும்படி நெரித்தபோது, ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாய் நின்ற அவளது உள்நோக்கம் என்ன வென்று கண்டுபிடிக்க முடியாதிருந்தது அவளால். அவன்

காதருகில குனிந்து மிக மெலிதாகவும், அமைதியாகவும் அவள் சொன்னாள்.

“தம்பி, நாங்கள் கலியாணம் கட்டிப் பிள்ளையும் பெத்த ஆக்கள்” பக்கத்தில் வேறு யாருக்கும் கேட்டிருக்கலாம். நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அவனுக்குக் கட்டாயம் கேட்டது என்பது, அவன் “இறக்கம், இறக்கம்” என்று கத்திக் கொண்டு விழி பிதுங்கியபடி பாய்ந்து இறங்கிய வேகத்தில் தெரிந்தது.

உண்மையாகவே திருமணம் செய்வதற்கு முன்னால் கூட, இப்படியானவர்களுக்கு இப்படி அமைதியாகவே சொல்லியிருக்கலாம் என்று இப்போது அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால் அப்போது அப்படி முடியவில்லையே!

அப்பனை முதல் மாசியப்பிட்டி வரை அவளுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த கிழவி, மாசியப்பிட்டிச் சந்தியில் கடகத்தையும் தூக்கிக்கொண்டு இறங்கியவுடன் பின்னால் அமர்ந்திருந்த ஒரு “சதுர முஞ்சி” திடீரெனப் பாய்ந்து வந்து அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தபோதே அவளுக்குச் சிறிது சந்தேகம் இருந்தது.

“இது ஏதோ கொழுவலுக்குத்தான் ஆள் வந்திருக்கு. “பிக் பொக்கற்” ஆகவும் இருக்கலாம் என்ற சந்தேகத்தில் அவள் தனது ‘ஹாண்ட்பாக்கை’ எடுத்து, அவன் இருந்த பக்கத்தி் கு மறுபக்கம் மிக அவதானமாய் வைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் தள்ளத் தள்ள, அவளும் தள்ளித் தள்ளி, இனிமேல் தள்ள முடியாத அளவிற்கு ஒதுங்கியிருந்த போது,

அவன் மார்பில் குறுக்காகக் கட்டியிருந்த கையை அவள் பக்கம் நீட்டி, அவள் மார்பில் படும்படி திருப்பியபோது,

அந்த ஒரு கணத்தில்—

அவள், தான் ஒரு பெண் என்பது, இதன் விளைவாய் என்ன நடக்கும் என்பது - எதையும் நினைத்துப் பார்க்காமல்

திடீரென எழுந்து, அவனது கன்னத்தில் பளீர் பளீர் என்று திவலை பறக்க அறைந்த நிகழ்ச்சி—

“சனியன்... மூதேசி... அம்பாசிப்பீடை...”

அப்போது அவளால் நிதானமாக இருக்க முடியவில்லை. இதோ... இப்போது பிதுங்கிக் கொண்டு ஓடுகிறானே! இவனைப் போலத்தான் அவனும் அன்று அடுத்த தரிப்பில் பாய்ந்து விழுந்து இறங்கிக் கொண்டான். அதன் பின்னர் தான் இவளுக்குச் சல கண்டமாய் வியர்த்துக் கொட்டிற்று. பஸ்ஸில் இருந்த மற்றவர்கள்,

“என்ன பிள்ளை? என்ன பிரச்சனை? என்ன நடந்தது? என்று கேட்க, இவள் பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் மௌனக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

“இதென்ன கேள்வி? ஒரு குமர்ப்பிள்ளை, ஒரு பெடியனுக்குக் கை நீட்டி அடிக்கிறதெண்டால், என்ன நடந்தது என்று கேட்கவேணுமே?”

என்று இவளுக்கு வக்காலத்து வாங்க, இவள் அதற்கும் மௌனமாய் இருந்த நிகழ்ச்சி இன்னும் பசுமையாய் மனதில் நிழலாடுகிறது.

ஒரு நாள் மட்டுமா?

ஒருவனுக்கு ஒரு நாள் ஊசிக்குத்தல்!

இன்னொருவனுக்கு இன்னொரு நாள் பிளேட் கீறல்!

“உன்ரை வறட்டு நாங்கியாலை நீ ஒரு நாளைக்கு எக்கச்சக்கமாய் பிரச்சனைப்படப் போறாய்” என்று அம்மா சொல்கிறாள்.

இப்படி எத்தனை நாள்கள்தான் சமாளிப்பது?

“இவங்களெல்லாம் என்னோடை சொறியறதுக்கு, நான் வடிவாகத் தகதகவெண்டு சொர்ண விக்கிரகம் மாதிரி இருக்கிறது மாத்திரம் காரணமில்லை. நான் நடக்கிறபோது பார்த்தால், மலர்ந்த புஷ்பங்கள் இரண்டு தத்துவது போலத் தோன்றியது மட்டும் காரணமில்லை. என்றை கழுத்திலை

ஒரு தாலிக் கொடி இல்லாமல் இருக்கிறதும் ஒரு காரணம் என்று உணர்ந்த நாள்களில் தான், அதுவரை வீட்டில் பேசப்பட்டு வந்த திருமணங்களை எல்லாம் தட்டிக் கழித்து வந்தவள், திடீரெனத் திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தாள்.

இன்னும் ஏழு நாள்! ஆறு, ஐந்து, நாலு, மூன்று, இரண்டு... நாள்! நாள்! வேகமாய்க் கொடிகட்டிப் பறந்தன. இப்பொழுது அவள் கழுத்தில் கொடி ஏறிவிட்டது!

கொடியோடு பஸ்ஸில் ஏறும்போது ஒரு ஆறுதல்!

“அப்பாடா இனிமேல் இந்தக் குரங்குகள் சேட்டை விடாதுகள்...”

உண்மைதான்!

அவள் எதிர்பார்த்தபடி சில மாதங்களாய் அவளோடு ஒருவரும் சொறியவில்லை. அவளுக்கு அருகில் ஒரு “சீற்” வெறுமையாக இருந்தாலும் கூடச் சில சமயங்களில் நின்று கொண்டிருக்கும் சாரங்களும், வேட்டிகளும், காற்சட்டைகளும் அதில் அமர விரும்பாதவர்கள் போல நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு மாதமும் இந்த மூன்று நாளும் வேலைக்குப் போவது, அது பெண்களுக்கென்றே விதிக்கப்பட்ட தண்டனை! அவளால் நடக்கவே முடியவில்லை! தேகமெல்லாம் ஒரே அலுப்பு! ‘பாங்க’ இலிருந்து பிரதான ‘பஸ்’ நிலையத்திற்கு வரச் சோம்பல் பட்டுக் கொண்டு அவள் ‘பாங்க’ கிற்கு முன்னால் இருந்த ‘ஹால்’ நிலை நின்று கொண்டிருந்தாள். வீதியில் ஜன நடமாட்டம் குறைவுதான். இப்போது யார்தான் தேவையில்லாமல் வீதிக்கு வருகிறார்கள்? ‘ஹாண்ட்பாக்’ கிலிருந்த ‘நீடர்ஸ் டைஜஸ்டை’ எடுத்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

யாரோ இருவர் சைக்கிளில் வந்த மாதிரி இருந்தது. அவள் கவனிக்கவில்லை.

கழுத்தில் ஏதோ அட்டை ஊர்ந்தது போல... என்ன இது?

அவள் சிந்தனை புத்தகத்தைவிட்டு மீண்டபோது, அந்த வெளுத்த வெள்ளைச் சாரங்கள் இரண்டும் தூரத்தில் பறந்து சொண்டிருந்தன.

“ஐயோ என்றை தாலிக்... தாலிக்கொடி... கள்ளன்... கள்ளன்...”

அவள் பலமாகக் குழறிக் கொண்டிருந்தபோது, நல்ல காலமாக அவ்விடத்தில் வந்த ‘பாங்க்’ மனேஜரின் கார் அவர்களைப் பிடித்துத் தாலிக்கொடியை மீட்டெடுத்தது.

அடுத்த நாள் அவளது கணவரே சொல்லிவிட்டார்: “நீர் கொடியை வைச்சிட்டு ஒரு மாலையைப் போட்டுக் கொண்டு போமன். பளபளவெண்டு மின்னிற உந்தக் கொடியாலை உம்மடை உயிருக்கே ஆபத்து”

கொடியினால் உயிருக்கு ஆபத்து என்பது உண்மை தான். ஆனால் கொடியில்லாவிட்டால் சுய கௌரவத்திற்கும் மரியாதைக்கும் ஆபத்து. இதை எப்படி இவரிடம் சொல்வது.

பழைய நிகழ்வுகளின் கனம் இவருக்கு என்ன தெரியும் நீரில் ஊறிய சாக்குப் போல அவளுக்குள்ளே இதயம் கனத்தது.

இப்போது அவள் மீண்டும் கன்னி போலத் தோற்ற மளிக்கிறாள். மீண்டும் பிரச்சினை.

இன்று அந்தக் ‘கூலிங்கிளாசு’டன் ஏற்பட்ட பிரச்சினை யில் கலங்கிய கண்களை மறைத்துக்கொள்ள, அவள் ‘ஹாண்ட்பாக்’ கிலிருந்த பத்திரிகையைத் தூக்கிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“சும்மா ‘நோனா மானா’ எண்டு பத்திரிகையிலை ஏதோ எல்லாம் எழுதிறாங்கள். இதைப்பற்றி... இந்த வகை யான பெண்களின் பயணப் பிரச்சினை பற்றி... பொது வாக னங்களில் பெண்கள் கௌரவமாகப் பயணம் செய்ய முடியா திருக்கும் நிலை பற்றி மக்கள் குரல் பகுதிக்கு எழுத வேணும்...”

இந்த நினைவுடனே உறங்கிப் போனவள் அடுத்த நாள் வேலைக்குப் புறப்பட்டபோது ‘ஹான்பாக்’ கில் ஊசி, பிளேட் ஆகியவற்றுடன் நினைவாக ஒரு காஞ்சோண்டி மரக்கொப் பையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டாள்.

சொறியிறவன் ஒரேயடியாகச் சொறிஞ்சு கொண்டு இருக்கட்டும்!

(1982)

பட்டங்கள் மீண்டும் பறக்கும்

காற்றோடு கைகுலுக்கும் பனைமரச் சலசலப்பு!

விரிசல் காடான வானம்!

வெம்பிய மனதின் வெம்மை வீச்சாக வந்து விம்மலாய்
வெடித்ததில் கண் நிறைய அழுகை வந்தது பொன்னுப்
பிள்ளைக்கு.

“பொங்கல் என்ன பொங்கல் எனக்கு?”

நிறையப் புலம்—முழங்கால் உயரத்திற்குக் குதிரை
வாலிப்புல்—பொங்கல் நாளின் நாலரை மணி!

சீனியம்மானுக்கு முன்னால் குந்தியிருந்த பொன்னுப்
பிள்ளை, சேலைத் தலைப்பை எடுத்துக் கண்ணைத் துடைத்
துக் கொண்டாள்.

“மெய்யே பொன்னுப்பிள்ளை... உன்ரை மேனை அவங்கள் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் இண்டைக்கு எத்தினை நாள்... தெரியாமல் கேட்கிறன்...”

பொக்குவாய் நிறைந்திருந்த புகையிலைப் பின்புறம் திரும்பித் துப்பிவிட்டுத் தன் சந்தேகத்தைத் திரை நீக்கம் செய்கிறார் சீனியம்மான்.

“சனியோடு சனி எட்டு. ஞாயிறு ஒம்பது, திங்கள் பத்து... இண்டைக்குப் பத்து நாளா வீட்டிலை உலை வைக் கேல்லை அம்மான். இரவிலை ஒருத்தரும் கண்ணோடை கண் மூடுறேல்லை...”

தேன் கூட்டைப் போலச் சுறுசுறுப்பாய் இருந்த நிறையப் புலத்தை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்தார் சீனியம்மான். மேற்குப் புறப்பன்னைப் பற்றைக்குப் பின்னால் ஒரு நாஜுவயதுப் பையன் ‘வெளிக்கு’ இருந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு முன்னால் ஒரு ஆறு வயது, கையிலே கொப்பிக் கடதாசியில் செய்த ஒரு ஆறு முலைப் பட்டத்துடன் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

இவர்களுக்கு வடக்கே பொங்கல் பட்டம் ஏற்றும் பெரிய கூட்டம்!

இங்கிலாந்தில் இருந்து இரண்டு வருடத்திற்கு முன் இளைய மகன் அனுப்பிய ‘சுவேற்றரை’ இழுத்து விட்டுக் கொண்டார் அம்மான்.

“ஆம்பிளைப் பிள்ளையன் எல்லாம் வெளிநாட்டிலை இருக்கிறது எவ்வளவு நிம்மதி?” என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

“பங்கை பார் அந்த முலையை...!”

“பீநாறிப் பத்தை...”

“போன வருசம் நான் உதை அடியோடை வெட்டி விட்டனான். இப்ப பார் போன வருசத்தை விட மூண்டு மடங்காய் வளந்து நிக்குது...”

சனி பிடித்த மூக்குடன்-சீறிச் சீறி-முக்கி முக்கிச் சொன்னார் அம்மான் பொன்னுப் பிள்ளைக்குப் புரிந்ததாய்த் தெரியவில்லை.

“ஆ... என்ன சீனியர்? என்ன இந்தப் பக்கம்?” என்ற படி வந்தார் நாகலிங்க மாஸ்டர்.

சிரிப்பை அடக்கிப் புன்னகையாக்கி, புன்னகைக்குள் சிரிப்பு அடங்காமல் பொங்கியதில் வாயெல்லாம் பல்லாக அவர் தோன்றினார்.

“நான் எந்த நாளும் இந்தப்பக்கம் வாறனான். நீதான் இண்டைக்குப் புதிசாய் வாறாய்... அது கிடக்க... உனக்கென்ன வயது? எனக்கென்ன வயது? நீ என்ன மாதிரி என்னைச் ‘சீனியர்’ எண்டு கூப்பிடலாம்?”

இப்படிக் கேட்டார் சீனிவாசகம் என்ற சீனி அம்மான். “நீங்கள் விசயம் விளங்காமல் கதைக்கிறியள். நீங்கள்தான் இந்த ஊரிலை சீனியர் (Senior). The oldest man in this village (இந்த ஊரில் மிக வயது கூடிய மனிதர்) அதுதான் சீனியர் எண்டு கூப்பிட்டனான்...”

என்று நாகலிங்கம் மாஸ்டர் தன் வழமையான நகைச்சுவைப் பாணியில் பேசிய போதும் பொன்னுப்பிள்ளைக்குச் சிரிப்பு வரவில்லை. இதைக் கவனித்த சீனியம்மான்,

“பொன்னுப்பிள்ளை பெடியனைப் பற்றிப் பெரிசாக் கவலைப்படுறா. அதுதான் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தனான்...” என்றார்.

“நான் எந்தக் கோயில்லை பேச்சுக்குப் போனாலும் இப்ப உதைத்தான் சொல்லிறனான். துன்பத்தை நீயே தேடிக்கொள் யாராவது அதை உனக்கு ஏற்படுத்தினால் அதற்காக நன்றி செலுத்து. ஏனெண்டால் துன்பந்தான் உன்னை மனதை வலிமைப்படுத்தும் எண்டு ஒவ்வொரு சமுதாயத்துக்கும் அது பொருத்தம். நீ மனவருத்தப்படாதை அக்கா, எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான் நடக்குது...”

ஆசிரியர்களின் குணத்தை அப்பட்டமாய்க் கொண்ட நாகலிங்க மாஸ்டர் ஒரு குட்டிப் பிரசங்கமே செய்து விட்டார்.

கைக்கு வராத மேகங்களைத் தன் பூஞ்சைக் கண்ணுக்குள் அடக்க முயன்று கொண்டிருந்தார் சீனி அம்மான். திடீரென எழும்பிய ‘கொக்கன்’ பட்டத்தின் ‘விண்’ கணீரென்று கேட்டது.

“இந்தளவு இளவட்டனுகளும் இதிலை நிண்டு பட்டம் விடுறதைப் பாக்க எனக்கு வயித்தைப்பத்தி எரியுது. என்றை பெடியனும் வருஷம் வருஷம் ஆளளவு உயரச் செம்பிராந்தன் ஏத்திறவன். அண்டைக்கும்...”

பொன்னுப்பிள்ளையின் ஒவ்வொரு சொல்லும் துன்பப் பாணியில் புதைந்து ஊறிப் பிய்ந்து வருகின்றன. அவளது தொண்டையில் வலியோடு கூடிய வரட்சி.

“குட்டை மாட்டையும் நெட்டை மாட்டையும் ஒண்டாச் சேத்து ஏர் பூட்டின மாதிரி, ஒண்டாச் சேர ஏலாத விசயங்களை நாங்கள் சேக்கப் பாக்கிறம். ஆனா, சேர வேண்டியது களைச் சேக்கிறமில்லை. இதுதான் பிழை...”

விடயத்தைப் பொதுமைப்படுத்திப் பொன்னுப்பிள்ளையைத் திசை திருப்ப முயன்றார் நாகலிங்க மாஸ்டர்.

வாடைக் காற்று மிக வேகமாய் அடித்துக் கொண்டிருந்தது!

தங்க பிரேம் மூக்குக் கண்ணாடியைத் தூக்கி விட்டபடி எழுந்து நின்றார் சீனியம்மான். வேட்டியைத் தூக்கி முழங்காலுக்கு ஒரு அடி மேலே மடித்துக் கட்டிக்கொண்டார். உயர்ந்து நின்று அவரது முழங்கால்களை வருடிய புல்லுக் கதிர்களைத் தடவி விட்டுக் கொண்டார்.

“முந்தி நாங்கள் இந்தக் காணிக்கைதான் வரகு போடுகிறது. தைப்பொங்கலுக்குப் பட்டம் விடவரேக்கை இப்படித்

தான் வரகுக் கதிர் காலை முட்டும். அது ஒரு சந்தோஷந்தான். இப்ப எல்லாம் விட்டிட்டம்...ம்...’’

திப்பி திப்பியாய் இளமைக் காலச் சம்பவங்கள் பல நெஞ்சில் எழுந்து நிறைந்து வரப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கொண்டார் அம்மான்.

‘‘இப்ப பேந்தும் அந்தக் காலம் வரப்போகுது... எல்லாக்காணிக்கையும் மரவெள்ளி வரகு குரக்கன் போடச் சொல்லித் தான் பெடியளும் சொல்லுறாங்கள். ஆனால் ஆர் செய்யிறது உங்களுக்கு?’’

என்றார் மாஸ்டர்.

வெளிநாடுகளில் குடியேறிவிட்ட தனது பிள்ளைகள் இங்கு வருவதோ, இந்தக் காணிகளில் பயிர் செய்வதோ, சாத்தியமில்லை என்பதை வேதனையுடன் நினைத்து மாஸ்டர் கூறியதை ஒப்புக் கொண்ட அம்மான், நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

‘‘அங்கற்றா... பூனை... உன்னை ஆறு மூலை தலை குத்துது. டேய்... அதுன்னை வால்... நீளம் காணாதடா... அதை வலி... வலிச்சுக் கொண்டு வாடா... நான் வால் கட்டித் தாறன்...’’ என்றார்.

‘பூனை’ என அழைக்கப்பட்ட புவனசிங்கம் அப்படியே பட்டத்தை வலித்துக் கொண்டு வந்தான்.

‘‘வாற வருசம் நாங்கள் இந்த ஊரிலை ஒரு பட்டம் ஏத்தல் போட்டி வைக்கப் போறம். The Ordest man of th village declaied open the bridge (கிராமத்தில் வயது கூடிய மனிதர் பாலத்தைத் திறந்து வைத்தார்) எண்டு அண்டைக்கு எங்கடை பள்ளிக் கூடத்திலை சுந்தரலிங்க மாஸ்டர் ‘இங்கிலிஷ்’ படிப்பிக்கேக்கையே எனக்கொரு நினைவு வந்திது. அந்த விழாவுக்குச் சீனியம்மான் தான் பிரதம விருந்தினர். நாங்கள் வயதுக்கு மூத்த ஆக்களைக் கௌரவிக்க வேணும். என்ன சொல்லுறியள் அம்மான்?’’

கேட்டார் மாஸ்டர்.

இதைக் கேட்டுச் சிரித்த சீனியம்மானின் மேலே போன உதடு பற்களில் ஈரம் இல்லாமையால் நடுவழியில் நின்று கொண்டது. பின்னர் அதைக் கஷ்டப்பட்டுக் கீழே இறக்கினார் அவர்.

இப்பொழுது கடற்கரைப் பக்கமிருந்து பதினைந்து இருபது வெடி ஒலிகள் நிலம் அதிரும் உரப்புடன் எழுந்து வந்தன.

“நாங்கள் முந்திச் சீனவெடி தானே கொழுத்தித் தைப் பொங்கல் கொண்டாடுறனாங்கள்... இப்ப பாரன் என்ன விசேஷமான வெடியுள் எண்டு...”

கூறிக்கொண்டே உடம்பில் நசுநசுத்த வியர்வையைச் சால்வையால் துடைத்துக் கொண்டார் அம்மான்.

வெள்ளிப் பூண் போட்ட பிரம்பை நிறுத்திப் பிடித்த படியே ஆகாயத்தில் தெரிந்த பட்டங்களை எண்ணத் தொடங்கினார்.

“பாம்பன், ஆறுமுலை, பிராந்தன், செம்பிராந்தன், கொக்கன், வெளவால், படலம் கறுப்புச் சொக்கப் பிராந்தன், சிவப்பு எட்டு முலை, மணிக்கூட்டுப் பட்டம், ஆள்ப் பட்டம், அங்காலை ஒரு வெள்ளைப் பெட்டிப் பட்டம், தெற்கை ஒரு நட்சத்திரப் பட்டம்... சூ... இந்த முறை ஏராளம் பட்டம். எனக்கு இதைப் பார்க்க வலுசந்தோஷம். எங்கடை ஊர்ப் பெடியுள் எல்லாம் நிறையப் புலத்துக்கை கூடிக் கொடி ஏத்திறது ஒரு சந்தோஷந்தான்...”

அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு பட்டம் தலைகுத்தி விழுந்தது. பிறகு ஒன்று, பிறகு இன்னொன்று. சற்றுப் பொறுத்து வேறொன்று- இதற்குள் பத்துப் பன்னிரண்டு பட்டங்கள் விழுந்து விட்டன.

“என்ன சங்கதி? எல்லாம் விழுது?” என்றார் மாஸ்டர்.

“காத்துக் கூடிப் போச்சு. காத்துக் கூடினாலும் பட்டம்
நிக்காது. குறைஞ்சாலும் நிக்காது. எதுவும் அளவா இருந்
தாத் தான் நல்லது...”

என்றார் அம்மான்.

மேக மூட்டத்தில் இதுவரை மறைந்திருந்த சூரியன்
உற்சாகமின்றி அரை மனதுடன் இப்போது வெளியே
தெரிந்தான்.

பொன்னுப்பிள்ளை தொடர்ந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்
தான். அதை மாற்ற முடியாமல் இப்போது அதைச் சகிக்க
அல்லது ரசிக்கத் தொடங்கியிருந்தனர் அம்மானும்
மாஸ்டரும்!

சட்டென்று காற்றில் குளிர் கலந்த மாதிரி இருந்தது!

“ஐயோ! ஐயோ!”

பட்டம் ஏற்றி கொண்டிருந்த கும்பலில் ஒரு சலசலப்பு:

“ஐயோ! வாறாங்கள்!” என்றொரு குரல்.

“ஐயோ! அவங்கள் வாறாங்கள்” ஏகோபித்து இரைச்
சலாய் பல குரல்கள்.

இரண்டு நிமிடந்தான் சென்றிருக்கும்!

நிறையப் புலத்தில் ஒரு ஈ காக்காவும் இல்லை!

நாகலிங்க மாஸ்டர் வேலிக்கு மேலால் பாய்ந்து விழுந்து
ஓடியதையும், தன் பருத்த தேகம் குலுங்கி அசைய பொன்
னுப்பிள்ளை அரக்கி அரக்கி ஓடியதையும் பஞ்சன், பூனை,
சூட்டி, உதச்சி இவர்கள் எல்லாம் கால் தரையில் படாமல்
ஓடியதையும் பார்த்தும் சீனியம்மான் ஏனோ ஓடவில்லை.
அவர் ஓட விரும்பவில்லை என்பதைவிட அவரால் ஓட முடிய
வில்லை என்பது அதிகம் பொருந்தும்!

இரத்தமெல்லாம் வடிந்து பூமியில் இறங்கிக் கொண்
டிருப்பதைப் போன்றதொரு பலவீனத்துடன் சீனியம்மான்
புற்றரையில் படுத்து விட்டார்.

“வரட்டன்... வந்தாப் பிறகு பாப்பம்...” நினைத்துக் கொண்டார்.

“ஒண்டு, இரண்டு, மூண்டு, நாலு... ஆறு, எட்டு பத்து... இருவது, முப்பது... அப்பாடி ஒரு நிமிஷம் போட்டுது... ஒருத்தரையும் காணேல்லை...”

மெல்லத் தலையை உயர்த்திப் பார்த்தார்!

ஒருவரும் இல்லை! எழுந்து உட்கார்ந்தார்!

ஒருவரும் இல்லை!!

எழுந்து நின்று நாலு புறமும் திரும்பிப் பார்த்தார் ம... ஹீம்... ஒருவரும் இல்லை!

கள்ளிப் பற்றை மறைவில் இருந்து பஞ்சனும், பூனையும் வெளியில் வந்தனர்.

“டேய்... ஒண்டும் இல்லையடா...”

சில நிமிடங்களில் குட்டியும், குட்டியும், உதச்சியும் பட்டங்களுடன் தோன்றினர்.

“டேய்... உவங்கள் சும்மா கத்தியிருக்கிறாங்கள்...”

“எடமச்சான்... நான் கையிலை வைச்சிருந்த கொக்கனையும் விட்டிட்டு ஓடிட்டன். அது இம்மட்டைக்கு அள வெட்டிச் செம்மைக்குப் போயிருக்கும்...”

“நல்ல காலம் என்றை பட்டம் உந்த அண்ணவொண்ணாவிலை கட்டிவிட்டது...”

உடல் வியர்க்கவும் உள்ளம் பதறவும் தான் தனியாய் நின்ற அந்த ஒரு நிமிடத்தை நினைத்துப் பார்த்தார் சீனியம்மான்.

“என்னவாம்? ஏனாம் பெடியள் ஓடினவங்கள்?”

என்று கேட்டுக் கொண்டே பக்கத்துக் காணிப் பனை மறைவிலிருந்து வெளியே தோன்றி அருளினார் மாஸ்டர்.

“கதிரன் அந்த நாகதாளிப் பத்தைக்கை பாம்பைக் கண்டிட்டு ஐயோ எண்டானாம். அந்த நேரம் றோட்டாலை லொறி ஒண்டு போனதாம். லொறி போற சத்தத்தையும் ஐயோவையும் ஒரு மிக்கக் கேட்ட உடனை ‘ஐயோ ஜீப்’ எண்டானாம் பஞ்சன். ‘ஐயோ வாருங்கள்’ எண்டானாம் உதச்சி...”

என்று சொல்லித் தன் பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பைச் சிந்தினார் அம்மான்.

திடீரென்று ஆழமான சிந்தனைக் கோடுகள் அம்மானின் முகத்தில் தோன்றின.

“பங்கை பார் பொன்னுப்பிள்ளை... முழங்கால் உயரப் புல்லு உந்த நேருக்குப் படிஞ்சு ஒரு பாதை வந்திட்டுது; ஏன் சொல்லு பாப்பம்...” என்றார்.

“ஓ... நீங்கள் உந்த மித்யடிக் காலோடை எந்த நாளும் நடந்து நடந்து அந்தளவு புல்லும் செத்துப்போச்சது...”

“ஒரு நாளைக்கு மாத்திரம் நான் மிதிச்சிருந்தா, அது அந்த மிதிப்பையும் தாங்கிக் கொண்டு நிமிந்து நிக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் திருப்பித் திருப்பி ஒரே இடத்திலை மிதிக்க... அதுகள் செத்துப்போச்சது...”

பொன்னுப்பிள்ளை இதன் உட்கருத்தைப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவு நுண்மதி பெற்றவளாய்த் தோன்றவில்லை. அவள் நாகதாளி முள்பட்டுக் கிழிந்துபோன பஞ்சனின் பட்டத்திற்குத் தானும் சேர்ந்து ஒட்டுப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“இப்ப இஞ்சை நடந்த விசயத்தைப் பாத்தா... நீ முதல் சொன்ன கருத்துப் பிழை போலை கிடக்கு நாகலிங்கம்” என்றார் அம்மான்.

“முந்தி எங்கடை ஊரிலை நுளம்புக்கு டி.டி.ரி அடிக்கிற வங்கள் இப்ப அடிக்கிறேல்லை. ஏன் தெரியுமோ அம்மான்...?”

“தெரியேல்லை சொல்லு...”

“இப்பத்தை நுளம்புகள் அந்த மருந்தைத் தாக்குப் பிடிக்கத் தக்கதாய் இசைவாக்கம் பெற்றிட்டுதாம். அண்டைக்கு இவன்...சயன்ஸ் படிப்பிக்கிற கோபி சொன்னவன்... அதைப்போலத்தான்... நான் சொன்ன கருத்துத்தான் சரி. ஒரு துன்பம் வந்தா... அந்தத் துன்பத்துக்குப்பிறகு அதைத் தாக்குப்பிடிக்கக் கூடிய ஆக்கள் வருவினம்... நீங்கள் இருந்து யாருங்கோ...” என்றார் நாகலிங்க மாஸ்டர்.

பலத்த காற்றின் மத்தியில்... இப்போது பட்டங்கள் மீண்டும் பறந்து கொண்டிருக்கின்றன!

(1985)

கவிதா

1963, 'கலைச்செல்வி' யில் 'வாழ்க்கையின் ரஹசியம்' என்ற கதையை எழுதி, படைப்புத் துறைக்கு அறிமுகமான கவிதாவின் இயற்பெயர் நாகேஸ்வரி (50), பிறந்த இடம் நயினா தீவு. கல்விமாணிப் பட்டதாரி. ஆசிரியை பணியிலுள்ளார். 'வேதாந்தி' (சேகுஇஸ்ஸதீன்) கணவர்.

கவிதை, நாடகம், சிறுகதை, கட்டுரைகள் என்று பல்வேறு துறைகளிலும் எழுதும் இவரின் சிறுகதைத் தொகுதி 'யுகங்கள் கணக்கல்ல' (1986)

நுட்பமான பார்வை, சமுதாய ஆய்வு, துணிச்சலான வெளிப்பாடு, வசீகரமும் ஆழமும் கலந்த எழுத்துநடை என்பன இவரது படைப்பின் தனிச்சிறப்பு தமிழ்ச் சிறுகதையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவராக இவர் அமைவார் என்ற எதிர்பார்ப்பை இவரது 'யுகங்கள் கணக்கல்ல' என்ற தொகுதி ஏற்படுத்தியதென்பது விமர்சக மதிப்பீடு.

நுகம்

கைகளால் முழங்கால்கள் இரண்டையும் வளைத்தும் பிடித்து நாடியை அவற்றின்மேல் வைத்துக்கொண்டு அவள் அமர்ந்திருக்கிறாள். எதிரே அடுப்பு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அடுப்பில் அவிந்துகொண்டிருந்த, எதனையோ கவிழ்த்து மூடிவைத்திருந்த பாத்திரத்தில், ஆவியான நீர் சேர்ந்து மறுபடியும் நீராகி துளித்துளியாக அடுப்பில் வழிந்து கொண்டிருக்கிறது.

அவள் கண்களை மூடியிருந்த இமைகளினூடாகவும் நீர் வழிந்து பாதங்களில் சொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

குறிப்பாக இன்ன துன்பம்தான் என்று சொல்லத் தெரியாத எத்தனையோ துன்பங்களைத் தாங்கத் தெரியாத தவிப்பில் இருதயம் கனிந்துகொண்டிருக்கிறது. விம்மல்களை அடக்கி அடக்கி நெஞ்சினுள்ளே ஒரு இனம் புரியாத வேதனை.

இப்படி, ரகசியம் ரகசியமாக அழுது அழுது வாழ்க்கையை யே கழித்து முடித்துவிட வேண்டியதுதான் தன் தலை விதியா என்று அவள் எண்ணினாள். இடையே ஏதாவது அதிசயம் நடந்தால் ஒழிய இதிலிருந்து மாறிவிட்ட பாதை ஒன்று உன் வாழ்க்கையில் இல்லை என்று அவளுள்ளே என்னவோ ஒன்று மெதுவாகக் கூறிக்கொண்டுதான் இருந்தது.

“இதற்கு மாற்றுகிடைக்காவிட்டால் அவள் ஏன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்?” அவள் இப்படி நினைத்தாள். விரும்பிய எதுவும் கிடைக்காமல் மறுக்கப்படும்போது, வலிந்து விரும்புவைகூட முரண்டிக்கொண்டு திரும்பி விடும் போது, வாழ்க்கையில் எதன்மீது கொண்ட பற்று காரணமாக அவள் இன்னமும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்? தொட்டிலில் கட்டப்பட்டுச் சுழல்கிற நிறநிறமான பூக்களைப் பார்த்து அழ மறந்து போய்விடுகிற குழந்தை மாதிரி, மனிதர்களுக்கும் அழமறந்து போவதற்கு ஏதாவது கவர்ச்சிகரமாய் வேண்டாமா? “இறைவா, எதைத்தான் நீ இந்த உலகில் கவர்ச்சிகரமாய் படைத்து வைத்திருக்கிறாய். நான் பார்த்து கொண்டு உயிர்வாழ?” என்று பெருமூச்சுடன் முணு முணுத்தன அவள் உதடுகள். அவள் விரும்பிய எல்லாம் மறுக்கப்பட்டுவிட்ட பிறகு தாமாக வலிய வந்து அவளை அடைகிறவையெல்லாம் கவர்ச்சியேயற்றுப்போய்த் தெரிவதில் என்ன அதிசயம்?

கசந்துபோன மனதோடு அவள் அடுப்பையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். விறகுகள் எரிந்தபோது, அவள் தன் மனதில் விசித்திரமான கற்பனை ஒன்றை வலிந்து கற்பித்துப் பார்த்தாள்.

அவள் இறந்துபோய்விடுகிறாள். பச்சைப் பூவரசு மரங்களை வெட்டி அடுக்கிச் சிதைசெய்து வைப்பார்கள். அவள் உடலில் இருக்கின்ற தசையெல்லாம் உருகி, நெய்யாகி அந்தப் பூவரசு மரங்கள் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்றபோது எப்படியிருக்கும்? யார் யார் அழுவார்கள்?

குருமாய் ஒரு கணத்தில் அவன் மனதில் எழுந்த கற்பனையை அவளாலேயே சகிக்க முடியவில்லை. அவள் கண்ணில் அதிகப்படியான நீர் வழிய ஆரம்பித்ததுதான் மிச்சம். அந்த ஒரு கணக் கற்பனையில் அவள் தனக்காக மனம் கசிந்து அழுவதற்கு யாருமே இல்லை என்பதாக உணர்ந்தாள். இந்தத் தன்னுடைய பரிதாபமான நிலையின் விசுவரூப தரிசனத்தில் அவள் தனக்காக அழ யாருமே இல்லையென்ற நினைப்பைத் தாங்க முடியாது அழுதாள். விம்மல்கள் இதழ்களைத் தாண்ட அவள் என்றுமே அனுமதித்தது இல்லை. அவன் காதுகளில் பட்டால் திட்டுவான். “தரித்திரமே ஏன் இப்படி அழுகிறாய். விடியா முஞ்சி-எந்நேரமும் அழுகைதான்” என்று கசப்பைக் கக்குவான்.

தன் மனைவிக்கு அழவேண்டியதற்கான எந்தப் பிரமேய முமே இல்லை என்பது அவனுடைய எண்ணமாக இருக்கலாம் அவளும் அவனுடன் ஒத்துப்போய்விட்டால் பிரச்சினையே இல்லை. ஆனால் அவளோ, அவனுடைய தடித்த மயிரடர்ந்த கையில், ஒரு கொள்ளியைக் கற்பனை செய்து பார்த்தபோது, சாவைப்பற்றிய எந்தவிதமான பயமும்இன்றி அவனுடன் வாழாமல் இருப்பதற்காகவே செத்து போகலாமே என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

தற்கொலை செய்து கொள்வதைப்பற்றி அவள் பல தடவை எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறாள். தற்கொலை செய்து கொள்வது என்பது கோழைகளின் செயலென்றோ அது பாவமென்றோ அவள் எண்ணிப் பார்த்து பயந்தது கிடையாது. அதற்கு முிகுந்த மனத்திடம் வேண்டுமென்று நினைத்தாள். அப்படிச் செத்துபோகிறவர்களின் ஆவீ அந்தரத்தில் நடமாடுமென்றோ, அதன் பின்னர் நரகத்துக்குப்போய் சொல்லமுடியாத அவஸ்தைகளை அனுபவிக்க வேண்டி நேரும் என்றோ அவள் பயப்படவில்லை. இந்தப் பூமியை விடவும் மோசமான நரகம் வேறெங்காவது இருக்கும் என்று அவள் நம்ப மறுத்ததால் அந்தச் சிந்தனைக்கே

அவளிடம் இடமில்லை. பிறர் தன்னைப்பற்றி கேவலமாகப் பேச இடமாகிவிடுமே என்று எண்ணிப் பார்த்தாள். உயிர் வாழ்ந்தவரை மனதைக் கீறித் துன்பப்படுத்தியது போதா தென்று செத்துப்போன பிறகு, பிணந்தின்னிக் காக்கைகளாக உடலைக் கீறிக் கேவலப்படுத்துவார்களே என்று எண்ணிப் பயந்தாள். இறுதியாக, “கசந்து போய்விடுபவர்களுக்குச் சாவு தானாகவே வந்து சேர்ந்தால் என்ன” என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

எப்படியானாலும் அவள் செத்துப்போய்விட வேண்டும் என்று முடிவாய் எண்ணினாள். இது அந்தக் கணத்தில் அவளுள் எழுந்த ஆவேசமல்ல. சாவைத் தவிர வேறு எதனாலும் முடிவுகட்ட முடியாத பிரச்சினை தன்னுடைய வாழ்வு என்று அவள் நினைத்தால் அந்த முடிவு விரைவில் வரவேண்டும் என்று ஊரம்பினாள். “உடல்... உடல்... இந்த உடல் அழிந்துபோய்விட்டால் என்ன?...”

வாழ்க்கையில் ‘செக்ஸ்’ இருக்கிறதைப்பற்றி அவள் திருமணத்துக்கு முன் ஆழ்ந்து உணர்ந்தவள் அல்ல. இதற்காக அவள் ஆடவர்களைப்பற்றியும், பெண்களைப்பற்றியும், காதலைப்பற்றியும்கூட எதும் அறியாதவளாய் இருந்தாள் என்று கூறிவிட முடியுமா? புத்தகங்களிடம் அவளுக்கு அளவற்ற பிரீதி. காவியங்களையும் கதைகளையும் வாசித்து வாசித்தே எஸ். எஸ். சி. தேர்வை நான்கு முறை முயன்றும் பூர்த்தி பண்ண முடியாதவளானாள். அவள் வாசித்திருக்கிற கதைகளிலும், காவியங்களிலும் வருகிற காதலைப்பற்றிய மென்மையான வர்ணனைகளில் மனமுருகி ஈடுபட்டவள்தான் அவள். என்றாலும் உடலைப்பற்றிய எந்த எண்ணத்தையுமே அவை அவளுள் எழுப்பியிருக்கவில்லை. எப்போதோ ஒரு எழுத்தாளன் என்று தன்னைத் தானே கூறிக்கொண்ட எழுத்தாளர் ஒருவரின் கதை ஒன்றைப் படிக்க நேர்ந்தபோது அவள் மிகவும் கூசிப் போனாள். வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்டவற்றைப் பச்சை பச்சையாக எழுதி வைத்திருப்பதாக தனக்குள்ளேயே

விமரிசித்துக்கொண்டு தூக்கி எறிந்து விட்டிருக்கிறாள். அவள் மனதில் காதல், உடலுடன் எந்த வகையிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கவில்லை. அதை தெய்வீகம் என்று போற்றினாள். காதலன் என்பவன் மற்ற சாதாரண மனிதர்களிலும் பார்க்க ஏதோ ஒருவகையில் உயர்ந்து வித்தியாசமாய்த் தெரிந்தான். அவளுடைய இளம் மனதில்கூட ஏதோ ஒரு உந்தலில், சத்தியமானதாய் நித்தியமானதாய் காதலன் என்ற ஒரு உருவம் எழுதப்பட்டுத்தான் இருந்தது. அவள் விரும்பி அடைய முடியாமல் போய்விட்ட முதலாவது சௌந்தர்யம் அது.

அவர்களுடைய ஊர்க்கோவிலில் நடந்த ஏதோவொரு உற்சவத்தில் நாதஸ்வரம் வாசிக்க வந்தான் அவன். இவளுடைய அண்ணனுடைய தேநீர்க்கடையில் அவனுடைய குழவினர் எல்லோரும் வந்து தேநீர் குடித்துவிட்டுப் போகையில் அவள் தட்டி மறைவில் நின்று கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். அன்று மாலை அவனுடைய கச்சேரி கோயில் வீதியில் நடந்தது. இவளும் போய் இருந்தாள்.

அவளுக்கு நாட்டையைப் பற்றியோ, தர்பாரைப் பற்றியோ, கானடாவைப் பற்றியோ விசேஷமாக எதுவும் தெரியாதுதான். ஆனால் அவை அனைத்தும் அவள் மனதை மயக்கியாலும் சக்தியை எவ்வாறோ பெற்று விட்டிருந்ததை அவள் அறிவாள். சுருதி பேதத்தையோ, லயப் பிறழ்வையோ தாளக் கலைவையையோ சாஸ்திர ரீதியாகக் கண்டுபிடித்துக் கூறத் தெரியாவிட்டாலும் அப்படி ஏதாவது நேரும்போது அவள் புருவம் தானாகவே நெரிந்துபோய்விடுகின்ற அளவுக்கு சங்கீத ஞானம் அவளுக்கு இருந்தது.

அவன் வாசிப்பில் அன்று அவளுடைய புருவம் நெரியவே இல்லை; அவன் தன்னுடைய உதட்டில் சீவாளியைப் பொருத்திக்கொண்டபோது அந்தச் சீவாளியாகத்தான் ஆகமாட்டோமா என்று எண்ணி ஏங்குகிற அளவுக்கு அவனுடைய வாசிப்பில் அவள் தன்னை இழந்தாள்.

கலைஞர்களுக்கே எப்போதும் ஒரு ஆகர்ஷண சக்தி இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அதிலும் நடனக் கலைக்கும் ஓவியக் கலைக்கும் இல்லாத சக்தி, இசைக் கலைக்கும் இலக்கியக் கலைக்கும் வாய்த்திருக்கிறது. இசையும் இலக்கியமும் தான் உடம்பை மறந்து, தன்னை மறக்கிற லயத்திற்கு இட்டுச் செல்கிற வல்லமையைப் பெற்றிருக்கின்றன. எப்போதும் கற்பனைகளில் ஆழ்ந்து தன்னை மறந்துவிடுகின்ற அவள், இசையில் மயங்கினாளா அவனிடம் மயங்கினாளா என்று தெரியாமல் அவனுக்கு அடிமையானாள். நாதஸ்வரத்தின் கறுத்த முதுகில் படிந்து எழும்பி விதவிதமான ராகக் குழைவுகளை சிருஷ்டிக்கின்ற அவனுடைய விரல்களில் ஒன்றை மட்டும் அசைத்திருந்தானானால், அவள் சகாராப் பாலைவனத்தின் சுடு மணலுக் கூடாகக்கூட அவனுடன் போய்விடத் தயாராக இருந்தாள். பிறகு ஒருநாள், அந்த இளம் நாதஸ்வரக் கலைஞன் அவளைக் கண்ணீரில் ஆழ்த்திவிட்டு பிரிந்து போயே தீர வேண்டி நேர்ந்தது. அவன்தான் என்ன செய்வான்? இவள் யாரிடமும் வெளியிடத் தைரியமின்றித் தன் மனதுடனேயே வளர்த்துக்கொண்ட காதலைப்பற்றி அவனே அறிய மாட்டானே!

அதன் பிறகு வானொலியிலும் சரி, வேறெங்கிலும் சரி, சீவாளியைப் பொருத்தி 'பீ, பீ' என்று சரி பார்க்கின்ற எந்த நாதஸ்வரத்தின் நாதமும் அவள் முதுகெலும்பினுடாக ஒரு சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தி, அந்த இனிய சோகமயமான இவளுடைய காதலை நினைவூட்டவே செய்கிறது.

அவள் மானஸீகமாக அவனைப் பற்றிய எண்ணங்களில் மிதந்துகொண்டிருந்தபோது, திடீரென்று அவள் நினைவில் அவள் கணவனுடைய மயிரடர்ந்த கட்டை குட்டையான முன்கையைப் பற்றிய எண்ணம் எழுந்து அவள் உடலைச் சிலிர்க்கச் செய்தது. அவனைப் பற்றிய நினைப்பிலேயே அவள் பயந்துபோனாள். அவனுடைய கை, அனைப்

பதையும் மிருகத்தனமாகவே செய்கிறது. அடிப்பதையும் மிருகத்தனமாகவே செய்கிறது. பயப்படக் கேட்பானேன்?

லட்சுமணன் என்பது அவனுடைய பெயர். அந்தப் பெயரில் தன் கணவனைச் சந்திப்பதற்கு முன்பே, அவளுக்கு ஒரு லட்சுமணன் அறிமுகமாகியிருந்தான். இளம் மனைவியான ஊர்மிளையைத் துறந்து காட்டில் போய் பதினான்கு வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்த அவனுடைய பெயர், மனைவி இறந்து ஆறு மாதங்கள்கூட ஆகுமுன்னர் உடலின் இச்சைக்காக இவளைக் கைப்பிடிக்க வந்துவிட்ட இவனுக்கும் வாய்த்திருப்பதை எண்ணிப் பொருமினாள்.

அவளைத் திருமணம் செய்ய, அவள் அண்ணனிடம் அனுமதி வேண்டிக் கெஞ்சிய நாட்களில் அவள் அவளை ஒரு கனவானாக இல்லாவிட்டாலும் குறைந்தபட்சம் ஒரு கணவனாக இருக்கத் தகுதியானவனாகவே உணர்ந்தாள். அண்ணனின் பொருளாதாரக் கஷ்டம் — அது உண்மையோ அல்லது அண்ணியின் ரஸவாதவித்தையோ, அண்ணன் நிறையச் சம்பாதித்தும் இவளுக்குச் சீதனம் கொடுக்க வேண்டி வந்துவிடுமென்றோ, என்னவோ கையில் ஒரு சதமும் இல்லாமல் செலவழித்தாள் அண்ணி. ம... இப்போது இதை எல்லாம் எண்ணி என்ன. அவள் பருவம் தாண்டிய வயதும், ஏழ்மையும் ஒன்று சேர சடுதியில் ஒரு வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுத்தே ஆகவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் நின்றபோது அவள் வாழ்வில் ஒரு விபத்தாகச் சம்பவித்தான் லட்சுமணன்.

தான் பஸ் கண்டக்டராக வேலை பார்ப்பதாகக் கூறினான். குடும்பத்தைத் தளப்பமில்லாமல் நடத்திக்கொண்டு போவதற்கு வேண்டிய வருவாய் தனக்கு வருவதாகக் கூறினான். அவளைப் பொன்னிலும் பட்டிலுமாய்ப் புரட்டி எடுக்க முடியாவிட்டாலும் கண் கலங்காமல் பார்த்துக் கொள்வதாகக் கூறினான். அவள் அண்ணனுக்கு 'அது போதும்' என்று திருப்தியாயும் இருந்தது. அழகான, அறிவான, அந்நேசு துள்ள வாலிபன் ஒருவனுடைய மனதில் மகாராணியாகப்

பட்டம் கட்டிக் கொள்ளக்கூடிய தகுதி வாய்ந்த அவள், அப்படி ஒருவனுக்குக் கப்பம் கட்டக்கூடிய அளவு பணம் இல்லாததால் குடிகாரனான ஒழுக்கம் கெட்டவனான இவனுக்கு இரண்டாம் தாரமாக வாழ்க்கைப்படவேண்டி நேர்ந்தது.

அவனை மணஞ்செய்து கொள்ளச் சம்மதம் கொடுத்து விட்டு அவனுடன் அவள் பேசிய முதலாவது சந்தர்ப்பத்தில் அவள் கேட்டாள், “எனக்கு நகை, புடவை என்று எதன் மேலும் ஆசையில்லை. புத்தகங்கள் மேல் தான் எனக்கு உயிர்; நான் விரும்புகிற புத்தகங்களை மட்டும் எனக்கு வாங்கித் தர வேண்டும். தருவீர்களா?”

அவன் அவளுடைய காவியக் கண்களையும், அவற்றில் துள்ளிய ஆணவப் பளபளப்பையும் கண்டு கவர்ச்சி கொண்ட வனாக, அந்தக் கணத்தில் அவள் வேண்டுகோளுக்கு மனப் பூர்வமாக இணங்கினான். அந்தக் கணத்தில் இந்த உலகத் தையே அவளுக்காக வென்றுவரத் தயாரானவனைப் போல, அவன் ஏதேதோ பேசியபோது அவள் மனதில் அவனைப் பற்றி நம்பிக்கையும் திருப்தியும் எழுந்தன.

ஆனால் காலம் அவள் நம்பிக்கையைச் சிதற அடித்தது. லட்சுமணனைக் கைப்பிடித்து, உன்னதமான காதல் வாழ்க்கை நடத்த முடியாமல் போய்விட்டதற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அவளைக் கைப்பிடிப்பதற்கு முன்பே ஒரு தடவை லட்சுமணன் மணம் புரிந்திருந்தான் என்ற விஷயம் அவளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அத்துடன் வீட்டில் பணமுடையைப்பற்றியே அதிகம் பேச்சு அடிபட்டுக் கொண்டிருந்ததால், நாம் பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக இட மாற்றம் செய்யப்படுகிறோம் என்ற எண்ணமே அவள் மனதில் உறுதிப்பட்டுவிட்டிருந்தது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவள் அடிமனதில், உறைந்துபோய்க் கிடக்கின்ற காதல் நினைவின் அடிச்சுவட்டை அழித்து விடுகின்ற அவ் வளவு திறமை லட்சுமணனிடம் இருக்கவில்லை. அவன் லட்சுமணனிடம் எதிர்பார்த்ததெல்லாம், அவளை ஒரு

குழந்தை போலக் கருதி எதையும் பொறுத்துக்கொண்டு போகிற பண்பு ஒன்றையே. கணவனைத் தெய்வமாகப் போற்றி நடக்கவேண்டும் என்று அவளும் அறிந்திருந்தாள் தான். அவனுக்கு அவள் மனதிலும் பார்க்க அவள் உடலில் ஏற்பட்டுவிட்டிருந்த அபரிதமான காதலை அவள் எதிர் பார்த்திருக்காததால் அவள் மிகவும் கசந்துபோனாள். அவன் தெய்வமாகவே எட்ட நின்றுவிட்டிருந்தால் சில வேளை அவள் சந்தோஷப்பட்டிருப்பாள். திருமணமான அன்று வைகறையில் அவனுடைய கால்மாட்டில் அவள் எழுந்து அமர்ந்தபோது இனம் தெரியாத சோகம் ஒன்று அவள் மனதை வாட்டி எடுப்பதை உணர்ந்தாள். திறவாத உதடுகளுக்குள்ளேயே, “மிருகம், நான் உன்னை வெறுக்கிறேன்” என்று சொல்லிப்பார்த்துக்கொண்டாள். ‘கணவன் தெய்வம்’ என்ற கற்பிதம் எல்லாம் அதன் பின் அவளுக்கு மறந்து போயிற்று.

இல்லறம் இப்படியான ஒரு சோகமாக மாறிவிட்டதால் அவள் தன்னுடைய பழக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திலேயே நிரந்தரமாகத் தங்கி வாழ ஆசைப்பட்டாள். எப்போதும் சங்கீதத்தில் ஆழ்ந்துவிடவும் எப்போதும் புதிது புதிதாக எதையாவது வாசித்துக் கொண்டேயிருக்கவும் விரும்பினாள். இளம் வயது முதலே அவள் குடும்பத்தில் நிலவிய அவலமான பொருளாதார நிலையாலோ என்னவோ அவள் எப்போதும் தன்னை மறந்து வாழவே விருப்பமுடையவளாய் இருந்தாள். இசையில் அவளுக்கு இருந்த ஆழ்ந்த பக்திமயமான பிரேமையின் காரணமாக அவள் ஒரு ரேடியோ வைத்திருக்க விரும்பினாள். தமையன் அவளை அவனுக்குத் தாரை வார்த்த போது, அவளிடம் இரகசியமாக ஒரு ஐந்நூறு ரூபாய் கொடுத்து வைத்தான். ஏதாவது விருப்பமானதை வாங்கிக் கொள்ளட்டுமே என்று அவனுடைய உடன்பிறந்த பாசம் நினைத்திருக்க வேண்டும். அவளிடம் அந்தக் காச இருப்பதை அறிந்துகொண்ட லட்சுமணன், தனக்கு ஏதாவது அவசரத்தேவை என்று பொய் சொல்லி அதை வாங்கிக் குடித்துத் தீர்த்துவிட்டான். அதன் பிறகு அவள் ரேடியோ

வைப்பற்றிய நினைப்பையே மறந்துபோக வேண்டியவளா
ளாள்.

இதைவிட அவள் மனதில் உறுத்திக் கொண்டிருந்த
எண்ணம், முதல் நாளில் முதல் முதலாக அவனிடம் கேட்ட
வாக்குறுதியையே காற்றில் பறக்கவிட்டானே என்பதுதான்.
அவனுக்கு மகஸின்களுக்கும் புத்தகங்களுக்கும் காசு செல்
விடுவது சுத்த முட்டாள்தனமான காரியமாகப் பட்டது. அத்
துடன் அமைதியாக உட்கார்ந்து புத்தகங்களில் ஆழ்ந்துவிடு
வது சுத்த சோம்பெறித்தனம் என்றும் கூட எண்ணினான்.
குடிப்பதும், வீட்டுக்கு அகாலத்தில் வந்து அவளை வதைப்
பதும் அவனுக்கு விருப்பமான பொழுதுபோக்குகளாக ஆன
போது, அவளுடைய அந்தரங்க ஆசைகளுக்கு மதிப்புக்
கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் போன
துடன், பொருளாதரச் சீர்கேடுகளும் தோன்றலாயின.

ஆனால் அவள் தவித்தாள். அவனுக்குக் குடியின்
போதை தேவைப்பட்டது போலவே அவளுக்கு வாசிப்பின்
போதை தேவைப்பட்டது. அது இல்லை என்றாகிவிட்ட பின்
அவளுக்கு வாழ்க்கை திடீரெனச் சாரமற்றதாகத் தோன்ற
லாயிற்று.

அந்தப் போதையில் ஆழ முடிந்திருந்தபோது, மற்றெல்
லாக் கவலைகளையும் கஷ்டங்களையும் சிரமங்களையும்
அவளால் பொருட்படுத்தாதிருக்க முடிந்தது. போதை
முறிந்ததும் நிஜம் புரிந்ததும் பச்சாதாபத்தில் உருகினாள்.
தனக்கு இத்தனை உணர்வுக் கூர்மையைத் தந்தவை அந்தப்
புத்தகங்களே என்று அவற்றின் மேல் அசாத்திய கோபம்
சமயங்களில் எழும்போதும் அவற்றை அவள் உள்மனம்
வெறுத்து ஒதுக்கியதில்லை. 'ஓ' என்னமாய் எழுதுகிறார்
கள்? காதலில் பிரிவு ஒன்றை வைத்தே காளிதாஸன் 'மேக
சந்தேசம்' படைத்தான். அவள் கணவனுக்கோ குறைந்தது
ஒரு வருடத்துக்காவது இறந்துபோன தன் மனைவியின்
நினைப்பைக் கௌரவிக்கத் தோன்றவில்லையே — இது அவ்
ளுடைய மனதின் அங்கலாய்ப்பு.

அவளுடைய மனதில் அவனைப்பற்றிய திருப்தியீனம் இருந்தது போலவே அவனுடைய மனதிலும் அவளைப் பற்றிய திருப்தியீனம் எழுத்தான் செய்தது. அவளுடைய நளினமான உணர்வை எல்லாம் அவன் குரல்வளைப் பிடியில் கொன்றுகொண்டிருந்தான். அவளோ அவனுடைய மிருகத்தனமான ஆசைகளிலிருந்தும் உணர்வுகளிலிருந்தும் தப்பித்துக்கொண்டு போக முயற்சித்துக் கொண்டாள். எனக் கென்று வந்து வாய்த்திருக்கிறதே ஒரு 'அசமந்தம்' என்று அவன் ஊரெல்லாம் கேட்கக் கத்துவான். அவள் மௌன காய் வெதும்புவாள். பாலைவனத்து மணலில் காசித் தும்பை செழிக்க முடியுமா என்ன? கொஞ்சமேனும் ஒத்துப் போகத் தெரியாத கணவனின் விமர்சிப்பில் அவளும் ஏதோ ஒரு உளத்தாக்கம் ஏற்பட்டு நிஜமாகவே அசடாகி, தன் பலவீனங் களை வெளியே காட்டாது மறைக்கத் தெரியாதவளா னாள்.

யாராவது ஒரு புத்தகத்தை அவளுக்கு முன்பாக நீட்டும் பட்சத்தில், அதற்கு ஈடாகத் தன்னிடமிருந்த எந்த விலை மதிப்புள்ள பொருளையும் கொடுத்துவிட அவள் தயாராக இருந்தாள். அவளிடம் இருக்குமானால், எந்தப் பொருளையும் எந்த நேரமும் முதலில் கைமாற்றாகப் பெற்றுக்கொண்டு பிறகு திருப்பிக் கொடுக்காமலே இனாமாக்கிக் கொள்ளலாம் என்று அண்டை அயலில் உள்ள பெண்கள் தெரிந்து வைத் திருந்தார்கள். இவர்களால் லட்சுமணனிடம் அவள் அசடு, ஏமாளி என்று தினமும் ஏச்சுக் கேட்கவேண்டி நேர்ந்தது. மினகாய்த்தாள், கோப்பித்தாள் என்றிப்படியாகச் சில்லறைச் சாமான்களில் தொடங்கி, கத்தி, அலவாங்கு, மண்வெட்டி என்று அவள் ஏமாந்து நிற்கத் தொடங்கியபோது லட்சு மணன் வெகுண்டெழுந்தான். அப்போது அவனுக்கு அவளுடைய கவிதைக் கண்ணில் எந்தவிதமான கவர்ச்சியும் தெரியாது. அந்தக் கண்கள் கண்ணீரைப் பொழிந்து ரத்த மாய்ச் சிவக்கும்வரை தன் கைவரிசையைக் காட்டுவான். ஆனால் அவள் அப்படியேதான் இருந்தாள்.

அவளுக்கு யாருடைய முகத்தையும் முறித்துக் கதை பேசத் தெரியாது. உட்புறம் ஒழித்து வைத்துவிட்டு இல்லையே என்று நடிக்க அவள் கற்று வைத்திருக்கவில்லை. கொடுத்ததைக் கண்டிப்பாய்க் கேட்டுத் திரும்ப வாங்கிக் கொள்ளவும் அவளுக்குச் சாமர்த்தியம் இருக்கவில்லை. நல்ல பெண், நல்ல பெண் என்று அவளுடைய முகத்துக்கு நேரே வர்ணித்துவிட்டு அவளை ஏமாற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள், அயல்வீட்டுப் பெண்கள். “ஐயோ! நீயும் ஒரு பெண்ணா?” என்று லட்சுமணன் அவளைக் கோபித்து ருத்ர மூர்த்தியாய் மாறும் வேளைகளில், அவள் கண்ணீரில் முழுகுவது என்னவோ உண்மை. ஆனால் ஒழிந்த வேளைகளில் வேலை இருப்பதைக்கூட மறந்து, சில வேளைகளில் புறக்கணித்து, அவர்கள் கொடுத்த புத்தகங்களில் ஆழ்ந்து தன்னையே மறந்து சுகமான, இனிமையான, கற்பனைமயமான ஒரு உலகில் சஞ்சரிப்பதே அவளுக்கு இஷ்டமான இன்பநிலை.

“புத்தகங்களே வாசிக்கக் கூடாது. இந்த வீட்டுக்கு ஒரு புத்தகமும் வரக்கூடாது” என்று கர்ஜிப்பான் லட்சுமணன். அவன் தன் மனைவியிடம் எதிர்பார்த்த தெல்லாம் ஒரு பெண்ணின் உடலும் ஆணின் வலிமையும் சமத்தகாரமும். ஒரு சராசரி பெண்ணிலும் பார்க்க தன் மனதை மென்மையாக ஆக்கிக்கொண்டுவிட்ட அவளிடமிருந்த கலைத்திறனோ, அன்பு மனமோ அவனுக்குத் தேவையாக இருக்கவில்லை. இசையோ, ஓவியமோ, வேறு எந்தக் கலையோ எல்லாமே வெறும் மண், உடம்புக்கு உதவாதது என்ற மாதிரியான லட்சுமணனுக்கு, காவியத்தின் ஒரு பாடல் நயத்திலேயே உலகை மறக்கிற மாதிரியான மனைவி வாய்த்திருந்தாள். ஒருவகையில் அவனும்கூடப் பரிதாபத்துக்குரியவன்தான். இப்படி இரண்டு தனிமனிதர்களை இல்லறத்தில் மாட்டிவிடுவதால் திருமணமே அர்த்தமற்றுப் போய் விடுகிறதை யார் உணர்கிறார்கள்? இரண்டு மாடுகளை நுகத்தால் இணைத்து ஒரே திசையில் செலுத்த முற்படுவதை அவள் பார்த்திருக்கிறாள். மனப்பொருத்தம் இல்லாதவர்

களுக்குத் திருமணமும் ஒரு சுமையான விரும்பத்தகாத, நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளாக்குகிற நுகத்தடிதானா?

இன்று மத்தியானம் பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடமிருந்து ‘இல்லறமும் பிரமச்சரியமும்’ என்ற காத்திஜியின் புத்தகத்தை வாங்கி வாசித்தாள். அவள் அதைக் கொடுத்துவிட்டு கொஞ்சம் அரிசிமா—‘பிறகு தருவதாகச் சொல்லி’—வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறாள்.

காந்திஜியின் இந்தப் புத்தகத்தை தன் கணவன் ஒரு முறை வாசித்துப் பார்க்கமாட்டானா என்று அவள் ஏங்கினாள். அந்த அளவு மனப் பக்குவம் அவருக்கு எங்கே இருக்கிறது என்று வெறுப்புடன் புத்தகத்தைத் ‘தொப்’ பென்று வைத்துவிட்டுதான் இரவுக்கு உணவு சமைக்க இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கிறாள்.

தனக்கு வாழ்க்கை ஏமாற்றமாகப் போய்விட்ட துன்பம் அந்த நூலைப் படித்த பிறகு அவளுக்கு அதிகமாகத் தோன்றுகின்றது. உடல்... உடல்... இந்த உடல் அழிந்து போய்விடக்கூடுமானால் அவள் எவ்வளவு சந்தோஷப் படுவாள். அவனுடைய மயிரடர்ந்த தடித்த கை, ஒரு நெருப்புக் கொள்ளியை எடுத்து, அவனுடைய உடலை எரிப்பதற்காகப் போடுமானால் அவள் எவ்வளவு நிம்மதி அடைவாள்! “ஓ சாவே! நீ கொடுக்கிற விடுதலைதான் எத்தனை மகத்தானது” என்று அவள் நினைத்து முடித்த வேளையில்—

“ஏய்... ய்” என்று நீட்டி முழக்கிய குழறிய அவன் குரல் அவள் காதுகளில் வந்து மோதியது. திடுக்கிட்டு எழுந்து நின்று மிரண்ட அவள், சட்டென்று வெளிப்பக்கம் போவதற்காய் வைத்திருந்த பனை மட்டைப் படலையைத் திறந்துகொண்டு இருட்டில் பாய்ந்தாள். வந்த சுவட்டில் அவன் கண்ணில் படுவது போன்ற சித்திரவதை வேறில்லை!

இருட்டில் காலடி வைப்பதற்கே குழந்தையிலிருந்து பயந்து பழகிவிட்ட அவள் இருட்டாய்ப் போய்விட்ட வாழ்க்

கைக்குப் பயந்து அந்த இருட்டையே துணையாக்கித் தன்னை மறைத்துக்கொண்டு நின்றாள். அவசரத்தில் அந்தப் புத்தகத்தை அங்கே வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டதைப் பற்றி நினைவு வந்தது. ‘இல்லறம்... உம் உடம்புக்குச் சாப்பாடு போட்டுக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒருவனைச் சார்ந்து இருப்பதும் உடம்பின் இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டிச் சில நிர்ப்பந்தங்களுக்குள்ளாக மனப்பூர்வமாகச் சம்மதிக்க வேண்டுவதும் தான் இல்லறமா’ என்று அவள் நினைத்தாள். உள்ளேயிருந்து அவன் உறுமி உறுமி அந்தப் புத்தகத்தைத் தாள் தாளாகக் கிழிக்கிற சத்தம் அவள் காதுகளில் வந்து விழுந்தது. பயத்தாலும் துக்கத்தாலும் படபடத்த இதயத்தைக் கையால் அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வானத்தைப் பார்த்து நின்றுகொண்டு அவள் பிரார்த்தித்தாள்.

“தெய்வமே, நானாகச் சாக முடியாத கோழை நான்... நீயாக என்னைச் சாகவைத்துவிட மாட்டாயா?”

(1970)

மொயின் சமீம்

இலங்கையின் மேற்கு மாகாணத்தில் இஸ்லாமிய மக்கள் பரந்துபட்டு வாழ்கிறார்கள். அவர்களுடைய வீட்டுமொழி இன்றும் தமிழ்தான். அந்தப் பழகு தமிழை, இலக்கியமாக உயர்த்தி எழுதுகிற பெருமை மொயின்சமீனுக்கு உண்டு. இந்தப் பகுதி மக்களின் வாழ்வை மிக அழகாகவும் உண்மையாகவும் சித்தரித்து எழுதி வருபவர் மொயின் சமீன்.

மொயின் சமீனுடைய படைப்பாற்றலைப் பற்றி பிரபல எழுத்தாளரான எஸ். பொன்னுத்துரை :

“...அவர்களுடைய பழகு தமிழின் உயிர் நிலையை அறிந்து, அவற்றைத் துடிப்புடன் கையாள்வதில் மொயின் சமீன் தனித்துவமானவராகத் திகழ்கின்றார்...”

புண்ணியத்தின் பாதுகாவலர்கள்

காரின் 'ஹோன்' சத்தங்கேட்டு, ஆயிஷா அதிர்ச்சியுடன் வீதியின் ஓரத்தில் ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றாள். தூசிப்படலத்தைக் கிளறிக் கொண்டோடிய காரின் வேகத்தில் அவளுடைய முக்காடு இருக்கை வழுகிச் சரிந்தது. தனது மார்பகத்தைப் பிற ஆடவர் பார்க்கக்கூடாது என்ற சீல உணர்வின் இயக்கம். இடையில் தூசிப்படல் கண்களுக்குட்புக தலையிலிருந்த சுமை கீழே விழுந்து சிதறுகின்றது.

“ஏடி சனாபா, அது எந்த ஹரபா போனவனிடகாரடி”
ஆயிஷாவின் மன எரிமலை அக்கினிக் குழம்பைக் கக்கியது.

“டியே ஆயிஷா... அது அப்துல்லா ஆஜியாரிட கார். சோனகத்திக் சிங்களவனிட்ட வேலை செய்றது பஸாது செய்கிறாப் போல எண்டு பள்ளிவாசல்ல அவர் சொல்லிப்

போட்டும் நாங்க கேக்காததால அவருக்குப் பழைய கோபண்டி.”

“ஏண்ட வாப்போ! சிங்களவனோ சக்கிலியனோ எங்கட கனாயத்தப் போக்க ஒதவுறானுக. உள்ளோம் ஒரு கொமருக்குட்டி ஊட்டுக்குள்ளுக்கிருந்து கெழவியாப் போறதெண்டு, அவளக்கரை சேக்க ஒதவி கேட்டும் ஒரிசாத்துக்கும் ஒதவல்ல பள்ளி தக்கியாவையும் வீடுவாசலையும் அலங்கரிச்சி உலகத்துக்குச் சோ காட்டுறானுக. அல்லாத்தாலா நாயன் எல்லாத்தையும் பாத்தோண்டு தானே இருச்சிய.”

“ஆயிஷா... இருட்டுப்பட முன்னுக்குப் பெய்த்திடோம்டி குடிகாரனுக... காடயனுக வாறதுக்கு முன்னுக்கு பெய்திடோம் வா... தூக்கி வச்சிக்கோ.”

தட்டுக்களையும் குச்சிப் பொட்டணத்தையும் அடுக்கிச் சுமந்து கொண்டு தள்ளாடியவாறே நகருகிறார்கள். காற்றின் எதிர் விசையில் தொடையோடு ஒட்டிய சேலையைச் சரிசெய்ய எடுத்த முயற்சிகள் பலிவிதமாகாததால் வெட்க அரிப்பு. நடை வேகத்தால் பெண்மை உறுப்புக்கள் குலுங்கி நெளிவதால் ஒருவிதமான வதைப்பு.

ஆஷாவின் கணவன் அப்துல்லா காக்கா. அப்துல்லா ஹாஜியாரின் பெக்டரியில் செக்கு மாடாக உழைத்தவர். வேலை நிறுத்தம் ஒன்றுக்குத் தலைமை தாங்கியதற்காக மெஷின் மேற் பார்வையாளர் ஒருவருக்குச் கீட்டுக்கிழிக்கப் பட்டது. அந்த வேலையைப் பொறுப்பேற்கும்படி அப்துல்லா நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். முன் அநுபவமற்ற வேலையால் இரு கரங்களும் மெஷினுக்குள் இரையாகின. அதிலிருந்து அவர் தொழிலற்று வீட்டு மூலையிலே முடங்கிக் கிடக்கின்றார். அல்லும் பகலும் உழைக்க வேண்டிய சுமையும் ஆயிஷாவின் கொடி வாக்குஉடம்பிலே ஏற்றப்பட்டது.

முஸ்லிம் தனவான்களின் வீடு வாசல்களில் உடல் வருந்த உழைத்தும் போதிய சம்பாத்தியம் கிட்டவில்லை. எனவே, சிங்கள முதலாளி கொடுத்த வேலையுடன் ஒன்றி

னாள். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலையிலிருந்து தீத்தட்டுக் களைச் சுமந்து கொண்டு ஒரு மைல் சென்று திரும்புவது அவளுக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. ஒரு தட்டில் ஆயிரம் குச்சிகளைக் குத்தி ஒழுங்கு படுத்தினால் பத்துச் சதம் கிடைக்கும். தாயும் மகளுமாகச் சேர்ந்து பதினைந்து இருபது தட்டுக் களைப் பூர்த்தி செய்வதால் வயிற்றுப் பிரச்சினை ஒருவாறு தீருகின்றது. உழைப்பால் அவள் உடல் தேய்ந்து ஓடாகிக் குறாவியது. நோய் வாய்ப்பட்ட வேளைகளில் சிங்கள முதலாளி தாராளமாக உதவிசெய்து வந்ததால் ஆறுதலடைந்தாள். புதுவருஷ அன்பளிப்பென்றும், ஆண்டு போனஸ் என்றும், வெஸாக் பரிசென்றும், இடையிடையே கிடைப்பதால் தொழிலில் உற்சாகம் குன்றவில்லை.

அன்று ஈதுல் அழ்ஹாதியாகப் பெருநாள். பட்டாசு வெடியும், மத்தாப்பின் ஒளிச்சிதறலும், தக்பீர் முழக்கமும் அந்தப் பிராந்தியத்தை ஆரவாரத்தில் ஆழ்த்தியது.

தென்னையின் வட்டுக்களை உதய சூரியனின் கதிர்கள் உச்சிமோந்து பரவசம் கொள்வதற்கிடையிலேயே குருபான் இறைச்சி பெறச் சனங் கூடிவிட்டது.

“ஏண்ட உம்மோ! குருபான் ஏறச்சி எடுக்க வந்திருச்சிய கூட்டத்தப் பாருக்கோ! உம்மா... நீங்களும் போங்கோம்மா. சும்மா கெடச்சிய ஏறச்சி தானே சட்டி நெறய ஆக்கிச் சுவையாத் தின்கலாம்.”

தீக்குச்சி குத்துவதில் முழுகியிருந்த ஆயிஷாவின் மனத்தை மகளின் வார்த்தைகள் கசக்கின. புதிய ஆடை அணிகள் புனைந்து, தாம்பத்தியத்திலே ஒன்றி மற்றவர் களைப்போல தானும் வாழ்க்கையைச் சுவைக்க வேண்டும் என்பதை அவள் குறிப்பாற்கூட உணர்த்தவில்லை. ஒரு நாளாவது வாய் நிறைய இறைச்சிக்கறி உண்ண வேண்டுமென்ற ஆசையால் அவளது வாயூறுவதை அறிந்து ஆயிஷா உருகினாள். வெட்கம் மானம் எல்லாவற்றையும் மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு நீண்ட வரிசையில் தவம் கிடக்கும்

பட்டினிக் கூட்டத்திலே சேர்ந்து கொள்ள அவளும் துணிந்தாள்.

“டேய்! முஸீபத்துப் புடிச்சவனாக, அறாங்குட்டிக, சத்தம் போடாம நில்லுங்கடா நாசமாப்போன பலாய் முஸீபத்துப் புடிச்சவனாகள் வெல்லனங்காட்டிலும் வந்துட்டானாக” என்று ஹாஜியருக்கு எடுபிடி வேலை செய்யும் ஒரு தடியன் கரிந்து தள்ளினான்.

“இந்தப் பிச்சக்காரச் சனியன்களால் சோனகண்டமானமே போகுது. ஹஜ்ஜுப் பெருநாளிலாவது மனுஷன் ஹிம்மத்தாக இருச்ச உடாம வந்துட்டானாக. சோம்பேறிக் கழுதைக” என ஒத்தோதிப் பொரிந்தார் ஹாஜியார்.

வெளியே இரைச்சல் கேட்டு, பத்துப்பேர் சுமக்க வேண்டிய தனது பாரிய உடம்பைத் தனி ஒருத்தியாகச் சுமந்து கொண்டு முன்வாசலுக்கு வந்தாள் ஹாஜியாரின் தர்மபத்தினி. சதை பிதுங்கி ஆடைக்கு வெளியே வழிந்து விழுந்து விடுமோ என்ற பிரமையில் அங்குள்ளோர் அவளை நோக்கினர்.

“மச்சான் இந்த முழுப்பேருக்கும் போதுமான சாப்பாட்ட இந்த மனுஷி ஒரே முறையில் திங்கிறாப்போல இருக்கு. புள் சைஸ்” என்று தாழ்ந்த குரலில் ஒருவன் ‘ஜோக்’ அடித்தான். அது முதலாளியின் காதில் விழவில்லை. அக்கூற்றினை செவியிலே ஏற்றுக் கொண்டவர்கள் கலகலத்தார்கள். அங்கு நின்றவர்கள் தன்னை விநோதமாகப் பார்த்துச் சிரிப்பதைச் சகிக்கமாட்டாமல் அவள் திரைமறைவிற்குள் புகலிடந் தேடினாள்.

“இது இந்த எளிய மலாய்களுக்குக் குடுக்க வேண்டியத்தக் குடுத்து தொலைங்க. இது பெரிய தொல்லையாப் போச்சது. குருபானும் மருபானும் கொருக்க வேணாண்டு சொல்லியும் கேக்கல்ல. பூமத்தையும் மாமத்தையும் மிதிச்சி ஹரபாக்கிப் போட்டானாக செய்த்தானாக” என்று கணவனுக்கு ஆக்ஞாபித்தாள் தர்மபத்தினி.

“நெரிசல்படாம வரிசயா வாங்கடா” என்று கூறிக்
கொண்டே ஈகைக் கருமத்தை ஆரம்பித்து வைக்கிறார்
ஹாஜியார்.

குருபான் இறைச்சி பகிரும் புண்ணிய கைங்கரியத்தில்
ஈடுபட்டிருந்தவன் தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கு இரண்டு
மூன்று பொட்டணங்களைத் தாராளமாக வழங்கினான்.
“ஹும் நாய்க்கூதி! மொதலாளிட்ட காசயும் எடுத்துக்
கொண்டு, குர் ஆனுல சத்தியமும் வெச்சிட்டு அந்த மூஸல
யனுக்கு ஒட்டுப்போட்ட தடாவத்தி இப்ப எறைச்சி வாங்க
வந்திட்டாள். வெக்கங் கெட்டவள். எங்கட மொதலாளிக்கு
ஒட்டுப் போடாத ஒனக்கு எறச்சில்ல போ” என்று
ஆயிஷாவை விரட்டினான்.

“ம் ஸஹிது நாநா நீங்க தான் அஸில் மனுஷன். உங்
களப்போல ஆட்களில்லாட்டி இந்த ஊரே உருப்படாது”
என்று ஹாஜியார் ‘சப்போட்’ செய்தார். ஆயிஷாவுக்கு
ஆத்திரம் தாங்க முடியவில்லை. வெட்கமும் கோபமும் இழை
யோட ஒரு முறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்தாள். சன்னல்
இடுக்கிலிருந்து ஹாஜியாரின் புத்திரிகள் கேலி ரஸம்
துளும்பக் கெக்கலித்தார்கள்.

“ஹா! தையார் சுல்தானும் பெரிய கோட்ட கட்டி
னான். அவனும் ஆண்டவன மறந்து கூத்தாடிக் கடைசியாத்
தரமட்டமாப் போனான். ம் மவத்த மளந்து துடிக்காதீங்க.
மனுஷரிட சுல்ப முறிச்சி நடக்காதீங்க...” என்று ஆத்தி
ரத்தைப் பிழிந்து சிந்தினாள் ஆயிஷா.

“ஹஹ்ஹா” என்று ஹாஜியாரின் திமிர் கொழுத்த
சிரிப்பொலி அப்பிராந்தியம் முழுவதையும் ஆக்கிரமித்தது.
அச்சிரிப்பொலியே வறிஞரின் மான உணர்விற்கு நெய்
ஊற்றியது. கையிலிருந்த இறைச்சிப் பொட்டணங்களை
ஹாஜியாரின் வாசலில் வீசிவிட்டு, வெறுங்கையாக நடந்த
ஆயிஷாவை ஏனையோர் பின் தொடர்ந்தனர்.

முகத்திலே தாங்கோணாத துயரை மட்டுஞ் சுமந்து
கொண்டு ஆயிஷா திரும்பிய கோலத்தைப் பார்த்த மகள்
அலமந்தாள்.

“ம் இவனுகட கொறுபான் எறச்சிய திங்கிறதவிட
பண்டி எறச்சிய திங்கலாம்” என்று யாரோ ஆக்ரோஷத்
துடன் கூறிக்கொள்வது இருவருடைய செவிகளிலுந் துல்லிய
மாக விழுகின்றது.

□

கே. கோவிந்தராஜ்

மாத்தளை அங்கும்புறத்தோட்டத்தைச் சேர்ந்த கே. கோவிந்தராஜ், இப்போது எழுதிக் கொண்டிருக்கும் மலையக எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

சிறுகதை, குறுநாவல், கட்டுரை, நடைச் சித்திரம், தொலைக்காட்சி நாடகம், வானொலிச் சித்திரங்கள் என்று பன்முகப் படைப்புகளிலும் பிரகாசிப்பவர்.

‘கப்பல் எப்பங்க?’ சிறுகதை மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் (1993) பரிசுபெற்றது.

மலையக இலக்கிய முன்னோடிகளில் ஒருவரான தெளிவத்தை ஜோசப் இவரைப் பற்றி:

“தினபதியின் தினமொரு சிறுகதைத் திட்டத்தின் மூலம் ஆரம்பித்து தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கும் இவர், தனது எழுத்துக்கள் மூலமாக மலையக மக்களின் வாழ்வியல் புகளை, அவர்களுடைய சோகம் நிறைந்த வாழ்க்கையை சித்தரிக்கத் தவறியதில்லை.”

கப்பல் எப்பங்க...?

அந்த பயங்கர சம்பவம் நடந்து மூன்று நாள்சுளாகி விட்டன. இதுவரைக்கும் எந்த பேச்சுவார்த்தைகளோ அல்லது அதுபற்றி யாரும் கவலைப்படுவதாகவோ தெரிய வில்லை.

முதல்நாள், இரண்டாம் நாள், மூன்றாம் நாள் என்று தினமும் ஆள்கள் கோவிலுக்கு பயங்கர அனுபவங்களுடன் வந்து சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

மாத்தளை மாரியம்மன் எல்லாருக்கும் அடைக்கலம் கொடுத்து இருக்கிறாள். நடந்து முடிந்த வன்செயல் காரணமாக மாத்தளை வட்டாரத்திலுள்ள தோட்டங்களிலிருந்து சுமார் பத்தாயிரம் பேருக்குமேல் அகதிகளாக வந்து சேர்ந்து விட்டனர்.

தேர்த்திருவிழாவுக்குக் கூட இப்படி சனங்கள் வந்தில்லை.

அகதிகளோடு வந்து சேர்ந்த வீரையாவும் அவனது சகாக்களும் மாத்தளை நகரக் கடைகளில் முடிந்தளவு பணம் வசூல் செய்து அகதிகளுக்கு உணவு வழங்குவதில் சுறுசுறுப்பாக இருந்தனர்.

மாத்தளை வாழ் பணம் படைத்தவர்கள் தாராளமனம் கொண்டு முகம் சுழிக்காமல் உதவி ஒத்தாசைகளை செய்து வந்தனர். பல சமூக நல சங்கங்களும் சேர்ந்து கொண்டன.

புண்ணியவான்களின் உதவியால் மூன்று நாள் களாக சாப்பாடு கிடைத்தது. எத்தனை நாளைக்கு எத்தனை பேருக்குத்தான் தருமம் பண்ணுவார்கள். பொதுநலன் கருதி உதவி செய்த வாலிபர்களின் மூலம் அகதிகளை அரசாங்கத்துக்கு பாரம் கொடுத்து விட்டனர்.

நாடெங்கிலும் நடந்த வன்செயல்களால் பல பாடசாலைகள், கோவில்கள் அகதி முகாம்களாகிவிட்டன.

தோட்டத்து தலைவர்மார்கள் கண்டிக்கும் கொழும்புக்கும் தொழிற்சங்கங்களோடு தொடர்பு கொண்டு - தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினர்.

அகதி முகாம்களை நடத்துவது அரசாங்கத்துக்கு பெரும் தலையிடியாகிவிட்டது. பேச்சுவார்த்தைக்கு இணங்கியது.

நான்காவது நாள்!

தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தோடு பேசி விட்டு அகதிமுகாழுக்கு வந்தார்கள். அவர்களுக்கென ஓர் அவசர மேடை அமைத்து அதில் நின்று பேசினார் தலைவர்.

“பெரியோர்களே, சகோதர சகோதரிகளே உங்கள் எல்லாருக்கும் இப்படியான ஒரு நிலைமை வருமுனு நாங்கள் எதிர்பார்க்கல... இந்த மாதிரி சம்பவம் மாத்தளை வட்டார

தோட்டங்களில் மட்டுமல்ல. நாட்டில் பல பகுதிகளிலும் நடந்திருக்கு. அதுக்கு நாங்கள் தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்போம். கவனமா கேட்டுக்கிருங்க. ஒடைச்ச லயன்கள், கம்பறாக்கள் திருத்தித் தர சொல்றோம். களவு போன சாமான்களுக்கு நஷ்டஈடு வாங்கித் தருவோம். இனிமே இந்த மாதிரியான வன்செயல்கள் வராமல் தோட்டங்களுக்கு பொலீஸ் பாதுகாப்புத் தர்ரதா அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கு... அதனால் நீங்க எல்லாரும் திரும்பவும் தோட்டங்களுக்குப் போய் நாளையிலிருந்து வேலை செய்யணும். நான்கு நாட்கள் வேலை செய்யாமல் இருப்பது அரசாங்கத்துக்கு எவ்வளவு நட்டமுனு தெரிஞ்சிக்கிட்டாங்க. எதுன்னாலும் நாங்கள் பேசி முடிவு பண்ணுவோம்.”

அகதி முகாம் சலசலத்தது.

கூட்டத்தில் ஒரு பெரியவர், “ஐயா, நீங்க ஆயிரத்த சொல்லுங்க, இனிமே நாங்க தோட்டங்களுக்கு போக மாட்டோம். இந்த நாட்டுலேயும் இருக்க மாட்டோம். நீங்க எங்களுக்கு வேற ஒன்னுமே செய்ய வேண்டியது இல்ல... எங்கள் இப்பிடியே கூட்டிக்கிட்டுப் போய் கப்பல்ல ஏத்துங்க... இல்லாட்டி ஏதாச்சும் நஞ்சுக்குடுத்து கொன்னிருங்க... ஆனா நாங்க இனி தோட்டத்துக்கு போகமாட்டோம்” என்றார்.

அவர் சொல்வது சரி என்பதுபோல் எல்லாரும் “நாங்க இனி தோட்டங்களுக்கு போகமாட்டோம்” என கோஷித்தனர்.

“ஆமாங்க பரம்பரை பரம்பரையா இந்த நாட்டுக் காகவே ஒழைச்சி எத்தனையோ பேர் இந்த தேயிலைக்கே உரமாகி போயிட்டாங்க... நீங்ககூட அன்னைக்கு மேதின கூட்டத்துல பேசினீங்களே... ‘இந்த நாட்டு பொருளாதா ரத்துக்கு தோட்டத் தொழிலாளிதான் ஆணிவேருன்னு...’ இந்த நாட்டுல விசுவாசம் இல்லாமலா ஒழைச்சிக்கிட்டு வாறோம். எங்களை எல்லாம் இப்பிடி அடிச்சி, லயன்கள் ஒடைச்சி அகதிகளா ஆக்கின ஒடனே... நீங்க வந்து...

தோட்டங்களுக்கு போங்க...வேலை செய்யீங்கன்னு சொல்லு வீங்க; நாங்களும் செக்கு மாடுக் கணக்கா ஒங்க பேச்சுக் கேட்டு அலுத்துப்போச்சி...' என்றார் இன்னொருவர்.

தலைவர் அசந்து போனார். பேசியவர் முன்னால் ஒரு தோட்டத்தில் தலைவராக இருந்தவர்தான். தான் மேதின கூட்டத்தில் பேசியதைக் குறிப்பிட்டு பேசியது அவருக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது என்றாலும் இப்போது என்ன பேசுவது என்று யோசித்தார்.

அகதிமுகாமின் சாப்பாட்டு விடயத்தில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வீரையாவும் வாலிபர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பெரியவர்களின் பேச்சில் வீரையாவுக்கு எப்பவுமே நம்பிக்கை இருந்ததில்லை. “என்னா இங்க எல்லாரும் ஆளாளுக்கு பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க... வந்தவுங்கள் பேசு வுடுங்க...” என்றான்.

அவர் தொடர்ந்தார். “நீங்க சொல்றத பார்த்தா இந்தியாவுக்கு போறதுனு தீர்மானம் பண்ணிட்டீங்க போல இருக்கு.”

“தீர்மானம் என்னாங்க தீர்மானம். முடிவே பண்ணிட்டோம். வேறு என்னங்க பண்றது? எழுவத்தி ஏழுல ஒரு வன்செயல் வந்து படாதபாடு பட்டோம். சரி வன்செயல்தான் முடிஞ்சிருச்சேனுட்டு ஒங்க மாதிரி தலைவர்மாருக பேச்சுக் கேட்டு, போட்டது போட்டபடி விட்டுட்டு ஓடிவந்த லயத்துக்கே திரும்பவும் போனோம். அப்பொறம் என்னடான்னா, மதுரையில் இடி இடிச்சா கும்பகோணத்துல மழை பெய்யிற மாதிரி எங்கயாச்சும் ஒருத்தேன் சூடுபட்டு செத்தா எங்கள் போட்டு அடிக்கிறானுங்க, ஒதைக்கிறாங்க...”

“இப்படி வன்செயல், டீ செயல், திரி செயல்னு வந்து இப்பிடி அகதிகளாகிட்டோம்... இனி ஃபோர் செயலும் வந்து ஒரேயடியா போயிறாம ஆண்டவன் செயல்னு நெனைச்சு

அக்கரைக்கே போயிடுரோமுங்க... நாங்கதான் இப்பிடி ஆகிட்டோம்... எங்க புள்ளைகளாவது நிம்மதியா இருக்க வேண்டாங்களா?''

இவ்வளவு காலமும் பட்ட அனுபவங்களும் எதிர்காலம் பற்றிய அவரது கனவுகளும் அவர் பேச்சில் தென்பட்டன. அவரின் மனோபாவத்தை புரிந்துகொண்ட தலைவர்...

“நீங்க ஏன் இப்பிடி பயப்புடுறீங்க... துணிஞ்சி நிக்கனும். எது வந்தாலும் வரட்டுமுணு” என்றார்.

“நல்லா கேட்டீங்க... நீங்க... நாங்க ஒன்னும் அடிச்சிக் கிறதுக்கு பயப்புடலீங்க... கூட்டமா நாப்பது அம்பது பேரு கத்தியும் வாளும் தோக்கும் தூக்கிக்கிட்டு வாரப்ப நாங்க என்னா பண்ணமுடியும்? நாங்க என்னா தோக்கா வச்சிருக்கோம் தூக்கிச்சுட... ஆகமிஞ்சினா மம்பட்டிகளையும் கவ்வாத்து கத்தியுந்தான்...” என்றார் மற்றொருவர்.

பொறுமையோடு கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒருவர், “துணிஞ்சி நிக்கனுமினு சொன்னீங்களே, நாங்க ஒன்றும் கோழைகளில்ல... இதுவரைக்கும் ஒரு ஈ, ஏறும்புக்குக்கூட துரோகம் பண்ணியது கெடையாது. அப்பொறம் எப்பிடிங்க... குத்துறதும் கொத்துறதும் கொலைபண்ணுறதும்... மோடசனங்கத்தான் இப்பிடி ஈவு ஏறக்கம் பாக்காம பச்சக்கொழந்தையக் கூட விட்டுவைக்காம நெருப்புல கூட சுடுறாங்களா.. நாமலும் அப்பிடி செஞ்சா நமக்கும் அலுங்களுக்கும் என்னாங்க வித்தியாசம்? எங்க வம்சத்துக்கே இருக்கிற பொறுமையில எல்லாரும் இருக்கிறாங்க... சாது மெரண்டா காடு கொள்ளாதுங்க... எந்த நாட்டிலேயும் இல்லாத அநீதி இந்த நாட்டுல இருக்குங்க... 150 வருஷத்துக்கு மேலாக வாழ்ந்து வந்த எங்க பரம்பரைக்கு யாரையும் எதிர்த்து பேசக்கூட உரிமை இல்லாத அடிமைகளா இருக்கோம்” என்றார்.

கூட்டமே அமைதியாக இருந்தது.

“நீங்க எல்லாரும் பேசறதுல ஒன்னும் தப்பில்ல. நாங்களும் எவ்வளவோ பொறுமையாத்தான் இருக்கோம். நாண்

யாரையும் கோழையினு சொல்லல... அதுசரி நீங்க எல்லோரும் இந்தியாவுக்குப் போய் அங்கேயும் நிம்மதியா இருக்க முடியுமுனு நெனைக்கிறீங்களா?" என்று ஒரு போடுபோட்டார் தலைவர்.

“என்னாங்க இப்பிடி கேட்டுப்பிட்டங்க... இந்தியா நம்ம தாய்ங்க... எப்பவோ பிரிஞ்சிபோன கொழுந்தைங்க தாயைத் தேடிக்கிட்டு வரும்போது தாய் சும்மா உட்டுருங்களா? என்னா செய்யிறதுங்க... ஊர்விட்டு ஊருவந்து எங்க ஒழைப்பையெல்லாம் இங்க வீணடிச்சிட்டு இப்பிடி வீசின கையுமா வெறுங்கையுமா போற எங்கள் அன்போடும் ஆறாத்துயரோடும் அரவணைச்சிக்கிருமுனு நெனைச்சித்தாங்க... தாய்க்கிட்டேயே போறதுனு தீர்மானிச்சோம்...” என்று கண்ணில் நீர்மல்க கூறினார் பெரியவர்.

இவ்வளவு நேரமும் பொறுமையோடும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த வீரையா ஆவேசத்தோடு பொங்கி எழுந்தான்.

யாருடைய பேச்சையும் கேட்க அவனுக்குப் பொறுமையில்லை.

“இந்தா பாருங்க... நீங்க தாய்கிட்டேயும் போறது இல்ல... தகப்பன்கிட்டேயும் போறதில்ல... இனிமே நீங்க எல்லாரும் நாங்க சொல்ற மாதிரிதான் கேக்கணும்... 150 வருசங்களுக்கு மேலாக இந்த நாட்டுல இருக்கிற எங்களுக்கு, எங்க பரம்பரைக்கு இதுதான் எங்க தாய்... இதுதான் எங்க தாய்நாடு... இந்த நாட்டவட்டுட்டு நாங்க எங்கேயும் போகமாட்டோம்... அந்த வன்செயல் நடந்தபோது நாங்களும் பொறுமையிழந்து வாலிப வேகத்தை காட்டியிருந்தால் ஒரு சமுதாயமே அழிந்து போயிருக்கும். பொறுமைதான் எமக்கு உரிமையைப் பெற்றுத்தரப் போகின்றது. சுவர் இருந்தால்தான் சித்திரம் வரைய முடியும். அதனால் தலைவர் சொல்றபடி நாங்க எல்லாரும் திரும்பவும் தோட்டத்துக்கு போறோம்... ஆனால் ஒன்று... நாங்கள் இவ்வளவு காலமும் காதுக்கு கத்தியைத் தீட்டினோம் என்பது உங்களுக்குத் தெரி

யும். இனி எதற்காக தீட்டுவோம் என்பதும் உங்கள் போன்ற தலைவர்மார்களுக்கு தெரிந்தால் சரி'' என்று முடித்தான் வீரையா.

வீரையாவின் பேச்சு மற்றவர் யாரையும் பேசவிடாமல் தடுத்துவிட்டது. தலைவர் அவன் முதுகில் தட்டிக்கொடுத்து, “ஒங்கமாதிரி இளைஞர்கள்தான் இந்த சமுதாயத்துக்கு தேவை” என்றவாறு விடை பெற்றார்.

* * *

வீரையாவும் அவனது சகாக்களும் முடிந்தவரை தொழிலாளர்களின் மனதை மாற்றி யாரும் இந்தியாவுக்குப் போறதில்லை, இந்த நாட்டிலேயே இருந்து உரிமைகளை பெற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி கூறிவந்தனர்.

தோட்டத்தில் எது நடந்தாலும்... நடக்க இருந்தாலும் அது வீரையாவின் முடிவில்தான் நடப்பதாக இருந்தது. இவனது நேர்மையான உழைப்பும் பொதுநல சேவையும் முற்போக்கான செயல்பாடும் கண்டு பல நூற்றுக்கணக்கான இளைஞர்கள் இவனோடு சேர்ந்துகொண்டு மலையக சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்துக்காக பாடுபட்டனர்.

வன்செயல் காரணமாக இந்தியாவுக்குப் போவது என முடிவுசெய்த எத்தனையோ குடும்பங்கள் மனதை மாற்றி விட்டன.

எந்த விடயத்திலும் ‘நாம் ஒற்றுமையாக இருந்தால் எதையும் சாதிக்கலாம்’ என்ற நம்பிக்கை மலையக மக்கள் மத்தியில் ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின.

இந்த சமயத்தில்தான் மலையக மக்கள் ஒட்டுப்போடும் உரிமையைப் பெற்றார்கள்.

ஒட்டுப்போடும் உரிமை பெற்ற கையோடு நாட்டில் மாகாணசபை தேர்தலும் வந்தது.

“எங்களால்தான் நீங்கள் நாட்டுரிமை, ஒட்டுரிமை எல்லாம் பெற்றீர்கள்” என மாபெரும் தொழிற்சங்கம் உரிமை கொண்டாடி, “எங்களுக்கே ஒட்டுப் போடுங்கள்” என கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

வீரையாவும் சகாக்களும் இவர்களுக்கு எதிராக மலையக மக்களைத் திசை திருப்பினார்கள். நூற்றியைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக செம்மறிகளாக வாழ்ந்த மக்கள் வீரையாவின் பேச்சுக்கு செவிமடுத்தார்கள்.

தோட்டங்கள் தோறும் கூட்டங்கள் போட்டு பேசத் தொடங்கினான் வீரையா...

“என் உடன் பிறப்புக்களே, ஆரம்பத்தில் இந்திய பாகிஸ்தான் ஒப்பந்தம், நேரு-கொத்தலாவல ஒப்பந்தம், சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் போன்ற ஒப்பந்தங்கள் போல் மலையக மக்களை பிரிக்காமல் எனக்கு இவ்வளவு, உனக்கு இவ்வளவு என்று மலையக மக்கள் கூறுபோடாமல் இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் இனப்பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவாக அமைந்தது அந்த ராஜீவ்-ஜே.ஆர் ஒப்பந்தம்!

அந்த ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற வட்டமேசை மகாநாட்டில் ஆறு அம்சக்கோரிக்கையை யாரோ எழுதி யாரோ கையொப்பமிட்டு சமர்ப்பித்தனர்.

அந்த ஆறு அம்சக்கோரிக்கைகளிலே ஆறாவது அம்சமாக இருந்ததுதான் மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை பிரச்சினை... வட்டமேசை மகாநாட்டில் கலந்து கொண்ட பௌத்த பிக்குமார்கள்-‘இனப்பிரச்சினையைத் தீர்க்குமுன் மலையக மக்களின் உரிமைப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட வேண்டும்’ என்ற கொள்கையில் விடாப்பிடியாக இருந்தபடியால் வேறுவழியில்லாமல், ‘ஒரு வரிச்சட்ட மூலம்’ நமக்கு ஒட்டுப் போடும் உரிமை கிடைத்தது.

பிரஜாவுரிமை இன்றும் தீர்க்கப்படாத பிரச்சினை. நீங்கள் எந்தப் பிரச்சினைக்கு போனாலும் பிரஜாவுரிமை

சர்டிபிகேட் கேட்காமல் இருக்கமாட்டார்கள். அதை நாம் போராடியே பெற வேண்டும்.

‘காகம் இருக்க பனம்பழம் விழுந்த கதை’யாய் தங்களால்தான் மலையக மக்களுக்கும் பிரஜாவுரிமை கிடைத்தது என்று கூறி எம்மை இன்னும் ஏமாளிகளாக்கி எம்முதுகில் சவாரி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாம் இந்தத் தேர்தல் மூலம் நல்ல பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்’’ என கூட்டங்களில் பேசி... மக்களை திசை திரும்பினான் வீரையா.

மாகாண சபை தேர்தலுக்கு இன்னும் ஒரு வாரகாலமே இருந்தது.

வீரையா தலைமை தாங்கும் கூட்டங்களுக்கு மக்கள் கூட்டம் நிறைந்து வழிந்தது.

வீரையாவின் புதிய கட்சிப் பிரவேசத்தால் கொட்டை கோப்பியாய் வளர்ந்திருந்த தொழிற்சங்கத்தின் ஆணிவேர் ஆட்டங்கண்டது.

‘‘ஆரம்ப காலத்தில் பிரஜாவுரிமை தேவையில்லை. ‘உழைக்க வந்த இடத்தில் உனக்கெதற்கு பிரஜா உரிமை’ என்று கூறிய தொழிற்சங்கம் இன்று எப்படி பெற்றுக் கொடுக்கும்’’ என்றெல்லாம் வீரையா கூட்டங்களில் பேசியது தொழிற்சங்க மேல்மட்டத்தில் ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

‘‘எப்படியும் வீரையாவை ஜெயிக்க விடக்கூடாது. அவனை ஒழித்துக்கட்டியே தீருவேன்’’ என்ற கொள்கையில் விடாப்பிடியாக இருந்தனர் அவனது எதிராளிகள்.

* * *

லயத்தில் வீரையாவின் வீட்டில் மாத்திரம் பெற்றோர் மெக்ஸ் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

நடை பெறவிருக்கும் தேர்தலில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எப்படி வாக்களிக்க வேண்டும் என்ற பிரசாரத்தை எப்படி

மேற்கொள்வது என கட்சியின் முக்கியஸ்தர்களோடு அவசரக் கூட்டம் நடத்திக் கொண்டிருந்தான் வீரையா.

திடீரென வந்த போலீஸார் வீரையாவை கைது செய்தனர். மற்றவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்துப் போய் நின்றனர். அவர்கள் பேச்சு ஒன்றும் எடுபடவில்லை.

மறுநாள் பேப்பரில், “மலையகத்திலும் பயங்கரவாதம் தலைதூக்கம் - லயக்காம்பறாவில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஏகே 47 ரகதுப்பாக்கிகள் சகிதம் வாலிபர் கைது” என கொட்டை எழுத்தில் வீரையாவின் படத்துடன் செய்தி பிரசுரமாகியது.

பேப்பரில் வந்த செய்தியை வீரையா கேள்விப்பட்டு துடித்துத் துவண்டு போனான்.

“விழிப்புணர்ச்சி கொண்ட மலையக இளைய சமுதாயத்தை இந்த தொழிற்சங்கம் எந்தக்காலத்திலும் எழும்ப விடாது” என்பதை புரிந்து கொண்ட வீரையா இனியும் இங்கு இருப்பதில் அர்த்தமில்லை என்று உணர்ந்தான்.

சிறையில் இருந்து வந்ததும் குடும்பத்தோடு இந்தியாவுக்குப் போவது நல்லது என தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

விடுதலை எப்போது... கப்பல் எப்போது...?

(1993)

ரஞ்சகுமார்

அண்மைக்கால ஈழத்து நிலைமையினை வெகு நுட்பமாகப் பதிவுசெய்துவரும் படைப்பாளிகள் படைப்பிலக்கியத்தை புதியதளத்துக்கு கொண்டு சென்றிருக்கின்றனர். உள்ளடக்கத்தில் மட்டுமன்றி, விவாதத்துக்குரிய கதை சொல்லும் முறையிலும் இவர்கள் புதியமுறைகளைக் கையாண்டு வருகின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் கரவெட்டியைச்சேர்ந்த ரஞ்சகுமார் (35).

ஈழத்தில் வெகுவாக அண்மைக்காலத்தில் சிலாகித்துப் பேசப்பட்ட தொகுதி ரஞ்சகுமாரின் 'மோகவாசல்' (1989). பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியின் மதிப்பீட்டில் ரஞ்சகுமார்:

“ரஞ்சகுமாரின் உணர்முறைமையை அவரது உரைநடை மிகத் துல்லியமாகக் காட்டுகின்றது. பொருட்களை, இடங்களை, மனிதர்களை, விடயங்களை விவரிக்கும் முறைமையிலும், குறிப்பர்க ஓவ்வொரு சிறுகதையையும் முடிக்கும் முறையிலும் ரஞ்சகுமாரின் மொழியாற்றல் தெரிகின்றது.”

காலம் உனக்கொரு பாட்டெழுதும்

வெகு நாட்களுக்குப் பிறகு இன்று குளியல். இன்றைய போதின் உதயகாலமே புதிய தோற்றத்துடன் எழுந்தது. மிகவும் வித்தியாசமாக, ஒரு சித்திரை மாதத்தின் கதகதப்பான விடியலாக இன்றிச் சற்றே குளிர்நீர்நீர், ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் நுழைந்து கிச்சு கிச்சு மூட்டுகிற குளிர்.

இளவெயிலில் பசைபரவி பெருமிலைகளை விரித்துக் காட்டியபடி, எங்கு பார்த்தாலும் புகையிலைத் தோட்டங்கள் தெரிந்தன. கனவேகமாக நீரை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன வாட்டர் பம்புகள். புகையிலையின் இனிய மயக்கந்தரும் நெடியுடன் சேர்ந்து மண்ணெண்ணெய் எரிந்துபோகிற புகை கதம்பமாக மணத்தது.

அருளுக்குத்தான் முதலில் ஐடியா வந்தது. சட்டென எழுந்துபோய் சேட்டைக்கூட கழற்றாமல் தலைவழி நீர்

சொரியுமாறு குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்துவிட்டான். எல்லாரும் கோணாமலையைத் திருப்பிக் கேள்வியோடு பார்த்தார்கள். கோணாமலைக்கு ஏன் நேரமும் சிவந்தே போயிருக்கின்றன கண்கள்? இறுக மூடிய மெல்லிய உதடுகளுக்குள் எப்போதும் கோபமும் ரோஷமும் ஒளிந்திருப்பதாகத் தோன்றும். முகம் கருங்கல்லு மாதிரி விசித்திரமான தொரு பளபளப்புடன் கடினமாகவிருக்கும்.

கோணாமலை இன்று காலை சிவந்த கண்களால் சிரித்தான். ‘பொளபொள’ வெனப் பாய்கின்ற நீர்த்தாரையில் ஒரு சிறு குழந்தை மாதிரி தலையை உதைத்துக் கொண்டிருந்த அருளை ஒரு தந்தையின் கனிவுடன் பார்த்தான்.

“ஓராள் கடைசியிலை குளிக்கலாம்.”

அப்பா! இது என்ன குரல்? பேசாதவாய் பேசுகின்ற போது ஒவ்வொரு சொல்லிலும் மிகுந்த அழுத்தம் தெரிகின்றது.

மைக்கேல் உட்கார்ந்தான்.

கோணாமலை, கேதாரி, மெரியண்ணன், பெருமாள், யோசேப், அன்பரசன், பிறகு இவன்... எல்லோரும் உறுமிக் கொண்டிருந்த வாட்டர் பம்ப்பை நோக்கிப் போனார்கள்.

மைக்கேல் செய்திகளை சேகரிக்க உட்கார்ந்திருந்தான்.

சனங்கள் இவர்களை ஒருதரம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள். பிறகு தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டு தம்பாட்டில் வேலையில் ஆழ்ந்தார்கள். பத்தோ பன்னிரண்டோ வயதிருக்கும். ஒரு சிறுபையன் கையில் சோப்புப்பெட்டி குலுங்க இவர்களை நெருங்கி ஓடிவந்தான். நீட்டியபடியே நின்றான். இவர்கள் சட்டை செய்யாதவர்களென உடம்பைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோணாமலை நிமிர்ந்து பார்த்தான். பையனின் விழிகள் “வாங்கிக்கொள்... வாங்கிக்கொள்” எனக் கெஞ்சும் பாவனை காட்டின.

“அருள் சோப்பை வாங்கு”

அருள் தலை, தோல், தொப்புள், தொடை, பாதம் எங்கும் சோப்புநுரை பொங்கி வழிய இளிக்க வாரம்பித்தான். அருள் கொஞ்சம் குஷாலான பேர்வழி. இவனுக்கு அந்த ரங்கம் எல்லாம் சொல்லுவான். ஒருமுறை இவனும் அருளும் சைக்கிளில் டபிள் அடித்துக்கொண்டு அவசர அலுவலாகப் போனார்கள். சீமைக்கிழவை மரங்கள் பூத்திருந்த ஒரு உயர் வேலிக்குப் பின்னே கம்பீரமாக உயர்ந்து தெரிந்த ஒரு வீட்டுக்கு முன்னால் போகையில் அருள் இவன் விலாவில் இடித்தான்.

“என்ரை ஆளின்ரை வீடு...” எனக் காதினுள் கிசுகிசுத்தான்.

“.....”

“எப்பிடி வீடு...?”

“வீடு... நல்லாத்தான் இருக்கு...”

“ஆளை நீ பாக்கயில்லை... பாத்தாலெல்லோ தெரியும்!...”

“.....”

“ஹும்... எல்லாம் நல்லபடியா முடிஞ்சு... நானும் உயிரோட இருந்தா...”

“இருந்தா?.....”

“ஹும்...”

இவன் திரும்பி அருளின் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். லோக செனந்தர்யங்கள் யாவும் அருளின் இறுகிய முகத்தில் ஒரு வினாடி பூத்திருக்கக் கண்டான். இவனும் அருளுக்காக ஒரு பெரு மூச்சை உதிர்த்தான்.

ஒரு கணம்தான்!

பிறகு அருள் மாறிவிட்டான். கண்களில் பழைய இறுக்கம் பரவியது. கால்கள் கனவேகமாக சைக்கிளை உழக்க வாரம்பித்தன. ஒரு உண்மையான ஊழியன்!

வெகு காலத்திற்குப் பிறகு, இன்று அருமையான சாப்பாடு. எந்த மகராசி கைகளோ! மணக்கிற சமையல். அருள் கைகளை வழித்து வழித்துச் சூப்பியபடி இவனைப் பார்த்து கண்களைச் சிமிட்டி இனித்தான்.

ஒவ்வொரு பெண் கைச்சமையலுக்கும் ஒவ்வொரு ருசி இருக்கிறது. என்றாலும் அம்மாவின் எளிமையான சமையலின் ருசி வேறெவருக்கும் வாய்க்காது. அம்மா கையால் வெந்நீர் தந்தாலே அதற்குத் தனி ருசி இருக்கும். மெல்ல இருள் குழும் போதுகளில் அம்மா கோவிலால் திரும்பி வருவாள். அவள் கும்பிட்ட தெய்வங்களெல்லாம் அவளுக்கு வலுக்கட்டாயமாக வெள்ளைச்சேலை உடுத்தி வன்மத்துடன் வேடிக்கை பார்த்தன. அம்மா தலைமுழுகி, ஈரக்கூந்தலை நுனியில் முடிந்து போட்டபடி ஒவ்வொரு நாள் மாலையிலும் கூந்தலிருந்து நீர் சொட்டி சொட்டி வெள்ளைச்சேலையின் பின்புறம் நனைந்தபடி தோற்றம்காட்ட, அம்மன் கோயில் களைத் தேடிப்போக ஆரம்பித்தாள். திரும்பவரும்போது அம்மா மேனியில் கற்பூர வாசனை வீசும். அம்மா பேரில் அம்மன் குடியேறி வருவாள் போல, பார்க்க பயமாகவும் அழகாகவும் இருக்கும்.

அம்மா மச்சம், மாமிசம் சேர்ப்பதுகிடையாது. இருட்டிய பிறகு தனியாக செங்கல் அடுப்பைமூட்டி தனிச் சமையல் ஒரு நேரம் மட்டுமே கொஞ்சம் போலச் சாப்பிடுகிற அம்மாவால் எவ்வாறு இப்படி பம்பரமாகச் சுழன்று காரியம் பார்க்க முடிகிறது! மிகவும் குழைந்து போய்க் கஞ்சிப் பசையுடன் சோறும், ஏதோ ஒரு காயை வதக்கி வறட்டலாக ஒரு குழம்பும், கடித்துக்கொள்ள அம்பளம் உண்டு கட்டாயமாக.

நொடிக்குள் சமைப்பாள் அம்மா. இவன் நாவில் நீர் சொட்டச்சொட்ட காத்திருப்பான். அம்மா இவன் தோளளவு உயரமிருப்பாள். வெள்ளரிப்பழத்தை பிளந்து வைத்திருக்கிற மாதிரி ஒரு நிறமும் குளுமையும் அம்மாவுக்கு. அம்மா அந்தக் காலத்தில் பேரழகியாக இருந்திருக்க வேண்டும். அதுதான் நிறையக் குழந்தைகள் பெற்றாளோ!

தோல்வற்றி நடை மெல்லத் தளர்கிற இந்த வயதிலும் அம்மா கண்கள் ஜோதியென ஜொலிக்கின்றன.

இவன் நிமிர்ந்து வீம்பாக நிற்பான். கண்களால் அம்ம வப் பார்த்து கனியச் சிரித்தபடி. அம்மா அண்ணாந்து இவன் நெற்றியில் திருநீறு பூசிவிடுவாள்.

“அம்மாளே!...” ஆத்மார்த்தமாக வேண்டுகிற அம்மா குரலில் இவன் கரைந்து போய் விடுவான். கற்பூரம் எரிந்த மீதியின் வாசனையும் சூடுமாக ஈரலிப்பாக அம்மா நெற்றி யைத் தீண்டுகிறபோது வாசனை நாசியை நிரப்ப இவன் சிலிர்ப்பான். அம்மா மூச்சு ஒருகணம் இவன் மார்பில் பட்டு விலகும். இவனுக்கு உடனே பசியெடுத்துவிடும்!

சுலோசனா அக்கா அவசரச் சமையல். இவளுக்கு எகிலும் அவசரம், என்னத்தைக் கண்டாளோ இந்த அத்தா னிடம். மகுடிகேட்ட நாகம்போல மயங்கிக்கிடக்கிறாள் அக்கா. நிறையக் கறிகள் வைத்திருப்பாள், நிறையக் குழந்தை களைப் பெற்றதுபோலவே. ஒன்றுக்கு உப்புக்கூடினால் இன்னொன்றில் உப்பே இருக்காது. மீன்குழம்பு மட்டும் அசலாக வைத்திருப்பாள். எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கலந்துவிட ஒரு அபூர்வ ருசி பிறக்கத்தான் செய்கிறது.

சுலோ அக்கா வீட்டுக்கு இவன் கடைசியாகப் போன நாளே மறந்துவிட்டது. அத்தான் முணுமுணுத்தபடிசட்டென முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு போனான். இந்த அத்தான் ஒரு சரியான சேற்று எருமை. ‘காட்ஸ்’ அடிக்கிறதையும், கடமைக்காக ஏதோ வேலைக்குப் போவதையும், மீதி நேர மெல்லாம் ஒரே குடியையும் தவிர இவன் எதைச் சாதித்தான்? சுலோ அக்காவை வருஷம் தவறாமல் அம்மாவாக்குகிறதில் மட்டும் படுசமர்த்தன். சுலோ அக்கா இதழ்கள் வெடித்து மார்பு வற்ற வதங்கிய கத்தரிக்காய் போல ஆகிவிட்டாள். அத்தான் மீண்டும் ஏதோ வாய்க்குள் ‘கசமுச’ என்றான். போனால் போகட்டுமே! இவன் அக்காவைப் பார்க்கத் தானே வந்தான்.

“இருக்கிறதுகளுக்கும் வீண் கரைச்சல்—”

அத்தான் வெளிப்படையாகவே கொக்கரிக்க ஆரம்பித்தான். அக்கா நாக்கைக் கடித்தபடி இவனைக் குசினிக்குள் இழுத்துப் போனாள். இவன் கைகளை விடாமல் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டயிருந்தாள்.

“சாப்பிடுறியா...” தளதளக்க கேட்டாள். இவன் நிமிர்ந்து பார்க்க சக்தியற்றுப் போனதால் மௌனமாக உட்கார்ந்தான். அக்கா மளமளவென்று சாப்பாடு போட்டாள். பிசைந்து பிசைந்து இவன் கைகளில் கொடுக்க ஆரம்பித்தாள்,

அக்கா மூக்கை உறிஞ்சுவது கேட்டது.

“அம்மா கோயிலுக்கு போவதை விட்டுட்டா...”

“...”

“அம்மா கோயிலுக்கு போறதையும் விட்டுட்டாடா!...”

“...”

“அம்மா கோயிலுக்கு...” அக்கா குரல் உணர்ச்சி வேகத்தில் உடைந்து கீச்சிட ஆரம்பித்தது.

இவன் கையை உதறிவிட்டு வேகமாக வெளியே போக ஆரம்பித்தான்.

“கையைக் கழுவிவிட்டு போடா...” அக்கா கடைசியில் அழுகை வெடிக்கிற குரலில் அழைத்தாள். இவன் திரும்பிப் பார்க்க விருப்பமில்லாமல் உள்ளங்கைகளை இறுகப் பொத்தியபடி காற்றைக் குத்தியபடியே போனான்.

அக்கா குமுறிக் குமுறி அழைத்தபடி இவன் பின்னே வரும் அரவம் கேட்டது. காதைப் பொத்திக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

“இனிமேல் ஒரு வீட்டுக்கும் போக மாட்டேன்” இவன் காற்றுக்கு சபதம் செய்து கொடுத்தான்.

ஒருதரம் நான்கு மெயின் ரோட்டுகளுக்கும் உள்ள பெரிய பாலங்களை உடைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்!

கோணாமலை ஆட்களைப் பிரித்து பிரித்து விட்டான். இவனுக்கு வடக்கு ரோட்டு. டிராக்டர்களில் மண்ணையும் கல்லையும் கொண்டுவந்து குழிகளைச் சனங்கள் பீதியால் பரபரத்தபடி நிரப்பினார்கள்.

இவன் காவல்! ‘ரெடி’யாக நின்றான். சுறுசுறுப்பும் பொறுப்பும் மிக்கவனாக சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடி. வான்களும், பஸ்களும் பாரத்தைக் குறைத்து பள்ளத்தில் மெதுவாக இறங்கி இறங்கிப் போயின.

யாரோ இவன் முழங்கையில் இதமாகப் பற்றினார்கள்.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

சுந்தரியக்கா!

விந்தி விந்தி நடக்கிற சுந்தரியக்கா! உதயகாலத்தில் பஸ் பிடித்து வேலைக்குப் போய் மாலை மயங்கி இருள்கூளும் நேரங்களில் வீட்டுக்குப்போய்ச்சேர்கிற சுந்தரியக்கா! அம்மா பதை பதைப்புடன் வாசலை பார்த்தபடியே நிற்பாளோ! இந்த விந்தல் கால் மட்டும் இல்லாவிட்டால் இந்திரன், சந்திரன் எல்லாரும் சுந்தரியக்கா பின்னால் வரிசையாக காத்து நிற்க மாட்டார்களோ? உதயகாலத்தில் பஸ்பிடித்து வேலைக்குப்போய் இருட்டிய பிறகு வீட்டுக்குப் போய்ச்சேர உறுதியுடன் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டாள் சுந்தரியக்கா.

சுந்தரியக்கா இவனையே பார்த்தபடி நிற்க... இவன் பராக்குப் பார்ப்பவன் போல வேறெங்கோ பார்த்தான். பஸ் மெல்ல பள்ளத்தில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. சுந்தரியக்கா மேலும் இவனை நெருங்கி நின்றாள் கைப்பையைத் திறந்து சில நோட்டுக்களை இவன் பொக்கெற்றுக்குள் திணித்தாள்.

இவன் திரும்ப அவள் கைகளுக்குள் திணிக்க... ஆற்றாமை யுடன் இவனையே பார்த்தான்.

“வச்சிரன்ரா...”

“வேண்டாம்... எனக்கொண்டும் வேண்டாம்,”

சுந்தரியக்கா இவனை மேலும் கீழுமாக பார்த்தாள். பறட்டை பற்றிப்போன தலைமுடியிலிருந்து வெயிலிலும், மழையிலும் அலைந்து திரிந்த கால்வரை செம்புழுதி படிந்திருந்தது. சாறனை உயரத் தூக்கி தொடை தெரியுமளவுக்கு முடிச்சுப்போட்டு இருந்தான். சேட் தோள்முட்டில் பிரிந்திருந்தது.

“ஒரு சேட்டாவது வாங்கலாமெல்லே...”

“.....”

“வச்சிரன்ரா...”

“அக்கா... பார்... பஸ் வெளிக்கிடப் போகுது...”

பெரிய கண்கள் சுந்தரியக்காவுக்கு. இவனை உறுத்துப் பார்த்தாள். கண்களுக்குள் இவனைச் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டுபோய்விடும் உத்வேகத்துடன் பார்த்தாள். கன்னங்களை நனைத்துக்கொண்டு பாயுமாறு இருவைரச்சொட்டுகள் உருகி வழிவதென சிந்தினாள்.

திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி சுந்தரியக்கா போனாள். கடைசி ஆளாக விந்தி விந்திப் போய் பஸ்ஸில் ஏறினாள். பின்புறக் கண்ணாடியூடாக இவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். இவன் தற்செயலாக திரும்புவனென அந்தப் பக்கம் பார்த்தான்.

பின்புறக் கண்ணாடி முழுவதும் விசாலித்தபடி சுந்தரியக்காவின் பெரிய கண்களைக் கண்டான். இவன் சட்டென்று மறுபுறம் திரும்பிக் கொண்டான்.

“சொந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்கமாட்டேன்”
காற்றிடம் சபதம் செய்தான்.

* * *

இன்று எல்லாம் அசாதாரணமான புதிய தோற்றம் காட்டின. திளைத்துக் குளித்த மேனியை குளிர்காற்று தழுவிக்கொண்டு போயிற்று. இவன் வானத்தை நிமிர்ந்து நோக்கினான். ‘பளிச்’செனும் நீலவானில் பஞ்சுப் பொதிகள் மிதப்பதென்ற அழகிய சித்திரைவானம் இன்றில்லை. மழைக் கோலம் காட்டிற்று. காற்று இறுக்கமாக இருந்தது. மெல்ல மெல்ல கிழக்கு மூலையிலிருந்து இருண்டமேகங்கள் பரவிக் கொண்டிருந்தன.

மைக்கேல் சேதி சொன்னான்!

“தெற்கு றோட்டாலை சாமான் வருகுதாம்... நாங்கள் இடையிலே மாத்திக் கொண்டு வரவேணுமாம்...”

கோணாமலை விருட்டென எழுந்தான். படபடவென சில உத்தரவுகளைப் போட்டான்.

“தெற்கு றோட்டுத்தானே!... பயமில்லை... கனசாமான் வேண்டாம்... ஆளுக்கொண்டு போதும்...”

“பெருமாள் வெகிக்கிளை எடு... மழை வரும்போல கிடக்கு... சாமான் நனையாமல் கவனமாக மாத்த வேணும்...”

“யோசேப் இஞ்சேயே இருக்கட்டும்...”

பெருமாள் ஒரு அருமையான ட்ரைவர். ரோட்டுகளை ஒவ்வொரு அங்குல அங்குலமாகப் படித்து வைத்திருந்தான். குண்டும் குழியுமாக இருக்கும் ரோட்டுகளிலே கியரை மாற்றாமலே ஒடித்து வெட்டியடி பறந்து செல்ல முடியும் பெருமானால்.

பெருமாளுக்குப் பக்கத்தில் கோணாமலை தாவி
ஏறினான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் பெரியண்ணன்.

இவன்... கேதாரி... அருள்... அன்பரசன்... மைக்கேல்...
பின்புறம் புகுந்து கொண்டார்கள். இவன் கதவுக்குப்
பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். பெருமாளைத் தவிர
எல்லோருடைய உள்ளங்கையிலும் பொத்தியபடி 'சாமான்'
இருந்தது. 'ரெடி' யாக இருந்தார்கள்.

செம்புமுதியைக் கிளப்பியவாறு பாய்ந்து செல்ல வாரம்
பித்தான் பெருமாள். வானம் ஒருமுறை பெரிதாக உறுமிற்று.

இன்னும் கொஞ்ச தூரத்தில் மெயின்ரோட்டில் ஏறி
விடலாம். சட்டென்று செங்கோணத்தில் திரும்பவேண்டும்.
பெருமாள் கியரை மாற்றுவதற்கு ஆயத்தமானான்
சந்திக்கும் இடத்தில் கிழட்டு ஆலமரத்தின் நிழலில் சனங்கள்
கூடிநின்றார்கள். பெருமாள் வேகத்தைக் குறைத்துக்
கொண்டான்.

கண்கள் பெரும் ஒளிரெள்ளத்தில் கூசின. உச்சியி
லிருந்து கீழ்வானம் நோக்கி படர்கிற ஒரு கொடியாக
மின்னல் பளபளத்தபடி இறங்கிற்று. வானம் மீண்டும்
ஒருதரம் வஞ்சனையுடன் கனைத்தது. பெருமாள் தடுமாறி
னான். ஒரு கணம் நிதானித்தான்.

படபடவென ஏதோ முறிந்து விழுகின்ற சத்தம்
கேட்டது; சனங்கள் விலகிச் சிதறினர். ஆலமரத்தின் பெரிய
கிளையொன்று 'ஓ' வென அலறியபடி பூமியை அறைந்தது.

சனங்கள் முகத்தில் பெருங்குழப்பம் பரவிற்று. கோணா
மலை "முன்னேபோ" என்றான். பெருமாள் கிளச்சை
ஊன்றி மிதித்தான்.

கோழை வழிகின்ற ஒரு திரைத்த கிழவன் கைகளை
ஆட்டிக்கொண்டே முன்னே வந்தான்.

“மக்காள்...”

கோணாமலை என்ன என்பவனெனப் பார்த்தான்.

“ஆல் முறிஞ்சு விழக்கூடாது மக்காள்...போறபயணம் ஆபத்து மக்காள்.”

அருள் கெக்கெலி கொட்டிச் சிரிக்கவாரம்பித்தான்.

“எங்களுக்கு ஒவ்வொரு நிமிசமும் ஆபத்துத் தானேனே அப்பு!...”

கிழவன் பரிதாபமும் பச்சாத்தாபமும் வழிய இவர்களைப் பார்த்தான்.

பெருமாள் லாவமாக திரும்பியபடி மெயின் ரோட்டில் ஏறினான். மீண்டும் ஒரு மின்னல் அடிவானம் நோக்கி இறங்கிற்று. காற்று மிகவும் கனமாக இறுக்கிக்கொண்டே போனது. என்ன இது? இன்று எல்லாம் அசாதாரணமாக மாறிவிட்டன. தென்கிழக்கு மூலையிலிருந்து, இது சித்திரை மாதம் என்பதை மறந்து போய், படுவேகத்தில் ஊதல்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது.

“பெருமழை வரப்போகுது பெருமாள்... கெதியா...”
பெருமாள் பலங்கொண்ட மட்டும் மிதித்தான்.

சனங்கள் பரபரத்தவாறு வீடுகளுக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தார்கள். பருவந் தப்பிப் பெய்யும் மழையை ஆச்சரியமும் ஆவலுமாக வரவேற்கும் பாவம் அவர்கள் முகங்களில் தெரிந்தது. இவர்களின் வான் உறுமிக்கொண்டே செல்வதை வாசல்களில் நின்று கவனமாகப் பார்த்தார்கள்.

கனத்த பெருந்துளிகளாக மழை இறங்க ஆரம்பித்தது. கண்ணாடி மங்கத் தொடங்கிற்று. கனவில் தெரியும் தோற்றம் காட்டின. பெருமாள் ‘வைப்பரை’ப் போட்டான்.

வேலை செய்யவில்லை...!

பெருமாள் இலகுவில் சளைத்து விடுபவனல்ல. கும் மிருட்டை ஊடுருவி பூனையைப் போல பார்க்க இவர்கள்

பழக்கப்படுத்தும் பட்டவர்கள். கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே போனான்.

என்ன மாதிரி ஒரு மழை! இவன் தனது வாழ்நாளில் காணாத மழை. புழுதி அடங்கிப் போகிற வாசனை மிகுந்தது. இவன் நாசி நிறைய வாசனையை வாங்கி அனுபவித்தான். காலைத்தூக்கி முன் சீட்டில் இலகுவாக வைத்துக் கொண்டான்.

சட்டென்று ரோட்டு வெறிச்சோடிப் போகிறது. ஏனோ? சனங்கள் எவரும் இல்லை. மழைதான் காரணமோ என்னவோ? இதிரே ஒரு வாகனம் கூட வரவில்லை. கொட்டும் மழையில் சளைக்காமல் நனைந்தபடி ஆடி ஆடிப்போன ஒரு கிழட்டு எருதைத்தவிர, வெறிச்சோடும் ரோட்டு.

மூர்க்கத்தனமாக பூமியை மூழ்கடிக்கும் ஆவேசத்துடன் அம்புகளாக மழை வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது. வானம் எச்சரிக்கிறமாதிரி அடிக்கடி பெருமிடிகளைக் கொடுத்தது. கூடவே உச்சியிலிருந்து கீழ்வான் நோக்கி வானத்தை கூறுகளாகப் பிரிக்கும் கூர்வாளென பிரியும் மின்னல்.

இவர்கள் எல்லோருக்கும் ஏனோ மயிர்க்கால்கள் குத்திட ஆரம்பித்தன. இதைவிட குருதியை உறையவைக்கும் குளிரை தாங்க இவர்கள் பழகிக்கொண்டவர்கள். ஆனால் இன்று என்னவாயிற்று? எலும்புக் குருத்துக்குள் ஊடுருவிப் புகுந்து கொள்கிற குளிர்.

அருள் கைகளைத் தேய்த்து குடாக்கினான். நெஞ்சுக்கு குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டான். இவனைப் பார்த்து இயல்பான தோழமையுடன் சிரித்தான். அருள் இன்று ஏனோ வழமையை விட அதிகமாக இளிக்கிறான். ஒரு விசித்திரமான ஒளி பிறந்தது அருளுக்கு.

இவனுக்குள் ஏனோ திடீரென அம்மா, சுலோ அக்கா, சுந்தரி அக்கா, எல்லோரும் உதித்தார்கள்.

மழையுடன் சேர்ந்து அம்மா மேனியில் மணக்கிற கற்பூர வாசனை வீசிற்று. மழையில் கற்பூரத்தை கரைத்தவன் எவன்?

சுந்தரியக்காவின் பெரியகண்கள் முன்னே தோன்றின. இருகனத்த வைரத்துளிகளைச் சிந்தின. சுந்தரியக்கா இதமாக இவன் கைகளைத் தொடுவது போலிருந்தது. சுந்தரியக்கா இந்த மழையிலும் வேலைக்குப் போயிருப்பாள்!

சுலோ அக்காவின் கீச்சுக்குரல் பேய்க் காற்றில் கலந்து வந்தது. இவனை, ஆதங்கமும் பொறுக்க முடியாமல் பீறிடுகிற அன்புமாக சுலோ அக்கா அழைத்துக்கொண்டிருப்பதாக, தோன்றிற்று.

இவன் ஒருகணம் கண்களை மூடினான். நீண்ட பெருமூச்சு ஒன்று அடி இதயத்திலிருந்து உற்பத்திகொண்டு தொண்டைக்குழியைப் பிளந்துகொண்டு ஒரு நாகமென வெளிவந்தது.

இவன் கண்களைத் திறந்தான். பெருமாள் ஒரு வளைவில் வேகத்தை மாற்றாமலே லாவகமாகத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். சூரன்தான்! ஒரு நூறுயார் தூரத்துக்கப்பால் பார்வை புலப்படாதபடிக்கு கனத்த திரைகளாக மழை விழுந்துகொண்டிருக்க, வைப்பர் வேலைசெய்யாமலே படுவேகமாக வானைச் செலுத்திப் போகிறான்! வேறு எவனால் இப்படி முடியும்? அசகாயசூரன்தான்!

ரோட்டு நேரே கோடுபோட்டதெனச் செல்கின்றது. பெருமாள் கிழித்துக்கொண்டு போனான்.

ஏன்?... ஏன்...? என்ன...?

பெருமாள் சடக்கென்று பிறேக் போட்டான். எதிரே ஏதோ பிசாசுத்தனமாக நெருங்கிக் கொண்டிருந்ததாக எல்லோரும் உணரவாரம்பித்தார்கள்.

பெருமாள் கோணாமலையைத் திரும்பிப் பார்த்தான். கோணாமலை இறுகிய முகத்தவனாய் ‘‘முன்னேபோ’’ என தலையைக் குலுக்கினான். எல்லோருக்கும் வேகமாக முச்சு வாங்கவேண்டும் போலிருந்தது. உள்ளங்கையை இறுகப் பொத்திக் கொண்டார்கள்.

பெருமாள் நிதானமாக முன்னே போனான். தலையை வெளியே நீட்டி நீட்டிப் பார்த்துக்கொண்டே போனான். எல்லா வீடுகளும் தெருவாசலைப் பூட்டியபடி மௌனமாய் மழையில் கொட்டக் கொட்ட நனைந்து கொண்டிருந்தன.

எதிரே ஒரு சிறிய ரோட் மெயின் ரோட்டில் கலக்கும். அந்தச் சந்தியில் ஏதோ கள்ளத்தனத்துடன் வஞ்சகம் புரிய ஒளிந்திருப்பதாகப் பட்டது. பெருமாள் கொட்டும் மழையில் வெளியே தலையைப் போட்டான்.

பெரிய வாகனம் ஒன்று, தனது பூதாகரமான உடலை மறைக்கப் பெரும் பிரயத்தனம் செய்தவாறு நின்றனுகொண்டிருந்தது... பெருமாள் கொடுப்புகளை இறுக நெறுமினான்... முகம் சட்டென கறுத்து வீங்கிப் போனது.

கோணாமலை புரிந்து கொண்டான். கண்கள் இரத்தம் கொட்டுபவையெனச் சிவந்தன. இவர்கள் எல்லாருக்கும் புரிந்துவிட்டது. மண்டைக்குள் ஒரே ‘விறு விறு’. மிக வேக வேகமாக முச்சுவந்தது. உடல் தகிப்பதெனச் சுட்டது.

‘ரெடி... ரெடி... ரெடி...’ என இதயம் துடித்தது. உத்தரவுகளைப் பெற ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். ஒவ்வொரு அங்கமும் துடிக்கவாரம்பித்தது.

கோணாமலை பரபரத்தான்.

‘‘அம்பிட்ட கையொழுங்கையுக்குள்ளை விடு...உடைச்சு கொண்டு தப்ப வேண்டியதுதான்... எங்கெங்கையெல்லாம் நிக்கிறாங்களோ?... வளைச்சப் போட்டான்களோவும் தெரியாது... சனியன் பிடிச்ச மழை!...’’

பெருமாள் வேகமாக பின்னே போக ஆரம்பித்தான். இவன் பின்னால் பார்த்தான். பின்புறமிருந்தும் 'வாகனம்' ஒன்று பிசாசு மாதிரி நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது!

பக்கத்திலே ஒழுங்கை மாதிரி ஒரு ஓடை தெரிந்தது. பெருமாள் பெரும் பிரயத்தனத்துடன் உள்ளே நுழைய முற்பட்டான். ஆனால் அதற்குள் அவர்கள் முந்திக்கொண்டார்கள். நெருப்பை உமிழ்ந்தபடி இருபுறமிருந்தும் அச்சமும் அவதானமுமாக நெருங்க ஆரம்பித்தார்கள். மழை அவர்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறிக்கொண்டிருந்தது. வானம் இவர்களைப் பார்த்து இடிஇடியெனச் சிரித்தது. மின்னல் பழிப்புக் காட்டுவதென அடிக்கடி பளபளத்துக் கண் சிமிட்டியது.

ஒவ்வொரு நொடியும் மிகப் பெறுமதியானதென இவர்கள் உணர்ந்தார்கள். தோல்வி படுவேகமாக இவர்களை நோக்கி வாயைப் பிளந்தபடி வந்தது. தோற்று விடுவார்களா இலகுவில் என்ன?... அருள் மிகப் பரபரத்தான்... தலையை அப்படியும் இப்படியும் குலுக்கினான். உணர்ச்சி வேகத்தில் கிடுகிடுவென நடுங்கினான்... ஏதாவது செய்... அவசரமாக... கெதியாக...

வாயில் கிளிப்பைக் கடித்து இழுத்தான். ஐயோ! இடது கை... இடதுகை... வழமில்லை! இழுபட மாட்டேன் என்கிறது.

இவனுக்கு துரதிர்ஷ்டவசமான தப்பு ஒன்று நிகழ்வது நன்றாகவே தெரிந்தது.

தொடைகளிலும், கணுக்காலிலும் குதிரை பலம் சேர்ந்தது. கால்விரல்களில் முழுபலத்தை சேர்த்துக் கொண்டே உந்தி எழுந்தான். பேய்த்தனமாக ஊதிக் கொண்டிருந்த காற்றிலும், பெரு அம்புகளாகத் துளைக்கும் மழையிலும் ஒருகணம் 'ஜிவ்'வெனப் பறந்து மழையில் நனைந்து சொதசொதவென அனுங்கிக் கொண்டிருந்த சுகதியில் விழுந்தான். அவசர அவசரமாக நாலைந்து சுற்றுகள் புரண்டு தூரவிலகினான்.

இவனுக்கு புரிந்துவிட்டது... அவ்வளவுதான்... இன்னும் ஒரு நொடிதான்... அருள்! அடமுட்டாளே!... அவசரப்பட்டு விட்டாயே!

தொடைகளில் இலேசாக அடிபட்டிருக்க வேண்டும். நொண்டிக்கொண்டே எழுந்தான். கால்போன திக்கில் ஓட ஆரம்பித்தான். செம்மண் நிறத்திலே கணுக்கால்வரை உயர்ந்து கனவேகத்துடன் வெள்ளம் ஒழுங்கைகள் வழியே பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. 'சளசள' என்று இவன் கனத்த காலடிகளைத் தாங்கமாட்டாமல் வழிவிட்டுக் கொடுத்தது.

பெரும் இடிபோல முதல் தரம் வெடித்தது. வான் ஒரு தரம் பெருக்க குலுங்கிற்று. தொடர்ந்து ஒன்று.... இரண்டு... மூன்று... நாலு... ஐந்து... ஆறு...

அவர்கள் அஞ்சி நின்று விட்டார்கள் நிலையாக!

இவன் ஓடிக்கொண்டே ஒருதரம் திரும்பிப் பார்த்தான். பெரும் புகைமண்டலமொன்று மழையை விலக்கிச் செல்லும் கடும் பூதமென மேலெழுந்து கொண்டிருந்தது. மூச்சுத் திணறும் கந்தகநெடி எங்கும் சட்டெனப் பரவிற்று.

இவன் மூளை செயலற்றுப் போய்விட்டது. கண்கள் நேரே வெறித்தன. கால்கள் மட்டும் தம்பாட்டில் இவனை கனவேகமாக எங்கோ இழுத்துச் சென்றன.

கோணாமலை!... பெருமாள்!... கேதாரி!... பெரியண்ணன்! மைக்கேல்!... அன்பரசன்!...

அவ்வளவுதான்!... இனியென்ன?... அவ்வளவுதான்... துண்டு துண்டாகப் போயிருப்பார்கள்.

இனி?

இவன் செய்ய வேண்டியது என்ன? எப்படியாவது தெற்கு ரோட்டுக்கு பத்திரமாகப் போய்ச்சேர வேண்டும். 'சாமான்' வரும். அவர்களைத் திசை திருப்பி விடவேண்டும்.

வருகிறவர்களுக்குச் செய்தி தெரிந்து திரும்பி போயிருப்பார்களோ?... செய்தி சொல்லுவது யார்? இந்தக் காற்றும் மழையுமா?

இவன் தெற்கு ரோட்டுக்குப் போய்ச்சேர வேண்டும்! சனியனே! மழையே! நீ நிற்கமாட்டாயா?...

வானம் கடைசித் தடவையாக பெருமிடியொன்றைக் கொடுத்து ஓய்ந்தது. மழைவேகம் குறைய ஆரம்பித்தது. இவனுக்கு பன்னீர் தெளிப்பதென மெதுவான தூற்றல்களைப் போட்டது.

இவன் வெகுதூரம் ஓடிவந்து விட்டான். இனிப் பயில்லைப்போல் இருந்தது. இவன் பெருநடையாக நடக்க ஆரம்பித்தான். இன்னும் மூன்று மைல்களாவது கடக்க வேண்டி இருந்தது. இவன் கடந்து விடுவான்... எப்படியாவது!

மழை முற்றாக ஓய்ந்தது. மயான அமைதி நிலவிற்று. மரங்கள் மழையில் நடுங்கி அஞ்சிப்போய் ஆடாமல் அசையாமல் கண்ணீர் சிந்தின. வெள்ளம் மட்டும் இவனுடன் கூட வந்தது.

ஒழுங்கைகள் வலை பின்னிக் கிடப்பதென திக்குமுக்காட வைத்தன.

சனங்கள் வீட்டு வாசல்களில் நின்றார்கள். இவனை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். ஆஜானுபாகுவான ஒரு வித்தியாசமான இந்த இளைஞன், கொட்டும் மழையில் நனைந்து விட்டு எங்கே இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறான்.

ஆறிப்போகலாமே, கொஞ்சம் இளைப்பாறிப் போகலாமே!.... அல்லது போகாமலே விட்டுவிட்டால் என்ன... இன்னும் என்ன என்ன விபரீதங்களும் நிகழக் காத்திருக்கின்றனவோ இன்று!

இவன் போகாமலே விட்டால் என்ன?

சனங்கள் இவனை விசித்திரமாகவும், ஆவலாகவும் புதினம் பார்த்தார்கள். அவர்கள் கண்களில் ஒருவிதமான பயமோ.... அன்றிப் பக்தியோ... தெரிந்தது. சிலர் கண்களில் அடக்க மாட்டாமல் பீரிடுகின்ற நட்பு தெரிந்தது.

ஜன்னல்களில் நிலவு முகங்கள் தோன்றின. கொஞ்சம் விழிகளால் இவன் முகத்தைத் துளைத்தன.

“போகாதே... போகாதே...” எனக் கெஞ்சுவதுபோல் இருந்தது அவர்களின் பார்வை.

இவன் விரும்பினால் ஒரு வீட்டுக்குள் புகுந்து ஓய்வெடுக்கலாம்.

இவன்தான் ஒரு வீட்டுக்கும் போகமாட்டானே! இவனுக்கு இவன் வேலை பெரிது. தெற்கு ரோட்டுக்கு விரைவில் போய்ச்சேர வேண்டும். ஒழுங்கைகளை விட்டுப் பிரிந்து ஒரு ரோட்டில் ஏறி விடுவிடென நடக்க ஆரம்பித்தான்.

கொஞ்சம் வயல்கள் இடையில் இவனைக் கண்டன. மழை நீரை ஆவலாக உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தன. வருணதேவனோ இவன் என, நன்றியுடன் இவனை மௌனமாகப் பார்த்தன.

இவன் தாண்டிப் போனான்.

ஒரு மாதா கோயில் தெரிந்தது. கன்னிமேரீ ஒரு கையில் குழந்தை ஏசுவை ஏந்தியபடி இவனைக் கனிவுடன் பார்த்தாள். மறுகைகளை காற்றில் தூக்கி இவனுக்கு ஆசீர்வாதங்களை அனுப்பினாள்.

இவன் தாண்டித் தாண்டிப் போனான்.

கோயில் ஒன்று வந்தது. விசித்திரம்தான்! ஊரிலிருந்து கொஞ்சம் விலகி தனியே இருந்தது. சில பனைகளுடன் சல்லாபித்தபடி வெறுமையாக கதவுகளைத் திறந்து போட்ட.

படி இவனை ஆதங்கத்துடன் அழைப்பதுபோல இருந்தது. வானோக்கி உயரும் மணிக்கோபுரம் இவனை 'வா' என அழைப்பதெனத் தோற்றம் காட்டிற்று.

இவன் விரும்பினால் கோயிலுக்குள் சற்று நேரம் படுத்து இளைப்பாறலாம்.

இவன் ஆறமாட்டான். இவனுக்கு வேலை பெரிது. தெற்கு ரோட்டுக்கு கூடிய விரைவில் போய்ச்சேர வேண்டும். தனியனாக! நடந்தோ... அல்லது... ஓடியோ....

மீண்டும் ஓட ஆரம்பித்தான்.

இவனுக்கு சற்றுக் களைப்புத் தெரிந்தது. அதிர்ச்சியும் ஓட்டமும்... சற்றுக்களைத்துத்தான் போனான். வான் ஏதாவது போருமெனில் தொற்றி விடுவான். விரைந்து போய்ச் சேரலாம்...

சற்றுத் தூரமே தெற்கு ரோட்டை போய்ச் சந்திக்கிற பாதை இவன் வழியை செங்குத்தாக வெட்டிப்போவதைக் கண்டான். பழைய காலத்து வான் ஒன்று நிறைந்த சுமையுடன் முக்கி முனகிப் போய்க்கொண்டிருந்தது. கையைத் தட்டினால் கேட்குமா? நிற்பாட்டுவார்களா? இவனையும் தங்களுடன் அழைத்துப் போவார்களா?

கையைத் தட்டினான். திரும்பத் திரும்பத் தட்டினான்.

“வரட்டோ?... நானும் வரட்டோ!...”

மெல்ல ஓடிக்கொண்டே கேட்டான்.

“வா... வா... ஓடி வா!...” விசித்திரமான வேற்றுப் பாணியில் ஒரு குரல் கூப்பிட்டது!

இவன் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தான். வெற்றுடம்புடன் சில பேர் இருந்தார்கள். எல்லோரும் ஆண்கள், எங்காவது கோயிலுக்கு போய் வருகிறார்களோ?

இவன் மிகவும் நெருங்கிவிட்டான்.

வான் நின்ருவிட்டது. பழகாத புதிய முகங்கள் போலும்! வேறு புறம் திரும்பி அசட்டையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இல்லை... இல்லை... இல்லவே இல்லை! சட்டென்று சொல்லி வைத்தாற்போல இவன் முகம் பார்த்து எல்லாரும் திரும்பினார்கள். கண்களில் சொல்லொணா வன்மம் தொனித்தது.

ஒரே சமயத்தில் குதித்தார்கள். கைகளில் 'பளபள' எனக் குத்தீட்டிகளுடன் துப்பாக்கிகள் மின்னின. இவன் இதயம் சடக்கென நின்ருவிட்டது ஒருகணம்.

தொலைந்தான்! இவன் எதிர்பார்க்கவில்லை... கனவில் கூட... "அவர்கள்" இப்படி ஒரு கோலத்தில் தந்திரமாக உலாவுவார்களென!

துப்பாக்கிகள் இவனை பசியுடன் நெருங்கிச் சூழ்ந்தன. மார்பை நோக்கி ஒரு இடி இறங்கிற்று. பிறகு தொடைகளின் நடுவே குறிபிசகாத ஒரு உதை!

சுருண்டு விழுந்தான். தலைமயிரைப் பற்றி இழுத்து வானுக்குள் எறிந்தனர்.

இரத்தமும் நிணமும், குமட்டும் வாசனையைப் பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்க சிதறிப்போன தசைத்துண்டுகளாக...

கோணாமலை!... கேதாரி!... பெருமாள்!... பெரியண்ணன்!... மைக்கேல்!... அன்பரசன்...

எல்லையற்ற அந்தகாரம் இவனைச் சூழ்ந்தது.

ஃபௌஸியா யாஸீன்

இலங்கை முஸ்லீம் மாதர் ஆராய்ச்சி, செயல் முன்னணியினர் பெண்களின் முன்னேற்றத்துக்காக வெகுவாக உழைத்து வருகின்றனர். கருத்தரங்குகள், படைப்பிலக்கியப் போட்டிகளின் மூலமாக பெண்களின் விழிப்புணர்ச்சிக்கும் செயற்பாட்டிற்கும் அவர்கள் ஆற்றும் பணி பாராட்டுக்கும், பெருமிதத்துக்கும் உரியது.

1990-ம் ஆண்டில் அவர்கள் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பாராட்டுப் பெற்ற சிறுகதையை எழுதியவர் ஃபௌஸியா யாஸீன். எந்தவித பாசாங்குமற்ற அருமையான கதை. பெண்ணின் துயரை, மனதை, கோபத்தை, பெருமூச்சை யதார்த்தமாகவும் கலையழகுடனும் பதிவு செய்திருக்கிறார் ஃபௌஸியா யாஸீன்.

தீர்க்கப்படாத நியாயங்கள்

4^ஆதிய நாளொன்றின் விடியலுக்காய் கிழக்குவானம் தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. எங்கோ தூரத்தில் நேரங்காலத்தோடு விழித்துக்கொண்ட குயில் ஒன்று இதமாக குரல் கொடுக்க நான் விழித்துக் கொள்கிறேன். காலைக் குளிர் உடலைக் கொஞ்சம் நடுங்க வைக்க, போர்வையைத் தேடி கைகளை வைத்து துழாவும்போது தலைமாட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிகாரம் ரீங்காரமிட்டு தன் கடமையைச் செய்தது. “சே... இன்னும் கொஞ்சம் படுக்கலாம்னு பார்த்தா... அதுக்குள்ள நாலர மணி ஆயிடிச்சா?” கொஞ்சம் வெறுப்புடனே கடிகார முள்ளை அமிழ்த்தி அலாரத்தை நிற்பாட்டுகிறேன்.

படுக்கை அறையில் பரவியிருந்த மெல்லிய நீல நிற “னைட் பல்பின்” ஒளியில் எனது ஐந்து வயது மகன் அனஸ்

எனது கழுத்தைக் கட்டிப்பிடித்தபடி உறங்குவது தெரிந்தது. நாலரை அடித்துவிட்டது. இனி உறங்குவது சாத்தியமில்லை. மகனின் கைகளை மெதுவாக எடுத்து தலையணை ஒன்றை அவனுக்கு அணையாக்கி, மெல்ல எழுந்திருக்கிறேன். அப்போதுதான் மலர்ந்த தாமரை போல் மென்மையாக கண்முடி உறங்கும் மகனின் குறும்புக் கன்னத்தில் ‘இச்’ சென்று இதழ் பதிக்கிறேன்.

“அதுக்குள்ள நாலரயாயிடிச்சா... என்னைய ஐஞ்சரைக்கு எழுப்பிடுங்க” என்று முணுமுணுத்தபடியே போர்வையை இன்னும் கொஞ்சம் இழுத்துப் போர்த்தி மறுபுறம் புரண்டு படுக்கும் என் கணவரைப் பார்க்க எனக்குப் பொறாமையாக இருக்கிறது. “இந்த ஆம்புளைங்கதான் எவ்வளவு கொடுத்து வைச்சவங்க... எனக்கும் தான் ஆறு மணி வரை போர்த்திக்கொண்டு படுக்க ஆசை... ஒரு நாள் சரி முடியுதா” பெருமூச்சொன்றைச் செலவிட்டவாறே தொடட்டிலில் நுளம்பு வலைக்குள் உறங்கும் மகள் அஸ்மாவைப் பார்க்கிறேன். நிம்மதியாக விரல் சூப்பி உறங்கும் மகளை சிறிது நேரம் கண் இமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒரு பெண் ஒவ்வொரு குழந்தையையும் பெற்றெடுக்கும்போது அவள் அடையும் துன்பங்கள், கஷ்டங்கள், சிரமங்கள்தான் எத்தனை? இதனை நிச்சயமாய் எந்த ஆணும் உணர முடியாது.

நேரம் போவதை உணர்ந்து பாத்ருமை நோக்கி நடக்கிறேன். கூதல், குளிர் எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நேரமா இது? குளித்த பின் காலை உணவை தயாரித்து, தொடர்ந்து பகல் சாப்பாட்டையும் முடித்து “லஞ்ச” பொக்லை ரெடி செய்து, கணவனையும், மொன்டிஸ்ஸரி போகும் மகனையும் எழுப்பிவிட்டு நானும் தயாராகி எட்டு முப்பதுக்குள் ஒபீஸில் நின்றே ஆக வேண்டும். தொடர்ச்சியான வேலைகளின் சுமை லேசாக அழுத்த சோம்பலையும் குளிரையும் வலுக்கட்டாயமாக அகற்றி ‘சவரின்’ பூப்பூவான

திவலைகளுக்குள் அடக்கமானேன். குளிர் நீருக்கு சிலிர்த்த உடம்பு பின் அடங்கிப் போனது.

பம்பரமாகச் சுழன்று எட்டு மணிக்கு எல்லா வேலைகளையும் முடித்து ஸ்கூட்டரில் செல்லும் மகனையும் கணவனையும் வாசலுக்கு வந்து வழியனுப்பிய பிறகு தான் கொஞ்சம் நிம்மதியாக இருந்தது. அலுவலகத்திற்கு செல்ல சேலையை எடுத்து உடலில் சுற்றும்போது அஸ்மா அழத் தொடங்கினாள். அந்த நேரத்தில் யார்மீது எரிச்சல் படுவது, கோபப்படுவது என்று புரியவில்லை. அவசர அவசரமாக சேலையை உடுத்தி குழந்தையை தூக்கி கொஞ்சம் ஆசுவாசப்படுத்தினேன். குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்ள வரும் ஆயாவை இன்னும் காணவில்லை.

“சே... எட்டுப் பதினைஞ்சாச்சி. இந்த மனுசிய இன்னும் காணல்ல... இவ எப்பவும் இப்படித்தான் கொஞ்சம் கூடப் பொறுப்பில்லாம...” மானசீகமாக ஆயாவை மனதுக்குள் ஏசும்போதே தூரத்தில் அவள் வருவது தெரிகிறது.

“மன்னிச்சிடுங்க நோனா... நேத்து ராவு அவரு குடிச் சிட்டு வந்து ஒரே ரகலயா போச்சி... அதனால் இன்னக்கி சொனங்கிருச்சி நோனா” பணிவாக கூறும் அவளை ஏசுவதில் பிரயோசனமில்லை. பாவம், ஏற்கனவே அவள் நொந்து போயிருக்கிறாள். கணவனைப் பிரிந்து வாழாவெட்டியாக வாழுவதைவிட கணவனின் இம்சைகளைச் சகித்து, அவனுடனேயே காலம் கடத்தும் இவளைப்போன்ற அப்பாவிகள் இன்னும் சமூகத்தில் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இதை இவர்களது அறியாமை என்பதா? அல்லது பண்பாடு, கலாச்சாரம், சமூகம், சம்பீரதாயம் என்று இவர்கள் தமக்குத் தாமே போட்டுக்கொண்ட கட்டுப்பாடுகளா என்று புரியவில்லை. இந்த ஆராய்ச்சி எல்லாம் பிறகு வைத்துக் கொள்வோம். இப்போது நேரம் போகிறது.

“சரி ஆயா... நா போயிட்டு வாறேன். புள்ளைய பத்துரமா பாத்துக்க. டென் ஓ குளோக்குக்கு பால் அடிச்சி

குடு... ஸிக்ஸ் அவுன்ஸ் போதும். அப்புறம் உருளக் கெழங்கு ஒன்னு அவிச்சி வச்சிருக்கேன். அது... பன்னெண்டு மணிக் கெல்லாம் தீத்திவிடு. அப்புறம்... வந்து கஞ்சி கொஞ்சம் காச்சி வைச்சிருக்கேன். அத கொஞ்சம் சூடாக்கி ரெண்டு மணிக்கெல்லாம் புள்ளைக்கு குடுத்திடு... புள்ளைக்கு வயித்து வலி அப்பிடின்னு ஏதாவது அழுதா... ஸ்ரெப் வைச்சிருக்கேன்... மத்ததெல்லாம் தெரியும்தானே'' கொஞ்சம் அவசரமாக ஆனால் கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டேன். ''என்ன நோனா நீங்க... எல்லாம் நீங்க சொல்லணுமா? நானா செய்யமாட்டேனா... ஏம் மேல நம்பிக்கை இல்லையா'' அவள் குழைந்தாள். நம்பிக்கை இல்லாமலா இத்தனை நாளும் இவளை நம்பி வீட்டையும் குழந்தையையும் தனியே விட்டு விட்டுப் போகிறேன்?

''ஆயா, பத்திரமா பாத்துக்க... கதவைப் பூட்டிக்கோ... தொறந்துபோட்டு இருந்திடாத என்ன?'' மீண்டும் அவளை எச்சரித்துவிட்டு கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு பாதையில் இறங்கினேன். சே... காலையில் இருந்து எத்தனை அவஸ்தை... இத்தோடு இது முடியப்போகிறதா... அரக்கப் பரக்க பஸ்சைப் பிடித்து ஆபிஸ் போய்சேர்ந்து... பின் இதெல்லாம் தேவைதானா...? நிம்மதியாக இருந்து அஸ்மாவை கவனிக்க முடியவில்லை. அனஸுடைய மழலை மொழிகேட்டு மகிழ முடியவில்லை. இந்தக் கவலைகளையெல்லாம் ஒத்திவைத்துவிட்டு அலுவலகம் போய்ச் சேர்வதில் அவசரமானேன்.

அலுவலக அறைக்குள் நுழைந்தபோது அநேகமாக எல்லாச் சீட்டுகளும் நிறைந்திருந்தன. ''ஏன் லேட்?'' கேட்காமல் கேட்கும் பார்வைகளைத் தவிர்த்து பெயரைசைன் பண்ணும்போது அங்கே சின்னதாய் சிகப்புக் கோடு தெரிந்தது. பியூன் வந்து மனேஜர் அழைப்பதாய் சொல்ல... தயங்கி, பின் உள்ளே நுழைந்தேன். அந்த ஏ. சீ. ரூமிலும் வியர்ப்பதைப் போன்றிருந்தது. அவர்கேட்ட எந்தக் கேள்விக்கும் பதில் அளிக்கத் தோன்றவில்லை. என் பிரச்சினை

களை அவரிடம் கூறி நியாயம் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கவில்லை.

“இனிமேல் இந்த மாதிரி பொடுபோக்காக நடந்துக்கக் கூடாது! ஓ. கே. திஸ் இஸ் தி லாஸ்ட் வோனிங் போ யூ.” இறுதியாக அவர் எச்சரித்தார். மறுபடியும் வந்து இருக்கையில் அமர்ந்தபோது “என்ன இன்னைக்கும்மானேஜர்கிட்டால டோஸா?” என்பதைப் போன்ற ஏளனப் பார்வைகள் என் மீது படர்ந்தன. எரிச்சலோடு பைல்களைப் புரட்டினேன்.

நான் என்ன வேண்டுமென்றா இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறேன்? எனக்கும் உம்மா என்றோ மம்மி என்றோ யாராவது துணையாக, ஆறுதலாக இருந்தால் அவர்களிட மாவது ஒரு சில வீட்டுப் பொறுப்புக்களை ஒப்படைக்கலாம். இது நாலு மணியிலிருந்து நானே எல்லாவற்றையும் கவனித்து... ஆயா வரும்வரை காத்திருந்து... அவளும் வரா விட்டால், அவ்வளவுதான். அன்றையதினம் ஒபிஸ் கட்! அப்படி எனக்கு உம்மாவோ மாமியோ இல்லாமலில்லை. இருவருமே இருக்கிறார்கள். எங்கள் திருமணத்தில் இவர்களுக்கு கொஞ்சமும் உடன்பாடு இல்லை.

ஆரம்பத்தில் நான் இவரை விரும்புவதாகக் கூறிய போது, அதிகமாகக் கோபப்பட்டது உம்மாதான். என் நானா ஒரு பெண்ணை விரும்புவதாகக் கூறியபோது சந்தோஷமாக அதை ஏற்றுக்கொண்ட உம்மாவால் என் விருப்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. எவ்வளவுதான் படித்திருந்தாலும் பதவி வகித்தாலும் எனக்குரிய வாழ்க்கைத் துணையைத் தேர்ந்தெடுக்க எனக்குத் தகுதியில்லை. முடிவு செய்யும் சுதந்திரம் எனக்கில்லை என்று கூறும் உம்மாவின் கூற்றுக்கள் எந்த வகையில் நியாயம் என்று புரியவில்லை. வெளியில் சென்று தொழில் பார்க்கும் பெண்ணால் குடும்பப் பொறுப்பை சரிவரக் கவனிக்க முடியாதென்ற மாமியின் கொள்கை எனக்கு முரண்பாடாக அமைய, மாமியும் முகம் திருப்பிக் கொண்டார். அதனால் துணைக்கு என்று சொல்ல ஒருவரும் இல்லாமல் நானும் இவரும் தனித்துப் போனோம்.

சே... என்ன இது. இதையெல்லாம் இப்போது ஏன் நினைக்கிறேன். இந்தப் பைல்களையெல்லாம் ‘கிளியர்’ செய்து இன்றைக்கே கொடுத்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது வேறு தொல்லை. பைல்களுக்குள் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும்போது வீட்டு நினைவு வருகிறது. காலையில் வரும்போது அஸ்மா இடைவிடாது அழுது கொண்டிருந்தாள். இப்போது குழந்தை தூங்கியிருக்குமா? ஆயா பால் அடித்துக் கொடுத்திருப்பாள். என்றாலும் ஒருமுறை வீட்டுக்கு டெலிபோன் செய்து பார்த்தால் என்ன? டெலிபோனை நெருங்கி ரிசீவரை எடுத்து எண்களைச் சுழற்றி மறுமுனை எடுக்கப்படும் வரை காத்திருந்தேன். ரிங் போய்க்கொண்டே இருந்தது. எடுப்பதாய்க் காணோம். பொறுமையை இழந்து ரிசீவரை பொருத்திவிட்டு மீண்டும் வந்து. இடத்தில் அமரும் போது எண்ணங்கள் கோலமிட்டன.

இவ்வளவு நேரம் பெல் அடித்துக்கொண்டே இருந்தும் இந்த ஆயா என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாள்? குழந்தையை தூங்க வைத்துவிட்டு இவள் பாட்டுக்கு பக்கத்து வீடு, எதிர் வீடு என்று கதையளக்கப் போய்விட்டாளோ, இன்று போனதும் இவளைக் கொஞ்சம் கண்டித்து வைக்கவேண்டும். எண்ணியபடியே வேலைக்குள் மூழ்கினேன்.

“மிஸ்... வாங்களேன்... கேண்டினுக்கு போய் என்கூட ஒரு கப் டீ, குடிச்சிட்டு வரலாம்” குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த என் பார்வைக்கு ஹெட் கிளார்க்கு இக்பால் தெரிந்தான். அந்த நேரத்தில் சூடாக ஏதாவது குடித்தால் நல்லது என்று தொண்டையும் ஆசைப்பட்டது. ஆனாலும் “இல்ல... நீங்க போங்க மிஸ்டர் இக்பால்... இந்த பைல முடிச்சிட்டு நான் அப்புறமா வாறேன்” என்று அவனுடன் கேண்டின் போவதைத் தவிர்த்தேன். “நாங்கல்லாம் கூப்புட்டா வரமாட்டீங்க...” என்று அவன் ஒரு மாதிரியாக இழுத்துக் கொண்டே சென்றது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. அந்த வார்த்தைக்கு என்ன அர்த்தம்? ஏதோ இவனுக்கு மறுத்து வேறு யாராவது அழைத்தால் நான் போவேன் என்பதைப் போல்.

சே... என்ன ஆண்கள் இவர்கள். அவன் அழைத்தால் அதை ஏற்பதும் மறுப்பதும் என் விருப்பம். தங்களுடைய விருப்பத்தை என்மீது திணிப்பதுபோல்... அதை மறுக்கும்போது எங்கள் மீது வீணா பழி சுமத்தி... கேவலமாய் எடைபோட்டு எங்கள் பிரச்சினை இவர்களுக்கு தெரியுமா?...

இந்த இக்பாலோடு இரண்டொரு நாள் தொடர்ந்து கேண்டன் போக... அதை இங்குள்ள கழுகுக் கண்கள் தப்பாய் எடுத்து... முதுகெலும்பில்லாத யாரோ ஒருவன் அதை மொட்டைக் கடிதமாய், அசிங்கமாய் எழுதி வீட்டுக்கு அனுப்ப, அது இவர் கையில் கிடைத்து என்னைக் குற்றவாளியாய் நிறுத்தி... ச்சீ... நினைக்கக் கூட விரும்பாத நடந்து முடிந்த சம்பவங்கள் இவை. அந்தக் கொஞ்ச நாளும் தெளிந்த நீரோடையாய் இருந்த எங்கள் வாழ்க்கையில் தான் எத்தனை சலனங்கள். இந்த உண்மை விளம்பிகளும், ஊர்க் குருவிகளும் எப்படித்தான் எல்லா இடங்களிலும் ஊடுருவினார்களோ... இப்படி எழுதி நிம்மதியான குடும்பங்களைக் கலைப்பதில் என்னதான் இலாபம் இவர்களுக்கு? என்றாலும் இவர்மீதுதான் எனக்கு அதிக கோபம்! எவ்வளவு காலம் என்னுடன் பழகி இருக்கிறார். சுமார் ஐந்தரை வருடங்கள் அவருடன் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் பங்கு கொண்ட மனைவியின் கூற்றைவிட இன்று எவனோ எங்கிருந்தோ எழுதிய கடிதத்தில் நம்பிக்கை இவருக்கு. அந்த ஒரு கணத்தில் எரிமலையாய் வெடித்து நிமாயம் கேட்ட என்னை அடித்து... வேண்டாம்! வேண்டாம்! இப்போது அதையெல்லாம் நினைக்கவே வேண்டாம்!

அலுவலக சுவர்க் கடிகாரம் நாலரை என்று நேரம் காட்டியது. கைப்பையை எடுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பும் போது தலை லேசாகக் கனத்தது. நெற்றிப் பொட்டுக்களில் விண் விண் என்று வேதனை கிளம்பியது. அதற்கு ஏற்றாற் போல் வானமும் கறுத்து கருமேகக் கூட்டங்களுடன் பெரிய மழையொன்றை பூமிக்கு பொழியத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. சிறிது தூரம் நடந்ததுமே சிலுசிலு என்று ஆரம்பித்த

மழை சோவென்று கொட்ட ஆரம்பித்தது. கைப் பைக்குள், அடக்கமாக இருந்த குடையை விரித்துப் பிடித்தபடியே பஸ் ஸ்டாண்டை அடைந்தேன். தலைவலி இன்னும் அதிகரிப்பதாய் தோன்றியது. மனதில் ஏற்பட்ட வீணான சிந்தனைகள்தான் தலைவலிக்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்திருந்தேன். இனிமேல் இப்படி அநாவசியமாக மனதைப் போட்டு அலட்டிக் கொள்ளக் கூடாது. தீர்மானித்துக் கொண்டிருக்கும்போது மழை இன்னும் வேகமாய் ஊத்தியது.

தலைவலி அதிகரிக்க, மாத்திரை ஏதாவது போட்டால் தேவையில்லை என்றிருந்தது. மழைக்கு அடக்கமாய் குடைக்குள் ஒருக்களித்து கைப்பையைத் திறந்து பார்த்தேன். நல்ல வேளை பெனடோல் கிடந்தது. இதைப் போட்டால் தலைவலி கொஞ்சமாவது குறையும். இல்லாவிட்டால் இதே இடத்தில் மயங்கி விழுந்தாலும் வியப்பில்லை. பெனடோல் போட தண்ணீருக்கு எங்கு போவது?

பஸ் ஸ்டாண்டின் எதிராய் தெரிந்த அந்த டிக்கடை கண்ணில் பட்டது. மழைக்குப் பயந்து அந்தக் கடையின் தாழ்வாரத்தில் சிலர் அடைக்கலம் தேடி இருந்தனர். பஸ் ஏதும் வருவதாய்க் காணோம். அதற்குள் அந்தக் கடைக்குப் போய் வரலாம். சாலையைக்கடந்து கடையை அடைந்தேன். குடையை மடித்து உள்ளே நுழைந்ததும் சிறிது தயங்கினேன். தெரிந்த முகங்கள் ஏதாவது இருந்தால் வீண்தொல்லை. அப்பாடா! அப்படி ஒருவரும் இல்லை. எல்லாம் புதுமுகம்தான். தண்ணீர் மட்டும் கேட்டால் தருவார்களா? அதுவும் இந்தக் கொட்டும் மழை நேரத்தில். ஒரு மாதிரி யாகப் பார்க்க மாட்டார்களா? சூடாக ஒரு கப் டீ குடித்தால் பரவாயில்லை.

டீக்கும் சுடு நீருக்கும் சொல்லிவிட்டு பொறுமையின்றி வினாடிகளை செலவிட்டுக் கொண்டே மேசையில் காத்திருந்தேன். அந்த நேரம் பார்த்தா அவர்கள் வரவேண்டும்?

அந்த மூவரும் நேராக நான் இருந்த மேசையை நோக்கித் தான் வருகிறார்கள். முகத்தில் ஓர் முரட்டுத்தன்மை ஒட்டி இருந்தது. பார்த்ததும் பயம் வரும் தோற்றம்.

ஒருவன் என்னைப் பார்த்து “ஹலோ” என்று லாவகமாகக் கூற, மூவரும் கதிரைகளை இழுத்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். “யாரிவர்கள்? ஏன் எனக்கு ஹலோ கூறவேண்டும்” மனதுக்குள் சர்வரைத் திட்டியபடி இருந்தேன். திடீரென்று என் கால்களுக்குள் ஏதோ ஊருவதைப்போல் தோன்ற சட்டென்று கால்களை இழுத்து எடுத்தேன். “புட்போல் அடிக்கலாமா” என்றான் ஒருவன். “டேய் புள்ளி மான்டா...” என்றான் மற்றவன். “...ச்சி கன்றி ப்ருட்ஸ், ராஸ்கல்ஸ்...”

வாய்விட்டே ஏசியபடி எழுந்து விறுவிறு என நடந்தேன். “வேறு எவனுக்காவது காத்துக்கிட்டிருப்பா... இப்ப நாம வந்ததால பத்தினி வேஷம்”. அவர்களில் யாரோ ஒருவன் உரத்துக் கூறுவது கேட்டது. இடையில் மறித்து “மேடம் டீ?” என்ற கேள்விக்குறியோடு நிற்கும் சர்வரை “நீயும் ஒன் டீயும்” என்று எரிச்சலாய் ஏசியபடி நகர்ந்தேன்.

எங்குதான் பெண்களை நிம்மதியாக விட்டார்கள்? நல்ல வேளை எனக்காகவே காத்திருந்ததுபோல் பஸ் வந்து நின்றது. அந்த நெரிசலுக்குள் கொஞ்சமாய் நெளிந்து ஏறிக் கொண்டேன்.

பஸ்ஸை விட்டு விடுதலையாகி இறங்கியபோது மழை விட்டிருந்தது. மழை நீரை அதிகமாய் வாங்கிய தரை, சக்சக் என்று கால்கள் பட ஓசை எழும்பியது. புதிதாக நிறைய குளங்கள் முளைத்ததைப்போல் ஆங்காங்கே பாதையில் நீர் தேங்கி நின்றது. மிக அவதானமாய் சகதிகளைக் கடந்து நடந்தேன். இப்படித்தான் சமூகத்தில் இருக்கும் அழுக்குகளை பெண்கள் அவதானமாய்க் கடக்கவேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

வாசல் படியில் ஏறியதுமே அவரின் முகம் தெரிந்தது. கைகளில் விரிக்கப்பட்டிருந்த நிலையில் இருந்த அந்த

கிரிக்கெட் செய்திகள் அடங்கிய பேப்பருக்குப் பின்னால் பாதி மறைந்தும் மீதி மறையாமலும் தெரியும் அந்த முகத்தைப் பார்த்ததுமே இன்று ‘மூட்’ அவ்வளவு நன்றாக இல்லை என்று தெரிந்தது. என்னைக் கவனித்ததாய் அவர் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. சின்னச் சின்னக் கட்டிடங்கள் செய்து ப்ளொக்ஸ் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மகன் அனஸ்தான் ஓடிவந்து கால்களை கட்டிக்கொண்டான். “உம்மா வந்தாச்சி... உம்மா வந்தாச்சி”. இப்போதும் அவர் பார்க்காமலேயே “ஏன் இவ்வளவு லேட்?” கேட்டார். ஒரு கணத்தில் அந்தக் கேள்வி என்னை சுக்குநூறாய் உடையச் செய்தது. “ஏன் இவ்வளவு லேட்? ஏன் இவ்வளவு லேட்? ஏன் இவ்வளவு லேட்” அவர் கேட்டது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. குற்றம் சுமத்தும் பாணியில், சந்தேகப்படும் பாணியில், சர்வாதிகாரச் சாயலில் அவர் கேட்ட விதம்? ஓ... ஆண்கள் எல்லோரும் ஒரே ரகமா? ஒரு சில வினாடிகளில் இவர்கூட என்னைப் புரிந்து கொள்ளாமல்... காலையிலிருந்து எத்தனை சிரமங்களைச் சகித்திருக்கின்றேன்... சின்னச் சின்ன ஆசைகளையெல்லாம் தியாகம் செய்து கடமைக்காய்... குடும்பத்துக்காய்... உழைத்து... ஒரு வார்த்தை! இன்னைக்கு மழையோட ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டிருப்பே... சரியான டயடா? என்று ஒரு வார்த்தை கேட்டால் என்ன? இதே நிலையில் இவர் இருந்து... லேலை முடித்துக் களைப்பாக இவர் வரும் நேரத்தில் வந்ததும் வராததுமாய் நான் அதே கேள்வியைக் கேட்டால்...

எங்கு பார்த்தாலும் பெண்களுக்கு இதே நிலைதானா? இந்த நியாயங்கள் என்றுமே தீர்க்கப்படாதவைதானா? விடை புரியா வினாக்கள் புழுவாய் மண்டையைக் குடைய, தலைவலி எட்டிப் பார்க்கிறது.

மௌனமாய் உள்ளே சென்று உடை மாற்றி, மாத்திரை ஒன்றை விழுங்கி, தலைவலிக்கு தற்காலிகமாக நிவாரணம் அளித்துவிட்டு, வேலைகளை மீண்டும் தொடர்கிறேன்.

(1993)

பால ரஞ்சனி சர்மா

மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். ஆசிரியையாகப் பணிபுரிபவர். கதை, கவிதை, கட்டுரை என்று பல்துறைகளிலும் எழுதிக் கொண்டிருப்பவர்.

மலையக மக்களின் வாழ்வே இவரது படைப்புக்களின் ஆதாரம். எனினும் மன ஓட்டங்களை வெகுநுட்பமாகவும் அழகாகவும் யதார்த்தமாகவும் இவரது எழுத்துக்கள் பதிவுசெய்து, இந்தத் தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் இவரை தனித்துவம் பொருந்தியவராக அடையாளம் காட்டுகின்றன.

இவரது படைப்புக்களையின் சிறப்பு, கதை சொல்வதிலுள்ள எளிமைதான். ஆனால் அந்த எளிமை-கூர்மையான மனோதத்துவப் பார்வை, நறுக்குத் தெறித்தாற் போன்ற சொல்வீச்சு என்பன இழையப் பெற்ற கலவையால் உருவாக்கப்பட்டது.

மாற்றம்

இன்று காலையில்தான் அவளை முதன்முதலாகச் சந்திக்கிறேன். பாடசாலை செல்லவென்று நான் பஸ்ஸில் அமர்ந்திருந்த சமயமது. இரு கைகளையும் புத்தகப் பையின் கைப்பிடிக்குள் நுழைத்து இறுகப் பிடித்தபடி புத்தகக் கட்டுக் களின் சுமை தாங்க மாட்டாது சற்றே வளைந்த முதுகுடன் பஸ்ஸினுள் ஏறிய அந்தச் சிறுமி, என்னை முதல் பார்வையிலேயே கவர்ந்தாள். நெரிசலினுள் இடிபடாமல் நாகுக்காக ஒதுங்கியவாறு நகர்ந்து வந்தவள் வாகாக இடம் பார்த்து நின்று கொண்டாள். பின்னால் தொங்கிய புத்தகப் பையின் மீது இடித்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவராக நகரும்போது அவள் முகத்தில் தோன்றிய அந்தச் 'சுளிப்பு மின்னல்' மிகவும் எடுப்பாக இருந்தது. மெதுவாக அவள் கையைத் தொட்டு பையைத் தரும்படி சைகை மூலம் கேட்டேன். முகத்தில் இளநகையோட சிரமப்பட்டு பையை விடுவித்து என்

னிடம் தந்தாள். பஸ்ஸின் குலுக்கலுக்கெல்லாம் ஈடு கொடுத்து தைரியமாய் நிமிர்ந்துகொண்டு நின்று வந்தவளை கண்களால் அளவெடுத்தேன் நான்.

அந்த அழகிய கறுப்பு முகத்தில், உருண்டைக்கண்கள் வட்டமிட, இறுக்கமாய்ப் பின்னி மடித்து கட்டிய இரட்டைப் பின்னல்கள் தொங்க வெள்ளைச் சீருடையில் அழகாகத் தெரிந்தாள் அந்தச் சிறுமி. அவளது நடை, உடை, பாவனை இவையனைத்துமே, அவளது வயதுக்கு மீறிய பெரிய மனுஷத் தோரணையைக் காட்டினாலுங் கூட அந்தக் கள்ளங்கபடமற்ற முகத்தில் தாராளமாகவே சிறுபிள்ளைத் தனம் மிளிர்ந்தது.

பஸ் நின்றதும் பையை வாங்கியபடி மெதுவா ‘தாங்க்ஸ்’ என்ற ஒற்றை வார்த்தையை உதிர்த்துவிட்டு நிமிடத்துள் மறைந்து போனாள்.

அடுத்த நாளும் அதே போல பஸ்ஸில் ஓடி வந்து ஏறினாள் அந்தச் சிறுமி. என்னைக் கண்டதும் தானாய் அருகில் வந்தாள். ‘குட்மோனிங்’ என்றபடி பையைத் தந்தாள். பதிலுக்குச் சொன்னபடி பையை வாங்க கை நீட்டினேன், பையைத் தந்தபடி, “எந்நாளும் இதே பஸ்ஸுக்கு வருவிங்களாக்கா?” என்றவள் சற்றுத் தயக்கத்துடன் என்னை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். என் தோற்றத்தை மனதுக்குள் வாங்கியபடி சட்டென்று ‘நீங்க டீச்சரா?’ என்றாள். அதை அவள் கேட்ட விதம் அலாதியாக இருந்தது, தலையை சற்றே சரித்தபடி கண்களில் சந்தேகம் மின்ன மழலையாய் அவள் கேட்டது மனதை நிறைத்தது. சிரித்தபடியே ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாம் தலையை ஆட்டிய நான், “உன் பெயரென்னமா?” என்று கேட்டேன். பய பாவத்துடன் ‘‘மீரா’’ என்றாள். ஓ...மீரா எவ்வளவு அழகான பெயர்! பெயரை உச்சரிக்கிற போதே ஒரு தெளிந்த அமைதி தெரிகிறதே! அந்த அமைதி அவளது முகத்தில் ஜொலிப்பதைக் கண்டுதான் மீரா எனப் பெயரிட்டார்களோ? எனக்குள் ஓடிய சிந்தனைகளை தள்ளியவாறு “எந்த ஸ்கூல்?” என்றேன்.

சொன்னாள், அது நகரின் பிரபலமான பாடசாலை ஒன்று தான். என்னில் தெரிந்த கனிவோ, அல்லது உரையாடல் தந்த உற்சாகமோ தெரியவில்லை. என்னிடமிருந்து பையை வாங்கிக்கொண்டவள் ‘‘தாங்ஸ் அக்கா’’ என்று கூறிவிட்டு, நாக்கைக் கடித்தபடி ‘‘சாரி டீச்சர்’’ என்று கூறிவிட்டு சிரித்த படியே போய் விட்டாள்.

இந்த நம் சிநேகம் தொடர்ந்தது. பரிச்சயமான பாவத் துடன் கூடிய சிரிப்புடன் பையைத் தானாவே தந்தபடி ‘‘குட் மோனிங் டீச்சர்’’ என்று அவள் கூறுகின்றபோதுதான் எனக்குள் விடியல் தோன்றும். அவளது பாடசாலையில் நடைபெற்ற விளையாட்டுப் போட்டிக்காக என் மாணவர் பலருடன் நான் சென்ற போதுதான் அவள் என்னில் வைத்திருந்த அபிமானம் எனக்குப் புலப்பட்டது.

அத்தனைக் கூட்டத்துக்குள்ளும் என்னைக் கண்டதும் ஓடிவந்து அவள் வரவேற்ற விதம் அருமைதான் போங்கள்! அன்றைய பொழுது முழுதும் மீரா என்னை விட்டு அகல வில்லை. அப்படியில்லாமல் எங்கேயாவது செல்ல நேர்ந்தாலும் அவள் பார்வை என் மீதே பதிந்திருக்கும். ஓ! இவள் என்னில் இத்தனை ஈடுபாடு வைத்திருப்பதை நான் எப்படி இவ்வளவு நாளும் உணராமல் போனேன்? அவளைத் தேடிக்கொண்டு வந்த தோழிகளிடமெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போனாள். ‘‘இவங்கதான் நான் அடிக்கடி சொல்லுவேனே அந்த டீச்சர்! பஸ்ஸில் எப்பவும் இவங்கதான் என் பையை வாங்கி வச்சிக்குவாங்க’’

அவளை நோக்கி வந்த இன்னொருத்தி ‘‘என்ன மீரா! ஒன்ன எங்கெல்லாம் தேடுறது? இங்க நீ என்ன பண்ணிக்கிட்டிருக்க? அங்க டீச்சர் ஒன்னத் தேடுறாங்க. வினோத உடைப் போட்டிக்கு ரெடியாக வேணாமா மீரா?’’ என்று கண்டித்தாள். ‘‘கொஞ்சம் இருடி வாறேன்’’ என அடக்கமாய் அதட்டிவிட்டு ‘‘டீச்சர் இவதான் என்னோட பெஸ்ட்பிரெண்டு பெயர் நந்தினி. வகுப்பில் எப்பவும் இவதான் பர்ஸ்ட்’’

உற்சாகத்தோடு அறிமுகம் செய்தாள்! “அப்போ...நீ...” இது என் வினா. விடை சொல்லாமல் வெட்கப்பட்டு பின் தயங்கியபடி கூறினாள் மீரா “நா பத்து, பதினோராம் பிள்ளையாத்தான் வருவேன்” கூட நின்ற நந்தினி “டீச்சர் மீராவுக்கு கணக்கும் விஞ்ஞானமும் பிடிக்காது. ஒழுங்கா படிக்க மாட்டா. படிச்சா அவளும் முதலாவதா வருவா” என்றாள். “அப்படியா மீரா” என்ற என்னைப்பார்த்து சிணுங்கியபடி... “என்னாலமுடியாது டீச்சர்” என்றவள், நந்தினியின் கட்டளைக்கு பணிந்து “டீச்சர் போட்டி முடிந்த தும் வாறேன். போயிடாதீங்க என்ன?” என்றபடி சென்று மறைந்தாள்.

அதோ வினோத உடைப் போட்டி தொடங்கியது. எங்கே மீரா எனத் தேடி அலைந்தன என் கண்கள்! அட, சுப்பிர மணிய பாரதியாய் வேடமிட்டு இருப்பவள் அல்லவா மீரா? அந்தக் கண்கள்தான் அவள் என அடையாளம் காட்டு கின்றன. மற்றபடி அவள் பாரதியாய் “தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்” என்று வீரமாகக் கோஷமிட்டு முழங்கியபடி வருகையில் மீராவாகவே தெரியவில்லை. நம்பவே முடியவில்லை என்னால். அந்த அந்த அமைதி ததும்பும் கண்களில் எப்படி ஆவேசம் குடி யேறியது? சற்று முன் சிறு குழந்தையாய் சிணுங்கிய அந்தக் குரலா இப்போ இடியாய் இறங்குகிறது? ஓ... இவளுக்குள் உள்ள திறமைதான் எத்தனை?

நான் நினைத்தாற் போலவே மீரா வாளை முட்டிய கரகோஷத்தின் மத்தியில் முதலாமிடத்தைத் தட்டிக் கொண் டாள். இந்த சம்பவத்திற்குப்பின் தான் எனக்கும் மீராவுக்கும் இடையில் ஒரு நெருக்கமான அன்னியோன்யம் ஏற்பட்டது.

இப்போதெல்லாம் பஸ்ஸில் அவளுக்காக இடம் பிடிந்து வைப்பது எனக்கு வழக்கமாகி விட்டது. கூடுதலான நாட் களில் மீராவும் நானும் அகுகருகே அமர்ந்தபடி சகல விடயங் களையும் பேசுவோம். இன்ன விடயம்தான் என்றில்லாமல்

ஏதோ பேசுவோம். என்னை ஒரு டயரியாக பாவித்து விடிய எழுந்தது முதல் படுக்கப் போகும் கணம் வரை நடந்த நிகழ்வுகள் அத்தனையும் சுவாரஸ்யமாகக் கூறுவாள் மீரா. எனக்கு எவ்விதப் பிரயோசனமில்லாத அந்த சிறு பிள்ளைத்தனப் பேச்சில் நான் என்னையே இழந்து அமர்ந்திருப்பேன். தலையும் கைகளும் கண்களும் நர்த்தனம் புரிய பெரிய மனுஷத் தோரணையுடன் அவள் பேசும்போது அற்புதமாய் இருக்கும். அந்த ஆட்டத்துக்கு ஏற்றவாறு அவளது இரட்டை ஜடை பின்னல்களும் கூடவே அந்த 'தொங்கட்டான்'களும் ஆடும் அலாதி இருக்கிறதே கொள்ளை அழகு தான் போங்கள்.

தன் பாடங்களிலுள்ள சந்தேகங்களையும் என்னிடம் கேட்டு நிவர்த்தித்தும் கொள்வாள் மீரா. ஓரிரு நாட்களில் பஸ்ஸில் அவள் என்னருகில் அமர முடியாத நிலை ஏற்பட்டு விடும். எனக்குள் இருக்கும் ஆற்றாமையை மறைத்தபடி அவளைப் பார்த்து சிரித்தபடி பையைக் கேட்பேன். முகமெல்லாம் சுண்டிக் கறுத்துப்போக எதற்காகவோ ஏங்கித் தவித்தபடி அவள் நிற்கிறபோது எனக்கு உலகமே இருண்ட மாதிரி இருக்கும். அவள் மனதை மாற்ற நான் சிரித்துப் பேசினாலும் 'உம்' என்று இருப்பாள். முகம் இன்னமும் வாடிப் போகும்.

ஒரு நாள் இப்படித்தான் அவள் நின்று கொண்டிருக்க, நான் ஏதோ சொல்ல அவள் பேசவேயில்லை. பக்கத்திலிருந்த இன்னுமொரு ஆசிரியை ஏதோ கேட்க அவருடன் சற்று சுவாரஸ்யமாய் நான் கதைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இடையிடையே மீராவைப் பார்த்தபோதெல்லாம் என்னைக் காணாத பாவனையில் எங்கோ பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் சொல்லொணா சோகம். ஒரு நிறுத்தத்தில் பக்கத்திலிருந்த ஆசிரியை இறங்கிவிட அவளை அழைத்துப் பக்கத்தில் இருக்கச் சொன்னேன். அமர்ந்தவள் என்னோடு ஒன்றுமே பேசவில்லை. "என்னம்மா மீரா ஒரு மாதிரியா இருக்கே, உடம்புக்கு ஏதும் சுகமில்லையா?" என நான்

கேட்டதுதான் தாமதம், திடுக்கென்று திரும்பிய அவளது விழிகளில் கண்ணீர் கரைகட்டி நின்றது. பதறியபடி அவளிடம் “என்னாச்சு மீரா” என்றேன். “டீச்சர் நான் நின்னுக்கிட்டு வர்றப்போ நீங்க மற்றவங்களோட சிரிச்சு கதைச்சு கிட்டு வாறீங்க. ஓங்க பக்கத்தில் இருக்க முடியலியேன்னு நா கவலைப்படற மாதிரி ஓங்களுக்கு தோணாதா டீச்சர்? என்ன பத்தின நினைவேயில்லாம சிரிச்சிகிட்டு வர்றீங்களே?”. என் மனசில் விழுந்த அறையில் இருந்து மீள முடியாமல் தவித்தேன். ஓ...மீரா உளுக்குள் குமைந்தபடி வெளிப்பார்வைக்கு சிரிக்கும் கலையை பெண் ஜென்மமான நீயும் கற்றுக் கொள்ள இன்னும் காலம் இருக்குதடி பெண்ணே! என்று அவளிடம் சொல்லவா முடியும் என்றால்?

இரண்டுங்கெட்டான் நிலை என்னுடையது. அவளிடம் கதைக்காமல் வேறு யாருடனும் நான் கதைத்தால் அனிச்ச மலராய் வாடிப் போகின்ற அந்த முகத்தைப் பார்க்க முடியாமலும் அதேநேரம் பிறருடன் உரையாட வேண்டிய அவசியத்தைத் தவிர்க்க முடியாமலும் தவித்துப் போவது நான்தான். அவளானால் என்னைக் கண்டதும் கூட வந்த மாணவிகளை மறந்தே போவாள். ஏதோ அவளுக்கும் எனக்குமான தனி உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக் கொண்டு நாம் மட்டுமே வாழ்வதான எண்ணத்தில் கதைத்துக் கொண்டே வருவாள்.

இந்த சமயத்தில்தான் எனக்கு ஆசிரியர் பயிற்சி கலாசாலைக்கான நேர்முகத் தேர்விற்கு அழைப்பு வந்தது. அன்றைய தினம் நான் வரமாட்டேன் என்பதை அவளிடம் சொன்னேன். இல்லாவிட்டால் அதுவேறு விபரீதமாகி விடுமே. “ஏன் என்னிடம் சொல்லலை?” என்று துளைத்தெடுத்து விடுவாள்!

“ஏன் வரமாட்டீங்க டீச்சர்?” என்றாள் மீரா. விளக்கினேன். “பயிற்சி எத்தனை நாள் நடக்கும்?” சிறுபிள்ளைத் தனமான கேள்விக்கு எப்படி பதில் சொல்லுவது? நாள்க்

கணக்கில் நினைக்கின்ற அவளிடம் இரண்டரை வருடங்கள் பயிற்சி நடக்கும் என்பதை எப்படிச் சொல்வது. ஆனாலும் சொல்லாமல் முடியுமா என்ன? ஒரு மாதிரியாகச் சொன்னேன். “என்ன இரண்டரை வருடமா?” அதிர்ச்சி, ஆச்சரியம், சோகம் எல்லாம் கலந்த கவலையால் தழுதழுத்தது குரல். கண்களில் கண்ணீர் ஓரங்கட்டி நின்றது. மேற்கொண்டு எதுவுமே பேசாமல் ஊமையாகிப் போனாள் மீரா.

‘நான் போகாமலேயே இருந்து விடுவோமா என்றுகூட தோன்றியது. ஆனால்... முடியாதே! அடுத்து வந்த நாட்களில் அவளது சிரித்த முகத்தையே காணவில்லை நான். எதையோ பறி கொடுத்த மாதிரி எங்கோ பார்த்தபடி வருவாள்.

நாட்கள் கடக்க நான் பயிற்சிக்குப் போக வேண்டிய நாளுந் நெருங்கியது. “மீரா நான் நாளையிலிருந்து வரமாட்டேன். ஆனால் பயிற்சி முடிந்ததும் நான் நிச்சயமா உன்னோட பாடசாலைக்கே வந்திடுவேன். எப்போதும் நீ என்கூடவே இருக்கலாம். நல்ல பிள்ளையா நீ படிக்கணும். எனக்கு அடிக்கடி லெட்டர் போடனும் என்ன? நீ இப்படி கவலையா இருந்தா எனக்கும் கவலையா இருக்கு. ப்ளீஸ்... முன்ன மாதிரி இன்னிக்கு மாத்திரமாவது சிரிச்சி கதைக்க மாட்டியா?” என் பேச்சு அவளை என்னவோ செய்திருக்க வேண்டும். சட்டென்று திரும்பிப் பார்த்தாள் என்னை. “மன்னிச்சிடுங்க டீச்சர். நாளையிலிருந்து நீங்க இந்த பஸ்ஸில் வரமாட்டீங்கல்லியா? இனிமே எப்படி நா... நா தனிய இந்த பஸ்ஸில் போவேன். ரொம்ப கவலையா இருக்கு டீச்சர். என்னால எப்படி சிரிக்க முடியும்? ஆனா... நீங்க திரும்பவும் நம்ம ஸ்கூலுக்கே வருவீங்கங்கிறது சந்தோஷமான விஷயம் தான். நீங்களும் எனக்கு அடிக்கடி லெட்டர் போடனும். டீச்சர்... டீச்சர். அங்க போனதும் என்ன மறந்திட மாட்டீங்களே?” கண்களில் சந்தேகமும் சோகமும் மின்ன அவள் கேட்ட போது என்னுள் ஏதோ ஒன்று கரைந்தது. அவளைக்

கட்டியணைத்தபடி, “இல்லம்மா இந்த மீராவை என்னால
என்னிக்குமே மறக்க முடியாது, நீ கெட்டிக்காரியா படிக்க
கணும். வகுப்பில நீ பர்ஸ்டா வரணும். வருவியா?”
என்றேன். “நிச்சயமா நா இனி நல்ல படிப்பேன் டீச்சர்.”
நம்பிக்கையோடு சொன்னவள் அவள் இறங்கும் இடம்வர
பிரிய முடியாமல் பிரிந்தாள். என்னிடமிருந்த ஏதோ ஒன்று
நழுவி அவளுடன் போன மாதிரி இருந்தது. என்னாலேயே
தாங்க முடியலை பாவம் சின்னவள். என்ன செய்வாள்.
கண்களைத் துடைத்தபடி பையை மாட்டியவாறு போகும்
மீராவுடன் நான் ஏன் பழகினேன்? இந்த பந்தம் ஏன்
ஏற்பட்டது?

கலாசாலையில் காலடி வைத்தாலும் மனசுக்குள்
வெறுமை தட்டியது. அவளுக்கு கடிதம் எழுதினேன். அடுத்த
இரு நாட்களுக்குள் பதில் வந்தது மீராவிடமிருந்து. தன்
ஆதங்கத்தையெல்லாம் மறைக்காமல் எழுதியிருந்தாள்.
பஸ்ஸில் போகவே பிடிக்கலியாம். காலம்தான் எனக்கும்
அவளுக்கும் ஆறுதல்தரும் மருந்தாக வேண்டும். என
நினைத்துக் கொண்டேன் நான்.

காலம் ஆறுதல் தந்தது. இயந்திர யுகத்தின் வளைவு
சுளிவுகளுக்கு நானும் மீராவும் வளைந்து கொடுத்து
விட்டோம் என்பதை நம் கடிதங்களே பறை சாற்றின. மீரா
நன்றாகப் படிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் என்பதைத் தெரிந்து
கொண்டேபோது எனக்கு சந்தோஷமாயிருந்தது. ஒவ்வொரு
மடலின் இறுதியிலும், அவளது பாடசாலைக்கு நான்
வருவதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு அப்போது அனுபவிக்கப்
போகின்ற சந்தோஷங்களைக் கற்பனையில் வடித்திருப்பாள்.

வருடம் ஒன்று ஓடிப்போனது. சம்பள விபரம் தொடர்
பாக முன்னைய பாடசாலைக்குப் போக வேண்டி யிருந்ததால்
மீராவுக்குக்கூட அறிவிக்காமல் எப்போதும் நாம் பயணிக்கிற
பஸ்ஸில் ஏறினேன். மீராவும் ஏறினாள். தற்செயலாக

திரும்பியவள் என்னைக்கண்டதும் பஸ்ஸென்பதையும் மறந்து ஓடி வந்தாள். முகமெங்கும் சந்தோஷம் கொப்பளித்தது. “என்ன டீச்சர் டிரெயினிங் முடிஞ்சிருச்சா? எங்க ஸ்கூலுக்கா வாறீங்க” எதிர்பார்ப்போடு கேட்டவளை பார்க்க சிரிப்பு தான் எனக்கு வந்தது. “இல்லையம்மா அவசரமாக என்னோட ஸ்கூலுக்கு வர வேண்டியிருந்திச்சு! இன்னும் நமக்கு டிரெயினிங் முடியலையே. முடிஞ்சவுடனே ஒன்னோட ஸ்கூலுக்குத்தான் வருவேன்” என்றபடி “நீ எப்படி இருக்கிறே” என்றேன். கதைக்க ஆரம்பித்தவள் நிறுத்தவே யில்லை. ஒரு வருட கதையையும் கூற விளைந்தவளாய், ஏதேதோவெல்லாம் கூறிக்கொண்டு போனாள். எனக்கு அவளது சந்தோஷம்தான் தேவையாயிருந்தது.

தொடர்ந்து நமது பயிற்சி முடிவடையும் தருவாயும் வந்தது. பரீட்சைகளும் முடிய நான் போக விரும்பிய பாடசாலையே எனக்குக் கிடைத்தபோது மனசு சிறு பிள்ளை யாய் சந்தோஷம் கண்டது. குதியாட்டம் போடத் துடித்த என் மனசுடன் நான் என் ஊருக்குப் பயணமானேன்.

அடுத்த நாள் மகிழ்ச்சியுடன் கண்ட விடியலானது கையில் மீராவின் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்ற கடிதத்துடன் அவளுக்காக நான் வாங்கிய பரிசுப் பொருட் களுடன் பஸ் ஏறினேன். மீராவைக்காணத் துடித்தது மனம். அதோ... அதோ வருகிறாள். ஓ... இப்போ அவள் சிறுமி அல்ல. பெரியவளாய் வளர்ந்து விட்டிருந்தாள். கூடவே அந்த சிறுபிள்ளைத்தனம் மறைந்து கண்களில் அமைதி பாவம் தெரிந்தது. என்னைக் கண்டதும் அவளில் தான் சந்தோஷத்தில் ஒரு அதிர்ச்சியும் தெரிந்தது. “ஓ டீச்சர் ஏங்க டிரெயினிங் முடிஞ்சிச்சா. எங்க ஸ்கூலுக்குத்தானே வாறீங்க?” என்றவளின்பழைய துடிதுடிப்பு இல்லை. எனக்குள் களியாட்டம் புரிந்த மனசைக் கட்டுப்படுத்தியபடி “உட்காரேன் மீரா! ஒனக்காக நான் என்ன கொண்டு வந்திருக்கேன் தெரியுமா?” என்றேன். அவள் சுற்றும்

முற்றும் யாரையோ தேடினாள். “ஸாரி டீச்சர் நா பின்னுக்கு போய் உட்கார்றேன். இனிமே ஸ்கூல்ல நாம அடிக்கடி கதைக்கலாமே” என்றபடி நகர்ந்தாள்.” “என்னாச்சி இவளுக்கு” என்றபடி திரும்பிப்பார்த்தேன். மீரா என் சின்ன மீரா, ஒரு மாணவனின் அருகில் அமர்ந்தபடி அன்னியோன்ய மாக கதைத்துக் கொண்டிருந்தாள்! என் மடியிலிருந்த பரிசு-களும், என் மனசும் ஒரு அந்தகாரத்தில் நொறுங்கிப் போய் விழ தனியாளாய் அதிர்ந்து நின்றேன் நான்!!

(1993)

இந்த நூற்றாண்டின்
ஈழத்துச் சிறுகதைகள்—
முதல் தொகுதி.

‘வெள்ளிப் பாதசரம்’

இடம் பெற்ற சிறுகதைகள்

இலங்கையர்கோன்

வெள்ளிப்பாதசரம்

மச்சாள்

சி. வைத்தியலிங்கம்

கங்கா கீதம்

பாற்கஞ்சி

கனகசெந்திநாதன்

கூத்து

வெண்சங்கு

அழகு சுப்பிரமணியம்

கணிதவியலாளன்

‘வரதர்’

கற்பு

வ. அ. இராசரத்தினம்

தோணி

கடலின் அக்கரை போனோரே...

அ. ந. கந்தசாமி

இரத்த உறவு

த. ரஃபேல்

திறமை

கட்டிலோடு கிடந்தவன்

டொமினிக் ஜீவா

பாதுகை
வாய்க்கரிசி

தாளையடி சபாரத்தினம்
ஆலமரம்

‘சிற்பி’
கோவில் பூனை

எஸ். பொன்னுத்துரை
தேர்
ஈரா

‘யாழ்வாணன்’
அமரத்துவம்

ப. ஆப்டன்
புதுப்பட்டிக்கிராமத்திற்கு கடைசி டிக்கட்

தெளிவத்தை ஜோசப்
பாட்டி சொன்ன கதை
மீன்கள்

நீர்வை பொன்னையன்
உதயம்
சோறு

பத்மா சோமகாந்தன்
சருகும் தளிரும்

செங்கை ஆழியான்
கங்கு மட்டை
அறுவடை

சி. பன்னீர் செல்வம்

ஜென்மபூமி

க. சட்டநாதன்

உலா

யோகா பாலச்சந்திரன்

விழுமியங்கள்

அ. யேசுராசா

வரவேற்பு...!

லெ. முருகபூபதி

திருப்பம்

சந்திரா தியாகராசா

தரிசு நிலத்து அரும்பு

சாந்தன்

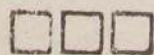
தே.....

அல் அகூமத்

விரக்தி

தாமரைச் செல்வி

பார்வை

நல்லூர் பிரதேச சபை பொதுசன நூலகம்

.....

கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள நாளாக்குப் பிந்தும் ஒவ்வொரு நாளாக்கும் ரூபா 1.00 குற்றப்பணம் அறவிடப்படும். இப் புத்தகத்தை எவருக்கும் பரிமாறக்கூடாது. கீறுதல், எழுதுதல், பக்கங்களை மடித்தல் முதலியன தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஒரு கூடைக் கொழுந்து